C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Barker_Clive-Everville.pdb

PDB Name: Clive Barker-Everville
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Clive Barker
Everville

Volné pokračování románu Velké a Tajné show

Část 1 – Bylo, je a bude

kapitola 1

Ničila je jejich naděje. Naděje a jistota, že Prozřetelnost už je přinutila dostatečně trpět za jejich sny. Po cestě už ztratili tolik – děti, léčitele, vůdce – že se jim zdálo, že teď už je Bůh musí uchránit před dalšími ztrátami a odměnit jejich zármutek a vytrvalost tím, že je přivede do míst, kde budou moci žít v blahobytu.

Když se objevily první známky bouře – mraky, proti kterým se ohromné hory Wyomingu, tyčící se na obzoru, zdály nepatrné, jako trpaslíci – řekli si: tohle je poslední zkouška. Jestli se vrátíme teď, jestli se necháme těmi mraky a sněhem zastrašit, potom všichni ti, které jsme pohřbili po cestě, zemřeli zbytečně. Musíme pokračovat. Teď, víc než kdy jindy, musíme věřit pravdivosti našeho snu o cestě na západ. A dále si řekli, že je přece teprve první týden v říjnu. Možná, že teď napadá trochu sněhu, ale než přijde opravdová zima, už budeme dávno na druhé straně hor, uprostřed věčně zelených plání.

A tak jdeme: kupředu, za naším snem.

A teď už bylo na návrat příliš pozdě. I kdyby sníh, který napadal během posledního týdne, nezatarasil cestu zpátky, koně byli příliš zesláblí a vyčerpaní dosavadním pochodem přes hory. Neměli jinou možnost než prodírat se sněhem kupředu, ačkoli už dávno ztratili ponětí o tom, kde se nacházejí, a zářivě bílým sněhem se potáceli stejně slepě jako nejhlubší půlnoční tmou.

Občas vítr na chviličku protrhl mraky, ale oblohu ani slunce nebylo vidět. Jen před sebou zahlédli vysoce zdviženou hlavu dalšího horského velikána, nemilosrdně jim tarasícího cestu k zemi zaslíbené, z jehož temene vítr smetal další a další závěje sněhu na svahy, po kterých budou muset na své další cestě projít.

Jejich naděje už slábla. A každým dnem byla menší. Z těch třiaosmdesáti optimistů, kteří na jaře roku 1848 opustili město Independence v Missouri a jejichž počet se díky několika porodům cestou rozrostl ještě o šest, teď už zbývalo jen jednatřicet. Během prvních tří měsíců cesty přes Kansas, Nebrasku a ještě dalších sedmdesáti osmi mil přes Wyoming zemřelo jen šest lidí. Tři se utopili, dva se nevrátili do tábora a všichni věřili, že je zabili Indiáni, a poslední – žena – se oběsila na stromě. Ale strašlivé letní vedro bylo příčinou mnoha nemocí a ty si vyžádaly své oběti. Ty nejmladší a nejstarší zahubila konzumace horkem zkaženého masa a vody. Muži i ženy, kteří ještě před pěti či šesti měsíci byli na vrcholu svých sil, odvážní a vytrvalí, teď slábli úměrně s mizejícími zásobami a země, o které jim jiní tvrdili, že je bude zásobovat nejrůznějším ovocem a lovnou zvěří, je trpce zklamala. Muži opouštěli vozy na celé dny ve snaze najít něco k jídlu jen proto, aby se posléze vraceli s očima zapadlýma vyčerpáním a prázdnýma rukama. A kvůli tomuto vyčerpání je o něco později tak katastrofálně zdecimovala a zaskočila zima. Během tří týdnů zemřelo čtyřicet sedm lidí. Zabil je mráz, sníh, vyčerpání, hlad a beznaděj.

Herman Deale, který jediný měl nejblíž k tomu, čemu se říká doktor, od chvíle, kdy zemřel doktor Hodder, musel těmto úmrtím čelit. Všem, kdo zatím přežili, říkal, že až se dostanou do Oregonu, do té bohaté země na západě, pomodlí se spolu za zemřelé a připomenou si každičkého člověka, kterého museli cestou pochovat. Až do té doby že se živí nemají mrtvými příliš zaobírat. Mrtví se totiž odebrali do hřejivé Boží náruče, a nebudou proto živé trestat za příliš mělké hroby ani za krátké modlitby při jejich pohřbu.

„Budeme o nich mluvit s láskou," prohlásil Deale, „ale až nám k tomu zbyde trochu dechu."

Den po tomto slibu zemřelým rozmnožil jejich počet. Jeho tělo se zhroutilo, když se prodírali sněhovým polem. Nepohřbila ho lidská ruka. Sníh totiž padal tak hustě, že ho zcela zasypal ještě dřív, než si ostatní mezi sebe rozdělili jeho skromné zásoby potravy.

Tu noc zemřeli ve spánku i Evan Babcock se svou ženou Alicí a také Mary Willcocksová, jež přežila svých pět dětí a manžela, který zemřel zármutkem a se životem se rozloučil vzlykem, jejž ozvěna vracela, ještě když jeho vyčerpané srdce ztichlo.

Nastal další den, ale nepřinesl žádnou změnu. Sníh padal stejně hustě jako vždycky. Ani v mracích se neobjevila

trhlina, která by pionýrům ukázala, co leží přeci nimi. Všichni kráčeli se skloněnými hlavami, příliš zubožení, než aby spolu hovořili, natož zpívali, jako tenkrát v těch krásných jarních měsících, kdy při pochodu pěli hosanna ke slávě svého budoucího dobrodružství.

Pár se jich tiše modlilo a žádalo Boha o sílu k přežití. A někteří z nich možná v modlitbě slibovali, že pokud tu sílu dostanou a projdou touto bílou divočinou na zelené pláně, jejich vděčnost nebude znát mezí a až do konce života budou hlásat, že se nikdy nikdo nemá odvracet od Boha, ať je jeho utrpení jakékoliv, neboť Bůh je věčná naděje.

* * *

Na začátku té cesty na západ měli mezi sebou dvaatřicet dětí. Teď zbylo jen jedno. Jmenovala se Maeve O'Connellová a bylo jí dvanáct let. Její vyhublé tělo v sobě skrývalo sílu, jež by šokovala ty, kdo ještě na jaře nevěřícně potřásali hlavami a ujišťovali jejího ovdovělého otce, že ona tu cestu nikdy nemůže přežít. Byla hubená už tenkrát, jak říkali. Měla slabé nohy, břicho žádné. A ani v hlavě prý to asi neměla v pořádku, šeptali si po straně, stejně jako ten její otec, Harmon, který během příprav hovořil o cestě na západ nejnadšeněji. Říkal, že Oregon klidně může být sám Eden, ale nad ostatní ho nevyzdvihnou tamější lesy ani hory: bude to až to zářící, slavné město, které tam zamýšlel vystavět.

Slaboduché kecy, shodovali se v soukromí všichni ostatní tím nadšeněji, že je vedl právě Ir, který v životě viděl jen Dublin a pár postranních uliček v Liverpoolu a Bostonu. Co ten může vědět o věžích a palácích?

Během cesty se nicméně tihle lidé přestali se svými názory tajit, a tak se Harmon poučil, že si ty řeči o zakládání a stavění měst má nechat jen pro sebe a svou dceru. Jeho spolucestující totiž od té vytoužené země, která prý ležela někde před nimi, očekávali daleko skromnější věci. Doufali, že tam bude dostatek dřeva, aby si mohli postavit domy. Snad tam bude i úrodná země a dobrá voda. Na každého, kdo očekával něco víc, pohlíželi jen s podezřením.

Nedalo se ovšem říci, že by je jejich chvályhodná skromnost nějakým způsobem uchránila před smrtí. Mnozí z těch, kteří Harmonem pohrdali nejotevřeněji, už byli mrtví a odpočívali pod zemí daleko od úrodných plání a pramenité vody, zatímco ten bláznivý chlap i ta jeho kostnatá dcera stále žili. Někdy, dokonce i během těch posledních zoufalých dnů, si Maeve a Harmon šeptali při chůzi a nepolevující vítr odnášel jejich slova k uším ostatních. Přes všechno vyčerpání otec i dcera mluvili stále jen o tom městě, které založí, až tahle cesta skončí. To město prý bude zázrak, který přežije dobu, kdy všechny ostatní domy shnijí a ti, kteří je postavili, se rozpadnou v prach.

Dokonce pro tu příští věčnou metropoli už měli jméno.

Měla se jmenovat Everville.

Ach, Everville!

Kolik nocí naslouchala Maeve otcovu hlasu, popisujícímu jí to město. Oči upíral do praskajícího ohně, ale viděl tam úplně něco jiného: viděl ulice, náměstí a nádherné domy.

„Někdy mluvíš, jako kdybys už tam byl," poznamenala jednoho májového večera Maeve.

„Také že jsem byl, holčičko," řekl její otec tenkrát a zadíval se přes okolní pláně k zapadajícímu slunci. Byl to životem usoužený, omšelý muž, dokonce i v těchto měsících dostatku, se širokým rozhledem a úzkým obočím i rty. Maeve ho bezvýhradně milovala, stejně jako předtím její matka, a milovala ho ještě víc, když mluvil o Everville.

„A kdy jsi tam byl?" zeptala se ho.

„Ve snech," odpověděl jí. Snížil hlas až do šepotu. „Vzpomínáš si na Owena Buddenbauma?"

„Jistě."

Jak by mohla zapomenout na toho neobyčejného pana Buddenbauma, který se s nimi přátelil během jejich krátkého pobytu v Independence? Měl hnědý a částečně prošedivělý vous, navoskované kníry mu trčely do stran a vždycky se objevil v tom nejluxusnějším kožichu, jaký kdy Maeve viděla. V jeho hlase jako by se ozývala vzdálená hudba, takže i ty nejobyčejnější věci, které říkal, zněly Maeve jako staletá moudrost.

„Byl skvělý," dodala proto.

„A víš, proč nás vyhledal? Protože slyšel, jak na tebe volám, a věděl, co tvoje jméno znamená."

„Říkal jsi, že to znamená radost."

„To je pravda," odpověděl Harmon a naklonil se ke své dceři blíž. „Ale také je to jméno irského ducha, který navštěvuje lidi ve snech."

Tohle ještě neslyšela. Oči se jí rozšířily. „Je to pravda?"

„Tobě bych nikdy nemohl lhát," odpověděl jí otec. „Ani ze žertu. Ano, dítě, je to pravda. A protože zaslechl tvoje jméno, vzal mě tenkrát za paži a řekl mi: Sny jsou brána, pane O'Connelle. To bylo první, co mi řekl."

„A co řekl dál?"

„Potom ještě povídal: Kdybychom tak měli odvahu překročit její práh…"

„Pokračuj."

„To si necháme na jindy."

„Tati!" zaprotestovala Maeve.

„Můžeš být hrdá, dítě. Kdyby tebe nebylo, nikdy bychom pana Buddenbauma nepotkali a já věřím, že jeho přátelství změnilo náš osud."

Odmítl o tom dál mluvit a místo toho zavedl řeč na to, jaké stromy by měly růst na hlavní ulici v Everville. Maeve věděla, že nemá smysl naléhat, ale přesto stále přemýšlela o snech. Občas se uprostřed noci probouzela s útržky snu, jež jí kroužily hlavou, a vleže se dívala na hvězdy. Přemýšlela: Byla jsem teď v té bráně? A je na druhé straně něco krásného, co už jsem zapomněla?

Brzy si umínila, že si musí tyhle útržky snů pamatovat, a po pár pokusech se naučila vzpomenout si na ně okamžitě po probuzení a vyprávět si je nahlas. Zjistila, že slova sice k jejich popisu nestačí, ale dokážou na ně uchovat alespoň vzpomínku. Zmizení snu stačilo zabránit pár hlasitých slabik.

Tuto svou dovednost si nechávala pro sebe a nezmínila se o ní dokonce ani svému otci. Během dlouhých dnů prašného léta bylo pro ni často vítaným rozptýlením sedět ve voze a spřádat dohromady útržky jednotlivých snů, takže vytvářely příběhy podivnější než ve všech knihách, které kdy četla.

A co se toho přátelského pana Buddenbauma týče, jeho jméno nevyslovili dlouhý čas. A když se konečně objevilo znovu, bylo to za okolností tak podivných, že je Maeve nezapomněla až do dne své smrti.

Právě vstupovali na půdu státu Idaho a podle výpočtů doktora Hoddera, který každý třetí den všem ohlašoval, kde se nacházejí, měli dobrou naději, že přejdou Blue Mountains a dostanou se k úrodným oregonským údolím dřív, než nastane podzim. Ačkoliv se zásoby tenčily, vládla všeobecně dobrá nálada a v té chvíli nadšení Maevin otec prohodil něco o Everville: byla to náhodná poznámka, kterou všichni ostatní přešli bez povšimnutí. Všichni, až na jednoho jménem Goodhue, kterému se toho dne nedostávalo whisky, a tak si hledal nějaké jablko sváru. Teď ho konečně našel a hned toho vděčně využil.

„Tohle tvoje zatracený město stejně nikdy nepostavíš," řekl Harmonovi. „Nikdo ho nechceme." Mluvil hlasitě a všichni přítomní vycítili, že se bude něco dít, takže se kolem nich shlukli, aby lépe slyšeli.

„Nevšímej si ho, tati," zašeptala otci Maeve a vzala ho za ruku. Podle svraštělého obočí a zaťatých zubů ale poznala, že její otec se k tomu provokatérovi nehodlá otočit zády.

„Proč to říkáš?" zeptal se Goodhuea.

„Protože je to blbost, „odpověděl opilec. „A ty jsi taky blbec."

Díky alkoholu v krvi mluvil nezřetelně, ale i tak nemohlo být o hloubce jeho opovržení pochyb.

„Nejdeme tam proto, abys nás všechny zatáhl do tý svojí díry."

„Nebude to žádná díra," odpověděl Harmon. „Bude to nová Alexandrie. Nová Konstantinopol."

„To neznám," ozval se třetí hlas.

To promluvil mohutný muž jménem Pottruck. Maeve se při pohledu na něj zachvěla dokonce i v úkrytu za otcovými zády. Goodhue byl jen křikloun. Ale Pottruck byl ničema, který jednou zbil svou ženu tak hrozně, že téměř zemřela.

„To byla obrovská města," řekl Harmon stále se snažící zachovat klid, „kde lidé žili v míru a blahobytu."

„Kde ses tyhle kecy naučil?" vyštěkl Pottruck. „Vím, že čteš spoustu knížek. Kde je máš?" Otočil se směrem k vozu O'Connellových. „Vytáhneš je sám, nebo to mám udělat za tebe?"

„Nedotýkej se našich věcí!" postavil se mu Harmon do cesty.

Aniž by se zastavil, Pottruck se rozmáchl a jediným úderem ho poslal k zemi. Potom se s Goodhuem v patách vyšplhal do jejich vozu a začal ho prohledávat.

„Vypadni ven!" řekl Harmon, když se mu podařilo vstát a doklopýtat k vozu.

Tam se k němu otočil Goodhue s nožem v ruce. Vycenil na Harmona whiskou páchnoucí zkažené zuby. „Ale, ale," protáhl hlasitě.

„Tati…," řekla Maeve téměř s pláčem, „… prosím tě, ne."

Harmon se ohlédl na svou dceru. „Nic mi není," řekl. Už se ani nepohnul, jen stál a díval se, jak Goodhue šplhá za Pottruckem do vozu a přidává se k hledání.

Dav kolem nich se mezitím rozrostl, ale nikdo z přítomných se Harmona ani jeho dcery nezastal. Pottruck byl sice většině z nich stejně lhostejný jako O'Connellovi, ale věděli, od koho by jim v případě hádky hrozilo větší nebezpečí.

Z vozu se teď ozvalo spokojené odfrknutí a Pottruck vyskočil ven s tmavou skříňkou z leštěného lýkového dřeva, kterou nešetrně hodil na zem. Goodhue se k ní spěšně sklonil s nožem, aby ji otevřel. Nedařilo se mu to, a tak začal nožem vztekle bodat do víka.

„Neničte to," povzdechl si Harmon. „Já to otevřu."

Stáhl z krku šňůru s klíčem a klekl si, aby skříňku odemkl. Pottruck seskočil z vozu, odstrčil Harmona stranou a nohou odkopl víko.

Maeve už viděla obsah té skříňky mnohokrát. Pro nevzdělaného člověka to nebylo mnoho – jen pár svitků papíru, převázaných koženým řemínkem – ale pro ni a jejího otce to byl poklad. Na těchto plánech čekalo na svůj zrod město Everville. Byly to nákresy jeho rozcestí a náměstí, parků a bulvárů a hlavních budov.

„Co jsem říkal?" vyprskl Pottruck.

„Říkal jsi knížky," odpověděl mu Goodhue.

„Říkal jsem sračky, to jsem říkal," zavrčel Pottruck, když se prohraboval svitky papíru a rozhazoval je kolem v naději, že mezi nimi najde i něco cenného.

Maeve zachytila otcův pohled. Třásl se od hlavy k patě a jeho tvář měla barvu popela. Zdálo se jí, že jeho hněv teď vystřídal fatalismus, za což mu byla vděčná. Papíry se dají nahradit. Otec nikdy.

Pottruck už nechal hledání a podle znuděného výrazu v jeho tváři se dalo soudit, že se hodlá vrátit k bití své ženy. Možná by to i udělal, kdyby Goodhue nezahlédl cosi na dně skříňky.

„Co je tohle?" zeptal se a sáhl po tom. Po neoholené tváři mu přelétl úšklebek. „Tohle mi nepřipadá jako sračka."

Vytáhl svůj objev na světlo, vybalil ho z kusu papíru a zdvihl ho tak, aby všichni dobře viděli. Tak tohle bylo něco, co nikdy nespatřila ani Maeve, a tak se teď dívala s mírným údivem. Vypadalo to jako nějaký kříž, ale takovýhle by určitě žádný křesťan nenosil.

Postavila se svému otci po boku a zašeptala: „Co je to, tati?"

„Dárek…," odpověděl jí, „… od pana Buddenbauma."

Jedna z žen, Marsha Winthropová, která patřila mezi těch několik, které se k Maeve chovaly téměř laskavě, teď

vystoupila z okolního davu, aby si Goodhueův nález lépe prohlédla. Byla to mohutná žena s jazykem jako břitva, a když promluvila, šeptání v okolním davu ztichlo.

„Mně se zdá, že je to šperk," řekla a otočila se k Harmonovi. „To patřilo vaší ženě?"

Maeve si později často lámala hlavu tím, co to do jejího otce v tom okamžiku vjelo. Jestli to byla tvrdohlavost, nebo podivínství, co mu zabránilo dostat se z té nepříjemné situace pomocí nevinné lži. Ať už byl podivín, či prostě tvrdohlavý, odmítl se ze všeho vylhat.

„Ne," řekl. „Nebylo to mojí ženy."

„A co to teda je?" pustil se do něj Goodhue.

Odpověděl mu nikoliv Harmon, ale kdosi další z davu.

„Jedno z Ďáblových znamení," řekl pronikavý hlas.

Všichni naráz otočili hlavy a přestali se usmívat, když se z davu vynořil Enoch Whitney. Podle vlastních slov byl tím nejbohabojnějším člověkem mezi nimi a choval se tak, jako kdyby ho sám Bůh pověřil, aby bděl nad svými bližními a ustavičně jim připomínal, jak mezi nimi Nepřítel rozsévá své nástrahy. Byl to samozřejmě nevděčný úkol a Whitney zřídkakdy nevyužil příležitosti připomenout ostatním, jak kvůli jejich hříchům trpí. Nicméně na jeho bedrech spočívala zodpovědnost odhalit veřejně každého odpadlíka, který se proti Božím zákonům prohřešil slovem, skutkem nebo myšlenkou. Při každé příležitosti pranýřoval smilstvo, cizoložství a podvody. A dnes se mu dokonce naskytla příležitost odhalit kacíře.

Teď kráčel směrem k otci i jeho dceři a neustával je osočovat. Byl to vysoký hubený muž, jehož oči měly příliš mnoho práce se sledováním chování ostatních, než aby na něčem spočinuly déle než vteřinu.

„Vždycky ses choval provinile, O'Connelle," řekl a očima přelétl obviněného, Maeve a předmět v Goodhueově dlani. „Ale nikdy jsem netušil, jaká je tvoje vina. Teď to vím." Natáhl ruku. Goodhue mu do ní vložil kříž a ustoupil.

„Nejsem ničím vinen," řekl Harmon.

„Tohle není nic?" zvýšil Whitney hlas. Jeho hlas byl nástroj, jehož procvičování ho nikdy neunavilo. „Tohle že není nic?"

„Řekl jsem, že nejsem…"

„Řekni mi, O'Connelle, jakou službu jsi prokázal Ďáblu, že tě odměnil vlastnictvím této kacířské věci?"

Shromáždění lidé zhrozeně vydechli. Zřídkakdy někdo nazval Nepřítele jeho pravým jménem. Tak ho nazývali jen šeptem, ze strachu, že pouhé hlasité vyslovení toho slova by na ně mohlo obrátit jeho pozornost. Whitney takové obavy neměl. O Ďáblu hovořil s něčím, co připomínalo zaujetí.

„Nic jsem mu neprokázal," odpověděl mu Harmon.

„Takže to byl dar."

„Ano." Lidé v davu zalapali po dechu. „Ale ne Ďáblův."

„Toto je Satanovo dílo!" zahřměl Whitney.

„Není!" vykřikl teď už i Harmon. „Nemám nic společného s Ďáblem. To ty o něm pořád mluvíš, Whitney! To ty ho vidíš za každým rohem. Já nevěřím, že se o nás Ďábel vůbec stará. To spíš si někde sedí…"

„Ďábel je všude!" odpověděl mu Whitney. „A čeká jen, kdy se dopustíme chyby a padneme." Tohle neřekl Harmonovi, ale celému shromáždění, které od Whitneyho příchodu značně prořídlo. „Neexistuje místo, ani v té nejdivočejší divočině, kde by na nás neupíral své oči."

„Ty mluvíš o Ďáblu tak, jak praví křesťané mluví o Bohu Všemohoucím," poznamenal Harmon. „Občas mě napadá, v koho věříš ty."

Tato poznámka Whitneyho rozzuřila. „Jak se opovažuješ zpochybňovat mou víru," vypěnil, „když tu mám důkaz, tady v ruce držím důkaz tvého kacířství!" Opět se otočil k davu. „Tohoto muže nesmíme strpět ve svém středu!" řekl. „Přinese nám neštěstí, aby prokázal službu svým pekelným pánům!" Všem ukázal medailon na otevřené dlani. „Jaký ještě chcete důkaz? Toto je zesměšnění našeho Pána na kříži!" Otočil se zpátky k Harmonovi a bodl prstem do vzduchu. „Znovu se tě ptám: Čím jsi mu posloužil?"

„A já ti teď už naposledy říkám, že tím, že na každém neustále nacházíš Ďáblovu ruku, mu sloužíš nejlépe." Teď už mluvil konejšivě, jako k vyděšenému dítěti. „Tvoje nevědomost je Ďáblovi k užitku, Whitney. Pokaždé, když pohrdáš tím, čemu nerozumíš, se usmívá. A pokaždé, když do pokojných lidských srdcí zaseješ strach z něho, se směje. To tebe má rád, Whitney, ne mě. Tobě děkuje při večerní modlitbě." Role se vyměnily tak jednoznačně a náhle, že na okamžik sám Whitney nechápal úplnost své porážky. Zíral na svého protivníka se svraštělým obočím, zatímco Harmon se otočil a promluvil k ostatním. „Pokud si přejete, abych i s dcerou odešel," řekl, „a pokud věříte tomu, co jste teď slyšeli, řekněte to teď a my odejdeme. Ale věřte mi, všichni mi můžete věřit, že ani v srdci ani v myšlenkách nemám nic, co by mi tam nevložil Bůh…"

To už se mu ale do hlasu mísily slzy a Maeve ho uchopila za ruku, aby ho uklidnila. Bok po boku stáli proti celému shromáždění a očekávali rozsudek. Nastala chvíle ticha. První ale nepromluvil Whitney. Byla to Marsha Winthropová.

„Nevidím důvod, proč byste měli chodit pryč," prohlásila. „Na tuhle cestu jsme vyrazili společně a zdá se mi, že by to tak taky mělo skončit."

Po všech těch zmatených řečech o Ďáblu a Bohu konečně lidé slyšeli srozumitelnou a jednoznačnou větu. Tu a tam se mezi nimi ozval šepot a několik lidí odešlo. Měli práci: někdo musel spravit rozbitá kola a uvařit polévku. Ale spravedlivý Whitney je nehodlal propustit bez varovných slov.

„Tohle je nebezpečný člověk!" zavrčel. Mrštil medailonem o zem a zaryl ho podpatkem do prachu. „Všechny nás stáhne s sebou do Pekel."

„Nikam nás nebude tahat, Enochu," řekla Marsha. „A ty teď laskavě vystydni, jo?"

Whitney stihl Harmona kyselým pohledem. „Budu tě pozorovat," řekl.

„To mě uklidňuje," odpověděl mu Harmon, na což Marsha reagovala tichým smíchem.

A jako kdyby ho zvuk smíchu vystrašil, Whitney odspěchal a s mumláním se tlačil davem pryč.

„Měl byste být opatrnější," řekla Harmonovi Marsha dřív, než také odešla. „Ten váš jazyk vás jednou přivede do neštěstí."

„Dnes jste nám prokázala velikou službu," odpověděl jí Harmon. „Děkuji vám."

„To jsem udělala kvůli té vaší malé," řekla Marsha. „Nechci, aby si myslela, že se celý svět zbláznil."

A pak zmizela a nechala Harmona, aby si sesbíral rozházené papíry a naskládal je zpět do skříňky. Když se otec shýbl, rozběhla se Maeve pro medailon. Zvedla ho a pozorně prohlížela. Všechny ty zlé řeči, které před chvílí vyslechla, se jí rázem zdály nesmyslné. Byla to bezesporu krásná věc. Svítila jako stříbro, ale pokrývaly ji barevné rudé a azurové skvrny. Každá dáma by si ho s radostí pověsila na krk. Ale i Maeve bylo jasné, že tohle je něco víc než jen ozdoba. Uprostřed kříže ležela postava s údy rozpřaženými, jako Ježíš na kříži, jenže tenhle spasitel byl úplně nahý a měl v sobě i něco ženského. Tohle určitě nemohlo být zpodobení Ďábla. Nebylo tu nic děsivého: žádná kopyta ani rohy. Z obou rukou, hlavy a nohou té postavy prýštily nějaké tvary, z nichž některé poznávala – opici, blesk, dvě oči, každé na opačném konci ramene – a některé nechápala. Ale žádný z těch tvarů nevypadal hrůzně ani kacířsky.

„Radši si to moc neprohlížej," zaslechla otcův hlas.

„Proč ne?" zeptala se a nespouštěla z kříže oči. „Očaruje mě to?"

„Popravdě řečeno, já nevím, co by to mohlo udělat," řekl otec.

„Copak ti to pan Buddenbaum neprozradil?"

Otec jí sáhl přes rameno a jemným tahem jí medailon vypáčil z prstů.

„Ale ano, pověděl mi to," řekl Harmon, vrátil se ke skříňce a uložil do ní medailon zpět. „Jenže já jsem ho nejspíš nepochopil." Ve skříňce už byl pořádek. Harmon zavřel víko a naložil ji zpět na vůz. „A myslím si, že už bychom jeho jméno neměli říkat nahlas."

„Proč ne?" zeptala se Maeve, dychtivá dostat z otce nějaké vysvětlení. „Je to špatný člověk?"

Harmon položil skříňku zpět na místo. „Já ani nevím, jaký je to člověk," odpověděl potichu. „Vlastně ani nevím, jestli je to vůbec člověk. Možná…," povzdechl si.

„Co, tati?"

„Možná se mi jen zdál."

„Ale já jsem ho viděla taky."

„Tak se zdál nám oběma. Možná, že právě tohle je, nebo bude i Everville. Jenom sen, který se nám zdál."

Otec říkal Maeve, že by jí nikdy nelhal, a ona mu věřila, dokonce i teď. Ale jaký by to musel být sen, aby stvořil předmět tak reálný, jako byl ten medailon, který ještě před chvílí držela v ruce?

„Nerozumím ti," řekla.

„Promluvíme si o tom jindy," řekl Harmon a trhnutím zatlačil skříňku mezi ostatní věci. „To se u těchto věcí stává."

kapitola 2

Tyhle věci, tyhle věci. Co vlastně tyhle věci jsou? Příštích pár týdnů, kdy jejich vůz drkotal státem Idaho po cestě, kterou už padesát let putovala většina pionýrů, si Maeve lámala hlavu nad tou záhadou, kterou ten den viděla a slyšela. Vlastně i tohle přemýšlení bylo pro ni jen jakýmsi rozptýlením – stejně jako předtím ta hra se sny – kterým se bavila během dlouhé cesty. Počasí v červnu a červenci bylo horké a nikdo nechtěl plýtvat silami na jakékoliv hry. Dospělí to mají snadné, myslívala si Maeve. Ti se zabaví s mapami a vzájemnými sváry. A pak taky mají ty věci mezi mužskými a ženskými, které její desetiletá mysl sice ještě dobře nechápala, ale kterým toužila rozumět. Nemohlo jí uniknout, že mladí muži by do ohně skočili pro dívku, která ví, jak je získat. Vídala, jak muži kolem takových děvčat krouží jako smečka psů a jeden přes druhého se snaží prokázat jí nějakou úsluhu. Snad by byli ochotní udělat ze sebe i blázny, kdyby to bylo nutné. Těmto rituálům sice ještě nerozuměla, ale byla dobrou. žákyní a toto – na rozdíl od toho záhadného pana Buddenbauma – bylo tajemství, které nakonec vyluštila.

Její otec se po srážce s Whitneym trochu uklidnil a s ostatními se dával do řeči co nejméně, a když už to bylo nezbytné, bavil se s nimi jen o těch nejobyčejnějších věcech. Ale v bezpečí a soukromí vozu i nadále rozvíjel své plány na vystavění Everville a zkoumal je ještě nadšeněji než předtím. Jen jednou se ho Maeve pokusila přesvědčit, aby tomu nevěnoval tolik času. Otec jí ale přísně nařídil, aby mu dala pokoj. Řekl, že se musí plány Everville naučit tak, aby byl schopen vystavět to zářící město po paměti, kdyby se Pottruck a Goodhue nebo nějací jim podobní znovu pokusili zničit je.

„Buď trpělivá, holčičko," řekl jí a přísnost z jeho hlasu zmizela. „Ještě pár týdnů a budeme na druhé straně hor. Tam si najdeme nějaké údolí a začneme."

Stejně jako ve všem ostatním mu i v tomto důvěřovala a nechala ho znovu a znovu zkoumat plány. Co je to pár týdnů? Mezitím se snadno zabaví řešením těch tří záhad: snů, nevyřčených věcí a té záležitosti mezi mužem a ženou.

Už brzy budou v Oregonu. Nic nemohlo být jistější.

* * *

Ale ještě před koncem srpna se citelně ochladilo a teď už třetí týden ani to nejbystřejší oko nemohlo rozeznat obrysy Blue Mountains ležících před nimi. Příděly jídla bylo nutno snížit tak drasticky, že se některým lidem nedostávalo sil k chůzi a kolem táborových ohňů se hovořilo o tom, že spřátelené národy tvrdí, že z hor se do plání ženou neobvykle silné bouře. Sheldon Sturgis, který doposud vedl pochod poměrně volně – někteří říkali, že je to jeho styl, ale zlí

jazykové tvrdili, že to je proto, že je slaboch a ochlasta – teď začal spěchat a pobízel ke spěchu i ostatní. Ale s nárůstem nemocných a zesláblých lidí vzrostl i počet omylů a nehod a jejich zpoždění ještě prodlužovaly nehody na takových cestách obvyklé: ztracená kola, zraněná zvířata, či zapadlé vozy.

Začátkem září se zdálo, že se jejich trvalým společníkem stala Smrt. Alespoň Maeve tomu věřila. Nejdřív ji neviděla, ale byla si jistá její přítomností. Smrt byla kolem nich a svým dechem a dotekem zabíjela všechno živé. Stromy, které by v tomto měsíci měly být obsypané ovocem, už byly holé. Cestu lemovala mrtvá a umírající zvířata. Jen muší larvy se z tohoto počasí radovaly. Ale znamenalo to snad, že Smrt je přítelem much?

Tu noc, když se pokoušela usnout, slyšela, jak se v okolních vozech lidé modlí a prosí Boha, aby od nich odvrátil Smrt.

Ale nepomohlo jim to. Smrt stejně přišla. Vzala si Williama, maličkého syna Marshy Winthropové, který se narodil v Missouri dva týdny před začátkem cesty. Skosila i otce Jacka Pottrucka. Byl to stejný surovec jako jeho syn. Nezemřel tiše, jako Winthropovic dítě, ale uprostřed noci a se strašným křikem a kletbami na rtech. Vzala si i dvě staré panny, sestry Brendu a Meriel Schonbergovy, jejichž smrt ostatní objevili jen proto, že po zastavení kolony jejich vůz jel stále dál. Neměl ho kdo zastavit. Obě sestry totiž držely opratě mrtvýma rukama.

Maeve si nemohla pomoci a přemýšlela, proč si Smrt vybrala právě tyhle lidi. Rozuměla tomu, proč si vzala její matku: ta byla přece velmi krásná a laskavá. Smrt nepochybně chtěla svět její ztrátou ochudit a sebe obohatit. Ale k čemu je jí dítě, stařec a dvě sestry?

Otce takovými otázkami neobtěžovala: už tak byl dost znepokojený. Ačkoliv jejich vůz byl v pořádku a jejich kůň stejně zdravý jako většina ostatních, z výrazu v jeho zapadlých očích bylo zřejmé, že také cítí, že se k nim v těchto dnech přidala Smrt jako nevítaný společník. Maeve ji někdy vyhlížela. Představovala si ji jako jezdce a chtěla svého otce uklidnit tím, že by mu nepřítele jasně ukázala: chtěla mu říct, já vím, jakou barvu má její kůň a jaký má klobouk, a jestli se k nám přiblíží, poznám ji a zaženu ji modlitbou nebo písní. Už několikrát si myslela, že ji zahlédla daleko před vozy. Ale nikdy si tím nebyla jistá, a tak raději mlčela, než aby svému otci podala neověřenou informaci.

Dny ubíhaly a zima byla stále větší, a když se konečně dostali na dohled k Blue Montains, jejich hřebeny pokrýval sníh a mraky na jejich pozadí byly černé a těžké nákladem sněhu.

A jedno ráno našli Abilene Welshovou a Billyho Baxtera, jejichž laškování bylo v táboře pověstné a jemuž se Marsha Winthropová srdečně smála. Leželi jeden druhému v náručí. Smrt si je vzala, když se uchýlili do soukromí daleko od tepla ohně. Při jejich pohybu doktor Hodder mluvil o tom, jak budou v království Božím spolu a že hříchy, kterých se ve jménu lásky dopustili, jim budou odpuštěny. V tu chvíli Maeve vzhlédla k šedé obloze a uviděla, jak se k zemi snášejí první vločky. A to byl začátek konce.

* * *

Od té doby přestala Smrt vyhlížet. Jestli se k nim totiž přidala v podobě jezdce, jak si předtím myslela, teď změnila tvar. Stala se sněhem a ledem.

Sníh rychle zabil mnoho lidí a ty, které nezabil, alespoň mučil představami, co bude dál. Mráz zpomaloval myšlení i krevní oběh. Mrazem jim tuhly prsty a mrtvěly nohy. Tuhly jim šlachy a do plic je štípal mrazivý vzduch.

Dokonce i teď, kdy tolik lidí zemřelo a zbytek pomalu umíral, slyšela Maeve občas svého otce říkat:

„Takhle to být nemělo," jako kdyby někomu vyčítal nesplnění slibu. Maeve dobře věděla, kdo mu ten slib dal. Byl to pan Buddenbaum. Byl to on, kdo naplnil srdce jejího otce nadšením: to on mu dal ten dar a řekl mu, aby šel na západ a tam postavil město. To on poprvé zašeptal slovo Everville. Začala si myslet, že Whitney měl možná přece jen pravdu. Možná, že Ďábel opravdu přišel pokoušet jejího otce v podobě pana Buddenbauma a vložil mu do jeho důvěřivého srdce sny jen proto, aby se teď mohl dívat, jak se to srdce zhroutí. Ten problém ji mořil celé dny a noci. A mořil ji ještě víc, když se k ní uprostřed bouře otec naklonil a řekl:

„Musíme být silní, zlato. Nesmíme umřít, nebo Everville umře s námi!"

Hlad a vyčerpání ji ale dohnaly na pokraj deliria. Občas se viděla, jak stojí na lodi z Liverpoolu a drží se zmrzlého zábradlí. Někdy se jí zase zdálo, že je zpátky v Irsku a jí trávu a kořínky, aby ji přestalo bolet hladové břicho. Ve chvílích jasného vědomí přemýšlela, jestli to není nějaká zkouška, které je Buddenbaum podrobil, aby se přesvědčil, zda jsou hodni snu o Everville. Tuhle myšlenku si nemohla nechat pro sebe.

„Tati… ?" oslovila ho a chytila ho za kabát.

Otec se na ni zahleděl a pod staženou kápí téměř nebylo vidět jeho tvář. Viděla jen jedno oko, ale to se na ni dívalo se stejnou láskou jako jindy.

„Co je, dítě?" zeptal se jí.

„Myslím si, že možná… možná to takhle mělo být."

„O čem to mluvíš?"

„Možná, že nás pan Buddenbaum pozoruje, jestli si zasloužíme postavit jeho město. Možná, že až už nebudeme moct jít dál, že se objeví a řekne, že to byla jenom zkouška, a ukáže nám cestu do nějakého toho údolí."

„Tohle není zkouška, dítě. Tohle se prostě někdy ve světě stává. Sny umírají. Prostě se odněkud vynoří mráz a zabije je." Objal svou dcerku a přitiskl ji k sobě, ačkoliv mu už mnoho sil nezbývalo.

„Já se nebojím, tati," řekla mu.

„Nebojíš?"

„Ne. Už jsme spolu došli daleko."

„To je pravda."

„Vzpomínáš si, jaké to bylo doma? Jak jsme si mysleli, že umřeme hlady? A neumřeli jsme. A pak ta loď. Vlny smetaly lidi do moře a my jsme si mysleli, že se určitě utopíme taky. Ale vlny nás nechaly, ne?“

Jeho popraskané bílé rty se pousmály. „Ano, dítě. Nechaly nás.“

„A pan Buddenbaum věděl, co jsme prožili,“ řekla Maeve. „Věděl dobře, že nás chrání andělé. A taky máma…“

Cítila, jak se její otec zachvěl. „Včera v noci se mi o ní zdálo…,“ řekl.

„Byla krásná?“

„Byla. Vznášeli jsme se spolu v klidném moři. A já přísahám, že kdybych nevěděl, že tady na mě čekáš…“

Nedokončil tu myšlenku. Z oslepující bělosti před nimi se ozval zvuk, jako kdyby někdo zadul na trumpetu. Byl to zvuk triumfu, na který všichni ve vozech a kolem nich okamžitě reagovali vzrušeným křikem.

„Slyšeli jste?“

„Někdo je před námi!“

A další troubení. A další. A každému odpověděla ozvěna, takže celý okolní svět brzy naplnil zvuk trumpet.

Sturgisův vůz, který jel před O’Connellovic vozem, se zastavil a Sheldon svolával všechny muže.

„Strattone! Whitney! O’Connelle! Vezměte si pušky!“

„Pušky?“ zeptala se Maeve. „Tati, proč pušky?“

„Vylez zpátky do vozu, dítě,“ řekl jí Harmon, „a zůstaň tam, než se vrátím.“

Zvuk trubek na chvíli utichl, ale teď se stejně velkolepě ozval znovu. Maevino vyhublé tělo se chvělo, když lezla na vůz, jako kdyby s ní ta hudba otřásala až do morku kostí. Rozplakala se, když viděla otce odcházet s puškou v ruce. Neplakala proto, že by se o něj bála, ale proto, že se sama chtěla jít podívat, jaká trubka to vyluzuje ty dojímavé zvuky a kdo na ni hraje. Možná, že to vůbec nehraje člověk, rozhodla se její zmatená hlava. Možná, že to přišli na zem sami andělé, o kterých před chviličkou mluvila, a že takhle ohlašují svůj příchod.

Náhle se zadívala přes sníh, protože si byla jistá, že to musí být pravda. Jejich nebeští ochránci a její matka je přišli zachránit. Za chvíli je uvidí, celé ve zlatě, modři a purpuru. Postavila se na sedátku, aby měla lepší výhled, a rozhlížela se kolem dokola. Dočkala se. Právě když se trumpety rozezněly potřetí, sněhová stěna se na chviličku rozestoupila. Maeve zahlédla napravo i nalevo obrovské hory a přímo před sebou titánský vrcholek se zalesněnými svahy. První stromy už byly sotva sto metrů před prvními vozy a ty zvuky přicházely odtamtud. Svého otce ani ostatní muže nikde neviděla, ale určitě byli v tom lese. Klidně se za nimi může vydat. Bude to krása, až se spolu s otcem setkají s maminkou. To bude nádhera, až ji bude její matka v kruhu andělů líbat a ten protivný Whitney a všichni ostatní na ně budou zírat s otevřenou pusou.

Výhled jí znovu zakryl padající sníh, ale to už Maeve seskočila z vozu a vydala se směrem, kde viděla stromy. Sníh za zády jí v mžiku zakryl i vozy, a tak šla rovnou za nosem tím bílým světem a těžce klopýtala v hlubokém sněhu. Místy ležely na zemi nebezpečně hluboké závěje a několikrát do nich zapadla tak, že si myslela, že je pohřbená zaživa. Ale právě když jí její prochladlé končetiny hrozily vypovědět službu, ozval se zvuk trubek znovu a rázem ji probudil k životu. Před ní čeká ráj. Bude tam maminka a andělé a její milující otec, se kterým postaví město, největší na zemi.

Byla si jistá, že nezemře. Ne dnes, když ji čeká ještě tolik let života. Má před sebou veliký kus práce a andělé nedopustí, aby tady zahynula ve sněhu, když už kvůli té práci došla takhle daleko.

A teď už zahlédla stromy, vyšší než jakýkoliv dům, tvořící před ní nepropustnou stěnu. Zavolala na otce a rozběhla se k nim. Náhle jí nevadila ani zima, ani modřiny. Ty trumpety zněly blízko a někde koutkem oka zahlédla jasné barvy, jako kdyby se ti andělé, kteří se nepřidali k těm fanfárám, shromáždili okolo ní a ona viděla mávající konečky jejich barevných křídel.

Vnořila se pod příkrov z korun stromů, jako by ji nadnášely neviditelné ruce, a tam, kde se na zem nedostal žádný sníh a půdu pokrývala vrstva borového jehličí, padla na kolena, těžce oddychovala a jejím srdcem zněl pronikavý hlas trubek.

kapitola 3

Nakonec ji nezvedla hudba, ani neviditelné ruce. Vyskočit ji donutil výkřik, který přehlušil trumpety a vyděsil ji.

„Zatraceně, O’Connelle!“ Ten hlas znala. Byl to Whitney. „Bože na nebesích! Co jsi to udělal?“ zaječel znovu.

Vyskočila a rozběhla se tím směrem. Její oči po vší té jiskřivé sněžné bělosti ještě nepřivykly na lesní příšeří. Čím hlouběji do lesa zacházela, tím víc to šero houstlo, ale zuřivost ve Whitneyho hlase ji poháněla kupředu. Trumpety ztichly. Možná ho andělé slyšeli nadávat, pomyslela si, a teď se nechtějí v tom vzduchu poskvrněném nadávkami ukázat. Nebo prostě možná pozorují, jak vypadá lidský hněv.

„Tys to věděl!“ ječel znovu Whitney. „Zavedl jsi nás do Pekla!“

Maeve už ho viděla, jak pobíhá mezi stromy a vykřikuje do všech temných koutů.

„O’Connelle! O’Connelle! Za tohle budeš hořet v pekle. Hořet a hořet a…“

Zarazil se a otočil. Jeho oči děsivě rychle našly Maeve. Než se mohla schovat mezi stromy, zaječel: „Vidím tě! Vylez, ty malá čubko!“

Maeve neměla na vybranou. Měl ji na mušce. A teď, když se k němu mezi stromy blížila, uviděla, že Whitney tu není sám. Kousek od něho stáli Sturgis a Pottruck. Sturgis se krčil za stromem, poděšený něčím ve větvích nad sebou; mířil tam ručnicí. Pottruck ohromeně pozoroval Whitneyho běsnění.

„O’Connelle?“ vykřikl Whitney. „Mám tady tvoji dceru.“ Zamířil ještě pozorněji. „Když zmáčknu spoušť, dostane to mezi oči. A já to udělám. Slyšíš mě, O’Connelle?“

„Nestřílej,“ řekl mu Sturgis. „Přivoláš to zpátky.“

„Stejně se to vrátí,“ řekl Whitney. „O’Connell to přivolal, aby získal naše duše.“

„Ježíši Kriste na nebesích…,“ zavzlykal Sturgis.

„Zůstaň stát," nařídil Whitney Maeve. „A zavolej svýho tatínka a řekni mu, aby odvolal toho démona, nebo tě zabiju."

„On nemá… nemá žádné démony," řekla Maeve. Nechtěla, aby Whitney poznal, že se bojí, ale nemohla si pomoci. Po tvářích se jí začaly kutálet slzy.

„Tak mu to řekni," opakoval Whitney. „A rychle." Postoupil se zamířenou ručnicí blíž, takže její ústí teď bylo sotva půl metru od Maevina obličeje. „Protože jestli to neuděláš, tak tě zabiju. Stejně jsi Ďáblovo dítě. A zabít takovou špínu není hřích. Tak dělej. Zavolej ho."

„Tati?"

„Nahlas!"

„Tati?"

Žádná odpověď. „Neslyší mě."

„Slyším tě, dítě," řekl její otec. Ohlédla se tím směrem a viděla ho vycházet ze stínů.

„Zahoď pušku!" vykřikl na něj Pottruck.

V tu chvíli se trubky rozezněly znovu, ještě hlasitěji než předtím. Ten zvuk chytil Maeve za srdce tak, až zalapala po dechu.

„Co se děje?" slyšela otcův hlas, a když se ohlédla, znovu viděla, že k ním jde blíž.

„Zůstaň stát!" vykřikl Whitney, ale její otec neposlechl.

Whitney bez dalšího varování prostě vystřelil, ne jednou, ale dvakrát. Jedna kulka zasáhla otce do ramene, druhá do břicha. Klopýtl a nohy se pod ním podlomily. Padl na zem.

„Tati!" vykřikla Maeve, a byla by se k němu rozběhla, ale tu se znovu ozval zvuk trumpet a jí v hlavě vybuchlo jakési bílé světlo, které zastínilo svět. Maeve se zhroutila na zem.

„Vrací se to…"

„Zmlkni, Sturgisi."

„Vrací se to! Vrací. Whitney! Co uděláme?"

Sturgisovy pronikavé výkřiky Maeve probraly. Otevřela oči. Její otec ležel na místě, kde padl. Viděla, že se ještě hýbe. Rukama si rytmicky svíral břicho a škubal nohama.

„Whitney!" zaječel hystericky Sturgis., Je to zpátky."

Z místa, kde ležela, ho neviděla, ale slyšela praskání větví, jako kdyby vítr náhle zesílil. Whitney se modlil.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích…"

Maeve trochu pohnula hlavou a doufala, že tak získá lepší výhled, aniž by si jí ti tři všimli. Whitney klečel. Sturgis se krčil za stromem, Pottruck civěl do korun stromů a divoce mával: „Tak pojď, ty hajzle zasranej. Tak pojď!"

Maeve, jistá si tím, že na ni zapomněli, se opatrně zvedla a zachytila se kmene nedalekého stromu. Ohlédla se na svého otce, který zvedl hlavu ze země přesně v okamžiku, kdy Pottruck vypálil do pohybujících se větví.

Sturgis vykřikl: „Kriste, ne!" Whitney se zvedl ze země a v tu chvíli se na Pottrucka sneslo něco, co její oči mezi větvemi nedokázaly rozeznat.

Ať to bylo cokoliv, anděl to nebyl. Nemělo to peří. Nebylo tu žádné zlato, modř ani šarlat. Ta bytost byla nahá, tím si byla Maeve jistá, a její tělo se lesklo. To bylo všechno, čeho si všimla, než ta bytost uchopila Pottrucka a zvedla se s ním do vzduchu.

Pottruck křičel a Maeve, ačkoliv ho z duše nenáviděla, si přála, aby ho mohla zachránit, i kdyby jen proto, aby už zmlkl. Ruce si přitiskla na uši, ale jeho křik jí pronikal mezi prsty a nakonec, když se z větví snesl děsivý déšť, eskaloval v divoké vytí. Nejdřív ze stromu spadla ručnice a pak začala kapat krev. Následovala jedna Pottruckova paže a kus těla, který Maeve nepoznala. A další. A Pottruck stále křičel, ačkoliv krev už na zem nekapala, ale pršela v rudých provazcích a na dolních větvích stromu se zachytila lesklá změť jeho vnitřností.

Znenadání se ze svého úkrytu vymrštil i Sturgis a začal do koruny stromu divoce pálit jednu ránu za druhou. Možná, že tím ukončil Pottruckovo utrpení, anebo ho ta záhadná bytost konečně zabila. Ať už to bylo jakkoliv, ječení ustalo a o chviličku později se na zem zřítilo i Pottruckovo tělo zřízené tak, že už jen vzdáleně připomínalo lidské tělo, a zůstalo kouřící ležet na zemi.

Všechno utichlo. Sturgis zacouval zpátky do stínů a přitom potlačoval pláč. Maeve jako by přimrzla k zemi a v duchu se modlila, aby Whitney odešel také. Ale ten místo toho přešel k jejímu otci.

„Vidíš, co jsi provedl, když jsi přivolal Ďábla?"

„Já… jsem nikoho… nevolal," vydechl Harmon.

„Nařiď mu, ať se vrátí do pekel, O'Connelle. Dělej!"

Maeve se ohlédla směrem, kde zmizel Sturgis. Zřejmě uprchl. Ale zrak jí spočinul na Pottruckově pušce, která ležela pod větvemi smáčenými krví jen metr od jeho mrtvoly.

„Kaj se," říkal Whitney Harmonovi. „Pošli toho Ďábla zpátky, odkud přišel, nebo ti nejdřív ustřelím ruce a pak nohy, až budeš prosit, aby ses směl kát."

Sturgis byl pryč a Whitney si jí nevšímal, a tak Maeve nemusela být nijak zvlášť opatrná. S očima upřenýma vzhůru do míst, kde podle jejího přesvědčení musela stále číhat ta podivná příšera, se začala pomalu blížit k pušce. Po příšeře nebylo nikde ani stopy, protože ji zcela zakrývaly husté větve, ale cítila na sobě její pohled.

„Prosím tě…," zašeptala co nejtišeji, aby na sebe neupozornila Whitneyho, „… neubližuj mi…"

Nic se nepohnulo. Ani větvička se nezachvěla, ani jehlička se ze stromu nesnesla k zemi.

Pohlédla na zem. Před ní ležela zkroucené Pottruckovo tělo. Maeve už viděla mnoho mrtvol. V Irsku viděla mrtvoly ležící v příkopech podél cest, v Liverpoolu viděla mrtvé v zapadlých uličkách a mrtví lemovali i jejich cestu do země zaslíbené. Tohle tělo bylo sice krvavější než většina těch, které už viděla, ale to jí nevadilo. Překročila je a popadla

pušku.

V tu chvíli nad sebou zaslechla, jak ta bytost zhluboka vydechla. Maeve strnula s bušícím srdcem a očekávala, že se jí do ramen zatnou drápy a vynesou ji vzhůru. Ale nic se nedělo. Ozval se jen další zarmoucený vzdech. Maeve věděla, že by se tu neměla zdržovat ani o chvíli déle, než je nutné, ale nemohla ovládnout svou zvědavost. S puškou v ruce se postavila a zahleděla se vzhůru do větví. Na tvář jí dopadla kapička krve a druhá ji zasáhla přesně mezi pootevřené rty. Okamžitě pochopila, že to nemůže být Pottruckova krev. Ta kapka totiž nechutnala slaně, ale sladce jako med, a ačkoliv Maeve věděla, že to musí být krev té bytosti nad ní – Pottruck zřejmě mířil dobře – celou ji zachvátil hlad. Otevřela ústa trochu víc a doufala, že snad zachytí další kapku. Nečekala marně. Na tvář jí dopadlo několik dalších kapiček a některé z nich si našly cestu do jejích úst. Rázem měla ústa plná slin a bezděky si povzdechla nad báječností té chuti.

Bytost na stromě se teď pohnula, takže ji Maeve na okamžik zahlédla. Jako by se na ni chtěla vrhnout s doširoka rozevřenými křídly, ale zároveň skláněla hlavu k zemi.

A krev tekla dál. Teď už kapky dopadaly většinou přímo do Maeviných úst. Maeve věděla, že to není náhoda. Ta bytost ji chtěla nakrmit, a mačkala proto svou ránu jako medem nasáklou houbu.

Z toho zaujetí ji vytrhlo otcovo zasténání. Ohlédla se a viděla, jak Whitney klečí vedle jeho těla a přidržuje mu pušku u hlavy.

Rozběhla se k nim. Cítila se náhle lehčí a silnější, pocit, na který během minulých týdnů skoro zapomněla. Břicho ji už nebolelo. Hlava se jí přestala točit. Whitney ji neviděl, dokud od nich nebyla na šest, sedm metrů. Nikdy předtím ještě nedržela v ruce zbraň, ale na takovouhle krátkou vzdálenost nemůže úplně minout cíl. Whitneyho zřejmě napadlo totéž, protože při pohledu na ni v tváři pošedl.

„S tím bys měla zacházet opatrně, dítě," řekl jí.

„Nech tátu na pokoji."

„Nic jsem mu nedělal."

„Lháři."

„Opravdu. Přísahám."

„Maeve, zlatíčko…," zamumlal Harmon a těžce pozvedl hlavu, „… vrať se do vozu. Prosím. Tady… tady je to nebezpečné."

„Ne, není," odpověděla Maeve a na jazyku stále ještě cítila sladkost. „Nic nám to neudělá." Podívala se na Whitneyho. „Musíme tátu ošetřit, nebo umře. Polož pušku." Whitney poslechl a Maeve přišla blíž, ale přitom na něj neustále mířila. Na jejího otce byl žalostný pohled. Kabátem i košilí mu prosakovala krev od límce až k pasu.

„Pomoz mu vstát," nařídila Whitneymu. „Kudy se jde k vozům?"

„Běž sama, holčičko," řekl tiše Harmon. „Já už to nezvládnu."

„To není pravda. Doneseme tě k vozům a paní Winthropová tě ošetří…"

„Ne," řekl Harmon. „Už je pozdě."

Maeve se mu zahleděla do očí. „Musíš se uzdravit," řekla, „co by se jinak stalo s Everville?"

„To byl jen krásný sen," zamumlal Harmon a natáhl k ní třesoucí se dlaně. Maeve je uchopila do svých. „Ale ty jsi krásnější, holčičko," pokračoval. „Ty jsi ten nejhezčí sen, který se mi kdy zdál. A umírám spokojeně, protože vím, že jsi na světě ty."

Potom se mu zachvěla víčka a zavřel oči.

„Tati?" řekla Maeve. „Tati?"

„Vrátil se do pekla…," zamumlal Whitney.

Maeve k němu vzhlédla. Usmíval se. Slzy, které doposud zadržovala, se teď vyvalily, jako když se protrhne hráz smutku a vzteku. Maeve padla na kolena vedle svého otce a přitiskla mu tvář na studené líce. „Poslouchej mě…," řekla ještě.

Opravdu ucítila v jeho těle mírné chvění, jako kdyby mu její hlas bránil vstoupit do té konečné tmy?

„… já to město postavím, tati," zašeptala. „Opravdu. Slibuju. Nebude to sen…"

Ucítila na své tváři otcův výdech a věděla, že ji slyšel. Slyšel a zemřel.

Radost ji ale brzy opustila.

„Ty už nepostavíš nic," zasyčel Whitney.

Maeve vzhlédla. Whitney se znovu zmocnil své zbraně a mířil jí na srdce.

„Postav se," řekl. Poslechla a Whitney jí z rukou vyrazil Pottruckovu pušku. „Tvoje slzy mě nedojmou," pokračoval potom. „Teď tě hezky pošlu za tatínkem."

Maeve před sebe vztáhla ruce, jako by mohla dlaněmi zadržet kulku.

„Prosím…," zašeptala a začala couvat.

„Zůstaň stát," zaječel Whitney a zároveň vystřelil. Kulka se zaryla do země jen pár centimetrů před ní. „Teď půjdeš se mnou, kdyby se ten váš Ďábel pokusil vrátit."

Při těch slovech se na stromě pár metrů od něj zachvěly větve.

„Bože na nebesích…," vydechl Whitney a vrhl se na Maeve. Otočil ji a přitiskl si ji zády před sebe. Maeve plačky prosila, aby ji nechal být, ale Whitney ji popadl za vlasy a vytáhl na špičky. Potom začal couvat od chvějících se větví a Maeve ho musela následovat.

Tak ušli asi šest kroků a větve se znovu zklidnily. Zdálo se, že to zraněné stvoření nechce riskovat další kulku. Whitneyův panický dech se trochu zklidnil. „Bude to v pořádku," řekl. „Bdí nade mnou Bůh."

Při těch slovech to stvoření vyrazilo a prolétlo mezi stromy takovou silou a rychlostí, že na zem dopadlo několik ulomených větví. Maeve využila situace, vztáhla ruku, zaryla nehty do Whitneyho dlaně a zároveň se snažila vykroutit. Její mastné vlasy vyklouzly z jeho sevření, a dřív než ji mohl znovu chytit, už byla pryč, ukrytá za nejbližším

stromem.

Uběhla sotva tři kroky, když před sebou zahlédla něco, co zprvu pokládala za dvě padající větve. Zvedla ruce, aby si chránila obličej, a pak si uvědomila svůj omyl. Ty dvě ruce ji uchopily dlouhými prsty kolem pasu.

Prudce vydechla, ale to už ji to táhlo vzhůru a nahoru, do bezpečných korun stromů.

Whitney vypálil, pálil znovu a znovu, ale její zraněný zachránce ustupoval stejně rychle, jako se jí zmocnil.

„Drž se," řekl jí. Cítila na sobě jeho horké ruce, a než ji napadla vhodná odpověď, už prolétali větvemi vzhůru. Větve se lámaly jako třísky pod údery silných křídel, která vynášela únosce i jeho břemeno k obloze.

kapitola 4

Na trumpety už zapomněla. Ale teď, když ji její zachránce vynesl nad stromy, se jejich zvuk ozval znovu, ještě nádhernější než předtím.

„Přichází Paní," řekla ta bytost znepokojeně a bez varování se znovu začala prudce snášet k zemi, takže Maeve málem uklouzly ruce a jen taktak nespadla na zem.

„Jaká paní?" zeptala se toho stvoření a snažila se prohlédnout stíny, které skrývaly jeho obličej.

„Bude lepší, když se to nedozvíš," řekl ten hlas. Země už byla na dohled. „Nedívej se na mě," varoval ji, když se snesli ke stromům, „nebo ti budu muset vypíchnout oči."

„To bys neudělal."

„Ne?" odpověděl jí a rázem jí dlaní zakryl obličej tak rychle, že Maeve neměla čas ani se nadechnout. Zalapala po zbytečcích vzduchu mezi pevně sevřenými prsty. Jeho kůže voněla stejně, jako chutnala jeho krev: sladce a příjemně. Maeve otevřela ústa a přitiskla jazyk na jeho dlaň.

„Myslím, že kdybys mohla, tak mě sníš zaživa," řekl ten tvor. Podle tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že se tou myšlenkou docela baví.

Maeve ucítila pod nohama pevnou půdu a znovu uslyšela ten hlas. Šeptal jí přímo do ucha a byl tak blízko, že ji kníry nebo vousy lechtaly na krku.

„Máš pravdu, dítě. Neoslepil bych tě. Ale prosím tě, až ti přestanu zakrývat oči, zavři je a nech je tak. Já půjdu pryč a budu si pískat. Až přestaneš slyšet pískání, můžeš oči otevřít. Ale kvůli sobě samé – dřív je neotvírej. Rozumíš?"

Přikývla a on jí přestal zakrývat oči. Nechala je zavřené a on znovu promluvil. „Vrať se ke své rodině," řekl jí.

„Táta je mrtvý."

„A co máma?"

„Ta taky. A Whitney mě zabije, jen co mě uvidí. Myslí si, že jsem Ďáblovo dítě. Myslí si, že jsi démon, kterého můj otec přivolal."

Ten tvor se při těch slovech nahlas rozesmál.

„Ty nejsi z pekla, že ne?" zeptala se ho.

„Ne, nejsem."

„Takže jsi anděl?"

„Ne, ani to nejsem."

„A co tedy?"

„Už jsem ti řekl: je lepší, když to nebudeš vědět." Trumpety se rozezněly znovu. „Tak. Obřad už brzy začne. Musím už jít. Rád bych ti nějak pomohl, dítě, ale nejde to." Prsty jí lehce překryl oči. „Nech oči zavřené, dokud neodejdu."

„Ano."

„Slibuješ?"

„Slibuju."

Přestal jí zakrývat oči a začal si pohvizdovat nějakou veselou melodii. Přerušil ji už jen jednou a řekl: „Nikomu o tomhle setkání nic neříkej." Potom pokračoval ve hvízdání a přitom se vzdaloval.

Maeve už od pěti let dobře věděla, že slib daný se dvěma překříženými prsty není žádný slib. Teď je přestala křížit a počkala, dokud se hvízdání trochu nevzdálilo. Potom otevřela oči. Let je oba vynesl téměř na vrchol hory, protože země kolem ní se prudce svažovala dolů. Tady nahoře rostlo jen pár stromů, a proto tu bylo i mnohem víc světla. Maeve nad sebou viděla oblohu. Sníh přestal padat a mezi potrhanými mraky se ukázalo zapadající slunce, které ozařovalo celé okolí růžovým nádechem. Když se konečně ohlédla směrem, odkud bylo stále ještě slyšet hvízdání, okamžitě ho uviděla. Byl už dost daleko, a tak nerozeznala detaily jeho postavy, ale byla pevně odhodlaná podrobně si toho záhadného tvora prohlédnout. Slezla z kamene, na kterém přistáli, a vydala se za ním.

Byla to zlá cesta. Pod rukama i nohama jí klouzala hlína a hnijící jehličí a několikrát se musela vší silou zoufale přidržovat nejbližšího kořene či kamene, aby se nesvalila zpátky dolů z kopce. Vzdálenost mezi ní a tím tvorem stále rostla a právě v okamžiku, kdy se jí zmocnil strach, že ho ztratí z očí, se kolem ní rozlilo stejné narůžovělé světlo, kterým zapadající slunce ozařovalo sníh i stromy, a zároveň ucítila závan vzduchu, jaký už necítila několik měsíců. Stromy se začaly rozestupovat a mezi nimi zahlédla pahorek. Celý zasněžený se zdvihal k vrcholu hory, nad kterou se mraky už úplně rozestoupily, takže se její vrchol jasně rýsoval proti obloze a prvním večerním hvězdám. Jejich záře nicméně nemohla soupeřit se světly na tom pahorku. Maeve netušila, jaká jsou to světla, až do chvíle, než se dostala blíž ke krajním stromům.

Kolem pahorku stálo několik postav, z nichž vycházelo mlhavé světlo a ozařovalo tak krásnou podívanou, že se Maeve mezi stromy zastavila jako přimrazená údivem. Ačkoliv její zachránce popřel, že by mohl být anděl, tohle přece muselo být nebe. Protože odkud by se tu jinak mohly vzít tyhle podivuhodné bytosti? Ačkoliv křídla jich mělo jen několik, všechny byly nějakým způsobem úžasné. Nejméně deset jich vzhledem připomínalo spíše ptáky než lidi – měli zobáky a lesklé oči – a ti tvořili první skupinu. Další skupinu sjednocovalo na první pohled jen odění z nějaké zářivě

šarlatové látky, ale vzápětí si Maeve uvědomila, že záře nevychází z té látky, nýbrž z nich samých, takže jejich těla vypadala jako jasně rudá těla hadů stažených z kůže. Jiná skupina těch bytostí měla hrudníky jako doširoka otevřené vějíře a byla v nich vidět jejich veliká pulsující srdce.

Ale ne všechny bytosti byly tak podivné. Některé se téměř úplně podobaly lidem, až na barvu nebo dlouhý ocas. Jiné byly tak průsvitné, že to byly spíš jen fantomy bytostí, zatímco ostatní – a ti se podobali tomu, který ji zachránil – se skrývali ve stínu velikánských a až příliš skutečných křídel a zdálo se, že váhají přidružit se k ostatním.

A co se týkalo toho tvora, který ji sem nechtěně přivedl, ten už se tlačil mezi ostatními na vrcholek pahorku, kde stál stan v barvě noční oblohy. Maeve se samozřejmě okamžitě zmocnila zvědavost a rozhodla se zjistit, jaký zázrak se skrývá uvnitř toho stanu. Má se odvážit opustit úkryt za stromem a následovat ho? A proč ne, rozhodla se nakonec. Neměla co ztratit. I kdyby se jí podařilo najít zpáteční cestu k vozům, čekal by tam na ni Whitney s puškou a svou vírou. Lepší bude, když půjde tam, kam ji zavedl ten tvor i její vlastní zvědavost.

A čekalo ji ještě další překvapení. Ačkoliv vystoupila zpoza stromů a procházela mezi těmi bytostmi, žádná se jí nepokusila zabránit v cestě nebo se jí zeptat, co tu dělá. Jen pár z nich se ohlédlo jejím směrem, a jednou dokonce zaslechla šepot, který se musel týkat jí. Ale to bylo všechno. Mezi tolika podivnými tvary ji zřejmě díky její malé výšce a vychrtlosti ostatní považovali za něco zcela přirozeného.

Maeve přitom napadlo, že se jí to možná všechno jen zdá: že spí s hlavou na hrudi svého otce a že se brzy probudí a ucítí jeho studené tělo. Nicméně proti této myšlence hovořily zcela nepopiratelné důkazy. Nejdříve se štípla do paže a potom jazykem zajela do zadního zkaženého zubu. Obojí bolelo, a ne málo. Tohle se jí nezdá. Možná, že se tedy zbláznila a všechno tohle jsou jenom její představy? Ne, to také nemůže být pravda. Její rozrušená mysl by si v tom případě vytvořila za společníky otce a matku a stůl pokrytý koláči a sklenicemi mléka.

Takže tohle musela být skutečnost. I ta světla, ty podivné bytosti i ten stan. Všechno to bylo tak skutečné jako Whitney, vozy jejich výpravy i ti mrtví, které po cestě viděla.

Při tomhle přemýšlení se na chviličku zastavila a pohlédla dolů. Noc se rychle blížila a les se začínal ztrácet v mlhavé tmě. Maeve neviděla ani náznak přítomnosti vozů, neviděla ani záři ohňů. Buď je všechny zasypal sníh, anebo – což bylo pravděpodobnější – pokračovali v cestě, smíření s myšlenkou, že se ztratila.

A také že se ztratila. Teď už byla úplný sirotek a procházela tu mezi úplnými cizinci mnoho mil od místa, kde se narodila. Její ztráta by nemohla být úplnější. Ale při té myšlence necítila žádný smutek – možná ji jen rmoutilo, že její otec leží tam v lese. Místo toho byla téměř veselá. Patří koneckonců k jedné z těchto bytostí. A jestli se jí někdo zeptá, jaké kouzlo s sebou přináší na tohle svaté místo, usadí všechny tyhle bytosti tím, že jim bude vyprávět o Everville a popisovat jim ulici za ulicí a náměstí za náměstím a to je musí udivit. A při tom vyprávění už nebude ztracená, protože Everville považovala za svůj domov a bude v něm ve stejném bezpečí, jako je Everville teď v bezpečí v jejím srdci.

kapitola 5

Whitneymu nedalo příliš mnoho práce přesvědčit ty, kteří čekali u vozů, že by se měli smířit s tím, že se ta O'Connellova holka ztratila a že by měli pokračovat v cestě. Už se stmívalo a Sturgis se vrátil z lesa s nesrozumitelným mumláním o nějaké příšeře, která roztrhala Pottrucka na kusy. Whitney varoval ostatní, že ta příšera tu ještě číhá, a ačkoli ten, kdo ji přivolal, je po smrti, příšera s postupující nocí dostane větší chuť na maso a lidské duše. A kromě toho, ta bouře trochu polevila. Whitney jim řekl, že to by měli považovat za projev Boží vděčnosti za odstranění O'Connella a že by toho měli využít.

Nikdo – dokonce ani Marsha Winthropová – nic nenamítal. Whitney jim barvitě vylíčil, jak ta příšera holčičku unesla. Nebylo pravděpodobné, že by takový útok přežila.

Ačkoliv sníh přestal padat a okrouhlý měsíc svítil jasně nad jejich hlavami, další cesta byla vyčerpávající a po hodině, když se dostatečně vzdálili od toho nebezpečného lesa, konečně zapálili ohně.

Whitney u ohně zanotoval svým nemelodickým hlasem hymnus ke slávě Boží a děkoval Mu za to, že je vyvedl z toho pekelného lesa. „Pán nás chrání," řekl Whitney ostatním mezi jednotlivými verši hymnu. „Naše cesta už téměř skončila."

Na jeho návrh vdova po Everettu Immendorfovi uvařila ze společných zásob polévku.

„Bude to naše poslední večeře na této cestě," řekl Whitney, „neboť zítra nás Bůh uvede do země zaslíbené."

Polévka byla chudá a řídká, ale zahřála je. Všichni se mačkali těsně kolem ohně, popíjeli z misek polévku a odvažovali se konečně potichu mluvit o záchraně. A uprostřed takového hovoru se jim dostalo důkazu, že Whitney měl pravdu. Z místa, kam záře uhasínajících plamenů už nedosáhla, se ozval zvuk, jako by si někdo zdvořile odkašlal.

Sturgis, jenž se od svého návratu z lesa ještě nepřestal třást, byl první na nohou s puškou v ruce.

„To není třeba," ozval se lehký hlas. „Jsem tu jako přítel."

Whitney se postavil. „Tak se ukažte, příteli," vyzval ho.

Cizinec poslechl a postoupil blíž k ohni. Byl menší než většina mužů kolem ohně, ale nesl se lehce a bezstarostně jako člověk, který se jen zřídkakdy, pokud vůbec, setkává s odporem. Vysoký límec dlouhého kožichu měl vyhrnutý a jeho tvář se z tohoto pohodlného okolí usmívala na všechny kolem, jako kdyby to byli jeho bezstarostní přátelé, k jejichž banketu se teď hodlá připojit. Kromě sněhu, který mu ulpěl na botách, na něm nebyla vidět žádná námaha z dlouhé cesty. Všechno na něm hovořilo o kultivovanosti. Navoskovaný knír, zastřižený vous, rukavice z teletiny i hůlka se stříbrnou rukojetí.

Jeho přítomnost zapůsobila na každého jinak. Sheldon Sturgis se hluboce zastyděl za svou zbabělost, protože si byl jistý, že tenhle muž si ještě nikdy strachy nenadělal do kalhot. Žaludek Alvina Goodhuea podráždila kolínská toho muže tak, že vzápětí vyzvrátil všechnu polévku, kterou před chvílí snědl. Žena, která ji vařila, Ninnie Immendorfová, si toho ani nevšimla, protože ji příliš zaměstnávalo blažené přemítání o tom, že je vdova.

„Odkud jste přišel?“ zeptala se Marsha.
„Odtamtud,“ ukázal cizinec do tmy.
„Kde máte vůz?“
Muž se zatvářil pobaveně. „Přišel jsem pěšky,“ řekl. „Do údolí to není dál než jedna nebo dvě míle.“
Kolem ohně proběhla vlna nevěřícného šepotu a radosti.
„Jsme zachráněni!“ zavzlykala Cynthia Fisherová. „Ach, Bože na nebesích, jsme zachráněni!“
„Měl jste pravdu,“ řekl Goodhue Whitneymu. „Bůh nás dnes ochraňuje.“
Whitney zahlédl na tváři cizince záškub úsměvu. „Toto je zajisté vítaná zpráva,“ řekl. „Můžeme vědět, kdo jste?“
„To není tajemství,“ odpověděl ten muž., Jmenuji se Owen Buddenbaum. Přišel jsem k vám, abych se tu setkal s přáteli, ale nevidím je tu. Doufám, že se jim nestalo nic zlého.“
„Ztratili jsme spoustu dobrých lidí,“ řekl Sturgis. „Koho hledáte?“
„Harmona O‘Connella a jeho dceru,“ odpověděl Buddenbaum. „Copak s vámi nebyli?“
Úsměvy náhle pohasly. Následovalo několikavteřinové ticho a potom Goodhue řekl: „Jsou mrtví.“
Buddenbaum si při těch slovech stáhl z levé ruky rukavici, ale jeho tvář nezměnila výraz. „Je to tak?“ zeptal se.
„Ano, je,“ odpověděl Sturgis. „O’Connell… se ztratil na hoře.“
„A jeho dcera?“
„Šla ho hledat. Je to, jak vám řekl, jsou oba mrtví.“
Buddenbaum si zamyšleně hryzl palec levé ruky. Na každém prstě se mu leskl alespoň jeden prsten. Na prostředníku měl dokonce dva. „To mě překvapuje…,“ řekl.
„Co vás překvapuje?“ otázal se ho Whitney.
„Překvapuje mě to, že bohabojní lidé jako vy klidně nechají umrznout k smrti nevinné dítě,“ odpověděl Buddenbaum. Pak pokrčil rameny. „No, všichni děláme, co musíme.“ Znovu si natáhl rukavici. „Budu vás muset opustit.“
„Počkejte,“ řekla Ninnie. „Nechcete něco sníst Nemáme toho moc, ale…“
„Děkuji vám, ale nechci.“
„Zbylo mi ještě trochu kávy,“ řekl Sheldon. „Můžeme si uvařit šálek.“
„Jste velice laskav,“ řekl Buddenbaum.
„Tak zůstaňte,“ řekl Sheldon.
„Možná jindy,“ odpověděl Buddenbaum. Přitom přelétl očima celou skupinu. „Naše cesty se v budoucnu ještě určitě zkříží,“ řekl. „Máme tolik cest, ale ty vedou pořád zpátky, že? A my po nich samozřejmě jdeme. Nemáme na výběr.“
„Můžete se vrátit zpátky s námi,“ nabídl mu Sheldon.
„Já už se nikam nevrátím,“ odpověděl Buddenbaum. „Jdu na horu.“
„Vy jste se zbláznil,“ řekla mu Marsha se svou obvyklou přímostí. „Tam nahoře zmrznete.“
„Mám kožich a rukavice,“ odporoval Buddenbaum. „A když takovou zimu dokáže přežít malé dítě, já to zvládnu také.“
„Kolikrát vám mám říkat…“ začal Goodhue, ale Whitney, který se posadil u ohně naproti Buddenbaumovi, ho umlčel.
„Když chce jít, tak ho nechte,“ řekl jim.
„Přesně tak,“ odpověděl Buddenbbaum. „Takže… dobrou noc.“
Ale když se k nim otočil zády, Ninnie vyhrkla:
„Trumpety.“
Buddenbaum se k ní otočil. „Prosím?“
„Tam na té hoře jsme slyšeli trumpety…“ Rozhlédla se po ostatních, jako by doufala, že ji někdo podpoří, ale všichni mlčeli. „Alespoň já jsem to slyšela,“ pokračovala váhavě, „… slyšela jsem…“
„Trumpety.“
„Ano.“
„Podivné.“
„Ano.“ Teď už si tím ale sama nebyla jistá. „Jistě to ale mohl být… já nevím, třeba…“
„Hrom,“ pomohl jí Whitney.
„Hrom, který zní jako trumpety? Tak tomu říkám záhada. Budu pozorně poslouchat.“ Usmál se na Ninnie. „Jsem vám nesmírně zavázán,“ řekl s takovou galantností, až si Ninnie pomyslela, že asi omdlí.
A potom se beze slova otočil a vykráčel do tmy, která ho vděčně pohltila.

* * *

Všichni ti, kdo tam seděli kolem ohně, cestu přežili a všem se svým způsobem dařilo. Tenkrát to byla na Západě doba hrdinů a v následujících letech museli tito lidé pilně stavět a pracovat a všem už se také vytratilo z paměti utrpení, kterým museli projít, než tam došli. O mrtvých už nemluvili, navzdory všem slibům, které po cestě složili. Nikdo nevyhledal kosti těch, kteří byli nedbale pohřbeni, a nikdo je neuložil k lepšímu odpočinku. Nikdo se pro ně nermoutil. A nikdo ničeho nelitoval.
Ale pamatovali si to. A ze všech příhod, o nichž si v soukromí svých domů vyprávěli, nejvíce vzpomínali na tuto noc a toho muže, který je přišel znenadání navštívit.
Pokaždé, když si Sheldon Sturgis vařil kávu, vzpomněl si na toho Buddenbauma a na stud, který v jeho přítomnosti cítil. Pokaždé, když na dveře Ninnie Immendorfové zaklepal nápadník – a několik jich skutečně přišlo, neboť ženy byly na Západě v těch dobách vzácné a Ninnie uměla vařit skvělou polévku – a Ninnie mu šla otevřít, modlila se, aby to nebyl Franklin, Charlie nebo Burk, ale Buddenbaum, Buddenbaum.
A pokaždé, když se reverend Whitney postavil za pulpit a hřímal ke svým ovečkám slova o Ďáblově díle, vzpomínal

na toho muže s hůlkou a v jeho hlasu zaznívaly takové emoce, až se celé shromáždění v lavicích chvělo. Mluvil, jako kdyby viděl toho Nepřítele tváří v tvář, shodovali se lidé vycházející z kostela. Nepopisoval ho totiž jako příšeru s kozlími rohy, ale jako muže, který prožil těžké časy a který bez koně a bez doprovodu bloudí světem a hledá zbloudilé děti.

kapitola 6

Než se Maeve dostala na vrchol pahorku, ztratila svého zachránce z očí, a protože kolem stanu nebyla žádná světla, bylo těžké cokoli rozeznat. Jedna její část doufala, že se s ním vůbec nesetká, protože přece jen nesplnila svůj slib a podvedla ho, ale ta druhá část, kterou krmil svou medovou krví, by klidně riskovala jeho hněv, jen kdyby ho mohla lépe poznat. Určitě by jí neublížil, říkala si. Neublížil by jí, i kdyby se na ni hněval. Co se stalo, stalo se. Už viděla jeho tajemství.

Viděla všechno, kromě toho, co je v tom stanu, a i to se brzy dozví. Pár metrů od ní byly dveře, ale byly zavřené, a tak stan obešla na druhou stranu, kde nikdo nehlídal, a vytáhla látku ze sněhu, aby pod ní mohla proklouznout dovnitř.

Uvnitř bylo ticho tak hluboké, že se skoro bála nadechnout, a tma tak neproniknutelná, až se jí zdálo, že jí na oči tlačí nějaké černé dlaně. Maeve se nebránila, protože se bála, že kdyby těm dlaním uhnula, nevpustily by ji do stanu. Po chvíli zkoumání dotek zjemněl a stal se téměř hravým a Maeve cítila, jak ji tma nadzvedá a táhne ji doprostřed stanu. Maeve tomu tahu důvěřovala, ale ne proto, že by byla tak statečná. Prostě jen cítila, že tady není žádné zlo, a jako v odměnu za její víru se tma před ní začínala prosvětlovat jednotlivými zášlehy světla. Tma sice neustupovala, ale Maeviny oči už si na ni zvykly, a tak teď rozeznávala kolem sebe spoustu postav, které předtím neviděla. Uvědomila si, že jich je tu několik set. Byli to zřejmě členové rodin, které viděla venku a kteří byli hodni toho, aby mohli vstoupit na toto svaté místo. Na tvářích některých se leskly slzy štěstí a jiní se spokojeně usmívali. Několik se dokonce otočilo i k ní, když kolem nich procházela, ale většina jich měla oči jen pro něco, co se odehrávalo uprostřed stanu a co ještě dobře nerozeznávala. Zvědavě se zaměřila tím směrem a zadívala se na to záhadné místo.

Teď už začínala cosi rozeznávat. Před ní pomalu vyvstával ze tmy nějaký tvar. Nemohla by říct, co jí ten tvar připomínal, ale vypadal trochu jako had, vlastně jako klubko hadů, navzájem propletených v ustavičně se splétajícím a měnícím uzlu. Některé části se vsouvaly dovnitř a vzápětí se vynořovaly změněné. Ten uzel se ustavičně rozděloval a uzavíral, otvíral se jako oko a rozprskával se do stran, jako když voda dopadá na kámen. Někdy z něj odstříkl proužek temnoty. Občas se z něj ve víru proměny odloupl nějaký stín, který se vzápětí rozpadl a jeho úlomky se rozlétly kolem jako chmýří pampelišky.

Maeve právě pozorovala jednu takovou proměnu, když její oči sklouzly na dvě postavy, sedící přímo pod tou záhadnou věcí. Byli to muž a žena. Seděli proti sobě tváří v tvář, drželi se za ruce a hlavy skláněli k zemi, jako při modlitbě. Při tom pohledu si Maeve vzpomněla na Abilene Welshovou a Billyho Baxtera, ačkoliv přesně nevěděla, proč ji to vlastně napadlo. Ti dva přece umrzli, když hledali nějaké místo, na kterém se nechtěli jen držet za ruce a sklánět hlavy. Chtěli spolu dělat to, co už Maeve viděla u zvířat mnohokrát. A copak cílem toho aktu není mít děti? A tahle věc, která se teď chvěla nad hlavami mladého páru. Vypadala jako utkaná ze samé podstaty obou lidí. Ta podstata jim stoupala ze rtů jako pramínek jemného kouře a ve výšce se mísila v jeden silnější proud.

„To je dítě," řekla nahlas.

Buď ta tma nezachytila její slova, anebo zvuk těch slov nějak záhadně sklouzl z jejího jazyka. Ať už to bylo jakkoliv, Maeve viděla, jak se ta slova odpoutala od jejích rtů v podobě tyrkysového a oranžového pramínku, který v okolní tmě jasně zářil. Rozlétla se k tmavému obrysu dítěte, zmizela v něm a jejich záře se odrazila do všech jeho částí.

Žena otevřela oči a zvedla hlavu s bolestným výrazem ve tváři. Její manžel vyskočil ze svého křesla a vydechl. Potom se zadíval na bytost, jíž se měl stát otcem.

Ta se teď zběsile rozvířila a začala se měnit ještě rychleji než předtím, jako kdyby jí barva Maeviných slov dodala novou energii. Možná jí bylo až příliš. V extázi změn se tvary té bytosti chaoticky měnily jeden za druhým, rychleji a rychleji.

Maeve se náhle vyděsila. Ucouvla o pár klopýtaných kroků, potom se otočila a protlačila se okolním davem. Kolem ní byl zmatek a tma nemohla utlumit hlasy davu, takže na všech stranách bylo slyšet výkřiky paniky a znepokojení. Maeve kličkovala na všechny strany, aby ji nikdo nechytil, ačkoliv se zdálo, že nikdo nepochopil, co se stalo, a nikdo si snad ani nevšiml, kdo tu pohromu způsobil. Dostala se proto k okraji stanu, aniž by na ni kdokoli vztáhl ruku. Zastavila se a shýbla se, aby mohla podlézt pod látkou ven. Ještě se ohlédla. Uviděla ve vzduchu rozpadající se dítě. Jeho rodiče se rozdělili a leželi v náručích šokovaných příslušníků svých rodin. Maeve ještě zahlédla, že se žena začala zmítat v prudkém záchvatu hysterie a že se ostatním moc nedařilo ji uklidnit.

Maeve si přitiskla ruku na ústa, aby potlačila vzlyky, a podlezla pod látkou ze stanu ven. Zdálo se, že i ti čekající venku se už dozvěděli o pohromě uvnitř stanu. Venku vládl chaos. Pod svahem, na kterém stál stan, vypukl boj a pár bytostí už leželo ve sněhu v krvi a s probodenými srdci. Všichni se drali ke stanu, ze kterého vybíhali hlasitě křičící lidé.

Maeve se posadila do sněhu a přitiskla si dlaně na oči, v nichž ji po tom strašném pohledu pálila záplava slz.

„Dítě."

Zvedla hlavu a chtěla se ohlédnout.

„Co jsi mi slíbila?"

Už se nemusela ohlížet, aby věděla, kdo s ní mluví.

„Nebyla to moje vina," řekla a otřela si hřbetem ruky nos. „Jenom jsem řekla…"

„To jsi byla ty?" uťal ji v půli věty. „Bože můj, co jsem to udělal?"

Ucítila jeho ruce na svých ramenou a její zachránce ji náhle prudkým trhnutím otočil. Konečně viděla jasně jeho obličej – jeho protáhlé, trpělivé rysy, nazlátlé oči, kožich, na hlavě tvořící jakousi hřívu, a hladké tváře a bradu. Zuby

mu drkotaly.
„Je ti zima?“
„Ne, zatraceně!“
Rozvzlykala se.
„Tak dobře, je mi zima,“ řekl.
„Není. Ty se bojíš.“
Zlatavé oči zamžikaly. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se jí.
„Maeve O‘Connellová.“
„Měl jsem tě zabít, Maeve O‘Connellová.“
„Jsem docela ráda, že jsi to neudělal,“ řekla ona. „A kdo jsi ty?“
„Coker Ammiano. Ale brzy nebudu. Kdybych tě zabil, nebyla bys provedla tu strašnou věc.“
„Jakou strašnou věc?“
„Promluvila jsi během svatby. To bylo zakázané. Teď vypukne válka. Rodiny se budou obviňovat navzájem. Bude krveprolití. A až si uvědomí, že to nebyl nikdo z nich, začnou hledat viníka a zabijí nás. Tebe za to, co jsi teď udělala, a mě za to, že jsem tě sem přivedl.“
Maeve chvilku rozvažovala, jak z toho řetězce katastrof vyklouznout.
„Nemůžou nás zabít, když nás nenajdou,“ řekla nakonec. Pohlédla ze svahu dolů. Přesně podle Cokerovy předpovědi se rozpoutal zuřivý boj. Válka se strhne co nevidět. „Je odsud jiná cesta?“ zeptala se.
„Jedna,“ odpověděl.
Maeve se vyškrábala na nohy. „Tak tou půjdeme,“ řekla.

* * *

Během svého dlouhého života Buddenbaum zjistil, že inspiroval poměrně značný počet uměleckých a literárních děl. Věděl o třiadvaceti románových postavách, které inspiroval přímo – to znamená, že by ho čtenář románu či divák dramatu okamžitě poznal, kdyby se s ním znal osobně – a o dalších deseti či jedenácti postavách, které přejímaly některé komické nebo tragické stránky jeho povahy. To svědčilo pouze o podivuhodnosti jeho osobností, která mohla naprosto věrohodně jednou vystupovat jako soudce, a jinde jako souzený.
Buddenbaum se neurážel, když ho jiní takhle využívali, ať už ta postava nebo to dílo bylo sebeskandálnější. Lichotilo mu, že stál u počátků tolika děl tím víc, že sám neměl žádné děti. A nesmírně ho bavilo, když tihle umělci potom vypovídali o tom, kolik ryzí lidské pravdy v něm objevili. Buddenbaum sám byl jiného názoru. Ať vědomě, či nevědomě – a z vlastní zkušenosti věděl, že umělci toho příliš nevědí – se tito umělci nechali inspirovat pravým opakem toho, o čem mluvili. Nebyl ryzí. Nebyl pravdivý. A pokud si bude počínat moudře a opatrně, možná jednoho dne nebude ani člověkem. On sám byl skrznaskrz podvodník, který už nosil desítky různých tváří a další desítky ještě nosit bude, dokud neskončí své poslání.
Buddenbaum ale umělcům jejich důvěřivost nevyčítal. Každé umění, kromě jediného, je přece hra iluzí. Ale cesta k tomu jedinému Umění je těžká, a tak byl rád, že má něco, co ho na té cestě trochu rozptyluje. Některé jemu připisované monology uměl dokonce zpaměti a těšilo ho recitovat je nahlas, když měl jistotu, že ho nikdo neslyší.
Jako třeba teď, kdy se prodíral po svahu téhle zatracené hory porostlém stromy. Recitoval si přitom úryvek z pseudohistorické tragédie nazvané Serenissima:
„Krom tebe nemám nic, má sladká Serenissimo. Ty jsi můj cit, můj rozum i má duše. Odejdi ode mě, a budu ztracen v nesmírné tmě mezi hvězdami, kde nemohu ani zahynout, neboť musím žít, dokud neutišíš mé srdce. Utiš ho teď! Prosím tě, utiš ho hned a skonči tak mé trápení.“
Zarazil se. Mezi stromy pronikl další zvuk, daleko méně melodický. Zadržel dech, aby slyšel lépe. Ten zvuk přicházel z vrcholu hory, nebo tak nějak: nasvědčoval tomu, že tam nahoře se něco děje. A Buddenbaum nemusel ani hádat, jaké drama se tam odehrává. Je to tragédie.
Teď už tiše znovu postupoval kupředu. Ty zvuky byly tím děsivější, čím zřetelněji je slyšel. To jen v knihách je smrt poetická. Ve skutečnosti umírající vzlykají, prosí a z očí jim tečou slzy. Takové výjevy už viděl nesčetněkrát a neměl proto zájem vidět další. Ale neměl na vybranou. To dítě může být právě tam nahoře – dítě pojmenované po bohyni snů – a jednoho horkého letního dne v Missouri mu jeho instinkt řekl, že to jméno pro něj něco znamená. Proto vnukl O‘Connellovým část svých vlastních snů, což teď při zpětném pohledu mohlo vypadat jako omyl. A v příští hodině se dozví, jestli to skutečně omyl byl.
Mezitím si lámal hlavu nad těmi záhadnými hlasy. Umírají tam snad nahoře nějací zbloudilí lidé? Tu myšlenku ihned zavrhl. Některé ty zvuky u lidí nikdy neslyšel. Vlastně je ani neslyšel u žádného zvířete v tomhle koutku světa. Při téhle myšlence se i přes okolní zimu celý zpotil. Byl to pot očekávání, že možná ten dar, který tak impulsivně věnoval Harmonu O‘Connellovi, nakonec nebyl taková hloupost a že ho dcera toho Ira nevědomky přivedla k hranicím země zaslíbené.

kapitola 7
V nebi je trhlina. To byla Maevina první myšlenka. V obloze byla trhlina a skrz ni bylo vidět na druhou stranu, kde bylo jiné nebe, jasnější než temnější nebe, pod kterým právě stála. Maeve už viděla mnoho zázraků pocházejících z oblohy: blesk, vzdušné víry, kroupy i duhu – ale nikdy ještě neviděla takovéhle obrovské a barevné vlny, které se vlnily pod tou cizí oblohou. Z trhliny zavanul vánek. Byl teplý a přinášel s sebou hluboké rytmické hučení.
„To je moře!“ řekla Maeve a vydala se k průrvě blíž.

Trhlina nebyla široká. Nebyla ani příliš stálá. Chvěla se jako plamínek svíčky ve větru. Maeve se netrápila takovými otázkami, jako kde se tu ta trhlina vzala, protože dnes už toho viděla příliš mnoho, než aby se teď začala ptát. Chtěla jen projít tou trhlinou. Ne že by se bála trestu za to, co udělala v tom stanu, ale proto, že tam na druhé straně viděla oblohu a moře, jaké ještě nikdy neviděla.

„Odtamtud už se nevrátíš," varoval ji Coker.

„Proč ne?"

„Tyhle dveře vytvořil veliký Požehnaný, a když se jednou zavřou, už nejdou snadno otevřít." Ohlédl se zpátky k bojišti a zasténal. „Bože, podívej se na to. Jdi, jestli chceš. Já s tímhle nemůžu dál žít." Zvedl ruku a na prostředním prstu se mu zaleskl dlouhý ostrý dráp.

„Co chceš dělat?"

Coker si přiložil dráp na hrdlo. „Ne!" vykřikla Maeve a odtáhla mu ruku. „Všichni se zabijete jenom proto, že jsem něco řekla. To je hloupost."

„Ty tomu nerozumíš," řekl hořce Coker, ale už se o nic dalšího nepokusil.

„A ty jo?" opáčila Maeve.

„Vlastně ani ne. Vím, že se ty dvě rodiny kdysi pohádaly a kvůli té hádce se jejich členové po celé generace navzájem pobíjeli. Tahle svatba měla zpečetit jejich smír a to dítě mělo být důkazem míru."

„A proč se hádali?" zeptala se Maeve.

Coker pokrčil rameny. „Kromě členů rodin to nikdo neví. A po tomhle," ohlédl se znovu na svah posetý mrtvými těly, „zbyde jen málo těch, kteří to vědí."

„Stejně je to hloupost," opakovala Maeve. „Zabíjet jeden druhého kvůli hádce, když je kolem tolik věcí, pro které se dá žít." Stále ho ještě držela za ruku. Dráp zmizel. „Dnes jsem ztratila tátu," řekla. „Nechci ztratit i tebe."

„Znal jsem spoustu Požehnaných, kteří nedokázali mluvit takhle přesvědčivě," řekl tiše Coker. V jeho hlase zaznívál úžas. „Co ty jsi za dítě?"

„Jsem Irka," řekla Maeve. „Tak jdeme?"

Znovu se zadívala do té trhliny. Země pod ní se hýbala, kameny a polorozbředlý sníh se tavily vlivem síly, která ty dveře otevřela, a pomalu se přelévaly tam a zpátky jako vlny. Maeve se k ním nebojácně vydala, ale Coker jí položil ruku na rameno a zadržel ji. „Rozumíš tomu, co chceš udělat?" zeptal se jí.

„Jasně," řekla trochu netrpělivě. Chtěla už přejít po té pohybující se zemi. Chtěla vědět, jaké to bude, až na ni šlápne. Ale Coker ještě neskončil.

„Moře Podstaty je moře snění," řekl, „a země kolem něj jsou zvláštní."

„To je Amerika taky," řekla Maeve.

„Ty země jsou podivnější než Amerika. Vznikají z toho, co je tady," poklepal si lehce prstem na spánek.

„To si lidi svoji zemi vysní?"

„Nejen zemi. Vysní si zvířata, ptáky, města, knihy a měsíc, a dokonce i hvězdy."

„A všichni si vysní stejné knihy a ptáky?" zeptala se Maeve.

„Tvary jsou různé," odpověděl jí váhavě Coker. „Ale… duše těch věcí je stejná."

Zmateně se na něj zadívala. „To je jedno," řekla nakonec.

„Ne, musíš to pochopit," naléhal na ni dál. Na chviličku se odmlčel a přemýšlivě svraštil obočí. „Můj otec kdysi říkával: Všichni ptáci jsou stejní a všechny knihy jsou stejné a každý pták a každá kniha jsou pod všemi těmi slovy a pod vším peřím stejní." A zmlkl, jako kdyby význam těch slov byl tak jasný, že je Maeve nemůže nepochopit. Ale Maeve jen zavrtěla hlavou. „Znamená to, že i ty jsi něčí sen?" zeptala se pak.

„Ne," řekl Coker. „Já jsem syn toho, který se tam dostal!"

Tak alespoň tohle Maeve pochopila.

„Moře Podstaty nikdy nemělo co dělat se skutečným tělem," pokračoval Coker.

„Ale lidi se tam dostali?"

„Jen pár. Podvodníci, básníci a kouzelníci. Někteří zemřeli. Někteří se zbláznili. A někteří se zamilovali do věcí, které našli, a měli děti, napůl lidské, a napůl ne." Roztáhl doširoka své paže i křídla., Jak se ti to líbí?"

„Líbí," řekla Maeve. „Mně se líbíš."

Ale Coker to myslel vážně., Já chci, abys věděla, co děláš, když trváš na tom, že tam půjdeš."

„Mně nevadí, že tam lidi nemají co dělat."

„Budeš žít v zemi, kam se lidé jako ty dostávají jen ve snech, a to ještě jen třikrát za život. V noci, kdy se narodí, potom tu noc, kdy se zamilují, a potom tu poslední noc, než zemřou."

Maeve si vzpomněla na otce, který jí vyprávěl, jak se spolu s její matkou vznášel v moři. Bylo to to moře Podstaty?

„Chci tam jít," řekla nadšeně.

„Jen jestli tomu rozumíš," staral se Coker.

„Rozumím," řekla mu. „Tak jdeme?"

Coker přikývl a Maeve byla ve vteřině u trhliny a vstoupila na tu pohybující se půdu.

Jestli se Buddenbaum během svého dlouhého putování něčemu naučil, pak to bylo to, že věci světské a věci zázračné nejsou tak rozdílné, jak to tvrdí zdravý rozum. Spíše naopak. Ačkoliv se celá země jen hemží obyčejnými lidmi, kteří si posvátných míst nevšímají, a jejich strážci žijí v opilství a zoufalství, je tu i mnoho podivného, před čím lidé nebudou nikdy v bezpečí.

Důkaz tohoto tvrzení měl před sebou. Na pahorku tu ležely bytosti z druhé strany snění a dýchaly stejný vzduch jako stateční pionýři, kteří přišli dobývat tuto zemi. Tyhle bytosti tu umíraly pod stejnými hvězdami, pod kterými vždycky

žili lidé.

Buddenbaum procházel mezi mrtvými těly a napadla ho přitom myšlenka vrátit se a přivést s sebou pár těch nebojácných pionýrů. Chtěl by jim ukázat, že oni tu nejsou jediní a že žádné božské přikázání ani dlážděný chodník je neuchrání před takovýmito bytostmi. Možná by to i udělal, ale vzpomněl si na tu holku. Někde tady je, řekl mu jeho instinkt. A je naživu. Ať se tu přihodilo cokoliv, ona to přežila. Ale kde je?

Vyšplhal na svah. Občas se přitom zastavil, když jeho oči sklouzly na něco obzvláště zajímavého. Studoval okultismus už příliš dlouho, než aby pochyboval o tom, odkud tyhle bytosti pocházejí. Přišly z Metakosmu, ze světa moře Podstaty. Sám se tam nikdy nedostal, ale během svého dlouhého života sesbíral několik unikátních poznatků o jeho geografii a zoologii a všechno to znal nazpaměť. Dokonce vyhledal a vyslechl muže a ženy – většinou žili v Evropě a většinou to byli kouzelníci – kteří tvrdili, že se dostali přes propast mezi tímto světem, kterému říkali Helter Incendo, a do druhého světa. Někteří z nich zřejmě žili v čirém sebeklamu, ale Buddenbaum našel tři, kteří ho plně přesvědčili o tom, že se skutečně dostali na pobřeží moře snění. Jeden z nich po něm dokonce plul a žil na souostroví Ephemeris, než se proti němu postavila jeho milenka, ukradla mu jeho moc a vrátila ho zpět do Kosmu.

Žádný z těchto lidí z toho nicméně neměl prospěch. Všichni se vrátili s bolestí a melancholií v duši. Prostá biblická přikázání pro ně ztratila smysl, stejně jako normální život. Ani sex pro ně už nic neznamenal. Život pro ně ztratil smysl, opakovali všichni. Tvrdili, že život je nesmyslný stejně tady, jako tam.

Buddenbaum je pozorně vyslechl, poučil se a potom je nechal být. Řekl si, že pokud on bude někdy plout v tom moři nebo kráčet po pobřeží, kde sny ožívají, rozhodně si nebude stěžovat na to, že mu chybí Bůh. Místo toho se naučí vést tamější duchy a tvořit ty sny a bude získávat moc a pochopení až do chvíle, kdy se před ním opona času a místa rozevře.

Teď se možná té chvíli přiblížil víc než kdy předtím. Tyhle bytosti se sem musely dostat nějakými dveřmi. A jestli jsou ty dveře stále ještě otevřené, potom jimi projde, jakkoliv se na takovou věc cítí nepřipravený.

Shýbl se k jedné těžce zraněné ženě a zašeptal:

„Slyšíš mě?“

Její oči zamžikaly jeho směrem. „Ano,“ řekla.

„Jak jste sem přišli?“

„Na lodích…,“ řekla.

„Potom. Jak jste se dostali sem?“

„Požehnaný nám otevřel bránu.“

„A kde je ta brána?“

„Kdo jsi?“

„Řekni mi…“

„Ty jsi přišel s tím dítětem?“ zeptala se.

Na způsobu, jakým se ho zeptala, bylo něco zvláštního. Buddenbaum zostražitěl.

„Ne,“ řekl. „Nejsem tu s ní. Vlastně…,“ sledoval pozorně ženin obličej v naději, že tam uvidí vysvětlení té otázky, „… vlastně jsem přišel… to dítě zabít.“

Žena se bolestně zašklebila. „Ano,“ řekla. „Ano, to udělej. Zabij tu malou mrchu a přines její srdce Požehnanému.“

„Musím tu mrchu nejdřív najít,“ řekl tiše Buddenbaum.

„Tudy. Tamhle bude.“ Umírající žena otočila hlavu směrem nahoru po svahu. „Vidíš stan?“

„Ano.“

„Za ním, napravo, jsou tam skály. Černé skály.“

„Vidím je.“

„Za nimi.“

„Díky.“ Buddenbaum začal zvolna vstávat.

„Pověz Požehnanému, ať se za mě pomodlí,“ řekla ještě ta žena.

„Dobře,“ přikývl Buddenbaum. „Jak se jmenuješ?“

Žena otevřela ústa, aby odpověděla, ale smrt byla rychlejší. Zemřela beze jména. Buddenbaum se ještě zdržel, aby jí zatlačil oči, protože ho pohled mrtvých očí vždycky znejistil, a potom se vydal po svahu ke skalám a k bráně, která měla být za nimi.

Když Maeve překračovala práh, ohlédla se naposledy na svět, ve kterém se narodila. Pokud říkal Coker pravdu, už ho nikdy neuvidí. Do rozbřesku zbývala ještě hodina. Menší hvězdičky už z oblohy zmizely a světlo těch větších bledlo. Na východě bylo vidět náznak slaboučkého světla a v něm Maeve zahlédla mezi skalami nějakého muže, horečně se drápajícího vzhůru k ní. Ačkoliv byl ještě poměrně daleko, poznala ho podle hůlky a kabátu.

„Pan Buddenbaum,“ uklouzlo jí.

„Ty ho znáš?“

„Jo. Jistě.“ Postoupila o krok kupředu, ale Coker ji zadržel.

„Všimli si ho,“ řekl.

Byla to pravda. Dva z těch, kteří přežili zuřivou řež, se za ním rozběhli. Jeden byl asi deset kroků za Buddenbaumem a ten druhý ještě o kus dál. Podle stavu jejich oblečení a mečů bylo jasné, že se bitvy aktivně účastnili. Buddenbaum spěchal tolik, že si jich dosud nevšiml, ačkoliv se k němu blížili velmi rychle. Maeve se poplašeně vyškubla z Cokerova sevření a vykročila přes práh zpátky. Pohyblivá země pod jejíma nohama se při tom prudkém pohybu zavlnila a vyšplouchla jí na lýtka.

Coker na ni zavolal, ale Maeve si ho nevšímala a rozběhla se mezi skalami směrem k Buddenbaumovi. Přitom vyrážela

varovné výkřiky. Buddenbaum ji zahlédl a usmál se.

„Dítě!“ křičel Coker za jejími zády. „Rychle! Pospěš si!“

Ohlédla se přes rameno zpátky. Dveře se divoce rozvlnily, jako by se chtěly každým okamžikem znovu zavřít. Coker stál tak blízko prahu, jak to jen šlo, aniž by se dostal ven, a kýval na ni. Ale Maeve se nemohla vrátit. Nejdřív musí z Buddenbauma dostat nějaké vysvětlení. Její otec trpěl a nakonec zemřel kvůli snu, který mu tenhle Buddenbaum zasel do srdce. Maeve se chtěla dozvědět proč. Chtěla vědět, co pro Buddenbauma znamenalo to zářící město Everville, že se tolik snažil o jeho zbudování.

Byla už od něj jen pár metrů.

„Maeve…“ začal.

„Pozor!“ vykřikla Maeve a Buddenbaum se otočil právě včas, aby zahlédl oba útočníky vybíhat zpoza skal. První z nich byl u něj ve zlomku vteřiny a Buddenbaum se proti jeho meči nebojácně a bez váhání rozmáchl svou hůlkou. Hůlka se rozlomila, ale Buddenbaum ji nepustil. Když se útočník vzápětí shýbl, aby zdvihl ze země meč, který mu Buddenbaumova rána vyrazila z ruky, Buddenbaum ho zbytkem hůlky udeřil do tváře. Útočník se zapotácel a s bolestným výkřikem couvl. A ještě než stačil přiběhnout druhý pronásledovatel a vrhnout se na teď odzbrojeného Buddenbauma, ten se znovu rozběhl k průchodu.

„Uhni, holka!“ vykřikl na Maeve, která stála strnule, neschopná jakéhokoliv pohybu. „Uhni!“ vykřikl znovu, když se k ní řítil.

Coker vyrazil vzteklý výkřik, a když se Maeve ohlédla, viděla, že prošel dveřmi zpět. Nevěděla, jestli jí chce pomoci, nebo chce jen zabránit Buddenbaumovi, aby se dostal ke dveřím. Vybavila si hladový výraz Buddenbaumovy tváře v okamžiku, kdy ji odstrčil z cesty, a na chviličku se jí zmocnila obava o Cokerovo bezpečí. Buddenbaum zjevně věděl, kam ty dveře vedou, a bylo také zřejmé, že jimi hodlá projít. Čtyřikrát nebo pětkrát uhodil Cokera do tváře, až mu rozsekl obočí a rozbil nos. Coker vztekle zařval a chytil Buddenbauma za hrdlo. Pak jím mrštil zpátky, odkud přišel.

Maeve se začala zdvihat ze země, kam ji Buddenbaum při běhu nešetrně srazil, a zvedla hlavu právě včas, aby viděla, jak se celý průchod chvěje. Násilí v jeho blízkosti zřejmě způsobilo, že se dveře počaly zavírat. „Cokere!“ vykřikla Maeve, protože se bála, že Coker zůstane uvězněný v zavírajících se dveřích.

Coker se na ni smutně ohlédl a potom o krok či o dva ustoupil dál od prahu. Výhled na moře Podstaty se stále zužoval, ale Maeve v tu chvíli nemyslela na cesty, které by po něm mohla podniknout. Myslela na Cokera, kterého sice znala jen pár hodin, ale který už se za tu krátkou dobu stačil stát jejím zachráncem, učitelem i přítelem. Díval se na ni z druhé strany dveří pohledem zbitého psa a vypadal tak opuštěně, že se na to nemohla dívat.

V očích ji zaštípaly slzy, a tak odvrátila pohled pryč. O kus dál zahlédla Buddenbauma, vstávajícího ze země, na tváři kapky Cokerovy krve.

„Nikdy!“ vykřikl. „Nikdy! Nikdy!“ A se zdviženými pěstmi se vrhl k zužujícímu se průchodu, jako kdyby ho chtěl násilím rozevřít.

Ve svém rozčilení ale přehlédl druhého pronásledovatele, který se ukryl poblíž, a teď, když Buddenbaum vyběhl na rovnou plošinku mezi pobřežím a horou, se postavil a bodl ho svým mečem do zad.

Síla úderu zastavila Buddenbauma na místě. Vyrazil ze sebe jen vzlyk, který prozrazoval spíše zklamání než bolest, a potom popadl rukojeť meče a vytáhl si ho z těla. Vzápětí se otočil tak překvapivě rychle, že se útočník již nemohl vyhnout ráně svého vlastního meče. Ostří mu projelo břichem a muž padl na zem do hromady vlastních střev.

Na to se už ale Maeve nedívala. Znovu se očima vrátila k průchodu, neboť se musela ještě naposledy podívat na Cokera. Ke svému překvapení ale zahlédla, že Coker popošel kupředu a protáhl ruce zavírajícími se dveřmi a zabránil jim tak, aby se zavřely úplně. Potom napřel všechnu svou sílu, aby dveře pootevřel ještě trochu víc. Vzápětí protáhl mezerou hlavu, pak silný krk a ramena.

Bylo vidět, že mu to působí velkou bolest, ale zdálo se, že ho ta bolest pobízí jen k většímu úsilí. Svíjel se mezi doléhajícími dveřmi a nepřestával se přitom tlačit kupředu, centimetr po centimetru, až přišla řada na křídla. Ačkoliv je složil na zádech a co nejtěsněji přitiskl k tělu, byla příliš masivní na to, aby je protáhl dveřmi. Z úst mu unikl bolestný výkřik a pohlédl na Maeve.

Ta se k němu chtěla rozběhnout, ale on jí pokynul, aby zůstala stát. „Připrav… se…,“ vydechl.

Potom se zhluboka, roztřeseně nadechl a všemi silami se začal tlačit kupředu.

Ozval se příšerný trhavý zvuk a po zádech mu začala stékat krev. Maeve se hrůzou otřásla, ale nemohla od té podívané odvrátit oči. Coker se jí díval do očí, jako kdyby ona byla jedinou útěchou v jeho utrpení. Trhal sebou tam a zpátky, až se svaly upínající křídla na jeho záda přetrhly a jeho tělo se roztříslo bolestí.

Zdálo se, že ta hrůza trvá věčnost. Zmítal se, trhal sebou a pořád se tlačil kupředu a jeho vytrvalost došla odměny. Jediným posledním trhnutím se zbavil svých křídel a protlačil své zmrzačené tělo průchodem ven. Tam se zhroutil na zem do kaluží své medové krve.

Maeve pochopila, co myslel tím, aby se připravila. Potřeboval, aby zastavila jeho krvácení, jinak by mohl vykrvácet. Maeve doběhla k tělu Buddenbaumova zabitého pronásledovatele a roztrhala jeho oděv. Látka byla silná a jemná, přesně takovou potřebovala. Pak se vrátila k Cokerovi, ležícímu tváří k zemi na místě, kde upadl, a jemně, ale cílevědomě mu přitiskla látku na rány, které se mu táhly od ramen až k pasu. Přitom mu tichým hlasem říkala, že tohle byl ten nejstatečnější čin, jaký kdy viděla, a že ho uzdraví a bude s ním tak dlouho, jak dlouho jen bude chtít.

Coker zavzlykal – průchod nad nimi už se uzavřel – a skrze slzy jí odpověděl.

„Pořád,“ řekl.

Buddenbaum už byl několikrát zraněn, ačkoliv nikdy ne takhle těžce. Rána mečem ho nemohla zabít – jeho ochránci mu za jeho služby zaplatili tím, že posílili jeho tělo – ale bude mu chvíli trvat, než se zotaví. To se mu ale nemůže podařit

tady nahoře. Chvíli se díval, jak se průchod zavřel, a potom odklopýtal pryč. To O'Connellovo dítě a toho druhého nechal, ať tam krvácejí a pláčou. Odhalení záhady, jak mohla malá Maeve zavinit takovou bitvu, si nechá na jindy. Ostatně ne všichni v té bitvě zahynuli. Viděl pár uprchlíků mizet v lese. Až se trochu zotaví, vyhledá je a pořádně je vyzpovídá, aby tak lépe pochopil, jak spolu souvisí jeho osud a Maeve O'Connellová.

Jednu věc ale věděl jistě: rozhodně to spolu souvisí. Instinkt, který mu přikázal nastražit uši, když toho dubnového dne poprvé zaslechl jméno bohyně v tom prašném a špinavém městečku, ho nezklamal. Zázraky i světské věci v téhle nové zemi skutečně žijí vedle sebe. A v osobě Maeve O'Connellové se možná prolínají.

kapitola 8

Coker a Maeve leželi a odpočívali v úkrytu mezi dvěma skalami několik hodin a nabírali nové síly. Občas Maeve přikládala na Cokerovy rány obklady z látky nasáklé vodou z roztátého sněhu a čistila mu rány, zatímco Coker ležel na zemi s hlavou v jejím klíně a tiše sténal. Chvílemi oba podřimovali a vzlykali.

To ráno už nepadal sníh. Vítr foukal silně a přinesl s sebou z jihozápadu množství nadýchaných bílých mraků, které prohánělo nad vrcholky hor. Mezi mraky prosvítalo slunce. Nedokázalo je sice zahřát, ale dávalo jim alespoň slabou útěchu.

Mrtvá těla pod pahorkem nemohla uniknout pozornosti zvířat. Hodinu nebo dvě po východu slunce se na bojiště začali snášet první ptáci. Na nebi jich brzy kroužilo stále víc a Maeve se začínala obávat, aby jí nebo Cokerovi nevyklovli ve spánku oko. Proto Cokera donutila přesunout se hlouběji do skal a doufala, že tam se ptáci už nedostanou.

Kolem poledne se probudila s bušícím srdcem. Zaslechla vrčení. Postavila se a vykoukla přes skály. Pach mrtvol přilákal smečku vlků, kteří se teď krmili a rvali se o nejlepší kusy masa.

To ale nebyla jediná špatná zpráva. Mraky začínaly houstnout a vypadalo to, že začne znovu sněžit. „Musíme jít," řekla Cokerovi.

Ten se na ni zadíval s bolestí v očích. „Jít kam?" zeptal se.

„Zpátky dolů," řekla mu, „než tady zmrzneme nebo umřeme hlady. Zanedlouho se začne stmívat."

„Co je to za hluk?"

„Vlci."

„Kolik?"

„Asi patnáct. Dají nám pokoj, protože tu mají dost jídla jen tak na zemi." Klekla si vedle něj. „Já vím, že tě to bolí, a ráda bych ti pomohla. Ale to se napřed musíme dostat k vozu. Já vím, kde jsou čisté obvazy a…"

„Ano…," zamumlal Coker, „…a co potom?"

„Už jsem ti řekla: půjdeme dolů."

„A co se stane pak?" zeptal se jí slabým hlasem. „I kdybychom našli tvé lidi, zabili by nás. O tobě si myslí, že jsi dítě Ďábla, a já… já sám už nevím, co vlastně jsem."

„Nepotřebujeme je," řekla Maeve. „Najdeme si nějaké svoje místo, kde se dá stavět."

„Stavět…?"

„Ne teď, ale až se uzdravíš. Možná, že budeme muset nějaký čas žít někde v díře, krást jídlo a všelicos. Ještě, ale neumřeme."

„Říkáš to nějak jistě."

„Ano," řekla tiše. „Postavíme spolu krásné, zářící město."

Pohlédl na ni se soucitem v očích. „O čem to mluvíš?" zeptal se.

„To ti řeknu po cestě," odpověděla Maeve a uchopila ho za paži, aby mu pomohla vstát.

S těmi vlky měla pravdu: měli kolem dost a dost jiné potravy. Jen jedno zvíře ze smečky, zjizvený vyhublý vlk jen s jedním uchem se za nimi plížil. Maeve se ozbrojila jedním z mečů, které se válely na zemi kolem mrtvol, a rozběhla se k němu s výhrůžným křikem. Vlk utekl se staženým ohonem a už si jich nevšímal.

Právě když se dostali až k lesu, začaly se z nebe snášet první sněhové vločky. Ale v úkrytu pod stromy jim to tolik nevadilo. Spíš se báli, aby nezabloudili. Ačkoliv země se všude kolem nich svažovala jen dolů, kolem viděli jen hustý les a bez Cokerova orientačního smyslu by byla Maeve jistě brzy ztratila cestu.

Při chůzi skoro nemluvili, ale Coker, který byl navzdory svým zraněním stále ještě silný, se brzy začal vyptávat na toho Buddenbauma. Je to snad Požehnaný? zeptal se jí.

„Nevím, co je to Požehnaný."

„To je někdo, kdo se zabývá duší…"

„Jako kněz?"

„… a provádí zázraky."

„Kněží nedělají zázraky."

„A co dělají?"

„Modlí se. Lámou chleba. Říkají lidem, co mají, a co nemají dělat."

„A nedělají zázraky?"

„Ne."

Coker chvíli přemýšlel. „Tak to je něco jiného," řekl nakonec.

„Jsou ti Požehnaní dobří, nebo zlí?"

„Ani jedno. Jsou to badatelé."

„To by mohl být Buddenbaum," řekla mu.

„Ať už je ten Buddenbaum kdokoliv," pokračoval po chvíli Coker, „má v sobě. neobyčejnou moc. Ta rána by ho měla na místě zabít."

Maeve si přitom představila Buddenbauma, jak si ze zad vytáhl meč.

„To bylo úžasné," podotkl Coker. A ačkoliv Maeve neřekla ani slovo, věděla i bez ptaní, že oba mluví o tomtéž.

„Jak jsi to udělal?" zeptala se ho.

Provinile se k ní otočil. „Promiň," řekl. „To bylo nezdvořilé. Já jen, že to bylo tak zřetelné."

„Ty jsi viděl to, co já?" Coker přikývl. „Co jsi ještě viděl?"

„Nic moc," řekl.

„Co?" naléhala na něj Maeve.

„Když jsi mluvila o tom stavění," řekl. „Viděl jsem město."

Řekla mu jeho jméno. „To bylo Everville. Můj táta ho chtěl postavit…" Na chviličku se odmlčela a potom se zeptala: „Jak vypadalo?"

„Celé zářilo," řekl prostě.

„To je dobře," řekla Maeve.

Když se dostali až k vozu, už byla tma, ale sníh, který se na hoře sypal hustě, tady padal jen málo. Zatímco se Coker ukládal ke spánku, Maeve vyhledala poslední zbytky jídla a pak se najedli. Potom znovu spali neklidným spánkem plným roztodivných snů, zatímco kolem vozu se prohánět vítr. Jeden z takových podivných snů Maeve probudil tak náhle, že se vzbudil i vedle ní spící Coker.

„Co je?" zeptal se jí.

Posadila se. „Byla jsem zpátky v Liverpoolu," řekla. „A po ulicích tam chodili vlci v parádních šatech."

„Slyšela jsi je výt ve spánku," uklidňoval ji Coker. Vítr k nim opravdu přinášel vzdálené vlčí vytí. „To je všechno." Lehce ji pohladil po tváři.

„Nebála jsem se," řekla Maeve. „Byla jsem šťastná." Postavila se a zapálila lampu. „Chodila jsem po ulicích," pokračovala přitom a rozhrnovala přikrývky, „a vlci se mi klaněli." Odkudsi vyhrabala skříňku z týkového dřeva a otevřela ji.

„Co to hledáš?"

Neodpověděla mu. Prohrabovala se papíry ve skříňce, až našla kus složeného papíru. Pak zavřela skříňku a na jejím víku ten papír rozbalila. Ačkoliv lampa vydávala jen slabé světlo, předmět v papíru se zaleskl.

„Co je to?" zeptal se ji Coker.

„Táta mi to vlastně nikdy neřekl," řekla mu. „Ale bylo to…" Odmlčela se a zdvihla papír blíž ke světlu, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Na papíře bylo napsáno několik slov.

Zakopat na rozcestí, kde se zrodí Everville.

„Teď to víme," řekla.

* * *

Následujícího dne sice stále ještě padal sníh, ale teď už zdaleka ne tak hustě. Sbalili si věci do dvou ranců, oblékli se co nejtepleji a vydali se na poslední úsek své cesty. Stopy po vozech byly stále ještě dobře viditelné, a tak se po nich pustili a nějakou dobu se jich drželi, jenže potom zjistili, že se vzdalují od hory pryč.

„Už jsme je sledovali dost daleko," prohlásila Maeve po nějaké době.

„Nemáme na výběr," řekl Coker.

„Ale máme," odpověděla mu Maeve a odvedla ho o kus dál na místo, kde se mezi stromy otvíral srázný svah. „Oni tudy jít nemohli, protože měli vozy, ale my tudy jít můžeme."

„Slyším šumění," řekl Coker.

„Řeka!" usmála se Maeve. „To je řeka!"

Nebylo třeba dalších slov. Vydali se dolů, ačkoliv sestup nebyl vůbec snadný. Přestože sníh už téměř nepadal a po chvíli přestalo sněžit docela, okolní skály pokrýval slizký zelený mech, který také obrůstal kmeny okolních stromů. Dvakrát narazili na místo, kde byl svah příliš srázný na to, aby se dostali dolů, a tak se museli vrátit a najít lepší cestu, nicméně přese všechno vyčerpání se ani jednou nezastavili, aby si odpočinuli. Kupředu je pohánělo nejdřív šumění a pak i sám pohled na vodu. A všude kolem byl život: ze země vyrůstaly trsy kapradí a borůvčí a kolem zpívali ptáci.

Konečně se dostali dolů a začali se prodírat podrostem k řece. Odkudsi se přihnal vánek a mlha, která jim po celou dobu bránila ve výhledu, se rozplynula.

Neřekli si nic, jen stáli pár metrů od hučící bílé vody a v úžasu pohlíželi na scénu před sebou. Tmavé jehličnany vystřídaly stromy v celé své podzimní oranžovohnědočervené slávě a v jejich větvích se míhali ptáci. I na zemi bylo vidět spěšný úprk několika živočichů, které jejich příchod zřejmě vyplašil. Tady najdou spoustu jídla: budou mít ovoce, med, maso i ryby.

A mezi stromy, za stříbřitě se lesknoucí řekou, prosvítala zelená země.

Tady se usadí.

Na hoře, která později dostala jméno Harmon's Heights, Harmonův vrch, už se přírodní živly daly do práce, aby ze země vymazaly mrtvá těla i všechno ostatní. Nejdříve zničily ty zbytky masa, které nesežrali vlci a ptáci. Kosti rozbily na kusy a ty kusy rozmělnily na prach. Látku stanů a obleků nechaly shnít a ostří mečů a spony na opascích pokryly vrstvou rzi. Odstranily všechny stopy po boji, takže náhodný příchozí by tu nepostřehl vůbec nic.

Jen jednu věc přírodní živly nemohly zničit: věc, která by určitě zmizela sama, kdyby tu nezbyl někdo, kdo by ji zachoval.

Měl mnoho jmen, neboť pocházel z prastaré rodiny, ale všichni, které měl rád – a bylo jich mnoho – ho nazývali jménem legendárního předka: Noe.

Sem na horu přišel s tolika nadějemi v srdci, že si mnohokrát přál, aby našel slova, kterými by se naděje daly vyjádřit. Teď už téměř věřil tomu, že sám přivolal to neštěstí, když si přál slova. Nebyla to snad slova dítěte, která přerušila obřad, a proto všechno skončilo krvavou lázní?

Při prvních známkách bitvy uprchl napůl šílený do lesa, kde seděl a oplakával svou ženu, jejíž srdce bylo příliš citlivé na to, aby mohla přežít zármutek nad smrtí jejich dítěte. On byl silnější, neboť mu v žilách kolovala krev mnoha vznešených předků. Jeho mysl byla částí většího celku, a ačkoliv by ho nic nepotěšilo víc, než kdyby mohl přestat myslet a žít, nemohl porušit zákony své rodiny sebevraždou. Ani jeho tělo nemohlo jen tak zemřít. Mohl by se živit i měsíčním světlem, kdyby se mu zlíbilo.

Takže když se konečně vyplakal, vrátil se na místo té tragédie. Zvěř už odvedla kus práce a zničila osobité rysy jednotlivých mrtvol, za což jí byl vděčný. Teď už nemohl rozlišit, kdo je kdo. Všechna těla už byla jen potravou pro zvířata tohoto světa.

Vylezl na pahorek a prosmýkl se mezi skálami na místo, kde bývaly dveře vedoucí na pobřeží moře Podstaty. Teď tu už samozřejmě nebylo nic. Nemohl ani očekávat, že by se brána brzy opět otevřela, neboť většina lidí, kteří o její existenci a o obřadu věděli, byla po smrti.

Požehnaný Filigree, který ji otevřel, byl samozřejmě výjimka – neúčastnil se snad nakonec toho spiknutí i on? – ale vzhledem k tomu, že otevření brány bylo přísně trestáno, se pravděpodobně ukryl a teď bude čekat, až skončí vyšetřování. Ale když teď Noe stál na místě, kde býval práh mezi Kosmem a Metakosmem, zahlédl nízko nad zemí něco podivného. Klekl si na zem, aby si to prohlédl lépe. Zdálo se, že brána se z nějakého důvodu nezavřela úplně. Zůstala tu uzoučká škvíra, jen pár centimetrů dlouhá. Noe se jí dotkl a škvíra se zachvěla, jako by chtěla každou chvíli zmizet. Potom si Noe velice opatrně lehl na břicho a přiložil ke škvíře oko.

Viděl pláž a moře, ale lodě zmizely. Jejich kapitáni zřejmě vycítili pohromu a odpluli do nějakého přístavu, kde si budou moci v klidu spočítat výdělek a nařídit svým posádkám mlčení.

Je po všem.

Postavil se a rozhlédl se po obloze, zatažené těžkými mraky. Co teď? Má odsud odejít a snažit se přežít ve světě Sapas Humana? Jaký by to mělo smysl? Ten svět je světem fikcí a klamu. Radši zůstane tady, kde může alespoň cítit vítr nad mořem Podstaty a dívat se na jeho břehy. Najde nějaký způsob, jak uchránit ten úzký průzor před zmizením. A pak bude čekat a modlit se, aby se někdo při procházce po pláži přiblížil a on na něj mohl zavolat. Řekne tomu člověku, co se stalo. Přesvědčí ho, aby našel nějakého Požehnaného, který by mohl dveře otevřít. Potom se vrátí do svého světa. Tak to chtěl udělat. Ale věděl, že má jen malou naději. Tohle pobřeží si zvolili proto, že bylo vzdálené. Nemohl tudíž očekávat příliš mnoho kolemjdoucích. Ale být trpělivý je snadné, když člověku nic jiného nezbývá. Bude proto čekat a během čekání pojmenuje ty cizí hvězdy nad svou hlavou po mrtvých přátelích, aby měl během toho čekání alespoň nějakou společnost.

A jak čas plynul, zjistil, že je toho k dívání mnohem víc dole než nahoře, protože po nějakém čase začali lidé navštěvovat údolí ležící ve stínu hory. Noe věděl, že životy těch lidí jsou prosté, ale přesto je pozoroval. Nedalo mu to velkou práci, protože jeho ostrý zrak dokázal z vrcholku hory rozlišit barvu ženských očí. V těch dnech bylo v tom údolí mnoho žen, všechny byly dobře stavěné a některé dokonce i krásné. A protože jejich ctitelé viděli, že tenhle kraj je stejně dobrý jako kdekoliv jinde, postavili si tu domy, ženili se a vychovávali své rodiny.

A postupem času v údolí vzniklo a rozrůstalo se hrdé městečko s názvem Everville.

část 2 – Kongregace

kapitola 9

Odpusť mi, Everville.

Tak zněla slova napsaná vybledlým sépiovým inkoustem na papíře barvy dlouho nepraných prostěradel, ale Erwin už přečetl mnoho daleko méně čitelných textů za těch šestnáct let, po která se zabýval posledními vůlemi a závětmi evervillských občanů. Tak například poslední vůle Evelyn Morrisové (Uspěte mé psy a pohřběte je se mnou), kterou nalezli napsanou jodovou tinkturou na stínítku lampy vedle její smrtelné postele, nebo závěť Dwighta Hancona, naškrabaná na okraji stránek jedné knihy, to byly jiné oříšky.

Erwin někde četl, že v Oregonu žije mnohem vyšší procento jinověrců než v jakémkoli jiném státě. Proto je tu prý mnohem více aktivistů, lidí věřících v plochou zemi, více survivalistů: ti všichni se tu usazovali proto, že chtěli být od vlády co nejdál. Chtěli být z dohledu, ve státě poměrně řídce osídleném, a dělat si tu, co se jim zlíbí. Je snad lepší způsob jak zanechat světu svědectví o své individualitě než poslední vůle?

Ale i když se už ve svém povolání setkal s mnoha výstřednostmi, tato poslední vůle byla přece jen výjimečná. Nebyla to vlastně ani tak závěť, jako spíš doznání. Doznání, které nikdo nečetl od doby jeho napsání, což bylo v březnu 1965, tedy skoro třicet let. Jeho autorem byl Lyle McPherson, jehož pozůstalost byla natolik zanedbatelná, že se po jeho smrti nikdo ani nestaral o to, jestli nějakou poslední vůli vůbec napsal. Buď to bylo tak, anebo si ho jeho jediný syn Frank, který tohle doznání Erwinovi přinesl, přečetl a rozhodl se, že by se o něm nikdo neměl dozvědět. Proč ho

nezničil, to bylo záhadou, ale možná byl McPherson mladší na to, co jeho otec o sobě a svých činech prohlašoval, nějak hrdý a možná si i pohrával s myšlenkou, že by se ten dokument měl jednoho dne zveřejnit.

Ať tak nebo tak, obsah tohoto doznání by se určitě dostal na několik týdnů na první stránku Everville Tribune a možná by z McPhersona – který žil sice poctivý, ale nudný život údržbáře kanálů a septiku – učinil známou osobu.

Pokud byl jeho plán takový, smrt mu ho zkřížila. McPherson mladší odešel ze světa a v novinách se objevila jen sedmiřádková zprávička o jeho skonu (pět řádků z té zprávy tvořila stížnost na to, jak těžko bude město shánět někoho na jeho místo údržbáře a čističe kanálů). Život a zločiny McPhersona staršího nicméně čekaly na svou chvíli a teď právě se jejich objevitel rozhodoval u okna zalitého sluncem, jak by s ním měl svět nejlépe seznámit.

Teď byla rozhodně chvíle, kdy by si na nedostatek posluchačů nemohl stěžovat. V Everville se každoročně poslední srpnový víkend konal Festival a po tři dny se v jindy klidných městských ulicích objevila záplava lidí (minulý rok to bylo celých sedm tisíc čtyři sta tři návštěvníků), jež přechodně zdvojnásobila počet zdejších obyvatel. Každý hotel, motel a ubytovna v té části Villamette Valley od Aurory a Moliny na severu až po Sublimity a Aumsville na jihu, všechno bylo plně obsazeno a každý obchod ve městě dosáhl v těch dnech většího obratu než předtím za celý rok. Vlastní program Festivalu se v kvalitě velice lišil. Městská kapela, do které vlastně dojížděli hudebníci i z jiných měst, hrála dobře a sobotní přehlídka, na které kapela obyčejně hrávala a pochodovala spolu s mažoretkami, se obvykle umísťovala na prvních místech návštěvnosti. Na druhé straně takové akce, jako závody prasat a soutěže ve frisbee, občas končívaly pořádnou rvačkou.

Ale davy, po stovkách se valící do Everville, sem nepřijížděly kvůli hudbě nebo závodům prasat. Přijížděly sem, protože Festival byl dobrou záminkou pro pití a tanec a protože si chtěly užít poslední dny léta, ještě než začne listí žloutnout. Jen jednou za ta léta, po která Erwin bydlel ve městě, se stalo, že o festivalovém víkendu pršelo. Tento rok, pokud měli meteorologové pravdu, by mělo být o víkendu horko a v pátek by mělo být dokonce kolem třiceti stupňů. Prostě perfektní festivalové počasí. Dorothy Bullardová, která byla vedoucí Obchodní kanceláře, když zrovna nepřijímala účty za vodné a stočné nebo neflirtovala s Jedem Gillhollym, náčelníkem místní policie, prohlásila minulý týden v Tribune, že Obchodní kancelář očekává, že letošní Festival překoná v návštěvnosti všechny ostatní. Kdyby si nějaký šílenec vzpomněl, že nastraží někde bombu, tady by to byla ideální příležitost.

S takovými myšlenkami se Erwin znovu podíval na papír před sebou a přečetl si ho počtvrté.

Odpusť mi, Everville, napsal kdysi McPherson starší, tyhle věci se mi nepíšou lehce, ale musím tady napsat pravdu, dokud ještě můžu, protože už. jsem jediný, kdo ji zná.

Faktem je, že všichni ve městě věděli, co jsme tu noc udělali, a všichni to schvalovali. Ale udělali jsme to jenom já, Verl Nordhoff a Richie Dolan, a teď; když je Verl mrtvý a Richie se zbláznil a spáchal sebevraždu, jsem už zbyl jenom já.

Tohle nepíšu, abych spasil svoji duši. Nevěřím na nebe ani na peklo. To jsou jenom slova. Po smrti nepůjdu nikam jinam než do hlíny. Prostě to tady chci jenom všechno vypovědět, alespoň jednou, i když to Everville neukazuje zrovna v nejlepším světle.

Stalo se tohle. V noci dvacátého sedmého srpna devatenáct set dvacet devět jsme já, Nordhoff a Dolan pověsili tři lidi. Jeden z nich byl mrzák, a za to se stydím mnohem víc než za ty dva ostatní. Ale všichni tři v tom jeli spolu a ten jeden byl mrzák stejně jenom proto, že v sobě měl špatnou krev…

Zazvonil telefon a Erwin zabraný do četby až nadskočil. Čekal, že se zapne záznamník, ale pak si vzpomněl, že je rozbitý. Proto nechal telefon zvonit, až to člověka na druhém konci drátu přestalo bavit a zavěsil. Potom se vrátil k textu. Kde to skončil? Ano, tady, o té špatné krvi.

… a podle toho, jak sebou na tom provaze házel a křičel, i když nemohl dýchat, věřím všemu, co se říkalo o něm, jeho ženě i tom jejich dítěti.

V tom domě jsme nenašli žádné lidské kosti, i když jsme si mysleli, že by tam nějaké mohly být, ale bylo tam spousta jiných zvláštních věcí, jako třeba ty obrázky na stěnách a ty dřevěné sochy, které vyřezal ten mrzák. Proto jsme ten dům zapálili, aby se na ty sračky už nikdo nemusel dívat. A ničeho z toho nelituju, protože ten jejich syn určitě jel po nevinných dětech a ta jeho matka byla stará kurva. To věděli všichni. Měla bordel přímo tady ve městě, a když ho konečně ve dvacátých letech zavřeli, sebrala celou tu svoji bláznivou rodinku a přestěhovala se s ní do toho domu u potoka.

Takže když Rebecca Jenkinsová zmizela a její tělo se našlo v kanále, nikdo nepochyboval o tom, co se stalo. Určitě ji unesli po cestě ze školy, něco s ní provedli a pak hodili její tělo do potoka, odkud se nakonec dostalo do kanálu – jenomže pro to nebyl důkaz. Lidi o tom mluvili a říkali, že je hrůza, že to policajti nemůžou tý štětce, jejímu synovi a tomu jejímu manželovi přišít, protože všichni věděli, že už je viděli s cizíma dětma. To ale byly děti z Portlandu, a jestli jim to projde tady s dítětem z Everville, potom už nebude v bezpečí ničí dítě.

Takže jsme se my tři rozhodli, že se s tím musí něco dělat. Dolan tu Jenkinsovic holku znal, protože k němu chodila do krámu, a když si vzpomněl na to, co se s ní stalo, rudl vzteky a rovnou by šel a pověsil tu starou kurvu na nejbližší strom. Richie měl malou dceru asi toho věku, takže pořád říkal, že jestli nedokážeme ochránit své děti, nestojíme za nic. Takže jsme to nakonec udělali. Šli jsme k tomu potoku, spálili jsme dům a pak jsme ty tři vyvedli na horu a pověsili jsme je.

A všichni věděli, co jsme udělali. Dům shořel skoro do základů a nikdo ho nepřišel hasit. Všichni se někam uklidili, než jsme to skončili.

Ale to ještě nebyl konec. Příští rok chytili policajti chlapa ze Scotts Mills, který v Sublimity zavraždil malou holčičku, a ten jim řekl, že zabil i Rebeccu a pak ji hodil do potoka.

Když jsem se to dozvěděl, příšerně jsem se opil a opilý jsem byl asi týden. Lidi se na mě najednou dívali jinak. Předtím jsem byl pro ně hrdina, a teď už jenom vrah.

Dolan to vzal ještě hůř a hrozně se vztekal a říkal, že to byla vina všech, protože to věděli všichni, a to byla taky pravda. Byla to vina Everville zrovna tak jako naše a já doufám, že jestli si tohle někdy lidi přečtou, odpustí mi, že jsem to napsal, ale je to pravda. To přísahám na hrob svojí matky.

A text stejně stroze, jako začal, i končil a vyvolával tak spoustu dalších otázek.

Erwina to napínalo ještě víc. Postavil se a prošel se po své kanceláři. Přitom přemítal o tom, co dělat. Jeho povinností je vynést tohle tajemství na světlo, to věděl dobře. Ale kdyby to udělal ve festivalovém týdnu, kdy se celé město snažilo naleštit se do dokonalosti, měl by sice spoustu obecenstva, ale zároveň by si ze svých přátel a klientů nadělal nepřátele.

Jedna jeho část oponovala: no a co? Neříkal si snad už dlouho, že je načase přestěhovat se někam jinam, dokud ještě není příliš starý? A jaké by bylo lepší rozloučení než nějaký pořádný skandál? Ta druhá část, které se v tomhle městečku docela líbilo, ale prohlašovala: měj trochu ohledů na ostatní. Ukaž jim ten dokument ve festivalovém týdnu, a budeš veřejný nepřítel číslo jedna.

Přecházel po kanceláři, přemítal a nakonec se rozhodl zatím se nerozhodovat. Nejdřív si prověří fakta, aby se ujistil, že si tohle doznání McPherson jen tak nevymyslel. Musí zjistit, jestli opravdu tehdy vytáhli z kanálu dítě jménem Rebecca Jenkinsová, jestli u potoka stál opravdu dům a co se stalo s jeho obyvateli.

Okopíroval si McPhersonovo doznání v Bettijanině kanceláři – dal jí na dnes volno, aby mohla v Portlandu na letišti vyzvednout svou matku – potom vložil originál do obálky a tu zamkl v sejfu. Pak si kopii složil do kapsy u saka a šel na oběd do Kitty‘s Diner. Neměl ve zvyku rozebírat své pocity, ale při chůzi po Main Street si nemohl pomoci a musel se podivit paradoxu své nálady. Vražda, sebevražda a vraždy dětí se mu prohánějí hlavou, ale zároveň si nevzpomínal, kdy se naposledy cítil takhle spokojeně.

kapitola 10

To ráno bylo mezi pacienty doktora Powella mnoho těch, kteří už tento výraz na tváři Phoebe Cobbové viděli a z předešlých zkušeností věděli, že je třeba mít se na pozoru. Běda tomu pacientovi, který dorazil o pět minut později, než měl napsáno na objednacím lístku, a ještě větší běda tomu, který se z toho snažil vykroutit pomocí nějaké nejapné výmluvy. V současné náladě by Phoebe Cobbová nevěnovala soucitný úsměv ani člověku, kterého by do čekárny přivezli v šesti kusech.

Byli tu jeden či dva pravidelní pacienti – paní Conversová si přišla pro novou dávku pilulek na krevní tlak a Arnold Heacock pro čípky – kteří už Phoebe znali dostatečně dlouho na to, aby teď mohli správně uhodnout důvod její špatné nálady.

Dvě a půl kila. Jak je tohle možné? Tři týdny se ani nedotkla čehokoliv sladkého. Nedovolila si ani se zhluboka nadechnout vůně smaženého kuřete. Jak je možné takhle hladovět a upírat tělu všechno, co potřebuje, a přitom přibrat dvě a půl kila? Copak se dá tloustnout i ze vzduchu?

Do čekárny vklopýtala Audrey Laidlawová a bolestínsky si svírala břicho.

„Musím k doktoru Powellovi,“ řekla, ještě než se dostala k Phoebinu stolu.

„Je to akutní případ?“ zeptala se Phoebe nevinným hlasem, aby neprozradila, že má v úmyslu dostat ji do pasti.

„Ano! Samozřejmě!“

„Tak si zavolejte záchranku, ať vás odvezou na ambulanci do Silvertonu,“ odpověděla Phoebe. „Tam přijímají akutní případy.“

„No, tolik akutní to zase není,“ vyštěkla ta Laidlawová.

„Takže se budete muset objednat.“ Phoebe se zahleděla do kalendáře. „Bude vám to vyhovovat zítra v deset čtyřicet pět?“

Audrey Laidlawová výhrůžně přimhouřila oči. „Zítra?“ zeptala se. Phoebe se nepřestávala vyzývavě usmívat a nesmírně ji těšilo poslouchat, jak ta ženská skřípe zuby. Jen před dvěma měsíci tahle vychrtlá a neurotická slečna Laidlawová vypochodovala z čekárny za podobných okolností a přitom si mumlala něco o vypasených štětkách tak hlasitě, aby to Phoebe docela určitě slyšela. Phoebe si tenkrát pomyslela: jen počkej.

„Řeknete doktoru Powellovi, že jsem tady?“ zeptala se Audrey. „Určitě mě přijme.“

„Teď tam má pacienta,“ řekla Phoebe. „Ale jestli si chcete počkat…“

„Tohle je otřesné,“ odpověděla žena, ale neměla jinou volbu. Tohle kolo prohrála, a tak se uchýlila do křesla u okna. Phoebe se na ni nedívala, aby to nevypadalo, že se kochá svým vítězstvím. Znovu začala třídit poštu.

„Kde jsi byla celý můj život?“

Vzhlédla a přes její stůl se nakláněl Joe. Šeptal sotva slyšitelně. Phoebe pohlédla přes jeho široká ramena do čekárny, kde se všichni zadívali jejím směrem se stejnou otázkou v očích: co to asi ten barvou zacákaný černoch šeptá vdané ženě? A to právě Phoebe Cobbová je.

„Kdy tady končíš?“ zeptal se jí potichu.

„Máš barvu ve vlasech.“

„Dám si sprchu. Tak kdy?“

„Neměl bys sem chodit.“

Pokrčil rameny a usmál se. Ach, ten jeho úsměv.

„Kolem třetí,“ řekla.

„Tak to máš rande.“

A pak zmizel a nechal ji napospas těm šesti párům zevlujících zvědavých očí v čekárně. Phoebe ani nenapadlo odvrátit pohled. Okamžitě by to totiž považovali za přiznání viny. Místo toho se na své obecenstvo milostivě pousmála a potom jim upřený pohled vrátila a dívala se tak dlouho, dokud nesklopili oči k zemi. Až potom začala znovu třídit poštu, ačkoliv se jí ruce třásly ještě celou hodinu poté. V takto povznesené náladě si dokonce našla ještě pár minut pro Audrey Laidlawovou a potvrdila jí recept na zažívací léky.

* * *

Joemu se tohle dařilo často: vždycky přišel a jako mávnutím kouzelného proutku ji dokázal v okamžiku změnit. Jistěže to bylo nádherné, ale bylo to zrovna tak i nebezpečné. Dřív nebo později k ní Morton zvedne oči od svého talíře se sekanou a zeptá se jí, proč dneska celá září, a ona se neudrží a řekne mu pravdu.

„Joe," řekne mu. „To kvůli Joemu Flickerovi. Znáš ho. Toho nemůžeš neznat."

„A co je s ním?" řekne jí Morton a jeho upjaté tenké rty se sevřou ještě víc. Nesnáší černochy.

„Trávím s ním spoustu času," řekne mu ona.

„A na co, sakra?" zeptá se jí on a ona se podívá na tu tvář, kterou si vzala a kterou milovala, a zatímco bude přemítat o tom, kdy se tahle tvář změnila v takový kyselý a zachmuřený obličej, začne Morton ječet: „Nechci, abys mluvila s takovým negrem!"

A ona mu řekne: „Nejenom že s ním mluvím, Mortone." Ano, to by mu chtěla povědět. „Víš, Mortone, taky se líbáme, pak se svlékneme a pak…"

„Phoebe?"

Hlas doktora Powella stojícího u jejího stolku ji vytrhl z takových úvah.

„Promiňte… co jste říkal?"

„Pro dnešek končíme. Není vám nic? Jste trochu zčervenalá."

„Nic mi není." Převzala od něj denní záznamy a on se začal probírat denní poštou. „Nezapomeňte, že máte jít na tu schůzi kvůli Festivalu."

Doktor se rychle podíval na hodiny. „Jen si něco sním a hned tam běžím. Zatracený Festival. Oddechnu si, až bude… a abych nezapomněl, poslal jsem Audrey Laidlawovou ke specialistovi do Salemu."

„Je to něco vážného?"

Pohodil dopisy na její stůl. „Vypadá to na rakovinu," řekl.

„Ach, Bože."

„Zamknete to tady?"

To se stávalo znovu a znovu. Lidé přicházeli k doktorovi s bolestí hlavy, zad nebo břicha a nakonec se z ní vyklubalo něco osudného. Samozřejmě s tím bojovali: užívali prášky, terapie, injekce. A občas se jim podařilo zvítězit. Ale mnohem častěji je Phoebe viděla slábnout, týden po týdnu, a dokonce i po sedmi letech této práce to pro ni bylo těžké. Vídala, jak se lidská síla, naděje a víra pomalu vytrácejí. A ke konci byl v jejich očích takový výraz prázdnoty a hořkosti, jako kdyby je někdo podvedl a připravil je o něco cenného, ačkoliv sami nevěděli, o co. Takový výraz mívali všichni, dokonce i ti, co chodili do kostela a které slýchala každé Vánoce na náměstí před vánočním stromkem zpívat aleluja. Bůh je chtěl k sobě, ale oni k němu ještě nechtěli. Alespoň zatím, než porozumí tomu, co se tu s nimi děje.

Ale co když tu není čemu rozumět? Tomu Phoebe pomalu věřila čím dál víc: že věci se prostě dějí, aniž by pro to měly nějaký zvláštní důvod. Člověk tu neprochází zkouškou, ani za to nedostává odměnu, člověk prostě je. A to platí i pro všechny a všechno ostatní, včetně nádorů a srdečních vad: ty také jenom jsou.

Phoebe zjistila, že ji tohle jednoduché vysvětlení podivně uklidňuje, a tak si z něj udělala své vlastní soukromé náboženství.

A potom najali Joe Flickera, aby vymaloval venkovní chodbu a její soukromý chrám se zřítil. Není to láska, říkala si od samého začátku. Vlastně to není nic důležitého. Joe je prostě jen náhodný známý, kterému se přechodně zalíbila, a ona s tím souhlasila, protože jí to lichotilo a protože se v létě vždycky cítila víc sexy. Tak proč by s ním nemohla trochu flirtovat? Ale flirt se brzy změnil v něco jiného a tajného a zanedlouho se Phoebe chtělo křičet, ať ji konečně políbí. Potom to udělal a Phoebe se chtělo křičet, ať pokračuje dál. Takže potom se Phoebe vrátila domů s ňadry a břichem postříkanými barvou, posadila se do vany a tam plakala celou hodinu, protože cítila, že tohle je zároveň odměna, trest i zkouška.

A cítila to tak pořád. Bylo jí třicet šest, měla deset kilogramů nadváhy – podle vlastního, ne Joeova, odhadu – obličej jako měsíček s jemnými rysy a bledou pletí, na které v létě naskakovaly pihy, hnědavě nazrzlé vlasy – s několika stříbrnými nitkami – a sklon k zlomyslnosti, který zdědila po své matce. Už dávno se smířila s tím, že to není nijak atraktivní zevnějšek. V Mortonovi našla manžela, který nevěděl, koho si vzal, a nezajímal se o to, pokud měl co jíst a televize fungovala. Byl to muž, který si usmyslel, že ve třiceti už je po všem a jen blázen by plánoval něco na zítřek. Muž, který už jí nejméně třináct měsíců nesáhl do klína.

Takže jak – jak, jak? – se jí mohlo dostat takového štěstí? Jak bylo možné, že tenhle muž ze Severní Karolíny, tenhle Joe, který žil životem dobrodruha – s armádou se dostal do Německa, žil nějakou dobu ve Washingtonu DC, v Kentucky i v Kalifornii – jak bylo možné, že tenhle muž si jí vůbec všiml?

Když si spolu povídali, což bylo často, napadalo ji někdy, jestli se jí vyptává na její život proto, že ho trápí stejná otázka. Jako kdyby hledal odpověď na otázku, proč ji to táhne zrovna k němu. Ale možná byl spíš jen zvědavý.

„Nemůžu se tě nabažit," opakoval znovu a znovu a líbal ji neslýchaným způsobem na takových místech, nad kterými by se Morton pohoršil.

A na ty polibky myslela i teď, když vcházela do domu. Bylo za šest minut tři. Vždycky chodil včas – jednou jí říkal, že tenhle zvyk má ještě z armády. Takže ještě šest minut a bude tady. Před pár týdny četla v nějakém časopise, že vědci zjistili, že čas plyne různě, že se dá natahovat a zkracovat, a tehdy Phoebe napadlo: O tom bych mohla vyprávět. Šest minut bylo jako šest hodin, když čekala u zadních dveří – Joe nikdy nechodil předem, to by bylo příliš nápadné, ale protože byl jejich dům poslední v řadě a za ním už byl les, bylo snadné dostat se k němu zadem a nepozorovaně. Čekat na okamžik, až se mihne mezi stromy, byla věčnost, ale když už byl v domě, hodina či hodina a půl uběhly v několika okamžicích.

A tady je, prodírá se křovím a oči upírá přímo na ni a ani na okamžik je neodvrací. A hodiny v obývacím pokoji, které patřily Mortonově matce a až do její smrti nešly přesně, odbily tři hodiny. A celý svět byl najednou krásný.

Vyšli nahoru po schodech a už po cestě si navzájem rozepínali knoflíky. Než se dostali ke druhé ložnici – nikdy se nemilovali na jejich manželské posteli – už měla nahá ňadra a Joe ji objímal zezadu. Nejraději ji objímal zezadu, tiskl obličej na její nahý krk a hrudí se opíral o její záda. Phoebe sáhla dozadu, aby mu rozepla zip. Jako vždycky, bylo se čeho chytit.

„Tohle mi chybělo!“ řekla a rukama přejela po délce jeho penisu.

„Už to jsou tři dny,“ odpověděl Joe. „Myslel jsem, že se zblázním.“ Otočil se a posadil se na kraj postele. Stáhl ji k sobě na klín a potom rozevřel kolena a zároveň jí tím roztáhl nohy. Rukou neomylně zajel do jejího klína.

„Ach, zlato,“ vydechl. „Tohle jsem potřeboval.“ Pomalu si s ní pohrával. „Tohle je ta nejhezčí kunda na světě, holka. Máš tu nejhezčí buchtu…“

Ráda poslouchala ta sprostá slova, ale jen když byla s ním. To, jak je bez ostychu říkal nahlas, ji vzrušovalo.

„… teď tě budu píchat, až se z toho zblázníš. Chceš to?“

„Chci…“

„Tak to řekni.“

„Chci, abys mě píchal…,“ zalapala po dechu.

„Cože?“

„… až se z toho zblázním.“

Začala zápolit se sponou na jeho opasku, ale on jí odstrčil ruce a převalil se na ni. Přitiskl ji tváří k prostěradlu a strhl z ní kalhotky. S pozadím vysoko ve vzduchu a s roztaženýma nohama se jí ta slova zdála najednou snadnější. Natáhla za sebe ruce. „Dej mi ho.“

A v okamžiku ho měla v rukou, vlhký a horký. Přitiskla si ho k sobě. Joe chvilku přejížděl kolem, ale potom do ní vstoupil celý najednou, až po zip kalhot, které měl stále ještě na sobě.

* * *

V malé místnosti nad Obchodní kanceláří pozoroval Larry Powell, jak se Ken Hagenaner probírá seznamem víkendových akcí, ale neposlouchal ho, protože se v duchu zabýval tím, jak se příští týden vrátí domů do Montany.

A v kanceláři samotné čekal Erwin Toothaker, jestli Dorothy Bullardová sežene někoho, kdo by ho mohl doprovodit do budovy staré školy, kde Historická společnost uchovávala své sbírky, protože si tam nutně potřeboval něco zjistit. Během čekání Erwin pozoroval útržek zažloutlé lepicí pásky na okenním rámu, na které stále ještě visel zapomenutý kousek vánočního řetězu, a také vybledlé fotografie předchozího starosty města, objímajícího pyšně svá dvojčata v den jejich šestnáctých narozenin. Myslel si přitom: Nesnáším tohle místo. Nikdy předtím jsem si to neuvědomil, ale nenávidím to tady.

A venku na Main Street se na chodníku vedle pizzerie znenadání zastavil výrostek jménem Seth Lundy – kterému bylo právě sedmnáct a ještě nikdy se s nikým nelíbal – a zaposlouchal se do zvuků, které neslyšel od velikonoční neděle: bouchání kladiv, bušících zřejmě někde v nebi.

Vzhlédl k obloze nad svou hlavou, protože tam odtud to obvykle slýchával, ale tam viděl jen jasnou modř. Proto zkoumal celou oblohu nejméně patnáct minut, během kterých spěšné setkání v Obchodní kanceláři vyústilo v konečný závěr a Erwin se rozhodl říci pravdu co největšímu množství lidí a někde za zataženými závěsy v domě na kraji města začala Phoebe Cobbová tiše plakat.

„Co je ti?“

„Nepřestávej.“

„Vždyť ty pláčeš…“

„To nic není. Nic mi není.“ Natáhla ruce za sebe, položila mu je na zadek a přitiskla ho k sobě blíž. Přitom jí uklouzla slova, která se dlouho snažila udržet pod zámkem.

„Miluju tě.“

Ach, Bože, co to jen řekla? Teď ji opustí. Uteče a najde si nějakou jinou zoufalou ženu, která ho nebude otravovat svojí láskou, protože jemu jde jen o to, aby si párkrát týdně mohl v klidu zasouložit. Najde si nějakou mladší. A štíhlejší.

„Promiň,“ řekla mu.

„To nic,“ odpověděl.

Už je to tady! Teď ho vytáhne a odejde pryč.

„To, co je mezi námi, nám ještě pěkně zkomplikuje život.“

Při té řeči ale nepřestával přirážet a ve víru rozkoše si Phoebe byla jistá, že se musela přeslechnout. Nemohl tím

myslet…

„Já tě taky miluju. Lásko, já tě přece tolik miluju. Někdy ani nemůžu rozumně myslet. Jako kdybys mě očarovala.“

Byla by to od něj krutá lež, a on nebyl krutý, to věděla, což mohlo znamenat jen to, že jí říká pravdu.

Bože, on ji miluje, miluje, a i kdyby se kvůli tomu měl zbořit svět, jí to bylo jedno.

Otočila se v jeho náručí, aby se na něj mohla podívat. Byl to obtížný manévr, ale její tělo bylo v jeho objetí jiné, obratnější. A teď ji začal líbat tak, aby to cítila ještě příští den. Byly to polibky, po kterých ji pálily rty a bolel jazyk, polibky, které ji celou roztřásly, jako kdyby byla posedlá. Až dnes mezi nimi ale proklouzla slova, sliby nehynoucí lásky. A když přišlo to chvění, přicházelo z nějakého místa v těle, které nebylo vyznačené v žádné učebnici anatomie, které měl doktor v ordinaci. Bylo to nějaké neviditelné a nepojmenovatelné místo, kam nemohl dosáhnout ani Bůh, ani nádory.

„Skoro jsem zapomněl,“ řekl jí, když se oblékali, a zaštrachal v kapsách, „chtěl jsem ti dát tohle. A po dnešku… je to ještě důležitější.“

Vytáhl z kapsy fotografii a podal ji Phoebe.

„To je moje máma, tohle je brácha Ron, mámin chlapeček. A tohle je sestra Noreen. Jo, a tohle jsem já.“ Byl v uniformě a celý zářil pýchou. „Vypadám dobře, ne?“

„Jak je ta fotka stará?“

„Fotili jsme to týden potom, co jsem se vrátil z armády,“ řekl.

„Proč jsi v armádě nezůstal?“

„To je dlouhá historie,“ řekl a jeho úsměv pohasl.

„Nemusíš…“ drnčení telefonu jí skočilo do řeči. „Kruci! Nevezmu to.“

„Co když je to důležité?“

„A co když je to Morton?“ opáčila Phoebe a dodala: „Zrovna s ním nemám náladu mluvit.“

„Nechceme přece, aby začal něco tušit,“ řekl Joe. „Alespoň ne zatím, než se rozhodneme, co vlastně uděláme.“

Phoebe si povzdechla, přikývla a odběhla k telefonu. Přitom ještě volala: „Musíme si o tom promluvit.“

„Co takhle zítra? Ve stejnou dobu?“ Odpověděla, že ano, a potom zdvihla sluchátko. Nebyl to Morton. Byla to Emmeline Harperová, vedoucí Historické společnosti, silná žena, přesvědčená o své vlastní nepostradatelnosti a důležitosti.

„Phoebe…“

„Emmeline?“

„Phoebe, něco od tebe potřebuji. Právě mi volala Dorothy, že se někdo potřebuje podívat do školy a najít tam nějaké záznamy. Já se tam teď nedostanu, a tak mě napadlo, že bys to mohla udělat ty.“ Ne, měla už na jazyku Phoebe. A v tu chvíli Emmeline dodala: „Je to ten milý pan Toothaker, advokát. Znáš ho?“

„Znám. Už pár let.“ Vzpomněla si, že je studený jako psí čumák. Ale možná by si s ním měla promluvit. Mohla by se ho nenápadně vyptat na to, co obnáší rozvod, a možná by jí něco z toho pomohlo.

„Určitě tam nic neudělá – jen si potřebuje prohlédnout sbírku a někdo by mu měl ukázat, kde co najde.“

„Dobře.“

„Je v Obchodní kanceláři. Mám tam tedy zavolat, že dorazíš za dvacet minut?“

kapitola 11

Od svého založení v roce 1972 se sbírka evervillské Historické společnosti rozrostla o celou řadu předmětů, které měly nějakou souvislost s historií města. Jeden z prvních a nejcennějších takových předmětů daroval Hubert Nordhoff, jehož rodina vlastnila mlýn, který teď opuštěný chátral na Molina Road asi tři čtvrtě míle za městem. Během tři a půl desetiletí mezi rokem 1880 a 1915 zaměstnával Nordhoffův mlýn značnou část evervillských občanů a zároveň svým vlastníkům vydělával značné jmění. Ti si později v Salemu a v Oregon City vystavěli sídlo a ještě později se přeorientovali na výrobu látek a těžbu dřeva. Uložili peníze rovněž v nemovitostech – většinou v Portlandu – a říkalo se také, že investovali do výroby zbraní. Dar Hubena Nordhoffa spočíval v tisíci fotografiích života ve mlýně a ještě několika dalších předmětech a obvykle se vykládalo, že to měl být akt pokání za to, že jeho předek tak náhle zavřel mlýn. Těch několik let po zrušení mlýna totiž patřilo k nejčernějším – po ekonomické stránce – letům v historii Everville.

Tento Nordhoffův dar odstartoval celou lavinu dalších darů. Na zdech staré školy teď viselo sedmnáct akvarelů místní krajiny, které namalovala sice pěkně, leč poněkud nevýrazně, žena prvního zubaře v Everville. Renovaci staré školy zaplatil také H. Nordhoff. Ve skleněné váze v ředitelově kanceláři bylo vystaveno množství vycházkových holí, jejichž držadla ve tvaru fantastických zvířat vyřezával místní excentrik, Milius Biggs.

Nicméně většina darů byla mnohem prostší, neboť je většinou darovali prostí občané. Byla tu vysvědčení, svatební oznámení, parte, rodinná alba, sbírka výstřižků z The Oregonian, které se týkaly Everville a které shromažďoval místní knihovník Stanley Tharp – tento knihovník celý svůj život koktal, ale na smrtelné posteli prý recitoval bez nejmenšího zadrhnutí Miltonův Ztracený ráj – no a pak samozřejmě stovky dopisů.

Uspořádávání takového množství materiálu bylo samozřejmě pomalé a časově náročné obzvláště proto, že všichni členové Společnosti byli dobrovolníci. Dvě z pěti místností ve staré škole byly stále ještě zavalené krabicemi s neroztříděnými dary. Lidem, které zajímala minulost Everville, nabízely ostatní tři místnosti možná až příliš pečlivě naaranžovaný přehled let minulých.

Jistěže se dary pečlivě třídily a vybíraly, ale to se ostatně dělalo i ve škole na hodinách historie. V téhle oslavě evervillského ducha nebylo místo i pro tu temnější stranu, pro chudobu, sebevraždy, či něco takového. Byly tu jen obrázky z dávné minulosti města a plány toho, jak se postupně stavěly ulice a domy. Ale o Maeve O‘Connellové, která

putovala k pobřeží neznámého světa a vrátila se, aby uskutečnila otcův sen, se tu nemluvilo. A v této vykořeněnosti ležely počátky zkázy Everville.

* * *

Phoebe dorazila o něco později, ale Erwin byl zdvořilost sama. Je mu nesmírně líto, že ji takto obtěžuje, omlouval se, ale opravdu je to nutné. Ne, nemůže jí ještě říci, o co jde, ale zanedlouho to budou vědět všichni a on jí pak veřejně poděkuje v tisku za její laskavost. To není třeba, upejpala se Phoebe, ale byla by mu vděčná, kdyby za ním po víkendu mohla zaskočit a přeptat se ho na pár věcí týkajících se zákonů. Okamžitě souhlasil. Zamýšlí snad sepsat závět?

Ne, odpověděla, hodlám se rozvést se svým mužem. Erwin podotkl, že se rozvody sice nezabývá, ale bude mu potěšením si s ní o tom promluvit. V soukromí, zdůraznila. Jistě, řekl jí. Může se stavit v jeho kanceláři v pondělí ráno.

Ve škole bylo stále ještě příšerné horko, přestože už bylo skoro šest hodin a slunce už mělo brzo zapadnout. Zatímco Phoebe otvírala okna a roztahovala závěsy, Erwin přecházel z místnosti do místnosti a prohlížel si obrázky.

„Můžete mi říct, co tady vlastně hledáte?“ zeptala se ho Phoebe. „Tedy alespoň naznačit.“

„Stará čísla Tribune, to hlavně,“ řekl Erwin. „Vypadá to, že pro ně v kancelářích nemají dost místa, a tak je nechávají tady.“

„A co ještě?“

„No, já tuhle sbírku vlastně vůbec neznám. Je uspořádaná chronologicky?“

„Tím si nejsem jistá, ale myslím, že ano.“ Zavedla Erwina do zadní místnosti, uprostřed které se na stole kupily hromady beden. „Dřív jsem tyhle věci pomáhala zařazovat,“ řekla. „Ale tenhle rok nějak nemám čas…“ Prohlédla jednu z beden. „… tady jsou ročníky 1940-1945…“ Podívala se na další. „…a tady jsou od roku pětačtyřicet až do padesátého.“

„Takže je to uspořádané po pěti letech.“

„Správně.“

„Alespoň něco. A noviny?“

Phoebe ukázala na protější dveře. „Ty jsou uspořádané. Vím to, protože jsem to dělala já.“

„Nádhera. Tak se do toho pustím.“

„Mám počkat, než skončíte?“

„Záleží na tom, jakou máte trpělivost.“

„Malou,“ zasmála se Phoebe. „Možná bych vám měla jen napsat svoje telefonní číslo, a až tady skončíte…“

„Zavolám vám a vy to sem přijdete zase zamknout.“

„Správně.“

„Tak domluveno.“ Přešla ke stolu, naškrabala své číslo na zadní stranu jedné z propagačních brožur Historické společnosti a podala mu ji. Erwin už se prohrabával v jedné z beden.

„Dáte všechno zase na místo, že ano?“ zeptala se Phoebe svým nejlaskavějším a zároveň trochu výstražným tónem.

„Samozřejmě, dám pozor,“ odpověděl Erwin. Vzal si podávanou brožuru. „Zavolám vám, až tu skončím,“ řekl. „Doufám, že to nebude trvat dlouho.“

Když nasedala do auta, napadlo ji: co by se stalo, kdybych se už nikdy nevrátila domů? Kdybych prostě hned odjela k Joeovi a dnes večer bychom zmizeli? Byla to lákavá myšlenka – nikdy už nemuset jít zpátky do domu, vařit večeři a poslouchat, jak Morton na všechno jen nadává – ale ona jí odolala. Pokud má mít její budoucnost s Joem nějaký smysl, musí ji pozorně a systematicky naplánovat. Nejsou už přece puberťáci, kterým první láska zamotá hlavu. Pokud mají z Everville navždy odejít – a Phoebe si neuměla představit, že by tu ještě mohla zůstat, až se lidé dozví, kdo je její milenec – musí ještě pár věcí zařídit. S radostí se sice zřekne domu, Mortona i jeho páchnoucích popelníků, ale doktor Powell jí bude chybět, stejně jako hrstka jeho stálých pacientů. Těm by měla vysvětlit své počínání, aby věděli, že odchází kvůli lásce, a ne proto, že je krutá potvora.

Takže tu zatím ještě zůstane a užije si svůj poslední Festival v Everville. A ta myšlenka jí skutečně pozvedla náladu tolik, že se začala na Festival těšit jako nikdy předtím. Tento víkend se prostě bude bavit s vědomím, že příští srpen už bude trávit někde úplně jinde.

Morton měl vždycky špatnou náladu, když měl hlad, a tak než aby mu vařila večeři a přitom poslouchala jeho řeči, stavila se v Kitty’s Diner a tam koupila hamburger a hranolky. Už tři roky uplynuly od smrti Kitty Cowhickové a i přes krušné roky ekonomického poklesu se jejímu zeti Bosleymu podařilo proměnit to místo z maličké ušmudlané restaurace v prosperující podnik. Bosley patřil k sektě Znovuzrozených a své přísné morální zásady přenášel dokonce i do vedení restaurace. Tak například v restauraci zakazoval čtení jakékoliv literatury, kterou považoval za nevhodnou, a pokud zaslechl od kohokoliv jen jediné podle jeho mínění nevhodné slovo, osobně tomu člověku nařídil odejít. Phoebe to několikrát viděla na vlastní oči. Chci, aby sem mohl kdykoliv přijít náš Pán, řekl Bosley jednou Phoebe, kdyby snad dostal chuť na koláč.

Se zabaleným hamburgerem nastoupila do auta a jela domů. Dům ale našla prázdný. Morton se zjevně už vrátil – jeho bunda ležela na stole vedle několika prázdných plechovek od piva – ale jeho už pravděpodobně unavilo čekat, až se Phoebe vrátí, a tak si šel koupit něco k jídlu sám. Phoebe to potěšilo: poskytlo jí to několik dalších chvil samoty k přemýšlení.

Posadila se ke kuchyňskému stolu, rozbalila studené hranolky a do notesu, kam si obyčejně poznamenávala seznamy věcí k nákupu, si zapsala seznam věcí, které si s sebou chtěla při odchodu vzít. Nebyl to dlouhý seznam, jen několik věcí, ke kterým ji vázaly vzpomínky: křeslo, které zdědila po své matce, jehelníček, který vyrobila její babička, a přikrývku z ložnice pro hosty.

Tady přestala psát a začala vzpomínat na dnešní odpoledne. Nebo spíš na to, co se to odpoledne dělo v ložnici pro hosty. Takhle nádherné to ovšem nebude navěky, říkala si: ten žár mezi nimi léty poleví. Ale až se to stane, zůstanou jim ještě city a vzpomínky na dnešní odpoledne, které si vybaví pokaždé, když přitiskne k té pokrývce tvář.

Nedlouho po půl deváté, když už mu žaludek vyzpěvoval hlady, vynesl Erwinovi průzkum žalostně neorganizovaných sbírek malou knížečku, napsanou nějakým Raymondem Merklem. Erwin to jméno znal. Ten muž se kdysi považoval za kronikáře malých měst v Oregonu. Erwin už v obchodě ve Wilsonville viděl několik podobných knížeček. Text samotný byl podivnou směsicí faktů o Everville a byl napsán nadneseným stylem člověka, který sám sebe považuje za vynikajícího spisovatele.

Článek se jmenoval Tyto snící vrchy a název byl citátem z básně na předchozí straně. Jméno básníka chybělo, a tak Erwin usoudil, že je také Merklovým dílem. A asi v polovině toho článku se Erwin dočetl, že:

… síly ohavného a nesmiřitelného zla poznamenaly i tak sladké město, jakým je Everville. To by nemělo být překvapením pro ty z nás, kteří už na světě leccos viděli. Například já jsem prošel úrodnou zemi našeho státu v čtyřiatřicátém roce, v jižním Pacifiku jsem plnil své povinnosti občana Ameriky a do smrti mě budou pronásledovat scény plné krutosti a lidského ponížení, jichž jsem tam byl svědkem.

Proto mě nijak nepřekvapilo, když jsem se během psaní tohoto dílu dozvěděl o pověstech, že v Everville provádí své nekalé rejdy snad sám Ďábel.

Smutný příběh smrti Rebeccy Jenkinsové je dobře znám. Rebecca byla dcerou toho krásného města a všichni ji milovali. V osmi letech byla ale zavražděna a její tělo se našlo v kanále. Jejím vrahem byl muž z města Sublimity, který později zemřel ve vězení při výkonu doživotního trestu. Nicméně tím nekončí záhady, do nichž je zahalená smrt malé Rebeccy.

Když jsem shromažďoval pověsti o záhadných událostech v Everville, dozvěděl jsem se i o podivné smrti muže jménem Richard Dolan. Říkali mi, že vlastnil obchod a malá Rebecca Jenkinsová byla jeho pravidelnou zákaznicí, takže Dolan se vyrovnával s její smrtí neobyčejně těžce. Zatčení a pozdější uvěznění jejího vraha nicméně jeho žalu nijak neulevilo a jedné zářijové noci v roce 1975 prý řekl své ženě, že z Harmon‘s Heights slyší nějaké hlasy. Říkal, že ho odtud někdo volá. Odmítl jí ale sdělit kdo a vydal se ven do temné noci. Nevrátil se a příští den se ho na Harmon’s Heights vydala hledat pátrací skupina.

Po dvou dnech pátrání našli Richieho Dolana na dně rokle na severovýchodní straně hory. Byl v deliriu a měl značná a vážná zranění, způsobená pádem do rokle, ale nebyl mrtvý. Vypadal tak hrozně, že jeho žena při pohledu na něj dostala záchvat a už nikdy se zcela nezotavila.

Zemřel o tři dny později v nemocnici v Silvertonu, ale své tajemství si do hrobu nevzal. Během těch sedmdesáti dvou hodin prý blouznil jako šílenec.

A o čem že to mluvil ve svých posledních hodinách? Nenašel jsem nikoho, kdo by to věděl určitě, ale ostatní svědci se ve svých vyprávěních shodují, a tak je považuji za věrohodné. Říkali mi, že blouznil o tom, že ho z Harmon‘s Heights volaly hlasy mrtvých. A až do samého konce prý prosil o odpuštění, zatímco lékaři žasli nad nesmírnou silou jeho těla, které nechtělo zemřít…

Text pokračoval ještě dál, ale to už Erwin nečetl. Tady měl to, co hledal: důkaz, i když nejasný, že v tom, co McPherson napsal, je alespoň zrnko pravdy. A když je tam kousek pravdy, proč by neměla být pravda i to ostatní?

Spokojen s výsledky svého pátrání si řekl, že pro dnešek už toho nechá, a zavolal Phoebe Cobbovou. Byla by tak laskavá a přišla zamknout, zeptal se jí. Samozřejmě. Jestli ho může poprosit, ať zavře okna, a ona tam dorazí za chviličku, aby pozamykala dveře.

Připadalo mu, že Phoebe mluví trochu jako opilá, ale možná se mu to jenom zdálo. Dnešní den byl dlouhý a on už byl unavený. Nejvyšší čas jít domů a snažit se pro dnešek na to McPhersonovo doznání zapomenout.

Věděl, co musí udělat zítra: musí jít k tomu potoku. Ačkoliv od událostí popisovaných v tom doznání už uplynulo třicet let, ten spálený dům by neměl zmizet úplně beze stopy. A pokud se potvrdí i existence toho domu, bude Erwin vystaven pokušení vynést celý ten příběh na světlo boží, aby všichni viděli, jaká je to špína.

* * *

Phoebe si otevřela láhev brandy asi ve tři čtvrtě na osm. Sama sobě nalhávala, že si chce připít na budoucí svobodu, ale ve skutečnosti se chtěla jen zbavit neklidu, který cítila už dlouho. Jen několikrát se stalo, že si Morton dojel někam pro večeři sám, a i tehdy se většinou vracíval během jedné hodiny, aby se mohl pohodlně usadit před televizí. Kam asi dnes šel? A navíc: proč ji to vlastně zajímá?

Utopila svůj zmatek ve sklenici brandy. Potom v další. To úplně stačilo, protože pila skoro nalačno. Když se ten právník konečně ozval, byla už v náladě a nemohla se posadit za volant. Nevadí. Rozhodla se, že ke škole půjde pěšky.

Noc byla teplá, ve vzduchu se vznášela vůně borovic a procházka byla příjemnější, než čekala. V jakoukoli jinou roční dobu by takhle večer ulice dávno utichly, ale dnes ještě svítila světla mnoha obchodů na Main Street, jejichž vlastníci ještě upravovali kvůli Festivalu výlohy nebo zásobovali police novým zbožím. Na ulicích dokonce potkala pár turistů, kteří přijeli dřív, aby si ještě užili v městečku trochy klidu.

Na rohu Main a Watson Street se zastavila. Cesta napravo vedla ke škole a cesta nalevo kolem tržnice a parku na Donovan Street a tam stál dům, ve kterém žil Joe. Raději by zabočila nalevo než napravo, ale odolala pokušení. Měla by nechat všechno, co si dnes řekli, trochu usadit. A navíc, po alkoholu měla vždycky chuť plakat a nechtěla, aby ji Joe viděl s oteklýma očima. Však ho uvidí zítra a mezitím o něm může snít.

Zabočila vpravo, prošla kolem otevřeného supermarketu a došla ke škole. Jen pár minut jí trvalo, než zkontrolovala,

zda jsou okna zavřená, pak zatáhla závěsy a zamkla. A vydala se na zpáteční cestu.

Asi padesát metrů od Main Street stála na silnici postava a vzhlížela k noční obloze. Toho člověka trochu znala. Byl to nejmladší z rodiny Lundyů: Sam, Steve nebo…

„Seth."

Ačkoliv si to jméno zamumlala jen pro sebe, zaslechl ji. Aniž by udělal jediný krok ze silnice, podíval se na ni lesknoucíma se očima a Phoebe si vzpomněla na své první setkání s ním. Jeho matka ho tenkrát jako dítě přivedla k doktoru Powellovi, to bylo asi před pěti nebo šesti lety, a Seth stál tehdy v čekárně s tak netečným výrazem ve tváři, že Phoebe napadlo, že to dítě musí být mentálně retardované. Teď se netvářil netečně, ale velice soustředěně.

„Slyšíte to?" zeptal se jí.

Nepokusil se k ní přijít blíž, ale Phoebe se z nějakého důvodu téměř začala bát. Také se zastavila a ohlédla se zpět ke světlům supermarketu.

Když šla okolo, viděla na parkovišti spoustu aut. Až některé z nich pojede kolem, využije toho a odporoučí se.

„Neslyšíte, že ne?" zeptal se jí znovu.

„A co mám slyšet?"

„Neslyšíte to bouchání?"

„Bouchání?" Chviličku poslouchala. „Ne, neslyším."

„Hmmm." Znovu se zadíval na hvězdnaté nebe. „Vy jste pracovala u doktora," řekl potom.

„Pořád tam ještě pracuji."

„Ale už ne dlouho," opáčil Seth.

Phoebe cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz.

„Jak to víš?"

Usmál se, stále ještě s pohledem upřeným na hvězdy. „Bouchají tak hlasitě," řekl. „Určitě nic neslyšíte?"

„Už jsem ti řekla…" nadechla se.

„To nic," řekl tiše. „Jen někdy v noci to slyší i ostatní. Ve dne nikdy. Ve dne to slyším jen já…"

„Je mi líto…"

„To nemusí," řekl a potom se místo na hvězdy usmál na ni. „Už jsem si zvykl."

Phoebe se náhle zastyděla, že se ho mohla bát. Je to jen takové osamělé, zmatené dítě. Možná je trochu blázen, ale neškodný.

„Co jsi myslel tím, že už u doktora nebudu dlouho pracovat?" zeptala se ho.

Pokrčil rameny. „Nevím," řekl. „Tyhle věci někdy říkám, a přitom nevím, co znamenají." Odmlčel se. „Asi nic," řekl potom a znovu upřel pohled na hvězdy.

Phoebe nečekala, až kolem projede auto, ale rozloučila se a pokračovaly v chůzi směrem k Main Street. „Dobře se bav," řekla mu ještě na rozloučenou.

„Jo," zamumlal v odpověď, „budu…"

Ta příhoda jí nicméně nescházela z mysli, a tak si v duchu umínila, že se musí v záznamech podívat, proč vlastně tenkrát matka Setha k doktorovi přivedla a proč už se jejich návštěva neopakovala. Když přišla domů, Morton už tvrdě spal v křesle před televizí, v klíně plechovku od piva a další čtyři vedle na podlaze. Nebudila ho. Místo toho šla do kuchyně a udělala si chleba se sýrem a se šunkou. Snědla ho vstoje, opřená o dřez s očima upřenýma do tmavé zahrady. Po obloze pluly mraky a zakrývaly hvězdy, ale Phoebe si myslela, že to tomu Lundyovic chlapci asi nevadí. Pokud slyší v nebi bouchání, pár mraků ho neztlumí.

Po večeři vklouzla do postele a doufala, že usne dřív, než si k ní lehne Morton. Zbytečné obavy. Když ji konečně ze spánku vytrhl závan chladného vzduchu a Morton si lehl k ní, světelný číselník budíku ukazoval tři hodiny a deset minut. Morton s nespokojeným zachrochtnutím strhl peřinu svým směrem, převalil se na bok a okamžitě začal chrápat.

Chvíli jí trvalo, než znovu usnula, ale potom se jí zdál sen. Ráno, když seděla sama za kuchyňským stolem – Morton už byl dávno v práci, když se probudila – se pokoušela vzpomenout si na něj. V jednom z těch snů jí Joe představoval lidi na té fotografii, kterou jí už ukázal. Všech pět jich z nějakého důvodu sedělo v autě a Joeův bratr stále opakoval: Kde to jsme. Sakra, kde to vlastně jsme? Nebyl to nejklidnější sen. Co to mělo znamenat? Že jsou teď všichni ztraceni? Phoebe spolkla tři pilulky aspirinu, zapila je šálkem černé kávy a vyrazila do práce. Na ten sen už úplně zapomněla. Což byla škoda. Kdyby na něj ještě chvíli myslela, možná by si vzpomněla i na tu fotografii, která ten sen inspirovala, a ušetřila tak sobě, Joeovi i Mortonovi víc trápení, než kdokoliv z nich očekával i než si zasloužil.

kapitola 12

Ta žena na motocyklu vypadala jako obyčejná turistka: její obnošené kožené kalhoty pokrývala vrstva prachu, a když si sundala helmu, ukázalo se, že má krátce zastřižené a pouštním sluncem vyšisované vlasy. Její tvář, která pravděpodobně nikdy nebyla krásná, teď nesla výraz únavy. Na tváři měla malou odřeninu a kolem očí a úst se táhly hluboké vrásky. Nebyly to vrásky smíchu.

Jmenovala se Tesla Bombecková a dnes se vracela domů. Ne sice do svého rodiště – narodila se v Philadelphii – ani do města, kde vyrostla a kterým byl Detroit. Vracela se do města, kde podstoupila začátky proměny, která z ní udělala tu strhanou, ubitou poutnici.

Vlastně se vracela spíš do trosek toho města. To město se totiž jmenovalo Palomo Grove a bývalo kdysi dokonalým obrázkem kalifornského městečka. Na rozdíl od Everville, které se téměř půldruhého století rozvíjelo a rozrůstalo rovnoměrně, Grove vyrostlo během tří let podle plánů a náčrtů. A nějaký čas si tak klidně žilo v údolí Simi Valley, jen pár kilometrů od dálnice, po níž každé ráno spěchali lidé do práce a každý večer opět domů.

Na dálnici bylo rušno, ale výjezd na Palomo Grove použil málokdo. Občas se tam zajeli podívat turisté, kteří k ostatním shlédnutým zajímavostem chtěli přisadit i tohle Město, Které Přes Noc Zemřelo a prohlédnout si ruiny, ale takových bylo stále méně. Nikdo se ani nepokusil Grove znovu postavit, ačkoliv všichni obyvatelé a vlastníci půdy tím utrpěli mnohé ztráty. Teslu to ale nepřekvapovalo. Lidé přece nemohou věřit, že mají své peníze uložené bezpečně v nemovitostech, které byly už jednou nenávratně zničeny.

Neboť Palomo Grove nebylo pouze zničeno, spíše by se dalo říci, že se pohřbilo samo, když se jeho domy zřítily do propastí, v které se změnily téměř všechny ulice. Mnohé z těch ulic byly dodnes ohraničeny zátarasy, aby turisté nepřišli k úrazu, ale Tesla takovým příkazům a zákazům nikdy nenaslouchala. Proto se nezdržovala a nejdřív přelezla zátarasy, aby si prohlédla místa největší katastrofy.

Několikrát už během těch pěti let cestování po tom, co nazývala Amerikami a čím nemyslela kontinenty, ale státy Severní Ameriky, dostala chuť se sem vrátit. Ten název, Ameriky, ji napadl proto, protože, jak nesčetněkrát Grillovi zdůrazňovala, ty státy nejsou ani zdaleka jeden jako druhý. To, že se v Louisianě i v Idahu pije stejná kokakola a v Novém Mexiku a Massachusetts se hrají stejné situační komedie, neznamená, že jsou to stejné státy, a proto nemůže existovat žádná jednotná Amerika. Když prezidenti a politici mluvili o hlasu a vůli amerického lidu, obracela oči v sloup. Takový nesmysl. Ostatně to jí řekl jasně ten žlutý pes, který ji jeden a půl týdne naplněného halucinacemi provázel při cestách po Arizoně a znenadání se objevoval v motelových pokojích, aby si s ní poklábosil tak přátelsky, že když zmizel, začalo se jí po něm stýskat.

Pokud si vzpomínala – ale to nevěděla jistě – byl to ten pes, který se jí poprvé zmínil o tom, že by se do Grove měla vrátit.

„Budeš si v tom muset vymáchat čumák. Určitě, dřív nebo později," radil jí a opřel se přitom o opěradlo proutěného křesla. „To je jediný způsob, jak se k tomu dostat."

„K čemu?" zeptala se ho.

„K čemu? K čemu?" zeptal se jí a přišel se jí podívat do očí až k posteli, kde ležela., Já nejsem tvůj psychiatr! To si musíš zjistit sama."

„A co když tu není co zjišťovat?" namítla Tesla.

„Neplácej hlouposti," řekl jí. „Ty se nebojíš, že tu není co zjišťovat. Ty se bojíš, že toho najdeš tolik, až se z toho zbláznís." Díval se jí do očí tak zblízka, až se jejich nosy téměř dotýkaly. „Ale víte co, slečno Bombecková? Vy už blázen jste. Takže co můžete ztratit?"

Nevzpomínala si už, jestli ji napadla nějaká kloudná odpověď, nebo jestli pak prostě omdlela. Asi to druhé. Během toho období omdlívala v motelových pokojích často. Ale tomu žlutému psu se podařilo zasít jí do srdce semínko té myšlenky. A plynuly měsíce, ve kterých se jí postupně vracel zdravý rozum a občas, když se dívala na mapu nebo na směrovky, ji napadalo: možná bych tam měla jít dnes.

Ale v takových chvílích se ozval další hlas: hlas osoby, která s ní už pět let sdílela jedno tělo.

Jméno té osoby bylo Raul. Raul se narodil jako opice. Nezůstal ale opicí dlouho. Ve věku čtyř let se z něj stal pomocí zázračné tekutiny člověk. Ta tekutina se nazývala Nuncio, byla výsledkem směsice věd – biogenetiky i alchymie – a měla moc postrkovat živé tvory ve vývoji dopředu. Takto také vznikly dvě nepřátelské síly, které si za své bojiště později vybraly Palomo Grove.

Jednou z nich byl vynálezce Nuncia, na mescalinu závislý vizionář jménem Fletcher, ze kterého se působením Nuncia stala mocnost světla. Druhou byl jeho sponzor, Randolph Jaffe, který se pomocí Nuncia pokusil dostat do stavu podobného božství. Nuncio tuto jeho touhu nijak neutlumilo a z Jaffa navíc vytvořilo bytost požíranou vlastními sny o moci, které postupně rozkládaly jeho ducha. Když se mu konečně podařilo zvítězit nad Fletcherem – a přitom zničit celé Grove – a měl se zmocnit své odměny, jeho duše už byla příliš slabá, než aby mohla unést svůj triumf. Kvůli svým snům o božství ztratil zdravý rozum. Brzy nato ztratil i život.

Nebylo tedy divu, že Raul tak vehementně protestoval proti jejímu přání vrátit se do Grove.

Nenávidím Kalifornii, řekl jí mnohokrát. A jestli se tam nepůjdeme podívat nikdy, mně to vadit nebude.

Nehádala se s ním. Ačkoliv své tělo plně ovládala a klidně mohla do Grove odjet, aniž by jí v tom mohl nějak zabránit, jeho přítomnost jí pomohla už tolikrát v těch hrozných časech po zničení Palomo Grove, že si ho nechtěla znepřátelit, zvlášť, když očekávala, že se ty hrozné časy jednou určitě vrátí.

Tento paradox, že si uchovávala zdravý rozum jen díky hlasům v hlavě, což by jiného člověka přivedlo do blázince, jí samozřejmě neunikl. Nezapomínala ani, že tento její podnájemník, který většinou zdvořile respektoval hranice mezi jejími i svými myšlenkami, trpí svým vlastním neštěstím, a tehdy ho musela utěšovat ona. Občas ji probudilo jeho vzlykání a nářek, že ztratil své tělo a už nikdy nebude mít jiné. Tehdy ho utěšovala, jak nejlépe dovedla. Říkala mu, že jednou přijdou na způsob, jak ho osvobodit, a až do té doby mají alespoň jeden druhého.

A to byla pravda. Když sama pochybovala o tom, co viděla, on jí to potvrdil: je to pravda. Když se bála, že už své břemeno dál neunese, řekl jí: poneseme to spolu, a nějak se s tím už vyrovnáme.

Vyrovnat se s tím! To je ten trik. Musí najít nějaký způsob, jak náklad svých myšlenek předat nějakým důvěryhodným a silným ramenům a žít zase tak, jako kdyby nikdy v životě o Palomo Grove neslyšela.

Kdysi psávala scénáře pro film, a ačkoliv už uplynulo hodně času od doby, kdy se naposledy pokusila psát, její břitký dramatický instinkt se nijak neotupil. Dokonce i když na tom byla opravdu špatně, nepřešel týden, aby si nepomyslela: tohle je scéna. To, jak teď vypadá obloha, to, jak se teď perou psi a já do toho vzlykám: to by mohl být začátek něčeho nádherně zvláštního.

V poslední době se jí ale začalo zdát, že celý její život se skládá jen ze samých začátků – jako třeba když se vydala po neznámé dálnici či se dala do hovoru s cizincem – a že se nikdy nedostala k pokračování. A jestli má její život nějak skončit, musí ten příběh trochu rozvinout. A sama věděla, že to se nemůže stát, pokud se nevrátí do Palomo Grove a

nepostaví se mu tváří v tvář.

Později viděla, že to byla synchronizace, a začala věřit tomu, že to nebyla náhoda, proč se tehdy vydala do Grove. Že buďto její podvědomí nebo nějaké neznámé síly ji tak zavalily vzpomínkami na Grove, že se tam prostě ten srpnový týden musela vrátit, protože jinou volbu a naději na vysvobození ze svého stavu neměla.

Dokonce i Raul, který vždycky tak nesmlouvavě odmítal byť jen pomyšlení na Grove, pochopil nevyhnutelnost té cesty.

Zbavme se toho konečně, řekl, i když Bůh ví, co si myslíš, že tam najdeš.

Teď už to věděla. Tady byl střed toho, co kdysi bývalo obchodním centrem a zároveň geografickým i emočním centrem města. Právě zde se lidé setkávali, klevetili, zamilovávali se a – vlastně až na posledním místě – nakupovali. Teď už stálo jen pár obchodů, všechny ostatní se válely v troskách, a dokonce i z těch stojících zbyly vlastně už jen pouhé zdi, protože zboží a zařízení uvnitř buď shnilo, anebo je někdo odvezl.

Teslo? ozval se Raulův hlas.

Odpověděla mu jako vždycky, ne nahlas, ale v myšlenkách. „Co je?“

Nejsme tady sami.

Rozhlédla se. Neviděla žádné známky života, ale to nemuselo nic znamenat. Raul měl ke zvířecím instinktům blíž než ona a vždycky vnímal spoustu věcí, které sice ona vnímala také, ale její smysly už dávno zapomněly, jak je chápat. Jestli Raul tvrdí, že nejsou sami, tak je to pravda.

Kde? zeptala se.

Nalevo, odpověděl jí. Za tou rozvalinou.

Tesla se vydala tím směrem a přitom se snažila zorientovat. Trosky obchodu se zvířaty ležely po její pravé ruce, což znamenalo, že ta hromada trámů, cihel a drátů před ní bylo všechno, co zbylo ze supermarketu. Tesla se začala drápat nahoru. Slunce jí svítilo do tváře. Ještě než se jí ale podařilo vylézt na tu hromadu, někdo se jí postavil do cesty: byl to dlouhovlasý mladík v tričku a džínách. Jeho oči měly tu nejzelenější barvu, jakou kdy Tesla viděla. „Sem nechoď,“ řekl jí hlasem příliš tichým, než aby zněl rozkazovačně.

„A ty můžeš?“ opáčila Tesla.

Zpoza hromady trosek se ozval ženský hlas. „Kdo je to, Luciene?“

Lucien tlumočil tu otázku Tesle. „Kdo jsi?“

V odpověď se Tesla začala znovu škrábat nahoru, až viděla, kdo se ptal na její jméno. Teprve potom odpověděla:, Jmenuji se Tesla Bombecková. I když vám do toho nic není.“

Žena seděla na zemi v kruhu nádobek s voňavými tyčinkami. Jejich kouř byl protivně nasládlý. Při pohledu na Teslu vstala a na tváři jí byl vidět úžas.

„Můj Bože…,“ řekla a ohlédla se přitom na dalšího muže, obtloustlého a středního věku, který dosud seděl na staré otlučené židli. „Edwarde,“ řekla. „Podívej se, kdo přišel.“

Muž se na Teslu zadíval zjevně s podezřením. „Slyšeli jsme, že jsi mrtvá,“ poznamenal.

„My se známe?“ zeptala se Tesla.

Muž zavrtěl hlavou.

„Ale já tě znám,“ řekla ta žena a vykročila z kruhu kouře. Tesla už napůl sestoupila z hromady trosek a byla teď dost blízko, aby mohla rozeznat, že ta žena je velmi štíhlá a zjevně unavená. „Já jsem Kathleen Farrellová,“ řekla. „Kdysi jsem tady v Grove žila.“

To jméno Tesle nic neříkalo, ale to ji nepřekvapovalo. Možná, že jí Raul zabral nějakou část paměti pro své vlastní vzpomínky, a možná, že to už prostě bylo hrozně dávno, ale v poslední době si vůbec nepamatovala tváře ani jména.

„Proč jsi se vrátila?“ zeptala se jí Tesla.

„Byli jsme…“

Edward se postavil a přerušil ji. „Kate,“ řekl varovně. „Opatrně.“

„Ale ona…“

„Nemůžeme věřit nikomu,“ řekl. „Ani jí.“

„Ale ona by tady přece nebyla…,“ řekla Kate. Podívala se na Teslu. „Že ne?“ A zpátky k Edwardovi. „Ona ví, co se děje.“ A znovu se obrátila k Tesle. „Víš to, že?“

„Jasně,“ zalhala Tesla.

„Viděla jsi ho?“ ozval se za ní Lucien.

„Ne… v posledních pár měsících ne,“ odpověděla zmateně Tesla. O kom to sakra mluví?

„Ale viděla jsi ho,“ ujišťovala se Kate.

„Ano,“ odpověděla Tesla. „Jistě.“

Na unaveném obličeji před ní se objevil úsměv. „Já jsem to věděla,“ řekla Kate radostně.

„Nikdo nepochybuje o tom, že žije,“ ozval se opět Edward a stále si nedůvěřivě Teslu prohlížel. „Ale proč by se sakra měl ukazovat zrovna jí?“

„Ty to nevíš?“ zeptala se ho Kate. „Řekni mu to, Teslo.“

Tesla nasadila bolestný výraz, jako kdyby ta otázka byla příliš osobní. „To je těžké,“ řekla nakonec.

„Já vím,“ řekla Kate. „Přece jen, byla‘s to ty, kdo ho zapálil…“

Tesla zaslechla, jak Raul zasténal. Nemusela se ani ptát proč. V životě zapálila jen jediný významný oheň, a to se stalo tady v Centru, možná právě na místě, kde seděla Kate Farrellová.

„Byla jsi tu?“

„Ne. Ale Lucien tu byl," řekla Kate.

Lucien se postavil před Teslu a pokračoval místo Kate. „Vzpomínám si jasně," řekl. „Jak se polil benzinem a potom jsi na něj vystřelila. Myslel jsem si, že ho chceš zabít. To si asi mysleli všichni…"

Tohle nedává smysl, ozval se Raul. Vždyť oni mluví o…

„Fletcherovi," doplnila ho Tesla. „Já vím."

Ale oni mluví, jako kdyby byl naživu.

„… nerozuměl jsem tomu, co chceš udělat," říkal teď Lucien.

„A teď rozumíš?" zeptala se ho Tesla.

„Jistě. Zabila's ho, aby mohl znovu ožít."

Při těch slovech si vzpomněla na poslední chvíle Fletcherova života, jako už mnohokrát předtím. Viděla jeho tělo, polité benzinem od hlavy až k patě. Viděla sebe, jak míří pistolí na zem u jeho nohy a modlí se, aby vyšlehla jiskra. Vypálila jednou. Nestalo se nic. Fletcher se na ni podíval se zoufalstvím v očích. Bylo to zoufalství válečníka, který bojoval s nepřítelem tak dlouho, až mu k boji nezbylo už nic kromě ducha uvězněného ve zbědovaném těle. Osvoboď mě, říkal jí tím pohledem, nebo jsem prohrál.

Tesla znovu vystřelila a tentokrát se její modlitby splnily. Vyšlehla jiskra a Fletchera obalil zášleh plamene.

„To umřel přímo tady?" zeptala se a ukázala očima na kruh.

Kate přikývla a ustoupila, aby se Tesla mohla do kruhu postavit místo ní. I po pěti letech slunečního žáru a dešťů byl asfalt na tom místě tmavší. Tesla se otřásla.

„Není to nádherné?" zeptala se Kate.

„Cože?"

„Nádherné. Že je opět mezi námi."

„To znamená, že konec už není daleko," řekl Lucien.

Tesla se otočila ke ztmavlému asfaltu zády. „Konec čeho?" zeptala se.

Lucien se jen usmál. „Konec našich krutostí a naší prostoty," řekl. To nezní špatně, pomyslela si Tesla. „Přišel čas, abychom se pohnuli, výš po žebříku vývoje. Ale to ty už víš. Tebe se také dotklo Nuncio, že?"

„Moc mi nepomohlo," řekla.

„Na začátku je vždycky bolest," řekla tiše Kate. „Mluvíme se šamany celé země…"

Edward ji opět přerušil. „Myslím si, že slečna Bombecková už toho slyšela až dost," řekl. „Nevíme nic o ní ani o jejích spojencích…"

„Žádné nemám," řekla Tesla.

„To mě má uklidnit?" opáčil Edward.

„Ne…"

„To je fajn. Protože mě to neuklidňuje."

„Edwarde," řekla Kate. „Nedělej nám z toho válku."

„Moment," řekla Tesla. „Před chvílí říkal," ukázala palcem přes rameno směrem k Lucienovi, „že půjdeme do ráje, a teď mluvíte o válce. Tak se rozhodněte."

„Já už jsem se rozhodl," řekl Edward. Otočil se ke Kate. „Necháme to na později," řekl jí a očima ukázal ke kruhu. „Až vypadne."

„Já nikam nejdu," řekla Tesla a posadila se na hromádku trosek. „Můžu tady sedět celý den."

Edward se usmál. „Vidíš?" řekl roztřeseným hlasem. „Chce dělat potíže. Chce nás zdržovat od práce…"

„Jaké práce?" zajímala se Tesla.

„Chceme najít Fletchera," řekla Kate.

„Zmlkni už," vyštěkl na ni Edward.

„Proč?" zeptala se Kate nevzrušeně. „Jestli nám to přišla překazit, tak už ví, co děláme. A jestli ne, tak by nám možná mohla pomoct."

Tenhle argument Edwarda na chvíli umlčel. V tu chvíli se ozvala Tesla:

„Jestli si myslíte, že Fletcher je nějaký spasitel, tak se krutě zklamete. Věřte mi."

„Mluvím, jako kdyby byl naživu," napadlo ji přitom a Raul potichu podotkl:

Možná, že je.

„Já nevěřím, že je to mesiáš," říkal právě Lucien, „takových mesiášů už jsme měli spousty. Nepotřebujeme, aby nám nějaký další diktoval, jak se máme chovat. Nebo co se nám stane, když ho neposlechneme." Taková řeč se Tesle líbila a Lucien to zřejmě postřehl, protože se posadil a pokračoval. Přitom se jí díval do očí. „Fletcher se vrátil, protože tu chce být, až se všichni pozvedneme a staneme se lepšími."

„Jakými… přesně?"

Lucien pokrčil rameny. „Kdybych to věděl, musel bych se zabít."

„Proč?"

„Protože to bych byl mesiáš já." Zasmál se. Tesla také. Potom se znovu postavil a pokrčil rameny. „To je všechno, co vím," řekl.

Tesla si ho provinile prohlédla. Měl v sobě něco, co se jí líbilo. Vlastně nejen líbilo. Přitahovalo ji to.

„Podívej se," řekla. „Lhala jsem vám, když jsem říkala, že jsem viděla Fletchera. Není to pravda."

„Věděl jsem to," ušklíbl se Edward.

„Houby jsi věděl," odsekla mu už trochu unaveně Tesla. „Nevěděl jsi nic." Znovu se zahleděla na Luciena. „Proč je vlastně tak důležité ho najít, když se na nás přišel jenom dívat"

„Protože se musíme chránit před našimi nepřáteli," odpověděla jí Kate, „a on by nám mohl pomoci."

„Jen pro vaši informaci," řekla ještě Tesla, „já nejsem váš nepřítel. Vím, že tamhle Eddie mi nevěří, ale je to tak. Nejsem na ničí straně, leda na svojí. A jestli vám to zní sobecky, tak proto, že to sobecké je." Postavila se. „Máte alespoň nějaké důkazy o tom, že Fletcher žije?" zeptala se Luciena.

„Něco máme," připustil.

„Ale neřeknete mi to."

Lucien se zadíval na své sandály. „Nemyslím si, že by to teď k něčemu bylo," odpověděl vyhýbavě.

„Dobrá," řekla Tesla a začala se znovu drápat na hromadu trosek. „Tak si to nechte. A jestli ho uvidíte, můžete ho pozdravovat."

„Tohle nebylo vtipné," zavolal za ní Edward.

Byla to asi jediná poznámka, kterou nemohla přejít mlčením. Přestala šplhat po troskách a ohlédla se. „Ale je," řekla. „Přesně tohle to je. Jeden ohromnej vtip."

kapitola 13

Kromě tohoto setkání už se jí v Grove nepřihodilo nic. Žádné chvíle osvícení. Žádné konfrontace s duchy ať už opravdovými, nebo jen v její fantazii, kteří by jí pomohli pochopit minulost. Palomo Grove opustila stejně zmatená, jako do něj přijela.

Vrátila se zpátky do Los Angeles, do svého bytu ve West Hollywood, který si nepřestávala platit, ani když byla na cestách. Za posledních pět let tam sice spala maximálně desetkrát, ale nájemné nebylo vysoké a majitel domu jeden z těch, kteří jsou pyšní na to, že v jejich domě bydlí opravdový scenárista, a tak si Tesla ten byt platila dál. Bylo to jediné místo, kterému by mohla říkat domov, kdyby to neznělo tak ironicky. Vlastně ten byt budil v její paměti nepěkné asociace, ale dnes večer, když se rozložila před televizi a snědla svůj tofu-burger, byla ráda, že je tady. Dívala se na zprávy. V posledních týdnech se sice vůbec nestarala o to, co se děje ve světě, ale zjistila, že se nic nezměnilo. Tu a tam válka, hlad, dálniční neštěstí, vražda v metru. A vzápětí lidé, svědci i generálové, potřásající hlavami a hovořící o tom, že takováhle tragédie se vůbec nemusela stát. Po deseti minutách ji zprávy přestaly bavit, a tak televizi vypnula.

A bylo by to tak špatné…? zašeptal Raul.

„Co by mělo být špatné?" řekla a upírala oči na ztemnělou obrazovku.

Kdybychom měli mesiáše.

„Ty si opravdu myslíš, že Fletcher ožil?"

Já si myslím, že nikdy nezemřel.

Tak tohle už stálo za úvahu: že možná Fletcherova smrt byla jen součástí nějakého většího schématu a že to byl možná způsob, jak se na pár let vytratit, než se naučí lépe rozumět Nunciu a následkům jeho používání.

„Ale proč se objevil teď?" uklouzlo jí nahlas.

Zeptej se Grilla, navrhl Raul.

„Musím?" Grillo se v poslední době choval divně. Kdykoli s ním mluvila, byl nějak vzdálený a podrážděný. Když spolu naposledy před pěti nebo šesti týdny telefonovali, zavěsila s pocitem, že Grillo nejspíš začal fetovat. Vyjadřoval se tak divně, že se za ním málem rozjela do Nebrasky, ale v tu dobu se bála dost i bez návštěvy toho jeho bytu. Ale Raul má pravdu: jestli někdo ví, co se děje ve světě a o čem se nemluví ve zprávách, bude to Grillo.

S nepříjemným pocitem vytočila jeho číslo. Tentokrát měl lepší náladu než posledně, ačkoliv jeho hlas zněl unaveně. Tesla se mu svěřila rovnou: řekla mu, jak se vrátila do Grove a jak se tam setkala s těmi třemi.

„Tak Kate Farrellová, říkáš?" zeptal se Grillo.

„Ty ji znáš?"

„Byla to matka jedné dívky z Legie panen. Arleen Farrellové. Zbláznila se."

„Ta matka nebo dcera?"

„Dcera. Zemřela v nemocnici. Odmítala jíst."

Tohle už znělo jako starý Nathan Grillo, kterého Tesla znávala dřív. Podal jí stručný a výstižný souhrn faktů naprosto objektivně. Kdysi přece býval novinářem. Jeho cit pro shánění informací ho ještě neopustil.

„A co sakra Kate Farrellová dělá v Palomo Grove?" zeptal se jí.

Tesla mu to vysvětlila, jak nejlépe uměla. Popsala mu kruh voňavých tyčinek kolem místa, kde Fletcher zahynul – nebo alespoň velice přesvědčivě simuloval svou smrt – reprodukovala mu následující rozhovor o mesiášství a skončila tím, že prý viděli Fletchera.

„Ty už jsi o tom snad slyšel?" zeptala se ho nakonec.

Chvíli bylo ticho. Potom řekl: „Jistě."

„Opravdu?"

„Hele, jestli o tom někdo mluví, tak já to vždycky slyším."

Tesla věděla, že se planě nevychloubá. Grillo si v Omaze – městě stojícím uprostřed Ameriky – vybudoval základnu pro všechny informace, které se, byť jen vzdáleně, nějak týkaly událostí v Palomo Grove. Během jednoho roku se mu podařilo získat důvěru značného počtu lidí od molekulárních fyziků a politiků až po policisty a kněze, kteří měli všichni společnou jednu věc: do jejich životů nějakým způsobem zasáhly tajemné či hrozivé síly a oni cítili, že to ať už z osobních nebo profesních důvodů nemohou nikomu svěřit.

Zpráva o Grillovi se mezi nimi rychle rozšířila. Lidé vyděšení svými zážitky či myšlenkami se jeden po druhém dozvídali o tom Grillovi, který také něco zažil a teď chce slyšet od těch druhých, jaké to bylo. Říkal prý, že si chce ty jednotlivé kousky poskládat, až z toho dostane celý příběh.

A byla to právě tato snaha – ať už rozumná, či absurdní – díky které spolu Tesla a Grillo udržovali kontakt i během těch let po zničení Grove. Ačkoliv Tesla se toulala po světě a Grillo jen zřídkakdy opouštěl svůj byt, oba se snažili najít

nějaké souvislosti. Tesle se je v Amerikách najít nepodařilo – našla všude jenom chaos – a proto pochybovala, že by mohl Grillo mít větší štěstí. Ale přece jen hledali společně.

Teslu nikdy nepřestala překvapovat Grillova úžasná schopnost spojit dva zdánlivě naprosto rozdílné fakty tak, aby z toho vyšlo třetí, ještě odvážnější řešení. Tak například drby od Boca Ratona potvrdily jistou narážku v dopise sebevraha nalezeného v Denveru, a to všechno naprosto souhlasilo s výkřiky jakéhosi proroka v New Jersey.

„Tak co jsi slyšel?“

„Během posledních pěti let vídali lidé tu a tam Fletchera skoro všude, Tes,“ řekl jí. „Je jako yeti nebo Elvis. Neuplyne jeden měsíc, aby mi někdo neposlal jeho fotku.“

„A jsou pravé?“

„Sakra, já nevím. Dřív jsem si myslel…“ Na chvíli se odmlčel, jako kdyby zapomněl, co chce říct.

„Grillo?“

„… co?“

„Co sis myslel?“

„To už je jedno,“ řekl trochu unaveně.

„Ne, není.“

Grillo se zhluboka, roztřeseně nadechl. „Kdysi jsem si myslel, že není jedno, jestli jsou věci skutečné, nebo ne. Teď už si tím nejsem tak jistý…“ Znovu zmlkl. Tentokrát na něj nenaléhala, počkala, až si uspořádá myšlenky. „Možná, že ti mesiášové, které si představujeme, jsou ještě důležitější než ti skuteční. Ti v představách totiž nekrvácejí, když je ukřižujeme.“

Tohle se mu asi zdálo hrozně vtipné a Tesla musela čekat, až ho přejde záchvat smíchu.

„A to je všechno?“ řekla už trochu podrážděně. „Ty si myslíš, že je jedno, jestli je něco skutečné, nebo ne, a chceš tím říct, že by mi to mělo být taky jedno?“

„Ale mně to není jedno,“ řekl. „O tom ale ty nic nevíš,“ dodal mrazivě.

„Co to s tebou sakra je, Grillo?“

„Zapomeň na to, Tes.“

„Možná bych k tobě mohla zajet…“

„Ne.“

„A proč ne?“

„Já jen… zapomeň na to.“ Povzdechl si. „Musím jít,“ řekl. „Zavolej mi zítra. Uvidím, jestli pro tebe najdu něco o Fletcherovi. Ale, víš, Tes, myslím, že je čas, abychom už byli dospělí a přestali hledat nějaké vysvětlení.“

Nadechla se k odpovědi, ale ve sluchátku už bylo ticho. Kdysi dávno mívali takovou hru, kdo dřív zavěsí. Byla to hloupá hra, ale bavila je. Grillo teď ale nehrál. Zavěsil, protože už s ní nechtěl mluvit. Chtěl být se svými pochybami sám.

No, za pokus to stálo, řekl Raul.

„Musím za ním jet,“ napadlo Teslu.

Právě jsme přijeli sem. Copak se nemůžeme někde pár dní zdržet? Trochu si odpočinout?

Tesla otevřela posuvné dveře a vyšla na balkon. Její balkon by byl rájem pro každého šmíráka. Viděla odsud do nejméně šesti obýváků a ložnic. Okna protějšího bytu byla dokořán. Probíhal tam nějaký večírek. Jasně slyšela hudbu a smích. Nevěděla, kdo v tom bytě bydlí: nastěhovali se asi před rokem, po smrti pana Rosse, který už tu bydlel deset let předtím, než sem Tesla přišla. Ross už se nevrátí, stejně jako mnoho jiných lidí a věcí.

Ale večírky jsou věčné, stejně jako smích.

„Možná máš pravdu,“ řekla Raulovi. „Možná je čas, abych…“

Někdo zaklepal na dveře. Viděl ji snad někdo stát na balkoně a rozhodl se ji pozvat na večírek?

„Kdo je?“ zavolala hlasitě, když procházela obývákem ke dveřím.

Hlas na opačné straně dveří jen tiše zašeptal. Řekl: „Lucien.“

Dostavil se sám, bez Kate Farrellové i bez toho podezřívavého Eddieho. Neřekl jim prý, kam jde, řekl, že si musí promluvit s jedním přítelem v Los Angeles, než se vydají hledat Fletchera.

„Kde je Kate?“ zeptala se Tesla.

„V Oregonu.“

„Co chce v Oregonu?“

Lucien usrkl ze sklenice vodky, kterou mu Tesla nabídla, a zatvářil se trochu provinile. „Nevím, jestli bych ti to měl říkat,“ prohlásil, „ale myslím si, že se toho děje víc, než si Kate uvědomuje. Pořád mluví o Fletcherovi, jako kdyby ten znal na všechno odpověď…“

„Tak Fletcher je v Oregonu?“ Lucien přikývl. „Jak to víte?“

„Kate mluví s duchem. Jmenuje se Friederika. Přišla za Kate potom, co ztratila dceru. Kate se s ní právě pokoušela spojit, když jsi k nám přišla. A Friederika jí to řekla.“

„Aha.“

„Spousta lidí tomu nemůže věřit…“

„Já už jsem věřila spoustě věcí,“ řekla Tesla. „Řekla… ta Friederika přesně, kde Fletcher je, nebo řekla jen někde v Oregonu?“

„Ne, ne. Řekla to přesně.“

„Takže oni ho šli hledat?“

„Ano.“ Zhluboka se nadechl a převrátil do sebe zbytek vodky. Potom pokračoval: „A já jsem přišel za tebou.“ Podíval

se na ni. „Udělal jsem hloupost?“ Tesla by mu s radostí přitakala, ale mlčela. „Sakra,“ řekl a zašklebil se. „Myslel jsem… že se děje něco…“ Pokrčil rameny.

„Dej si ještě vodku,“ pobídla ho Tesla.

„Ne, radši půjdu.“

„Zůstaň,“ požádala ho Tesla a chytila ho trochu úzkostlivě za ruku. „Chci vědět, co děláte.“

„Dobře.“

„Tak se ještě napij. Budeš to potřebovat.“

Řekla mu všechno. Alespoň všechno to, co si její vodkou obluzený mozek ještě pamatoval. Jak se poprvé dostala do Palomo Grove, protože tam Grillo psal svůj článek, a jak se shodou okolností stala – vlastně proti své vůli – Fletcherovým katem, nebo osvoboditelem, nebo možná obojím. Jak po jeho smrti jela do Misión de Santa Catrina, aby zničila zbytek Nuncia, a přitom ji postřelil Jaffův syn, Tommy-Ray. Jak ji zachránilo a změnilo právě Nuncio, které chtěla zničit, a jak se potom do Grove vrátila s Raulem – nevynechala ovšem zastávku ve svém bytě – a jak bylo nakonec Grove zničeno.

Tady se odmlčela. Už vyprávěla skoro tři hodiny a jen o těch nejproblematičtějších částech toho příběhu. Večírek v protějším bytě už se asi chýlil ke konci a různé rockové melodie vystřídaly pomalé ploužákové balady. Hudba sugestivně podmalovávala její další vyprávění.

„Ty samozřejmě víš o moři Podstaty,“ konstatovala.

„Vím, co říkala Friederika.“

„Co říkala?“

„Že je to nějaké moře snění a dostaneme se tam jenom třikrát za život. Edward říká, že je to metafora pro…“

„Na metafory se vykašli,“ řekla Tesla. „To moře existuje.“

„Ty jsi tam byla?“

„Ne. Ale znám lidi, kteří tam byli. A viděla jsem, jak Jaff udělal díru mezi naším světem a mořem Podstaty jen tak, holýma rukama.“ Tohle nebyla tak úplně pravda. Tesla nebyla v té místnosti, když Jaff otevřel průchod mezi oběma světy. Ale myslela si, že to bude znít lépe, když řekne, že to opravdu viděla.

„A jaké to bylo?“

„No, znovu bych to vidět nechtěla.“

Lucien si nalil další vodku. Za posledních pár minut se díky vodce výrazně změnil – jeho obličej vypadal oteklý a kůže se vlhce leskla – ale jestli si myslel, že mu vodka pomůže překonat to, co slyší, proč by ho měla napomínat? „A kdo ten průchod nakonec zavřel?“ zeptal se jí.

„To je jedno,“ řekla Tesla. „Dveře se otvírají a zavírají, ale ty musíš vědět, co je za nimi.“

„To už jsi mi řekla. Moře Podstaty.“

„Za ním,“ řekla Tesla a uvědomila si náhle, jak hrozivý mají ta slova význam. Lucien se na ni zadíval očima zrudlýma alkoholem a Tesla si všimla, že dýchá rychle a s otevřenými ústy. „Možná bych ti to neměla říkat,“ řekla.

„Chci to vědět,“ naléhal na ní.

„Říká se jim Iad Uroboros.“

„Uroboros,“ opakoval to slovo téměř zasněným hlasem. „Ty jsi je viděla?“

„Jen z dálky,“ řekla.

„A jsou jako my…?“ zeptal se jí.

„Ani náhodou.“

„A jak vypadají?“

Tesla si vzpomněla na slova, kterými Jaff Iad popsal, a zopakovala je Lucienovi, ačkoliv vlastně nebyla příliš jasná.

„Hory a blechy,“ řekla. „Blechy a hory.“

Lucien se spěšně postavil. „Omluv mě…“

„Ty…“

„Já asi budu…“ Otočil se ke koupelně a zakryl si rukou ústa. Tesla mu chtěla pomoci, ale on ji mávnutím ruky odehnal, propotácel se dveřmi koupelny a zavřel je za sebou. Chvíli bylo ticho, potom se ozvalo kašlání a šplouchání. Tesla se nehýbala. I její, na leccos zvyklý žaludek se bouřil, když cítila zápach zvratků.

Podívala se na láhev vodky a pak si řekla, že už měla dost. Vyšla na balkon. Nenosila hodinky – ten žlutý pes jí nařídil zakopat imitaci Rolexů, kterou nosila dřív, někde daleko na poušti – a tak teď mohla jen hádat, kolik je vlastně hodin.

Určitě bylo už dlouho po půlnoci: možná půl druhé, možná dokonce dvě. Venku bylo trochu chladno, ale vzduch voněl kvetoucími jasmíny. Tesla se zhluboka nadechla. Zítra ji bude pekelně bolet hlava. Ale co. Vlastně se jí líbilo, když mohla ten příběh někomu vyložit. Prospělo to jistě jak Lucienovi, tak i jí.

Líbíš se mu, řekl Raul.

„Myslela jsem si, že jsi už usnul.“

Bál jsem se, že provedeš nějakou hloupost.

„Jako že bych se s ním chtěla vyspat?“ Ohlédla se zpátky ke dveřím koupelny. Dveře byly stále ještě zavřené. „Nemyslím si, že by ještě dnes mohl…“

… ani dnes, ani jindy.

„Tím si nebuď tak jistý.“

Měli jsme dohodu, připomněl jí Raul. Dokud jsem tu s tebou, žádný sex. Tak jsme se dohodli. Nemám v těle homosexuality, ani co by se za nehet vešlo.

„Je to moje tělo,“ připomněla mu zase Tesla.

Samozřejmě, že pokud bys chtěla spát se ženou, mohl bych udělat výjimku…
„Tak na to rovnou zapomeň," řekla Tesla. „Myslím, že mě ten celibát už začal nudit."
Nedělej to.
„Ale prosím tě, Raule, vždyť je to jen soulož."
Myslím to vážně.
„Jestli mi to zkazíš," řekla, „tak budeš litovat, že jsi v mojí hlavě, to ti slibuju."
Raul mlčel.
„To už je lepší," řekla Tesla a vrátila se dovnitř. V koupelně tekla voda. „Už je ti líp?" zavolala hlasitě, ale Lucien ji kvůli šumění vody asi neslyšel, a tak ho nechala být a šla si do kuchyně najít něco, čím by utišila svůj hladový žaludek. Našla jen jednu rok starou krabici kukuřičných lupínků, ale i to bylo lepší než nic. Trochu jich snědla, chvíli čekala a potom snědla další hrst. Voda v koupelně stále tekla. Po pár minutách šla zpátky ke dveřím koupelny, zaklepala a zavolala:
„Luciene? Je to lepší?"
V koupelně bylo ticho. Tesla vzala za kliku. Nebylo zamčeno. Koupelna byla plná páry, takže sotva dohlédla na protější stěnu. Lucienovy šaty ležely zmuchlané na podlaze a závěs kolem sprchy byl zatažený.
Znovu ho zavolala jménem a ani teď se neozval. Teď už zneklidněla – musel ji přece slyšet, i když voda hlasitě šuměla – popadla závěs a odtáhla ho. Lucien ležel nahý ve vaně, voda ze sprchy mu dopadala na břicho. Oči měl zavřené a ústa dokořán.
Tomu říkám milenec, popíchl ji Raul.
„Zmlkni už," nařídila mu. Pak se sklonila nad vanou a snažila se Luciena posadit. Podařilo se. Lucien začal kašlat a dávit. Z úst se mu vyhrnul zbytek zvratků a spousta vody.
Nádhera.
„Já tě varuju, ty opice…"
Tohle bylo tabu. Opice. To slovo nikdy nezůstalo bez účinku.
Neříkej mi tak! vykřikl.
Nepopřála mu uspokojení tím, že by odpověděla, a tak zase zmlkl. To slovo vždycky fungovalo jako zaklínadlo.
Zastavila vodu a potom lehkými údery přes tvář přivedla Luciena k vědomí. Ospale se na ni podíval a přitom mumlal něco o tom, jak se cítí hloupě.
„Budeš ještě zvracet?" zeptala se ho.
Zavrtěl hlavou, a tak vzala čistý ručník a pokusila se ho ve vaně trochu osušit. Nevypadal špatně. Možná byl trochu hubený, ale na správných místech měl masa dost. I když byl skoro v kómatu, jeho penis se zvětšil, když se ho při utírání dotkla, a Tesla si nemohla pomoci a pohladila ho, přičemž se napjal do celé délky. Vypadal dobře. Kdyby se ještě na něco zmohl, mohla by s ním být dobrá zábava.
Víc, než už byl, ho osušit nemohla, a tak místo aby se ho pokoušela dostat z vany, rozhodla se, že ho nechá spát tam, kde je. Přinesla polštář a peřinu a zachumlala ho do nich. Když kolem něj zastrkávala cípy peřiny, zamumlal:
„A co zítra?"
„Co zítra?"
„Nemůžeme to… udělat zítra?"
„No, to nevím," řekla. „Myslela jsem, že bych se jela podívat do Oregonu…"
„… Oregonu…," zablábolil.
„Ano."
„… Fletcher…"
„Správně." Naklonila se k němu blíž, aby slyšela, i kdyby začal šeptat., Je tam někde, ne? V… v…"
„Everville."
„Everville," zopakovala Tesla.
Copak se nestydíš? zamumlal Raul.
Tesla se rozesmála a Lucien na okamžik otevřel oči.
„Ty teď spi," řekla mu. „Zítra si vyrazíme na výlet."
Zdálo se, že ho to potěšilo. Stále se ještě trochu usmíval, když Tesla zhasínala v koupelně světlo a nechala ho spát.

kapitola 14

Grillo ten soubor svých znalostí nazýval Atol, částečně proto, že se neustále rozrůstal jako korály, a také proto, že se mu tato asociace moře zdála jako vhodné jméno pro informace o tajemstvích moře snění. Ale v poslední době se mu to jméno znelíbilo. Už se necítil jako strážce atolu, ale spíš jako jeho vězeň.
Tento Atol spočíval v databázích čtyř propojených počítačů, které Grillovi náhodou daroval jeden muž z Bostonu, a to pouze s jednou podmínkou: a sice tou, že až se Grillovi konečně podaří počítače donutit k rozřešení všech otázek a přijít na záhady Ameriky, poskytne mu Grillo všechna práva k rozšiřování té informace. Grillo souhlasil. Tenkrát ještě věřil, že taková chvíle jednou opravdu přijde.
Teď už tomu nevěřil. Příběhy a zážitky, které tak pečlivě sbíral už celá léta, nemohou obsahovat žádné tajemství vesmíru. Jsou jen bezcenným odpadem bez jakéhokoliv smyslu či významu a on se k té nesmyslnosti sám také brzy přidá.
Jeho tělo, které mu sloužilo už čtyřicet tři let bez problémů, v posledních šesti měsících povážlivě chátralo. Nejprve si toho nevšímal a rozbité šálky, bolavá záda a zhoršující se zrak přičítal přepracování. Ale bolest stále sílila a brzy musel navštívit doktora. Doktor mu dal prášky proti bolesti a poslal ho na prohlídku ke specialistovi. Kromě prášků tak získal

ještě rostoucí nervozitu a nakonec i špatné zprávy. „Máte roztroušenou sklerózu, Nathane."

Na chvíli zavřel oči, protože se nechtěl dívat na soucitný výraz v doktorově tváři, ale ta tma byla horší. Připadalo mu, že je zavřený v cele, páchnoucí jeho tělem.

„To není rozsudek smrti," vysvětlil mu doktor. „Spousta lidí s touto nemocí žije dlouhý a radostný život a nevidím důvod, proč byste k nim neměl patřit i vy."

„Jak dlouho ještě?" zeptal se.

„Netroufám si hádat. Tahle nemoc neprobíhá u každého stejně. Může to trvat i třicet let…"

Ale Grillo už v té chvíli věděl, že jemu třicet let života nezbývá. Kdepak. Ta nemoc už ho drží a nepustí ho, dokud ho nezabije.

Jeho hlad po informacích ho nicméně neopustil ani za těchto okolností. Pečlivě si prostudoval materiály o své nemoci ne proto, že by doufal v její porážku, ale jen aby věděl, co se v jeho těle děje. Zjistil, že se mu pozvolna obnažuje vrstva buněk kryjících nervy v mozku a v páteři. Ačkoliv se tímto problémem zabývala spousta vědců, nikdo ještě nezjistil, proč tomu tak je. Jeho nemoc byla záhadou stejně jako ty záhady, které se hromadily v Atolu, jen byla skutečnější. Občas, když seděl před monitory a pročítal zprávy, si představoval, že cítí tu bestii Sklerózu, jak se pohybuje jeho tělem a rozebírá ho buňku po buňce a nerv po nervu, a slova na obrazovkách se v tu chvíli zdála jen dalším projevem jeho nemoci. Zdravý člověk takovéhle představy nemá. Ten žije v reálném světě a je s tím spokojen.

A jindy se zuřivým odhodláním vypínal obrazovky a pohrával si s myšlenkou, že celý systém odpojí a přestane se o všechny ty příběhy starat. Ale po čase se vždycky vrátil do svého křesla, jako se feťák vrací ke své droze: tehdy provinile znovu zapnul obrazovky a dychtivě pročítal, jaké bizarnosti se k Atolu za jeho nepřítomnosti přidaly.

Brzy na jaře se ta bestie Skleróza dala do pohybu: během měsíce se cítil, jako kdyby zestárl o dalších dvacet let. Doktor mu předepsal silnější dávky léků, které Grillo pečlivě bral, a dále mu navrhl, aby se začal pomalu připravovat na to, že skončí na invalidním vozíčku. Tuto radu Grillo naopak pečlivě ignoroval. Na vozík ho nikdo nedostane, to už se rozhodl. Jednou se prostě předávkuje, a tak tomu uteče. Tak to bude asi lepší. Neměl ženu, pro kterou by měl dál žít, žádné děti, o které by se staral, čekal ho vždycky jen další den. Měl jen ty obrazovky a příběhy na nich. A ty obrazovky budou klidně existovat dál, ať už s ním, nebo bez něho.

A začátkem července se stala podivná věc: náhle vzrostlo množství informací a počítačový systém byl zavalen zprávami lidí, kteří se tak chtěli podělit o svá tajemství. Ta tajemství neměla nic společného, ale jejich počet ho zarazil a pak si pomyslel, jestli se světem nešíří nějaká vlna šílenství.

Tehdy také zavolala z Nového Mexika Tesla a on jí vyprávěl, co se děje. Tesla měla jednu ze svých fatalistických nálad – Grillo si pomyslel, že vypila příliš mnoho nápoje z peyote – a zdálo se, že ji to příliš nezajímá. Ale když zavolal Harrymu D'Amourovi do New Yorku, bylo tomu právě naopak. D'Amour, bývalý detektiv, jehož pár případů zavedlo na pole metafyziky, pozorně vyslechl všechno, co mu Grillo říkal. Asi tři týdny spolu mluvili nejméně dvakrát denně a Grillo podrobně popisoval D'Amourovi zprávy týkající se Satana, a obzvláště ty, které dostal z New Yorku. Grillovi připadal D'Amourův poněkud katolický slovník trochu směšný, ale nic neříkal. A skutečně, těch zpráv z New Yorku bylo hodně. Dvě zohavená mrtvá těla, jejichž dlaně a chodidla hyzdily hřeby, nalezená v Bronxu, dále trojitá sebevražda v Brooklynu – o tom D'Amour už ostatně věděl – a potom některé další podivné zprávy, které opět potvrzovaly jiné příběhy.

D'Amour nechtěl Grillovi prozradit nic určitějšího, dokonce ani po telefonu ne. Až při posledním rozhovoru se mu svěřil, že má dobrý důvod věřit tomu, že v New Yorku se odehraje návrat Antikrista. Grillo se tenkrát nemohl udržet a rozesmál se.

„Tak tobě se to slovo nelíbí, co?" odpověděl mu D'Amour. „Tak to tedy řeknu jinak. Můžeš tomu říkat Iad. Můžeš tomu říkat Nepřítel. Všechno to jsou jen další Ďáblova jména."

A od té doby už spolu nemluvili, ačkoliv se mu Grillo několikrát pokoušel zavolat. Z New Yorku přicházely každý den nové zprávy a mnohé z nich se týkaly brutálních zločinů. Grilla několikrát napadlo, jestli některé z těch nalezených těl nepatřilo kdysi Harrymu D'Amourovi. A také ho napadlo, jak by nazval Ďábla, který by se možná mohl přijít podívat na D'Amourova informátora sem, do Omahy.

Možná Skleróza.

* * *

A pak mu náhle zavolala Tesla a ptala se, jestli někdo neviděl Fletchera, a on zavěsil telefon s takovým pocitem prázdnoty, že se chtěl předávkovat okamžitě. Proč nemohl snést pomyšlení, že by k němu mohla přijet a uvidět ho? Protože teď vypadal spíš jako svůj vlastní otec než on sám: nohy jako hůlky, vlasy šedivé a rozcuchané. Bál se, že by sklonila hlavu, protože by nemohla snést ten pohled? To by nikdy neudělala. Dokonce i během jejích bláznivých chvil – a těch bylo také dost – ji nikdy neopustil pocit, že je mezi nimi něco víc.

Ne, to, čeho se bál, byla lítost. Bál se, že uvidí, jak strašně zchátral, a řekne: proč jsme nevyužili toho, co mezi námi bylo? Proč jsme se netěšili z toho, co bylo v nás, místo abychom to skrývali? Bál se toho, že mu řekne, že teď už je na to pozdě, ačkoliv to sám věděl až příliš dobře.

Atol ho zase jednou zachránil před úplným zoufalstvím. Po rozhovoru s ní se chvíli toulal po bytě – přemýšlelo práščích a o své hlouposti – a potom, příliš unaven, než aby mohl dále přemýšlet, ale příliš rozrušen, než aby mohl jít spát, se vrátil na své místo před monitory, aby se poohlédl po nějakých zprávách o Fletcherově přítomnosti.

Nebyl to ale Fletcher, koho na monitorech našel. Když procházel zprávy za posledních pár týdnů, objevil příběh, kterého si nikdy předtím nevšiml. Pocházel z pravidelného, a proto snad spolehlivého zdroje: od jedné ženy z Illinois,

která vyvolávala fotografie místa činu pro místní oddělení policie. Její příběh byl opravdu děsivý. Ke konci července došlo k napadení dvou mladých lidí. Žena, která byla v sedmém měsíci těhotenství, byla zabita ihned a potom jí před očima jejího zraněného milence útočník rozpáral břicho, vyňal z něj plod a někam s ním zmizel. Otec dítěte zemřel o den později, ale ještě předtím popsal policii, co se stalo, a jeho popis policie uchovávala kvůli jeho bizarnosti v tajnosti. Grillova informátorka nicméně cítila, že se s tím musí někomu svěřit. Umírající muž prý řekl, že ten zabiják nebyl sám. Obklopoval ho prý val prachu „plný vytí a tváří".

„Prosil jsem ho," říkal ten muž, „prosil jsem ho, ať nechá Louise být, ale on říkal, že nemůže. Říkal, že je Smrťák a že jako Smrťák to udělat musí."

A to byl vlastně celý ten příběh. Grillo si ho přečetl a pak seděl před obrazovkami bez pohnutí nejméně půl hodiny, zmatený i zamyšlený. Co se to tam venku děje? Fletcher zemřel před obchodním centrem v Palomo Grove. Shořel a zbyl z něj jen plamen a jeho duch. Tommy-Ray McGuire, Jaffův syn, Smrťák, zemřel o pár dní později, v Novém Mexiku na místě zvaném Trojice. Také shořel, ale jeho spálil hroznější oheň než Fletchera.

Oba jsou přece mrtví a jejich úlohy v tom příběhu kolem lidstva a moře snění už dávno skončily. Alespoň to každý předpokládal.

Je snad možné, že se všichni mýlili? Že se těm dvěma nějak podařilo přežít a že se z nějakého důvodu vrátili? Pokud tomu tak bylo, existovalo k tomu jen jedno vysvětlení. Obou se v jejich životě dotklo Nuncio. Možná, že právě Nuncio je postrčilo na takový stupeň vývoje, jaký by nikdo nepředpokládal, a tím je osvobodilo z náruče smrti.

Grillo se při té myšlence otřásl. Z náruče smrti. Tak kvůli takovému slibu už by dokázal žít.

Zavolal do Kalifornie. Telefon zvedla ospalá Tesla.

„Tes, to jsem já."

„Kolik je hodin?"

„To je jedno. Procházel jsem Atol a díval jsem se po těch zprávách o Fletcherovi."

„Já už vím, kde je," řekla Tesla. „Alespoň si to myslím."

„Kde?"

„V jednom městě v Oregonu, jmenuje se to tam Everville. Už jsi to jméno viděl v Atolu?"

„Nic mi to neříká, ale to taky nic neznamená."

„Tak proč mi voláš? Je už dávno po půlnoci."

„Objevil se Tommy-Ray."

„Cože?"

„Co jsi slyšela o Tommym-Rayovi?"

„Nic. Umřel ve Smyčce."

„Opravdu?"

Na druhém konci drátu bylo ticho. Potom Tesla řekla: „Jo."

„Ty ses dostala ven. Jo-Beth a Howie taky…"

„Co tím chceš říct?"

„Našel jsem v Atolu zprávu o zabijákovi, který si říká Smrťák…"

„Grillo," řekla unaveně Tesla. „Ty jsi mě vzbudil jen…"

„… a obklopuje ho oblak prachu. A ten prach vyje."

Tesla se zhluboka nadechla a potom dlouze vydechla. „Kdy se to stalo?" zeptala se tiše.

„Ani ne před měsícem."

„Co udělal?"

„Zabil dva lidi v Illinois. Z břicha těhotné ženy vytrhl její dítě a jejího muže nechal, protože si myslel, že už je po smrti."

„Neopatrné. Ta zpráva je jenom jedna?"

„Jediná, kterou jsem zatím našel, ale podívám se na další."

„Po cestě do Oregonu se ti ozvu…"

„Myslel jsem…" začal Grillo.

„… měl by sis promluvit s Howiem a Jo-Beth."

„… jo. Udělám to. Přemýšlel jsem o Fletcherovi."

„Kdy jsi s nimi naposledy mluvil?"

„Před pár týdny."

„A…" naléhala Tesla.

„… měli se dobře," odpověděl Grillo.

„Tommy-Ray po ní jde, ty to víš. Jsou to jednovaječná dvojčata…"

„Já vím…"

„… mají k sobě blízko. Přísahám ti, že do ní byl blázen…"

„Ale Fletcher…" začal znovu Grillo.

„Co je s ním?"

„Jestli je v Everville, musím se s ním vidět."

„Proč?"

Grillo chvíli mlčel. Potom řekl: „Kvůli Nunciu."

„O čem to mluvíš? Nuncio už neexistuje. Já jsem zničila to, co zbylo."

„Musel si někde schovat svoji zásobu."

„Požádal mě, abych tu zásobu zničila."

„Ne. Něco si schoval."
„Co to pořád meleš?"
„To ti řeknu někdy jindy. Najdi Fletchera a já se pokusím najít Tommyho-Raye."
„Zkus se spíš vyspat, Grillo. Mluvíš nesmysly."
„Já v poslední době moc nespím. Spaní je ztráta času."

kapitola 15

Howie začal to auto opravovat v osm hodin a doufal, že se mu podaří s tím skončit dřív, než slunce rozžhaví všechno doběla. Tohle už bylo páté žhavé léto jejich života v Illinois a Howie byl pevně rozhodnut, že je také poslední. Myslel si, že návrat do státu, kde se narodil a vyrostl, mu poskytne trochu jistoty v této nejisté době. Ale ne. Jen mu to připomnělo, jak radikálně se jeho život v posledních letech změnil, a to, že málokterá z těch změn byla příjemná.

Ale kdykoliv se cítil na dně – což bylo od března, kdy přišel o práci, poměrně často – stačil mu pohled na Jo-Beth chovající na klíně Amy, a znovu se mu vrátila dobrá nálada.

Už pět let uplynulo od chvíle, kdy poprvé v Palomo Grove zahlédl Jo-Beth: pět let od chvíle, kdy se jejich otcové dostali na svět, aby je rozdělili. Během těch let se skrývali pod cizím jménem na předměstí, kde se o ně nikdo nestaral, protože všichni se už dávno přestali starat i o sebe, a kde byly chodníky rozbité, auta špinavá a lidé se už dávno zapomněli usmívat.

Nebyl to přesně ten život, který chtěl zajistit pro svou ženu a dítě, ale D'Amour jim to vysvětlil takhle: kdyby spolu žili všem na očích jako pan a paní Katzovi, během několika měsíců by byli nalezeni a zabiti. Oba věděli příliš mnoho o tajemstvích světa, než aby je nepřátelé mohli nechat žít. Mocnosti, které měly ta tajemství chránit, by je brzy umlčely a ještě by na to byly hrdé. To bylo jisté.

A tak se ukryli daleko v Illinois a říkali si Howie a Jo-Beth jen tehdy, když byly dveře zamčené a okna zavřená. A zatím se jim díky tomu podařilo přežít, i když si takový život nutně musel vybrat svou daň. Žili jako ve stínu přízraku a neodvažovali se plánovat věci dlouho dopředu. Jednou za pár měsíců Howie telefonoval D'Amourovi a snažil se z něj vytáhnout, co se vlastně kolem nich děje. Jak dlouho to ještě bude trvat, ptával se, než se na nás zapomene a budeme moci žít normálně? D'Amour nebyl velký diplomat, ale čas od času Howie v jeho hlase poznával, že se ze všech sil snaží mu pravdu trochu přikrášlit a zbavit ho jeho zoufalství.

Howiemu pomalu docházela trpělivost. Tohle je poslední léto, které tráví v téhle Bohem zapomenuté díře, přísahal si, když se potil pod zvednutou kapotou. Poslední léto, kdy vyhověl D'Amourovu paranoickému přání a dělá ze sebe někoho jiného. Možná, že jednou on i Jo-Beth hráli nějakou úlohu v tom dramatu před pěti lety: ale to už je dávno. A ty mocnosti, kterými je straší D'Amour – ti vrahové, kteří se jen třesou na to, aby je podřezali v jejich vlastních postelích – mají určitě na práci spoustu jiných věcí, než aby se zdržovali pronásledováním dvou lidí, kteří se náhodou dostali do moře Podstaty.

V domě zazvonil telefon. Howie přestal pracovat a hadrem si očistil prsty. Odřel si klouby na prstech a ranky začaly štípat. Vysával si z nich právě krev, když se na zápraží objevila Jo-Beth, přimhouřila oči před ostrým slunečním světlem a řekla:
„To je pro tebe." A opět zmizela do spásné tmy v domě.
Byl to Grillo.
„Co se děje?" zeptal se Howie.
„Nic moc," řekl Grillo. „Volám ti, abych se ubezpečil, že jste v pořádku."
„Kvůli Amy sice moc nespíme, ale jinak…"
„Pořád ještě nemáš práci?"
„Ne. Snažím se nějakou najít, ale…"
„Není to snadné."
„Budeme se muset přestěhovat, Nathane. Musíme odsud vypadnout a začít konečně žít."
„Teď… asi není ta nejlepší chvíle na takové plány."
„Stejně se nic kolem nezlepší."
„Já nemluvím o ekonomické situaci."
„A o čem?" Ticho. „Nathane?"
„Nechci tě zbytečně vyděsit…"
„Ale?"
„Pravděpodobně to nic není…"
„Tak řekneš mi to už?"
„Jde o Tommyho-Raye."
„Ten je mrtvý, Grillo."
„Já vím, to jsme předpokládali…"
Howie snížil hlas do zuřivého šepotu. „Co mi to tady chceš sakra namluvit?"
„Už si tím nejsme tak jistí."
„Kdo my?"
„Tesla a já."
„Myslel jsem, že Tesla zmizela."
„Na chvíli ano. Teď je na cestě do Oregonu…"
„Pokračuj."

„Říká, že tam někde je i tvůj otec.“ Howieho v tu chvíli popadla strašná chuť praštit sluchátkem zpátky do vidlice.
„Vím, jak to asi zní,“ řekl Grillo rychle.
„Zní to pěkně blbě, to teda jo,“ řekl Howie.
„Taky jsem tomu nechtěl věřit. Ale tohle jsou divné časy, Howie.“
„Ne pro nás. Pro nás jsou normální,“ řekl Howie. „Pro nás je to jenom ztracený čas, víš? Ztrácíme tady léta života čekáním, až nám konečně někdo řekne něco, co dává smysl, a všechno, co mi můžeš říct, je,“ teď už nešeptal, ale křičel, „všechno, co mi můžeš říct, je, že můj otec – který je mrtvý, Grillo, mrtvý – si chodí někde po Oregonu a Tommy-Ray…“ Slyšel, jak Jo-Beth za jeho zády zděšeně vzlykla. „Kruci!“ vyrazil ze sebe. „Prostě se už nemíchej do našeho života, Grillo. A řekni D’Amourovi, ať udělá totéž, jo? Už toho všeho máme dost.“ Praštil sluchátkem a otočil se k Jo-Beth. Stála ve dveřích se známým výrazem obav, který se tam v posledních dnech usídlil téměř natrvalo. „Za co nás vlastně mají?“ řekl a rukama jí přikryl oči. Ranky na prstech teď už neštípaly. Pálily.
„Řekl jsi Tommy-Ray.“
„To bylo jenom…“
„Co je s Tommym-Rayem?“
„… sakra. Nic. Grillo blábolí nesmysly.“ Podíval se jí do očí. „Nic to není, zlato,“ řekl.
„Chci vědět, co ti Grillo řekl,“ řekla roztřeseně Jo-Beth.
Když jí nic neřeknu, bude se bát ještě víc, prolétlo mu hlavou. A tak jí stručně zopakoval, co se od Grilla dozvěděl.
„To je všechno?“ zeptala se ho, když skončil.
„To je všechno,“ přisvědčil. „Říkal jsem, že to nic není.“ Jo-Beth přikývla, pokrčila rameny a otočila se. „Už to bude všechno jinak, zlato,“ řekl jí. „To ti slibuju.“
Chtěl k ní jít, vzít ji do náručí a kolébat ji tak dlouho, až se k němu přitiskne. Tolikrát už takhle zakončili hádky. Po tvrdých slovech přišlo objetí. Ale teď ne. Teď, když se od něj otočila, se k ní neodvážil přiblížit, protože se bál, že ho odmítne. Nevěděl proč nebo jak ho to mohlo napadnout – copak v jejích očích zahlédl nějaké varování, aby se držel dál? – ale byl příliš slabý, než aby tu myšlenku překonal.
„Blábolil hlouposti…“ zamumlal si pro sebe a skryl tvář do dlaní.
Grillova slova se mu honila hlavou.
Tohle jsou divné časy…
Howie s ním sice před chvíli nesouhlasil, ale věděl, že Grillo má pravdu. Ať už Fletcher je, nebo není v Oregonu, ať už Tommy-Ray je, nebo není naživu, když se muž neodváží obejmout svou ženu, jsou to opravdu divné časy.

Než se vrátil k práci na autě, vyběhl po schodech, aby se podíval na Amy. Posledních pár dní prostonala – během prvního léta svého života nastydla – a vyčerpaně ležela v postýlce s rozhozenýma rukama a hlavičkou skloněnou ke straně. Howie vytáhl z krabice vedle postýlky papírový kapesník a jemně jí utřel z tváře pramínek slin. Jeho dotek ji ani nevzbudil. Ale Howie věřil tomu, že někde hluboko ve spánku Amy ví, že je táta u ní. Na jejích prohnutých rtech se objevil sotva postřehnutelný úsměv a tváře jí zrůžověly.
Howie se opřel o zábradlí kolem postýlky a prohlížel si ji s bezmezným obdivem. Nečekal, že se stane otcem – i když o dětech s Jo-Beth mluvili mnohokrát a rozhodli se, že dokud se jejich situace nezmění, děti mít nebudou – ale ani na okamžik nelitoval, že jim náhoda dala Amy. To dítě bylo dar: jediným znamením dobra v celém světě. Všechna moc světa, ať už ji držel v rukou jeho otec, nebo Jaff, a dokonce všechny ty síly, o kterých mluvil D’Amour, před tímhle malým zázrakem bledly a ztrácely se.
Ta chvilička vedle té malé Šípkové Růženky ho úplně změnila. Když znovu vyšel ven na žhavé sluneční paprsky, rozbité auto už ho nedráždilo a on se odhodlaně pustil do jeho opravy.
Po pár minutách práce se zvedl slabý větřík a chladil mu zpocený obličej. Howie se na chvíli postavil a zhluboka se nadechl. I v těchto šedivých ulicích s sebou větřík přinášel vůni zeleně. Už brzy odsud odejdou, řekl si Howie, a život bude hned lepší.

Jo-Beth stála v kuchyni a krájela mrkev. Když začal foukat vítr a přehnal se jejich neudržovanou zahradou, zarazila se a vzpomněla si na jinou zahradu a jiný rok a slyšela, jak ji z minulosti volá hlas Tommyho-Raye. Ta noc v Grove byla tenkrát velmi tmavá, ale Jo-Beth si vzpomínala, že věci kolem jako by podivně zářily. Zářila hlína, stromy i hvězdy nad její hlavou.
„Jo-Beth!“ vykřikl Tommy-Ray. „Stalo se něco úžasného!“
„Co?“zeptala se ho.
„Je to venku. Pojď se mnou.“
Nejdřív váhala. Tommy-Ray se někdy choval nepředvídatelně a to, jak s ní teď třásl, ji vyděsilo.
„Já přece neudělám nic, co by ti ublížilo,“ řekl jí tenkrát. „To přece víš.“
To byla pravda. Ačkoliv se choval podivně, nikdy jí nedal najevo nic než lásku.
„Cítíme všechno spolu,“ řekl jí také. To byla také pravda. Odmalička mívali stejné pocity. „Tak pojď,“ řekl a vzal ji za ruku.
A tak šla, ven do zahrady, kde se proti tmavé obloze rýsovaly ještě tmavší stromy. A v hlavě slyšela šeptající hlas, hlas, na který čekala sedmnáct let, aniž by to sama věděla.
„Jo-Beth, řekl ten hlas. Já jsem Jaff. Tvůj otec.
Potom vystoupil zpod stínu stromů a Jo-Beth si vzpomněla, že jí připomněl obrázek v matčině bibli. Vypadal jako starozákonní prorok. Měl plnovous a tvářil se vědoucně. Nepochybně byl svým vlastním strašlivým způsobem moudrý. Nepochybně by teď nežila v téhle díře v ustavičném strachu o svůj zdravý rozum, kdyby s ním tenkrát

promluvila a něco se od něj naučila.

Ale místo toho se od něj odloučila, stejně jako se odloučila od Tommyho-Raye, a dostala se k nepříteli.

Tento nepřítel, Howie Katz, byl dobrý člověk a měl ji rád. A když spolu poprvé spali, oběma se zdálo o moři Podstaty, což znamenalo, že on je láskou jejího života. Žádná jiní láska by už pro ni nemohla být opravdovější. Nicméně v jejím životě bylo i něco jiného než láska. Její život ještě před narozením ovlivňovaly mocné síly a ty si žádaly své. I když ji její nepřítel miloval a byl na ni hodný, stále pro ni bude muset zůstat nepřítelem.

Toto všechno si ovšem nejdřív neuvědomovala. Předpokládala, že její neklid zmizí, jakmile opustí Grove a začne opět normálně žít. Neklid ale naopak rostl. Začaly se jí zdát sny, ve kterých viděla zářící tvář Tommyho-Raye. A někdy se jí i ve dne stávalo, že se cítila unavená, a tehdy se jí zdálo, že slyší hlas svého otce. A tak se ho ptávala na totéž, na co se ho potichu zeptala na zahradě domu své matky.

„Proč jsi přišel až teď?“

„Pojď blíž,“ řekl jí na to, „řeknu ti to…“

Ale ona nevěděla, jak má jít blíž, jak překročit propast smrti a času, která je teď dělila.

A pak, zničehonic, dostala malou naději. Občas si vzpomínala na ten okamžik, kdy to jasně pochopila, a tehdy se musela před Howiem ukrýt, aby to na její tváři nepoznal. Jindy – jako třeba teď – když věděla, že se Howie trápí, a měla ho znovu tak ráda jako na začátku, se ta vzpomínka téměř ztrácela. Myšlenky se jí začaly rozplývat a trávila celé hodiny tím, že se dívala z okna ven na oblohu a snažila se si cosi vybavit.

Nevadí, řekla si. Vzpomenu si. Mezitím nakrájím mrkev, umyju nádobí, nakrmím dítě a…

Vítr uchvátil na ulici nějaké smetí, mrštil jím proti oknu a na okamžik ho tam přidržel. Jeden cár papíru plácal do okenní tabule jako pták s jedním křídlem. Potom ho další poryv větru smetl pryč.

A ona brzy odejde také a stejně snadno. I to byla část toho slibu. Odnese ji to pryč tam, kde na ni čekají tajemství, která jí její otec nestihl vypovědět, a kde ji její milující nepřítel nikdy nenajde.

kapitola 16

To čtvrteční ráno vstávalo Everville brzy, ačkoliv noc předtím šli jeho obyvatelé spát později než jindy. Dnes ráno je ale čekala práce. Musí vyvěsit vlajky, umýt okna, posekat trávníky a zamést ulice. Dnes musí každý přiložit ruku k dílu.

Dorothy Bullardovou z Obchodní kanceláře děsily mraky, které se při úsvitu objevily na obloze. Předpověď počasí slibovalo slunce, slunce a slunce, a teď bylo jedenáct hodin dvaadvacet minut a zatím těmi mraky nepronikl ani paprsek. Aby skryla svou nervozitu, začala organizovat denní program a distribuci brožur s programem Festivalu, které dnes ráno přišly z tiskárny. Všechno si to zapsala do svého seznamu naléhavých úkolů. Dorothy vždycky věřila, že je důležité psát si seznamy. Bez nich by musel všude nastat chaos.

Těsně před polednem, na křižovatce ulic Whittier a Main, naboural Frank Carlsen svým vozem do jiného auta a zastavil tak provoz na Main Street téměř na celou hodinu. Carlsena odvezla policie k výslechu, při kterém se přiznal, že letos začal s oslavou trochu dřív. Dal si prostě jen pár piv, aby se dostal do nálady. Škoda na autech nebyla veliká, a tak Ed Olson, který ho vyslýchal, Carlsena pustil s pouhým napomenutím. „Zavírám ale obě oči, Franku,“ řekl Carlsenovi. „Tak koukej zůstat střízlivej, ať nevypadám jako blbec.“

Main Street byla ve čtvrt na jednu už opět volná a v tu dobu Dorothy vyhlédla ven z okna ve své kanceláři a zjistila, že mraky se začínají rozplývat a na zem dopadají první sluneční paprsky.

Erwin se vydal k potoku krátce po desáté hodině a cestou se zastavil v Kitty‘s Diner pro nějaké jablečné palačinky a kávu, aby se na své pátrání náležitě posilnil. Bosley se choval stejně jako vždycky, což Erwinovi obvykle nevadilo, ale dnes se tím upřímně bavil.

Po svačině se vydal na cestu k potoku. Auto zaparkoval na First Street u Masonic Lodge a odsud už šel pěšky. Teď byl rád, že ho napadlo obléci si starý svetr a pořádné boty. Díky teplému létu a nedávným vydatným dešťům byl lesní porost hustší než jindy, a než se dostal k potoku, měl krk, tvář i ruce pokryté škrábanci a na svetru tolik přichycených větviček, že by stačily k rozdělání menšího táboráku.

Během minulých století si potok vymlel hluboké koryto v úžlabině zarostlé hustým, pravěkým kapradím. Erwin tady nebyl už nejméně šest nebo sedm let, a proto ho znovu překvapil pocit cizoty, který se ho tu zmocnil. Ačkoliv Main Street byla necelý kilometr od něj, bzučení komárů kolem jeho hlavy znělo hlasitěji než hukot aut a na druhé straně potoka se zdvihal hustě zalesněný svah hory. O les se zřejmě už delší dobu nikdo nestaral. Erwin tu byl sám, a to nebyl nepříjemný pocit. Na hledání toho záhadného vyhořelého domu má spoustu času a zatím může přemýšlet o tom, co udělá, když ho najde.

* * *

Joe zavolal Phoebe do práce někdy uprostřed dopoledne a požádal ji, aby se s ním setkala raději někdy kolem dvanácté než odpoledne. Phoebe ho varovala, že to na sebe nebudou mít tolik času, protože z kanceláře jí cesta domů trvala autem deset minut i více, pokud byla ve městě dopravní špička. Joe s její námitkou počítal. Tak přijď ke mně, řekl jí, to ti zabere pár minut. Phoebe souhlasila. Čekej mě kolem půl jedné, řekla mu.

„Budu čekat,“ přikývl Joe a ze žáru, který cítila v jeho hlase, jí až naskočila husí kůže.

Čas, který ještě zbýval do oběda, strávila s podivným úsměškem ve tváři a ve dvanáct hodin dvacet osm minut z práce odešla. V jeho bytě ho navštívila zatím jen dvakrát, to když měl Morton chřipku a ležel doma v posteli. Podruhé to bylo, když měl dovolenou. Přijít k němu bylo riskantnější, než když chodil on k ní, protože do domu se nedalo vejít nepozorovaně. Zvláště dnes, kdy lidé chodili ven i dovnitř prakticky neustále. Phoebe to ale bylo jedno. Zaparkovala

auto přímo před domem a hrdě vypochodovala po schodech až k Joeovým dveřím. Skoro si přála, aby ji přitom někdo viděl.

Sotva se klouby prstů dotkla dveří, aby zaklepala, dveře se otevřely. Joe měl na sobě jen kraťasy a pot se z něho jen lil.

„Rozbil se větrák," řekl na vysvětlenou, když ji vedl dovnitř. „Ale tobě nevadí, že se budeš potit, viď?"

V bytě byl jako obvykle nepořádek a navíc hrozné horko. Joe vyházel z pohovky pár věcí, aby se mohla posadit, ale ona za ním šla rovnou do kuchyně, kde jí nalil sklenici studené vody. Tam také chvíli zůstali. Otevřeným oknem doléhal dovnitř hukot motorů aut na ulici.

„Přemýšlel jsem," řekl jí. „Čím dřív to vyjde najevo, tím líp."

„V pondělí jdu za právníkem."

Joe se zašklebil. „Hodná holčička." Položil jí ruce na ramena a spojil dlaně v jejím týlu. „Chceš, abych tam šel s tebou?"

„Ne. Půjdu tam sama."

„Potom odsud musíme vypadnout. Co nejdál."

„Kamkoliv budeš chtít."

„Někde, kde je teplo," řekl jí. „Mám rád horko."

„Fajn," souhlasila. Palcem se dotkla jeho tváře. „Máš tam barvu," řekla.

„Polib mě," řekl Joe.

„Musíme si promluvit."

„Promluvíme si přitom."

„Joe…"

„Dobře, tak si při mluvení užijeme, ne?" Přitáhl se k ní blíž. „Dneska je moc horko na to, abys odmítla." Mezi jejími prsy protékaly potůčky potu. Pot se ji řinul i po stehnech a zádech. Horkem se jí, až točila hlava.

„Tak co?" zeptal se jí.

„Dobře," řekla a poslušně stála, ačkoliv se jí točila hlava, a čekala, až jí, knoflík po knoflíku, rozepne šaty.

Erwin šel nejdřív po proudu podél potoka, protože si myslel, že ten dům musel stát někde na rovině, a ne na tom prudkém svahu. Buď ale uvažoval chybně, nebo v tomto bodu McPhersonovo doznání lhalo. Po hodině hledání se otočil a po vlastních stopách se vracel zpátky na místo, odkud vyšel. Tam se na pár minut zastavil, aby si zapálil cigaretu a naplánoval si další hledání. Palačinky od Bosleyho ho zasytí ještě nejméně na hodinu a půl, ale po tom prolézání křovím a klopýtání přes kameny dostal žízeň. Možná by si mohl dojít pro něco k pití, dát si v Kitty's Diner šálek kávy a potom pokračovat v hledání. Po pár minutách se ale rozmyslel a znovu se dal do pátrání. Až ten dům najde, bude mu káva chutnat mnohem víc.

Proti proudu se ale hledalo podstatně hůř kvůli nerovnému terénu. Po čtvrt hodině prodírání hustým podrostem s rukama pokrytýma zelenými skvrnami od mechu a koleny odřenými od častých pádů na kameny už to málem vzdal. Zastavil se, aby si svlékl svetr – bylo mu pořádně horko – a když ho přetáhl přes hlavu, zahlédl před sebou mezi stromy nějaký záhadný předmět. Téměř se k němu rozběhl a přitom dostával ruce z rukávů a radostně vykřikoval.

„Tady… tady… to je ono! Tady je to!"

A bylo, přímo před ním. Oheň a hniloba už sice pozřely většinu klád, ale půdorys domu a cihlový komín byly dobře znatelné.

Pověsil svetr na větev a pak rozhrnul křoví a stál přímo před domem – ačkoliv slovo dům by v tomto případě znělo až příliš nadneseně, byla to spíš bouda – a vkročil na jeho práh.

Na zemi viděl pár ubohých známek toho, že tu kdysi žili lidé. Bylo tu pár kusů ohořelého nábytku, cár shnilého koberce, střepy a rozbité vědro. Erwina ta žalostná scéna nicméně nadchla. Teď už ani v nejmenším nepochyboval o pravdivosti McPhersonova doznání. Měl dost důkazů, aby mohl veřejnosti doznání předložit beze strachu, že bude nařčen ze lži. Teď už jen musí spočítat, kolik mu to vynese.

Klekl si na zem a zpod jednoho keře vytáhl kus rozbitého džbánu. Poprvé od chvíle, kdy sem přišel, se ho zmocnil tak nějak nepříjemný pocit. Nevěřil na duchy – mrtví jsou mrtví a neožívají – ale to okolní ticho ho teď znervózňovalo. Je čas se vrátit, pomyslel si. Dám si kávu a možná ten nález oslavím ještě kusem koláče.

Otřel ze střepu hlínu a postavil se. Přitom si všiml, že se mezi stromy na druhé straně potoka cosi pohnulo. Zadíval se tím směrem a vyděsil se. Někdo tam stál a pozoroval ho. Střep mu vyklouzl z ruky. Něco ho zaštípalo vzadu na krku.

Stíny mezi protějšími borovicemi byly hluboké, a tak se nedalo podrobně rozeznat, jak ten člověk vlastně vypadá, ale Erwinovi bylo jasné, že to není žádný turista. Měl na sobě něco tmavého a splývavého jako plášť, jeho tvář napůl skrýval plnovous a ruce měl sepjaté.

Teď se ohlédl směrem k Erwinovi, jako kdyby chtěl říct: Já vím, že mě vidíš. Potom zvedl levou ruku a pokynem k sobě Erwina přivolal. Mezi nimi samozřejmě tekl potok. Tady nahoře si vyhloubil ještě hlubší koryto, než Erwin viděl, když šel po proudu. Erwinovi se zdálo, že jestli je ten cizinec šílenec, bude tahle překážka mezi nimi stačit, a tak pokynu uposlechl a popošel o trochu blíž.

Když došel k potoku, jehož břeh se prudce svažoval asi metr nebo metr a půl, ten muž promluvil. Hlas měl nízký, ale Erwin ho dobře slyšel i v hučení vody.

„Co je tohle za místo?"

„Tohle je Unger Creek."

„Myslel jsem tu vesnici."

„To není vesnice, ale město. Jmenuje se Everville."

„Everville…“

„Ztratil jste se?“

Ten muž se k němu pomalu vydal. Erwin viděl, že je bos, a s každým dalším krokem mu připadal podivnější. Opravdu měl na sobě cosi jako široký plášť tak tmavě modrý, že se zdál černý. A jeho tvář představovala podivnou směsici krutosti a klidu: srostlé obočí, pohyblivé oči, úzká a usmívající se ústa.

„Myslel jsem, že jsem se ztratil,“ řekl, „ale teď vidím, že ne. Jak se jmenujete?“

„Erwin Toothaker.“

„Erwine, musím tě požádat o laskavost.“

„Nejdřív mi řekněte, kdo jste.“

„Ale samozřejmě.“ Ted ten cizinec stál na druhém břehu přímo naproti Erwinovi a rozhodil paže. „Jmenuji se,“ řekl, „Richard Wesley Fletcher. A přišel jsem, abych vás vysvobodil ze všednosti bytí.“

„Joe! Někdo je na schodech.“

Odtrhl rty od jejích ňader a zaposlouchal se. Venku na ulici křičely děti a v bytě pod nimi nahlas hrálo rádio. Ale žádný zvuk kroků, žádné vrznutí schodů. Znovu se přisál k její bradavce.

„Opravdu,“ zašeptala s očima upřenýma na dveře.

„Dobře,“ řekl Joe. Z podlahy zvedl své kraťasy a natáhl si je přes bujnou erekci.

Phoebe si rukama přejela po prsou a potom vzala jednu bradavku do štipce mezi palec a ukazováček.

„Tak se mi ukaž, holka,“ řekl Joe mezi dveřmi.

Phoebe spustila jednu nohu z pohovky na zem a trochu nadzvedla boky. Joe se teď díval přímo do jejího rozkroku.

„Teda.“

„Líbí?“ zašeptala Phoebe.

„To ti ještě ukážu, jak se mi to líbí.“

V tu chvíli ho málem zavolala k sobě zpátky, ale on se otočil a zmizel v chodbě. Phoebe přelétla své tělo kritickým zrakem a oběma rukama sevřela nadbytečné záhyby na břiše. Joe tvrdil, že se mu takhle líbí, ale jí se to nelíbilo. V duchu se zařekla, že do zimy shodí nejméně deset kilo a to…

„Negře!“ zaslechla Mortonův výkřik. Dveře se rozlétly a narazily do zdi. Joe se pozpátku vpotácel do místnosti a držel se oběma rukama za břicho.

Phoebe se chtěla postavit, ale to už stál Morton ve dveřích a díval se tam, kam se ještě před okamžikem díval Joe, a jeho tvář byla ztělesněný hnus.

„Kriste!“ zaječel znovu. „Jen se na sebe podívej!“ Vrhl se přímo k ní, popadl ji za nohy a strhl ji z pohovky tak nešetrně, až vykřikla.

„Ne!“

Ale Morton jako by neslyšel. Takového ho ještě nikdy neviděla. Cenil zuby, rty se mu třásly. Žíly měl naběhlé, na čele se mu perlily kapky potu a oči vylézaly z důlků. Přesto byl ale smrtelně bledý jako někdo, kdo každou chvíli může zvracet nebo omdlít.

„Ty zasraná děvko!“ zaječel znovu a uhodil ji do tváře. „Tak tohle se mu líbí?“ Tentokrát ji uhodil přes prsa. „To se vsadím!“ A další úder. „To se vsadím, že ty tvoje kozy přímo žere!“

Phoebe se pokoušela bránit, ale Morton nehodlal přestat.

„Pěkný kozy!“ Další rána. A další a další. „Pěkný kozy! Pěkný, pěkný kozy!“

Neviděla, jak Joe vstal, protože pro slzy a pláč neviděla vůbec nic. Ale najednou Joe popadl Mortona za límec a odhodil ho stranou. Morton byl nejméně o půl hlavy vyšší a nejméně o dvacet kilo těžší, ale Joe byl v okamžiku na něm a ranami pěstí ho donutil ustoupit ke zdi.

Phoebe si otřela slzy z očí a rychle přes sebe natáhla šaty. V tom okamžiku Morton zařval a s krvácejícím nosem se vrhl na Joea s takovou silou, až ho smetl na druhou stranu místnosti. Joe přistál na televizi a srazil ji z nízkého stolku, který se vzápětí pod jeho vahou roztříštil. Morton se po něm vrhl a začal do něj kopat. Mířil na Joeův rozkrok a mířil dobře. Pět, šest, sedm kopanců, zatímco Joe ležel otupený pádem na loži z třísek a rozbitého skla.

Phoebe rázem zapomněla na všechno ostatní a pokusila se Mortonovi v dalších ranách zabránit, ale on ji chytil jednou rukou za tváře.

„Na tebe taky dojde!“ zařval a dupl Joeovi tentokrát na břicho. „Jen chvíli počkej!“

Potom ji odstrčil, aby se mohl plně soustředit na to, co chtěl udělat s Joem. Phoebe se podívala na zem – tam ležel ve střepech Joe a v rozkroku se mu šířila krvavá skvrna. Phoebe si v tu chvíli uvědomila, že Morton toho nenechá, dokud Joea nezabije.

Musí něco udělat, cokoliv. Rozhlédla se po nějaké zbrani, ale neviděla nic, čím by mohla Mortona uhodit. Zoufale se rozběhla do kuchyně. V běhu ještě slyšela tupý náraz boty do něčeho měkkého a Joeovo stále slabší sténání.

Rychle otevřela několik zásuvek. Hledala nůž na maso nebo na chleba nebo něco, čím by mohla Mortona zastrašit. Ale neviděla nic takového.

„Je po tobě, negře…“ říkal právě Morton. Joe už se neozval.

Phoebe zoufale popadla obyčejný příborový nůž a vidličku a znovu se rozběhla do pokoje. Tam Morton Joeovi stahoval kraťasy, aby si prohlédl své dílo. Phoebe se na Mortona zuřivě vrhla. Morton se otočil a náhodou jí vyrazil nůž z ruky. Phoebe ale zbyla ještě vidlička a tu setrvačnou rychlostí zabodla Mortonovi do hrudníku.

Morton se podíval na trčící vidličku spíš udiveně než v šoku a pak ji uhodil hřbetem ruky tak, že se Phoebe odpotácela až ke dveřím. Z rány v prsou se mu valila krev, ale Morton se ani nezdržoval tím, že by tu vidličku vytáhl ven.

„Ty zasraná čubko!“ zařval a vrhl se na ni.

Phoebe vycouvala do chodby. Hlavní dveře byly ještě otevřené. Když bude dost rychlá, možná se jí podaří vyběhnout ven. Ale to by znamenalo, že by tu Joe musel zůstat, než by se jí podařilo sehnat pomoc, a Bůh ví, co by mu Morton mezitím provedl.

„Stůj,“ vyrazil přerývaně Morton, teď už tichým hlasem. „Teď je řada na tobě.“ Říkal to tak, až mu Phoebe skoro uvěřila. „Ty víš, že je řada na tobě.“

Phoebe se rychle ohlédla směrem ke koupelně a v okamžiku, kdy po ní skočil, rychle vběhla do dveří a pokusila se je za sebou přirazit. Pozdě. Mezi dveřmi se protáhla jeho ruka a popadla ji za vlasy. Phoebe se celou svojí vahou vrhla na dveře a přirazila mu jimi ruku ke zdi. Tentokrát zařval bolestí a vychrlil proud nadávek spolu s bolestným vytím. Znovu se pokusil protlačit dveřmi. Pomalu se mu podařilo prostrčit mezerou i nohu až po koleno.

Phoebe klouzaly nohy po dlaždičkách. Bylo jen otázkou několika okamžiků, než se mu podaří otevřít dveře. A pak ji zabije, tím si byla jistá. Začala hlasitě křičet. Její křik rozechvěl celou maličkou koupelnu. Někdo teď musí rychle zasáhnout, nebo bude pozdě.

Teď se v mezeře objevila i jeho tvář, bílá a studená jako ty dlaždice na stěnách.

„Otevři,“ řekl a ještě přitlačil na dveře. „Přece víš, jak…“ A jediným a posledním náporem rozrazil dveře dokořán. Phoebe už neměla kam utéct a Morton to věděl. Stál ve dveřích celý zakrvácený, přerývaně dýchal a prohlížel si ji od hlavy až k patě.

„Ty kurvo,“ řekl jí. „Ty tlustá, hnusná kurvo. Já ti ty tvoje kozy urvu.“

„Hej…!“ vykřikl někde za ním Joe.

Morton se ohlédl. Joe stál a přidržoval se rámu dveří do obývacího pokoje.

„Ty jsi ještě nechcípl?“ vyštěkl Morton a vykročil k němu.

Až do smrti si už Phoebe nebyla jistá tím, co se stalo potom. Vrhla se k Mortonovi, aby ho zadržela alespoň na chvíli, než se Joe dostane ke dveřím, ale když ho chytila za rameno, Joe mu vkročil, nebo snad upadl do cesty. Možná, že Mortona uhodil. Možná, že Morton, oslabený ztrátou krve, zakopl a upadl, a možná také, že ho k zemi strhla váha jejího těla. Ať už to bylo cokoliv, Morton upadl a ještě se mu podařilo chytit Joea. Dopadl na zem a ozvalo se křupnutí a Mortonův vzlyk. Morton už nevstal. Zaškubal nohama a pak už se nepohnul.

„Oh… můj… Bože…“ uklouzlo Joeovi. Otočil se pryč od Phoebe a začal křečovitě dávit.

Phoebe se k Mortonovi bázlivě sklonila. Bála se, že by se znovu mohl postavit. Zpod jeho těla začala ale vytékat krev. Ta vidlička! Zapomněla na tu vidličku!

Převalila ho na záda. Stále ještě dýchal, ale trhaně a křečovitě. Vidlička se mu pádem vnořila napůl do prsou a zlomila se. Polovina jí ale pevně vězela v Mortonově hrudníku.

Joe se už také postavil a hřbetem ruky si otřel ústa.

„Musíme zavolat doktora,“ prohlásil a zmizel v obývacím pokoji.

Phoebe šla za ním. „Počkej, počkej,“ naléhala, „co mu řekneme?“

„Pravdu,“ řekl Joe. Z hromady roztříštěného dřeva vyprostil telefon. Šňůra byla vytažená ze zásuvky. Sykaje bolestí se Joe sehnul, aby ji znovu zapojil, zatímco Phoebe si na sebe natahovala spodní prádlo. „Za tohle mě zavřou, holka.“

„Byla to nehoda,“ namítla Phoebe.

Joe zavrtěl hlavou. „To je jedno,“ pokračoval a pak dodal: „Už jednou jsem měl problémy.“

„Co tím myslíš?“

„To, že mám u nich záznam,“ řekl. „Řekl bych ti to…“

„To je mi jedno,“ přerušila ho Phoebe.

„No, to by nemělo,“ vyštěkl Joe, „protože to všechno mění.“ Našel právě konec telefonní šňůry, ale ten se skládal ze změti roztřepených drátů. „Tohle není k ničemu,“ řekl a mrštil telefonem zpátky mezi kusy dřeva. Potom se postavil. Do očí se mu valily slzy. „Je mi to líto…“ řekl jí, „je mi to opravdu líto.“

„Měl bys jít,“ řekla mu Phoebe.

„Ne.“

„Já se o Mortona postarám. Ty už běž.“ Natáhla si i sukni a zapínala si už blůzu. „Všechno jim vysvětlím. V nemocnici se o něj postarají a potom spolu odjedeme.“ Věděla, že to nezní příliš pravděpodobně, ale nic jiného udělat nemohla. „Myslím to vážně,“ řekla. „Obleč se a běž!“

Vrátila se ke dveřím. Morton teď něco mumlal, což bylo proti těm předešlým křečím určité zlepšení. Mumlal ale nadávky spolu s různými nesmysly, jako když si pro sebe žvatlá malé dítě. Jenže z jeho úst netekly sliny a mléko, ale krev.

„Bude v pořádku,“ řekla Joeovi, který pořád ještě stál uprostřed zničeného pokoje. „Půjdeš už? On se uzdraví.“

A pak už byla venku a běžela dolů po schodech. Naproti domu nechala skupina dětí hry a pozorovala ji.

„Na co zíráte?“ zeptala se jich tónem, který si schovávala pro objednané opozdilce, kteří zmeškali schůzku. Skupinka dětí se v několika vteřinách rozprchla a Phoebe odspěchala na roh ulice k telefonní budce. Neodvážila se ani ohlédnout, aby neviděla Joeho prchat pryč.

kapitola 17

Vsadím se, že jste si myslel, jaké je tohle klidné a tiché městečko, že?“ řekl Will Hamrick a poslal po pultu další brandy směrem ke střízlivě oblečenému zákazníkovi.

„A není?“ opáčil ten muž.

Vypadá jako pracháč, pomyslel si Will. Chová se tak uvolněně, jako se chovají jen lidé, kteří cítí oporu své plné peněženky. Snad tady utratí pár dolarů, než zase půjde jinam.

„Dnes odpoledne se tu stal pěkně krvavý incident.“

„Jednoho chlapa, co sem chodí skoro pořád, jmenuje se Morton Cobb a většinou sedává tamhle u zdi,“ Will máchl rukou tím směrem, „odvezli do nemocnice s vidličkou v srdci.“

„Vidličkou?“ zeptal se ten muž a nakroutil si své dokonalé kníry.

„Jo. Řekl jsem s vidličkou. Byl to ale pořádnej kus chlapa.“

„Hmmm,“ zahučel ten muž a odstrčil prázdnou skleničku zpět k Willovi.

„Ještě jednu?“

„Proč ne? Máme co oslavovat.“

„A co?“

„Co takhle vraždu?“ odpověděl ten muž. To Willa znechutilo a muselo to na jeho protáhlém a posmutnělém obličeji být vidět, protože ten muž dodal: „Promiňte. Omlouvám se. Ten Cobb je váš přítel?“

„Ani ne.“

„A to, co se mu stalo, udělala jeho žena, nebo její černý milenec…“

„Takže jste už o tom slyšel.“

„Jistěže ano. Tento krvavý a skandální čin se musí důkladně… vychutnat, že?“ Usrkl ze své brandy. „Ne?“

Will neodpověděl. Tenhle chlapík ho po pravdě řečeno trochu děsil.

„Urazil jsem vás?“ zeptal se Willa.

„Ne.“

„Vy jste profesionální barman, nemám pravdu?“

„Jsem majitel baru,“ řekl Will.

„Ještě lepší. Víte, muž jako vy má velice vlivné postavení. V místech, jako je tohle, se lidé scházejí a tam, kde se lidé scházejí, se děje co?“

Will pokrčil rameny. „Vyprávějí si,“ zněla odpověď.

„Já opravdu ne…“

„Prosím, pane…“

„Hamrick.“

„Pane Hamrick. Byl jsem v barech ve všech větších městech. V Šanghaji, St. Peterburgu, Istanbulu a velké bary, legendární bary, mají jednu věc společnou, a není to dokonalá vodka nebo martini. Jsou to lidé jako vy. Diseminátoři.“

„Cože?“

„Diseminátor je člověk, který seje semena.“

„Vy se pletete, pane,“ řekl s úšklebkem Will. „Vy si potřebujete promluvit s Dougem Kennym ze zahradnictví.“

Ten muž se ale ani nezasmál. „Já osobně,“ řekl, „doufám, že Morton Cobb umře. Byl by to pro ten příběh mnohem lepší konec.“ Will stiskl rty. „No tak, přiznejte to,“ řekl ten muž a naklonil se k němu. „Když Morton Cobb umře s vidličkou v prsou, bude to znít mnohem lépe, ne?“

„No…“ začal Will, „…možná ano.“

„Tak. Nebylo to tak těžké přiznat, že?“ Muž vyprázdnil svou sklenici. „Kolik vám dlužím?“

„Devět dolarů.“

Muž vytáhl z kapsy peněženku z aligátoří kůže a z ní vyňal ne jednu, ale dvě desetidolarové bankovky. Položil je na pult. „Drobné si nechte,“ řekl. „Možná se ještě vrátím, abych si poslechl některé šťavnaté detaily o tom Cobbovi. Jak hluboká byla ta rána, velikost mužství toho milence a takové věci.“ Pak přimhouřil oko. „A netvrďte mi, že vás takové věci nezajímají. Každý diseminátor dobře ví, že detaily dodávají příběhu šťávu. Zvlášť ty, o kterých každý tvrdí, že ho nezajímají. Říkejte lidem lechtivé věci a oni vás budou milovat.“ Teď se teprve zasmál. Jeho smích zněl stejně melodicky jako jeho hlas. „Mluvím teď,“ řekl, „jako kdyby mě někdo miloval…“

A pak byl pryč a nechal Willa nerozhodně zírat na dvacet dolarů na pultu. Will zatím v duchu přemítal o tom, jestli má ty bankovky vděčně uschovat, nebo je v nejbližším popelníku spálit.

Phoebe si prohlížela tu tvář na polštáři a v duchu si říkala: Morton má víc štětin než prase. Silné chlupy mu rostly z nosu, z uší, v obočí, a dokonce i pod bradou, kde se zapomněl oholit.

Milovala jsem ho, než mu ty štětiny narostly? ptala se sama sebe. A pak se zeptala jinak: Milovala jsem ho vůbec někdy.

To byly nevšední myšlenky a Phoebe je přičetla sedativům, které před několika hodinami dostala. Bez nich by pravděpodobně neprošla tak klidně vším tím ponížením a vyptáváním. Lékaři prohlédli její tělo – na prsou měla modřiny a tvář oteklou, ale žádné vážnější zranění – Jed Gilholly, šéf policie v Everville, se jí vyptával na její vztah k Joeovi – kdo to je a proč to udělala – potom ji odvezl z nemocnice v Silvertonu do Joeova bytu a nechal si přesně ukázat, co se kde stalo. A nakonec, když už jim pověděla všechno, ji přivezli do nemocnice k Mortonovi, vedle jehož postele teď seděla a přemítala o té záhadě se štětinami.

Ačkoliv doktor prohlásil Mortonův stav za stabilizovaný, Phoebe také něco věděla. Morton hodně kouřil, pil, jedl příliš mnoho červeného masa a smažených vajíček. Jeho tělo vypadalo mnohem odolněji, než ve skutečnosti bylo. Když dostal chřipku – což se stávalo skoro každou zimu – trvalo mu několik týdnů, než se úplně uzdravil. Ale Phoebe chtěla, aby žil. Nenáviděla ho sice až za hrob, až do poslední štětiny, ale přála si, aby přežil.

Jed Gilholly přijel krátce před pátou a nechal si ji zavolat na chodbu. On i jeho rodina – měl dvě dcery právě tak na počátku puberty – byli pacienty doktora Powella, a zatímco jeho žena i dcery byly poměrně zdravé, Jed měl dyspepsii, a pokud měly pravdu městské fámy, začínal mít i problémy s prostatou. Tohle všechno o něm Phoebe věděla, a tak se k ní nemohl chovat tak odměřeně.

„Mám nějaké zprávy," řekl jí. „O tom… vašem příteli."
Chytili ho, napadlo Phoebe.
„Je to kriminálník, Phoebe."
Ne, snad ho nechytili.
„Před čtyřmi nebo pěti lety se zapletl do ublížení na těle v Kentucky. Dostal podmínku. Jestli víte, kde je…"
Nechytili ho, díky Bohu.
„… tak bych vám radil, abyste mi to řekla, protože z tohohle by mohl mít ošklivé problémy."
„Už jsem vám řekla," řekla Phoebe, „že to začal Morton."
„A Morton skončil v nemocnici," odpověděl Jed. „Mohl umřít, Phoebe."
„Byla to nehoda. Já jsem do něj zabodla tu vidličku, ne Joe. A proto, kdybyste chtěli někoho zatknout, musela bych to být já."
„Viděl jsem, co vám udělal…" řekl trochu zahanbeně Jed, „… ublížil vám. Myslím, že tu máme ukázkový případ týrání, napadení a," podíval se Phoebe do očí, „muže, který už jednou porušil zákon a který může ohrožovat ostatní lidi."
„To je nesmysl."
„Nechte posoudit mě, co je nesmysl," řekl Jed. „A tak se vás znovu ptám: Víte, kde je Flicker?"
„A já vám znovu říkám," odpověděla Phoebe, „že to nevím."
Jed přikývl. Nebylo na něm znát, co si opravdu myslí. „Něco vám povím, Phoebe, co bych vám možná neříkal, kdybych vás neznal."
„Ano?"
„Je to jednoduché. Já nevím, jak to bylo s vámi a tím Flickerem. Já vím, že Morton není zrovna nejpříjemnější člověk, soudě podle toho, co vám dnes odpoledne udělal…" potřásl hlavou, „… to je samo o sobě zločin. Ale vašeho přítele musím považovat za nebezpečného, a jestli budu muset volit mezi jeho životem a životy svých podřízených…"
„On nikomu neublíží."
„Říkám vám, Phoebe, že mu k tomu nedáme šanci."

Joe neměl auto, a tak neměl příliš na vybranou. Mohl bud ukrást auto, odjet někam za město a v noci přijet za Phoebe, anebo si někde ve městě najít úkryt a tam čekat. Anebo může jít pěšky.
Vybral si tu poslední možnost. Krádež auta by mu ještě přitížila a samo město bylo příliš malé a žilo tu příliš mnoho bělochů, než aby mohl bezpečně chodit po ulicích. Když vyleze na tu horu nad městem, mohl by být v bezpečí.
Ze svého bytu odešel jen s nejnutnějšími věcmi: vzal si nějaké jídlo, kabát a příruční lékárničku. V bytě měl čas jen na letmou prohlídku, při níž se ujistil, že rozhodně nevykrvácí k smrti, ale bolest byla příšerná, a tak se dostal právě tak k potoku, kde se musel kvůli nesnesitelné bolesti zastavit. Tam se sesunul k zemi do mělkého příkopu u potoka a začal si, daleko od zvědavých očí, omývat ve vodě potlučený a zkrvavený rozkrok. Tady ho neuvidí nikdo kromě ryb. Omývání trvalo dlouho a bylo velice bolestivé. Stěží potlačil výkřik, když mu studená voda šplouchla na potlučený klín, a několikrát musel na chvíli přestat, protože mu hrozilo, že bolestí omdlí. Nakonec se rozhodl spolknout dvě tabletky sedativ, které našel v lékárničce a které mu kdysi doktor předepsal kvůli bolestem v zádech. Tablety byly asi silné, protože si za chvíli připadal nějak omámený, a to nebylo dobré. Ale bez nich by se asi dál už nedostal.
Chvíli seděl na břehu a čekal, až začnou působit, a teprve pak se dal do dalšího ošetřování. Kalhoty a trenýrky měl omotané kolem kotníků, slunce nad jeho hlavou se pomalu chýlilo k západu, ale jeho paprsky si našly cestu korunami stromů i k němu. Joe je pozoroval a čekal, až bolest poleví. Tak takhle asi vypadá smrt, pomyslel si – bolest ustupuje, člověk je jako omámený.
Po pár minutách se ještě nešikovněji pokusil omýt své zranění. Varlata mu otekla tak, že vypadala dvakrát větší než normálně, a pokrývalo je množství odřenin a modřin. Opatrně si je prohmatal. I přes ty utišující prášky to bolelo, ale nezdálo se mu, že by tam bylo něco v nepořádku. Ještě bude moci mít děti. Jeho penis byl na třech místech ošklivě roztržený, to jak mu na něj Morton dupl podpatkem. Joe si rány vyčistil vodou z potoka a potom je potřel vrstvou antiseptického krému.
Jednou během této činnosti se v něm vzedmula vlna nevolnosti – spíš při pohledu na ty rány než kvůli vzpomínce, jak k nim přišel – a to musel s ošetřováním přestat a pozorovat hru slunečních paprsků na vlnách potoka, než ho to přešlo. Přitom přemýšlel. Na této planetě prožil devětadvacet let – za měsíc to bude třicet – a teď nemá nic, kromě těch zranění. To se musí změnit dřív, než zestárne. Jeho tělo už trpělo až dost. Od této chvíle už bude pánem svého života a nenechá okolnosti, aby s ním házely, jak samy chtějí. Své minulosti se zbaví. Nebude ji popírat, ale prostě ji přijme jako součást svého života. Přece jen má v životě štěstí, ne? Našel lásku, ženu, která by pro něj dnes klidně obětovala život. To většina lidí v životě nemá. Většina lidí žije s kompromisem místo lásky a s partnerem, který je sice lepší než nic, ale mnohem méně než všechno. Phoebe je přece o tolik lepší.
Phoebe nebyla v jeho životě první žena, která mu vyznala lásku, a dokonce ani první, jejíž lásku Joe opětoval. Ale byla první, kterou se bál ztratit, první, bez níž by jeho život neměl smysl. První, kterou by mohl milovat i potom, až to žhavé napětí mezi nimi vyprchá.
Pronikavá bolest v rozkroku mu připomněla současnost, a když se tam Joe podíval, viděl, že není všechno ztraceno. Jeho penis se při představě Phoebe postavil, a tak se Joe musel chvíli soustředit na počítání much poletujících kolem, než erekce opět opadla. Potom na poraněná místa přiložil lehký obvaz. Byl čas jít dál, než ho začnou hledat a než sedativa přestanou působit.
Natáhl si kalhoty, ukryl lékárničku a chvíli proti proudu potoka hledal místo dost úzké na to, aby mohl potok šmajdavě přeskočit. Potom vylezl na protější břeh a začal stoupat po svahu mezi stromy.

Ve čtvrt na šest Morton otevřel oči. Phoebe si právě kupovala z nápojového automatu kávu. Když ho znovu uviděla, zrovna zajíkavě vyprávěl sestře, jak z lodi spadl do vody.

„Mohl jsem se utopit…“ opakoval stále a křečovitě svíral přikrývku, jako kdyby to byl záchranný kruh. „Mohl… mohl jsem se utopit.“

„Ne, pane Cobbe. Jste v nemocnici…“

„Nemocnici?“ zeptal se jí a nadzvedl hlavu z polštáře, ačkoliv se ho sestra snažila uklidnit. „Plaval jsem…“

„To se ti zdálo, Mortone,“ řekla Phoebe a ukázala se mu.

Při pohledu na ní se konečně upamatoval na to, jak se sem dostal. „Bože,“ procedil skrze zaťaté zuby a hlava mu klesla zpět na polštář. „Ty děvko,“ zamumlal. „Ty zasraná děvko.“

„Uklidněte se, pane Cobbe,“ naléhavým hlasem pronesla sestra, ale Morton se zuřivě posadil na posteli a tím pohybem si z ruky vytrhl hadičku kapačky.

„Já to věděl!“ zařval a bodl prstem do vzduchu směrem k Phoebe.

„Poslechni sestru, Mortone.“

„Pomozte mi, prosím, paní Cobbová,“ požádala ji sestra.

Phoebe odložila šálek kávy a pokusila se jí pomoci, ale Morton jako by při pohledu na ni zešílel.

„Nedotýkej se mě! Ne…“

Zarazil se uprostřed věty a vzápětí vydal slabý zvuk, jako kdyby škytl. Potom se celý v okamžiku uvolnil – ruce mu padly na přikrývku a jeho vztekem zkřivená tvář ztratila veškerý výraz – a sestra už nemohla udržet váhu jeho uvolněného těla, a tak ho musela nechat padnout zpět na polštář. Tím to ale neskončilo. Zatímco sestra vyběhla ze dveří a volala na pomoc doktora, Morton začal rychle a zřejmě bolestivě dýchat, stále rychleji a zoufaleji.

Phoebe se nemohla na jeho utrpení dívat jen tak. Musela ho nějak uklidnit.

„To nic není,“ řekla a pohladila ho po studené tváři. „Mortone. Poslouchej mě. Nic to není.“

Oči za zavřenými víčky se mu koulely na všechny strany. Lapal po dechu.

„Vydrž, Mortone,“ řekla ještě Phoebe. „Neboj se.“

I kdyby ji mohl slyšet, stejně by neposlouchal. Ale poslouchal on ji vůbec někdy? Lapal po dechu, dokud jeho tělu nedošly síly. Pak přestal dýchat.

„Mortone,“ zašeptala mu do ucha, „nevzdávej to…“

Teď už bylo u postele sester víc a doktor jim rozdával příkazy, ale Phoebe už si toho nevšímala. Měla oči jen pro Mortonův obličej. Po bradě mu stekl pramínek slin a oči měl vytřeštěné dokořán. Vypadal stejně, jako když se za ní vedral do té koupelny: bez sebe vzteky a vztekal se dokonce i tehdy, když se mu to moře z jeho snu zavřelo nad hlavou.

Jedna ze sester vzala Phoebe za ruku a jemně ji vytlačila z pokoje.

„Obávám se, že mu selhalo srdce,“ zašeptala soustrastně.

Ale Phoebe věděla své. Ten blázen se utopil.

Na konci každého dne nastal onen okamžik, kdy se na město snesl modravý opar soumraku, ale na Harmon‘s Heights stále ještě svítilo slunce. Everville, ponořené do soumraku, tak ve stínu hory ozářené sluncem vypadalo jako město duchů. Všechno světské se teď zdálo až neskutečné. Lidé už nerozeznávali úsměvy sousedů v protějších domech a děti, které se ještě před chvílí nebály, že na ně za živým plotem nebo mezi popelnicemi číhá nějaká příšera, už si tím nebyly tak jisté.

V tom pomíjivém okamžiku, než slunce přestalo osvětlovat Harmon’s Heights a než se rozsvítily pouliční lampy, se celé město ponořilo do pochybností a nejisté duše v neskutečných ulicích přemítaly o tom, že život je jen plamínek svíčky, který může zhasnout i ten nejslabší závan větru.

To byla oblíbená chvíle Setha Lundyho. Měl raději večer než noc a měl rád i tu chvíli před úsvitem, kdy měsíc už zapadl a slunce vypadalo jen jako šedý proužek světla na východě. Tyhle chvíle miloval. Teď stál na náměstí a pozoroval poslední proužky světla na vrcholku hory. Poslouchal ty rány kladivem, které se v tuto denní dobu ozývaly zvlášť hlasitě, když tu se ze tmy vynořil nějaký rozhodně ne nesympatický muž a oslovil ho:

„Co to posloucháš?“

Takhle se ho zatím ptali jen doktoři. Tohle ale nebyl doktor.

„Slyším, jak andělé bouchají v nebi kladivem,“ odpověděl po pravdě, protože nevěděl, proč by měl lhát.

„Jmenuji se Owen Buddenbaum,“ řekl ten muž a přistoupil k Sethovi tak blízko, až chlapec cítil jeho dech, páchnoucí po brandy. „Jak se jmenuješ ty?“

„Seth Lundy.“

Owen Buddenbaum k němu přistoupil ještě blíž. Potom, zatímco se město kolem nich utápělo v šeru, políbil Setba na rty. Setba ještě žádný muž nikdy nepolíbil, ale v hloubi své duše, svého srdce i rozkroku věděl, že je to tak správné.

„Budeme to bouchání poslouchat spolu?“ zeptal se ho Owen Buddenbaum, „nebo začneme bouchat sami?“

„To druhé,“ odpověděl Seth.

„Dobrá,“ řekl Owen Buddenbaum. „Tak budeme bouchat sami.“

část 3 – Nádoby

kapitola 18

Tesla se probudila brzy, i když ji v noci svým telefonátem vzbudil Grillo a i když minulou noc šla spát kvůli Lucienovi

poměrně pozdě. Probrala se právě včas, aby si vyposlechla zpěv ptáků dřív, než ho přehluší hluk motorů z Melrose a Santa Monica. V kuchyni neměla žádné zásoby, a tak vyrazila do jídelny pod fitcentrem na Santa Monice, která byla otevřená už od pěti, nejspíš kvůli brzy vstávajícím masochistům, a tam nakoupila kávu, ovoce a pečivo k snídani pro sebe i svého hosta.

Nechci, abys s ním něco měla, připomněl jí Raul na zpáteční cestě do bytu. Přece jsme se dohodli: dokud nebudu pryč, žádný sex.

„Možná, že nikdy nebudeš pryč, Raule," poznamenala Tesla, „a já přece nebudu žít zbytek života jako jeptiška, zvlášť, když mi toho života možná už moc nezbývá."

No, no, to jsme se nějak špatně vyspali, že?

„A vůbec, opice mají sex rády. V zoo nikdy nic jiného nedělají."

Jdi do prdele, Bombecková. Udělej si to sama.

„To jsem dělala až doteď pořád. Mimochodem, na to sis nestěžoval. Líbilo se ti to?"

Bez komentáře.

„Já se s Lucienem vyspím, Raule. Tak se s tím radši smiř."

Děvko.

„Opičáku."

Když se vrátila, Lucien už byl vykoupaný a seděl na balkoně. Ve skříni našel nějaké Teslino staré oblečení: záplatované džíny á la rok 1968 a koženou vestu, která jeho hubené hrudi slušela lépe, než kdy slušela Tesle. Ach, ta nezdolnost mládí, pomyslela si Tesla, když viděla, jak rychle se zotavil z následků předchozí noci. Vyšel jí vstříc s nejistým úsměvem a pomohl jí připravit snídani.

„Hrozně se za to stydím," omlouval se jí. „Nikdy tohle nedělám. Říkal jsem, že nepiju vodku." Po očku si ji prohlédl. „Učíš mě pěkné věci," řekl jí. „Kate říká, že člověk se musí očistit, když se chce stát nádobou nekonečna."

„Tak tomu říkám hezká fráze," řekla Tesla. „Nádoba nekonečna. Co to přesně znamená?"

„No… znamená to… víš, že jsme stvořeni z toho samého jako hvězdy… a… musíme otevřít svoje duše… a to nekonečno, víš… všechno se stane jedním a všechno námi bude procházet."

„Minulost, budoucnost i snivá chvíle mezi nimi jsou jedinou zemí, žijící jeden nesmrtelný den."

Lucien užasle zíral. „Co je to?" zeptal se jí.

„Ještě jsi to nikdy neslyšel? Mně to řekl jeden muž…" zarazila se a přemýšlela. „Možná Fletcher," řekla potom. „Možná Kissoon."

„Kdo je Kissoon?" zeptal se Lucien.

„Někdo, o kom se mi nechce mluvit," řekla Tesla. V jejím životě bylo několik zážitků, o kterých s nikým nemluvila, a Kissoon mezi ně patřil také.

„Chtěl bych, abys mi to vyprávěla," řekl Lucien. „Chtěl bych se naučit tvojí moudrosti."

„To tě zklamu," řekla Tesla.

Lucien ji uchopil za ruku. „Prosím, myslím to vážně."

Slyšela, jak si ta opice v její hlavě zhnuseně odkašlala, a nemohla potlačit letmý úsměv.

„Co je na tom legračního?" zeptal se trochu ublíženě Lucien.

„Nic," řekla Tesla. „Nebuď taková citlivka. Jestli něco nesnáším, tak je to chlap citlivka."

V půl osmé už byli na cestě na sever. Jeli podél pobřeží. Buď Tesla, nebo Raul měli nějaký šestý smysl, kterým zjišťovali přítomnost policejních hlídek, a když jim nehrozilo žádné nebezpečí z této strany, hnala Tesla svůj motocykl rychlostí dvou set kilometrů v hodině. Ve čtvrtek večer překročili hranici a asi v deset hodin večer se rozhodli, že pro jeden den už toho cestování bylo dost. Zastavili v motelu a zaplatili jednolůžkový pokoj. Všem muselo být jasné, co to znamená.

Zatímco Lucien vyběhl sehnat něco k jídlu, Tesla zavolala Grillovi. Grillův hlas zněl radostně, že ji zase slyší. Řekl jí, že ten rozhovor s Howiem nedopadl nejlépe, a navrhl jí, aby těm dvěma zavolala sama a přesvědčila je, že si nevymýšlí.

„Co se stalo s D'Amourem?" chtěla vědět Tesla. „Myslela jsem, že ten na ně měl dávat pozor?"

„Mám hádat?" zeptal se Grillo.

„Jasně."

„Myslím, že je mrtvý."

„Cože?"

„Nechtěl mi to říct přesně, ale měl něco velikého a od té doby už se neozval."

Tahle novinka Teslou otřásla. Její vztah k D'Amourovi sice nebyl nijak blízký – setkala se s ním jen jednou od těch událostí v Grove, když náhodou zajela do New Yorku – a považovala ho za tajnou zálohu a studnici esoterických vědomostí. D'Amour byl pro ni někdo, kdo se vždycky ve všem vyzná. Ale teď se zdálo, že se zmýlila. D'Amour, který patnáct let bojoval s nepřítelem a věděl, jak se proti němu bránit – měl dokonce nějaká magická znamení vytetovaná na těle – teď tu bitvu asi prohrál. Jak tedy asi dopadne ona? Nejspíš ještě hůř.

Lucien naštěstí její poznámku o citlivkách nevzal vážně. Okamžitě mu bylo jasné, že Tesla některé věci záměrně přehání. Opatrně vyzvídal proč a nakonec se to dozvěděl. Ujišťoval ji o svých sympatiích slovy, ale Tesla mu brzy dala najevo, že slova nestačí, a tak ji místo mluvení začal hladit a líbat a zanedlouho už byli nazí a on ji varoval, že není nijak skvělý milenec a že ji nechce zklamat.

Tesle se jeho nejistota líbila a nakonec zjistila, že ani nebyla opodstatněná. Pravda, nebyl nijak vynalézavý, ale širokou škálu nápadů nahradil hloubkou, což také stálo za to. Milovali se vášnivě, jak to nezažila od doby, kdy

studovala na vysoké škole. Postel pod nimi vrzala a nárazy jejího kovového rámu prohlubovaly rybu ve zdi, kterou tam udělali nějací dřívější milenci.

Raul se neozval. Neslyšela od něj ani hlásku. Ale potom, když s Lucienem seděli a jedli studenou pizzu a přitom se opět začali mazlit, znovu promluvil.

Tohle bylo naposled.

„Takhle to bude celou noc," odpověděla mu Tesla. „Jestli on na to stačí."

Rukama pomohla Lucienovi do sebe vstoupit. „A vypadá to, že na to stačí."

Prokrista! vykřikl Raul. Jak to můžeš dělat. Ať ho vytáhne!

„Zmlkni," nařídila mu Tesla a zálibně se dívala na svůj klín, spojený s Lucienem.

Alespoň zavři oči, zaprosil Raul.

Ale Tesle se to příliš líbilo. „Jen se dívej," řekla mu. Nadzvedla boky, aby do ní Lucien vstoupil co nejhlouběji. „Tisknu se k němu, on ke mně, já k němu…"

Nech toho…

„… je to jako rozcestí."

… ty nejsi normální.

Podívala se na Luciena. Oči měl napůl přimhouřené a vraštil obočí.

„Co… je ti?" vydechl.

„Nic. Je to nádhera," řekla Tesla.

Ta opice v její hlavě kvílela dál. Vždyť on… nás… nabodává. Nechte – toho!

V tu chvíli ucítila ve svých svalech jeho vůli, jak poprvé překročil tu bariéru mezi jejich soukromími, na které se dohodli na začátku svého soužití. Bolelo to a Tesla zasténala. Lucien považoval její sténání za projev rozkoše. Obejmul ji pevněji a zrychlil tempo.

„Ano," vykřikla Tesla. „Ano! Ano! Ano!"

Ne! zavyl Raul, a než mohla Tesla cokoliv udělat, pohnul jejím tělem.

Ruce, které až doposud zarývala do polštáře, se náhle vymrštily a zaťaly nehty do Lucienových zad. Z jejího hrdla vyšel příšerný chroptivý zvuk; nebyla by nikdy věřila, že je schopná ho ze sebe vydat, a vzápětí se její nohy zvedly, zahákly se pod Lucienovým podpažím a odkoply ho na zem. Všechno to se stalo tak rychle, že si Tesla nebyla ani jistá, jak k tomu došlo. Uvědomila si to, až když viděla Luciena na zemi vedle postele.

„Co tohle mělo sakra být?" zeptal se, když byl konečně schopen slova.

Opici zřejmě ta intervence uspokojila, a tak mohla Tesla konečně odpovědět: „To… to jsem nebyla já."

„Co tím myslíš, žes to nebyla ty?" zeptal se nevěřícně Lucien.

„Přísahám…" řekla Tesla a vstala z postele. Ale Lucien se nehodlal nechat napadnout podruhé. Rázem byl na nohou a ustupoval před ní k židli, přes kterou večer přehodil své oblečení.

„Počkej," řekla Tesla a zastavila se. „Vysvětlím ti to."

Lucien ji obezřetně pozoroval. „Poslouchám."

„Nejsem v tomhle těle sama," začala Tesla a už předem věděla, že tohle vysvětlování nebude nijak snadné. „Je tu se mnou ještě někdo." Tohle by snad ještě mohl pochopit, pomyslela si. Copak sám nedávno nemluvil o těch nádobách nekonečna? „Jmenuje se Raul."

Lucien se na ni podíval, jako kdyby promluvila nějakým cizím a neznámým jazykem. „Cože?" zeptal se šokovaně.

„Je to duch muže jménem Raul, který je v tomhle těle se mnou. Už je to pět let. A jemu se nelíbí, co tady děláme."

„Proč ne?"

„No… proč si to neposlechneš přímo od něj?"

Cože? vyjekl Raul.

„No tak," řekla nahlas, „je to tvoje práce. Tak to teď vysvětli."

Nemůžu.

„Sakra, dlužíš mi to!"

Lucien naslouchal té jedné polovině hádky, které rozuměl, s nevěřícným výrazem ve tváři. Tesla čekala. Nechala svůj jazyk bezvládně ležet v ústech.

„Zavrčel jsi," připomněla ještě Raulovi. „Tak teď můžeš zrovna tak mluvit."

A ještě než mohla tu myšlenku dokončit, cítila, jak se její jazyk pohnul, a pak Raul spustil, nejdřív nesrozumitelně, ale brzy mluvil jasně. Lucien se díval a poslouchal tohle bizarní představení naprosto strnule. Teslu napadlo, že si o ní asi myslí, že je blázen, ale nemohla mu to vyvrátit, protože teď mluvil Raul.

„To, co ti teď řekla…" začal Raul mluvit Tesliným hlasem, „… je pravda. Jsem duch muže, který… ztratil své tělo kvůli velikému zlu jménem Kissoon." Tesla ani nečekala, že začne mluvit o ztrátě svého těla, ale to kupodivu trochu zmírnilo její zuřivost. Věděla, jak těžko se o tom Raulovi mluví. Kissoon a jeho činy v něm probouzely trpké vzpomínky stejně jako v ní, ale jak se musel cítit Raul, kterému Kissoon ještě navíc ukradl tělo?

„Prokázala… mi… velkou laskavost," pokračoval váhavě Raul. „Za to jí budu do smrti vděčný." Olízl si rty a pokračoval. Byl tak nervózní, až z toho Tesle vyschlo v ústech. „Ale tohle, co dělá s mužem…" potřásl hlavou, „… to je pro mě hnus."

Lucien při těch slovech instinktivně spustil ruce a přikryl si pohlaví.

„Určitě jí to dělá dobře," pokračoval opatrně Raul. „Ale tahle její rozkoš pro mě znamená bolest. Rozumíš?"

Lucien mlčel.

„Chci, abys tomu rozuměl," naléhal na něj Raul. „Nechci, aby sis myslel, že jsi něco udělal špatně. To není tvoje vina."

Lucien sebral z podlahy slipy a začal si je natahovat.

„Už jsem řekl všechno," zakončil Raul. „Nechám vás…" Dřív než mohl dokončit větu, skočila mu Tesla do řeči. „Luciene," řekla. „Co to děláš?"

„Který z vás mluví teď?"

„Já. Tesla." Vstala z postele a zabalila se do tenké přikrývky. Lucien se ale stále oblékal, i když se ho Tesla snažila uklidnit. „Já vím, že tohle je asi ta nejbláznivější věc, jakou jsi kdy slyšel…"

„To máš pravdu."

„Ale co Kate a Friederika?"

„S těmi jsem nespal," řekl roztřeseným hlasem Lucien. „Proč jsi mi to neřekla?"

„Myslela jsem, že to není nutné."

„Takže já to tady dělám s chlapem – a ty si myslíš, že to není nutné?"

„Počkej. To má být všechno?" Opět se posadila a vrhla po něm chladný pohled. „Kde je tvůj smysl pro dobrodružství?"

„Myslím, že už mi žádný nezbyl," řekl Lucien a natáhl si její džíny.

„Jdeš pryč?"

„Jdu pryč."

„A kam půjdeš?"

„To nevím. Někoho si stopnu."

„Podívej, zůstat tady můžeš. Nemusíme nic dělat." Ve svém hlase zaslechla náznak zoufalství a vzápětí sebou proto začala pohrdat. Co to má být? Jedna a půl soulože ji dokážou rozházet tak, že se bojí spát sama? „Tak si jdi," řekla mu. „jestli chceš stopovat, tak běž. Chováš se sice jako puberťák, ale to je tvůj problém."

Pak odešla do koupelny a osprchovala se. Přitom si zpívala dost hlasitě na to, aby ji slyšel a uvědomil si, že jí je úplně jedno, jestli odejde, nebo ne.

Když o deset minut později vyšla ze sprchy, Lucien byl pryč. Tesla se ještě mokrá posadila na kraj postele a zavolala Raula.

„Tak… asi jsme sami."

Bereš to lépe, než jsem čekal.

„Jestli přežijeme příštích pár dnů," řekla Tesla, „budeme se muset rozdělit. Uvědomuješ si to?"

Ovšem.

Chvíli oba mlčeli. Tesla přemýšlela o tom, jaké to bude, žít sama.

„Mimochodem, bylo to opravdu tak hrozné?"

Příšerné.

„No, aspoň teď víš, o co přicházíš," řekla.

Tak mě musíš oslepit.

„Cože?"

To řekl Teiresiás.

Tesla stále ještě nechápala.

Ty ten příběh neznáš?

Toto byl jeden z paradoxů jejich vztahu, že on, bývalá opice, věděl od Fletchera o dávných mýtech, zatímco ona, bývalá profesionální scenáristka, o tom nevěděla vůbec nic.

„Tak mi ho vyprávěj," řekla a lehla si zpátky do postele.

Teď?

„No, vyděsil jsi mi společníka." Zavřela oči. „Tak začni."

Raul už jí několikrát vyprávěl mytické příběhy, většinou když ho o to požádala. Vyprávěl jí o Afroditě, o Odysseově putování i o pádu Tróje. Tenhle příběh se nicméně k jejich současné situaci hodil lépe než všechny ty, které jí vyprávěl dříve, a tak Tesla usínala s představou thébského věštce Teiresia, který podle legendy prožil sex jako muž i jako žena, prohlásil, že žena má ze sexu desetkrát větší potěšení než muž, a za vyzrazení tohoto tajemství ho rozzlobená bohyně oslepila. Ve spánku viděla Teiresia, putujícího Amerikami a hledajícího Teslu, až ji konečně našel v troskách Palomo Grove, kde se milovali tak, až země kolem nich pukala.

kapitola 19

Přibližně v té době, kdy Tesla usínala v motelu někde na jih od města Salem v Oregonu, se Erwin probíral z podivné dřímoty. Probudil se na podlaze ve svém obývacím pokoji. V krbu hořel oheň – koutkem oka viděl vyšlehávající plameny – a to Erwina potěšilo, protože mu byla hrozná zima. Takovouhle zimu nikdy předtím nezažil.

Musel se soustředit, aby si vzpomněl na to, jak se vrátili od potoka. Erwin věděl, že nepřišel sám. Byl s ním Fletcher. Čekali tam až do setmění, ne? Čekali v ruinách toho domu, než vyšly první hvězdy, a potom se opuštěnými ulicemi vrátili zpátky. Nechal auto stát před Masonic Hall? Asi ano. Jen matně si vzpomínal, že Fletcher mu říkal, že pohrdá stroji, ale to znělo tak absurdně, že to Erwin přičetl nějakému bláznivému snu. Proč by se mělo stroji pohrdat?

Začal zvedat hlavu, ale zvedl ji sotva o pár centimetrů, když se ho zmocnila nevolnost, a tak si znovu lehl. Jeho pohyb nicméně upoutal pozornost někoho v okolní tmě. Fletcher tu byl s ním.

„Probudil ses…" řekl.

„Asi mám chřipku," odpověděl Erwin., Je mi příšerně."

„To přejde," odpověděl Fletcher. „Zůstaň ležet."

„Musím se napít. Vezmu si aspirin. Moje hlava…"

„Tvé potřeby neznamenají nic," řekl Fletcher. „Také brzy přejdou."

Taková řeč Erwina trochu podráždila, a tak alespoň otočil hlavu na stranu, aby Fletchera zahlédl. Uviděl však jen zbytky křesla: jednoho z těch čtyř koloniálních křesel, za které zaplatil několik tisíc dolarů. Bylo rozlámané na kusy. Erwin zasténal:

„Co se stalo s tím krásným nábytkem?"

„Použil jsem ho na oheň," odpověděl Fletcher.

Tohle už bylo na Erwina příliš. Snažil se nevšímat si bolesti hlavy a posadil se, aby vzápětí objevil, že ostatní křesla také posloužila jako palivo a celý pokoj, který udržoval vždycky v úzkostlivém pořádku, je vzhůru nohama. Jeho knihy ležely na zemi stejně jako sbírka vycpaných ptáků.

„Co se stalo?" zeptal se nechápavě. „Někdo se sem vloupal?"

„To byla tvoje práce, ne moje," odpověděl Fletcher.

„To není možné," Erwin konečně našel očima Fletchera a viděl, že sedí v posledním z křesel, které bylo ještě celé. Seděl zády k Erwinovi a díval se z okna. Venku byla tma.

„Věř mi, udělal jsi to ty," trval na svém Fletcher. „Jen kdybys byl trochu povolnější."

„O čem to mluvíš?" zeptal se Erwin. Teď už začínal zuřit, což se projevilo pro změnu jako pulsující bušení v hlavě.

„Lehni si," řekl Fletcher. „Tohle všechno tě za čas přejde."

„Nech už těch řečí," odpověděl Erwin. „A koukej mi to vysvětlit."

„Vysvětlit?" povzdechl si Fletcher. „Vysvětlování je vždycky tak obtížné." Přitom se otočil od okna čelem k Erwinovi a nějakým způsobem, kterému Erwin nerozuměl, se celé křeslo otočilo s ním, ačkoliv s ním Fletcher vůbec nehnul. Ve světle ohně vypadal lépe, než jak si ho Erwin pamatoval. Jeho pleť vypadala zdravěji a oči byly jasnější. „Řekl jsem ti, že jsem kvůli něčemu přišel."

Erwin si teď vzpomněl jasně, co Fletcher u potoka říkal. „Přišel jsi mě zachránit ze všednosti bytí," odpověděl.

„A jak si myslíš, že to mám udělat?" zeptal se Fletcher.

„Já nevím a zrovna teď mě to nezajímá."

„A co by tě teď mělo zajímat?" zeptal se ho Fletcher. „Tvůj nábytek? Na to už je trochu pozdě. Tvoje nevolnost? Na to je, obávám se, už také trochu pozdě…"

Erwinovi se tahle konverzace vůbec nelíbila. Natáhl se pro svůj kabát, uchopil ho a začal se zvedat z podlahy.

„Co to děláš?" zeptal se ho Fletcher.

„Musím si sehnat nějaké léky," řekl Erwin. Bylo mu jasné, že by nebylo příliš moudré říci mu, že jde celý incident ohlásit na policii. „Mám ti taky něco vzít?" zeptal se nevinně.

„Jako co?"

„Třeba něco k jídlu nebo k pití? Mám tady džus, sodu…" Nohy se pod ním třásly, ale dveře byly od něj jen pár kroků. Klopýtavě se k nim vydal.

„Nic mi nenos," odpověděl Fletcher. „Všechno, co potřebuji, je tady."

Erwin natáhl ruku ke klice. Teď už Fletchera téměř neposlouchal. Chtěl jen opustit tento pokoj a vlastně i celý dům, i kdyby to mělo znamenat, že bude až do příjezdu policie stát na ulici.

Když uchopil kliku, oheň vyšlehl vzhůru a v jeho světle Erwin zahlédl jasně svou ruku. Vypadala příšerně. Kůže mu visela ve volných záhybech kolem zápěstí, jako kdyby náhle velice zhubl. Vykasal si rukáv košile a při pohledu na paži se neubránil zděšenému výkřiku. Nebylo divu, že se cítil tak slabý. Celé jeho tělo jako by teď tvořily jen šlachy a kosti.

Teprve nyní pochopil pravý význam Fletcherovy poslední věty.

Nic mi nenos…

„Bože, to ne," vydechl Erwin a chtěl otevřít dveře. Byly samozřejmě zamčené a klíč nikde.

… všechno, co potřebuji, je tady.

S výkřikem se vrhl celým tělem na dveře a začal do nich bušit pěstmi. Když musel znovu nabrat dech, zaslechl za sebou nějaký pohyb a ohlédl se přes rameno. Za sebou uviděl Fletchera – stále sedícího v tom křesle. Blížil se k němu. Erwin se zády přitiskl ke dveřím a postavil. se svému nepříteli čelem.

„Slíbil jsi, že mě zachráníš," řekl mu.

„A není celý tvůj život všední?" opáčil Fletcher. „A jediné, co tě z něj může zachránit, je smrt."

Erwin otevřel ústa, aby řekl: ne, můj život není všední. Mám tajemství, velké tajemství.

Ale než mohl cokoli vyslovit, Fletcher se natáhl a uchopil jeho ruce do svých. I přes chlad v rukou Erwin cítil, že Fletcher má ruce ještě chladnější, a pak už si jen uvědomoval, jak z něj život prchá, jako by se chtěl dostat k někomu, kdo ho bude užívat lépe.

Rozvzlykal se, stejně tak vztekem nad prchajícím životem jako strachem, vzlykal dál, zatímco ho život opouštěl, a ztichl až tehdy, když ho opustil docela.

Joe původně vůbec nechtěl šplhat až na vrchol hory. Jeho prvotním plánem bylo zůstat mezi stromy na jejích svazích a počkat, až celé město usne. Potom chtěl sestoupit dolů a jít za Phoebe. Ale večer – nepamatoval si přesně kdy – se z nějakého důvodu rozhodl trochu se projít, aby se nenudil, a jakmile vyrazil, radil mu jeho instinkt nezastavovat se, dokud nebude pryč z lesa. Byla krásná noc. Z hory bude mít nádherný výhled na celé město, údolí a na celý okolní svět, kam s Phoebe dnes v noci vyrazí. A tak se nezastavoval, ale les, místo aby řídl, za chvíli zhoustl natolik, že sotva viděl hvězdy. Ale Joe šel dál. Sedativa sice pomalu přestávala působit, ale on si toho nevšímal. Jako kdyby ho jeho vlastní bolest také trochu těšila: možná to byl ten dotek bolesti, který se skrývá v každém štěstí.

A po nějaké době les opravdu začal řídnout a Joe se čím dál častěji začal ohlížet za sebe. Ten pohled ho přesvědčil, že jeho putování nebylo marné. Město vypadalo jako zářící šperkovnice a Joe si našel mezi kameny místo, kde se posadil

a chvíli se tím pohledem na město kochal. Vždycky měl ostříží zrak, a dokonce i teď rozeznával chodce na ulicích. Turisté, předpokládal. Chtějí si užívat Everville i v noci.

Přitom ale cítil, jak jeho myšlenky k sobě něco volá. Nevěděl proč, ale otočil se k vrcholu hory. Pak se postavil a prohlédl si ho lépe. Klame ho snad zrak, nebo je tam opravdu nějaké podivně pulsující světlo? Joe si ten jev chvíli prohlížel a potom se znovu vydal po svahu nahoru. Při chůzi nespouštěl oči z té záhadné záře.

Neviděl zdroj toho světla – zřejmě se ukrýval někde mezi těmi skálami – ale teď už nepochyboval, že ta záře není klam. Neviděl totiž už jen záři, ale slyšel rytmické hučení, jako kdyby v obrovské dálce kdosi bušil na buben. A ve vzduchu zavanula nějaká vůně, při které mu ústa zvlhla slinami.

Byl teď asi padesát metrů od dvojice skal a upíral oči do průrvy mezi nimi. Rozkrok ho příšerně bolel a ta bolest pulsovala ve stejném rytmu jako to hučení. V nose ho štípalo, oči mu slzely a v ústech měl plno slin.

Ty pocity se stupňovaly úměrně zkracující se vzdálenosti. Pulsující bolest mu začala vystřelovat do celého těla, až se mu zdálo, že celé jeho tělo se podrobuje rytmu toho záhadného hučení. Z očí mu tekly slzy a z nosu hlen. Z otevřených úst vytékal pramének slin. Ale odhodlaně vrávoral kupředu, protože chtěl rozřešit záhadu toho světla. Když se přiblížil přímo ke skalám, upadl a viděl, že tu není sám. V průrvě mezi skalami leželo na zemi tělo, omývané vlnami světla. Ačkoliv se velikostí podobalo tělu dospělého muže, jeho proporce připomínaly lidský plod: hlava byla neúměrně veliká a končetiny vyhublé.

Joe se při pohledu na ten zjev vyděsil, a kdyby se k tomu světlu mohl dostat jinou cestou, neváhal by se jí dát. Ale skály byly příliš hladké, než aby se je pokusil přelézt, a byl příliš netrpělivý, než aby je obešel a pokusil se k tomu světlu dostat z druhé strany. A tak odhodlaně vykročil mezi skály a překročil ležící tělo.

V tom okamžiku se jedna z těch vyhublých končetin natáhla a chytila ho za nohu.

Joe vykřikl leknutím a upadl na zem. Ta bytost ho ale nepustila. Pozvedla obrovskou hlavu ze země a Joe viděl skrze závoj slz zastírajících jeho zrak, že pohled očí té bytosti nepatří umírajícímu. Podivné oči byly jasné stejně jako hlas, který vycházel z úst, jimž chyběly rty.

„Jsem Noe," řeklo to stvoření. „Přišel jsi mě odnést domů?"

Phoebe zůstala v nemocnici až do půlnoci a zabývala se vyplňováním všech papírů týkajících se Mortonovy smrti. Znovu k ní přišel Gilholly. Phoebe věděla, že přijde, jakmile se dozví o smrti jejího muže.

„Tohle vaší situaci náramně komplikuje," řekl Phoebe. „Uvědomujete si to?"

„Morton zemřel na infarkt," namítla Phoebe.

„To uvidíme až z pitevní zprávy. Mezitím chci, abyste mi okamžitě ohlásila, kdyby se Flicker objevil, rozumíte mi?" Zabodl prst do vzduchu jejím směrem, což by za jiných okolností nikdy nemohla přejít bez komentáře. Ale teď se ovládla a snažila se dál hrát truchlící vdovu.

„Rozumím," šeptla.

Zdálo se, že to sehrála dobře. Gilholly se uklidnil a trochu změkl. „Proč jste to udělala, Phoebe?" zeptal se jí. „Chci říct, vždyť mě znáte, že nejsem rasista, ale když jste si chtěla najít milence, proč jste si vybrala zrovna jeho?"

„Proč dělají lidi to, co dělají!" opáčila Phoebe a sklopila oči, protože se bála, že by se vzápětí přestala ovládat a mohla by mu jednu vrazit.

Gilholly zřejmě považoval její sklopené oči za další důkaz pokání, protože jí položil ruku na rameno a zamumlal: „Já vím, že je tomu teď těžké věřit, ale nic není tak zlé, jak to na začátku vypadá."

„Opravdu?"

„Věřte mi," odpověděl. „A teď jděte domů. Musíte se vyspat. Ráno si promluvíme."

Já tady zítra ráno nebudu, chlapče, myslela si po cestě pryč. Budu někde, kde mě nenajdeš, a budu tam s tím, koho mám ráda.

Samozřejmě nemohla spát, i když byla k smrti unavená a trocha odpočinku by nebyla k zahození. Musela si ale sbalit věci. Mezitím se najedla – snědla kus koláče a hamburger, z něhož jí kapala žlutá hořčice na bradu, když se probírala věcmi, které si chtěla odvézt a které hodlala vyhodit. Potom, když si sbalila oblečení, rychle prohlédla album fotografií a vzala si jich několik s sebou. Obrázek domu, jak vypadal, když se sem poprvé s Mortonem šťastně nastěhovali. Několik obrázků z dětství, máma, táta, Murray a ona. Byla tlustá už v šesti letech.

Vždycky nesnášela pohled na svatební fotografie – dokonce i na ty, kde byla sama, bez Mortona – ale několik si jich vzala, asi ze sentimentu. Potom přibalila ještě pár obrázků Festivalu v roce 1988, kdy se doktor rozhodl udělat vlastní alegorický vůz, na kterém stála ona ve vlastnoručně zhotoveném kostýmu lahvičky na léky. Ten kostým tenkrát všichni obdivovali.

Než si sbalila všechny věci, které si chtěla vzít s sebou, byly už téměř tři hodiny ráno a Phoebe se začala bát, že Gilholly Joea chytil. Vzápětí tu myšlenku, zavrhla. Kdyby ho skutečně chytil, dal by jí vědět. Anebo by jí zavolal Joe a řekl by jí, že pro ni nepřijede a že mu má sehnat právníka.

Ne, její milenec je stále ještě na svobodě. Jen se k ní ještě nedostal. Možná, že se v noci vrátil do svého bytu, aby si sbalil své věci. Nebo se někde pokouší sehnat nějaké cizí auto, ve kterém by je policie jen tak nevystopovala. Nebo si možná prostě dává načas, stejně jako když jim vzácně zbylo pár hodin pro sebe, a zdržuje to, protože ho to baví.

Jen když odjedou ještě před úsvitem. To bude ještě všechno v pořádku. A do úsvitu chyběly ještě celé dvě nebo tři hodiny. Phoebe šla k zadním dveřím, postavila se na práh a hledala mezi stromy nějaké znamení, že tam Joe už čeká. Však on přijde. Možná, že přijde později, ale přijde.

„Odkud jsi?" zeptal se toho stvoření Joe a Noe zvedl levou ruku – přičemž ale v pravé pořád držel Joeovu nohu – a

ukázal směrem do průrvy mezi skálami. Ukazoval přímo k tomu světlu a hučení, jejichž zdroj chtěl Joe vypátrat.

„Co je to?“

„Ty to opravdu nevíš?“

„Nevím.“

„Pobřeží moře Podstaty leží deset kroků ode mě,“ řekla ta bytost. „Ale já jsem příliš slabý, než abych tam došel.“

Joe si klekl na zem, vedle Noea. „Nejsi zas tak slabý,“ podotkl a pokusil se vyprostit nohavici z jeho sevření.

„Třikrát jsem se tam pokoušel dostat,“ odpověděl Noe, „ale na prahu brány se soustředí příliš mnoho síly. Oslepuje mě a drtí mi kosti.“

„A moje to nerozdrtí?“

„Možná. Možná. Ale poslouchej mě: ve svém světě jsem významný muž. Cokoliv ti tady chybí, ti tam mohu poskytnout…“

„Cokoliv mi chybí, jo?“ zamyslel se Joe. Věděl o spoustě takových věcí. „Takže, když tě přenesu přes ten práh…“ pokračoval a zároveň ho napadla nesmyslná myšlenka, že tohle všechno jsou jen halucinace a on sám leží v bezvědomí někde v lese a pomalu umírá na ztrátu krve, „… co se stane pak?“

„Pokud mě přeneseš přes práh, můžeš se přestat bát všeho, co ti tu hrozí, protože tam tě čeká moc, to ti přísahám. Taková moc, která se tobě bude zdát neomezená, protože tvůj mozek nemá takové schopnosti, aby ji beze zbytku využil.“

Noe mluvil mnohem spisovněji, než kdy Joe slyšel, a to – spolu s nepříjemným pálením a slzením očí – mu bránilo, aby úplně pochopil smysl toho sdělení. Ale hlavní myšlenku mu Noe nemusel dvakrát vysvětlovat. Musí ho prostě přenést asi deset, jedenáct, nebo možná dvanáct kroků přes ten práh a potom dostane za svou službu odměnu.

Ohlédl se do toho světla a pokoušel se v něm rozeznat nějaké podrobnosti, ale v ten okamžik jeho barbituráty omámený mozek napadlo logické vysvětlení téhle záhady.

„To je tvoje loď, viď?“ zamumlal. „Tak tohle je to UFO.“

„Moje loď?“

„Můj Bože…“ prohlédl si Noea na zemi s úžasem ve tváři, „… je vás tady víc?“

„Jistě.“

„A kolik?“

„Nevím. Nebyl jsem doma více než sto let.“

„Ale kolik je vás v té lodi…“

„Proč stále mluvíš o lodi?“

„Tohle!“ ukázal Joe směrem k tomu světlu. „Jak jsi tomu říkal? Moře Podstaty?“

„Ale to není loď. To je moře.“

„A ty ses v něm dostal sem?“

„Ano, po něm. Ale teď bych si přál, abych se sem byl nikdy nedostal.“

„Proč?“

„Protože jsem tu našel jen zármutek a samotu. Když jsem se sem dostal, byl jsem v plné síle. A podívej se na mě teď. Prosím, ve jménu soucitu, přenes mě přes práh…“ Na jeho tváři se během té řeči objevily kapičky tmavého potu, který mu začal skapávat kolem nosu až do koutků úst. „Odpusť mi, že jsem tak rozrušen,“ řekl Noe. „Už jsem ztrácel naději…“

Rozrušení v jeho hlase Joea obměkčilo. Takovou prosbu nemohl oslyšet. „Udělám, co budu moct,“ řekl Noeovi.

„Jsi dobrý člověk.“

Joe podsunul ruce pod ležící tělo. „Abys věděl, mně taky není nejlíp. Udělám, co budu moct, ale nic ti neslibuju. Chytni se mě kolem ramen. Jo, takhle. Tak jdeme.“ Začal se zvedat. „Jsi těžší, než vypadáš,“ vydechl a chvíli se potácel, než se konečně postavil. Pak se narovnal.

„Chci vědět, z jaké jsi planety,“ řekl ještě, když vykročil směrem ke prahu.

„Planety?“

„Jo. A v jaké je galaxii. A vůbec tohle všechno. Protože až budeš pryč, nikdo mi to neuvěří, když nebudu znát detaily.“

„Asi ti nerozumím.“

„Chci vědět…“ začal znovu Joe, ale v tu chvíli vstoupil mezi skály a rázem zmlkl. Konečně trochu viděl, co vydává to světlo. Nebyl to žádný hvězdolet. Alespoň tam žádný neviděl. Viděl jen oblohu a v té obloze trhlinu, kterou k němu pronikalo světlo tak příjemné jako pohled milenčiných očí. Jakmile je zahlédl, okamžitě zatoužil žít ve světle toho podivného slunce a vidět je na vlastní oči.

Noe se v jeho náruči zachvěl. Zaťal Joeovi své tenké prsty do ramene.

„Vidíš?“ zamumlal mu do ucha. „Vidíš to?“

A Joe viděl. Jinou oblohu a pod ní břeh moře. A to moře hučelo do rytmu s údery jeho srdce a jeho pronikavá vůně ho štípala do očí a povzbuzovala jeho slinné žlázy k činnosti.

„Moře Podstaty…“ vydechl Noe.

Ach, Bože, napadlo Joea, teď kdybych tak měl s sebou Phoebe, aby ten zázrak viděla také. Celý užaslý nad tím pohledem jen matně vnímal, že země pod jeho nohama se pohybuje a rozestupuje a že se brodí po kotníky tekutou zemí. Ta země se pohybovala ve vlnách tam a zpátky, mezi oběma světy. Ty vlny měly sílu a Joe se musel na chviličku zastavit a lépe rozložit váhu svého břemene, aby ho jejich nárazy nesmetly na zem. Nebyl od prahu dál než dva kroky a kolem něj se točily víry čisté energie. Cítil, jak mu vržou klouby a převracejí se všechny vnitřnosti. V hlavě mu bušila krev, jako kdyby mu celá hlava chtěla explodovat a vlétnout do toho moře sama.

Joe to pochopil jako pobídku, aby zrychlil, přitiskl k sobě Noea a skloněný, jako kdyby šel proti silnému větru, vyrazil

kupředu. První krok byl obtížný, druhý ještě horší a třetí už téměř nemožný. Oči měl pevně zavřené, ale za víčky neměl tmu. Viděl modř, sametovou modř, a i přes ohlušující bušení v hlavě slyšel křik ptáků, který tu modř protínal šarlatovými klikyháky.

„Neznám tvoje jméno," zašeptal mu kdosi. „Ale doufám, že mě slyšíš."

„Ano…" pomyslel si Joe. „Slyším tě."

„Pak otevři oči," pokračoval ten hlas. Joe si uvědomil, že je to Noeův hlas. „Vydáme se na cestu."

„Kam jdeme?" zeptal se Joe. Ačkoliv mu Noe řekl, aby otevřel oči, ta modř, kterou viděl za zavřenými víčky, byla tak příjemná, že se mu nechtělo ji opustit.

„Jdeme do Liverpoolu," řekl Noe.

„Do Liverpoolu?" zeptal se Joe. V jeho představách to bylo šedivě nudné a zcela prozaické město. „To jsme šli až sem, jenom abychom se dostali do Liverpoolu?"

„Potřebujeme tam najít loď. Vidím je i odsud."

„Jaké lodě?" chtěl vědět Joe. Stále měl ještě zavřené oči.

„Podívej se sám."

Proč ne? pomyslel si Joe. Ta modrá tam bude ostatně pořád, stačí znovu zavřít oči. A tak je otevřel.

kapitola 20

Byl pátek ráno a už bylo pozdě něco dohánět. Jestli se už police neprohýbaly zbožím, výlohy byly špinavé, dveře nenatřené, ulice neumyté, psi neostříhaní, ubrusy pomačkané a koláče neobjednané, teď už bylo pozdě něco napravovat. Turisté už dorazili a hodlali se bavit a utrácet peníze, takže jestliže nebylo cokoliv dokončeno, muselo to na své dokončení pár dní počkat.

„Letošní rok," prohlásila Dorothy Bullardová ke svému manželovi, když vstávala do slunečného rána, „bude ze všech nejúspěšnější."

A nemusela jít pro potvrzení daleko. Když po osmé hodině projížděla po Main Street, bylo na ulicích daleko více lidí, než obyčejně v sobotu ráno bývalo, a na chodnících zahlédla mnoho neznámých tváří. To byli turisté, kteří se včera večer ubytovali v motelech a ubytovnách a ráno se vydali do města začít den pořádnou snídaní, sestávající z šunky, vajec a spousty evervillské pohostinnosti.

Jakmile se dostala do své kanceláře, zaběhla za Gilhollym, jehož kancelář byla právě naproti její, a snažila se z něj vytáhnout nějaké novinky o případu té Phoebe Cobbové. Gilhollyho sice nezastihla, ale zato tam seděl jeden z Dorothiných nejoblíbenějších strážníků, Ned Bantam, a zaujatě pročítal program festivalového víkendu a výtisk Tribune.

„Vypadá to, že tenhle víkend bude fajn, Dottie," zašklebil se na ni. Už několikrát mu zakázala používat tuhle přezdívku, ale on ji používal dál s takovým šarmem, že se už nikdy nepřinutila, aby mu to zakázala znovu.

„Zatkli jste Joe Flickera?"

„To bychom ho nejdřív museli najít."

„A to jste ho ještě nenašli?"

„Kdybychom ho našli, tak už by byl pod zámkem, Dottie," odpověděl Ned. „A nemrač se tolik. Však ho najdeme."

„Myslíš si, že je nebezpečný?"

„Na to se zeptej Mortona Cobba," řekl Ned. „I když teď už je na to kapku pozdě."

„Cože?"

„Ty to nevíš?" podivil se Ned. „Už to má chudák za sebou."

„Oh, můj Bože," vyděsila se Dorothy. „Takže tu máme vraždu, zrovna když je Festival?"

„To by mělo všemu dodat tu pravou šťávu, ne?"

„To není legrace," řekla Dorothy. „Celý rok se snažíme…"

„Neboj se," uklidňoval ji Ned. „Flicker už je teď určitě někde v Idahu."

„A co ona?" namítla Dorothy. Phoebe znala jen od vidění a měla dojem, že ta ženská nevypadá špatně.

„Co s ní má být?"

„To ji nezatknete?"

„Jed tam včera večer poslal Barneyho, aby hlídal její dům, kdyby se pro ni Flicker vrátil, ale nic se nedělo. Proč by tam měl taky chodit?"

Dorothy mlčela, ačkoliv měla na jazyku odpověď. Přece z lásky. Měl by tam přijít, protože ji miluje.

„Takže se tam ani neobjevil?"

Ned potřásl hlavou. Dorothy nemohla potlačit pocit uspokojení nad tím, že se milenec na tu Cobbovou vykašlal a nevrátil se pro ni. Teď bude ta Cobbová muset s pravdou ven a za všechno bude muset platit.

Po chvíli se trochu uklidnila a požádala Neda, aby ji informoval o všech novinkách týkajících se honu na toho zločince. Zároveň ji těšilo pomyšlení, že i kdyby ten kriminálník nebyl v Idahu, bude pravděpodobně příliš daleko, než aby mohl jakýmkoliv způsobem zkazit budoucích dvaasedmdesát hodin Festivalu.

Nepřišel. To byla první myšlenka, která Phoebe po probuzení napadla. Čekala u zadních dveří až do chvíle, kdy z oblohy zmizely poslední hvězdy. Ale on nepřišel.

Teď seděla u kuchyňského stolu, před sebou talíř palačinek a pokoušela se rozhodnout, co by měla udělat. Jedna její část jí říkala: odjeď pryč. Odjeď, dokud ještě můžeš. Jestli tady zůstaneš, budeš muset před každým hrát zarmoucenou vdovu. A budeš muset zařizovat pohřeb, vysvětlovat všechno pojišťovně a spoustu dalších věcí, o Gilhollym nemluvě, protože ten tě přijde vyslýchat znovu.

Ale tomu hlasu odporoval jiný hlas, který jí řekl: Když teď odejdeš z města, Joe už tě nikdy nenajde. Možná včera ve tmě zabloudil. Možná ho Morton zranil hůř, než sis myslela. Možná, že někde leží a krvácí.

Takže se musíš rozhodnout, říkal ten hlas. Věříš mu, že se pro tebe určitě vrátí? Jestli ne, tak odjeď. Jestli ano, potom se postav všem nepříjemnostem tváří v tvář a zůstaň.

V tu chvíli, kdy ji tahle myšlenka napadla, Phoebe věděla, co udělá. Samozřejmě, že mu věří. Samozřejmě.

Uvařila si šálek silné kávy, aby se připravila na věci příští, potom se rychle osprchovala, učesala a oblékla. Ve tři čtvrtě na devět, právě když se chystala odejít do práce, zazvonil telefon. Phoebe se k němu vrhla, popadla s bušícím srdcem sluchátko a vzápětí uslyšela Gilhollyho hlas.

„Jen kontroluji, jestli jste doma," řekl jí.

„Zrovna jdu do práce," řekla Phoebe. „Jestli vám to ovšem nevadí."

„Nevadí. Doufám, že vás tam najdu."

„Nejspíš."

„Váš milenec se včera v noci neukázal, že?"

Právě chtěla odpovědět, že ne, když si uvědomila, že se jí neptá, ale konstatuje fakt. Už věděl, že se pro ni Joe nevrátil. Což znamenalo, že její dům včera někdo hlídal, což opět znamenalo, že Joe tu hlídku pravděpodobně viděl, a proto se nemohl u ní doma ukázat. Všechno to jí proběhlo hlavou v několika vteřinách, ale trvalo to tak dlouho, že si Gilholly její mlčení mohl vykládat všelijak.

„Jste tam?"

Phoebe byla ráda, že s ním nemluví tváří v tvář a že nemusí přemáhat úsměv.

„Ano," řekla a dávala si pozor, aby do jejího hlasu nepronikla úleva, která se jí rozlila celým tělem. „Ano, jsem tady."

„Jestli se s vámi pokusí nějak spojit…"

„Já vím, já vím. Dám vám vědět, Jede. Slibuji."

„Neříkejte mi Jede, paní Cobbová," ohradil se Gilholly. „Mezi námi je pouze profesionální vztah a já bych byl rád, kdyby to tak zůstalo."

A pak zavěsil. Phoebe položila sluchátko a chvíli roztřeseně seděla na schodech. A pak se náhle úlevou a štěstím rozplakala a trvalo jí celých deset minut, než se ovládla tak, aby mohla vstát a jít si umýt obličej.

I přes námahu minulé noci se Buddenbaum ráno probudil jako vždycky, pár minut před úsvitem. Jeho biologické hodiny byly takhle načasované už dávno, a tak se mu za posledních osmdesát let nikdy nestalo, že by východ slunce zaspal. Jeho prací bylo přece vyprávět příběhy a on sám neznal větší a starší drama než to, které se odehrávalo před očima všech při každém soumraku a rozbřesku. Vítězství světla nad tmou bylo dnes nicméně obzvláště dráždivé, neboť to světlo mělo dnes dopadat na příběh, o kterém Buddenbaum doufal, že se navěky zapíše do lidské paměti.

Už tomu bylo nejméně půl druhého století, kdy zasadil semínko, ze kterého vyrostlo celé Everville. Během té doby zasel mnoho takových semen a doufal, že se ujmou. Byly to dlouhé a osamělé roky, kdy putoval ze státu do státu jako neznámý návštěvník. Jistěže to mělo určité výhody: tak například se takhle rychle dostával z dosahu ramene zákona, když se putujícím pionýrům začal jejich sen hroutit před očima. A dokonce i tady, v Everville, už nezbylo téměř nic z krásné ryzosti těch lidí, se kterými se setkal kdysi v Independence, ve státě Missouri. Ty lidi tenkrát poháněla zoufalství a odvahu jim dávala nevědomost, ale i přes to všechno ho určitým způsobem dojímali. Dojímali ho i teď, kdykoli si na ně vzpomněl.

V těch zhrublých duších bylo nepochybně něco, za co by stálo položit život, a to byl větší dar, než oni sami věděli. Jejich potomci už ten dar ale neměli. To byli obyčejní lidé, přesně jak Owen čekal. Stavěli si svá předměstí a zakládali městské výbory; a všichni už dávno ztratili všechen smysl pro křehkou a hroznou posvátnost okolních věcí.

Vždycky se ovšem najdou výjimky, jako třeba ten kluk, který teď spal v posteli vedle něho. Ten by si skvěle rozuměl s malou Maeve O'Connellovou, napadlo Owena. A po všech těch prožitých letech měl tak vycvičený instinkt, že dokázal takovou výjimku vyhmátnout obvykle už během několika hodin od příchodu do neznámého města. V každém městě žije jeden nebo dva mladí lidé, kteří vidí neviděné, slyší bušení v nebi nebo mluví neznámými jazyky. Bohužel se jich mnoho uteklo pod ochranná křídla drogy, obzvláště ve velkých městech. Owen je pak nacházel na špinavých nárožích, jak prodávají drogy a přitom se dívají do nebes. Pak je nenásilně uváděl do pokojů, jako byl tenhle – kolik že jich už vlastně bylo? Desítky, nebo tisíce? – kde mu svá vidění svěřovali výměnou za sex.

„Owene?"

Chlapcovy vlasy byly rozhozené po polštáři, jako by se vznášely ve vodě.

„Dobré ráno," odpověděl mu Owen.

„Pojď zpátky do postele."

„Kolik je hodin?"

„Bude sedm," řekl Seth. „Ještě nemusíme vstávat." Protáhl se a sklouzl po posteli dolů.

Owen pozoroval kudrnaté chlupy v chlapcově podpaží a přemýšlel. „Musím jít dnes ven," odpověděl nakonec. „Půjdeš se mnou"

„Záleží na tom, co tam chceš dělat," uvažoval Seth a přitom se beze studu probíral pod peřinou chlupy ve svém rozkroku.

Owen se usmál a přešel k nohám postele. Ten chlapec se přes noc změnil z panice v koketu. Teď koleny nadzdvihoval peřinu právě tak vysoko, aby Owen zahlédl jeho zadek.

„Předpokládám, že tady hodinu nebo dvě můžeme zůstat," přiznal nakonec Owen a rozvázal si pásek u županu, aby Seth viděl, co s ním jeho představení udělalo. Seth se začervenal. Obličej, krk i hruď mu zrudly v několika vteřinách.

„O tom se mi zdálo," řekl.

„Nelži.“

„Nelžu,“ zaprotestoval Seth.

Koleny ještě stále nadzdvihoval přikrývku. Owen se ji z něj ani nepokusil stáhnout, jen si klekl mezi Sethovy roztažené nohy a díval se na něj. Mezi rozevřenými okraji županu stále ještě vykukoval jeho penis.

„Tak mi to vyprávěj…“ řekl mu.

„Co?“

„To, co se ti zdálo.“ Seth se při té žádosti zatvářil trochu nejistě. „No tak,“ naléhal Owen. „Nebo tě znovu přikryju.“

„No,“ začal Seth, „zdálo se mi – Ježíši, to zní hrozně…“

„Pokračuj.“

„Zdálo se mi,“ ukázal na Owenův penis, „že tohle bylo kladivo.“

„Kladivo?“

„Jo. Zdálo se mi, že ho držím v ruce, víš, a bylo to kladivo.“

Ačkoliv byla ta představa podivná, Owenovi nepřipadala jako naprosto nesmyslná, protože si vzpomněl na svůj včerejší rozhovor se Sethem. Ale Seth ještě neskončil.

„A já jsem s tím stavěl dům.“

„Teď lžeš.“

„Ne, přísahám. Byl jsem na střeše domu, víš, byla to jenom taková dřevěná konstrukce, a zatloukal jsem hřebíky a ty vypadaly jako malé plamínky. A tvůj…“ Napůl se posadil a prstem přejel po Owenově erekci, „bylo to kladivo, kterým jsem ty hřebíky zatloukal, a tím jsem stavěl ten dům.“

Vzhlédl k Owenovi a pokrčil rameny. „Říkal jsem, že je to hloupost.“

„Kde jsem byl já?“ chtěl vědět Owen.

„To už nevím,“ řekl Seth.

„Hm.“

„Nebuď vzteklej.“

„Nejsem.“

„Byl to jenom sen. Přemýšlel jsem o tom bouchání a – necháme toho, jo?“ Uchopil do dlaně Owenovo mužství, které během Sethova vyprávění ztratilo mnoho ze své velikosti a tvrdosti a pokusil se ho uvést do původního stavu. K Sethově nelibosti se to ale nijak nedařilo.

„Odpoledne budeme mít také čas,“ uklidnil ho Owen.

„Dobře,“ souhlasil Seth. Položil ruku zpět na postel a strhl ze sebe přikrývku. „Ale s tímhle se mi bude chodit nepohodlně.“

Owen civěl na ten ještě pořádně neochlupený chlapecký rozkrok s nejasným nepříjemným pocitem. Jeho příčinou nebyl ten pohled – chlapcův klín byl svým způsobem hezký – ale ta myšlenka, že jeho mužství sloužilo k zatloukání ohnivých hřebů, zatímco on sám nebyl nikde kolem. Jistě, sny jsou většinou bezvýznamné bublinky stoupající ze spícího mozku, a jakmile dosáhnou hladiny bdění, praskají a mizí. Ale někdy to mohou být vize minulosti, proroctví nebo způsoby, jak chápat přítomnost. A někdy – ale jen velice zřídkakdy a Owen to věděl – to mohou být znamení, že to Umění není jen prázdným slibem a že lidská mysl může poznat minulost, přítomnost i budoucnost v jediném nekonečném okamžiku. Owen sice nevěřil, že by tento Sethův sen o kladivu a domě spadal do této kategorie, ale přesto ho při Sethově vyprávění začalo mrazit a dlaně mu nepříjemně zvlhly potem. Ten sen má nějaký význam. Jen kdyby ho tak Owen uměl rozluštit.

„Na co myslíš?“

Seth se na něj díval s ustaraným výrazem v podlouhlém, bledém obličeji.

„Na rozcestí,“ odpověděl Owen.

„Proč?“

„Protože dnes budeme spolu hledat rozcestí.“ Owen vstal z postele a odešel do koupelny vykonat ranní potřebu. „Chci najít nejstarší rozcestí ve městě.“

„Proč?“ zajímal se Seth.

Owen chtěl hochovi zalhat, ale proč vlastně? Vždyť ta odpověď je sama o sobě dost paradoxní.

„Protože moje cesta skončí na rozcestí,“ řekl.

„Co to znamená?“

„Znamená to… že už tady dlouho nebudu,“ řekl Owen ze dveří koupelny, „takže si musíme užívat, dokud ještě můžeme.“

Chlapec vypadal zaraženě. „Co budu dělat, až tady nebudeš?“ zeptal se.

Owen chvíli přemýšlel. A potom řekl:

„Co takhle stavět dům?“

kapitola 21

Tesla byla severně od Salemu a ujela už třicet pět mil po Willaminské cestě, než si uvědomila svůj omyl a vrátila se. Než se dostala k Everville, bylo už po jedné hodině, a tak měla pořádný hlad. Asi deset minut projížděla ulicemi města a snažila se zorientovat a najít nějakou restauraci. Nakonec se rozhodla pro místo s názvem Kitty‘s Diner. Uvnitř bylo ale plno, a tak se dozvěděla, že bude muset deset minut počkat.

„To nevadí,“ řekla a šla se posadit ven na sluníčko. Všude bylo na co se dívat. Restaurace stála na křižovatce Main Street a nějaké jiné, stejně rušné ulice. Lidé i automobily ji neustále najeli oběma směry.

„Tady je ale rušno,“ pomyslela si.

Mají tu právě nějaký festival, upozornil ji Raul.

„Jak to víš?“

Je to přímo před tebou, řekl jí.

„Kde, sakra?“ zeptala se a přitom se rozhlížela na všechny čtyři světové strany.

Podívej se nahoru, pomohl jí Raul.

Tesla vzhlédla. Přes ulici visel transparent, hlásající modrým a metr vysokým písmem Vítejte na Festivalovém víkendu v Everville.

„Jak to, že jsem to neviděla?“ pomyslela si zmateně Tesla. Vždycky ji mátlo, že ona i Raul viděli svět stejnýma očima, a přesto viděli různé věci.

Tys myslela jen na to, že máš hlad, objasnil jí to Raul.

Tesla neodpověděla. „Tohle není náhoda,“ řekla nakonec.

Co?

„To, že tady jsme zrovna v dobu, kdy je tu ten festival. Tomu se říká synchronizace.“

Když to říkáš.

Tesla chvíli pozorovala projíždějící auta. Potom se Raula zeptala: „Cítíš něco?“

Co si myslíš, že jsem? Lovecký pes?

„Dobře, dobře,“ řekla Tesla. „Zapomeň na to.“

Raul chvíli mlčel. Potom tiše řekl: Nad tím transparentem.

Tesla se podívala nad ten transparent i natí střechy domů. „Ta hora?“ zeptala se.

Ano…

„Co je s ní?“

Něco, odpověděl Raul. Já nevím, ale něco…

Tesla si neznámou horu chvíli prohlížela. Neviděla ale nic zvláštního, jen její vrcholek zastíral závoj mlhy. „Vzdávám se,“ řekla. „Nemůžu myslet, když mám hlad.“

Ohlédla se zpátky k restauraci. Viděla, že dva hosté právě vstávají od stolku a loučí se se servírkou.

„Konečně,“ zamumlala si potichu, vstala a vešla dovnitř.

„Jste tu sama, že?“ zeptala se jí servírka, když ji uváděla k prázdnému stolku pro dva, a podala jí jídelní lístek. „Všechna jídla jsou vynikající, ale doporučuji vám kuřecí játra. A také broskvový koláč.“

Tesla se na ni dívala, jak prochází mezi stolky a na všechny strany rozdává vlídné úsměvy.

„Vypadá to, že nám dneska vaří sám Ježíš,“ poznamenala po chvíli, když zahlédla na stěně za pokladnou viset dřevěný kříž.

Tak by sis měla dát rybu, řekl Raul a ta poznámka Teslu rozesmála.

Několik lidí si ji poočku prohlédlo, ale zdálo se, že nikomu nepřipadá podivné, že se ta žena, ačkoliv sedí u stolku sama, zřejmě výborně baví.

„Něco legračního?“ zajímala se servírka.

„Nic zvláštního,“ řekla Tesla a objednala si rybu.

Erwin si nepamatoval, jak příšerná věc se mu stala v domě. Věděl jen, že musí ven, a to hned.

Stál u zavřených hlavních dveří a myšlenky mu zmateně poletovaly hlavou sem a tam. Věděl, že si chtěl něco vzít ven s sebou, ale nemohl si vzpomenout, co to bylo. Proto se otočil, očima prohledával chodbu a přitom doufal, že mu tu věc něco v chodbě připomene.

Jistě! To doznání. Bez toho nemůže odejít. Vydal se znovu chodbou dovnitř a přitom přemýšlel, kde mohl ten papír nechat. Když ale vstoupil do obývacího pokoje, rázem na všechno zapomněl, a ocitl se opět na slunci před domem, aniž by si uvědomoval, jak. Slunce svítilo jasně, a tak zašátral v kapsách ve snaze objevit sluneční brýle. Zjistil přitom, že má na sobě staré tvídové sako; myslel si, že už ho dávno někomu věnoval na dobročinné účely. Dal ho tomu člověku tenkrát naprosto spontánně – což se mu nestávalo často – a téměř vzápětí toho daru litoval. Tím větší radost teď měl, ačkoliv to sako znovu objevil za velmi podivných okolností.

Sluneční brýle sice nenašel, ale zato spoustu jiných předmětů: lístky na koncert, který navštívil před dvaceti lety v Bostonu, zmačkané zbytky cigarety, kterou vykouřil na oslavu úspěšného složení zkoušky, kus svatebního koláče zabaleného do ubrousku, červený jehlový podpatek a lahvičku svěcené vody, kterou držela v ruce jeho umírající matka. V každé kapse měl čtyři nebo pět takových předmětů a ke každému ho vázaly nějaké vzpomínky – vůně, zvuky, tváře, pocity – a všechno to ho dojalo víc než to, že se k němu nějakým záhadným způsobem vrátilo jeho staré sako. Přesto si byl ale jistý, že ho tenkrát někomu daroval. A i kdyby to neudělal, i kdyby ho prostě dvacet let ve skříni neviděl a teď ho nějakou náhodou znovu ráno objevil a oblékl si ho, aniž by si na to teď vzpomínal, stále to ještě nevysvětlovalo, jak se mu v kapsách ocitly ty různé vzpomínkové předměty.

Tady se děje něco divného. Něco moc divného.

Ve dveřích sousedního domu se objevil jeho soused, Ken Margosian. Pohvizdoval si, začal se probírat keři růží před domem a tu a tam z nich uštipoval poupata.

„Ty růže jsou letos obzvlášť nádherné,“ poznamenal Erwin.

Margosian, který si jindy rád s Erwinem poklábosil, teď ani nevzhlédl.

Erwin přešel k plotu. „Není ti nic, Kene?“ zeptal se ho.

Margosian konečně našel krásnou růži a pozorně vybíral místo, kde ji chtěl ustřihnout. Nedal ničím najevo, že Erwina slyšel.

„Proč se mnou nemluvíš?“ zeptal se ho Erwin. „Jestli jsem tě něčím naštval…“

V tu chvíli kolem přešla paní Semeviková, žena, které by se jindy Erwin spěšně vyhnul obloukem. Byla to nesmírně výřečná osoba, která každý Festival organizovala malou dobročinnou aukci, kde se prodávaly předměty věnované různými obchody. Loni se pokusila Erwina přesvědčit, aby věnoval pár hodin svých služeb jako jednu z cen. Erwin jí slíbil, že o tom bude přemýšlet, a pak už se jí neozval. A ona je tu teď znovu a nepochybně na něm bude vymáhat totéž. Pozdravila Kena Margosiana, ale na Erwina ani nepohlédla, přestože stál sotva pět kroků od ní.

„Je Erwin doma?“ zeptala se Kena.

„Asi ne,“ odpověděl jí Ken.

„To není vtipné,“ rozhořčil se Erwin, ale Ken ještě neskončil.

„Slyšel jsem v noci nějaké divné zvuky,“ říkal právě paní Semevikové. „Jako kdyby se tam s někým hádal.“

„To mi k němu nesedí,“ odpověděla paní Semeviková.

„Ráno jsem mu klepal na dveře, abych se přesvědčil, že je v pořádku, ale nikdo mi neotevřel.“

„Nechte toho,“ zaprotestoval Erwin.

„Možná je v kanceláři,“ napadlo paní Semevikovou.

„Řekl jsem dost!“ vykřikl Erwin. Teď ho to už opravdu rozčilovalo. Vždyť oni o něm mluví, jako kdyby byl neviditelný. A co to říkal Ken o hádce? On má přece naprosto klidnou…

Nedokončil tu myšlenku a ohlédl se zpátky na svůj dům, protože si vzpomněl na jedno jméno.

Fletcher. Bože, jak na něj mohl zapomenout?

„Zkusím ho najít v kanceláři,“ říkala právě paní Semeviková, „protože mi loni slíbil…“

„Poslouchejte,“ skočil jí do řeči Erwin.

„… že daruje pár hodin svých služeb…“

„Nevím, proč tohle všechno děláte, ale teď mě poslouchejte.“

„… jako cenu do aukce.“

„V mém domě někdo je.“

„Mimochodem, to jsou nádherné růže. Přihlásil už jste je také do soutěže o nejkrásnější květinu?“

Erwin už to nemohl déle snášet. Vykročil k plotu a ze vší síly vykřikl Kenovi do tváře: „Pokusil se mě zabít.“ Potom natáhl ruku přes plot a uchopil Kena za košili. Vlastně se o to spíš pokusil. Jeho prsty prošly látkou a v pěsti nesevřel nic. Zkusil to znovu. Stalo se ale totéž.

„Já už blázním,“ pomyslel si. Šťouchl dlaní Kena do tváře, ale Ken nehnul ani brvou. „Fletcher ze mě udělal blázna.“

Náhle se v něm vzedmula vlna paniky. Musí Fletchera donutit, aby to napravil, než se stane něco nenapravitelného. Nechal Kena a paní Semevikovou obdivovat krásu růží a vyběhl zpátky do domu. Dveře vypadaly zavřené, ale smysly ho zřejmě klamaly, protože dvěma kroky se dostal přes práh přímo do chodby.

Vykřikl Fletcherovo jméno. Žádná odpověď. Ten chlap musí být někde v domě, tím si byl Erwin jistý. Všechny zdi se mu zdály být trochu nakřivo a měly žlutavý nádech. Tohle také musí být Fletcherovo dílo.

Věděl přesně, kde Fletcher je: v obývacím pokoji, kde Erwina držel jako vězně a kde si zřejmě pohrával s jeho zdravým rozumem. Erwinova zuřivost rostla. Jak si ten chlap může dovolit takhle mu vpadnout do domu a zahrávat si s jeho mozkem? Chodbou se dostal až ke dveřím obývacího pokoje. Byly dokořán. Erwin vstoupil dovnitř.

Závěsy byly zatažené, aby dovnitř nepronikalo denní světlo, a jediné světlo v místnosti vydával dohasínající oheň v krbu. Erwin ale přesto svého mučitele okamžitě našel. Seděl se zdviženýma nohama na podlaze uprostřed pokoje. Byl nahý. Měl podsadité tělo pokryté jizvami, z nichž některé měřily dobrých patnáct centimetrů. Erwin viděl, že za zavřenými víčky sebou jeho oči divoce škubou. Před ním ležela hromádka exkrementů.

„Ty hnusáku,“ zaječel Erwin. Fletcher jako by ho neslyšel. „Nevím, co jsi to se mnou udělal,“ pokračoval Erwin, „ale chci, abys to napravil. Slyšíš? Tak dělej!“K Erwinově uspokojení Fletcher otevřel oči. Erwina už opravdu unavovalo, že všichni dělají, jako když ho neslyší. „A potom vypadni…“

Zarazil se a potom si znechuceně odfrkl, protože Fletcher v tom okamžiku nabral do dlaně část z kupky exkrementů ležící před ním a rozetřel si ji do klína. Erwin odvrátil oči a v tu chvíli zahlédl cosi daleko horšího než to, co dělal Fletcher.

Na podlaze leželo tváří ke zdi čísi tělo. A Erwin to tělo poznal.

Nezmohl se ani na slovo. Hrůza ho úplně ochromila a náhle všechno pochopil. Vyrazil jen bezmocný vzlyk, kterého si onanující Fletcher ani nevšiml.

Erwin teď už věděl, co se stalo. Je mrtvý. To jeho mrtvé tělo leží v tom koutě. Fletcher z něj vysál život. A to, že je stále ještě tady, znamená, že je duch a nemá žádný vliv na okolní svět. Nikdo ho nemůže vidět, slyšet, ani cítit. Je z něj duch.

Klekl si na podlahu před Fletcherem a prohlížel si jeho tvář. Plnovous utajoval Fletcherovy kruté rysy, zcuchané obočí a groteskně široká ústa.

„Co ty jsi zač?“ zamumlal si pro sebe.

Fletcher se zřejmě blížil k vyvrcholení. Dýchal rychle a mělce a chvílemi sténal. Erwin se na to už nehodlal dívat. Postavil se a šel ke dveřím. Prošel do chodby a ven, do slunečního světla.

Paní Semeviková už odešla a Ken se také vracel do svého domu s náručí růží. Erwin ale slyšel vysoký pištivý zvuk. Někdo určitě trpí, napadlo Erwina a ta myšlenka ho kupodivu uklidnila. Byl rád, že netrpí sám. Vydal se hledat zdroj onoho zvuku. Nemusel chodit daleko. Vydávaly ho zmrzačené keře růží a Erwina napadlo, že ten zvuk asi mohou slyšet jenom mrtví.

To byla ale chabá útěcha. Rozplakal se a z očí mu kapaly slzy, nebo spíše vzpomínky na slzy mu kapaly ze vzpomínek na oči a v duchu přísahal, že i kdyby se měl pustit do boje se samotným Ďáblem, pomstí se tomu hajzlovi, který ho

zabil. A zabije ho také, ale pomalu. Ten parchant bude ječet strachy tak, že jeho řev nepřehluší nářek ani milionu zmrzačených růží.

V pátek před Festivalovým víkendem bylo v doktorově čekárně obvykle prázdno. Den po víkendu se tam ale obyčejně shromáždila spousta lidí, kteří nepřišli v pátek, protože měli moc práce. Ale dnes se dostavili jen lidé, kteří už návštěvu doktora nemohli v žádném případě odložit, nebo lidé tak osamělí, že považovali za vítané rozptýlení i návštěvu u lékaře.

Žádný z pacientů se Phoebe ani slovem nezmínil o nedávné události spojené s její osobou, ačkoliv si Phoebe byla naprosto jistá, že o tom skandálu už ví úplně všichni obyvatelé Everville. Dokonce i doktor Powell omezil svůj projev soustrasti na minimum. Politoval Mortona a řekl jí, že samozřejmě pochopí, když si bude chtít vybrat pár dní dovolené. Phoebe mu poděkovala a požádala ho, aby jí dovolil odejít z práce kolem druhé hodiny, aby mohla jet do Silvertonu a zařídit Mortonův pohřeb. Doktor samozřejmě souhlasil.

To ale nebyla jediná věc, kterou si Phoebe potřebovala vyřídit. Vlastně potřebovala mluvit s někým, kdo by jí vysvětlil, v jaké je teď situaci. Dnes odpoledne zajede za Erwinem, rozhodla se proto. Nemůže čekat až do pondělí. Během sedmdesáti dvou víkendových hodin se může stát mnoho věcí. To jí ostatně potvrdilo i nedávných čtyřiadvacet hodin, které jí obrátily celý život naruby. Raději by se tedy měla všechny nepříjemné možnosti dozvědět předem a zařídit se podle toho.

Ta ryba byla výtečná. Tesla jedla s chutí a pomalu a přitom poslouchala konverzaci hostů sedících u sousedních stolků. To se naučila, když začala psát scénáře a když pochopila, že v každodenní konverzaci se může vyskytnout spousta poznámek, nad kterými producenti filmů vyskakují radostí až do stropu. Tohoto svého zvyku už se nikdy nezbavila, ani během svého cestování. Byl to dobrý způsob, jak se udržovat v kontaktu s okolním světem, aniž by se člověk byl nucen dívat na televizi či mluvit s ostatními lidmi.

Dnes ale ke svému překvapení zjistila, že u tří z těch pěti stolků se mluví o stejné věci. Hosté mluvili o životě a zločinu nějaké místní ženy jménem Phoebe, která, jak se zdálo, se podílela na brutální vraždě svého manžela.

Zatímco poslouchala, jak u jednoho ze stolků lidé rozebírají morálku a nevěru, přinesl jim nějaký vyzáblý chlapík objednané hamburgery. Asi manažer té restaurace, napadlo Teslu. Na cestě zpět k pokladně musel projít kolem Teslina stolku, a tak se jí zdvořile zeptal, zda jí ryba chutnala. Tesla řekla, že ryba byla vynikající, a protože doufala, že z něj vytáhne ještě nějakou informaci, dodala:

„Zajímalo by mě… neznáte náhodou někoho jménem Fletcher?“

Ten chlapík, na košili měl odznak s nápisem Bosley, se na chvíli zamyslel. „Fletcher… Fletcher…“ přemítal.

V tu chvíli se znovu ozval Raul.

Teslo?

„Za chviličku,“ řekla mu.

Ale tady je něco – nedal se Raul odbýt.

Bosley ho ale přerušil: „Žádného Fletchera neznám. Je místní?“

„Ne. Host.“

„Promiňte, ale návštěvníků je tu v těchto dnech spousta,“ odpověděl Bosley.

Tohle zřejmě nebyla nejšťastnější otázka, pomyslela si Tesla. Ale nehodlala ho propustit jen tak.

„Ta Phoebe,“ začala znovu. Bosley se přestal usmívat. „Vy ji znáte?“

„Občas sem chodívala,“ přiznal Bosley.

„Jaká je?“ Podle výrazu v tváři se Bosley právě rozhodoval, jestli má zavrhnout všechny zákony slušnosti a pohostinnosti a odejít bez odpovědi. „Každý tu o ní mluví,“ dodala proto Tesla.

„Tak doufám, že si z jejího příkladu vezmou lidé poučení,“ odpověděl mrazivým hlasem Bosley. „Pán vidí její hřích a bude ji soudit.“

„Copak ji z něčeho obvinili?“

„V Pánových očích…“

„Kurva, nechte už Pána na pokoji,“ rozčílila se Tesla, „já se jen ptám, jaká je.“

Bosley položil prázdné talíře na její stůl a tiše pronesl: „Myslím, že byste měla odejít.“

„A pročpak?“

„S vámi nechceme lámat chléb,“ odpověděl jí.

„A proč ksakru ne?“

„Kvůli vaší řeči.“

„A co s ní je?“ zeptala se Tesla.

Řekla jsi kurva, připomněl jí Raul.

Tesla to slovo zopakovala, jen aby potvrdila Raulovu hypotézu. „Kurva?“ pronesla hlasitě. „Vám se nelíbí slovo kurva?“

Bosley sebou škubl, jako kdyby ho někdo píchl. „Vypadněte,“ řekl.

„Vždyť jsem řekla jenom kurva,“ sladkým hlasem odporovala Tesla. „Co je na kurvě špatného?“

Ale Bosley už toho měl právě tak dost. „Vypadněte pryč,“ řekl zvýšeným hlasem. „Váš nečistý jazyk se sem nehodí.“

„To si nemůžu dát ani ten broskvový koláč?“ zeptala se Tesla.

„Ven!“ zaječel Bosley. Zákazníci ztichli a všichni se dívali směrem k Teslinu stolku. „A své rouhání si vezměte s sebou.“

Tesla se zhoupla na židli. „Kurva není žádné rouhání,“ řekla mu. „Kurva je jenom slovo, a mimochodem, docela

užitečné. No tak, Bosley, přiznejte to. Někdy se to jinak říct nedá.“

„Vypadněte.“

„Vidíte? Tak už kurva vypadněte, to by znělo mnohem důrazněji, nemyslíte?“

Od okolních stolků k ní dolehl tlumený smích a potlačené nervózní zakašlání.

„A takových užitečných slov je ještě mnohem víc, víte to? Jakpak to říkáte v sobotu večer své ženě? Drahoušku, pojď se obveselovat? Ne, řeknete, že si chcete zapíchat.“

„Ven!“ zaječel Bosley znovu. Kolem se začal sbíhat ostatní personál a z kuchyně vyběhl kuchař, jehož tvář by Teslu nepřekvapila, kdyby ji zahlédla v sanquentinské věznici. Tesla se postavila.

„Dobře, dobře, už jdu,“ prohlásila. Obdařila kuchaře zářivým úsměvem. „Ryba byla vynikající,“ podotkla a vydala se ke dveřím. „A neměli bychom se zapomenout zmínit o dalších užitečných slovech,“ pronesla cestou ven. „Tak například zvolání do prdele.“ To už se dostala ke dveřím, tam se zastavila a ještě naposledy se ohlédla na Bosleyho. „A také fráze jdi do prdele se občas hodí,“ řekla, věnovala mu poslední úsměv a odešla.

Stála na rohu ulice a přemýšlela, kde by měla začít s hledáním Fletchera, když tu se ozval Raul.

Slyšela jsi, co jsem ti říkal tam uvnitř?

„Ne. Bránila jsem svoje občanská práva,“ odpověděla Tesla.

Já jsem to říkal ještě předtím, zamumlal Raul.

„A co?“ zeptala se ho.

Já nevím, odpověděl. Cítil jsem přítomnost něčeho…

„Jsi nervózní, vid'?“ zeptala se ho Tesla a rozhlédla se kolem. Křižovatka byla teď ještě rušnější než předtím. Tady to nevypadá na žádná strašidla, pomyslela si. Alespoň ne teď. To spíš o půlnoci.

„Copak sebevrahy nepohřbívali na rozcestích?“ připomněla Raulovi. „Raule?“

Poslouchej.

„Co mám…?“

Poslouchej.

Slyšela toho hodně. Troubení automobilů, kvílení pneumatik, smích a hovor kolemjdoucích, hudbu z otevřeného okna nad hlavou a něčí křik.

Tohle ne, řekl Raul.

„A co?“

Někdo tady šeptá.

Tesla se znovu zaposlouchala a snažila se nevnímat okolní hluk.

Zavři oči, poradil jí Raul. Půjde ti to líp.

Poslechla ho. Stále ještě slyšela hluk okolí, ale už ho nevnímala tak ostře.

Slyšíš… zamumlal Raul.

A měl pravdu. Někde mezi hlukem motorů a lidským smíchem se proplétal slabý hlásek. Tesle se zdálo, že říká něco o kečupu. Soustředila se na ten hlásek stejně, jako když poslouchala konverzaci lidí u okolních stolků v restauraci. Ímo, ímo, říkal ten hlas, ímo…

„Vím o,“ zamumlala Tesla. „O něčem ví.“

„Keč… keč…,“ pokračoval ten hlas.

Keč?

„Keč…“

Ne, to slovo nebylo keč, ale Fletcher.

„Slyšel jsi to?“ zeptala se Raula. „Ten někdo ví o Fletcherovi.“ Znovu se zaposlouchala. Ten hlas byl stále slyšet, ale byl velice slabý. Tesla zadržela dech a soustředila se, aby těm nezřetelným zvukům porozuměla. Teď ten hlas říkal čísla. Dva. Dva. Šest.

Tesla to zopakovala nahlas, aby ten hlas věděl, že porozuměla.

„Dva-dva-šest. Je to tak?“

A vzápětí slyšela další slabiky. Ič, nebo míč. Potom zaslechla pel, nebo něco takového.

„Zopakuj to,“ požádala ho Tesla. Ale buďto se přestávala soustřeďovat, nebo ten hlas soustavně slábl. Znovu slyšela ič a potom hlas zmlkl. Tesla poslouchala dál a doufala, že se znovu ozve, ale neslyšela už nic. „Krucinál,“ zamumlala.

Potřebujeme mapu, řekl Raul.

„Na co?“

To byla adresa, Teslo. Ten hlas nám říkal, kde najdeme Fletchera.

Tesla se ohlédla k restauraci. Když otevřela dveře, zachytila varovný pohled číšnice.

„Prosím vás…“ začala číšnice.

„Nebojte se,“ řekla Tesla. „Chci jenom tuhle brožurku,“ a z držáku na dveřích si vzala jednu ze stohu tam připravených festivalových brožur. „Přeji vám hezký den.“

Pročpak ti vlastně ten pánbíčkář tak vadil? zeptal se jí Raul, když se Tesla usadila na motocyklu a prohlížela si mapu na zadní straně brožury.

„On mi nevadil,“ řekla mu. „Spíš naopak. Jenom si myslím že slova jsou…“ Zarazila se a prohlédla si mapu zblízka. „Mitchell Street,“ řekla. „To musí být ono. Mitchell.“

Schovala mapu do kapsy a nastartovala. „Připraven?“ zeptala se Raula.

Vzácná, odpověděl jí.

„Cože?“
Chtěla jsi říct, že slova jsou vzácná.
„Určitě?“
Jo. A ne. Nejsem na to připraven.

kapitola 22

Erwin zašel do Kitty‘s Diner, protože se snažil najít někoho známého, aby se trochu uklidnil. Místo toho slyšel, jak se nějaká jemu naprosto neznámá žena vyptává na jeho vraha, a skoro se zbláznil, když nereagovala na jeho pokusy upoutat její pozornost, ačkoliv na ni křičel tak, že by si za normálních okolností musel snad utrhnout hlasivky. Ona se ale místo naslouchání dál hádala s Bosleym.

Nicméně nebyla tak hloupá a nevnímavá, jak se mu zdálo. Když vyšla z restaurace ven, zaposlouchala se a on jí přiložil rty až k uchu a křičel ze všech sil, kde Fletchera může najít. Jeho trpělivost došla odměny. Ta ženská se vrátila zpátky do restaurace pro mapu města, a zatímco si ji prohlížela, pokoušel se ji Erwin ještě varovat, že ten Fletcher je nebezpečný.

Tentokrát ho ale přes všechnu jeho snahu neslyšela. Erwin nevěděl proč. Možná, že lidé nemohou studovat mapu a zároveň poslouchat, co jim říkají mrtví. Možná, že to mělo co dělat také s ním, možná, že nějak ztratil tu schopnost, jak upoutat její pozornost. Ať už to bylo jakkoliv, to, v co Erwin doufal, že se vyvine v rozhovor, bylo přerušeno jejím odjezdem. Ta žena odjela a jemu se nepodařilo ji varovat. Ale Erwin se o její bezpečnost nestrachoval. Řekl si, že jestliže ta ženská hledá Fletchera, pak docela určitě ví, čeho je ten člověk schopen, a podle té scény v restauraci se sebou určitě nenechala nikým jen tak zametat.

Díval se za ní, jak se proplétá mezi auty na Main Street, a záviděl jí schopnost řídit. Ačkoliv on sám nikdy duchařským příběhům nevěřil, protože je považoval za nevěrohodné pohádky a mýty, věděl, že duchové mají různé zvláštní schopnosti. Mohou létat, vznášet se a zjevovat se různým osobám. Proč se tedy on cítí tak pozemsky, jako kdyby jeho tělo neleželo mrtvé v jeho obývacím pokoji, a proč se chová tak, jako kdyby pro něj i nadále platily všechny přírodní zákony?

Povzdechl si a pěšky se vydal zpátky ke svému domu. Jestli mu návrat bude trvat stejně dlouho jako cesta sem, setkání té ženské s Fletcherem už dávno skončí. Ale co jiného mohl dělat? Bude se muset světem protloukat, jak se dá, a doufat, že časem lépe porozumí svému stavu.

Phoebe šla do Erwinovy kanceláře, aniž by se předem ohlásila, a zjistila, že kancelář je zavřená. Kdyby se to stalo kterýkoliv jiný den, prostě by se otočila a nechala by tu věc na jindy. Šla by domů a čekala do pondělka. Ale tohle byly zvláštní okolnosti. Nemůže čekat. Už ani hodinu. Rozhodla se zastavit se u něj doma a požádat ho jen o půlhodinovou konzultaci. To přece není tolik, ne? Zvlášť když on sám ji ještě včera vytáhl z domu, aby ho provázela městskými sbírkami.

Cestou se zastavila v drogerii dva bloky od Erwinovy kanceláře a požádala Maureen Scrimmovou, která si u příležitosti Festivalu obarvila vlasy a teď vypadala jako místní atrakce, o zapůjčení telefonního seznamu. Maureen by zjevně ráda probrala místní klepy, ale v obchodě byla spousta zákazníků. A tak mohla Phoebe, vyzbrojená Erwinovou adresou, nechat Maureen dál házet očima po každém jen trochu pohledném muži do pětašedesáti let a vydat se na Mitchell Street.

Byla to malá tichá ulička s atraktivními a udržovanými domy. Okolní trávník i živé ploty byly pečlivě pěstované, a okenní rámy jako by někdo právě čerstvě natřel. Byl to přesně ten druh domova, o jakém Tesla snila během své cesty po Amerikách už tolikrát: místo, kde se lidé k sobě chovali zdvořile a žili v přátelství. Nemusela příliš přemýšlet, aby přišla na to, proč si Fletcher vybral právě tohle místo. I v Grove začal svou vlastní smrt tím, že ze zdravých a milujících groveských občanů postavil armádu, které říkal halucigenia. Tu tam potom nechal, aby za něj vedla dál válku v Grove. Jestli je v dohledu opravdu další válka, jak předpovídala Kate Farrellová, kde jinde by měl Fletcher hledat lidi vhodné pro stvoření nové armády než tady, kde lidé ještě stále věří v život a sní o hrdinech, kteří by ho pomáhali bránit?

Tomu říkám nádherná myšlenka, řekl Raul, když Tesla procházela ulicí a hledala, kde by se Fletcher mohl skrývat.
„Zrovna jsem si říkala, jestli mě zase nešpicluješ.“
Tak já špicluju, pohoršil se Raul. Ty mě překvapuješ.
„A čím?“
Tím, jak nad touhle ulicí slintáš. Palomo Grove jsi přece nenáviděla.
„Tam byli samí snobi.“
A tady nejsou?
„Ne. Tady to vypadá… příjemně.“
Asi jsi už moc dlouho cestovala.
„To s tím může souviset,“ přiznala Tesla. „Možná jsem vším tím cestováním už trochu unavená. Ale tohle vypadá jako hezký koutek, kde by se člověk mohl usadit…“
A vychovat děti? Ty a Lucien? To by byla krása.
„Nevysmívej se mi.“
Tak jo, nebyla by to krása. Bylo by to peklo.
Konečně Tesla stála před domem, který jí označil ten záhadný hlas.
Teslo…
„Co je?“

Fletcher byl vždycky tak trochu blázen. Pamatuj si to.

„Jak bych na to mohla zapomenout?“

Tak mu odpusť jeho viny…

„Jsi nervózní. Cítím, jak se třeseš.“

Nazýval jsem ho otcem. On mi to zakazoval, ale stejně byl mým otcem. A stále je. Chci ho znovu vidět…

„Já taky,“ řekla Tesla. To bylo poprvé, kdy si to přiznala. Ano, Fletcher byl blázen, a ano, nedalo se předvídat, co v příštím okamžiku udělá. Ale také to byl člověk, který vytvořil Nuncio a který se před jejíma očima přeměnil v světlo. Díky němu napůl věřila v existenci světců. A pokud si měl někdo zasloužit nehynoucí slávu, měl by to být on.

Vydala se po pěšince k domu a přitom hledala nějaké znamení toho, že je někdo uvnitř. Neviděla nic. Závěsy byly zatažené všude kromě jednoho okna a na prahu ležely dva svazky novin.

Tesla zaklepala. Nikdo jí neotevřel, ale to ji nepřekvapovalo. Zaklepala znovu, jen aby uklidnila své svědomí, a potom přešla k jedinému oknu bez závěsů a nakoukla dovnitř. Viděla jídelnu, zařízenou vesměs starožitným nábytkem. Ať tu jinak žil kdokoliv, měl dobrý vkus.

Asi se něco stalo s odpadem, řekl Raul.

„S odpadem?“

Ty to necítíš?

Tesla začichala a ucítila nějaký zápach.

„Jde to zevnitř?“ zeptala se Raula, ale než jí mohl odpovědět, zaslechla na pěšině za svými zády kroky a něčí hlas:

„Hledáte Erwina?“

Otočila se. Několik metrů od vstupní branky stála bledá, kyprá a nastrojená žena.

„Erwin…,“ řekla Tesla a v rychlosti přemýšlela, jak se z toho vykroutit, „… jo. Jen jsem… je vůbec doma?“

Žena si ji prohlížela se zjevným podezřením ve tváři. „Měl by být,“ řekla nakonec. „V kanceláři není.“

„Aha. Klepala jsem, ale nikdo neotvírá.“ Žena se zatvářila zklamaně. „Právě jsem se chystala podívat dozadu do zahrady,“ pokračovala Tesla. „Možná se opaluje.“

„Zvonila jste?“ zeptala se jí ta žena.

„Ne, já…“

Žena přešla pěšinou až k domu a stiskla tlačítko zvonku. Zevnitř se ozval jeho pronikavý zvuk. Tesla chvíli čekala. A když se opět nic nedělo, vydala se kolem domu a nechala tam tu ženu stát a znovu a znovu zvonit.

„Fuj,“ uklouzlo jí. Zápach výkalů sílil. Pozorně si prohlížela zem, protože očekávala, že každou chvíli narazí na prasklé odpadové potrubí, kterým bude na povrch probublávat spláchnutý obsah Erwinova záchodu. Ale nenašla nic. Ani prasklé potrubí, ani Erwina.

„Možná tohle není ten dům,“ řekla Raulovi. „Možná je tu ještě nějaká ulice, která zní jako Mitchell.“

Otočila se a viděla, že ta žena už nechala zvonění a následovala ji kolem domu do zahrady. Tvářila se vzrušeně.

„Někdo je uvnitř,“ řekla Tesle. „Dívala jsem se schránkou na dopisy a na chodbě jsem viděla pohyb.“

„Byl to Erwin?“

„Nevím. Byla tam tma.“

„Aha.“ Tesla se zadívala na zeď, jako kdyby skrz ni mohla při důkladném soustředění prohlédnout do domu.

„Bylo tam něco divného…“

„A co?“

„Já nevím,“ řekla ta žena a zatvářila se vystrašeně.

„Chcete zavolat policii?“

„Ne. Ne, nemyslím, že bychom měli Jeda kvůli tomu obtěžovat. Možná jenom… víte… zkusíme to zítra, ne?“

Ta paní je pěkně nervózní, poznamenal Raul.

„Jestli se tam uvnitř něco stalo…,“ řekla Tesla. „Půjdu si prohlédnout druhou stranu.“ A potom se vydala znovu do zahrady. „Mimochodem, já jsem Tesla.“ zavolala přes rameno.

„Já jsem Phoebe.“

Ale, ale… řekl Raul… naše krvavá dáma.

A Tesla pro ni nemohla dělat nic jiného než mlčet a neříci jí: všichni o vás mluví.

„Vy jste Erwinova příbuzná?“ zeptala se jí ještě Phoebe.

„Ne, proč?“

„Není to vlastně moje věc, ale vím, že nejste zdejší…“

„… a tak vás zajímá, co tady vlastně dělám,“ odpověděla Tesla a přitom zkusila vzít za kliku u zadních dveří. Bylo zamčeno. Dlaněmi odstínila denní světlo a nakoukla jejich skleněnou výplní dovnitř. Viděla na stole převrácenou krabici pomerančového džusu a kupku talířů na kuchyňské lince. „Nehledám tady Erwina,“ pokračovala Tesla. „Po pravdě řečeno, já Erwina vůbec neznám.“ Ohlédla se znovu na Phoebe, které bylo zjevně jedno, že mluví s budoucí potenciální pachatelkou vloupání.

„Přišla jsem sem hledat muže jménem Fletcher. Asi vám to jméno nic neříká, že?“

Phoebe chvíli přemýšlela a potom zavrtěla hlavou. „Není zdejší,“ prohlásila nakonec. „To bych ho určitě znala.“

„Tady v tom městečku se zná každý s každým, že?“

„Na můj vkus je to tady až moc malé,“ řekla Phoebe a nemohla přitom potlačit nádech hořkosti v hlase. „Všichni tady ví všechno o všech.“

„Já jsem už také něco slyšela.“

„O mě?“ vyhrkla Phoebe.

„Vy jste přece ta Phoebe Cobbová, ne?“

Phoebe si skousla spodní ret. „Teď bych si zrovna přála, abych byla někdo jiný," řekla nakonec, „ale je to tak. Já jsem Phoebe Cobbová." Povzdechla si a Tesle se zdálo, jako by se její robustní postava o něco scvrkla. „Cokoliv vám řekli…"

„Mě ale vůbec nezajímá," skočila jí do řeči Tesla. „Já vím, že je to pro vás těžké…"

„No, už se mi dařilo líp, to je pravda," řekla Phoebe a hořkost a lítost z jejího hlasu náhle zmizela. „Podívejte se, pan Toothaker zřejmě nemá náladu na návštěvy."

Tesla se usmála. „Toothaker? On se jmenuje Erwin Toothaker?"

„Co je na tom směšného?"

„Nic. Jenom se mi to líbí," řekla Tesla. „Erwin Toothaker." Znovu se pokusila nakouknout oknem do domu.

Dveře v místnosti uvnitř byly pootevřené a Tesle se zdálo, že se v příšeří za nimi cosi pohnulo.

Vyděšeně uskočila od okna.

„Co se stalo?" zeptala se jí Phoebe.

Tesla poděšeně zamrkala, navlhčila si jazykem rty a znovu nakoukla do okna. „Chová ten pan Erwin nějaké hady?" zeptala se.

„Hady?"

„Jo, hady."

„O tom nic nevím. Proč?"

„Teď už je to pryč, ale přísahala bych, že jsem tam viděla…"

Teslo? zašeptal Raul.

„Co je?"

Hadi a zápach sraček. Co ti to připomíná?

Neodpověděla mu. Jen ucouvla od okna. Nohy ji náhle nechtěly poslouchat. Ne, říkala si v duchu, ne, ne, ne. To nemůžou být Lix. Tady ne. To není možné.

Teslo, vzpamatuj se.

Tesla si uvědomila, že se celá roztřásla.

„Viděla jste to znovu?" zeptala se zvědavě Phoebe a pokročila ke dveřím.

„Nechoďte tam," zarazila ji Tesla.

„Já se hadů nebojím."

Tesla jí položila ruku na rameno, aby ji zadržela. „Myslím to vážně," řekla.

Phoebe ji odstrčila. „Chci se tam podívat," trvala tvrdohlavě na svém a přitiskla tvář ke sklu. „Já tam nic nevidím."

„Jen se to mihlo."

„Ale jděte, nic tam nebylo," mávla rukou Phoebe. Ohlédla se na Teslu. „Vy nevypadáte dobře," konstatovala.

„Ani se dobře necítím."

„Máte nějakou fobii?"

Tesla zavrtěla hlavou. „Nebojím se hadů." Znovu jemně uchopila Phoebe za paži. „Myslím si, že bychom už měly jít pryč."

Buď Phoebe přesvědčil ten pochmurný tón v jejím hlase, nebo možná Teslin pobledlý obličej, ale pochopila, že Tesla to myslí vážně, a tak ustoupila od dveří dál.

„Možná se mi to jenom zdálo," řekla ještě Tesla a přitom se modlila k jakémukoliv bohu ochotnému jí naslouchat, aby to byla pravda. Dovedla by se postavit čemukoliv kromě Lix.

Vedla Phoebe kolem domu zpátky na ulici.

„Teď už jste spokojená?" zeptala se jí Phoebe.

„Pojďte kousek se mnou, ano?" požádala ji Tesla a vedla ji dál, až bylo mezi nimi a domem pana Toothakera nejméně padesát metrů. Až potom trochu zpomalila.

„Tak už jste konečně spokojená?" zeptala se jí znovu trochu kousavě Phoebe.

Tesla se zastavila, pohlédla na oblohu a několikrát se zhluboka a roztřeseně nadechla. Pak teprve řekla: „Tohle je ještě horší, než jsem si myslela."

„Co? O čem to mluvíte?"

Tesla se znovu zhluboka nadechla. „Myslím si, že v tom domě číhá nějaké zlo," odpověděla jí.

Phoebe se rozhlédla po okolí. Ulice vypadala ještě poklidněji než předtím.

„Já vím, že se tomu dá těžko věřit…"

„Ale kdepak," opáčila Phoebe. „Já tomu věřím." A když se znovu podívala na Teslu, na její tváři se objevil napjatý úsměv. „Tohle místo je ztělesněná krutost," řekla. „Nevypadá tak, ale je."

Tesla si začala myslet, že jejich setkání možná byla nějaká záhadná synchronizace. „Chcete si o tom promluvit?"

„Ne," řekla Phoebe.

„Dobře. Nebudu vás…"

„Vlastně ano," řekla Phoebe. „Ano, chci si o tom promluvit."

kapitola 23

„S mořem se něco děje."

Joe se posadil a podíval se po pláži směrem k hučícím vlnám. Voda se sametově leskla a vlny byly dostatečně velké, aby se na nich dalo surfovat, ale převalovaly se pomaleji, než kdy Joe viděl. Jejich základy se duhově leskly a na

hřebenech se také třpytily barevné záblesky.

„Nádhera," uklouzlo mu.

Noe jen odfrkl. „Podívej se tam," řekl a ukázal nad vlny směrem, kde by měl být horizont. Tam z moře stoupaly černé, šedivé a zelené sloupy mraků, jako kdyby se někdo pokoušel moře vyvařit a celé ho proměnit v páru. Nebe ale plálo jako oheň. Takový pohled Joe ještě nikdy neviděl: vypadalo to jako při stvoření světa. Nebo při jeho zkáze.

„Co se tam děje?"

„Nebudu o tom mluvit, dokud si nebudu jistý," řekl Noe. „Ale začínám si myslet, že bychom se i tady měli chovat pokud možno opatrně."

„Proč opatrně?"

„Aby se za námi nepustili," řekl Noe a gestem ukázal k pláži.

Šest nebo sedm kilometrů od místa, kde stáli, bylo vidět střechy a věže nějakého města. Liverpool, uhodl Joe. O něco blíž bylo vidět blížící se zástup.

„To je Požehnaný," řekl Noe. „Měli bychom asi zmizet, Joe."

„Proč?" chtěl vědět Joe. „Co je Požehnaný?"

„Ten, který dělá zázraky," odpověděl Noe. „Možná právě on otevřel tu bránu."

„A ty tu nechceš počkat a poděkovat mu?" podivil se Joe a přitom si prohlížel celé procesí. Bylo tam asi třicet lidí jedoucích na koních za sebou. Joeovi se zdálo, že jeden z nich dokonce jede na velbloudu.

„Ta brána nebyla otevřená pro mě," odpověděl mu Noe.

„A pro koho?" Noe mlčel. Joe se otočil a viděl, že Noe znovu napjatě pozoruje tu apokalyptickou bouři, která zastírala horizont. „Vidíš tam něco?" zeptal se ho.

„Možná," odpověděl Noe.

Joeovi v hlavě zavířila spousta otázek. Jestli to tam přichází sem, co se stane s pobřežím? A s tím městem? A co když ta bouře přejde přes práh otevřené brány? Dostane se až do Everville? Až k Phoebe?

Můj Bože, Phoebe.

„Musím se vrátit," řekl Noeovi.

„Nemůžeš."

„To můžu a taky to udělám," řekl Joe, otočil se a vydal se směrem, odkud přišel. Brána nebyla nijak skrytá. Tyčila se k nebi jako černý otvor. Zdá se mu to, nebo je nějak větší a širší než předtím?

„Slíbil jsem ti moc, Joe," zavolal na něj Noe. „A mluvil jsem pravdu."

Joe se otočil. „Tak mi ji dej a nech mě jít," řekl.

Noe se zahleděl do země. „Není to tak jednoduché, příteli."

„Co tím chceš říct?"

„Nemohu ti dát moc tady."

„Řekl jsi, že můžeš."

„Ano, řekl jsem to. Ale nebyla to tak docela pravda." Teď se podíval Joeovi do očí. Jeho hlava byla příliš veliká na tak slabý krk. „Doufal jsem, že když se sem dostaneš a uvidíš nádheru moře snění, budeš se chtít kolem trochu porozhlédnout. Mohu ti dát moc. To je pravda. Ale jen ve své zemi."

„Jak je to daleko?" zeptal se ho Joe.

Noe mlčel. Joe se k němu vztekle rozběhl a Noe vyděšeně zdvihl ruce, aby se chránil před úderem. „Já tě nechci zbít," řekl mu Joe. Noe spustil ruce o kousek níž. „Chci jenom slyšet pravdu."

Noe si povzdechl. „Mojí zemí je Ephemeris," řekl.

„A kde to je?" chtěl vědět Joe.

Noe si ho chvilku zkoumavě prohlížel a potom ukázal nad moře.

„Doprdele," ulevil si Joe. „Takže jsi mě přece jen dostal."

„Dostal?" zatvářil se Noe nechápavě.

„To jako podvedl, ty pitomče." Přiblížil se k Noeovi, až se jejich nosy skoro dotýkaly. „Ty jsi mě podvedl."

„Věřil jsem, že jsi byl vyslán, abys mě odvedl domů," řekl Noe.

„Nebuď směšný."

„Je to pravda. Věřil jsem tomu a stále ještě věřím." Podíval se Joeovi do očí. „Ty si myslíš, že není možné, aby spolu naše životy takhle souvisely?"

„Ne," řekl Joe.

Noe přikývl. „Takže se musíš vrátit," řekl. „A já tu zůstanu. Pod svým nebem se cítím silnější. Není divu, že ty toužíš po svém vlastním nebi."

Joeovi neunikl stín ironie v té řeči. „Ty víš moc dobře, jak se tam cítím."

„Ano," řekl Noe a postavil se. „Bezmocný." A pak se už bez dalších slov začal belhat po pláži pryč. „Sbohem, Joe," zavolal ještě zpátky.

„Pitomče," odplivl si Joe a ohlédl se zpátky k tomu proužku nočního nebe, prosvítajícího otevřenou branou mezi dvěma světy. Jak by mohl pomoci Phoebe, kdyby se teď vrátil? Sám byl jen zbitý uprchlík. A přesně jak to řekl Noe, byl naprosto bezmocný.

Znovu se otočil a prohlédl si lépe ten podivný svět, do kterého se náhodou dostal. Viděl vzdálené město, blížící se procesí i bouři, zuřící daleko nad mořem. Žádný z těch výjevů ho nenadchl. Ale možná – jen možná – že tady má nějakou naději získat sílu, jakoukoliv sílu, která by z něj udělala váženého muže, až se vrátí zpátky. Možná že se při získávání té síly bude muset pořádně zapotit, ale potil se koneckonců i doma, ne? A všechno, co z toho má, jsou rozkopaná varlata.

„Tak dobře…“ zavolal na Noea a vydal se po břehu za ním, „… zůstanu tady. Ale už tě neponesu, rozumíš?“

Noe se ohlédl a usmál se. „Mohl bys mě alespoň podpírat v chůzi, než trochu zesílím?“

„Ale jo,“ souhlasil Joe.

Přehodil si Noeovu paži kolem ramen. „Dole na pláži je člun,“ řekl Noe. „Tam se schováme, dokud procesí nepřejde.“

„A čeho se na těch Požehnaných tak bojíš?“ zeptal se ho po cestě ke člunu Joe.

„Nikdo neví, co skrývají v srdcích. Mají své tajné důvody a cíle. Možná, že tenhle není zlý, ale to nemůžeme vědět.“

Pak už šli mlčky až ke člunu. Měl dva stěžně a byl jen asi devět metrů dlouhý. Kormidlo a palubu měl natřenou červeně a modře, ačkoliv barva už na dlouhých cestách místy oprýskala, až pod ní prosvítalo staré dřevo prken, z kterých byly jeho boky sestaveny. Na přídi si Joe přečetl jeho jméno: Fanacapan.

Joe už měl pořádný hlad, a tak Noea opustil a vydal se do člunu najít něco k jídlu. Účinky sedativ už také polevovaly a hlavou se mu proto začínaly honit nepříjemné pocity jako nejistota, strach a zklamání. Dostal se do jiného světa a přitom zjistil, že se ten svět nijak neliší od toho, ve kterém žil až dosud. Možná, že tohle moře snění je jiné, ale tenhle člun vypadal naprosto obyčejně a nejevil žádné známky zázračnosti. Dvě malé kajuty byly temné a v dost špatném stavu a palubu zdobilo množství obscénních obrázků vyrytých do dřeva.

Jídlo tu ale nebylo žádné. Joe sice našel něco, co se jídlu podobalo, ale jíst se to nedalo, a ačkoliv prohledal všechno, včetně špinavých přikrývek, nenašel ani tabulku čokolády, a dokonce ani žádné ovoce. Ještě rozčilenější a hladovější se vydrápal z člunu zpátky na pláž a tam uviděl Noea, jak s překříženýma nohama sedí na zemi a uslzenýma očima pozoruje břeh kolem sebe.

„Co se stalo?“

„Připomíná mi to…“ kývl Noe hlavou směrem k procesí. Procesí se zřejmě ubíralo k otevřené bráně. Pět nebo šest postav, zřejmě děti, se od procesí oddělilo a házelo na cestu svého pána listy a květy.

„Co ti to připomíná?“

„Můj svatební den,“ řekl Noe. „A moji milou. Naše procesí bylo třikrát nebo čtyřikrát větší. Takovou nádheru jsi nikdy neviděl. Nikde už neuslyšíš takovou hudbu, jaká hrála nám. Měl to být konec věků války a začátek…“ Hlas se mu roztřásl a selhal. „Chci znovu vidět svou zemi, Joe,“ dodal po chvilce. „I kdyby jen proto, aby mě tam mohli pohřbít.“

„Přece jsi celou tu dobu nečekal jenom proto, abys teď umřel.“

„Nežil jsem nadarmo,“ zamumlal Noe. „Měl jsem lásku. Nikdy už nepotkám žádnou jí podobnou, a ani takovou potkat nechci. Nemohl jsem na to zatím myslet, ale je to tak. Takže to nebude tak zlé, když ve své zemi zemřu a budu pohřben do hlíny, z které jsem vzešel. Ty mi rozumíš, že?“ Joe mlčel. Noe se k němu otočil. „Nebo ne?“

„Ne,“ řekl Joe konečně. „Já nemám žádnou zemi, Noe. Nenávidím Ameriku.“

„Snad máš Afriku.“

„Tam jsem nikdy nebyl. A nemyslím si, že by se mi tam líbilo.“ Zvolna a zhluboka se nadechl. „Takže je mi úplně jedno, kde mě jednou zakopou.“ Znovu se odmlčel. A potom řekl: „Mám hlad. Na lodi není nic k jídlu. Musím se najíst, nebo brzy omdlím hlady.“

„Tak si musíš něco chytit,“ řekl Noe, vstal a odvedl Joea k vodě. Vlny už na břeh nedorážely tak prudce, všiml si Joe. „Vidíš ryby?“ ukázal Noe do vln.

Ty duhové záblesky ve vlnách, které Joe postřehl už na prahu brány, byly vlastně rybami: ve vlnách se jich míhala spousta a jako tisícero jasných záblesků vyskakovaly z vln.

„Vidím.“

„Tak na ně.“

„To je mám chytat do ruky?“

„A pak je sníst,“ řekl Noe. Když zahlédl Joeův znechucený výraz, usmál se. „Nejlepší jsou živé,“ řekl ještě. „Věř mi.“

Žaludek už Joea bolel hlady tak, že předčil i bolest v rozkopaném rozkroku. Pomyslel si, že tohle asi není ta správná chvíle na to, aby byl vybíravý. Pokrčil proto rezignovaně rameny a vkročil do vody. Byla příjemně teplá, což ho překvapilo, a kdyby to neznělo tak hloupě, řekl by, že ta voda byla ráda, že do ní vkročil. Tak horlivě se mu vlnky svíjely kolem nohou a drobné kapky mu stříkaly na lýtka. Teď viděl, že ryby jsou všude kolem. Bylo jich kolem nespočet a byly různých tvarů, barev i velikostí. Některé byly skoro tak veliké jako lososi a jiné maličké jako vodní kolibříci. Vyskakovaly kolem něj z vody, jako by pro ně neplatil zákon gravitace. Nemusel se skoro vůbec namáhat, aby nějakou z nich chytil. Jen sáhl rukou do jednoho hejna, a když rozevřel dlaň, viděl, že nechytil jen jednu, ale rovnou tři – dvě rudě stříbrné a třetí modrou. Rybky se mu divoce mrskaly v dlani a nevypadaly příliš chutně, protože si ho prohlížely černýma očima a žábrami marně lapaly po spásné vodě. Ale Joe neměl na výběr. Buď je sní, nebo bude hladovět.

Vybral si proto jednu z těch leskle červených a bez rozmýšlení si ji vložil do úst. V následující chvíli myslel, že začne zvracet, ale to už mu ryba hladce sklouzla do žaludku. Neměla žádnou chuť, ale to mu nevadilo. Není přece na žádném gurmánském večírku. Vysypal si obě zbývající ryby do úst najednou a zaklonit hlavu, aby je mohl lépe spolknout. jednu spolkl stejně hladce jako první, ale druhá se mrskala a vybojovala si cestu z jeho úst zpátky do moře. Joe ji vyplivl.

„Nechutná?“ zeptal se Noe, už také ve vodě.

„Nechtěla se nechat sníst,“ odpověděl Joe.

„To jí nemůžeš zazlívat,“ opáčil Noe a brodil se vodou, dokud mu nesahala až po pás.

„Už jsi silnější?“ zavolal na něj Joe, aby přehlušil hukot vln.

„Sílím každým okamžikem,“ odpověděl mu Noe. „To je tím vzduchem.“ Ponořil ruce do vody a vytáhl ne rybu, ale cosi, co velkýma zlatavýma očima i tělem připomínalo sépii.

„Neříkej mi, že tohle taky sníš," řekl Joe.

„Ne. Ne, tohle nikdy," odpověděl Noe. „Tohle je Zehrapushu, řídící duch. Vidíš, jak tě pozoruje?"

A Joe viděl. V nemrkajícím pohledu toho stvoření se zračila zvědavost, jako by si ho to zvířátko prohlíželo.

„Nestává se jim často, že by se tu objevil člověk tvého druhu," řekl Noe. „Kdybys mu rozuměl, určitě by ti řekl, aby ses vrátil domů. Chceš si ho podržet?"

„Ani ne."

„Udělalo by mu to radost," řekl Noe a podal to stvoření Joeovi. „A když potěšíš jednoho, potěšíš všechny."

Joe se probrodil blíž k Noeovi a díval se, jak si ho to stvoření prohlíží.

„Chceš říct, že tahle věc je spojená s ostatními… jakže jim to říkáš? … Ze-hra-a jak dál?"

„Lidé jim říkají 'shu, protože je to snadnější." Vtiskl mu zvířátko do dlaně. „Neboj se, nekouše," uklidnil ho.

Joe ho uchopil. Zvířátko mu leželo nehybně v dlaních a obracelo zvědavý pohled k jeho tváři.

„Nejstarší chrámy na všech dvanácti kontinentech byly zasvěceny těmto 'shu," pokračoval Noe, „a v některých se ještě stále pořádají slavnosti."

„Ale tvůj národ to nedělá?"

Noe potřásl hlavou. „Moje žena byla katolička," řekl. „A já… já jsem nevěřící. Raději už ho vrať zpátky do vody, ať nezemře. I když to vypadá, že by klidně umřel, jen kdyby se na tebe mohl dívat."

Joe pustil to stvoření zpátky do vody. Neprchlo ale hned, chvíli se mu vznášelo mezi rozevřenými dlaněmi a stále si ho ještě prohlíželo. Pak se jediným bleskurychlým pohybem ztratilo v hlubině. Joeho při tom pohledu napadlo, jestli snad svým druhům nepodává zprávu o podivném černém muži.

„Jsou lidé," začal znovu vyprávět Noe, „kteří věří tomu, že všichni 'shu jsou součástmi Stvořitele, který se rozdělil na miliardy kousků, aby mohl provázet lidské duše v moři snění, ale pak zapomněl, jak se poskládat znovu zpátky."

„Takže jsem právě držel v ruce kousek Boha?"

„Ano." Noe znovu ponořil ruku do vody a tentokrát vytáhl rybu asi třiceticentimetrovou. „Moc velká, že?"

„Hm."

„Ty malé se polykají lépe, viď?"

„Mnohem líp," souhlasil Joe, také zalovil ve vodě a vytáhl ven hrst plnou drobných rybek. Setkání se 'shu z něj vyhnalo veškerou vybíravost. Tyhle rybky se strnulýma očima byly naprosto zjevně daleko nižšího řádu než to stvoření, které si ho s takovým zájmem prohlíželo. Může je tedy spolykat, aniž by se přitom musel příliš přemáhat. Spolkl celou hrst rybek najednou a potom si chytil jednu větší, kterou kousal, jako by jedl chléb. Její maso bylo jasně oranžové. Joe do něj s chutí zatínal zuby a nedbal přitom plácání rybího ocasu. Odhodil ji, teprve když se mu jedna z kostí zarazila mezi zuby.

„Už nechci," řekl Noeovi a přitom se snažil kost vypáčit ven.

„Nenapiješ se?" zeptal se ho Noe.

„Vždyť je slaná," řekl Joe. „Nebo ne?"

„Mně tak nepřipadá," řekl Noe a hltavě se napil z dlaní. „Myslím, že chutná dobře."

Joe se také napil a nebyl zklamán. Voda měla příjemnou chuť i vůni.

Když se napil, probrodil se zpátky na břeh, spokojenější než kdy jindy.

Zatímco s Noem diskutovali o rybách a o Bohu, procesí v dálce už dorazilo k otevřené bráně, která se začala zvětšovat. Už byla jednou tak vysoká, než když do ní Joe vstoupil. Procesí se zastavilo na jejím prahu.

„Půjdou tam?" zeptal se Joe.

„Vypadá to tak," řekl Noe. Pohlédl rychle na oblohu, která byla tmavší než před chvílí. „Jestli tu nějací zůstanou," řekl, „možná je použijeme jako posádku."

„Vždyť nemáme loď?"

„Máme jen tuhle," uhodil Noe dlaní do boku člunu.

„V přístavu jich bude dost," řekl Joe a ukázal směrem k městu. „A budou větší. Tahle věc nevypadá moc důvěryhodně. A i kdyby byla, jak chceš ty lidi přesvědčit, aby šli s námi a pomáhali nám?"

„To je moje věc," řekl Noe. „Chvíli si teď odpočiň. Spi, jestli můžeš. Noc bude rušná."

„Spát?" podivil se Joe. „To nemyslíš vážně."

Nejdřív si chtěl vytáhnout z lodi přikrývku a polštář, ale pak se rozhodl, že nehodlá být potravou pro blechy, a místo toho se uložil na holé pláži. Bylo to nepochybně to nejhorší lože, na kterém kdy v životě spal, ale nebe nad ním ho uklidňovalo, a ačkoliv si myslel, že rozhodně nedokáže usnout, za chvíli se ponořil do spánku.

kapitola 24

V pátek odpoledne, kolem čtvrté hodiny, zatímco Tesla a Phoebe se teprve seznamovaly někde v Everville a Joe ležel pod tmavnoucím nebem na pobřeží moře Podstaty, seděl Howie Katz na prahu domu s Amy v náručí a díval se, jak se ze severovýchodu blíží bouře. Pomyslel si, že přijde pořádný liják, snad i pár blesků, a že to snad konečně bude znamenat konec toho vedra.

Jeho dcerka nespala předešlé noci dobře a většinu dne proplakala, ale teď spokojeně ležela v jeho náruči a začínala podřimovat. Jo-Beth si šla lehnout už před půl hodinou a stěžovala si na žaludeční nevolnost. V domě bylo úplné ticho. Ticho bylo i venku na ulici, jen sousedovi psi se vzrušeně potulovali kolem s vysoko zdviženými větřícími čenichy a ušima nastraženýma v jakémsi očekávání. Až se přestěhují do lepšího, pořídí si také psa, rozhodl se Howie. Pro Amy bude jen dobré, když bude mít nějaké zvířátko jako ochránce i společníka.

„A ten pes tě bude mít rád," zašeptal Howie své dceři. „Protože tebe má rád každý." Malá se v jeho náruči zavrtěla. „Chceš jít spát, kočičko?" zasmál se měkce, zdvihl ji nad hlavu a políbil na tvář. „Tak jdeme nahoru."

Po špičkách vyběhl nahoru a uložil Amy v její ložnici, aby neprobudil Jo-Beth. Potom se šel osprchovat.

Bylo příjemné opláchnout si hlavu chladnou vodou a smýt ze sebe mýdlem pot. Bylo to dokonce tak příjemné, že z toho dostal pěknou erekci, aniž by se o to jakkoliv snažil. Tvářil se ale, že si toho nevšímá, umyl si vlasy, vydrbal záda – ale ta voda mu dělala tak dobře, že si nakonec musel pomoci sám. S Jo-Beth se miloval naposledy, když byla ve čtvrtém měsíci těhotenství, a tenkrát to skončilo jejím pláčem a křikem, aby se jí nedotýkal. To bylo první znamení toho, že její těhotenství nebude nijak snadné. Během příštích pár měsíců se mu občas zdálo, že žije se dvěma ženami, z nichž jedna ho miluje, a druhá nenávidí. Ta milující Jo-Beth ale nechtěla sex, jen útěchu. A ta druhá Jo-Beth od něj nechtěla vůbec nic: ani polibky, ani společnost, nic. Říkávala: Kéž bych tě nikdy nepotkala, a říkala to tak, že si Howie byl pravdivostí těch slov víc než jistý. Potom se ale vynořila ta stará Jo-Beth, začala plakat a omlouvat se, že to tak nemyslela a že neví, co by si bez něj počala.

Během těch měsíců se naučil ulevovat svému libidu svépomocí. V garáži měl svazek lechtivých časopisů, v noci se díval na programy pro dospělé a několikrát se ráno probudil mokrý. Ale před očima měl stále Jo-Beth. Neskutečně ho vzrušovala dokonce i v posledních týdnech svého těhotenství, kdy měla až nestvůrně veliké břicho. Jo-Beth to dobře věděla a zdálo se, že ji to obtěžuje: v koupelně se začala zamykat a otáčela se k němu zády, když se převlékala do noční košile. Dovedla ho až ke stavu roztřeseného nadrženého adolescenta, který se poočku dívá, doufá, že zahlédne část zakázané oblasti těla, a potom o ní v noci sní a onanuje.

Už toho měl ale dost. Už je čas, aby spolu žili opět jako muž a žena, a ne jako cizinci, kteří jsou náhodou nuceni spát v jedné posteli. Howie zastavil vodu, osušil se, ovinul si kolem pasu ručník a šel do ložnice.

Venku se ozvalo rachotivé a táhlé zahřmění, ale Jo-Beth se neprobudila. Ležela oblečená na posteli a bledá tvář se jí leskla krůpějemi potu. Howie přešel k oknu a pootevřel ho. Venku se stahovaly deštěm ztěžklé mraky. Ještě pár minut a na zaprášené dvorky a střechy se snese pořádný liják.

Jo-Beth za jeho zády zamumlala cosi ze spaní. Howie se vrátil k posteli a opatrně se na ni posadil. Teď zase něco zamumlala – Howie jí ale nerozuměl – a trochu nadzvedla hlavu. Přitom ho chytila za rameno. Trochu zvedla ruku, ale potom si snad i ve spánku uvědomila, že vedle ní někdo sedí, a znovu ho chytila za paži.

Howie si myslel, že teď už se musí probudit, ale ona spala dál. Na tváři se jí objevil slabý úsměv a její ruka mu sjela po paži na hrudník. Dotýkala se ho jen lehce, ale přitom neskutečně eroticky. Howieho to vzrušovalo tím víc, čím víc si uvědomoval, že je to proto, že spí, a že by to nikdy neudělala vědomě. Proto se neodtáhl a rychle na sobě rozvázal ručník. Jeho penis se znovu vztyčil a čekal na její dotek. Howie se ale nehýbal, ani nedýchal. Jen se díval, jak její ruka klouže po jeho těle až dolů.

Potichu vydechl a tím ji asi vyrušil, protože její ruka se tam nezdržela o nic déle než na jeho hrudi. Ale když její prsty přejely níž a potom na jeho stehno, byl tak vzrušený, že se bál, že nad sebou ztratí kontrolu. Proto se zadíval místo na její prsty na její tvář, ale pohled na její obličej ho také nijak neuklidnil. Pevně zavřel oči a pokusil se vybavit si v duchu ulici venku, bouřkové mraky, auto, které opravoval celý včerejšek, ale vším tím pronikala její tvář.

Znovu něco mumlala, ale nesrozumitelně a Howie bezděky otevřel oči.

A to bylo příliš. Hlasitě vydechl, její mumlání zintenzívnělo, stalo se naléhavějším a její ruka se začala vracet zpátky k jeho klínu. Ucítil první návaly napětí v rozkroku a pokusil se sevřít penis pevně do dlaně, aby tu chvíli ještě oddálil. Ale ona asi vycítila jeho pohyb, protože tam sáhla první, dřív než jí v tom mohl zabránit, a její dotek už byl příliš.

„Bože…“ zalapal po dechu a zaklonil hlavu. Teď poprvé zaslechl, co vlastně povídá…

„To nic,“ říkala. On jen ztěžka dýchal. „To nic, Tommy. To nic. To nic. To nic…“

„Tommy?“

Omámení ještě nepřešlo a její zvlhlá ruka se pohybovala stále nahoru a dolů, ale on už byl zase bdělý.

„Nech toho,“ řekl. „Dost.“

Ona ho ale neposlechla, protože ho neslyšela. Jako v deliriu drmolila: „TonictonictonicTommytonictonic.“

Zprudka odstrčil její ruku. Náhle se mu udělalo nevolno, a tak vstal z postele. Ale ona ho znovu uchopila. Stále ještě spala. „Počkej,“ vydechla.

Howie byl celý ulepený. Napadlo ho, že by ji měl vzbudit, aby viděla, co dělá. Řekl by jí: Vidíš, to jsem já, Howie, tvůj manžel. Vzpomínáš si?

Ale příliš se styděl za svůj stav: za svůj pot a strach, který ho lechtal v žaludku. Bál se, že Tommy-Ray McGuire je někde blízko a jde si pro ně. Mimoděk přelétl očima po tmavé místnosti, jestli někde neuvidí znamení Smrťákovy přítomnosti. Neviděl nic, samozřejmě. Nebyl tady. Alespoň ne jeho tělo. Zatím byl jen v představách Jo-Beth. A to bylo vlastně ještě horší.

Howie popadl ručník, aby zakryl svou nahotu, odtáhl se od Jo-Beth a šel ke dveřím. Vztek v něm ustoupil nevolnosti.

Sotva sáhl po klice, Jo-Beth otevřela oči.

„Howie?“ zeptala se.

„Čekala jsi někoho jiného?“

Jo-Beth si všimla své vlhké dlaně a zprudka se posadila. „Co jsi tu dělal?“ zeptala se ho obviňujícím tónem.

Nechtěl ji nechat vyhrát. „Zdálo se ti, že je tu Tommy-Ray,“ vrátil jí výčitku.

Jo-Beth přehodila nohy z postele na zem a utřela si ruku do pokrývky. „O čem to mluvíš?“ zeptala se. Na krku a na hrudi měla červené skvrny; znamení toho, že byla také vzrušená. A možná ještě je.

„Pořád jsi opakovala jeho jméno,“ řekl Howie prostě.

„To není pravda.“

„Myslíš si, že ti lžu?“ zeptal se zvýšeným hlasem.

„Asi jo!“ vykřikla teď i ona.

Podle jejího vzteku Howie poznal, že ona dobře ví, že jí říká pravdu, protože takhle se chovala, jen když něco tajila.

Což ovšem znamenalo, že na svého bratra opravdu myslí. Při tom pomyšlení se Howiemu chtělo plakat nebo dávit, a možná obojí. Trhnutím otevřel dveře dokořán a vyběhl na chodbu. V tu chvíli se spustil déšť a zabubnoval do oken. Howie vyhlédl ven, ale skrze mokré potůčky na skle spatřil jen fialově černé mraky. Zahřmělo.

Amy se probudila a rozplakala se. Howie k ní chtěl běžet, ale za dveřmi ložnice zaslechl pohyb Jo-Beth a nechtěl, aby v jeho tváři viděla strach. To by určitě vyzvonila Tommymu-Rayovi hned v příštím snu. Řekla by mu: Přijď si pro mě. On se tě bojí.

Howie šel do koupelny a zabouchl za sebou dveře. Amy za chvilku přestala plakat. A po chvíli se přehnala i bouře a nechala tu všechen žhavý vzduch i zaprášené ulice.

„Grillo? Tady Howie.“
„Nečekal jsem už…“
„Co jsi j-j-ještě slyšel o Tommym-Rayovi?“
„Něco se stalo?“
„Tak nějak.“
„Nechceš mi o tom vyprávět?“
„Ani ne. Ne teď. J-já jenom chci v-v-vědět, kde je. O-on si pro ni p-p-přijde…“
„Uklidni se, Howie.“
„… j-já vím, ž-ž-že si pro ni přijde.“
„On přece neví, kde bydlíte, Howie.“
„Dostal se jí do snů, Grillo. Měl jsi pravdu. J-j-j-sakra! nekoktal jsem už pět let.“ Odmlčel se a roztřeseně se nadechl. „Myslel jsem, že už to skončilo. Alespoň s ním.“
„To jsme mysleli všichni.“
„Já si m-myslel, že už je pryč. Ale on j-j-je p-pořád tady, v její hlavě. T-tak mi neříkej, že n-neví, kde bydlíme. Ví to přesně.“
„Kde jsi teď?“
„U benzinové pumpy asi kilometr od domu. Nechtěl jsem v-v-volat z domova.“
„Radši se tam hned vrať. Máš zbraň“
„Mám pistoli. Ale k čemu m-mi b-b-bude, když-když je naživu…“
„Možná nezemřel.“
„Takže mi pistole moc nepomůže.“
„Krucinál.“
„Jo, to tedy jo. Krucinál. Pravda. To tedy máš pravdu!“ Grillo slyšel, jak Howie uhodil vší silou do telefonu. Potom bylo chvíli ticho. Grillo slyšel, jak se Howie rozplakal.
„Poslouchej, Howie…“ Pláč neustával. Howie zakryl rukou mluvítko, aby Grillo nic neslyšel. Já to znám, pomyslel si Grillo. Když pláču a nikdo mě neslyší, je to, jako kdybych vůbec neplakal. Jenže to nepomůže. „Howie? Jsi tam?“ Chvilku bylo ticho a pak znovu uslyšel Howieho hlas. Pláčem se trochu uklidnil.
„Jsem,“ řekl.
„Pojedu k vám. Něco s tím provedeme.“
„Jo?“
„A mezitím musíš zůstat doma. Rozumíš?“
„A co když… c-c-co když sem přijde?“
„Udělej, co musíš. Přestěhujte se, když to bude nutné. Ale já vám budu pravidelně volat, ano?“
„Dobře.“
„Ještě něco?“
„On ji nedostane, Grillo.“
„Já vím.“
„Ať t-to stojí cokoliv, on ji nedostane.“

Co jsem to provedl? To byla první Grillova myšlenka, když zavěsil. Zbláznil jsem se, že jsem mu nabídl pomoc? Nemůžu mu pomoct. Vždyť nemůžu pomoct ani sobě.

Seděl před obrazovkami monitorů – které střídavě pomrkávaly, jak na nich pomalu vylézaly zprávy ze všech států – a pokoušel se přijít na způsob, jak by se z toho ještě mohl vyvléct. Zároveň ale věděl, že by už nedokázal žít dál, kdyby se k Howiemu otočil zády a pak se něco zlého stalo.

Ve skutečnosti se opravdu nejspíš něco stane. Když ne dnes, tak zítra. A když ne zítra, tak možná pozítří. Svět se zbláznil. Důkazy přece viděl před sebou na těch obrazovkách. Ti vzkříšení šílenci teď mají nejlepší příležitost se pomstít. On ale musí udělat, co bude v jeho silách, nebo už se nikdy nebude moci podívat do zrcadla.

Vypnul obrazovky a šel si sbalit věci. Už skoro skončil, když zazvonil telefon. Tentokrát to byla Tesla. Volala z Everville.

„Budu tady bydlet u jedné ženské, kterou jsem potkala. Vypadá to, že nechce být sama. Máš po ruce tužku?“ Grillo si zapsal její číslo a potom jí stručně vylíčil Katzovu situaci. Teslu to nejspíš nepřekvapilo. „Tenhle víkend se toho sběhne asi víc,“ řekla jen. Grillo jí řekl, že pojede Howiemu na pomoc. Potom začali mluvit o D‘Amourovi.

„Vždycky jsem si myslel, že to jeho tetování je k ničemu,“ řekl Grillo. „Ale teď…“
„Chtěl bys mít taky nějaké?“
„Přál bych si, abych tomu věřil,“ řekl Grillo. „Chtěl bych mít něco, co by mi k něčemu bylo, kdybych opravdu

Tommyho-Raye potkal."

„A nejspíš ho potkáš," zaprorokovala chmurně Tesla. „Tady kolem běhá spousta neřádů."

Grillo chvíli mlčel. A pak řekl: „Co jsme komu provedli, že se to děje zrovna nám, Tes?"

„Asi máme prostě štěstí."

Bouře, která se přehnala nad Katzovic domem, se pohybovala směrem k jihozápadu a přitom zaplavovala proudy vody krajinu pod sebou. Na mokrých silnicích došlo k řadě dopravních nehod, ale kromě jedné se všechny obešly bez lidských obětí. Ta jediná se přihodila asi tři sta kilometrů od Katzovic domu, na dálnici číslo osmdesát čtyři. Auto s šestičlennou rodinou, vracející se z prázdnin v Cedar City, dostalo na zrádně mokrém asfaltu smyk, narazilo do auta jedoucího v druhém pruhu, přejelo do protější části dálnice a přitom ještě stačilo nabourat šest dalších protijedoucích aut. Potom se zřítilo z náspu dolů.

Policie, lékaři a požárníci dorazili na místo nehody pozoruhodně rychle, vezmeme-li v úvahu, že dálnice byla zablokovaná auty v obou směrech a pršelo tak hustě, že nebylo vidět dál než na patnáct metrů. Když ale přijeli, pěti lidem už nebylo pomoci a další tři – včetně řidiče auta, které to všechno způsobilo – byli mrtví dřív, než se záchrannému týmu podařilo dostat je z vraků ven.

A jako kdyby bouři samotnou zajímal zmatek, který způsobila, zpomalila svůj běh a zastavila se nad místem neštěstí nejméně na půl hodiny a záplavami vod srážela k zemi sloupy dýmu, stoupající z hořících aut. Ve štiplavém a oslepujícím závoji kouře záchranáři i zachraňovaní tápali jako stíny, páchnoucí krví a benzinem. Někteří z těch, kdo neštěstí přežili, naříkali, ale většina jich klopýtavě bloudila od ohně k ohni a od těla k tělu, jako kdyby něco hledali.

Ale mezi ostatními se také pohyboval kdosi, kdo nepatřil k záchranářům a ani nepotřeboval záchranu. Ta postava přecházela po tragické scéně s lehkostí, která děsila všechny, kdo ji viděli.

Ten člověk byl mladý a neobyčejně přitažlivý: světlovlasý, opálený a na tváři měl široký zářivý úsměv. A něco si zpíval. A právě ten zpěv děsil ostatní mnohem víc než jeho úsměv. Bylo něco démonického v tom, jak se lehce pohyboval od vraku k vraku a přitom nepřestával zpívat.

Nedalo se však říci, že by si ho nikdo nevšímal. Policejní důstojník zahlédl, jak sahá dovnitř jednoho z vraků, a vyzval ho, ať toho okamžitě nechá. Ten člověk si jeho výzvy nevšímal a rozbil zadní okno. Pak sáhl dovnitř na zadní sedadlo pro něco, co zřejmě upoutalo jeho pozornost. Důstojník mu znovu nařídil, aby přestal, a vytáhl zbraň, aby své výzvě dodal důrazu. Ten člověk ale namísto odpovědi na chvilku přestal zpívat a řekl:

„Mám tady práci."

A pak se dal znovu do zpěvu a z auta vytáhl mrtvolu dítěte, kterou záchranáři ve všeobecném zmatku zřejmě přehlédli. Důstojník namířil na toho člověka pistolí a nařídil mu to dítě položit. Onen záhadný neznámý ignoroval i tento příkaz. Přehodil si malé tělíčko přes ramena jako ovčák jehně a odešel.

Následující události viděl pět svědků včetně toho policejního důstojníka, a ačkoliv se všichni nacházeli ve stavu maximálního vzrušení, lze s určitostí vyloučit jakékoliv halucinace. Jejich svědectví jsou nicméně naprosto nepřijatelná. Ten člověk se prý k důstojníkovi otočil zády, pomalu se vzdaloval od silnice, a když procházel mezi vraky vozů, začala z nich stoupat mračna kouře. Na okamžik se prý všem přítomným zdálo, že v kouři vidí nějaké postavy s protáhlými obličeji a šlachovitými těly. Ty postavy prý vypadaly, jako kdyby neměly žádné kosti – a zřejmě patřily k tomu neznámému člověku, protože ho obklopily jako kvílející mračno, do kterého se nikdo z těch pěti, včetně toho důstojníka, neodvážil vstoupit.

O pět hodin později se našlo tělo toho dítěte – byla to tří a půlletá holčička jménem Lorena Hernandezová – téměř dva kilometry od dálnice v malém březovém lesíku. Někdo z ní svlékl krví potřísněné šaty a pečlivě, téměř láskyplně, ji umyl v dešťové vodě. Potom tělíčko upravil na zemi do pozice lidského plodu: nohy jí skrčil k tělu a bradu přitiskl k hrudi. Na těle se nenašly žádné známky sexuálního zneužití. Jen z hlavy mrtvolky zmizely oči.

Po tom zpívajícím mladíkovi, který dítě odnesl a dostal se kvůli tomu do konfliktu s úřady, se nenašla ani stopa. A to doslova. Na trávě nebyly vidět žádné otisky nohou a ani na těle dítěte se nenašly žádné otisky prstů. Zdálo se, že ten únosce sem snad musel připlout vzduchem a opustit toto místo stejným způsobem okamžitě poté, co dokončil svůj záhadný a truchlivý rituál.

O těchto událostech se Grillo nicméně nedozvěděl. Zpráva o nich se sice na Atol dostala, ale nebyl tam nikdo, kdo by si ji mohl přečíst. Grillo byl na cestě do Idaha a své zprávy nechal pro tentokrát být. A byly to hrozné, příšerné příběhy.

V Minnesotě se během operace srdce na operačním stole probral pacient a přes všechny snahy se anesteziologovi nepodařilo znovu ho dostat do narkózy. Ten pacient křičel, že už přicházejí ti, co si žerou vlastní ocas, že přicházejí a nikdo je nezastaví. Vzápětí zemřel.

V areálu Austin College v Texasu se objevila žena v bílém, kterou doprovázelo podle svědeckých výpovědí něco jako smečka šesti psů-albínů, a svědkové ji viděli, jak zmizela pod zem, jako kdyby tam vešla po schodech. Ze země se ještě potom ozývalo vzlykání tak srdceryvné, že se jeden ze svědků o hodinu později pokusil o sebevraždu.

V Atlantě se reverend Donald Merril uprostřed obzvláště rozhořčeného kázání odchýlil od svého námětu – Je jen jediná láska, láska Boží – a začal mluvit o nějaké bezprostředně hrozící Hrozbě. Jeho slova přenášela televize, a tak je slyšel téměř celý národ. Kamery běžely a on přitom bouchal do řečnického pultíku, vykračoval si kolem a přitom mluvil stále tajemněji a tajemněji. Potom znovu změnil téma a rozpovídal se o lidské anatomii. A odpověď je tady, prohlásil nakonec a začal se před očima svého šokovaného stádečka svlékat: je v hrudi, v břiše, v rozkroku. Mezitím už se ale svlékl až do spodního prádla a ponožek, a to už bylo živé vysílání přerušeno. On toho ale nedbal a pokračoval v kázání. Nařizoval šokovanému a fascinovanému shromáždění jít domů, najít si veliké zrcadlo a prohlížet své nahé tělo, dokud – jak doslova řekl – Hrozba neustoupí a čas se nezastaví.

Mezi těmito zprávami byla jedna, která by zajímala obzvláště Teslu, kdyby o ní ovšem věděla. Ta zpráva by možná dokázala změnit běh příštích událostí.

Byla to zpráva z oblasti Baja. Dva turisté z Anglie, parapsychologové, kteří chtěli napsat knihu o záhadách lidské mysli a světa, se vydali hledat téměř mytické místo, o kterém se tradovalo, že se tam seběhly nějaké velké a strašlivé události. Ovšemže se dostali na místo, kde Fletcher vytvořil své Nuncio, Misión de Santa Catrina. Tam, na kopci nad modrým Pacifikem, právě fotografovali místní ruiny, když přiběhla nějaká žena se slzami v očích a řekla jim, že včera v noci viděla, jak z misie vyšel oheň ve tvaru člověka.

Fletcher, říkala, Fletcher, Fletcher…

Ale i tento příběh, stejně jako všechny ostatní, překryly brzy další příběhy, které docházely do Atolu každou hodinu ze všech států. Příběhy strašné i děsivé, groteskní, odporné i záhadné. Atol rostl a rostl, jako tělo plné vědomostí bez hlavy, která by jim mohla porozumět.

kapitola 25

Nalézt rozcestí, kde kdysi Maeve O'Connellová zakopala medailon, bylo těžší, než Buddenbaum předpokládal. Strávili se Sethem dvě hodiny prohledáváním Main Street, protože předpokládal – mylně, jak se nakonec přesvědčil – že to hledané rozcestí musí být blízko centra města. Nakonec ho našel náhodou, skoro dva kilometry od centra. Na mapě města to bylo naprosto bezvýznamné místo. Na rohu tam stála malá restaurace Kitty's Diner, naproti byla malá tržnice a na dalších dvou stranách podzemní garáž a něco, co kdysi pravděpodobně bývalo obchodem s konfekcí, protože ve výlohách bylo stále ještě vidět nahé figuríny a nápisy Výprodej.

„A co přesně tady hledáme?" zeptal se ho Seth, když konečně stáli na místě a prohlíželi si okolí.

„Teď ještě nic," odpověděl mu Buddenbaum.

„A jak víš, že tohle je to pravé rozcestí?"

„Cítím to. Je to v zemi. Ty se díváš nahoru. Já se dívám dolů. Jeden jsme opakem druhého, a proto se doplňujeme." Propletl si prsty obou rukou. „Asi takhle." Zatáhl každou rukou jinam, aby předvedl jejich nerozdělitelnost.

„Půjdeme už zpátky do postele?" zeptal se ho Seth.

„Za chvíli. Nejdřív se chci podívat tamhle nahoru." Pokývl hlavou k oknům nad prázdným obchodem. „Budeme potřebovat místo s dobrým výhledem."

„Chceš se dívat na průvod?" zeptal se ho Seth.

Buddenbaum se zasmál. „Ne. Na průvod ne."

„A na co?"

„Jak ti to mám vysvětlit?"

„Jak chceš?"

„Na světě existují místa předurčená k tomu, aby se na nich něco stalo," řekl Buddenbaum. „Místa, kam přichází moc, kam…" na chvíli se odmlčel a hledal ten správný výraz, „… kam přicházejí avatáry."

„Co je to avatára?"

„No, to je taková tvář. Tvář něčeho božského."

„Něco jako anděl?"

„Víc než anděl."

„Víc?" vydechl Seth.

„Víc."

Seth chvíli přemýšlel. Pak řekl: „Tyhle věci…"

„Avatáry."

„… avatáry. Ty sem přijdou?"

„Některé."

„Jak to víš?"

Buddenbaum se zahleděl na zem. „Nejjednodušší odpověď na tuhle otázku je, že jsem je o to požádal."

„Opravdu?" zasmál se Seth. Zjevně ho těšilo, že si na rohu ulice jen tak povídá s člověkem, který může pozvat na schůzku i božstvo. „A oni řekli, že přijdou?"

„Není to poprvé," odpověděl mu Buddenbaum. „Poskytl jsem jim už mnoho – jak to mám říct? – mnoho zábavy za ta léta."

„Jakou zábavu?"

„Všechno možné. Ale většinou to byly věci, nad kterými by se normální lidé otřásli hnusem."

„A ty se jim líbí nejvíc, že?"

Buddenbaum si chlapce užasle prohlédl. „Chápeš velice rychle," řekl. „Ano. Ty se jim líbí nejvíc. Čím větší krveprolití, tím líp. Čím víc slz a smutku, tím líp."

„Takže jsou stejní jako my, ne?" vyzvídal Seth. „Nám se to přece líbí taky."

„Jenže tady to není jen jako," řekl Buddenbaum. „Tohle není kečup místo krve a glycerinové slzy. Oni chtějí všechno doopravdy. A moje práce je to zorganizovat." Odmlčel se a chvíli pozoroval okolní ruch. „Není to vždycky pěkné zaměstnání," vysvětlil nakonec.

„Tak proč to děláš?"

„To ti nemůžu říct. Ne tady a teď. Ale jestli zůstaneš se mnou, pochopíš to sám. Věř mi."

„Dobře."

„Dobře. Tak půjdeme?"

Seth přikývl a oba se vydali přes ulici k opuštěnému obchodu.

Když přešli ulici a stáli u dveří, zeptal se Seth Buddenbauma: „Bojíš se?“

„Proč bych se měl bát?“

Seth pokrčil rameny. „Já bych se bál, kdybych měl ty avatáry vidět.“

„Jsou jako lidé, jenže na vyšším stupni vývoje,“ odpověděl mu Buddenbaum. „Já jsem pro ně jenom opice. A všichni ostatní také.“

„Takže se na nás dívají, jako když my se díváme na opice v zoo?“

„Spíš je to jako safari,“ řekl Buddenbaum, kterého to přirovnání zřejmě pobavilo.

„Takže jsou to možná nakonec oni, kdo je tady nervózní,“ poznamenal Seth. „Chodí sem jako do divočiny.“

Buddenbaum chlapce probodl pohledem. „To si nech pro sebe,“ řekl tvrdým hlasem.

„Já jsem jenom…“

Buddenbaum mu skočil do řeči. „Neměl jsem ti to vykládat,“ řekl.

„Já nic nepovím,“ ujišťoval ho Seth. „Já přece… komu bych to povídal?“ Buddenbaum se stále tvářil nepřístupně. „Budu držet jazyk za zuby,“ ujišťoval ho Seth. „Přísahám.“ Přitiskl se k Buddenbaumovi těsněji a chytil ho za ruku. „Chci dělat všechno, abys měl radost,“ řekl a díval se mu do očí.

„Jen mi řekni co.“

„Já vím. Promiň, že jsem na tebe tak vyjel. Myslím, že přece jen jsem trochu nervózní.“ Naklonil se k chlapci blíž, až měl rty skoro u jeho ucha, a zašeptal: „Chci tě. Hned teď.“ A téměř bez námahy rychle zlomil zámek na dveřích prázdného obchodu a postrčil Setha dovnitř.

Tahle krátká výměna názorů ale neprošla bez povšimnutí. Od svého setkání s tou sprostou ženštinou se měl Bosley na pozoru před jakýmikoliv dalšími známkami bezbožnosti, a tak se stalo, že si všiml podivně intimního chování toho Lundyovic kluka, o kterém se vědělo, že je blázen, a toho cizince v dobře střiženém kabátě. Delle, Dougovi ani Harriet o tom nic neřekl. Oznámil jim, že se jde trochu projít, a vyklouzl z restaurace. Při přecházení ulice už z toho prázdného obchodu nespustil oči.

Sex Bosleyho nikdy příliš nezajímal. Leckdy uplynuly tři i čtyři měsíce, aniž by si své ženy všiml, a i pak to natřásání většinou oba odbyli slabou čtvrthodinkou. Ale sex byl všude kolem něj, ačkoliv se ze všech sil snažil od něj očistit ten malý koutek svého světa. Denně k němu pronikal pomocí rádia a televize, pronásledoval ho v časopisech i novinách a pošpiňoval svou přítomností všechno to, co se s takovou námahou snažil udržet čisté.

Proč tedy, když sám Pán pozdvihl člověka z prachu a dal mu vládu nad zvířaty, proč mají lidé takovou touhu svlékat se jako zvířata a jako zvěř se válet ve špíně?

Pohoršovalo ho to a někdy i rozčilovalo. Ale většinou byl jen znechucen, když vídal evervillskou mládež na scestí, jak se podvoluje svým nejnižším choutkám. Z nějakého důvodu, možná proto, že Setha všichni považovali za blázna, si myslel, že Seth Lundy s těmi nechutnostmi nemá nic společného. Teď ale začal mít podezření, že ten Lundyovic kluk dělá ještě něco mnohem horšího než ostatní jeho vrstevníci. Něco daleko horšího.

Otevřel hlavní vchod a vešel do obchodu. Uvnitř bylo chladněji než venku, což ho potěšilo. Na chvíli se zastavil ve dveřích a poslouchal, jestli neuslyší nějaký náznak, kde se ti dva právě nacházejí. Nad hlavou zaslechl zvuk kroků a mumlání. Začal se opatrně proplétat mezi spoustou okolního harampádí. Pohyboval se tiše a lehce. Zadní dveře vedly do malé místnůstky, za kterou čnělo do výšky zšeřelé schodiště. Přešel k němu a začal stoupat clo patra. Přitom si uvědomil, že už ty hlasy neslyší. Strnul v úleku, že byl odhalen. Nepochyboval o tom, že riskuje život, když špehuje takovéhle dvě nemorální stvůry. Docela určitě jsou ti dva schopni všeho, možná i vraždy.

Ale nestalo se nic, a tak po chvilce pokračoval v chůzi, až se dostal k dalším dveřím. Ty byly trochu pootevřené. Strčil do nich, aby se otevřely trochu víc, a nastražil uši.

Teď je konečně slyšel. Kdyby měl hřích a úpadek nějaký zvuk, tak tohle by byl přesně on. Slyšel hekání, vzdychání a mlaštivé nárazy těla na tělo. Při těch zvucích mu po zádech přeběhl mráz, jako kdyby poskvrňovaly i samotný okolní vzduch. Chtěl se otočit a odejít, ale věděl, že to by byla zbabělost. Musí to těm hříšníkům vykřičet přímo do očí, stejně jako to udělal dnes té ženské, protože jinak by se hřích na světě rozmáhal dál a dál, až by před ním nebyl bezpečný vůbec nikdo.

Otevřel dveře dokořán, až zavrzaly, ale ta zvěř v místnosti působila příliš mnoho hluku, než aby si toho všimla. Místnost byla veliká a členitá, a proto je hned neviděl. Musel se plížit podél zdi, než se dostal za roh. Nahlédl tam, zhluboka se nadechl a vykročil.

A tam je uviděl, na holých, sluncem ozářených prknech podlahy. Ten Lundyovic kluk byl jen v ponožkách a ten druhý měl kalhoty spuštěné ke kotníkům. Oba měli oči zavřené – jak se vůbec mohli usmívat, když ta rozkoš pocházela z místa, kde se shromažďují výkaly? – ale ten muž ve vteřině otevřel oči a uviděl Bosleyho. V jeho tváři nebylo vidět stud a stud nebyl ani v jeho hlase. Jen zuřivost.

„Jak se opovažuješ?“ zeptal se hrozivě. „Vypadni ven!“

Teď otevřel oči i mladý Lundy. Na rozdíl od toho neznámého muže měl ještě tolik studu, že se začervenal a rukama si zakryl rozkrok.

„Řekl jsem, vypadni!“ vykřikl sodomita. Bosley ale neustoupil, ani nešel blíž. První se pohnul chlapec. Trhl sebou dopředu, čímž se vyprostil z mužova objetí, otočil se a řekl:

„Ať jde pryč.“

Sodomita si začal natahovat kalhoty, a zatímco byl takhle zranitelný, Bosley se konečně odhodlal k činu.

„Vy zvířata!“ vykřikl a rozběhl se se zdviženými pěstmi kupředu.

„Owene!“ zaječel chlapec, ale pozdě. Zatímco se Buddenbaum narovnával, Bosleyho váha ho srazila pozpátku k zemi.

Chlapec se už také postavil – Bosley ho zahlédl koutkem oka a rozběhl se k němu. Bosley se otočil, zachytil jeho nepříčetný pohled a chtěl se mu klidit z cesty. Zaslechl ale zvuk tříštícího se skla, a když se ohlédl, viděl, že sodomita propadl pozpátku oknem na ulici. To už ho ale Lundyovo nahé a vlhké tělo přišpendlilo k podlaze.

Začal sebou panicky házet a křičet. Pokoušel se Lundyho shodit, ale chlapec měl sílu. Držel Bosleyho, jako kdyby ho chtěl líbat, tiskl ho pevně k sobě a jeho horký dech ovíval Bosleyho tvář.

„Ne-ne-ne!“ ječel Bosley a mrskal sebou, aby se osvobodil. Nakonec se mu to podařilo a celý udýchaný ustoupil ke dveřím. Až tehdy si uvědomil, že ten sodomita zmizel.

„Kristepane…“ zamumlal a chtěl se začít modlit. Ale slova mu zamrzla v ústech. Popošel k rozbitému oknu. Pořád mumlal to samé. „Kristepane, Kristepane…“

Lundy už si ho nevšímal. „Owene!“ vykřikl a rázem byl u okna také. Vyklonil se ven, až si o trčící střepy pořezal holé tělo. Bosley se také vyklonil ven. Už mlčel. Dole na chodníku leželo sodomitovo tělo, s kalhotami stále napůl spuštěnými. Doprava na silnici se zastavila a ulici naplňovalo troubení klaksonů.

Bosley zmateně ustoupil od okna.

„Hajzle!“ zaječel mladý Lundy, a protože Bosleyův ústup považoval zřejmě za pokus o útěk, znovu se na něj vrhl a přitiskl se svým zakrváceným tělem k jeho hrudi.

Bosley se snažil vyhýbat úderům jeho pěstí, ale podpatkem se zachytil v hromadě odhozeného oblečení a upadl na podlahu. Málem si přitom vyrazil dech. Lundy mu ve vteřině seděl na hrudníku a koleny mu přidržoval paže nad hlavou. Tak je později našli první svědkové: Bosley ležel na zádech, vzlykal Kriste, Kriste a nahý a krvácející Seth Lundy ho držel pevně na podlaze.

Ať už si Erwin myslel o životě a smrti cokoliv, nečekal, že jednou bude mít příležitost přesvědčit se na vlastní kůži o tom, jaké to je doopravdy. V posledních šesti hodinách ušel delší vzdálenost než za poslední dva měsíce. Nejdřív šel z domu ven, pak zpátky, potom ke Kitty‘s Diner, nato zpátky do domu a teď ho houkání sanitek znovu přivedlo ke Kitty‘s Diner. Nebo spíš naproti té restauraci. Tam uviděl muže, který vypadl z okna. Právě ho nakládali do sanitky a odváželi do Silvertonu. Potloukal se v davu a snažil se dozvědět se, co se stalo. Vypadalo to, že všechno měl na svědomí Bosley Cowhick, protože překvapil toho muže při radovánkách s místním chlapcem. Erwin znal Bosleyho jenom z doslechu jako vánočního filantropa, který si ještě s několika křesťanskými dušemi vzal za své poslání rozdávat starým lidem a bezdomovcům horkou večeři, a také jako pisatele rozhořčených dopisů – snad každý měsíc se v novinách objevovaly jeho články o rozmáhajícím se hříchu. Nikdy se s ním ale nesetkal osobně a nevzpomínal si, ani jak vypadá. A tentokrát se mu prý skutečně podařilo překvapit dva hříšníky.

„To je divný,“ zaslechl odněkud, přelétl očima okolní dav a uviděl muže asi padesáti- nebo šedesátiletého v nepadnoucím saku se šedivýma očima, který se díval přímo na něj.

„To říkáte mně?“ zeptal se Erwin.

„Jo,“ řekl ten muž znovu. „Řekl jsem, že je to divný…“

„To není možné.“

„Co není možné?“

„Není možné, že mluvíte se mnou. Já jsem mrtvý.“

„Tak to jsme dva,“ odpověděl ten muž. „Říkal jsem, že už jsem tady za ty roky viděl hodně zvláštních věcí.“

„Vy jste také mrtvý?“ zeptal se Erwin. Měl radost a zároveň se mu ulevilo. Konečně si může s někým promluvit.

„Jistě,“ řekl ten muž. „Tady ve městě je nás víc. Odkud jsi ty?“

„Odsud.“

„Takže místní?“

„Jo. Jenom jsem, víte…“

„Mrtvý. To můžete klidně říct.“

„Mrtvý.“

„Na Festival vždycky někdo přijde. Je to zábava.“

„Mrtví?“

„Jasně. A proč ne? Vždyť bude průvod a přehlídka, ne? Pár nás dokonce vždycky jde s průvodem nebo jede na vozech. Vždyť je to zábava. Člověk se musí bavit. Musí se smát, nebo mu to zlomí srdce. Co se ti stalo? Infarkt?“

„Ne…“ začal Erwin, stále ještě příliš překvapený, než aby mohl začít pořádně myslet. „Ne, já…já…“

„Nováček, že? Na začátku to není nic moc. Ale zvykneš si. Sakra, člověk si zvykne na všechno, ne? Dokud nezačneš něčeho litovat, protože toho můžeš ještě hodně udělat.“

„Opravdu?“

„My se tu jen tak potloukáme. Mimochodem, jak se jmenuješ?“

„Erwin Toothaker.“

„Já jsem Richard Dolan.“

„Dolan? Ten prodavač z cukrárny?“

Muž se usmál. „Jsem to já,“ přisvědčil a ukázal prstem dozadu na prázdnou budovu. „Tohle byl můj obchod, ještě když jsem žil. To byly zlaté časy. Vlastně nebyly. Jenže když na ně člověk vzpomíná…“

„Minulost se zdá vždycky lepší.“

„Pravda. Minulost je vždycky…“ Zarazil se a svraštil obočí. „A ty jsi žil, když jsem ještě prodával?“

„Ne.“

„Tak jak to sakra víš?“

„Četl jsem doznání jednoho z vašich přátel.“

Dolan se přestal usmívat. „Ale?“ zeptal se. „A koho?“
„Lyla McPhersona.“
„On napsal doznání?“
„Ano. A to se ztratilo, a já jsem ho našel.“
„Ten parchant.“
„A je, ten McPherson, je také…?“
„Myslíš, jako my? Ne. Někteří tady zůstávají, a jiní ne,“ pokrčil Dolan rameny. „Možná jdou někam jinam, nebo možná,“ luskl prsty, „zmizí. Já si myslím, že já jsem tu na rozdíl od něj zůstat chtěl.“
„Tohle ale nejsou naše skutečná těla, ty to nevíš?“ řekl Erwin, který už se vzpamatoval z překvapení. „Já jsem svoje viděl.“
„Jo, já jsem se taky viděl. Nebyl to pěkný pohled.“ Pozvedl ruce a prohlížel si dlaně zblízka. „Ale ať jsme, co jsme, je to lepší než nic. Není to ani lepší, ani horší než život. Někdy se ti daří, někdy ne…“ odmlčel se a chvíli bloudil očima kolem. „… jenže možná že to všechno brzy skončí.“
„Jak to?“
Dolan se zhluboka nadechl. „Za pár dní to poznáš sám. Začneš vnímat věci tak, jak jsi je nevnímal, když jsi ještě žil. Je to jako kouř.“
„Co jako kouř?“
„My jsme jako kouř. Vznášíme se tady, neváží me nic a tak. A když se vítr změní, kouř to pozná a vane jeho směrem.“
„Opravdu?“
„To uvidíš sám.“
„Možná už jsem to viděl.“
„Jak to?“
„No, jestli chceš vidět něco divného, nemusíš chodit dál než do mého domu. Tam sedí chlap, Fletcher, který vypadá jako člověk, ale člověk to nejspíš není.“
Dolana ta věta přímo fascinovala. „Proč jsi ho tedy vodil k sobě?“
„Já… to on. On prostě jen tak přišel.“
„Počkej chvilku…“ řekl Dolam který se nejspíš dovtípil, o čem je řeč. „Tenhle Fletcher tě má na svědomí?“
„Ano…“ přisvědčil Erwin, kterému se už zase hrnuly slzy do očí. „To on mě zavraždil. Vysál ze mě život v mém vlastním obýváku.“
„To jako chceš říct, že je to upír?“
Erwin se zamračil. „Nebuď absurdní. Tohle není žádný horor, to je můj život. Nebo vlastně byl. Byl! Byl!“ Náhle se rozplakal naplno. „Neměl žádné právo – vůbec žádné – provést mi něco takového. Ještě jsem mohl žít dobrých třicet let a on – on mi je vezme. Proč mě vlastně zabil? Co jsem komu udělal?“ Podíval se na Dolana. „Ty jsi udělal něco špatného, a tak za to musíš platit. Ale já jsem byl užitečný člen společnosti.“
„Tak hele, počkej,“ ohradil se Dolan zvýšeným hlasem. „Já jsem byl přinejmenším zrovna tak užitečný jako ty sám.“
„Ale no tak, Dolane. Já jsem byl právník. Zabýval jsem se záležitostmi života a smrti. Ty jsi prodával dětem zubní kazy.“
Dolan zabodl prst do vzduchu směrem k Erwinovi. „To odvoláš,“ řekl.
„A proč bych to asi dělal?“ namítl Erwin. „Je to pravda.“
„Přinášel jsem lidem radost. Co jsi udělal ty, kromě toho, že ses nechal zavraždit?“
„Tohle teď odvoláš.“
„Ty si myslíš, že se po tobě bude ostatním stýskat? Ne. Řeknou: díky Bohu, že je zase o jednoho právníka míň.“
„Dej si pozor!“
„Už se bojím, Toothakere,“ zvedl Dolan ruce nad hlavu. „Jen se podívej, třesu se jako osika.“
„Když jsi tedy tak odvážný, proč sis prostřelil mozek, co? Nešťastná náhoda, ne?“
„Zmlkni.“
„Nebo jsi cítil takovou vinu…“
„Řekl jsem…“
„… vinu, že jediné, co jsi mohl udělat, bylo zabít se?“
„Tohle nemusím poslouchat,“ řekl Dolan otočil se a šel pryč.
„Jestli tě to potěší,“ zavolal za ním Erwin, „docela určitě jsi tím udělal radost spoustě lidí.“
„Idiote.“ vykřikl Dolan, a než mu to Erwin mohl oplatit, zmizel, jako dým v silném větru.

kapitola 26

„Našel jsem posádku, Joe.“
Joe otevřel oči. Kousek od něj na pláži stál Noe a za ním asi šest lidí. Dva z nich dosahovali Noemu sotva k pasu a jeden je o kousek převyšoval, zato ti ostatní tři byli pořádně urostlí. Nic jiného Joe neviděl. Obloha už skoro úplně ztemněla. Vypadala teď jako hrnec, ve kterém se vaří nějaká šedomodrá tekutina, a vrhala na pláž i moře dlouhé skvrny stínů.
„Měli bychom jít,“ řekl Noe. „Asi nás budou pronásledovat.“
Otočil se k těm šesti a řekl jim něco hlubokým monotónním hlasem, jaký Joe ještě nikdy neslyšel. Oni se okamžitě obrátili a šli plnit své úkoly. Jeden z těch maličkých se vydrápal ke kormidlu, zatímco ostatní se snažili odrazit s Fanacapanem od břehu. Zřejmě to bylo obtížné, i když si nikdo z nich nepostěžoval, a tak jim Joe chtěl pomoci. Ale Noe ho zadržel. „Oni to zvládnou,“ řekl a odtáhl ho pryč.

„Jak jsi je najal?“
„Jsou tu dobrovolně.“
„Musel jsi jim přece něco slíbit.“
„Dělají to rádi,“ podotkl Noe.
„To nechápu.“
„Tím se netrap,“ řekl Noe. „Ale nemusíme pracovat, dokud to není nutné.“ Otočil se, aby zkontroloval práci posádky. Příď už rozrážela vlny a po stranách vystřikovaly vějíře vody. „Je to ještě horší, než jsem si myslel,“ pokračoval Noe a zadíval se k teď neviditelnému horizontu. Temné mraky tam protínaly blesky, sloupy toho záhadného kouře stoupaly od moře k nebi, a když na sebe narazily, rozstříkly se v nějakou podivnou spršku a zdálo se, že padají zpátky do moře, kde potom mizely.
„Co se děje?“
„To bych také rád věděl.“
„Co je to tam?“
„Myslím, že bys to měl vědět,“ řekl Noe. „Iad Uroboros se blíží. Je to to největší zlo.“
„Co je to?“
„To není to. Oni. Je to národ. Lidé. Nejsou to lidé jako my, to ani trochu, ale jsou to přece jen živé bytosti, které se chtějí dostat do vašeho světa.“
„A proč?“
„Musí mít pro to důvody?“ zeptal se Noe. „Už se o to pokoušeli, ale bez úspěchu. Jenže tentokrát…“
„Co je?“
„Posádka o tom neví. A pravděpodobně je to ani nezajímá.“ Přitáhl Joeho k sobě blíž. „Jedno ti povím,“ řekl. „Nepokoušej se s nimi mluvit, ani za nic. Musel jsem jim v naší dohodě zaručit mlčení.“ Joe se zatvářil udiveně. „Neptej se,“ řekl Noe. „Bojím se, že by se ti odpověď nelíbila. Jen mi věř, že tak je to nejlepší.“ Loď už byla ve vodě, stoupala a klesala na vlnách. „Půjdeme na palubu,“ řekl Noe a vešel do moře jistěji, než Joe vzhledem k jeho slabosti očekával. Na palubu ho vytáhl jeden z členů posádky. Joe ho následoval. Byl zmatený.
„Jsme blázni,“ řekl Noeovi, když byli na lodi. Dobrovolníci už byli u vesel a pokoušeli se vyvést loď na moře. Joe musel křičet, aby přehlušil hukot moře. „Víš to? Jsme zatracení blázni!“
„A proč?“ zakřičel Noe.
„Podívej, do čeho jedeme!“ hulákal Joe a ukazoval nad moře.
„Máš pravdu,“ odpověděl Noe a zachytil se provazu visícího vedle, aby ho nárazy vln neshodily na palubu. „Tohle může být náš konec.“ Zasmál se a Joe na chvíli zauvažoval, zda by nebylo lepší skočit do vody a doplavat ke břehu, dokud ještě nejsou na širém moři. „Ale příteli,“ položil mu Noe konejšivě ruku na rameno. „Už jsi došel tak daleko. A proč? Protože ve svém srdci víš, že je to cesta tvá stejně jako má. Musíš ji podstoupit, jinak toho budeš litovat až do své smrti.“
„Která by ale přišla až za dlouho,“ opáčil Joe.
„Pokud bys měl sílu,“ odpověděl Noe. „Život bez síly uplyne rychleji, než čekáš, a zanedlouho budeš ležet na smrtelném loži a přemítat: Proč jsem nedůvěřoval svému instinktu? Proč jsem to neudělal?“
„Mluvíš, jako bys mě znal,“ odpověděl Joe, kterého Noeova předpověď trochu podráždila. „A ty mě neznáš.“
„Copak neplatí pro každého, že v okamžiku smrti lituje svých činů?“ řekl Noe. „Lidé umírají s přáním, aby mohli žít znovu.“ Na tohle Joe neměl odpověď. „Jestli chceš plavat ke břehu,“ pokračoval Noe, „tak by ses měl rychle rozhodnout.“
Joe se ohlédl k pláži a s překvapením zjistil, že za tu chvíli už loď zdolala příbojové vlny a dostala se do proudu, který ji unášel velkou rychlostí na moře. Podíval se na zářící město, potom zpět k bráně, kterou sem přišel, a na procesí, které se před ní zastavilo. Potom se rozhodl, že on ničeho litovat nebude, otočil se k pobřeží zády a zadíval se dopředu na rozbouřené vlny.

Tesla a Phoebe neměly společného nic kromě toho, že byly obě ženy. Na rozdíl od Phoebe, která nevytáhla paty z domu, byla Tesla zkušená cestovatelka. A Phoebe byla zase na rozdíl od Tesly vdaná. Tesla se nikdy nezamilovala tak vášnivě jako Phoebe.
A byla to asi láska, co učinilo Phoebe tak upřímnou, jak si Tesla brzy všimla. Jako by všechno kromě její lásky bylo nicotné. Ačkoli se sotva znaly, Phoebe jako by v Tesle nějak vycítila spřízněnou duši, a brzy se otevřeně rozhovořila o skandálu, ve kterém sama hrála jednu z hlavních rolí. Mluvila také o svém milenci – o jeho očích, polibcích a milování – s lehkým nádechem vychloubání, jako kdyby Joe byl odměnou za její nelehký život s Mortonem. Svět je divný, opakovala několikrát. Třeba už jen to jejich setkání bylo divné, stejně jako jejich náhle vzplanuvší cit.
„Já vím,“ řekla Tesla a přitom přemýšlela, kolik z jejího vyprávění tahle žena pochopí, až přijde řada vyprávět na ni. Mohla se o tom přesvědčit hned po Grillově telefonátu, když se Phoebe, která mezitím odběhla do ložnice, zeptala: „Kdo to byl?“
„Opravdu to chceš vědět?“
„Jinak bych se neptala, ne?“
Začala s těmi jednoduššími věcmi: o Grillovi, o Atolu a o tom, jak posledních pět let strávila cestováním a přitom zjistila, že se ve světě děje mnoho divných věcí.
„A jaké?“
„Budeš si myslet, že jsem blázen.“
„To je jedno,“ řekla Phoebe. „Chci to vědět.“

„Možná, že se blížíme ke konci jednoho vývojového období. Myslím si, že bude následovat evoluční skok. A proto je tahle doba zároveň nebezpečná i nádherná.“

„Proč nebezpečná?“

„Protože existují bytosti, kteří nám další vývoj nepřejí a byly by radši, kdybychom zůstali takoví, jací jsme, slepí a vystrašení. Bojíme se vlastních stínů, bojíme se smrti, a zároveň se bojíme žít naplno. Tamti chtějí, abychom takhle žili dál. Ale objevují se lidé, kteří říkají: Já už nechci být slepý a nechci se bát. Vidím neviditelné cesty a slyším hlasy andělů. Vím, kdo jsem byl, než jsem se narodil, a chci vědět, co se ze mě stane, až umřu.“

„A ty jsi takové lidi viděla?“

„Viděla.“

„To je nádhera,“ řekla Phoebe. „Nevím, jestli ti mám věřit, ale stejně to je nádhera.“ Vstala a šla do ledničky pro něco k jídlu. Přitom se ale nepřestávala zajímat o Teslino vyprávění. „A co jsou zač tamti, co nás chtějí zastavit?“ zeptala se. „Já tedy v Ďábla nevěřím, takže možná, že v tomhle máš pravdu. Ale když to není Ďábel, tak co je to?“

„To už je jiná věc,“ řekla Tesla.

„Tak si dáme něco k jídlu a promluvíme si o tom, ne?“ navrhla Phoebe. „Začínám mít hlad, ty ne?“

„Já asi taky.“

„Tady není nic pořádného k jídlu,“ konstatovala Phoebe a zabouchla dveře ledničky. „Musíme si pro něco dojít. Na co máš chuť? Na pizzu, nebo na kuře?“

„Mně je to jedno. Půjdu kamkoliv, jenom ne do té malé restaurace na rohu.“

„To myslíš Bosleyho restauraci?“

„Ten Bosley je ale idiot.“

„Dělá dobré hamburgery.“

„Já jsem si dala rybu.“

Rozhodly se, že půjdou pěšky, a po cestě Phoebe Tesle vyprávěla, jak se setkala se svým milencem a jak ztratila manžela. Čím déle vyprávěla, tím byla Tesle sympatičtější. Maloměstské předsudky – zjevně považovala samu sebe za lepší než většinu ostatních – a dobromyslné odsuzování se – obzvláště v záležitosti jídla a tělesné váhy – tvořily v Phoebe zajímavou směsici. Byla zábavná, protože když si někteří z jejích bývalých přátel a kolemjdoucích pacientů hráli na přezíravé farizeje, Phoebe indiskrétně Tesle prozrazovala některé detaily jejich zdravotních potíží. Když ale mluvila o Joeovi a o jeho lásce k sobě, téměř Teslu dojímala.

„Takže ty vůbec nevíš, kam šel?“ zeptala se Tesla.

„Ne.“ Phoebe přelétla pohledem ulici před nimi. „Ve městě se neschová. Až se vrátí, musí si dát pozor.“

„A ty myslíš, že se vrátí“

„Jasně. Slíbil mi to.“ Poočku pohlédla na Teslu.

„Ty si myslíš, že jsem hloupá.“

„Ne. Jen důvěřivá.“

„No, někomu důvěřovat musíme, ne?“

„Musíme?“

„Kdybys cítila to, co já,“ řekla Phoebe, „tak by ses takhle neptala.“

„Já jen vím, že nakonec budeš vždycky sama. Vždycky.“

„A kdo tady mluví o konci?“ opáčila Phoebe.

Tesla vystoupila z davu proudícího kolem nich a uchopila Phoebe za paži. „Poslouchej mě,“ řekla. „Tady se stane něco strašného. Já nevím přesně co a nevím ani kdy, ale věř mi. Tohle město už tu dlouho nebude.“

Phoebe nejdřív mlčela. Jen si prohlížela rušnou ulici. Po chvilce uvažování řekla: „Pro mě za mě, ať se to stane třeba hned.“

„To myslíš vážně?“

„To, že tu žiju, neznamená, že se mi tady líbí,“ odpověděla Phoebe. „Neříkám, že ti věřím. Jenom říkám, že když se něco stane, já toho litovat nebudu.“

Je docela dobrá, ozval se Raul, když se konečně usadily k malému stolku v pizzerii a Phoebe odešla na záchod.

„Už jsem se divila, kde jsi tak dlouho.“

Poslouchal jsem, jak si povídáte, řekl Raul. Je to pěkně vzteklá dáma.

„Ona není dáma,“ namítla Tesla. „A to se mi na ní líbí. Škoda toho jejího přítele.“

Ty si myslíš, že už se nevrátí, viď?

„A ty ne?“

Asi. Proč s ní ztrácíme čas? Je sice zábavná, ale my jsme sem přišli najít Fletchera.

„Já do toho domu nemůžu jít sama,“ řekla Tesla. „Prostě nemůžu. Když cítím ten smrad…“

Možná to je jen žumpa.

„A možná to jsou Lix,“ odpověděla Tesla. „A ať je vytvořil kdokoliv, musel napřed zabít Fletchera.“

Ale my to musíme zjistit.

„Správně.“

A ty si myslíš, že od ní dostaneš nějakou morální podporu?

„A od koho, když ne od ní? Na Luciena už čekat nemůžu.“

Já věděl, že to přijde…

„Nic ti nevyčítám. Říkám jenom, že potřebuju pomoc a ona je jediná, koho o ni můžu požádat.“

A co když se jí něco stane?

„Na to teď nechci myslet.“
To ale musíš.
„Na co si teď vlastně hraješ? Na moje svědomí? Budu k ní upřímná. Řeknu jí, co se děje…“
Abys nenesla žádnou zodpovědnost, viď? Teslo… ona je jenom obyčejná ženská.
„To jsem já byla taky,“ připomněla mu Tesla.
Ať už jsi byla jakákoliv, Teslo, nemyslím, že bys kdy byla obyčejná.
„Díky.“
Není zač.
„Už se vrací. Já ji to řeknu, Raule. Musím.“
Tohle skončí špatně…
„Všechno vždycky skončí špatně.“

Nad pizzou se salámem se pak odehrála zapeklitá konverzace, ale Phoebinu chuť k jídlu zřejmě nemohlo nic narušit. Poslouchala mlčky, když jí Tesla vyprávěla o svém zážitku ve Smyčce, detail po detailu. Párkrát přestala a omlouvala se: Já vím, že to zní bláznivě, až ji potom Phoebe zarazila a řekla jí, že si ty omluvy může nechat, protože ano, zní to bláznivě, ale jí je to jedno. Tesla ji vzala za slovo a pokračovala dál, teď už bez přerušování, až se dostala k Lix. Tady se zarazila.
„Co je?“ zeptala se Phoebe.
„Tenhle kousek si nechám na později.“
„Proč?“
„Je to hnus. A my teď jíme.“
„Jestli to nevadí tobě, mně už vůbec ne. Pracovala jsem osm let jako sestra, víš? Mně jen tak něco nevadí.“
„Tihle Lixové by ti vadili,“ řekla Tesla a pokračovala v řeči. Popsala je i jejich složení co nejtišším hlasem. Na Phoebe to neudělalo zřejmě žádný dojem.
„A ty si myslíš, že to, co jsi v Erwinově domě viděla, byli ti Lixové?“
„Myslím, že je to možné.“
„A to je udělal ten Fletcher?“
„To sotva.“
„A kdo tedy?“
„Nejspíš někdo, kdo Fletcherovi chtěl uškodit. Někdo, kdo ho pronásledoval, našel ho v tom domě a…“ Rozhodila bezradně ruce. „Já vlastně nevím. A zjistit to můžu jen tak…“
„Že tam půjdeš.“
„Správně.“
„Mně se zdá,“ řekla Phoebe, „že jestli jsou ti Lixové, opravdoví – neříkám, že ti věřím, jenom jestli jsou opravdoví – a jestli jsou z toho, co říkáš, nemělo by být těžké je zabít.“
„Někteří mají i dva, dvaapůl metru,“ řekla Tesla.
„Fuj. A ty jsi je opravdu viděla?“
„Ano, viděla.“ Otočila se k oknu, aby Phoebe neviděla strach v jejích očích. „Dostali se i do mého bytu v Los Angeles…“
„A jak? Záchodem?“
Tesla neodpověděla.
Musíš jí to říct, pobídl ji Raul.
„Tak kudy?“ naléhala Phoebe.
Řekni jí o Kissoonovi.
„Vyděsí se,“ namítla Tesla.
Zatím se drží dobře.
Tesla se podívala na Phoebe, která dojídala zbytek pizzy.
„Ale když začnu vyprávět o Kissoonovi, budu jí muset říct všechno,“ řekla Raulovi.
Na to jsi měla myslet, než ses zmínila o Lixech. Je to součást toho vyprávění.
Tesla mlčela.
Nebo ne? popíchl ji Raul.
„Asi máš pravdu.“
Tak jí to řekni. Řekni jí o Kissoonovi. Řekni jí o Smyčce. Řekni jí o společenství Shoal. Řekni jí i o moři Podstaty, jestli to snese a neuteče.
„Víš, že když přemýšlíš, pohybuješ pusou?“ řekla Phoebe.
„Opravdu?“
„Jenom trochu.“
„No… něco mi vrtalo hlavou.“
„A co?“
„Jestli ti mám říct pravdu, celou pravdu a nic než…“
„A rozhodla ses?“
Řekni jí to.
„Ano, rozhodla,“ Tesla se naklonila k Phoebe a odstrčila svůj talíř stranou. „Abych ti řekla pravdu,“ řekla, „Lixové se mi do bytu nedostali záchodem. Přišli z časové smyčky…“
Tohle ještě nikdy nikomu nevylíčila. Alespoň ne takhle podrobně. Grillovi a D‘Amourovi sice zhruba nastínila, co se

tehdy stalo, ale nikdy se neodhodlala k tomu, aby jim popsala detaily. To bylo příliš bolestné, příliš odporné. Ale teď to všechno vyložila téhle ženě, kterou sotva znala. Když už začala vyprávět, nebylo to tak strašné, protože kolem se rozléhal hovor ostatních hostů a cinkání příborů jako zeď normality, která zabraňovala minulosti znovu ovládnout její srdce.

„Byl tam muž jménem Kissoon," začala, „a já si myslím, že kdyby se měl udělat seznam nejhorších lidí na zemi, byl by nejspíš na prvním místě. Byl to – co vlastně? – říkal si šaman, ale to to přesně nevystihuje. Měl moc, velkou moc. Mohl si hrát s časem, dostávat se do lidských myšlenek, tvořit Lixy…"

„Takže ten to udělal."

„Zdá se, že na tom není nic složitého. Čarodějové to prý dovedli odedávna. A když říkám čarodějové, nemyslím ty, co tahají z klobouku králíky. Mluvím o lidech, kteří mohou změnit svět – kteří už párkrát svět změnili – tak, jak to my nikdy nemůžeme pochopit."

„A to jsou jen lidé?" chtěla vědět Phoebe.

„Většinou."

„Hm."

„Takže Kissoon k těmhle lidem patřil. Říkali si společenství Shoal a jejich úkolem bylo zabránit ostatním, aby se dozvěděli o…" zarazila se.

„Pokračuj," povzbudila ji Phoebe. „Poslouchám."

„… o místě, zvaném moře Podstaty."

„Podstaty?"

„Ano. To je moře, kam se občas dostáváme ve snu."

„A proč o něm nesmíme vědět?" zeptala se Phoebe. „Když se tam dostáváme ve snech, co je na tom tak tajného?"

Tesla chvíli přemýšlela. „A víš, že ani nevím? Vždycky jsem si myslela… co jsem si vlastně myslela? … asi jsem si myslela, že společenství Shoal jsou ti moudří, a když oni žili pro uchování toho tajemství, bylo to nejspíš nutné. Ale když se teď ptáš, musím přiznat, že nevím proč."

„Ale oni jsou teď všichni mrtví, ne?"

„Jsou. Kissoon je zavraždil."

„A proč?"

„Aby pro sebe získal největší moc na světě. Říká se jí Umění."

„Co je zase tohle?"

„Myslím si, že to neví nikdo."

„Ani ten Kissoon?"

Tesla chvíli mlčela. „Ne," řekla potom. „Ani Kissoon."

„Takže on všechny ostatní zavraždil kvůli tomu, aby dostal něco, o čem ani neví, co to je?" zeptala se a v hlase jí jasně zněla nevíra.

„On udělal ještě něco víc. Ta těla ukryl v minulosti…"

„Ale no tak."

„Přísahám. Zabil přece nejdůležitější lidi na světě, ne? Ještě důležitější, než je papež nebo prezident. Musel jejich těla ukrýt tak, aby je nikdo nenašel. Za úkryt si vybral místo zvané Trojice."

„To je kde?"

„Spíš by ses měla ptát kdy," poučila ji Tesla. „Trojice je místo, kde explodovala první atomová bomba. Bylo to šestnáctého června 1945 v Novém Mexiku."

„A ty mi chceš říct, že tam přesně schoval ty zavražděné lidi."

„Přesně tak. Jenže…"

„Co zas?"

„Když tam byl, stala se mu nehoda – omyl – a on tam musel zůstat."

„Zůstat v minulosti?"

„Správně. S bombou, která měla za chvíli vybuchnout. Takže… tam udělal časovou smyčku, která běžela pořád dokola těsně před okamžik, než měla bomba vybuchnout." Phoebe se usmála a potřásla hlavou. „Co je?" zeptala se jí Tesla.

„Nevím, jestli jsi blázen, nebo ne, ale jestli sis tohle všechno vymyslela, měla bys s tím jít do televize. Mohli by podle toho natočit film…"

„Tohle není film. Je to pravda. Já to vím, protože jsem tam byla třikrát. Třikrát jsem se dostala tam a zpátky."

„A ty ses s tím Kissoonem setkala osobně?" zeptala se jí Phoebe.

„Jasně," přisvědčila Tesla.

„A… ?"

„Jak vypadal?" Phoebe přikývla. Tesla pokrčila rameny. „To je těžké popsat," řekla.

„Zkus to."

„Pět let jsem se na něj snažila zapomenout. Ale stejně na něj pořád myslím. Každý den mi ho nějaká špína nebo krutost připomenou. Na pohled nebyl nic moc, víš? Byl hrozně starý a hubený. Ale jedním pohledem tě mohl obrátit naruby a vidět do tebe. Přečíst si tam úplně všechno." Třela si dlaně, aby si je zahřála, ale nepomáhalo to.

„Co se s ním stalo?"

„Nakonec tu smyčku nezadržel."

Phoebe vypadala nechápavě. „Cože?"

„Ta smyčka, kterou vytvořil, víš?" vysvětlila jí Tesla. „Nakonec doběhla až do konce."

„Takže ta bomba explodovala?“
„Explodovala a zabila ho.“
„Ty jsi tam byla?“
„Ne přesně tam, to už bych tady nebyla. Ale byla jsem poslední, kdo se odtamtud dostal, tím jsem si jistá.“ Opřela se zpátky do židle. „To je všechno. Alespoň všechno, co ti teď můžu říct.“
„Je to docela dlouhé.“
„A ty mi nevěříš ani slovo.“
„Něčemu bych skoro věřila. Něco zní bláznivě. A něčemu… něčemu věřit nechci. Mám z toho strach.“
„Takže se mnou nepůjdeš do Erwinova domu?“
„To jsem neřekla,“ odpověděla Phoebe.
Tesla, se usmála a sáhla do kapsy své kožené bundy.
„Co hledáš?“
„Peníze,“ řekla. „Jestli se se mnou chceš odvážit do toho domu, tak za tebe můžu alespoň zaplatit tu večeři.“

kapitola 27

Ulice se začínaly pomalu vyprazdňovat a Erwin začal litovat hádky s Dolanem. Ačkoliv ho bolely nohy a cítil se hrozně unavený, věděl i bez zkoušení, že duchové nejspíš nespí. Musí být vzhůru i v noci, zatímco ostatní obyvatelé Everville budou klidně spát za bezpečně zavřenými dveřmi i okny. Pomalu šel prostředkem Main Street jako osamělý opilec a přál si, aby narazil na tu ženu, kterou potkal před Kitty’s Diner. Ona ho alespoň slyšela, i když jen vzdáleně, zatímco nikdo jiný se ani neohlédl, když mu křičel do ucha. Na té ženě muselo být něco zvláštního, pomyslel si. Možná, že je médium.

Nebyla ale pravda, že si ho nikdo nevšiml. Na rohu Apple Street potkal Billa a Maisii Waitsovy, kteří venčili své dva hnědé labradory. Když se k Erwinovi přiblížili, psi zřejmě ucítili Erwinovu přítomnost. Ucítili ho, nebo uviděli? To nevěděl. Oba však zdvihli hlavy a zavrčeli. Fena zůstala stát, ale pes se vodítko nevodítko zběsile rozběhl pryč po ulici. Bill – nepříliš statný padesátník – se za ním rozutíkal a volal ho jménem.

Reakce psa Erwina znepokojila. Sám sice nikdy psa nevlastnil, ale psy měl rád. Copak jsou duchové tak nepřirození, že se při pohledu na něj pes mohl zbláznit?

Klekl si na zem a zavolal na fenu.

„No tak… no tak…“ řekl a natáhl k ní ruku, „… já ti přece neublížím…“

Zvíře se zuřivě rozštěkalo. Maisie pohledem sledovala svého manžela, uhánějícího za psem. Erwin se přiblížil ještě víc a nepřestával na psa konejšivě mluvit. Zdálo se, že ho fena slyší. Naklonila hlavu na stranu a vyštěkla už jen občas.

„No vidíš,“ řekl Erwin. „Vidíš. Není to taková hrůza, ne?“ Jeho otevřená dlaň byla teď asi půl metru od její hlavy. Fena už neštěkala zuřivě, jen chvílemi varovně vyštěkla. Erwin se přiblížil ještě víc a pohladil ji po hlavě. Teď už přestala štěkat úplně, položila se na zem a převalila se na záda, aby ji Erwin podrbal na břiše.

Maisie Waitsová se na ni nevěřícně zadívala. „Katy, co to proboha děláš?“ zeptala se jí. „Vstávej.“ Trhla vodítkem, aby fenu zvedla ze země, ale Katy se Erwinovo drbání zřejmě líbilo. Sice slabě zavrčela, když si vzpomněla, že ji ten člověk před chvilkou tak vystrašil, ale pak zmlkla úplně.

„Katy,“ napomenula ji Maisie Waitsová a potom se zeptala manžela, který se mezitím vrátil: „Našel jsi ho?“

„Vedu ho snad?“ funěl Bill. „Běžel dolů k potoku. Vrátí se sám.“

„Ale auta…“

„Tady žádná nejezdí,“ řekl Bill. „Tedy skoro žádná. A ztratil se přece už i předtím.“ Bill došel až ke své ženě a podíval se na spokojenou Katy. „No to se podívejme,“ řekl pobaveně a klekl si na zem vedle feny. „Nevím, co ho tak vyděsilo.“

„Já,“ řekl Erwin a spolu s Billem hladil Katy po břiše. Fena ho slyšela. Nastražila uši a podívala se na Erwina. Bill samozřejmě neslyšel vůbec nic. Erwin ale nepřestával mluvit. „Poslouchej mě, Waitsi. Když mě slyší ten pes, tak ty mě slyšíš taky. Poslouchej. Jsem Erwin Toothaker…“

„No, když si myslíš, že se vrátí,“ říkala Maisie.

„Erwin Toothaker.“

„Určitě,“ odpověděl Bill. „Nejspíš bude doma dřív než my.“ Poplácal Katy po břiše a postavil se. „Tak pojď, ty starucho,“ řekl. A pak se poočku škádlivě podíval na svou ženu: „A ty taky, Katy.“

Maisie Waitsová ho dloubla do žeber. „Williame Waitsi,“ řekla s předstíranou vyhrůžkou v hlase.

Bill se k ní naklonil blíž. „Nebudeme si hrát?“ zeptal se jí.

„Je pozdě…“

„Zítra je sobota,“ připomněl jí Bill a objal svou ženu kolem pasu. „Buď se mi podvolíš, nebo tě zprzním ve spánku.“

Maisie se zachichotala a prudkým trhnutím vodítka postavila Katy na nohy. Bill políbil Maisie na tvář a potom jí něco zašeptal do ucha. Erwin nebyl dost blízko na to, aby slyšel všechno, ale uslyšel slovo polštář a jako vždycky. Ať to bylo cokoliv, Maisie ho také políbila a oba se vydali dál po ulici. Jen Katy se ještě ohlédla na toho divného člověka, který uměl tak skvěle drbat na břiše.

„Byl jsi někdy ženatý, Erwine?“

Byl to Dolan. Seděl na prahu průjezdu mezi obchodem Lively’s Lightning a obchodem s nábytkem a dloubal se v nose.

„Nebyl.“

„Ta moje odjela do Seattlu, jakmile jsem natáhl brka. Trvalo jí to jen sedm týdnů a dva dny. Prodala dům, většinu nábytku a prodala i krám. Já ti měl vztek. Nejmíň měsíc jsem tady v tom městě vyl vzteky. Dokonce jsem se za ní pokusil jít.“

Dolan zavrtěl hlavou. „Neradil bych ti to zkoušet. Čím dál jsem byl od Everville, tím… nezřetelnější… jsem se stával."
„A nevíš proč?"
„Myslím, že vím. Tohle město a já musíme být po těch letech nějak spojeni. Možná si sebe neumím představit nikde jinde. No, dneska už nevyju a nevztekám se. Už vím, kam patřím." Podíval se na Erwina. „To mi připomíná, že jsem tě chtěl najít kvůli někomu."
„Cože?"
„Mluvil jsem tady s pár přáteli. Říkal jsem jim, co se stalo před mým starým obchodem, a oni tě chtějí vidět."
„Tady je víc…"
„Jen dál. Řekni to."
„… duchů?"
„My si radši říkáme navrátilci. Ale jo, duchové se dá říct taky."
„Proč mě chtějí vidět?"
Dolan se postavil. „A proč tě to zajímá?" vykřikl. „Máš snad něco na práci?"
„Ne," odpověděl Erwin po chvilce.
„Takže jdeš se mnou, nebo ne? Mně je to celkem jedno."
„Jdu s tebou."

Buddenbaum se probral v bílé místnosti se strašlivou bolestí hlavy. V nohách jeho postele stál štíhlý mladík a pozoroval ho.
„Vítej zpátky na světě," řekl ten mladík.
Zřejmě Buddenbauma znal. Ale Buddenbaum si nemohl vzpomenout na žádné jméno k té neznámé tváři. Zmatek musel být v jeho výrazu jasně čitelný, protože ten mladík dodal:
„Owene? To jsem já. Seth."
„Seth." Při vyslovení toho jména prolétlo Buddenbaumovou hlavou množství myšlenek, jako políčka na filmu, každé z jiné scény. Přemýšlel a přemýšlel. Viděl holé tělo, tvář plnou vzteku, oblohu, další tváře, které se teď na něj dívaly shora.
„Já jsem spadl."
„Ano."
Buddenbaum si dlaněmi přejel po žebrech, krku a břiše. „Nic mi není."
„Zlomil sis pár žeber a nějaký obratel. A taky jsi měl naštíplou spodinu lebeční."
„Opravdu?" Buddenbaum si přejel rukama po hlavě. Pod dlaněmi ucítil tlustou vrstvu obvazů. „Jak dlouho jsem tu ležel?"
„Asi tak osm hodin."
„Osm hodin?" Prudce se na posteli posadil. „Můj Bože."
„Musíš si lehnout."
„Na to není čas. Mám moc práce. Důležité práce." Promnul si čelo. „Někdo má přijít. Musím být… být… Ježíši, já jsem to zapomněl." Zoufale se zadíval na Setha. „Tohle je špatné," řekl. „Tohle je opravdu zlé." Popadl Setha za ruku a přitáhl si ho k sobě blíž. „Něco se stalo, že?" Seth se díval nechápavě. „Ty a já jsme spolu…"
„Jo, jo, to jo. Dělali jsme to spolu a tenhle Bosley, on je doopravdy křesťan…"
„Nemluv mi o křesťanech," zavrčel Buddenbaum. „Věříš mi?"
„Jasně, že ti věřím," řekl Seth a pohladil ho po tváři. „Ty jsi mi řekl, co se má stát."
„Řekl, viď? A co jsem říkal?"
„Říkal jsi, že mají přijít avatáry." Seth to poslední slovo pronesl trochu váhavě. „Říkal jsi, že to jsou víc než andělé."
Zoufalství v Buddenbaumově tváři se změnilo v pochopení. „Avatáry," řekl. „Samozřejmě." Přehodil nohy z postele na zem.
„Nemůžeš vstávat," řekl Seth. „Jsi nemocný."
„Už jsem na tom byl hůř, věř mi," řekl Buddenbaum. „Kde mám šaty?" Postavil se a přešel k malé skříni v rohu pokoje. „Jsme pořád v Everville?"
„Ne, jsme v Silvertonu."
„Jak je to daleko?"
„Sedmdesát kilometrů."
„A jak jsme se sem dostali?"
„Půjčil jsem si od mámy auto. Ale Owene, ty máš ležet…"
„Naštíplá lebka není to nejhorší," odpověděl Buddenbaum, otevřel skříň a vytáhl odsud své šaty. „Mohlo by se stát něco mnohem horšího."
„Jako co?"
„To je příliš složité…"
„Já chápu rychle," odpověděl Seth. „Víš, že mám pravdu. Sám jsi to říkal."
„Pomoz mi se obléct."
„Tak na to jsem ti dobrý?" zaprotestoval Seth. „Já nejsem idiot."
„Tak se tak přestaň chovat!" vyštěkl na něj Buddenbaum.
Seth se okamžitě stáhl. „No, myslím, že ti rozumím," řekl.
„Nemyslel jsem to tak."
„Jestli chceš, aby ti někdo pomohl do kalhot, požádej sestru. Jestli chceš jet zpátky, vezmi si taxíka."

„Sethe…“

Pozdě. Seth už za sebou dávno zabouchl dveře.

Owen za ním neběžel. Neměl náladu plýtvat silami na hádku. Ten chlapec se ještě rád sám vrátí. A i když se nevrátí, tak co? Za pár hodin už nebude potřebovat něčí pomoc ani soucit, ani Sethovu. Bude osvobozen od jakýchkoliv slabostí, včetně lásky. Bude volný, nezávislý na čase, prostoru a všem ostatním. Rozplyne se tak, jako se rozplývají božstva, protože božstva jsou bez počátku a bez konce. Jak nádherný stav.

Byl už napůl oblečený, když se ve dveřích objevil doktor. Měl bledý, těstovitý obličej a světlé vlasy.

„Pane Buddenbaume, co to děláte?“ zeptal se ho.

„Vidíte, já bych si myslel, že to je vidět na první pohled,“ odpověděl ironicky Owen.

„Teď nemůžete odejít.“

„Právě naopak. Nemůžu zůstat. Mám práci.“

„Překvapuje mě už jen to, že jste schopen stát,“ řekl doktor. „Trvám na tom, že se musíte vrátit do postele.“

Přešel k Owenovi, který zvedl zaťaté pěsti. „Nechte mě na pokoji,“ řekl. „Jestli mi chcete něčím pomoct, zavolejte taxík.“

„Pokud se pokusíte odejít,“ řekl doktor, „myju si nad vámi ruce.“

„Dobrá,“ odpověděl Owen. „A teď mě, prosím vás, nechte v klidu obléct.“

Na svou velikost mělo Everville neobyčejně velký počet hřbitovů. Katolický hřbitov Panny Marie ležel čtyři kilometry za městem na Mulino Road, ale ostatní tři – nejmenší a nejstarší Pioneer Cemetery, Potter Cemetery pojmenovaný po rodině, která na něm pohřbila nejvíce svých členů, a starý evervillský hřbitov se nalézaly všechny přímo ve městě. Dolan vedl Erwina na Potter Cemetery, který ležel na Lambroll Drive, blízko budovy staré pošty.

Celou cestu mu živě vykládal většinou o tom, jak se město za posledních pár let změnilo. Podle jeho mínění byly všechny ty změny k horšímu. Zvláště to, jak z Everville mizely všechny staré a historické věci – rodinné obchody, staré budovy, a dokonce i staré pouliční lampy.

„Když jsem ještě žil, tak jsem o tom moc nepřemýšlel,“ poznamenal Dolan. „Jako ty, viď? Člověk se s životem snaží vyrovnat co nejlíp. Doufáš, že si na tebe nezasednou na finančním úřadě. Doufáš, že se ti v sobotu večer postaví. Doufáš, že ti vlasy nezačnou padat moc brzy. A při tom všem nemáš čas přemýšlet o minulosti, dokud se sám nestaneš minulostí. Až pak…“

„Pak co?“

„… pak si uvědomíš, že co jednou zmizí, zmizí navždycky, a tohle je ale opravdu ostuda, jestli se něco mělo opravit, tak to mělo být tohle.“ Ukázal na chátrající starou poštovní budovu, která byla ponechána svému osudu poté, kdy v Salemu otevřeli větší a modernější poštu. „No, jen se na to podívej,“ řekl. „To by se přece mělo zachovat, ne? Mělo by se z toho udělat něco pro společnost.“

„A jakou společnost?“ zeptal se ho Erwin. „Tady žádná není. Je tu jen pár tisíc lidí, kteří čirou náhodou musí žít pospolu a osmdesát procent všech ostatních k smrti nenávidí. Věř mi, já jsem toho ve své práci zažil hodně. Lidi se žalují za to, že plot stojí na nesprávném místě, nebo kvůli pokácenému stromu. Řekl bys, že to jsou dobří sousedé, normální a dobrosrdeční lidé. Ale já ti říkám, že kdyby to právo dovolovalo, pomordovali by se tady navzájem.“

Tahle poslední věta mu vyběhla z úst, aniž si uvědomil její dopad. „Já jsem jen chtěl chránit naše děti,“ zamumlal Dolan.

„Nemluvil jsem o tobě,“ odpověděl Erwin. „Co jsi udělal…“

„… bylo špatné. Já to vím. Byl to hrozný omyl a budu toho navždy litovat. Ale udělali jsme to, protože jsme si mysleli, že to udělat musíme.“

„A jak se k vám ta vaše milovaná společnost chovala, když vyšlo najevo, že to byl omyl? Jako svatouškové, co?“ Dolan mlčel. „Takže to by byla naše společnost,“ uzavřel diskusi Erwin.

Pak mlčeli, dokud nedošli k branám Potter Cemetery. Tam Dolan řekl: „Víš, kdo je to Hubert Nordhoff?“

„Jeho rodina tu měla mlýn, ne?“

„Víc než jen ten mlýn. Byl to tady nejmíň padesát let pořádně důležitý člověk.“

„No a co je s ním?“

„Každý poslední pátek v měsíci tady vede shromáždění.“

„Tady?“ podivil se Erwin a nakoukl železným mřížovím brány na hřbitov. Měsíc zakrýval tenký závoj mraků, ale světla bylo dost na to, aby Erwin viděl první hroby. Tu a tam se tyčil vyřezávaný anděl nebo urna, znamení, že to jsou hroby rodin s dostatkem peněz. Většinu hrobů ale zdobily jen prosté kameny.

„Ano, tady,“ řekl Dolan a zavedl ho dovnitř.

Na druhém konci hřbitova rostl prastarý, mechem pokrytý dub a tam, pod jeho mohutnými větvemi, čekalo shromáždění šesti mužů a jedné ženy. Někteří seděli na kamenech, jeden – který vypadal dost špatně dokonce i na ducha – seděl na nejnižší z větví. A těsně u kmene stromu mluvil k ostatním muž asi sedmdesátiletý; podle jeho brýlí a chování Erwin soudil, že ten muž musel žít i umřít někdy hodně dávno. Erwin ani nepotřeboval Dolanovo upozornění, aby pochopil, že tohle je ten slavný Hubert Nordhoff. Právě zaníceně řečnil k ostatním.

„Jsme bez lásky? Jsme, přátelé. Jsme snad zapomenuti? Bojím se, že až na několik z nás, jsme. A je nám to jedno? Přátelé, je nám to jedno?“ Pronikavýma modrýma očima si prohlédl každého posluchače a teprve pak si sám odpověděl: „Ale, jistě že ne. Není nám jedno nic, ani v nejmenším.“ Zarazil se a podíval se přes hlavy svých posluchačů na Dolana a Erwina. Zvědavě naklonil hlavu na stranu.

„Pan Dolan,“ řekl.

„Pane Nordhoffe,“ Dolan se otočil k Erwinovi. „Tohle je ten muž, o kterém jsem vám říkal. Jmenuje se…“

„Toothaker," řekl Erwin, který nehodlal vstoupit mezi ostatní jako Dolanův úlovek, ale jako svéprávná a samostatná bytost. „Erwin Toothaker."

„Rádi vás vidíme, pane Toothakere," pronesl stařec. „Já jsem Hubert Nordhoff. A tohle…" začal Erwinovi představovat ostatní. Tři z těch jmen zněla Erwinovi povědomě. Byli to členové rodin stále se těšících v Everville úctě – jeden byl Gilholly a druhý otec bývalého starosty. Ty druhé neznal, ačkoli podle jejich chování soudě to museli být za života také vážení občané. Všichni byli jako Hubert z významných a ctěných rodin. Erwin se dočkal jen jednoho překvapení: ta jediná žena v celém zdejším shromáždění nebyla žádná žena, ale muž jménem Cornelius Floyd, který nějakou náhodou zemřel, když byl převlečený za ženu, a zdálo se, že mu to ani v nejmenším nevadí. Rysy jeho tváře byly příliš hrubé a jeho brada příliš hranatá na to, aby si ho někdo mohl splést se ženou, ale jeho hlas byl měkký a zpěvavý, když Erwina žádal, aby mu jako všichni říkal Connie, ačkoliv se doopravdy jmenuje Cornelius.

Když se Erwin seznámil se všemi přítomnými, přešel Hubert k věci. „Slyšeli jsme, co se ti stalo," řekl. „Dozvěděli jsme se, že jsi byl zavražděn ve svém vlastním domě."

„Ano, to je pravda."

„Samozřejmě je nám to líto." Kolem dokola se ozval účastný šepot. „Ale bohužel musím říci, že nás to nijak nepřekvapuje. To se v dnešním světě stává stále častěji."

„Tohle ale nebyla normální vražda," podotkl Erwin. „Pokud se tedy vražda dá nazvat normální."

„Dolan se zmiňoval o nějakých upírech," řekl Gilholly starší.

„To řekl on, ne já," namítl Erwin. „Ten vrah ze mě vysál život, ale do krku mě nekousal."

„Znáš toho vraha?" zeptal se jiný chlapík jménem Dickerson, který se pohodlně rozvaloval na jednom z hrobů.

„Vlastně ne."

„Co to znamená?"

„Potkal jsem ho dole u Unger's Creek. Jmenoval se Fletcher. Myslím, že se považuje za nějakého mesiáše, nebo co."

„Právě na toho čekáme," ušklíbl se ten, který seděl na stromě.

„Co s tím uděláme, Nordhoffe?" zeptal se Gilholly.

„My nemůžeme nic dělat," řekl Erwin.

„Jen se nesnaž od toho utéct," zakřikl ho Nordhoff. „Máme své povinnosti."

„To je pravda," řekl Connie. „Když ne my, tak kdo?"

„A co chcete dělat?" zajímal se Erwin.

„Zachránit naše dědictví," odpověděl Nordhoff. „My všichni jsme tohle město stvořili. Zapotili jsme se, než jsme zkrotili okolní divočinu a než jsme tu z toho udělali místo, kde by naše rodiny mohly slušně žít. A teď se to tu všechno rozpadá. Už to pozorujeme dlouhé měsíce. Všude vidíme znamení rozpadu. A teď sem přijdeš ty, kterého zabilo něco nepřirozeného, a toho Lundyovic kluka zatím znásilnilo v Dolanově starém obchodě něco právě tak nepřirozeného…"

„Nezapomeň na ty včely," připomněl mu Dickerson.

„Jaké včely?" zeptal se Erwin.

„Znáš Franka Tibbita?" otázal se Dickerson. „Toho, co bydlí na Moon Lane?"

„Ne, nevzpomínám si…"

„On chová včely. Nebo vlastně spíš choval. Před deseti dny mu všechny uletěly."

„To něco znamená?" zeptal se Erwin.

„Neznamenalo by to nic, kdyby to byl ojedinělý případ," řekl Nordhoff. „Ale není. Víš, my se díváme a posloucháme. Naším úkolem je ochránit to, co jsme stvořili, i když si na nás už nikdo nepamatuje. A tak dřív nebo později se doslechneme o všem, co se děje. Jsou tu desítky příkladů…"

„Stovky," řekl Connie.

„Určitě přinejmenším desítky," pokračoval Nordhoff. „Desítky divných událostí a žádná z nich není významnější než ty Tibbitovy včely…"

„Ovšem kromě tvojí vraždy," vložil se mu do řeči Dickerson.

„Necháte mě domluvit alespoň tu jednu větu?" rozčílil se Nordhoff.

„Možná, když ji nebudeš tak natahovat," řekl Melvin Pollock, který vypadal, že je mu nejméně tolik let jako Nordhoffovi a jehož nešklebené rty vypovídaly o tom, že to byl za života nejspíš nenapravitelný rýpal. „Snaží se říct tohle: My jsme prožili celý život tady v Everville. A teď se objevují znamení, že se to tu všechno řítí ke krachu."

„A když zmizí Everville…" řekl Dickerson.

„Zmizíme i my," řekl Pollock. „Do neznáma."

„A to jenom proto, že jsme mrtví," poznamenal Nordhoff. „To ale neznamená, že se na to budeme jenom dívat."

Dickerson se zakuckal smíchy. „To není špatné, Huberte. Ještě se z tebe stane komik."

„Tohle není k smíchu," zlobil se Nordhoff.

„Ale je," řekl Dickerson a posadil se. „Tak tady jsme všichni hlavouni z Everville, bankéř…" kývl hlavou směrem k Pollockovi. „Obchodník s nemovitostmi." Kývl na Connieho. „Mlynář." Tím samozřejmě myslel Nordhoffa. „No a my všichni ostatní se snažíme udržet svoji vlastní důstojnost a myslíme si, že můžeme nějak ovlivnit, co se děje ve světě – když je každému, kdo má oči, jasné, že je po všem."

„Po čem?" zeptal se Connie.

„Po nás. Po Everville. Možná…" Odmlčel se a svraštil čelo. „Možná že i po lidstvu," zamumlal pro sebe.

Teď bylo ticho. Mlčel dokonce i Nordhoff. Na ulicích za zdmi hřbitova zaštěkal pes, ale ani tenhle známý zvuk je nijak neuklidnil.

Nakonec promluvil Erwin: „Fletcher to ví."

„Co ví!" zeptal se ho Nordhoff.

„On ví, co se děje. Možná tomu dokonce pomáhá. Možná, kdybychom ho dokázali zabít…“
„To je nápad,“ nadchl se Connie.
„A i když to nezachrání město,“ řekl Dickerson, zřejmě také potěšený tím výhledem, „aspoň to bude něco.“
„Proboha, vždyť nás lidi ani neslyší, když na ně mluvíme. Jak bychom mohli někoho zabít?“
„On není někdo,“ řekl Erwin. „On je něco. To není člověk.“
„Mluvíš, jako kdyby sis tím byl úplně jistý,“ odporoval Nordhoff.
„Nemusíš mi věřit,“ odpověděl Erwin. „Pojďte se na něj podívat sami.“

kapitola 28

Svou první zbraň si Tesla koupila před čtyřmi lety na Floridě poté, co se jen zázrakem dostala z rukou dvou opilců před barem ve Fort Lauderdale, kterým se nejspíš z nějakého důvodu příliš nezamlouvala. Přísahala si, že už nikdy nebude vycházet ven beze zbraně. Koupila si hezkou malou pětačtyřicítku, a dokonce se přihlásila i na střelnici, aby se s ní naučila správně zacházet.

Nebyla to ale její poslední zbraň. O šest měsíců později našla při cestě do Louisiany uprostřed prázdné dálnice ležet další a přes všechna Raulova varování, že tu zbraň určitě zahodil někdo, kdo pro to měl dobrý důvod, a ona by byla blázen, kdyby si ji chtěla nechat, si ji nechala. Byla starší a těžší než ta první a celá otlučená a poškrábaná, ale Tesle se líbilo, jak jí sedne do ruky. Také se jí líbil její neznámý a záhadný osud.

Třetí zbraň dostala jako dar od ženy jménem Maria Lourdes Nazareno, kterou potkala na rohu ulice v městě Mammoth, v Arizoně. Lourdes, jak si ráda říkala, tam prý na Teslu čekala několik dní, alespoň to tvrdila. Říkala, že měla vidění, že kolem pojede žena, která má moc. Tesla protestovala, že to určitě není ona, ale Lourdes si byla přinejmenším stejně jistá jako ona a nepřestala ji přesvědčovat, až si musela vzít její dary. Jedním z nich byla klíční kost, která prý patřívala svatému Maximovi. Další byl mosazný kompas. „To máš na cestu,“ řekla jí Lourdes. Třetím darem byla pistole, určitě nejhezčí ze všech Teslinych zbraní. Rukojeť měla vykládanou perletí. Lourdes tvrdila, že má tajné jméno, ale ona že ho nezná. Říkala také, že ho Tesla objeví, až přijde chvíle, kdy ho bude potřebovat.

Ta chvíle ale nepřišla. Po setkání s Lourdes cestovala Tesla ještě další dva roky a nikdy už zbraň nepotřebovala.

Až teď.

„Kterou si mám vzít?“ zeptala se Phoebe.

Vrátily se z pizzerie zpátky do domu Cobbových jen z jednoho důvodu: chtěly se vyzbrojit.

„Víš, jak se s pistolí zachází?“ zeptala se jí Tesla.

„Umím dobře ukazovat prstem,“ řekla lehkomyslně Phoebe.

„Prstem do nikoho díru neuděláš,“ řekla Tesla.

Phoebe zdvihla dárek od Lourdes a potěžkala ho v dlani. „Nemůže to být zase až taková věda, když to zvládnou i chlapi.“ To měla nejspíš pravdu.

„Chceš tuhle?“ zeptala se Tesla.

„Hm,“ přisvědčila s úsměvem Phoebe.

„Použijeme je, jen když opravdu budeme muset.“

„Jestli potkáme něco, co vypadá jako had a smrdí jako sračky.“

„Ty mi pořád nevěříš, viď?“

„A není jedno, jestli ti věřím, nebo ne?“ řekla Phoebe.

Tesla chvíli přemýšlela. „Asi je,“ řekla nakonec. „Já jen chci, aby ses připravila na nejhorší.“

„V tom jsem žila celé roky,“ řekla Phoebe.

V Toothakerově domě byla tma, ale ony s tou možností počítaly. Phoebe vzala velkou baterku. Tesla měla druhou, trochu menší.

„Cítíš něco?“ zeptala se Tesla Raula, když spolu s Phoebe pospíchaly k domu.

Zatím ne.

Pach výkalů ze vzduchu ale nezmizel a sílil přímo úměrně se zkracující se vzdáleností mezi nimi a vstupními dveřmi. Venku se výrazně ochladilo od chvíle, kdy skoro před hodinou vyšly ven z pizzerie, ale Tesla se potila, jako kdyby se o ni pokoušela chřipka. A nohy se pod ní třásly.

„Co teď?“ zeptala se Phoebe, když konečně stály na prahu. „Máme klepat?“

„Je to lepší nápad než zkusit ty dveře vyrazit,“ řekla Tesla. Stále ještě doufala, že tohle je zbytečný poplach: že ten šepot, který s Raulem slyšeli před tou malou restaurací, byl jen zvuk větru a že ten zápach způsobuje ucpaná žumpa, jak tvrdila Phoebe. Silně zabušila na dveře. Čekaly. Nikdo se neozval. Tesla znovu zabušila a přitom se zeptala Raula, jestli někoho necítí uvnitř. Jeho odpověď ji nepotěšila.

Ano, řekl. Někoho slyším.

Tesle se stáhl strachy žaludek. Chytila se Phoebe za paži. „Já to nezvládnu,“ řekla.

„To nic,“ odpověděla Phoebe. Uchopila kliku. „Ještě zkusíme tohle.“ Stiskla kliku a k Teslině překvapení se dveře otevřely. Přes práh se převalila vlna chladného, nakysle páchnoucího vzduchu.

Tesla o krok ustoupila a táhla Phoebe s sebou, ale ta si jen pohrdavě odfrkla a trhnutím se osvobodila z jejího sevření.

„Chci to vidět,“ řekla.

„Uvidíme to zítra,“ naléhala Tesla. „Až bude světlo.“

„Zítra už může být pozdě,“ řekla Phoebe, aniž by se na Teslu ohlédla. „Chci to vidět hned teď.“ A s tím vstoupila do domu. Přitom Tesla slyšela, jak si mumlá: „Kde jsi?“

Kde jsi? řekl Raul.

„Jo, já jsem to taky slyšela.“

Někdo se jí dostal do hlavy, Tes.

„Sakra!“

Phoebe už byla pár kroků uvnitř chodby a skoro se ztrácela ve tmě.

„Phoebe?“ vykřikla Tesla. „Pojď ven.“

Ta ji ale neposlouchala. Šla dál a dál, až se Tesla začala bát, že se jí ztratí z očí.

Běž pro ni – pobídl ji Raul.

„Zmlkni!“

… nebo ji ztratíme úplně.

Měl pravdu, samozřejmě, a Tesla to věděla. Vytáhla z kapsy nalezenou pětačtyřicítku a vstoupila dovnitř za Phoebe do tmavé chodby. Když bude rychlá, možná ji stačí chytit a vytáhnout ven na ulici dřív než…

Dveře za ní se s prásknutím přibouchly. Tesla se otočila. Chladný vzduch se jí tiskl k tváři jako zatuchlý a studený hadr na nádobí. Nadechnout se představovalo námahu, a tak neplýtvala dechem na marné volání. To, co se zmocnilo Phoebe, se nejspíš nedá porazit jinak, než bojem.

Teslo?

„Tady jsem.“

Šla doprava. Jsou tam dveře.

Ano, teď matně rozeznávala obdélník dveří a ano, viděla i obrys Phoebiny postavy. Tesla se rozběhla chodbou, ale příliš pomalu na to, aby mohla chytit Phoebe, která už vešla dveřmi do místností za nimi. Tesla s úlevou viděla, že tam je trochu víc světla. Možná pár svíček, nebo co. Vděčná i za to následovala Phoebe do té místnosti. Nebylo to světlo svíček, ale dohořívající oheň. V něm ležela spousta zčernalých větví. Vzduch tu ale nevoněl dřevem. Vonělo to tu masem. To bylo skoro příjemné po tom zápachu venku a na prahu. Někdo tu nedávno něco vařil a jedl, ačkoliv Tesla neviděla kdo. Místnost byla veliká a zřejmě záměrně poničená. Téměř všechen nábytek byl zničen, dekorace ležely roztříštěné na kousíčky na podlaze všude kolem. U protější stěny, možná pět metrů od místa, kde stála – a sotva polovinu té vzdálenosti od Phoebe, která stála uprostřed místnosti s ochable svěšenýma rukama – byla tma hustší než jinde. Tesla se pokoušela prohlédnout si to místo důkladně, protože si byla jistá, že právě tam někdo stojí, ale kdykoliv se tam zadívala, musela zamrkat, jako kdyby její oči nemohly snést ten pohled.

„Fletchere?“ zeptala se. „Jsi tady?“

Při jejích slovech se Phoebe ohlédla. „Nech nás být,“ řekla jí. „Chce jenom mě.“

„Je to tak?“ řekla Tesla a přešla k ní blíž. Kolem Phoebiných očí a úst probíhaly malé záškuby, jako kdyby se každou chvíli chtěla rozplakat nebo rozkřičet.

„Ano,“ přisvědčila Phoebe.

„A ten, kdo tě chce, je Fletcher?“ zeptala se Tesla a znovu se – marně – pokusila prohlédnout hustými stíny naproti.

„Na jeho jméně nezáleží,“ řekla Phoebe.

„Mně na něm záleží,“ odpověděla Tesla. „Možná by ses ho mohla zeptat. Uděláš to?“ Phoebe se zadívala do tmy. Ona do ní zřejmě viděla bez potíží.

„Chce vědět, kdo jsi.“ řekla.

„Je to Fletcher?“ zeptala se Tesla.

„Jsi…?“ Phoebe nedokončila otázku, ale s hlavou nakloněnou na stranu začala poslouchat.

Chvíli bylo ticho, jen oheň tiše praskal. Tesla se na něj podívala. Kolem ohně byly kaluže rozteklého vosku nebo tuku a vedle ležel kámen nebo…

„Jestli to chceš,“ řekla Phoebe do tmy.

Tesla se ohlédla zpátky. Phoebe si začínala rozepínat blůzu.

„Co to děláš?“ zeptala se jí Tesla.

„Chce mě vidět,“ řekla Phoebe prostě.

Tesla jí odtáhla ruce z blůzy.

„Ne, nechce.“

„Ale, chce,“ řekla zuřivě Phoebe a znovu si začala rozepínat knoflíky. „Říká… říká…“

„Co říká?“

„Říká… že si to spolu rozdáme na oslavu začátku nového světa.“

Tesla už tahle slova slyšela. Jednou je slyšela a tisíckrát se jí o nich zdálo.

Teď, když je uslyšela podruhé, jí připadalo, že se jí podlaha rozbíhá pod nohama, jako kdyby ji chtěla přivézt k té tmě u protější stěny.

Pět let uběhlo od chvíle, kdy tuhle větu slyšela poprvé. Pět let, po která děkovala Bohu, že ten, kdo ji pronesl, je po smrti. Její díky byly zřejmě předčasné.

„Kissoon…“ zamumlala a ty slabiky, sotva opustily její rty, jako by oživly. Kisssss-ssssoooonnnn. Kiiisssssoonn. Vzduch kolem ní se chvěl.

Nesčetněkrát ho viděla v děsivých snech – utíkala před ním, poddávala se mu, soudil ji, vraždil ji, znásilňoval ji a pohlcoval – ale vždycky se z těch snů probudila do světlého dne, kdy na něj mohla zapomenout a cítit se volná.

To ne. Paneboženanebesích, jenom to ne.

Je tu zase.

Sáhla si za opasek, vytáhla pistoli a namířila ji do tmy.

Takže to není Fletcher… zamumlal Raul. V jeho hlase se chvěly slzy.

„Ne.“

Myslíš, že je to Kissoon?

„Já vím, že je to Kissoon,“ prohlásila a zamířila.

Co když se pleteš?

„Nepletu,“ řekla a vypálila jednou, dvakrát, třikrát. Zvuk výstřelů se odrazil od stěn pokoje a vrátil se několikrát hlasitější. Ale ze tmy se neozval žádný výkřik. Žádná krev, žádný zvuk smrtelného zápasu.

Jediným výsledkem těch výstřelů bylo, že Phoebe se rozvzlykala.

„Co to dělám?“ vyjekla a ustoupila o pár kroků, jako by chtěla utéct.

Tesla se ohlédla právě včas, aby viděla, jak se na ni Phoebe vrhá. Vyrazila jí zbraň z ruky a druhou popadla Teslu za krk. Tesla nemohla dýchat. Pokusila se vykroutit ze sevření, ale tu Phoebe přestala vzlykat.

„Běž k němu,“ nařídila jí bezvýrazným hlasem. „Běž k němu a omluv se.“

Začala Teslu postrkovat k protější stěně, k té tmě a Kissoonovi. Tesla kopala a kroutila se, ale Phoebina váha posilovaná Kissoonovou vůlí byla nezdolatelná.

„Phoebe! Poslouchej mě!“ vykřikla Tesla. „On nás obě zabije!“

„Ne…“

„Postav se mu. Já vím, jaké to je, když ti sedí v hlavě.“ A nelhala: Kissoon se pokusil s Teslou o totéž. Tlačil jí na hlavu, aby nad ní získal kontrolu. „… ale dá se s tím bojovat, Phoebe, ty to zvládneš.“

Na tváři před ní se nemihl ani náznak porozumění. Phoebe stále plakala. Tesla jí sáhla za opasek. Tam měla zastrčenou tu pistoli z Floridy. Jestli Phoebe nechce poslouchat rozumné důvody, snad bude přístupnější argumentům té pětačtyřicítky.

Ve chvíli, kdy její ruka sevřela pažbu pistole, ji Phoebe pustila. Tesla se vděčně a zhluboka nadechla, předklonila se a vtom na podlaze uviděla tmavý hadí stín. Vytrhla ze svého opasku i druhou pistoli a ustoupila o kousek dál, aby mohla vypálit, když vycítila, že v okolní tmě se něco děje. Slyšela pohyb a cítila vzduch rozvířený tím pohybem.

Znovu se zadívala na zem. Lix u jejích nohou už nebyl sám. Bylo jich tam už víc, ale byli neporovnatelně menší než ti, na které si Tesla pamatovala. Ti největší tady nebyli víc než půl metru dlouzí a ti nejmenší byli tencí jako vlas. Ale bylo jich tu víc a víc a žádný nebyl delší než její prst, jako by někde převrhla jejich hnízdo. Nezdálo se, že by jí chtěli nějak ublížit. Všichni se plazili po tmavé podlaze k dohořívajícímu ohni.

Jediné nebezpečí jí hrozilo ze strany jejich tvůrce, k němuž se Tesla vzápětí obrátila. Tentokrát, ačkoliv se stále nemohla do té tmy podívat pořádně, něco zahlédla. Seděl v křesle, nebo v něčem takovém, ale to křeslo se vznášelo asi metr nad podlahou. Ačkoliv ona se na něj podívat nemohla, jemu to nedělalo potíže. Cítila jeho pohled. Píchal ji na krku. Srdce jí divoce tlouklo.

„To přejde…“ řekl a s těmi slovy se vytratila veškerá naděje, že tohle není Kissoon.

„Co přejde?“ zeptala se a ze všech sil se snažila na něj podívat. Nepochybně má dobrý důvod, proč nechce, aby ho viděla, a právě proto by se Tesla měla pokusit si ho prohlédnout. Kdyby mohla na chviličku odpoutat jeho pozornost, možná by se přestal soustředit a ona by se na něj mohla podívat. „Co přejde?“ zeptala se ho znovu.

„To leknutí.“

„Proč bych se měla lekat?“

„Protože sis myslela, že jsem mrtvý a navždy pryč.“

„Proč bych si to měla myslet?“

„Tohle na mě nezkoušej.“

„Co nemám zkoušet?“

„Tuhle hloupou hru.“

„Jakou hru?“

„Řekl jsem: nech toho!“ Když vykřikl, podívala se; vztek asi na dvě vteřiny rozptýlil jeho soustředění a Tesla ho viděla jasně.

Ty dvě vteřiny byly ale dost dlouhé na to, aby okamžitě pochopila, proč jí bránil v tom, aby ho viděla jasně. Jeho tělo bylo v rozkladu, kůže a šlachy se mu olupovaly a maso mu na mnoha místech hnilo. Na tváři mu však zůstalo ještě dost masa na to, aby Tesla poznala to jakoby opičí čelo, široký nos, hranatou čelist: to všechno dřív patřilo Raulovi, dřív než mu Kissoon ukradl jeho tělo.

Ježíši… slyšela Raulův výkřik… dívej se jinam. Proboha tě prosím, dívej se jinam…

Tesla ani nemohla dělat nic jiného. Kissoon si vzápětí uvědomil její pohled a nápor jeho vůle ji zabolel jako políček. Tesle vyhrkly bolestí slzy.

„Jsi příliš zvědavá,“ řekl Kissoon.

„A ty jsi příliš starý,“ odpověděla Tesla a otřela si slzy z očí.

„Já a starý? Ne. Já budu stále mladý. Zato ty vypadáš příšerně. Stálo to cestování vůbec za to?“

„Co ty víš o mých cestách?“

„To, že jsi mě neviděla, ještě neznamená, že jsem o tobě nevěděl,“ odpověděl jí Kissoon. „Pozoroval jsem svět velice bedlivě. A dostával jsem o něm mnoho zpráv. Co jsi tu hledala? Fletchera?“

„Ne.“

„Ten je pryč, Teslo. Stejně jako Jaff. Tyhle věci už skončily. To byla prostší doba, a tak předpokládám, že ti docela vyhovovala, ale to už skončilo.“

„A co bude dál?“ zeptala se Tesla.

„Myslím, že to víš.“ Tesla mlčela. „Bojíš se to vyslovit?“

„Myslíš Iad?“

„Tak vidíš. Přece jen to víš.“
„Nemáš jich dost?“ zeptala se Tesla.
„Viděli jsme toho hodně. Ale neviděli jsme ještě nic. Vůbec nic.“ Hlas měl vzrušený. „Oni změní svět k nepoznání.“
„A ty to chceš?“
„A ty snad ne?“ opáčil Kissoon. Tesla už zapomněla, jak přesvědčivě umí mluvit a jak dobře zná zmatek v jejím srdci. „Tenhle chaos není k ničemu, Teslo. Všechno je zničené, rozbité. Svět potřebuje někoho, kdo by ho znovu obnovil.“ Jako všichni dokonalí lháři i on věděl, že musí říkat i pravdu proto, aby jeho slova zněla rozumně. „Bohužel, lidé potřebují pomoc,“ pokračoval. „Ale neboj se. Pomoc je na cestě.“
„A až přijde…?“
„Řekl jsem ti už, změní svět k nepoznání.“
„Ale ty…“
„Co já?“
„… co z toho budeš mít ty?“
„Ach… tohle.“
„Ano, tohle.“
„Já tomu budu samozřejmě kralovat.“
„Plus nějaké drobné.“
„Samozřejmě, dostanu Umění.“ Zase to Umění. Dřív nebo později se vždycky dostali k němu. „Budu žít jeden nesmrtelný den…“
„To zní dobře. A co my ostatní?“
„Iad už se rozhodnou, co s vámi. Ty jim budeš vyhovovat. To je jednoduché. Myslím, že se jim ženy docela líbí. Před deseti lety by si tě možná nechali na chov. Teď už samozřejmě budeš užitečnější jako hnojivo.“ Zasmál se. „Neboj se, já už zajistím, aby z tebe byl užitek.“
Cítila nějaký pohyb na kotníku a podívala se na svou nohu. Viděla Lixe, pětkrát, šestkrát většího než ty, které viděla přeci chvílí. Oviíjel se jí kolem nohy a přitom zdvihal hlavu. Jeho otevřená tlama byla až po hltan plná nesčetných řad rudých zubů.
„Počkej…“ řekla.
„Není čas,“ řekl Kissoon. „Možná se uvidíme někde v minulosti, zítra. Možná si tě najdu ve Smyčce a promluvíme si o tom, jak jsi tu dneska zemřela.“
Lix jí šplhal po noze vzhůru a jeho smyčky se utahovaly.
Tesla vykřikla a klopýtla. Zakopla o Lixovo tělo, chvíli vrávorala, potom tvrdě dopadla na podlahu a rozházené střepy se jí zabořily do zad. Na chviličku místnost zaplavilo bílé světlo, a kdyby na ni Raul nekřičel, aby se probudila, probudila, docela určitě by ztratila vědomí.
Když to světlo ustoupilo, dívala se do ohně. Lixové, kteří se tam mezitím doplazili, aby se ohřáli, otočili hlavy jejím směrem. Dali se do pohybu jako vlnící se řeka.
Tesla se pokusila posadit, ale oni se už kolem ní shlukli. Neměla kudy utéct. Jedinou nadějí byla Phoebe. Tesla se ohlédla a přitom křičela Phoebino jméno. Zbytečně. V místnosti kromě ní, Kissoona a Lixů nebyl nikdo.
Tesla se znovu podívala k ohni, a jako kdyby pohled na Lixe nebyl sám dost strašný, pochopila, co tam dělali. Neohřívali se tam, krmili se. To, co dřív považovala za větve, byly lidské kosti a kámen mezi uhlíky byla lebka. Erwin Toothaker přece jen nebyl doma. Opustil dům komínem.
Tesla vykřikla hrůzou. Vzápětí se na ni vrhli Lixové.

kapitola 29
„Žije?“
Erwin se sklonil nad ženou ležící na jeho prahu. Krvácela z rány na čele a podle stop kolem úst bylo zřejmé, že nedávno dávila. Ale dýchala.
„Žije,“ řekl. „Jmenuje se Phoebe Cobbová.“
Dveře byly otevřené. Vzduch vanoucí z domu páchl výkaly a masem. Ačkoliv se Erwin ve svém stavu vlastně nemusel ničeho bát, byl vyděšený jako nikdy v životě. Ohlédl se na ty tři, kteří ho doprovázeli – Nordhoffa, Dolana a Dickersona – a také na jejich tvářích viděl strach.
„Nám nic udělat nemůže, ne?“ povzbudil je Erwin. „Teď už ne.“
Nordhoff pokrčil rameny. „Kdo ví?“ řekl.
„Co když nás uvidí?“ zeptal se Dickerson.
„To nezjistíme, jestli tady budeme takhle stát,“ řekl netrpělivě Dolan, překročil tělo Phoebe Cobbové a vstoupil dovnitř.
Erwin se trochu zastyděl. Tohle byl přece jeho dům. On by měl jít první.
„Počkej,“ řekl Dolanovi a rozběhl se dovnitř.

Lixové nejevili zájem o její tělo – které bylo možná po tolika letech vystavování slunci příliš tvrdé. Jeden přes druhého se jí drali do nosu a úst, cpali se jí do uší a do očí, jako kdyby se chtěli dostat dovnitř, na měkké vnitřnosti.
Tesla se kroutila a převalovala, zatínala zuby proti jejich dorážejícím hlavám, ale nos už jich měla plný a za chvíli jí dojde dech. A jakmile otevře ústa, aby se nadechla, dostanou se do ní, a to bude konec.
Teslo…
„Teď ne.“

Je konec, Teslo.

„Ne.“

Chci, abys věděla…

„Ne, řekla jsem ne!“

Slyšela jeho hlas, tak nějak zvláštní a ne úplně lidský.

„Nevzdávej se,“ řekla mu. „Ještě… není… konec.“

Raul umlkl, ale ona cítila jeho děs, jako kdyby s ní nesdílel jen její mysl, ale i tělo.

A byl to konec, přes všechny její protesty. Musí se nadechnout, teď, nebo nikdy. Ačkoliv Lixové čekali u jejích rtů, neměla na výběr. Otevřela ústa, pevně zaťala zuby a procedila do plic několik doušků vzduchu. Ale kudy se dostal vzduch, dostali se i ti nejmenší Lixové. Tesla cítila, jak jí kloužou po jazyku do krku.

Její tělo se vzbouřilo. Zakuckala se a dávící reflex přemohl její vůli. Už nezatínala zuby. To právě Lixové potřebovali. Ve chvilce se jí nacpali do úst. Tesla se je snažila rozkousnout, na jazyku cítila chuť výkalů a hniloby a všechno to plivala ven co nejrychleji. Ale za každého dalšího se tlačili dva jiní, kteří se nemohli dočkat, až zatnou zuby do jejích vnitřností, a její zuby je ani v nejmenším neděsily.

Tesla kašlala, plivala a zmítala se, co jí síly stačily, ale zvítězit v téhle bitvě bylo vyloučené. Krk i nos jí ucpávala těla Lixů a zbytek jejího těla drtili ve smyčkách velcí Lixové.

Ve chvíli posledního zbytečku vědomí slyšela Raulův hlas:

Poslouchej.

A tak poslouchala. Odněkud sem doléhaly hlasy.

„Kriste pane!“ řekl jeden z nich.

„Podívejte, tam! V ohni!“

Pak se ozval zoufalý výkřik a při tom zvuku ještě dokázala otočit hlavu tím směrem. Síly jí docházely a smrt se blížila. Možná právě proto byly její oči – které už viděly tolik podivných věcí – citlivější než jindy. Viděla čtyři mužské postavy – váhavě se k ní blížící ode dveří.

Jeden šel k ohni. Dva zůstali stát pár metru od ní. Čtvrtý a nejstarší se k ní naštěstí sklonil a natáhl ruku, aby ji pohladil po tváři. Nepochybně jí chtěl ulehčit přechod ze života do smrti, ale jeho dotek dokázal víc. Cítila při něm, jak se Lixové na jejím obličeji svíjejí jako rozřezaní červi a pak pomalu měknou a v tajících kapkách jí stékají po tvářích. I do krku, jako kdyby mezi nimi to tání proběhlo jako nákaza.

Na tváři jejího zachránce se mihlo překvapení, ale vzápětí zřejmě pochopil svou moc, protože jakmile se Tesla nadechla, obrátil svou pozornost k Lixovi, který ji svíral ve smyčkách. Tesla nadzdvihla hlavu právě včas, aby viděla výhrůžně se vztyčujícího Lixe. Na ducha to zřejmě neudělalo valný dojem. Natáhl ruku a přejel jí po hlavě Lixe, jako kdyby ji chtěl pohladit. Celým Lixovým tělem proběhlo zachvění a pak začalo ztrácet tvar a hroutit se. Spodní čelist se před očima proměnila v odkapávající melasu a o chvíli později i celá hlava. Pak se rozpadl i zbytek těla. Tesla se zbavila jeho lepkavých zbytků, ale v tu chvíli se jí znovu zvedl žaludek a začala dávit spolykané zbytky Lixích těl, kterým se podařilo dostat se jí do krku. Když konečně vzhlédla a otřela si ústa, postavy mužů začínaly být nezřetelné a mizely víc a víc, jak se Tesla pomalu dostávala do normálního stavu.

Věděla, že jí nezbývá mnoho času, aby zjistila, co se stalo.

„Kdo jste?“

Hlas toho starého muže zněl už jen jako vánek. „Hubert Nordhoff,“ řekl, „a on,“ ukázal na muže u ohně, „byl Erwin Toothaker.“

Tesla se ohlédla k ohni, ale vtom za sebou uslyšela další hlas.

„Kde ses naučila vyvolávat duchy?“

V tom zmatku úplně zapomněla na Kissoona. Ten ale nezapomněl na ni. Když se na něj podívala, byl zřejmě stále ještě tak překvapen, že jí v pohledu vůbec nebránil, a tak si ho tentokrát mohla prohlédnout důkladně. Byl v ještě horším stavu než před chvílí. Veškerá podobnost s Raulem už zmizela. Vlastně už na něm nezbývalo ani příliš mnoho lidského. Jen obrys hlavy, poslední zbytky hrudního koše a pozůstatky kostí končetin. To bylo všechno. Všechno ostatní – šlachy, nervy, žíly i krev – už bylo pryč.

Já si myslím… že se tě asi bojí, řekl překvapeně Raul.

Tesla se tomu neodvážila uvěřit. Kissoon ne. Na to, aby se bál, je to moc velký blázen.

Podívej se na něj, řekl jí Raul.

„Co mám vidět?“

Nedívej se na kostru.

Tesla se podívala a Kissoon znovu promluvil.

„Hrála sis se mnou,“ řekl téměř obdivně. „Porazila jsi Lixe, abys mi ukázala, že proti tobě nic neznamenají.“

„Vlastně jsi to docela pochopil,“ řekla Tesla a podle Raulových rad se pokoušela přijít na to, co jí Raul chtěl ukázat.

„Kde ses naučila vyvolat duchy“ chtěl vědět Kissoon.

„V Detroitu,“ řekla.

„Chceš se mi vysmívat?“

„Vůbec ne. Naučila jsem se to tam. Co se ti na tom nelíbí?“

Při jejích slovech z Kissoona odpadly i poslední zbytky rozkládajícího se těla a v tu chvíli zahlédla, na co ji Raul upozorňoval. Uprostřed Kissoonova stínu zahlédla něco jiného, co se matně lesklo. Jakýsi spirálovitý tvar, jehož zužující se závity tvořily nějaký tunel. A na druhém konci toho tunelu se něco blyštělo.

„Ty nevíš, co jsi provedla,“ zamumlal Kissoon.

Jeho hlas ji znovu vrátil do přítomnosti a ona byla jen ráda. Ta záhadná spirála upoutávala její oči se stejnou

autoritou jako dříve Kissoon. Co tím mysli? Varuje ji před vyvoláváním duchů nebo snad před civěním do spirál? Tesla to nevěděla a neměla čas na nějaké vyptávání. Dokud Kissoon věří, že je schopná vyvolávat duchy a může mu nějak ublížit, má šanci opustit tenhle dům živá.

„Varuji tě…“ říkal Kissoon.

„A před čím?“ zeptala se a přitom začala ustupovat ke dveřím. Byly jen šest, možná sedm kroků od ní. Jestli má odejít a uchovat si alespoň zdánlivou autoritu, nesmí cestou k nim upadnout na zem, což byla vzhledem k jejím třesoucím se nohám poněkud nelehká záležitost.

„… jestli se mě teď pokusíš zabít…“ Takže je smrtelný, pomyslela si Tesla, „… nechám zabít všechny obyvatele tohoto města. Stačí i malé zranění a všichni budou mrtví.“ Takže takhle se zachází s mocí. Měla by se z toho poučit pro případ, že by se jí ho znovu podařilo obelstít.

Tesla ale hned neodpověděla a předstírala, že zvažuje jeho vyhrůžky.

„Víš, že mám moc to udělat,“ řekl Kissoon.

To byla pravda. Tesla o tom nepochybovala. Ale co když teď se pokouší obelstít on ji? Co když by stačilo natáhnout ruku do té temné spirály a jediným stiskem z něj vymáčknout všechen život?

Ať tě to ani nenapadne, řekl Raul.

Moudrá rada, nepochybně. Ale pokušení bylo velké.

Vypadneme pryč, dokud ještě můžeme, řekl Raul. Teslo? Slyšíš mě?

„Slyším…“ řekla váhavě. Věděla, že takováhle příležitost už se nenaskytne. Ale Raulův instinkt měl jako vždycky pravdu. Teď se odsud musí dostat, aby se mohli střetnout jindy.

Sehrála ale Kissoonovi ještě jedno divadlo. Sklonila se k zemi, hvízdla, jako by přivolávala neviditelné psy, a chvíli počkala. Pak se usmála, jako že je vítá zpátky, a znovu vstala.

„Ještě uvažuj…“ řekl Kissoon, když se otočila k odchodu.

„Co zas?“

„My dva nejsme vlastně každý jiný. Ty chceš zjevení. Já také. Chceš pozvednout lidstvo. Já také. Chceš moc – už jí i trochu máš, ale trochu není dost – a já ji chci také. Jdeme po různých cestách, ale nemáme stejný cíl?“

„Ne.“

„Já myslím, že máme. Možná je toho na tebe teď příliš, než abys to mohla přiznat, ale uvidíš, že to pochopíš. A až se to stane…“

„Nestane.“

„… až to pochopíš, chci abys věděla, že mám pro tebe v srdci místo…“ Řekl to schválně právě tímhle způsobem, napadlo Teslu, protože chtěl, abych se podívala do té spirály? „a myslím, že i ty tam máš místo pro mě.“

Neříkej nic, zamumlal Raul.

„Chci ho poslat do háje.“

„Já vím, ale nech ho v nejistotě.

Tesla zaťala zuby a namířila si to ke dveřím. Nohy se jí už netřásly.

„Nech mě říct alespoň něco,“ žadonila.

Ani se na něj neohlížej, radil jí Raul.

Poslechla ho. Beze slova a bez ohlédnutí otevřela dveře dokořán a vyklouzla do chladné chodby.

Phoebe seděla na prahu s hlavou v dlaních. Tesla se k ní sklonila, uklidnila ji a pomohla jí vstát. Potom se obě odpotácely po pěšině na protější stranu ulice pod stromy, jejichž koruny čechral vánek, vanoucí od hory.

kapitola 30

Asi kilometr od pobřeží Fanacapan zachytil druhý proud, stejně silný jako ten první, který člunem pohazoval jako hračkou. Nárazy vln na příď se k Joeově znepokojení zrychlily. Chvílemi vlny loď zdvihaly sedm, osm metrů vysoko, jako by pasažéry chtěly potěšit úžasným pohledem na okolní oceán, a hned se loď spouštěla jako kámen pod úroveň hladiny tak hluboko, až se zdálo, že přišla poslední hodinka a pěnící vlny je pod sebou pohřbí. Ale naopak. Loď se pokaždé znovu zvedla, ačkoliv každé prkno v jejím trupu skřípělo a palubu pokrývaly chumáče pěny od přídě až po kormidlo.

Za takových podmínek ovšem nebylo možné mluvit. Joe se mohl jen pevně držet rámu dveří kormidelní budky a modlit se. Už dlouho neřekl tu větu Otče náš, ale vzpomněl si na ni rychle a povědomost těch slov ho uklidňovala. Možná, napadlo ho, možná je nějaká naděje, že ta slova někdo slyší. Ta myšlenka – kterou by ještě včera sám považoval za naivní – se dnes nezdála tak hloupá. Sám přešel práh do jiného světa, jako kdyby přešel z jedné místnosti v domě do druhé. A možná je takových místností – světů v kosmu víc. A jestli se dá projít jedněmi dveřmi, proč ne všemi. A proč by jedny z nich nemohly vést do Nebe?

Celý svůj život se nepřestával ptát proč. Proč Bůh? Proč smysl? Proč láska? A teď si teprve uvědomil svůj omyl. Neměl se ptát proč, ale proč ne?

Poprvé od svého dětství, kdy mu babička vyprávěla biblické příběhy, se teď odvážil uvěřit. A přes všechnu okolní tmu a vlny, přes to, že byl promáčený až na kůži a bylo mu špatně, byl se svým osudem spokojen.

A kdybych teď měl u sebe Phoebe, pomyslel si, nechybělo by mi už vůbec nic.

Tesla odmítla odpovědět na Phoebiny otázky, dokud si nedá alespoň patnáctiminutovou horkou sprchu, nevydrbe si důkladně každičký kousek těla mýdlem, nevyčistí si pořádně nos a nevydrhne si zuby nejméně jednou tubou zubní pasty. A potom si ještě ústa vypláchne celou lahví ústní vody.

Až pak se postavila před zrcadlo a prohlížela své tělo ze všech stran. Teď už vypadala lépe. Na těle sice neměla

mnoho míst, která by nepokrývaly staré žloutnoucí modřiny a i fialově se nalévající čerstvé, ale ten pohled ji přesto nějak těšil.

„Ty už jsi něco prožila," řekla svému odrazu v zrcadle. „To se mi líbí."

Měli bychom si dát pozor, abychom něco mohli prožívat i dál, podotkl Raul.

„Máš snad nějaký nápad?"

Potřebujeme pomoc, to je jisté. A ne že zase začneš s Lucienem. Ten by nám teď nebyl k ničemu. Potřebujeme někoho, kdo by nám pomohl bránit se. A to nemyslím střílení.

„Ty myslíš kouzla."

Správně.

„Já vím jenom o D'Amourovi," řekla Tesla. „A Grillo si myslí, že D'Amour je po smrti."

Možná Grillo nehledal dost důkladně.

„A kde si myslíš, že bychom měli hledat my?"

Pracoval přece s médiem, vzpomínáš?

„Matně."

Jmenovala se Norma Paineová.

„Jak to, že si to pamatuješ?"

Mám tady snad na práci něco jiného?

Phoebe našla v kuchyni. Stála se sprejem Raid v ruce vedle myčky nádobí, na níž se hemžila spousta švábů.

„Zatracené potvory," ulevila si a smetla hmyzí mrtvoly na podlahu. „Líbí se jim v teple. Někdy tu myčku otevřu a v ní je úplně černo."

„Vypadá to, že jsi jim dala zabrat," řekla Tesla.

„Ale kdepak. Přijdou jiní. Už je ti líp?"

„Mnohem líp. A co ty?"

„Vzala jsem si aspirin. Strašně mě bolí hlava. Ale jinak mi není nic. Udělala jsem čaj. Chceš trochu?"

„Já bych si dala něco silnějšího. Nemáš brandy?"

Phoebe vzala svůj šálek a vedla ji do obývacího pokoje. Tam byl hrozný chaos: všude ležely časopisy a popelníky přetékající lavinou nedopalků. Všude páchl cigaretový kouř.

„To je kvůli Mortonovi," poznamenala Phoebe, jako kdyby to vysvětlovalo ten nepořádek. Potom, zatímco se probírala zásobami lahví v baru, Tesle řekla: „Vlastně si ani nepamatuju, co se v tom Erwinově domě stalo."

„To je jedno."

„Pamatuju si, že jsem s tebou šla chodbou. Pak už si jenom vzpomínám, jak jsem se vzbudila na zápraží. Našla jsi toho Fletchera?"

„Ne."

„Mám tady jen bourbon. Měli jsme nějaké brandy ještě od minulých Vánoc, ale…"

„Bourbon mi stačí."

„Ale v tom domě někdo byl, ne?"

„Byl."

„A kdo?"

„Jeden chlap. Kissoon."

„A on je přítel toho Fletchera?" zeptala se Phoebe. Nalila Tesle štědrou dávku Bourbonu a podala jí sklenici. Tesla se zhluboka napila pálivé tekutiny a pak teprve odpověděla.

„Tenhle Kissoon nemá přátele."

„To je smutné."

„Věř mi, on si přátele nezaslouží." Bourbon jí téměř okamžitě stoupl do hlavy. Skoro cítila, jak ji uvolňuje. Byl to příjemný pocit.

„Jdou ty hodiny na televizi správně?" zeptala se Phoebe. Hodiny ukazovaly pět minut po třetí.

„Skoro správně."

„Radši bychom se měly vyspat," řekla hlasem už zřetelně poznamenaným alkoholem.

„Tenhle Kissoon…" začala znovu Phoebe.

„Promluvíme si o něm zítra."

„Ne, já chci teď," trvala Phoebe na svém. „On sem za námi přece nepřijde, ne?"

„Co tě to sakra napadá?"

„No, když jsi vyšla z toho domu," řekla Phoebe. „Vypadala jsi příšerně. Napadlo mě, že možná…"

„Se mnou ještě neskončil?"

„Hm."

„Ne. Myslím, že můžeme spát klidně. Já jsem pro něj moc malá ryba. Ale zítra ráno bys odsud asi měla zmizet."

„A proč?"

„Protože on je pěkně zlomyslnej parchant, a když se mu něco nebude dařit tak, jak on bude chtít, rozmetá tohle město na kusy."

„A to zvládne?"

„Velmi pravděpodobně ano."

„Já nemůžu odejít," řekla Phoebe.

„Kvůli Joeovi?" Phoebe přikývla. „Ten se nevrátí jen tak brzy," řekla Tesla. „Měla by ses chvíli starat sama o sebe."

„Ale co když se vrátí, a já tu nebudu?"

„Potom tě bude hledat a nakonec tě najde."

„Ty tomu věříš? Opravdu?" zeptala se Phoebe a studovala Teslin výraz. „To jako že jestli jsme si souzeni, tak se najdeme?"

Tesla na chvíli uhnula jejímu pátravému pohledu, ale pak se jí musela podívat do očí. A pak už neměla sílu jí lhát.

„Ne," řekla. „Tomu nevěřím. Chtěla bych tomu věřit, ale nemůžu."

Pak už nebylo třeba mluvit dál. Phoebe šla spát a nechala Teslu, ať se zařídí v obývacím pokoji podle svého. Tesla se uložila na pohovku. Byla stará a páchla po Mortonových cigaretách, ale to při jejím vyčerpání byly maličkosti. Lehla si s myšlenkou, jestli vůbec s tím Bourbonem v žaludku bude moci usnout, ale to už dávno spala.

Nahoře se v dvojité manželské posteli, která se dnes zdála větší než včera, schoulila Phoebe a pokoušela se vypudit Teslina slova z hlavy. Ale nešlo to. Ta slova v ní zabíjela veškerou naději, kterou si celé dva dny tak moc přála udržet, cítila prchavost těch nadějí a při nejmenším záchvěvu slabosti by je nadobro zničila.

„Ach Bože, Joe," zavzlykala náhle. „Joe, Joe, Joe, kde jsi?"

Právě když si Joe začínal myslet, že ta bouře nikdy neskončí a že ty vlny jejich Fanacapan musí dříve nebo později rozštípat na třísky, se vlny začaly pomalu zmenšovat a po nějaké době je proud zanesl na klidnější moře.

Noe nařídil posádce zkontrolovat stav lodi – osvědčila se lépe, než Joe očekával, voda do ní pronikala jen na jednom místě a jen slabě – potom nechal na přídi i na zádi zapálit pochodně a všichni se posadili, aby si odpočinuli a trochu se vydýchali. Posádka se usadila na zádi. Všichni tam seděli pohromadě se sklopenými hlavami.

„To se modlí?" zeptal se Noea Joe.

„To ne."

„Rád bych jim poděkoval za jejich práci," řekl Joe.

„Tím se nezatěžuj."

„Ne, já chci," řekl Joe a postavil se.

Noe uchopil Joea za paži. „Nech je, prosím tě, na pokoji."

Joe se mu vytrhl. „Copak to je problém?" zeptal se a přešel po palubě k té sedící šestici. Žádný ze sedících k němu ani nevzhlédl.

„Chtěl jsem vám jen poděkovat…" začal Joe, ale zarazil se, protože si všiml několika detailů v jejich stavu. Několik jich utrpělo za bouře zranění – otlučené a odřené ruce i tváře – ale žádný z nich si je nepokusil ošetřit. Krev jim volně stékala na promočenou palubu, jen občas se některý z nich zachvěl.

Znepokojený Joe se k ním sklonil. Teď měl vlastně poprvé příležitost pořádně si je prohlédnout. Žádný z nich nevypadal úplně jako člověk. Všichni měli nějaké drobné odlišnosti bud ve vzhledu kůže, očí, nebo lebky, které prozrazovaly jejich smíšený původ: krev lidská se v nich mísila s krví tvorů žijících buď u moře Podstaty, nebo v něm.

Joe si je prohlédl jednoho po druhém. Ani jeden z nich nedával najevo bolest či jakýkoliv jiný pocit.

„Měli byste si ty rány ošetřit," řekl jim.

Nedočkal se odpovědi. Hluší ale nebyli, to věděl. Slyšeli Noeovy příkazy dokonce i v řevu příboje. Ale teď se tvářili, jako by Joea stojícího před nimi ani neviděli, natož rozuměli jeho slovům.

Pak se za jeho zády ozval jiný hlas.

„Neměl jsem na vybranou."

Joe se ohlédl přes rameno. Noe stál pár metrů za ním.

„Co jsi jim provedl?"

„Prostě jsem z nich udělal své služebníky," řekl Noe.

„Jak?"

„Vložil jsem na ně to, čemu vy říkáte zaklení."

„Kouzlo?"

„Netvař se tak zmateně. Prostě to funguje. Potřebovali jsme jejich služby a já jsem je nemohl získat jiným způsobem."

„Udělal bys se mnou to samé, kdybych tě odmítl přenést přes práh?"

„Tam u vás jsem neměl tu moc. A i kdybych měl, ty bys mi mohl odolávat lépe než oni."

„Jsou zranění."

„Vidím."

„Nemůžeš je vzbudit? Aby se alespoň ošetřili?"

„Proč?"

„Protože jinak budou mít hrozné jizvy."

„Jejich životy skončily, Joe."

„Co tím myslíš?"

„Řekl jsem už: jsou v mých službách. Nadosmrti. Využijeme jich, aby nás dostali domů, a pak…" pokrčil rameny, „… pak už nebudou mít žádný další účel."

„Tak… co se stane?"

„Lehnou si a umřou."

„Pane Bože!"

„Už jsem ti řekl: neměl jsem na vybranou. Jak jinak bychom se dostali na moře?"

„Tys je zabil?"

„Necítí nic. Nepamatují si dokonce, ani kdo jsou."

„A to mě má jako uklidnit?" řekl Joe. „Podívej se, Noe, já otroctví nesnáším. Probuď je!"

„Už je pozdě."

„Tak to zkus, zatraceně!“ vykřikl Joe a rozehnal se po něm.

Noe si toho všiml. Ustoupil o pár metrů. „Zatím jsme si vedli dobře,“ řekl Joeovi. „Nechtěj teď se mnou bojovat a zničit naše přátelství.“

„Přátelství?“ opáčil Joe. „Já tady žádné nevidím. Ty jsi chtěl něco ode mě. Já chci něco od tebe. Nic víc.“

„Tak dobrá,“ řekl Noe. „Řeknu ti, co udělám,“ řekl. „Udělám, co bude v mých silách, abych zaklетí zrušil…“

„Dobře.“

„Nevěřím sice, že nám za to poděkují, ale předpokládám, že ty považuješ svobodu za lepší než stav, ve kterém jsou teď, i když jim svoboda přinese bolest. Mám pravdu?“

„Jasně.“

„A až je osvobodím, skončí i naše dohoda.“

„Cože?“

„Slyšel jsi.“

„Tak jsme se nedomluvili.“

„Ale tak to říkám,“ odpověděl klidně Noe. „Buď oni budou volní, nebo ty budeš mít moc. Jedno, nebo druhé. Obojí mít nemůžeš.“

„Ty hajzle.“

„Co si vybereš, Joe?“ zeptal se Noe. „Zdá se, že jsi si jist svou spravedlností, takže to bude snadné rozhodování. Chceš osvobodit otroky, ano?“ Pozoroval ho a čekal. „Ano, Joe?“

Po několika nerozhodných vteřinách Joe zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ale já je ovládám, Joe. Sedí tady přece a krvácejí a jsou v mé moci. To přece nesnášíš, ne?“ Odmlčel se. „Nebo ano?“

Joe se ohlédl na ty bytosti sedící za ním na palubě. V hlavě měl zmatek. Ještě před chvílí byl jasně přesvědčen o tom, co je správné, ale Noe ho úplně zmátl. A proč? Jen aby měl to potěšení dívat se, jak se vykrucuje.

„Přišel jsem sem, protože jsi mi něco slíbil,“ řekl Joe.

„A teď se z toho chceš vykroutit.“

„Ty sám se z toho vykrucuješ, Joe.“

„Já jsem se s tebou na ničem takovém nedohodl.“

„Mám to chápat tak, že ti otroci zůstanou tak, jak jsou?“

„Pro teď ano,“ řekl Joe. „Možná je osvobodím sám, až dostanu, co chci.“

„Jak vznešené předsevzetí,“ odpověděl Noe. „Doufejme tedy, že tak dlouho přežijí.“ Přešel k okraji paluby. „Mezitím,“ řekl, „mám pro ně nějakou práci.“ Pohlédl na Joea, jako by očekával nějaké námitky. Protože Joe mlčel, usmál se a šel ke svým služebníkům, pokorně sedícím na palubě.

Joe v duchu zaklel a rozhlédl se, cože to Noe vydal za příkazy. Zjistil, že loď mezitím obklopil nějaký záhadný světle žlutý vodní porost. Tu a tam se smotával do uzlíků velikostí fotbalového míče, ale i mnohokrát větších. Ta tráva zřejmě zpomalovala rychlost lodi, ale otroci už se nořili do vody, aby problém odstranili. Prodírali se vodou a tou podivnou trávou a sekali kolem sebe, dva z nich mačetami, a ostatní trávu odstrkovali kusy dřeva. Joe je pozoroval, jak mlčky pracují. Nemohl zapudit ostudnou myšlenku, že je možná lepší, že nic necítí. Jejich úkol byl obtížný – vodní porost se táhl ještě nejméně dvě stě metrů před přídí – a docela určitě nesmírně vyčerpávající. Ale moře za tím porostem už bylo klidné a jasné. Až se tam dostanou, snad si budou moci trochu odpočinout. Možná se i on pokusí ještě jednou Noea umluvit, aby propustil alespoň ty nejslabší z nich, aby se mohli zotavit.

Zatím se uchýlil do kormidelní budky, svlékl si promočenou košili a pověsil ji vedle dveří. Potom se posadil, aby si v klidu promyslel svoji situaci. Trochu se oteplilo a přes všechna předsevzetí cítil, jak se ho pomalu zmocňuje dřímota. Hlava mu padla na opěradlo židle a zavřel oči…

Phoebe ve své příliš veliké posteli konečně usnula na polštáři promočeném slzami a zdál se jí sen. O Joeovi, jak jinak. Alespoň ve snu ho viděla, když už ne ve skutečnosti. Tápala v nějaké mlze a věděla, že Joe není od ní daleko. Ale ona ho neviděla. Pokoušela se ho volat, mlha však tlumila její hlas. Zkoušela volat znovu a znovu a po nějaké době se jí dostalo kýžené odměny. Vykřikla znovu jeho jméno, a tentokrát jako by to slovo rozťalo mlhu a našlo svůj cíl.

Phoebe se nevzdávala. Znovu a znovu ho volala.

„Joe… Joe… Joe…“

Joe, spící v kabině Fanacapanu, slyšel, jak ho někdo volá jménem. Téměř se už vzbudil, protože si myslel, že ho volá někdo na lodi, ale jakmile se začal probouzet, ten hlas slábl, a tak se znovu nechal spánkem odnést do snů.

Ten hlas se ozval znovu a tentokrát ho poznal.

Phoebe! To je Phoebe. Snaží se ho najít.

Chtěl jí odpovědět, ale ona zavolala znovu.

„Kde jsi, Joe?“ volala.

„Tady jsem,“ odpověděl. „Slyším tě. Slyšíš mě ty?“

„Bože můj,“ vydechla Phoebe v nevěřícném údiv. „Jsi to opravdu ty?“

„Opravdu jsem to já.“

„A kde jsi?“

„Na lodi.“

Na lodi? podivila se. Co kruci dělá na lodi? Copak utekl do Portlandu a nechal se na nějakou loď najmout, aby se dostal pryč?

„Ty jsi mě opustil," řekla.
„Ne. To není pravda. Přísahám."
„To se lehce řekne…" zamumlala hlasem nezřetelným slzami. „Já jsem tu sama, Joe…"
„Neplač."
„… a bojím se…"
„Poslouchej mě," řekl jí měkce. „Zdá se ti to?"
Phoebe musela o téhle otázce chvíli přemýšlet. „Ano," řekla. „Teď spím."
„Tak možná nejsme tak daleko," řekl Joe. „Možná bychom se mohli najít."
„Kde?"
„V moři. V moři snění."
„Já nevím, o čem to mluvíš."
„Počkej," zarazil ji. „Jen se drž mého hlasu. Povedu tě."

Neodvážil se probudit. Kdyby se probudil, kontakt mezi nimi by se tím jistě zrušil a ona by byla zoufalá – možná už je teď, Joe to v jejím hlase slyšel – a možná by se vzdala naděje, že se ještě někdy setkají. Musel jít po velice úzké pěšině vedoucí mezi stavem snění, které hrozilo zapomněním, a bdělostí hrozící zpřetrháním kontaktu s Phoebe. Musí si najít způsob, jak se ve spánku dostat z téhle lodi do moře, kde je snad možné uskutečnit ten paradox snění s otevřenýma očima.

„Joe?"
„Počkej na mě…" zamumlal.
„Nemůžu. Já se z toho asi zblázním."
„Ale nezbláznís. Věci jsou jenom trochu jinak, než jsme si mysleli."
„Bojím se…"
„Neboj."
„Bojím se, že umřu a už tě nikdy neuvidím."
„Uvidíš mě. Jen počkej, Phoebe. Uvidíš mě."

Cítil, jak se mu o paži otřelo tvrdé dřevo dveří. Cítil pod svýma nohama schůdky vedoucí na palubu. Zakopl, a možná by i otevřel oči, ale tu ho náhodou opět zavolala Phoebe a její hlas mu zabránil v probuzení.
Otočil se doprava. Udělal dva, tři, čtyři kroky, až ucítil zábradlí. Potom se naklonil a padl přes palubu.
Voda byla studená, a to ho tak překvapilo, že se probudil. Otevřel oči a všude kolem viděl vodní rostliny, pokrývající hladinu jako tlustá pokrývka, a hejna rybiček většinou takových, jaké polykali s Noem tam na břehu. Proklel všechnu bdělost, podíval se k hladině a v tu chvíli znovu uslyšel Phoebin hlas:
„Joe…?" řekla, hlasem už ne zoufalým, ale radostným, vzrušeným.
Zachytil se jedné z okolních trav, aby nevyplul na hladinu. „Tady jsem," pomyslel si. „Slyšíš mě?
Nejdřív nedostal žádnou odpověď a už se začal bát, že to zavolání bylo jen posledním pozůstatkem zrušeného kontaktu. Ale ne. Zavolala znovu.
„Slyším tě."
Jako kdyby mluvila voda kolem něj. Ty slabiky mu smývaly obavy z tváře.
„Zůstaň, kde jsi," řekla.
„Nikam nejdu," odpověděl jí. Zdálo se, že se nepotřebuje vůbec nadechnout, nebo spíš, jako kdyby mu voda dodávala potřebný kyslík kůží. Necítil žádnou bolest v hrudníku, žádnou paniku. Jen vzrušení.
Otočil se ve vodě a rozhrnul vodní trávy, aby se podíval po Phoebe. Ryby se ho vůbec nebály. Pluly mu kolem obličeje a otíraly se mu o záda a břicho. Jejich hejna mu proplouvala mezi nohama. A potom se napravo mihlo stvoření, které už znal. Nebyla to Phoebe, ale Zehrapushu a upíral na něj své zlatavé oči. Joe se na chvíli přestal pohybovat, aby si ho mohl pořádně prohlédnout. Stvoření kolem něj jednou proplulo, a pak ho obeplulo ještě z druhé strany. Pokaždé se přitom zastavilo přesně před jeho obličejem.
Poznalo ho. Joe si tím byl jistý. Způsob, jakým si ho ty veliké oči prohlížely a jak se jeho malá chapadla nebojácně dotýkala jeho obličeje, to všechno byly známky přátelství. A protože tohle zřejmě nebyl ten samý 'shu, jakého viděl na pobřeží – a kolik k milionu měl Joe šanci setkat se s ním podruhé – usoudil Joe, že Noe pravděpodobně mluvil pravdu. Tahle stvoření mají jedinou mysl a právě tohle ho poznalo, protože ho vidělo očima jednoho ze svých bratrů nebo sester.
Znenadání se stvořeníčko otočilo a zmizelo v těžkých závěsech vodních travin. Joe znovu zaslechl Phoebin hlas, volající ho jménem. Tentokrát ne z dálky, ale blízko, jako kdyby mu šeptala do ucha. Joe otočil hlavu nalevo a…
… byla tam, jen pár metrů od něj, vznášela se mezi travinami. Ani teď nevěděla, jak se sem vlastně dostala. Jednu chvíli byla v nějaké mlze a slyšela Joeův hlas, ale nikde ho neviděla. Vzápětí byla nahá a klopýtala po břehu Unger's Creek. Proud v potoce byl prudký a voda vysoká, a tak ji to odneslo někam pryč. Phoebe nějak podvědomě věděla, že všechno to si vytvořila jen její mysl jako prostředek cesty, kterou podstoupil její duch. Ale když si to uvědomila, krajina kolem ní se změnila a nebe nad její hlavou bylo podivné a veliké. Unger's Creek někam zmizel a ona se ocitla v daleko hlubší vodě.
Plula hlouběji a hlouběji, a ačkoli cítila, že ji nese mořský proud, a viděla okolní mělčiny, věděla, že tohle už není její představa. Nebála se, že se utopí. Tady zřejmě neplatily zákony, které ve světě ovládaly její tělo. Pohybovala se rychle a lehce, proplouvala mořem, které neznala a na jehož konci na ni čekal muž, kterého naposledy viděla klopýtat ven ze

dveří v městě Everville.

„Opravdu jsi to ty," řekla a otevřela náruč.

Joe jí plaval naproti. Její hlas mu stále zněl v hlavě, jako když ho volal na začátku tohoto podivného snu. „Ano," řekl. „Jsem to opravdu já." Pevně ji k sobě přitiskl.

„Říkal jsi, že jsi na lodi."

Joe ukázal směrem k tmavému stínu nad jejich hlavami.

„To je ona," řekl.

„Můžu jít s tebou?" zeptala se ho a už předem věděla, co jí odpoví.

„Tohle se ti zdá," řekl jí. „Až se probudíš…"

„Budu zpátky v posteli?"

„Ano."

Phoebe ho k sobě přitiskla pevněji. „Tak se neprobudím," řekla. „Zůstanu s tebou, dokud se neprobudíš taky."

„To není tak snadné," řekl jí. „Mám před sebou dlouhou cestu."

„Kam?

„Já nevím."

„Tak proč tam jedeš? Proč mi neřekneš, kde teď spíš, abych tě mohla najít?"

„Já nespím, Phoebe."

„Cože"

„Tohle jsem já." Dotkl se její tváře. „Já jsem skutečně tady. Tobě se to zdá, ale mně ne. Já jsem tady doopravdy."

Phoebe se od něj zmateně odtáhla. „To není pravda," řekla.

„Je. Prošel jsem takovou bránou do jiného světa."

„Jakou bránou?" chtěla vědět Phoebe.

„Na hoře," řekl.

Tvář se jí stáhla. Zadívala se do převalujících se travin. „Takže je to pravda," řekla. „Moře Podstaty existuje."

„Jak to, že znáš to jméno?"

„Potkala jsem jednu ženu…" řekla Phoebe nepřítomně.

„Jakou ženu?"

„Teslu… Teslu Bombeckovou. Teď spí dole… já jsem si myslela, že je blázen…"

„Ať je to kdo chce," řekl Joe, „určitě není blázen. Věci jsou mnohem divnější, než jsme si mysleli, Phoebe."

Přitiskla mu ruce na tváře. „Chci být s tebou," řekla.

„Vždyť jsi."

„Ne. Chci být s tebou doopravdy."

„Já se vrátím," řekl Joe. „Dřív nebo později." Políbil ji. „Všechno bude v pořádku."

„Řekni mi o té bráně, Joe," vyzvídala Phoebe.

On ji místo toho ale začal líbat a líbat, až otevřela ústa a ucítila jeho jazyk. V myšlenkách se ho ale nepřestávala ptát. „Ta brána, Joe…"

„Nepřibližuj se k ní," řekl jí a tiskl se k ní. „Buď tady teď se mnou. Bože, Phoebe, miluju tě." Líbal její tváře a oči a prsty projížděl její vlasy.

„Taky tě miluju," řekla. „A chci, abychom byli spolu. Napořád, Joe."

„Budeme. Budeme," řekl. „Bez tebe nemůžu žít. To už jsem ti řekl, ne?"

„Říkej to ještě. Chci to slyšet."

„Nebudu to jen říkat." Přejel jí prsty po ramenou k ňadrům. „Nádhera," zašeptal. Levou rukou ji nepřestával hladit, zatímco pravou sklouzl k jejímu podbřišku. Phoebe trochu nadzvedla kolena. Joe jí prsty přejel mezi nohama.

Phoebe vydechla a naklonila se, aby ho mohla políbit. „Chci tady zůstat," řekla. „Chci pořád spát a zůstat tady s tebou."

Teď rukama sklouzl níž a přitom zasypával polibky její krk, ňadra a břicho, až se rty dotýkal tam, kde se předtím dotýkal prsty. Phoebe roztáhla nohy trochu víc a on toho využil a rukama jí odtlačil kolena úplně, až mohl tvář zabořit do jejího klína.

Traviny okolo jako by vycítily jejich vášeň. Jejich výhonky hladily její tělo. Čtyři nebo pět výhonků se jí omotalo kolem tváře, jako by se jí chtěly nahrnout do úst, a ostatní jí přejížděly podél páteře a hýždí.

Phoebe vzrušeně dýchala a rozpřáhla ruce, aby mohla ty trávy zachytit. Traviny okamžitě odpověděly a ovinuly se jí kolem zápěstí a loktů, zatímco jiné jí měkce přejížděly po nahých zádech a probouzely v jejím snovém těle ještě větší rozkoš.

Joe mezitím dole pracoval jazykem a s každým dalším záchvěvem rozkoše Phoebe cítila, jak se její tělo rozplývá, jako kdyby začalo splývat s těmi okolními vodami a travinami v nich. Nebylo to nepříjemné. Právě naopak. Čím víc se tomu odevzdávala, tím nádhernější pocit to byl, proudil z ní do okolní vody a potom se znovu vracel do jejího těla, které se pak odevzdávalo tomu pocitu víc a víc, takže ta rozkoš stále rostla.

Phoebe vzhlédla k hladině moře snění a temnému stínu na ní. Viděla ve vodě nějaké postavy, proklesťující cestu lodi. Náhle si přála, aby je mohla stáhnout k sobě dolů, aby se také rozplynuly v tom pocitu štěstí.

Při té myšlence pocítila i osten studu – ještě před chviličkou to bylo intimní setkání pouze s Joem, a ona by sem teď přizvala kdekoho – ale nemohla si pomoci. Její štěstí nepatřilo jen jí. Štěstí se nedá zavřít a nedá se přivlastnit, nedá se vyměnit ani prodat. Plynulo jejím tělem ve vlnách po dobu jednotlivých vzdechů či celého zamilovaného odpoledne a opět mizelo.

To všechno byla část života, stejně jako slzy a hlad, a protože její bytost teď splývala se vším – s vodou, travinami, i

těmi muži a lodí nahoře – má vůbec právo bránit tomu štěstí, aby vyzařovalo do všeho?

Očima zamženýma štěstím shlédla závojem řas dolů na Joeho. Bože, jak je krásný. Jak krásné má tělo a kosti, jak krásné jsou dokonce jeho krev i modřiny.

Joe zřejmě vycítil její pohled a také k ní vzhlédl. Phoebe se na něj usmála. V tu chvíli si připadala jako nějaká mořská bohyně ve svém zámku, zatímco on, její uctívač, k ní stoupá z hlubin pro svůj chléb a víno.

Phoebe viděla, že i Joea opletly stvoly vodních travin. Jejich výhonky se k němu tiskly stejně bezostyšně jako k ní. Nechápala, proč by jim neměla dovolit, co zřejmě chtěly. Uvolnila napjaté svaly a v tom okamžiku traviny vpluly do jejího těla, do krku a do vnitřností, protáhly se dokonce i mezi Joeovými rty.

Byl to tak nádherný pocit, že se v něm skoro rozplynula. A to doslova. Na okamžik jako by její tělo ztrácelo svou pevnost a otvíralo se každičkým pórem okolnímu světu, aby se pak rozplynulo v těchto podivných vodách.

Bylo to neskutečné štěstí. Její tělo jako by splývalo se svým okolím. Bylo všudypřítomné, zároveň stoupalo nahoru k lodi i klesalo do temných hloubek. Objímala Joea jako ještě nikdy a její tělo ho obklopovalo ze všech stran. Hladila ho a dychtila po tom, aby do něj mohla vstoupit tak, jak on teď vstupoval do ní. Ovinula pažemi jeho nohy i ruce tak pevně, že cítila puls jeho tepen, hladila ho po zádech, hrudi i v klíně, kde se voda mísila s krví. Zřejmě nebyl natolik zraněn, aby se nedokázal vzrušit. Phoebe viděla i cítila jeho naběhlý penis, toužící vysvobodit se z těsného sevření kalhot.

Kdyby si nevzpomínala na jejich předchozí milování – a to si nemohla nepamatovat – možná by skutečně nechala své snové tělo rozplynout. Ale touha po tom, zažít to ještě alespoň jednou, jí zabránila oddat se tomu krásnému pocitu.

Možná zítra nebo pozítří se tomu poddá a rozplyne se do nicoty. Ale ještě předtím – ještě než se její tělo ztratí do skutečného světa – chtěla Phoebe využít jeho možností ještě jednou a milovat se s Joem.

Osvobodila si ruce ovinuté travinami a vzala jeho hlavu do dlaní. Znovu k ní vzhlédl, ale teď měl tak nepřítomný pohled, že si nebyla jistá, jestli ji vůbec vidí. Pak se mu v očích objevil úsměv, také se vytrhl všudypřítomným řasám a stoupal k ní, až si hleděli z očí do očí.

Věděl o tom, co zažila v posledních pár minutách? napadlo Phoebe. Zdálo se, že ne, protože znovu slyšela jeho hlas, šeptající jí láskyplná slůvka, jako by navazoval tam, kde předtím přestali.

„Nemůžeš tu zůstat," řekl jí. „Dřív nebo později se vzbudíš, a pak…"

„Přijdu a najdu si tě."

Přitiskl jí rychle na rty svůj ukazovák, ačkoliv Phoebe mluvila v myšlenkách a vlastně ústa nepoužívala. „Nepřibližuj se k té bráně," řekl. „Je to nebezpečné. Někdo příšerný se tudy chce dostat na svět. Rozumíš mi? Prosím, Phoebe, řekni, že mi rozumíš?"

„Co se chce dostat na svět?" zeptala se ho. „No tak, řekni mi to."

„Iad," řekl. „Iad Uroboros."

Chytil ji pevně zezadu za vlasy a přidržel si její hlavu přímo proti sobě. „Chci, abys mi slíbila, že k té bráně nepůjdeš," řekl.

Phoebe mu jazykem rozevřela rty. Něco takového mu nikdy neslíbí.

„Phoebe," řekl Joe, ale než mohl pokračovat, Phoebe ho začala zuřivě líbat.

„Miluju tě," pomyslela si. „A chci se s tebou teď milovat."

Tohle nemusela říkat dvakrát. Cítila, jak si rozepíná opasek, a potom ucítila jeho penis. Šlo to snadno, tak snadno. Ale jemu to působilo bolest. Stáhl obočí a přestal se pohybovat. Dokonce ji i přestal líbat.

„Je ti něco?" vydechla.

„Ten tvůj manžel," řekl slabým a nejistým hlasem. „Já nevím… nevím, jestli… to dokážu…"

„To nic."

„Bože, jak to bolí."

„Řekla jsem, to nic."

„Ne, když už jsem začal, tak to dokončím," řekl a znovu do ní vstoupil. Phoebe se podívala dolů. Voda mezi nimi se zbarvovala červeně. Joe začal poměrně silně krvácet.

„Necháme toho," řekla mu.

Ale on měl v obličeji zarytý výraz: zatínal zuby a vraštil obočí. „Chci to dokončit," vydechl. „Chci…"

Náhle na ně dopadl nějaký stín. Phoebe vzhlédla a viděla, že se někdo naklání z lodi dolů a ukazuje do vody. Snad zaslechla i nějaké vzdálené volání.

A vzápětí dva z mužů roztínajících řasy kolem lodi nechali práce a potopili se do vody. Nebylo pochyb, co chtějí. Jdou si pro Joea.

Ten je ale neviděl. Příliš se soustředil na své pohyby, přestože mu na tváři bylo jasně vidět bolest.

„Joe…" zašeptala Phoebe.

„To nic," řekl jí. „Trochu to bolí, ale…"

„Otevři oči, Joe." Poslechl ji. „Jdou si pro tebe." Teď také vzhlédl a odmítavým pohybem jim naznačil, ať jdou pryč, ale oni jeho pohyb zřejmě považovali za prosbu o záchranu, nebo jim bylo jedno, co jim naznačuje.

Asi to druhé, pomyslela si Phoebe, když zahlédla jejich tváře. Připadaly jí malinko podivné, jako nelidské, ale nevyděsila ji jejich cizota, jako spíš jejich výraz. Vlastně neměly žádný výraz. Nechtěla, aby se Joea dotýkaly tyhle nepřítomně zírající bytosti. Objala ho pevněji.

„Nechoď," zaprosila.

„Ani náhodou," odpověděl. „Jsem tady, zlato, jsem s tebou."

„Oni tě odvedou."

„Ne, neodvedou. Nedám se." Téměř z ní vyklouzl a znovu se do ní vnořil, pomalu, pomaloučku, jako kdyby měli spoustu času. „Zůstaneme spolu až do konce," řekl.

Vzápětí mu ale na ramena dopadly ruce jeho zachránců. Copak ji nevidí? Možná ji vidí jen ten, kdo ji sem přivedl. Zřejmě to tak bylo, protože se žádný z nich nepokusil vyprostit Joea z jejího objetí. Prostě jím jen trhali, jako kdyby se jenom zamotal do travin.

Joe nemohl jinak, musel Phoebe pustit, aby je zahnal. Ale v tu chvíli se ho zmocnili. Vytrhli ho z její náruče a z klína mu vyrazil proud krve. Na chvíli jí ve zkrvavené vodě úplně zmizel z očí. Mohla ho jen volat.

„Joe! Joe!“

Odpověděl jí, ale slabým hlasem.

„… ne…“ sténal, „…já nechci… nechci…“

Začala slepě tápat kolem a doufala, že snad zachytí jeho nohu či ruku a dokáže ho zadržet, ale traviny jí překážely, a když se krev trochu rozplynula, Joe už byl mimo dosah.

„Slyšíš mě, Joe?“ vzlykala.

Neodpověděl jí. Zaslechla jen jakýsi sykot, jako unikající plyn.

„Ach Bože, Joe…“ vykřikla a znovu se pustila do boje s okolními travinami. Zoufale se chtěla znovu dostat k Joeovi. Ale traviny, jejichž přítomnost byla ještě před chvíli tak nádherná, se změnily v noční můru. Tiskly se k ní, svíjely se jí v ústech a pouštěly jí do krku svou hořkou šťávu.

Phoebe se roztřásla. Odněkud slyšela jiné hlasy: jako dětský smích. Přichází to snad z lodi?

Ne, z lodi ne. Ze světa. Je ráno. Festival začíná a lidé se probouzejí.

„Nepanikař…“ nařídila si a na chvíli se přestala zmítat v travinách, aby znovu získala kontrolu nad svým tělem. Chvění zmizelo. Zvuky teď doléhaly z větší dálky. Pomaloučku se rozhlédla kolem sebe. Joe a jeho zachránci už dorazili na hladinu. Přes okraj lodi se nakláněli další lidé a vytahovali ho z vody. Teď už viděla, proč jí předtím neodpověděl. Bezvládně visel na pažích svých zachránců.

Phoebe se otřásla děsem.

„Není mrtvý,“ zašeptala. „Bože, prosím, prosím, ať není mrtvý.“

Mezi jeho nohama vytékal pramínek krve a vytvářel na hladině rudou skvrnu.

„Joe,“ řekla. „Nevím, jestli mě slyšíš…“ Chvíli poslouchala, jestli neuslyší odpověď, ale neslyšela nic. „Chci, abys věděl, že tě jdu hledat. Já vím, že jsi to nechtěl, ale já půjdu. Najdu tě a budeme…“

Zarazila se, protože jedna z postav v lodi prudce gestikulovala nějaká znamení Joeovým zachráncům. Pochopila až po chvilce. Postavy na hladině vyplnily bez jakéhokoliv obřadu její nejhorší obavy a pustily Joeovo tělo zpátky do vody.

„Ne!“ vykřikla. „Ne, prosím, ne…“

Tentokrát už se neovládla. Znovu se rozechvěla od hlavy až k patě. A vzápětí se ozval smích a víčky jí začalo prosvítat světlo. Cítila pod sebou hrbolatou matraci a ucítila zatuchlý vzduch své ložnice.

Ale stále se ještě nevzdávala. Jen kdyby mohla Joeovo tělo zachytit – aby nepadlo do té tmy dole v hloubce – možná by dokázala zázrak. Možná by mu dokázala vdechnout do úst svůj poslední dech a oživit ho.

Začala stoupat k té potápějící se postavě – a už tu byl skoro den. Zbývalo jí snad pár vteřin – a prsty zachytila jeho nohavici. Přitáhla si ho blíž. Ústa měl otevřená a oči zavřené. Vypadal stejně mrtvý jako Morton.

„Ne, lásko.. „ zašeptala a chtěla říct ne, nevzdávej se, neumírej, neopouštěj mě.

Vzala do dlaní jeho tvář a přitáhla si jeho ústa ke svým. Poddal se jejímu tahu děsivě lhostejně, ale Phoebe odmítala přiznat porážku. Přitiskla své rty k jeho a zašeptala jeho jméno, jako by ho volala.

„Joe.“

Víčky už jí prosvítalo světlo. Teď už se musí probudit.

„Joe.“

Otevřela oči. A v tu chvíli, ještě než zmizelo okolní moře, řasy i tvář jejího milence, zahlédla, nebo snad doufala, že zahlédla, jak se jeho víčka zachvěla, jako by v něm její volání probudilo ještě nějaký poslední záchvěv života.

A pak byla vzhůru a už se o tom nemohla nijak přesvědčit.

Zamžourala ospale do světla, které se dralo dovnitř mezerami mezi závěsy. Povlečení postele měla ovinuté kolem těla, jako předtím ty traviny. Polštář byl vlhký potem. To všechno byl jen sen, ale Phoebe věděla, že to nebyl obyčejný sen. Zatímco se tady v posteli její tělo potilo a svíjelo, její duch byl někde jinde, ale na místě stejně skutečném jako tahle postel.

Nejspíš je skvělé, že takové místo existuje. Nejspíš by to mohlo změnit svět, kdyby na to lidé přišli. Ale jí to bylo jedno. Zajímalo ji jen, jak je na tom Joe. Bez něj svět stejně nestojí za nic.

Vstala a odtáhla závěsy. Byla sobota a Festival začal. Obloha měla barvu dokonalé bezmračné modři. Zahlédla vznášející se balónek, který nejspíš někomu uletěl. Dívala se, jak ho větřík žene přes vrcholky borovic k hoře. Brzy tam půjdu také, pomyslela si. Kašlu na celé Everville. Kašlu na ty zástupy lidí, kteří se sem přijdou bavit, nakupovat a milovat se. Někde na té hoře je brána a ona jí bud projde ještě před polednem, anebo při tom pokusu zahyne.

část 4 – Ďábel a D‘Amour

kapitola 31

Tohle,“ řekl muž s lososově růžovou kravatou a ukázal na malbu visící na zdi galerie, „je hnus. Jakže se to sakra jmenuje?“ Zadíval se do ceníku.

„Apokalypsa v Bronxu,“ řekl muž po jeho boku.

„Apokalypsa v Bronxu,“ odfrkl si kritik. „Ježíši!“

Prohlédl si muže, který mu prozradil název obrazu. „Vy přece nejste on, ne?“ zeptal se. „Přece nejste ten Dusseldorf?“

Ten druhý muž – urostlý chlapík něco přes třicet s nejméně třídenním strništěm a nepřítomným pohledem – potřásl hlavou. „Ne. Nejsem.“

„Ale vás už jsem viděla na jednom z těch obrazů, ne?“ zeptala se Asiatka po boku Růžové kravaty.

„Opravdu?“

Žena vzala svému partnerovi z ruky seznam a očima přelétla asi dvacet názvů. „Tady,“ řekla. „D‘Amour na Wyckoff Street. To je ten velký obraz u dveří,“ oznámila Růžové kravatě, „s tou žlutou oblohou.“

„Odporné,“ poznamenal ten muž. „Dusseldorf by si měl zase začít píchat heroin, nebo co to sakra předtím dělal. Na malování prostě nemá.“

„Teď si nic nepíchal,“ řekl D’Amour. Mluvil tiše, ale v hlase mu nepochybně zněl varovný tón.

„Prostě jen říkám, co si myslím,“ bránil se ten muž.

„Tak alespoň nelžete,“ řekl D’Amour. „Ulehčujete tím Ďáblovi práci.“

Byl pátek, osmého července, a Harry právě dnes hodně přemýšlel o Ďáblovi. New York byl jako vždycky nabitý lidmi a Harry si jako vždycky přál utéct odsud někam pryč, ale neměl kam. Všude by si ho nakonec někdo našel. A tyhle ulice alespoň znal, měl tu své úkryty a skrýše, lidi, kteří mu pomáhali a kteří se ho báli. Dokonce tu měl i pár přátel.

Jedním z nich byl i Ted Dusseldorf, vyléčený feťák, bývalý herec a teď malíř městských apokalyps.

A tamhle stojí, před jedním ze svých obrazů. Má chabých sto sedmdesát centimetrů, oblečen je do plandavého obleku a přežvykuje zbytky asi největší cigarety v Manhattanu.

„Harry! Harry!“ zajásal, když uviděl D’Amoura. „Díky, že jsi přišel.“

Opustil svou společnost a zavěsil se do Harryho. „Vím, že nesnášíš davy lidí, ale chtěl jsem, abys viděl, že i já mám pár obdivovatelů.“

„Prodal jsi něco?“

„Jo, věřil bys tomu? Taková jedna židovka, sběratelka, která žije tady u parku, právě koupila tohle,“ ukázal špičkou cigarety na obraz Pobitá jehňata na Brooklynském mostě, „do své jídelny. Nejspíš je to zarytá vegetariánka,“ dodal a zasmál se krátkým hrdelním smíchem. „Prodal jsem i pár kreseb. Víš, nezbohatnu na tom, ale něco jsem dokázal, ne?“

„To je pravda.“

„Chci, abys viděl mé mistrovské dílo,“ řekl Ted a vedl Harryho davem, rozděleným na tři skupiny. Jednu z nich tvořily oběti módy, které tu byly, jen aby je ostatní viděli v galerii. Další byli sběratelé. A konečně Tedovi přátelé, z nichž někteří měli tetování barevnější než okolní obrazy.

„Přišel za mnou takový chlapík,“ říkal Ted, „pěkné boty, dokonalý sestřih, a povídá: fantazie už je passé. A já na to: jaká fantazie. A on se na mě podívá, jako kdybych se nahlas uprdl. A říká: přece tyhle vaše obrazy. A já povídám: tohle není fantazie. Tohle je můj život. On zavrtěl hlavou a odešel.“ Ted se naklonil k Harrymu blíž. „Někdy si myslím, že na světě jsou dva druhy lidí. Lidi, kteří mi rozumějí, a ti ostatní. A jestli tomu nerozumějí, nemá smysl jim cokoliv vysvětlovat, protože oni tomu prostě nerozumějí a nikdy rozumět nebudou.“

Na zdi visela velká malba asi metr a půl na dva metry, barevnější a působivější než všechny ostatní obrazy v galerii.

„Víš, že mi to malování pomáhá? Kdybych to nezačal házet na plátno, asi bych se z toho zbláznil. Vůbec nechápu, jak můžeš být tak klidný, Harry. To teda nechápu. Vidět a vědět to, co vidíš a víš ty…“

Hlouček lidí stojících před obrazem se při příchodu umělce a jeho modelu rozestoupil, a tak si mohli celý obraz v klidu prohlédnout. Jako většina ostatních obrazů i tenhle zobrazoval obyčejnou ulici. Jenže tuhle ulici Harry znal. Byla to Wyckoff Street v Brooklynu, kde se jednoho slunného dne asi před deseti lety o Velikonocích Harry poprvé setkal se závanem pekelných křídel.

Ted ulici namaloval dost realisticky – špinavou a nevzhlednou – a D’Amourovu postavu umístil doprostřed obrazu. Vypadalo to, že D’Amour si diváka měří podivným pohledem, jako by chtěl říct: vidíš to, co já? Na první pohled se na celé scéně nezdálo nic znepokojivého, ale při bližší prohlídce zjistil pozorný divák opak. Nebylo tu nic vyjádřeno přímo, ale Ted si dal záležet na mnohem rafinovanějším způsobu zobrazení celé zneklidňující nálady obrazu. Celý ho pokrývala síť rozmazaných rudých a okrových skvrn, vypadajících trochu jako vnitřek granátového jablka, a přes tento podklad namaloval scénu na Wyckoff Street, jejíž sépiově zbarvené cihly a šeď a čerň oceli a asfaltu nikde docela nepřekrývaly hnilobné barvy pod sebou, takže Wyckoff Street vypadala jako závoj, přetažený přes nějaký jiný svět.

„Docela se sobě podobáš, co?“ řekl Ted.

Harry uznal, že má asi pravdu, když ho ta žena předtím podle toho obrazu poznala, ale nedalo se říct, že by ho to uklidňovalo. Měl hezký obličej – Norma mu to řekla hned poprvé, když si ohmatala jeho obličej – ale copak mu kosti opravdu takhle vyčnívají? Způsob, jakým Ted namaloval Harryho obličej, jako by jeho rysy ještě zdůrazňoval: dlouhý nos, silné čelisti, široké obočí a tak dál. Ani stopy času Ted nezanedbal. Harry jasně viděl vrásky na čele a prošedivělé vlasy. Pomyslel si, že to zas není tak špatný obličej, vezmeme-li v úvahu, že mu už brzy bude čtyřicet. Jistě, neměl ve tváři vepsanou žádnou moudrost, o které se říká, že nahrazuje lehkomyslnost mládí – jeho pohled byl přemýšlivý a úsměv jen prchavý – ale byl to obraz rozumného muže se zdravým tělem a ze všech lidí, kteří kdy zápasili s démony podsvětí, byl Harry takový asi jediný.

„Vidíš to?“ zeptal se ho Ted.

„Co?“

Ted přivedl Harryho blíž k obrazu a ukázal na spodní polovinu.

„Tady.“ Harry se tam podíval. Nejdřív viděl jen chodník. „Pod tvojí nohou,“ napověděl mu Ted.

Tam, pod podpatkem jeho pravé boty, se kroutil tenoučký černý had se žhavými uhlíky místo očí.

„Ďábel osobně,“ řekl Ted.

„Mám ho tam, kde jsem chtěl, co?“

Ted se zašklebil. „Hele, tohle je umění. Jako umělec můžu trochu lhát.“

Na Tedovo přání se Harry ještě asi hodinu zdržel v kancelářích galerie, než se lidé rozejdou. Položil si nohy na stůl a letmo si prohlédl pár starých výtisků Timesů. Občas mu dělalo dobře připomenout si, jak žijí ostatní, obyčejní lidé, kteří se baví politickými šarvátkami, problémy ostatních zemí a skandály a vraždami ve své vlastní zemi. Záviděl jim jejich nevědomost a lehkost, s jakou procházeli svými životy. Právě teď by dal nevím co za týden takového života, týden, kdy by mohl dělat obyčejné věci z obyčejných důvodů a zapomenout na to, co se krčí za všedními událostmi.

A toho není málo. S několika z těch bytostí se setkal tváří v tvář – tedy s těmi, které mají tváře – setkal se s nimi v parcích, opuštěných domech a prázdných výtahových kabinách. Vídal je, jak se potulují po skládce, kam vyvážely odpad nemocnice, a vysávají zkrvavené obvazy. Vídal je v blátě řeky, jak dějí psy. Ty bytosti byly všude a každým dnem se stávaly drzejšími. Harry věděl, že je jen otázkou času, kdy se odváží do ulic za bílého dne. A až se to stane, nikdo se jim nedokáže postavit.

Když začínal pracovat – to když ho jeho povolání soukromého detektiva poprvé zavedlo na setkání s nimi – chlácholil se nadějí, že časem se mu snad podaří uvědomit lidi o hrozícím nebezpečí. Brzy ale zjistil svůj omyl. Lidé to nechtějí vědět. Skrývají se do bezpečí jakékoli víry, aby před těmi bytostmi mohli i nadále zavírat oči, a rozhodně nehodlali poslouchat kohokoliv, kdo by se jim ty oči pokoušel otevřít. Harry se při svých pokusech vyprávět lidem, co zažil nebo co si myslí, setkal s nedůvěrou, výsměchem a jednou nebo dvakrát i s násilím. Brzy se vzdal jakýchkoliv dalších pokusů a zasvětil život své soukromé válce.

Není ale pravda, že by neměl spojence. Během dalších let se setkal s několika lidmi, kteří se různými způsoby dozvěděli to, co věděl on. Z těch pár lidí pro něj byla nejdůležitější Norma Paineová, slepá černoška, médium, která, ačkoliv nikdy neopustila svůj maličký dvoupokojový byt na Sedmdesáté páté ulici, znala všechno, co se stalo v Manhattanu. Donášeli jí to duchové, kteří k ní přicházeli pro radu na své cestě do neznáma. Dalším člověkem byl otec Hess, který krátce pracoval s Harrym na odhalení skutečné podstaty těch věcí, které existovaly ve městě. Jejich spolupráce násilně skončila tu velikonoční neděli na Wyckoff Street, když se dostali do pasti nastražené jednou z těch bytostí a Hess zahynul na schodech, zatímco triumfující démon seděl na posteli, kde ho společně našli, a prozpěvoval Harrymu stále dokola jednu hádanku:

„Já jsem ty a ty jsi láska, to je světa hybná páka. Já jsem ty a…“

V následujících letech se Harry už nikdy nesetkal s člověkem, jehož úsudku by důvěřoval tak bezvýhradně jako úsudku otce Hesse. Ačkoliv Hess byl věřící katolík, nenechal se vírou omezovat. Nadšeně studoval všechna ostatní náboženství s vytrvalostí sobě vlastní. Hořel touhou poznat život a jeho záhady tak, jak nikdo, s kým se kdy Harry setkal ať předtím, nebo potom. Rozhovor s Hessem se podobal jízdě na horské dráze: byl nebezpečný a člověku se z něj až točila hlava. Jednu chvíli mluvil o černých dírách a vzápětí už vychvaloval skvělé vlastnosti vodky, aby náhle přešel k záhadě neposkvrněného početí. A vždycky dokázal mezi všemi těmi tématy najít nějaké souvislosti, ačkoliv se to ze začátku pokaždé zdálo absurdní.

Harry ho stále postrádal, každý den.

„Můžeš mi pogratulovat,“ řekl Ted, když se konečně objevil ve dveřích. Usmíval se jako měsíček. „Prodal jsem další obraz.“

„Tak vidíš.“

Ted vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. V ruce držel láhev bílého vína. Sesul se zády po zdi na podlahu a napil se.

„Ježíši, to byla noc,“ řekl hlasem chvějícím se vzrušením. „Minulý týden jsem to málem zrušil. Nebyl jsem si jistý, jestli bych měl lidem ukazovat, na co myslím.“ Opřel se o zeď a zavřel oči. Zhluboka a pomalu vydechl. Asi půl minuty bylo ticho. Pak řekl:

„Mám, co jsi chtěl, Harry.“

„Ano.“

„Stejně si myslím, že jsi blázen…“

„Kdy je ten obřad?“

„Příští úterý.“

„Víš kde?“

„Jasně, že vím,“ řekl Ted naschvál jakoby uraženým hlasem.

„Kde?“

„Na Deváté a…“

„Tak kde?“

„Možná bych tě tam měl odvézt.“

„Ne, Tede. Ty se do toho nemíchej.“

„A proč?“ zeptal se Ted a podal Harrymu láhev.

„Protože jsi to přísahal, nepamatuješ si? Přísahal jsi, že necháš heroinu i toho ostatního. To jsi říkal.“

„Říkal. Je to pravda. Tak napiješ se, nebo ne?“

Harry se napil. Víno bylo kyselé a zteplalé. „A tak to taky zůstane. Teď mysli na svou kariéru.“

Ted se trochu samolibě pousmál. „To slovo se mi líbí,“ řekl.

„Chtěl jsi mi říct tu adresu.“

„Devátá ulice, mezi Třináctou a Čtrnáctou. Je to trojúhelníková budova. Vypadá opuštěná.“ Sebral Harrymu láhev z ruky a poklesl hlasem tak, že skoro šeptal. „Kdysi jsem z lidí vytáhl pár tajemství, ale sakra, Harry, dozvědět se tohle bylo horší než vymačkat z kamene krev. Co se tam má dít?“

„To nemusíš vědět.“

„Čím míň mi toho řekneš," varoval ho Ted, „tím zvědavější budu."
Harry zoufale zavrtěl hlavou. „Ty toho nenecháš, viď?"
„Nemůžu si pomoct," pokrčil rameny Ted. „Víš, že jsem závislák." Harry mlčel. „No tak?" naléhal Ted. „Co se tam má dít?"
„Už jsi někdy slyšel o Řádu Zyem Carasophia?"
Ted se zadíval Harrymu do očí. „Děláš si legraci?" Harry potřásl hlavou. „Tohle je obřad Concupigaea?"
„Takhle mi to řekli."
„Harry… víš, do čeho jdeš? Oni prý jsou vyhnanci."
„Opravdu?" řekl Harry.
„Neutahuj si ze mě, Harry. Sám to víš moc dobře."
„Něco jsem už o tom slyšel."
„A co si myslíš?"
„O čem?"
„O tom, odkud jsou?" naléhal Ted teď už zvýšeným hlasem.
„Jak jsem říkal, něco jsem slyšel, ale…"
„Ale?"
„Myslím si, že jsou z moře Podstaty."
Ted udiveně pískl. Tenhle pojem nepotřeboval vysvětlovat. Hrabal se v okultních naukách téměř pět let, až jednou v heroinovém opojení vyvolal něco, co Harry jen tak tak dokázal přemoci. Ted přísahal, že už toho nechá, a ještě toho dne se zapsal na odvykací kúru. Ale známá slova stále měla svou moc a jen málo slov mělo takovou moc jako moře Podstaty.
„Co tam dělají?" zeptal se Ted.
Harry pokrčil rameny. „Kdo ví? Nevím ani, jestli tam doopravdy budou."
„Ale když tam budou…?"
„… když tam budou, chci se jich na pár věcí zeptat."
„A na co?"
„Na toho hada pod mojí nohou."
„Antikrist."
„Oni mu říkají Iad."
Ted ani teď nepotřeboval vysvětlení. „Uroboros a Antikrist jsou jedno a totéž?" zeptal se.
„Ďábel má mnoho jmen," odpověděl mu Harry.
„Jak si tím můžeš být tak jisty?"
„Věřím tomu."

Příští den se Harry vydal do města, aby si obhlédl budovu, kterou mu označil Ted. Byla to úplně obyčejná čtyřpatrová budova, teď zjevně opuštěná. Okna byla zatlučená prkny a dveře bud zamčené, nebo něčím zatarasené. Harry dvakrát obešel kolem a prohlížel si co nejnenápadněji celé okolí. Co kdyby ho někdo pozoroval zevnitř. Potom se vydal do Normina bytu, aby ji požádal o pár rad.

V Normině bytě se vždycky mluvilo obtížně. Od své puberty sloužila jako záchranný přístav pro všechny ztracené či bloudící duše – obzvláště nedávno zemřelých lidí – a když ji jejich společnost začala unavovat, zapnula svých třicet televizí, jejichž zvuk sice vždycky duchy spolehlivě vyhnal, ale zároveň téměř znemožňoval jakýkoliv rozhovor.
Dnes všechny televize mlčely. Obrazovky sice blikaly a na nich běžely reklamy na zaručené diety a dlouhý život, ale Norma je samozřejmě vidět nemohla. Od narození byla slepá.
Rozhodně ale nemluvila jako nevidomý člověk.
„Jen se na sebe podívej," řekla, jakmile Harry vstoupil do dveří. „Copak na tebe leze chřipka?"
„Ne, nic mi není. Jenom jsem se pořádně nevyspal."
„Máš další tetování?" zeptala se Norma.
„Jen jedno," přiznal Harry.
„Ukaž."
„Normo."
„No tak, ukaž," trvala na svém a natáhla k němu ruku ze svého pohodlného křesla.
Harry přehodil sako přes jednu z televizí a přešel k Normě, sedící u otevřeného okna. Zvenčí sem doléhaly vzdálené hlasy a hluk aut.
„Proč si nezapneš klimatizaci?" zeptal se Harry a vyhrnoval si přitom rukáv košile. „Vždyť takhle čicháš spoustu smradu."
„Ráda poslouchám zvuky světa," řekla Norma. „Uklidňuje mě to. Tak ukaž, ať se podívám." Popadla pevně Harryho zápěstí a přitáhla si ho trochu blíž. Přitom přejížděla prsty po jeho předloktí, kde se skvěl nejposlednější přírůstek Harryho sbírky tetování. „Pořád chodíš k tomu podvodníkovi Voightovi?" zeptala se Norma a odhrnula obvaz, který tetování zakrýval. Prsty přejela po citlivém okolí tetování. Harry zamrkal. „Je to hezké," přiznala Norma. „I když jen Bůh ví, k čemu ti to bude."
Tohle byl stálý námět jejich sporů. Harry si za posledních pár let pořídil sbírku nejméně šesti tetování, z nichž až na dvě byla všechna dílem Otise Voighta, specialisty na takzvané ochranné tetování: na kůži zákazníků vyráběl talismany a znamení, které měly odhánět zlo.

„Některé už mi zachránily život," řekl Harry.
„Život ti zachránil tvůj rozum a pohotovost, Harry. Nic víc. Ukaž mi jediné tetování, které zastaví kulku…"
„To nemůžu."
„Správně. A démon není o nic míň než kulka."
„Kulky nemají vědomí," oponoval Harry.
„A démoni mají?" zeptala se Norma. „Ne, Harry. Jsou to jen hajzlové. Bezcitní hajzlové." Zašklebila se a obnažila své nádherné zuby. „Ach Bože," řekla. „Stejně bych tam venku chtěla být s tebou."
„Není to nic příjemného," řekl Harry. „Věř mi."
„Všechno je lepší než tohle," řekla a uhodila oběma rukama do opěradel křesla. Sklenice na stolku vedle křesla zacinkaly o láhve rumu a brandy. „Někdy mám pocit, že tohle všechno je za trest, Harry. Musím tady sedět a každý den poslouchat, jak sem přicházejí lidé se svými zármutky. Pořád nad něčím bědují nebo něčeho litují. Někdy se mi na ně chce řvát, že už je sakra pozdě! Na to jste měli myslet, když se s tím ještě něco dalo dělat. Bože! Na co je to všechno? Já tady musím mluvit s duchy, zatímco ty si užíváš někde venku. Ty ani nevíš, že žiješ, chlapče. To teda nevíš."
Harry přešel k oknu a shlédl z výše sedmého patra na Sedmdesátou pátou ulici. „Jednou…" řekl.
„Co jednou?"
„Jednou pro tebe přijdu a uděláme si projížďku. Vezmu tě na pár ošklivých; ale opravdu ošklivých míst a uvidíme, jak rychle hned odvoláš své názory."
„Tak fajn," souhlasila Norma. „A mimochodem, čemu vděčím za tvou návštěvu? Přece jsi mi nepřišel ukázat Voightovo dílo, ne?"
„Ne."
„A rum jsi mi taky nepřinesl."
„Promiň."
Odmítavým posuňkem zarazila jeho omluvu. „Nebuď hloupý. Jsem ráda, že jsi přišel. Ale proč?"
„Potřebuji poradit. V úterý jdu na večírek."
„Mě se zrovna ptej na radu. Já, slepá, ti budu radit, co si máš vzít na sebe," pobaveně odfrkla Norma. „Čí je to večírek?"
„Řádu Zyem Carasophie."
Norma se přestala usmívat. „To nebylo vtipné, Harry."
„Neměl to být vtip," odpověděl jí. „Mají nějaký obřad a já tam chci být."
„Proč?"
„Protože jestli někdo ví, kde se Iad pokusí o průlom, jsou to oni."
„Existuje dobrý důvod, proč s nimi nikdy nikdo nechce mluvit, Harry."
„Protože všichni věří klepům. Ale nikdo doopravdy neví, kdo jsou zač."
„Nebo co," zdůraznila Norma.
„Takže ty těm drbům taky věříš?"
„To, že jsou to vyhnanci?" Norma pokrčila rameny. „Mně se zdá, že uprchlíci jsme tu všichni."
„Nezačínej teď s metafyzikou."
„To není metafyzika. Je to pravda. V moři snění začal život, Harry. A od té doby se všichni zkoušíme dostat zpátky."
„To mě příliš neuklidňuje."
„To proto, že se bojíš přiznat, co to znamená," řekla Norma lehkým hlasem. „Bojíš se, že budeš muset odhodit všechna svá pravidla, podle kterých teď žiješ, a že se z toho pak zblázníš."
„A ty ne?"
„Ale ano, já bych se k tobě nejspíš přidala," odpověděla Norma. „Jenže se tu nebavíme o mém nebo tvém zdravém rozumu, Harry. Bavíme se o tom, co je, a co není pravda. A já si myslím, že ty, já i Zyem máme hodně společného."
„Tak čeho se mám bát?" zeptal se Harry.
„Pravděpodobně se oni bojí tebe stejně jako ty jich, a proto by tě nejspíš viděli nejradši mrtvého."
„Ha, ha."
„Jenom ti odpovídám," řekla Norma.
Harry se otočil od okna a zadíval se na obrazovky. Tam se před ním za pozorné asistence kamery odvíjelo nejméně třicet dramat.
„Myslíš si, že nás někdo pozoruje?" zeptal se jí Harry po chvilce mlčení.
„To si myslím skoro pořád," odpověděla Norma.
„Já nemyslím duchy," upřesnil Harry.
„A koho?"
„Já nevím… Boha?"
„Ne."
„Ne?"
„Ne."
„Říkáš to, jako by sis byla jistá."
„To si taky jsem. Právě teď. Když se mě zeptáš zítra, možná ti odpovím jinak. Sice o tom pochybuju, ale člověk nikdy neví."
„Ty mluvíš o démonech…"
„No a co?"
„To znamená, že v tom je taky Ďábel."

„A to, že je Ďábel, snad znamená, že musí být i Bůh?“ Norma zavrtěla hlavou. „To už jsme probírali, Harry. Na tom se nikdy neshodneme.“

„Já vím.“

„Nevím, co myslíš těmi svými démony…“

„Tak za prvé, nejsou moji.“

„Vidíš, už teď se hádáš. A já si myslím, že tvoji jsou.“

„Chceš říct, že jsem zavinil to, co se stalo Hessovi?“ zeptal se Harry potemnělým hlasem.

„Ty víš, že takhle to nemyslím.“

„A jak?“

„Démoni si tě najdou, protože ty je potřebuješ. Stejně jako Hess. Potřebuješ je, protože bez nich by pro tebe svět nebyl úplný. Někteří lidé věří v… já nevím, v co lidé věří… politiky, herce…“ vyčerpaně si povzdechla. „Proč jsi na mě vůbec tak vylítl?“

„Já nevím. Asi je to ročním obdobím nebo konstelací hvězd.“ Odmlčel se. „To není pravda. Vím to.“

„Řekneš mi to?“

„Pořád se něčeho bojím.“

„Toho Řádu?“

„Ne.

„Tak čeho?“

„V Peklo věřím pořád. Ale nevěřím už v sebe.“

„O čem to tu sakra mluvíš?“ řekla Norma. Vztáhla k Harrymu ruku. „Pojď sem,“ řekla. „Harry? Slyšíš mě?“ Harry natáhl ruku a Norma neomylným hmatem popadla jeho zápěstí. „Teď chci, abys mě poslouchal,“ řekla. „A ne aby ses mě pokoušel zarazit nebo umlčet, protože jsou věci, o kterých se normálně nemluví a o kterých chci mluvit právě teď. Rozumíš?“ Nečekala na Harryho souhlas, ale pokračovala a přitom si Harryho přitahovala stále blíž ke svému křeslu. „Ty jsi dobrý chlap, Harry, a to je vzácnost. Opravdová vzácnost. Někdy si myslím, že máš v sobě něco, co ostatní nemají, a proto jsi nejspíš takhle zkoušený. Nevím, co tě zkouší – nebo co zkouší mě – ale nemáme na vybranou. Rozuměl jsi? Nemáme na vybranou, musíme to podstoupit, den po dni, a přežívat, jak nejlépe dovedeme.“

„Dobře, ale…“

„Ještě jsem neskončila.“

„Promiň.“

Přitáhla si Harryho až k sobě. „Jak dlouho se známe?“ zeptala se ho.

„Jedenáct let.“

Druhou rukou se dotkla jeho obličeje. Přejela prsty jeho obočí, tváře i ústa. „Je to ale doba, viď?“ řekla.

„Hm.“

„Kdybychom věděli proč, Harry, nebyli bychom, co jsme. Možná bychom ani nebyli lidé.“

„To si doopravdy myslíš?“ řekl Harry měkce. „Ty si myslíš, že musíme prostě pořád klopýtat dál, protože to lidský osud obnáší.“

„Částečně.“

„A kdybychom porozuměli?“

„Už bychom nebyli lidé,“ řekla Norma.

Harry jí položil hlavu na rameno. „Možná, že to je ono,“ zamumlal.

„Co?“

„Možná je čas přestat být lidmi.“

Nové tetování bolelo víc než jakékoliv z těch předtím. Večer začalo svědit tak, že se Harry v noci ještě několikrát probudil. Zdálo se mu, že se mu ten obrazec pohybuje po paži jako živý a chce se dostat zpod rukávu pryč.

Příští den zavolal Grilla a naposledy s ním promluvil. Mluvili o Antikristovi. Grillo mu sice dal jasně najevo, co si o tom termínu myslí – ty jsi prostě příliš katolík, to je jednou jasný – řekl mu a jejich rozhovor tak skončil dost mrazivě. Atol a jeho strážce byli poslední Harryho nadějí na jakoukoliv informaci o Řádu a i tahle naděje zklamala. Bude muset do té budovy na Třinácté a Čtrnácté ulici vstoupit bez jakéhokoliv ponětí o tom, s čím se tam vlastně setká. Ale to pro něj nebylo poprvé.

Zaujal svoji pozici na druhé straně ulice ještě před polednem následujícího dne a čekal. Nehýbalo se nic, až do pozdního odpoledne, kdy dorazili první účastníci. Vyklouzli z auta, rychle přešli chodník a zmizeli na schodech vedoucích do podzemí. Harry si nestačil všimnout jejich tváří. Před setměním se jich objevilo ještě asi deset a všichni zmizeli dolů po těch samých schodech. Harry je prozkoumal už při své první obhlídce té budovy. Na konci těch schodů byly železné dveře, které vypadaly beznadějně zarezlé. Zřejmě ale nebyly.

Očekával, že s příchodem tmy se věci dají trochu do pohybu, ale zmýlil se. Přijela jen další desítka hostů a i ti zmizeli v podzemí. Zdálo se, že shromáždění má být mnohem menší, než původně Harry očekával. To bylo zároveň dobré i špatné. Dobré proto, že tam bude méně slídivých očí, které by ho mohly odhalit, a špatné, protože to zřejmě znamenalo, že obřad bude jen setkáním několika vůdců, vládnoucích kdoví jakými silami. To nebyla příjemná myšlenka.

A pak, chvíli před devátou, kdy se z oblohy ztratil poslední záblesk denního světla, zastavil před obchodem na rohu Třinácté ulice taxík a z něj vystoupil Ted. Taxík odjel a Ted chvíli postával na rohu a zapaloval si cigaretu. Potom přešel k budově. Harry musel vyjít ze skrýše a doufal, že si ho Ted všimne a zmizí. Jenže Ted si všímal jen svého cíle, a než ho Harry mohl na něco upozornit, zmizel za roh budovy. Harry trochu zpomalil, aby zabránil nežádoucím očím všimnout si ho – kdo ví, kdo se dívá zevnitř? – přešel na druhou stranu ulice a vydal se kolem budovy za Tedem. Ale ten už zmizel.

Harry dvakrát obešel budovu a teprve při druhé obchůzce zahlédl Teda mizet dolů po schodech. Tiše zaklel a zrychlil chůzi. Na ulici nebyla žádná auta, jejichž hluk by přehlušil zvuk jeho kroků. Ted se ohlédl a přitiskl se do stínu schodů. O vteřinu později se s radostným úšklebkem opět vynořil.

„To jsi ty…“

Harry ho posunkem umlčel a kývl na něj, aby vystoupil nahoru. Jenže Ted zavrtěl hlavou a bradou ukázal po schodech dolů. Harry stiskl rty a seběhl k němu dolů.

„Ty se mnou nejdeš,“ sykl.

„Myslíš si, že ty dveře beze mě otevřeš?“ odpověděl mu Ted a z vnitřní kapsy kabátu vytáhl kladivo a skobu.

„Ty už se tím nezabýváš, pamatuješ?“ řekl Harry.

„Tohle je naposledy,“ odpověděl Ted. Potom ztišil hlas ještě víc. „A neposlechnu tě, Harry. Beze mě bys tady nebyl ani ty.“

„Nebudu za tebe zodpovědný,“ varoval ho Harry.

„Já po tobě přece nechci…“

„Myslím to vážně. Je toho na mě moc už takhle.“

„Dobře,“ řekl Ted a usmál se. „Tak jdeme, nebo ne?“

S těmi slovy seběhl tiše až k samotným dveřím. Harry ho následoval.

„Máš zapalovač?“ zeptal se ho Ted.

Harry zalovil v kapsách a našel ho. Plamínek osvětlil dveře pokryté rzí. Ted vytáhl skobu a vecpal její hrot mezi dveře a rám. Potom se o ni vší silou opřel. Na tváře jim dopadlo pár odprýsknutých částeček rzi a panty dveří zavrzaly. Dveře se ale neotevřely.

„To není k ničemu,“ zašeptal Harry.

„Máš lepší nápad?“ sykl Ted.

Harry zhasl zapalovač. V nastalé tmě řekl: „Jo, mám lepší nápad. Ale ty zavři oči.“

„A proč asi?“

„Koukej to udělat,“ řekl Harry a blikl zapalovačem ještě jednou, aby se přesvědčil, zda ho Ted poslechl.

Samozřejmě, že ne. Ted si ho zamyšleně prohlížel.

„Ty máš něco s sebou, co?“ zeptal se tónem spíše obdivným, než obviňujícím.

„Možná.“

„Ježíši, Harry…“

„Poslouchej, Tede, jestli se ti to nelíbí, vypadni pryč.“

„Co to máš?“ zeptal se Ted. V očích se mu zablesklo jako narkomanovi, který vidí svou drogu. „Ukaž.“

„Ne.“

„No tak.“

„Ty to neuvidíš, Tede,“ trval na svém Harry. „Řekl jsem ti, zavři oči.“

Ted váhavě zavřel oči a Harry vytáhl z kapsy svůj nástroj, jednu z magických pomůcek, za kterou Otisu Voightovi zaplatil čtyři sta dolarů. Byl to asi pěticentimetrový proužek aluminia sotva tři centimetry široký a na jednom konci měl vyražený podivný znak, ze kterého vybíhalo pět úzkých výběžků. Harry ho vtlačil do mezery mezi dveřmi a rámem co nejblíže k zámku.

Za sebou uslyšel Tedův hlas: „No teda. Kde jsi to sebral?“

Nemělo cenu nařizovat mu, aby zavřel oči, a nemělo už cenu lhát. Ted znal magii a její nástroje příliš dobře, aby se mu dalo něco nalhat.

„To tě nemusí zajímat,“ řekl Harry. Neměl takovéhle metody rád, protože každé jejich použití nakonec nezbytně vedlo k závislosti, ale okolnosti ho někdy donutily používat nepřítelovy zbraně. Taková už je jednou válka.

Přitiskl palec k vyčnívajícímu konci hliníkového pásku a trhl jím dolů. Maso a kůže se snadno poddaly ostří a Harry cítil, jak pásek začíná pulsovat a natahovat do sebe krev. Věděl dobře, že teď je největší nebezpečí závislosti: při práci. Nařizoval si nedívat se, ale nemohl. Díval se s úžasem, jak jeho krev na kovu syčí a ztrácí se. Slyšel za zády Tedův sykavý dech. Potom se mezi dveřmi a rámem cosi zablesklo a ozvalo se cvaknutí otvíraného zámku. Záblesk světla ještě nepohasl a Harry už byl napůl ve dveřích. Otevřely se téměř samy. Ohlédl se na Teda, který se teď navzdory svým předchozím řečem tvářil bojácně.

„Připraven?“ zeptal se Harry, a aniž by čekal na odpověď, vklouzl dovnitř a nechal Teda, ať se rozhodne sám, jestli chce vejít, nebo ne.

kapitola 32

Uvnitř vonělo staré kadidlo a týden staré suši: zkráceně řečeno, signály zla. Harry vtáhl nosem ten pach a rozbušilo se mu srdce. Kolikrát tohle budu muset ještě dělat? ptal se sám sebe, když postupoval hlouběji do tmy. Kolikrát ještě, než budu mít svou míru plnou?

Ted mu položil ruku na rameno.

„Tamhle,“ zamumlal a ukázal mu směrem doprava. Asi deset metrů od nich začínaly další schody a z podzemí se linula stříbřitá záře.

Ted nespouštěl ruku z Harryho ramene a společně začali sestupovat po schodech dolů. S každým dalším krokem jim byla větší zima a pach sílil: to, co hledají, je nepochybně pod těmi schody. To potvrzovala i všechna Harryho tetování. To nové svědilo ještě úporněji než předtím a všechna stará – na kotníku, na břiše, na krku i na hrudníku – svědila také.

Tři schody od podlahy se Harry otočil k Tedovi a co nejtišším hlasem mu řekl:

„Myslel jsem to vážně: nebudu za tebe zodpovídat.“

Ted přikývl a pustil Harryho rameno. Nebylo už třeba dalších slov. Nic už je nezdržovalo od dalšího sestupu. Harry sáhl do kapsy a pohladil svou zbraň. Potom sestoupil po zbývajících třech schodech, a když vešel do dveří, uviděl rozlehlou zděnou místnost, jejíž protější zeď byla nejméně dvacet metrů od místa, kde stál. Klenutý strop se zdvihal nejméně do sedmi metrů. Uprostřed místnosti bylo něco, co na první pohled považoval za průsvitné závěsy. Zaplňovalo to nejméně polovinu místnosti. Byl to zdroj toho stříbřitého světla, které viděli nahoře na schodech. Při bližším zkoumání Harry odhalil, že to není látka, ale nějaký vznášející se opar. Připomínal trochu polární záři, křížem krážem protínající téměř celou místnost jako pavučina nějakého obrovského pavouka.

A v paprscích té záře se míhaly postavy hostů, které Harry viděl přicházet celé odpoledne. Neměli na sobě ale kabáty a klobouky. Chodili tu téměř nazí.

Ale jak vypadali! Ačkoliv jich Harry v mihotavém světle neviděl mnoho, nepochyboval už, že všechno, co o Řádu Zyem Carasophia slyšel, je pravda. Byli to vyhnanci, nepochybně. Někteří na první pohled pocházeli ze spojení člověka a ptáka: oči měli po stranách úzkých hlav, zobákovitá ústa a opeřená záda. Jiní zase potvrzovali, co Harry slyšel, totiž že mnohé děti byly v moři Podstaty prostě vysněné toužícími rodiči. Jak jinak by se dal vysvětlit vzhled postav se žlutými hlavami, kolem nichž poletovaly mraky modrých světlušek, nebo bytostí, jejichž kůže na hlavě visela v proužcích dolů jako ozdobné stuhy.

Nikde ani známka po temných obřadech, které Harry najisto očekával. Nikde žádné svíčky z lidského tuku, žádné rituální čepele, žádné obětované děti. Účastníci obřadu se jen zvolna a zasněně pohybovali ve stříbřitém světle. Kdyby necítil ten pach kadidla a ryb, Harry by nejspíš pochyboval, zda je tu správně.

„Co se tu děje?“ zašeptal mu do ucha Ted.

Harry zavrtěl hlavou. Neměl ponětí. Věděl ale, jak to zjistit. Shodil ze sebe kabát a začal si rozepínat košili.

„Co to děláš?“

„Přidám se k nim,“ odpověděl Harry.

„Poznají tě.“

„Myslím, že ne,“ řekl Harry, skopl z nohou obě boty a vytáhl si okraj košile z kalhot. Přitom pozorně sledoval okolní dění, zda neobjeví známky rozruchu. Nic se ale nedělo. Všichni se pohybovali zvolna, jako napůl zhypnotizovaní.

Bylo velmi pravděpodobné, že by si ho nevšimli, ani kdyby mezi ně vešel oblečený. Ale nějaký instinkt Harrymu napověděl, že mezi nimi bude bezpečnější, když se jim přizpůsobí.

„Zůstaň tady,“ nařídil Tedovi.

„Ty jsi blázen, víš to?“ zeptal se ho Ted.

„Neboj se,“ řekl Harry a prohlédl si své téměř nahé tělo. Poplácal si dlaní břicho. „Možná bych měl trochu shodit, nemyslíš?“ Pak se k Tedovi otočil zády a vešel do světla.

Až doposud si neuvědomil, že buď to světlo, nebo jeho vlákna vydávají nízký kolísavý tón, který se zmenšující se vzdáleností sílil. Pulsoval mu v hlavě jako začátek migrény, ale to Harryho nemohlo přinutit k návratu. Po celém těle mu naskočila husí kůže a všechna tetování se zuřivě rozsvědila.

Zvedl levou ruku a odstranil obvaz z nejnovějšího tetování. Ve stříbřitém světle jasně zaplálo, jako kdyby mu ho někdo vypíchal do kůže před minutou: byla to rabínově červená parabola. Harry na chvíli zaváhal. Norma měla pravdu, napadlo ho. Jakou obranu mu může poskytnout ve světě takovéhle moci tenhle obrázek?

Odhodil své oblečení a blížil se ke světlu. Každou vteřinu očekával něčí pohled. Ale nikdo si ho nevšímal. Vstoupil do zářících závojů, aniž by mu někdo věnoval sebemenší pozornost, a mezi ostatními se pomalu blížil ke středu toho světla. Přitom zvedl ruce a prsty se otřel o jedno ze zářících vláken. Do paží mu přitom přešlo něco jako výboj energie. Záře se zachvěla a Harry se na chvíli obával, že něco zkazil, ale pak se chvějivé světlo znovu ustálilo všude kolem. Ten výboj nebyl silný, ale nebyl ani příjemný, a ať to znamenalo cokoliv, Harry zřejmě prošel jakousi zkouškou, protože vlákna od něj po chvilce ustoupila a znovu se uspořádala do své nepochopitelné symetrie.

Harry se ohlédl, jestli neuvidí Teda, ale všechno neosvětlené – zdi, schody i strop – bylo naprosto nerozeznatelné. Neohlížel se dlouho. Znovu obrátil pozornost k tajemství čekajícímu uprostřed toho záhadného světla.

S dalším postupem bolest hlavy sílila, ale Harry si toho nevšímal. Teď už před sebou něco viděl: proužek temnoty uprostřed toho světla. Ten proužek byl vyšší než on sám a téměř jako by z něj vyzařovala nějaká moc, protože když se do něj zadíval, nemohl už odtrhnout pohled.

A vzápětí se ozval další zvuk, jako vzdálené dunění bubnů.

Ačkoliv byl Harry zvědavý a také jako zhypnotizovaný, ten zvuk mu neušel. Bylo to hučení moře.

Srdce se mu rozbušilo. Celý se zachvěl. Moře! Bože, to je moře! Vydechl jeho jméno jako modlitbu.

„Moře Podstaty…“

Zaslechli jeho hlas. Cítil na svých zádech něčí dech a uslyšel hlas:

„Počkej.“

Ohlédl se. Za ním stál jeden z vyhnanců. Jeho tvář hrála všemi barvami.

„Musíme počkat před neiricou,“ řekla ta bytost. „Dostaneme požehnání.“

Požehnání? přemýšlel Harry. To tady čekají papeže?

„Bude to už brzy?“ zeptal se Harry a přitom si byl jistý, že ho ta bytost musí už v příštím okamžiku odhalit jako prostého zástupce rodu Homo Sapiens Sapiens.

„Velmi brzy,“ zněla odpověď, „on zná naši nedočkavost.“ Bytost se zadívala do tmy. „On ví, jak velmi se chceme vrátit. Ale musí nám stačit požehnání, že?“

„Ano,“ řekl Harry. „Ano.“

„Počkej…“ řekla ta bytost a zadívala se do světla, „… není to on?“

Všech účastníků obřadu se náhle zmocnila horečná aktivita a všichni se spěšně shromáždili na okraji světla. Harry

bojoval se zvědavostí zjistit, kdo jim to chce žehnat, i s touhou uvidět pobřeží moře Podstaty. Rozhodl se pro to druhé. Otočil se a dvěma rychlými kroky se dostal přímo k proužku temnoty. Stalo se to tak rychle, jako by ho ta záhadná temnota sama přitáhla. Teď cítil chvění země pod svýma nohama a na tváři závan vlhkého a svěžího větru. Tma před ním se rozestoupila, jako kdyby někdo otevřel bránu, a na okamžik se mu zdálo, že jeho pohled předběhl jeho tělo, které zůstalo někde daleko za ním.

Nad sebou viděl oblohu zataženou mraky a ve světle hvězd se míhaly podivné bytosti. Na kamenech pod svýma nohama viděl dva kraby zaklesnuté do sebe klepety a pospíchající k příboji. A z moře dorážely na břeh vlny, jako by chtěly pohltit břeh i nebe.

To všechno zahlédl jediným pohledem.

Pak za sebou uslyšel výkřik a nerad odtrhl pohled od moře, aby se ohlédl zpátky. Tam se zřejmě něco dělo. Světlo se chvělo a vláknité závoje, které ho obklopovaly, byly na několika místech potrhané. Pokoušel se rozeznat podrobněji, co se stalo, ale jeho oči se tak náhle nemohly přizpůsobit normálnímu světu. Mezitím se všude ozýval křik. Ten křik ho vytrhl z jeho okouzlení. Začal se bát o život. Odskočil od světla, ačkoliv to ho k sobě mocně přitahovalo a Harry musel použít celou svou vůli, aby mu odolal.

Na útěku zahlédl bytost, která ho nedávno oslovila. Klopýtala světlem a v hrudi jí zela rána, kterou by prošla pěst. Bytost upadla na kolena a její blyštivé oči na okamžik spočinuly na Harrym. Otevřela ústa, jako kdyby se chtěla zeptat proč, ale z úst se jí místo slov vyřinula krev a bytost upadla na zem, mrtvá. Harry se rozhlédl chvějícím se světlem po neznámém vrahovi, ale viděl jen jeho oběti. Všude klopýtali a padali podobně zranění ostatní účastníci obřadu. Kolem nohou se mu překutálela odtržená hlava. Do náručí mu padla další bytost, které jako by někdo oderval polovinu těla.

Světlo, které se tak náhle změnilo v hromadný hrob, se silně chvělo a závoje se pomalu rozplývaly. Dopadaly na zem v cárech a jejich jas se pomalu vytrácel. V místnosti se pozvolna stmívalo.

Harry si před padajícími cáry zakryl hlavu a dostal se ze světelného kruhu. Teď teprve zpozoroval toho, kdo celou tu hrůzu způsobil.

Byl to muž. Nic víc, nic míň. Měl plnovous patriarchy a splývavý šat proroka. Jeho šaty byly kdysi modré, ale teď je pokrývaly krvavé skvrny, takže vypadal spíš jako řezník. Jeho zbraní byla krátká hůl, ze které tryskaly výboje ohně. Harry právě jeden zahlédl. Zasáhl dosud nezraněnou oběť – jednu z těch bytostí obklopenou mračnem modrých světlušek – v kříži a projel jí podél páteře celými zády. Přes to hrozné zranění ale ta bytost nezemřela okamžitě. Otočila se ke svému vrahovi.

„Proč?“ vzlykala a rozmáchla se pažemi. „Proč?“

Nedostala odpověď. Vrah jen znovu zvedl svou hůl, ze které vyšlehl oheň. Tentokrát zasáhl ústa. Její křik okamžitě utichl a oheň vzápětí strávil celou zasaženou lebku. Tělo ještě chviličku chvějivě stálo. Prorok se ušklíbl, překročil krvavou kaluž a zasadil oběti ještě třetí ránu, která oddělila zbytky hlavy od těla.

Harry bezděčně vykřikl, spíš zuřivě, než hrůzou. Vrah, který se právě otočil od své oběti a chtěl zmizet ve světle, se ohlédl a zadíval se jeho směrem. Harry strnul. Prorok se díval dál a tvářil se udiveně.

Nevidí mě, napadlo Harryho.

To byla nejspíš příliš optimistická úvaha. Ten muž se očima snažil proniknout houstnoucí tmu, ale pravděpodobně si nebyl příliš jistý tím, co vidí. Zřejmě ale nehodlal nic ponechat náhodě. Zvedl svou hůl.

Harry nečekal, Vrhl se ke schodům a přitom zadoufal, že Ted už je dávno venku. Oheň šlehl těsně vedle něj, Harry ucítil žhavý závan a pak se oheň roztříštil na protější zdi, která rázem pukla. Harry se ohlédl a viděl, že prorok se už spokojeně otočil a vchází do tě temné pukliny vedoucí do moře Podstaty.

Harry se díval. V houstnoucím příšeří bylo moře a jeho břeh viditelnější než předtím a na chviličku se musel vší silou držet schodů, aby neběžel za tím prorokem přes práh.

Pak se ve tmě někde nalevo od něj ozval hlas změněný bolestí a vyčerpáním.

„Promiň, Harry… prosím tě… promiň…“

Harry se zděšeně otočil a pátral po mluvčím. Ted ležel sedm nebo osm metrů od prvního schodu, s rozhozenýma rukama a ránou v hrudi. Byl div, že ještě vůbec mohl dýchat, natož mluvit. Harry se k němu sklonil.

„Vezmi mě za ruku, ano?“ požádal ho Ted.

„Už tě držím,“ řekl Harry.

„Necítím to.“

„Možná je to tak lepší,“ řekl Harry. „Budu tě teď muset zvednout.“

„Najednou se tu objevil…“

„To je teď jedno.“

„Držel jsem se dál, jak jsi říkal, ale on se tu najednou objevil…“

„Teď nemluv,“ nařídil mu Harry a rukama podebral jeho tělo. „Tak fajn, připrav se.“

Ted zasténal. Harry se zhluboka nadechl, postavil se a vydal se se zraněným Tedem v náručí ke schodům. Světlo už skoro dohaslo, ale Harry ještě viděl schody. Tedovo tělo se chvělo.

„Drž se,“ prosil Harry. „Drž se.“

Ted už byl u schodů. Vydal se po nich nahoru. Ke světlu už se ohlédl jen jednou a viděl v něm stát postavu toho proroka. Nepochybně hodlal přejít do moře Podstaty. Svůj úkol splnil. Proč ale bylo nezbytné povraždit tolik živých bytostí, byla pro Harryho záhada, v jejíž vyřešení nemohl doufat nijak brzy.

„Je pozdě, Harry,“ řekla Norma. Stále seděla v křesle u okna a televize kolem blikaly obrazovkami.

„Dáš mi něco k pití?“ požádal ji Harry.

„Nalij si.“

Cestu mu osvětlovaly zářící obrazovky. Harry přešel ke stolku vedle Normina křesla a nalil si brandy.
„Máš na sobě krev," řekla Norma. Čich měla tak jemný, že jí někdy sloužil jako náhražka zraku.
„To není moje. Je Tedova."
„Co se stalo?"
„Zemřel asi před hodinou."
Norma chvíli mlčela. Pak se zeptala: „To ten Řád?"
„Ne tak docela," posadil se Harry na tvrdou židli naproti Normě a vyprávěl jí, co právě zažil.
„Takže se ti to tetování docela vyplatilo," řekla, když konečně skončil.
„Buď ano, anebo jsem měl jen štěstí."
„Na štěstí nevěřím," řekla Norma beze stopy podrážděnosti. „Tohle je svobodná země."
Harry usrkl ze svého brandy. „Možná je čas, abych si sehnal nějakou pomoc," řekl.

„To mluvíš o léčení? Protože jestli ano, tak ti říkám, že jsem tady měla Freuda – aspoň tvrdil, že je Freud – a ten chlap ti byl tak na dně…"
„Ne, o Freudovi nemluvím. Mluvím o církvi nebo snad o FBI: já nevím. Někdo by měl vědět, co se tady děje."
„Ti, kteří jsou takovým věcem nakloněni, už jsou dávno ve službách nepřítele," řekla Norma. „Tím si buď jistý."
Harry si povzdechl. Věděl, že má pravdu. Existovali jistí lidé v uniformách, jejichž pracovní náplní bylo potlačování informací, které měly zůstat utajené. Kdyby své vědomosti zašeptal do špatného ucha, byl by zanedlouho po smrti.
„Tak si budeme pozorně vybírat," usoudil Harry.
„Nebo toho radši necháme."
„Ta brána nemá zůstat otevřená, Normo."
„Jsi si jistý?"
„To je ale hloupá otázka," řekl Harry. „Jasně, že jsem."
„To mě alespoň trochu uklidňuje," poznamenala Norma. „Pamatuješ si, kdy ses poprvé rozhodl zabývat se právě tímhle?"
„Nerozhodl jsem se. Nařídili mi to."
„Kdo?"
„Nevím. Možná Hess. Nebo ty."
„Já? Mě neposlouchej!"
„A koho mám poslouchat?"
„Začni sám se sebou," odpověděla mu Norma. „Vzpomeň si, co jsi mi nedávno sám říkal."
„Co?"
„Mluvil jsi o tom, že možná nadešel čas přestat být lidmi."
„Aha, tohle…"
„Ano, tohle."
„To jsem jen tak plácl."
„Všichni jen tak plácáme, dokud se to neuskuteční, Harry."
„Já ti asi nerozumím."
„Možná ta brána má zůstat otevřená," řekla Norma. „Možná bychom měli začít snít s otevřenýma očima."
„A jsme zpátky u Freuda."
„Nejsme," řekla měkce. „Ani náhodou."
„A co když nemáš pravdu?" řekl Harry. „Co když ta brána znamená nějakou potenciální katastrofu, a když s tím něco neuděláme, tak…"
„Tak nastane konec světa?"
„Jo."
„Nenastane. Neboj se. Svět se může změnit, ale nikdy ne skončit."
„Předpokládám, že si pevně věříš, co?"
„Ano. Zeptej se na to svých vlastních buněk. Ty ti to řeknou taky."
„Já a moje buňky spolu už tak často nemluvíme," řekl Harry.
„Tak bys je možná měl začít poslouchat," odpověděla mu Norma. „A co se vlastně stane, když se svět změní! Copak je teď tak dokonalý?"
„Ne, ale mohl by být mnohem, mnohem horší."
„Říká kdo?"
„Já! Já to říkám!"
Norma natáhla ruku. „Pojďme na střechu," řekla.
„Teď?"
„Teď. Musím se nadechnout čerstvého vzduchu."

Šli nahoru. Norma se zabalila do širokého šálu. Konečně stanuli na střeše devítipatrového domu na Sedmdesáté páté ulici. Ráno bylo ještě daleko, ale město už se připravovalo na další den. Norma chytila Harryho kolem pasu a tak mlčky stáli nejméně pět minut. Zezdola k nim doléhal jen hukot aut na ulicích a kvílení sirén. Od řeky foukal vlhký a studený vítr. Norma promluvila první.
„Jsme tak silní," řekla, „a tak slabí."
„My?"

„Všichni. Silní."

„Myslím si, že většina lidí má opačný názor," pronesl Harry.

„To proto, že neznají souvislosti. Myslí si, že jsou sami. Na celém světě. Pořád to říkají. Duchové tvrdí, jak sami se cítí. Jak hrozně sami. A říkat jim, zřekněte se sami sebe…"

„Oni to nechtějí udělat?"

„Jistěže ne."

„Mně by se to taky moc nelíbilo," usoudil Harry. „Já jsem všechno, co mám. Nechci se svého já vzdávat."

„Říkala jsem zřekni se ho, ne vzdej se ho," řekla Norma. „To není to samé."

„Ale když je člověk mrtvý…"

„Co je být mrtvý?" pokrčila Norma rameny. „Věci se mohou změnit, ale nikdy neskončí. Už jsem ti to řekla."

„A já ti nevěřím. Chtěl bych, ale nemůžu."

„Pak nemá cenu tě přesvědčovat," řekla Norma. „Musíš na to přijít sám."

Přitáhla si Harryho blíž. „Jak dlouho už se známe?" zeptala se.

„Na to už ses jednou ptala."

„A co jsi odpověděl?"

„Jedenáct let."

„To je doba, co…?" Znovu zmlkla. Po chvilce dodala: „Jsi šťastný, Harry?"

„Bože, ani náhodou. A ty?"

„Víš, že jsem?" řekla Norma a její hlas zněl téměř překvapeně. „Jsem ráda s tebou, Harry. Někdy jindy a jinde bychom to mohli možná dát dohromady. Možná už se to někdy stalo." Měkce se zasmála. „Možná proto se mi zdá, že tě znám déle než těch jedenáct let." Zachvěla se. „Začíná mi být zima," řekla. „Odvedeš mě zase dolů?"

„Jistě."

„Máš tak unavený hlas, Harry. Měl by sis trochu zdřímnout. V druhém pokoji je ještě jedna postel."

„To je dobré, díky. Půjdu domů. Jen jsem si s někým potřeboval promluvit."

„Já jsem ti moc nepomohla, že? Ty bys rád dostal jednoduché odpovědi, a já žádné neznám."

„Jednu věc jsem ti neřekl."

„A kterou?"

„Skoro jsem přešel na druhou stranu."

„Skrze tu bránu?"

„Jo."

„A proč jsi to neudělal?"

„Za prvé jsem nemohl opustit Teda. A… nevím… asi jsem se bál, že cesta zpátky už nebude."

„Ale no tak, ty nejlepší cesty nejspíš vůbec nemají zpáteční lístek, Harry," řekla zasněně Norma. „Vyprávěj. Jaké to bylo?"

„Pobřeží? Nádherné." Znovu si v mysli ten pohled vyvolal a nemohl si pomoci, aby nevzdychl.

„Tak se tam vrať," řekla Norma.

Harry chvíli neodpovídal, jen si prohlížel panoráma zářícího města kolem. To bylo také nádherné, ale jen odsud a jen v noci.

„Možná bych měl," řekl.

„O mě se bát nemusíš," pronesla Norma. „Budeš mi chybět, ale přežiju to. Kdo ví, možná za tebou někdy přijdu."

Vrátil se do svého bytu, aby se umyl – košili nasáklou Tedovou krví měl přilepenou k tělu – a aby si sbalil pár věcí na cestu. To balení bylo absurdní, samozřejmě, protože neměl nejmenší ponětí o tom, co je na druhé straně za tím mořem, oblohou a kamením.

Do kapsy si strčil i peněženku, ačkoliv pochyboval o tom, že mu tam budou dolary co platné. Navlékl si na zápěstí hodinky, ačkoliv čas tam nepochybně nemá žádný význam. Sbalil si i svůj kříž, ačkoliv už slyšel, že příběh o Kristovi byl vytvořen uměle na odvrácení pozornosti od tajemství, do kterého se teď chystal vstoupit. Potom, za rozbřesku, se vrátil do budovy mezi Třináctou a Čtrnáctou ulicí.

Dveře, které asi před šesti hodinami otevřel, byly stále dokořán. Kužel světla z baterky ho vedl neomylně ke schodům. Tam se zastavil a naslouchal, zda se zpod schodů neozve nějaký zvuk. Jednou už tomu vražednému prorokovi unikl, neměl by osud pokoušet dvakrát. Ale neslyšel nic, ani zasténání. Zhasl baterku a po schodech sešel téměř v naprosté tmě, jen z otevřených dveří sem dopadalo světlé šero. Když sešel ze schodů, byla kolem úplná tma, ale tady bylo jiné osvětlení. Kaluže krve zavražděných účastníků obřadu vydávaly šeříkové světlo, podobné přísvitu zahnívajících pařezů v tmavém lese.

Harry se zastavil, než si jeho oči na ten chabý přísvit zvyknou. Po chvíli kolem sebe začal rozeznávat scénu, na kterou se už předem připravoval, ale při které mu znovu naskočila husí kůže.

Jistě, se smrtí se už setkal mnohokrát, a nikdy nebyla přitažlivá. Viděl pořezaná a rozkládající se těla se zlámanými končetinami a hnilobou vymazanými rysy tváře. Ale tady bylo něco mnohem podivnějšího. Ležely tu bytosti, které považoval za uctívače Antikrista – jejichž těla se nijak nepodobala lidským tělům. Harry vždycky podezříval bytosti, které se nějak lišily od ostatních. Tuto zkušenost si odnesl z mnohaletých bojů se zlem a šílenstvím. Ale při pohledu na tato mrtvá těla se nemohl radovat. Možná byli nevinní, možná ne. To se už nikdy nedozví. Co ale věděl, bylo, že minulý týden sám mluvil o tom, že je možná čas, aby se lidstvo změnilo. Nemohl už považovat za odpornou žádnou podobu, protože je to možná tvář budoucího lidstva. Možné je všechno. Možná, jako lidský plod, který zpočátku připomíná

plaza i ptáka, bude jednou i on vypadat jako tahle těla.

Rozhlédl se kolem. Ačkoliv světélkující závoje ztratily svou vzdušnost, několik mlhavých útržků stále ještě viselo ve vzduchu. Nemohl ale najít jejich střed. Brána, která vedla do moře Podstaty, zmizela.

Harry se vydal ke středu místnosti. Zakopával o ležící těla a stále ještě doufal, že ho klame zrak. Doufal nadarmo. Prorok za sebou bránu zřejmě zavřel. Nezbylo tu už vůbec nic.

„Blbče," ulevil si Harry.

Byl už tak blízko. Stál na prahu zázraku, kde by možná mohl rozřešit všechna tajemství, a místo aby využil příležitosti, odešel. Otočil se k tomu zázraku zády a zmeškal tak svou šanci.

Tak tohle je ten cíl, o kterém mluvila Norma? Má tady zůstat s mrtvolami, zatímco ten zázračný vlak mu dávno ujel?

Nohy se mu roztřásly. Všechno vzrušení z něj vyprchalo. Byl čas odejít a ze všeho strachu se vyspat. Možná později, až si trochu urovná myšlenky, bude schopen vydolovat z toho všeho nějaký smysl.

Znovu se vydal zkrvavenou místností ke schodům. Těsně u schodů ale ze stínu vykouklo něco, co ho rázem přimrazilo k zemi. Zdálo se, že prorokův masakr nebyl důkladný. Jedna bytost přežila, ačkoliv i v příšeří bylo Harrymu na první pohled jasné, že nemůže přežít dlouho. Od hrudi až ke kříži zela v jejím těle otevřená rána. Tvář měla plochou a oči zlatavé.

„Znám tě," řekla hlubokým hlasem. „Byl jsi na obřadu."

„Ano."

„Proč ses vracel?"

„Chtěl jsem projít bránou."

„To jsme chtěli všichni," řekla a naklonila se k Harrymu. Její oči zářily a upřeně ho pozorovaly, jako kdyby mu chtěly číst myšlenky.

„Ty nepatříš k nám," řekla.

Harry neměl důvod zapírat. „Ne, nepatřím."

„Ty jsi přišel s ním," vyhrkla náhle. „Při všech 'shu…" Odtáhla se pryč a zvedla ruce jako na obranu.

„Ne, ne," řekl Harry. „Nepřišel jsem s ním. Přísahám."

Rychle vystoupal po schodech a vydal se k ní. Ta bytost neměla dost sil na útěk. Opřela se zády o zeď a začala vzlykat. „Zabij mě," řekla. „Je mi to jedno. Nikdo už nezůstal."

Harry se k ní sklonil. „Poslouchej mě, ano? Já jsem nepřišel s ním, ať to byl kdokoliv…"

„Kissoon," řekla ta bytost.

„Cože?"

Mezerami mezi prsty se zableskly dvě oči. „Ty ho znáš."

„Ten Kissoon, kterého znám, je mrtvý," řekl Harry. „Nebo si to alespoň myslím."

„Zavraždil Požehnaného a přišel na náš obřad v jeho těle. Proč?"

Na tohle Harry mohl odpovědět. „Aby se dostal na druhou stranu."

Bytost zavrtěla hlavou. „Neodešel," řekla. „Jen zavřel bránu."

„Víš to jistě?"

„Viděla jsem to na vlastní oči. Proto vím, že to byl Kissoon."

„Jak to?"

„Když se brána zavírala, v poslední chvíli z ní vyšlehlo světlo, které prozářilo všechno kolem – cihly i mrtvá těla – a na chviličku se mi zdálo, že vidím jejich pravou podstatu. A viděla jsem i toho… muže, o kterém jsme si mysleli, že je Požehnaný… a viděla jsem v jeho těle někoho jiného."

„Jak víš, že to byl Kissoon?"

„Jednou se mezi nás pokoušel vstoupit. Říkal, že je vyhnanec, stejně jako my, a že se s námi chce dostat zpátky." Při těch slovech se roztřásla a rozplakala se. „A víš, co je zvláštní?" řekla s kyselým úšklebkem. „Nikdy jsem tam nebyla. Většina z nás tam nikdy nebyla. Jsme děti vyhnanců, nebo děti jejich dětí. Žili jsme a umírali pro něco, co jsme znali jen z vyprávění."

„Víš, kam šel?"

„Kissoon?"

Harry přikývl.

„Ano, vím. Šla jsem za ním, do jeho skrýše."

„Chtěla jsi ho zabít?"

„Ano. Ale když jsem se tam dostala, opustily mě všechny síly. Věděla jsem, že kdybych se mu postavila takhle, zabil by mě. Vrátila jsem se sem, abych se vzpamatovala."

„Řekni mi, kde je. Udělám to za tebe."

„Ty nevíš, co dokáže."

„Už jsem o tom slyšel," odpověděl Harry. „Věř mi, slyšel jsem toho dost."

„A přesto si myslíš, že bys ho dokázal zabít?"

„Nevím," řekl Harry a v duchu si představil Tedův obraz. Žhnoucí nebesa, šedá ulice a pod špičatým podpatkem kroutící se had. Kissoon byl ten had, jen měl jiné jméno. „Kdysi jsem pár démonů porazil."

„On není démon," řekla ta bytost. „Je to člověk."

„To je dobré, nebo špatné?"

Bytost se na něj upřeně zadívala. „Na to znáš odpověď sám," řekla.

Špatné, jistěže špatné.

Démoni jsou prostí. Věří v modlitbu a v moc svěcené vody. Proto před nimi prchají. Ale lidé? V co věří lidé?

Adresa, kterou dostal od té bytosti, zněla Morningside Heights, mezi Stodesátou ulicí a Osmou Avenue; byl to starý clům, který už dlouho volal po celkové rekonstrukci. V oknech nebyly žádné záclony. Harry nakoukl dovnitř. Místnost byla prázdná. Nikde nic neviděl. Věděl už ještě předtím, než otevřel pootevřené hlavní dveře a dostal se dovnitř, že přišel pozdě. Dům byl prázdný. Vlastně skoro prázdný.

Po Kissoonovi tu nezbylo skoro nic. Nahoře na schodech ležel rozkládající se, pořádně velký Lix. Při zvuku Harryho kroků zvedl hlavu, ale jeho stvořitel odešel a Lix tak ztratil veškeré, beztak dost malé vědomí. Proto se dal na ústup dolů po schodech a za sebou nechával jen páchnoucí stopu. Harry šel po jeho stopách dál a dostal se tak do místnosti, kterou ještě nedávno Kissoon obýval. Připomínalo to tu doupě. Všude ležely hromady novin, pod špinavým oknem se válela stará matrace a dvě další hromady: talíře se zahnívajícími zbytky potravy a láhve od alkoholu.

Ale bylo tu ještě něco. Na zdi vedle dveří visela mapa Spojených států, na které Kissoon nakreslil spoustu malých značek. Harry strhl mapu ze zdi a přenesl ji k oknu, aby si ji prohlédl na světle. Rukopis značek byl nejistý a některá slova zněla Harrymu cize, jako směs latiny a ruštiny, ale na první pohled viděl, že Kissoon označil jako nějakým způsobem významná alespoň dvanáct míst. New York City a okolí bylo popsáno nejhustěji, následoval jihozápadní kout Severní Dakoty a pak Arizona. Harry mapu složil a schoval do kapsy. Pak rychle a důkladně prohledal celý pokoj, protože doufal, že objeví něco, co by mu napovědělo něco víc o Kissoonových záměrech. Nenašel ale nic, s výjimkou balíčku podivných hracích karet, zřejmě vyrobených podomácku a dost opotřebovaných. Rychle je prohlédl. Bylo tu asi dvacet karet a na každé nějaký jednoduchý motiv. Kruh, ryba, ruka, okno, oko. Karty také strčil do kapsy a potom proklouzl kolem rozpadajícího se Lixe pryč, do teplého a světlého dne venku.

Až později, když si karty rozložil na zem své kanceláře, si uvědomil význam těch symbolů. Poprvé mu o nich vyprávěla Tesla Bombecková, když mu popisovala medailon, jehož tajemství rozluštila v jeskyních pod Palomo Grove. Ve středu, říkala, byla lidská postava: tu postavu výrobce těch karet rozdělil na dva díly, každý s jednou nohou a jednou nataženou paží. Ostatní symboly byly stejné, jak mu je líčila Tesla. Pokud si Harry vzpomínal, nad hlavou postavy se zdvihaly čtyři symboly reprezentující vývoj člověka k jednotě. Pod jejíma nohama byly další čtyři, popisující vývoj člověka z jediné buňky. Z levé ruky, z níž tryskal proud energie, nebo možná krve, vycházely symboly končící kruhem obklopeným mraky: Kosmem. Na pravé straně uzavíral symboly kruh prázdný: tajemství, nebo možná posvátná nepřítomnost Metakosmu.

Harry znaky seřadil podle Teslina popisu a přitom přemýšlel, k jakému účelu si je Kissoon vyrobil. Je to snad nějaká hra? Nějaký metafyzický solitaire, jen tak pro zábavu? Nebo je to něco vážnějšího? Možná nějaký způsob jak předpovídat – nebo snad i ovlivňovat – procesy popsané na medailonu?

Uprostřed takových myšlenek zazvonil telefon. Byla to Norma.

„Zapni si zprávy," řekla. Poslechl. Na obrazovce se míhaly záběry budovy, ze které nedávno vyšel. Reportér referoval o nálezu několika mrtvých těl. Ačkoliv prý oficiální zpráva dosud nevyšla, on sám prý viděl odnášet ze sklepa jedenadvacet těl. Masakr nikdo nepřežil a nikdo si ani nemyslel, že by to někdo snad přežít mohl.

„Je to to, co si myslím?" zeptala se Norma.

„To je ono," řekl Harry. „Říkali něco o stavu těch těl?"

„Jen to, že popáleniny zabraňují bližší identifikaci. Nejspíš to opravdu byli vyhnanci."

„Ano."

„Bylo to na nich vidět?"

„Až moc."

„Takže budou mít zase něco, s čím si můžou lámat hlavu," poznamenala suše Norma.

„Schovají záznamy a budou předstírat, že se nic nestalo," řekl Harry. Ten proces už zažil několikrát. Viděl rozumné lidi chovat se k takovým záhadám, jako by žádné nebyly.

„Byl tam ještě někdo, Normo."

„Kdo?"

„Kissoon."

„To není možné."

„Přísahám."

„Tys ho viděl?"

„Viděl jsem vlastně někoho jiného," odpověděl Harry. „Ale jsem si jistý, že to byl on."

„On byl vůdcem Řádu?"

„Ne. On je povraždil," řekl Harry. „Oni jen otevřeli průchod do moře Podstaty. Jeden z nich tomu říkal neirica."

„To znamená brána," řekla Norma. „Brána ke svaté moudrosti."

„No, on ji ale zavřel," odpověděl Harry.

Norma chvíli mlčela a přemýšlela. „Takže to bylo takhle," řekla nakonec. „Oni otevřeli neiricu, on je zabil a odešel do…"

„Ne."

„Já jsem myslela…"

„On ji jen zavřel. Neodešel. Pořád je v New Yorku."

„Tys ho našel?"

„Ne. Ale najdu ho."

kapitola 33

Harry se na Morningside Heights vrátil ještě ten den, ale později, a pozoroval dům celých sedmdesát dva hodin. Doufal, že tu Kissoona zahlédne. Neměl sice žádný plán, jak se mu postavit, ale uklidňoval se tím, že má alespoň tu mapu a karty. Doufal, že obojí snad má pro Kissoona alespoň takový význam, že by Harryho nezabil hned, kdyby mu Harry pohrozil, že mu ty věci nikdy nevydá. Alespoň v to Harry doufal.

Jak se ale nakonec ukázalo, doufal i čekal marně. Po třech dnech téměř nepřetržitého pozorování Kissoona ani nezahlédl. Proto se znovu vydal do domu. Lix na schodech už nebyl Lix, zbyla tu jen zaschlá skvrna. Kissoonova ložnice byla celá rozházená. Zřejmě ji někdo důkladně prohledal. Možná hledal ty karty. Harrymu bylo jasné, že se Kissoon už nevrátí. Tady svou práci dokončil. Teď už je někde jinde.

Následujícího dne Harry odcestoval do Severní Dakoty, a tak začala sedm týdnů trvající honička. Informoval o tom jen Normu a přes její zvědavost jí odmítl říci detaily, protože se bál, že Kissoon může mít své zvědy i mezi mrtvými. Jediná osoba, které to skoro řekl, byl Grillo, ale nakonec se k tomu neodhodlal. Grillem a jeho mlčenlivostí si nemohl být absolutně jistý. Kdyby mu Harry řekl, co ví, aby mu Grillo našel Kissoona pomocí Atolu, riskoval, že si ho stejnou cestou najde i Kissoon. Raději se rozhodl tiše zmizet a nechat ostatní, aby ho považovali za pohřešovaného či mrtvého.

V Severní Dakotě Harry strávil jedenáct dní. Nejdřív byl v Jamestownu, potom jel do Napoleonu a Wisheku, kde náhodou přišel na stopu, která ho zavedla na západ, do města Badlands. Tam dorazil za horkého dne, jen o den, možná o dva později, po dalším Kissoonově masakru. Tentokrát oheň neznemožnil identifikaci podivných mrtvých těla po nějaké době byly potlačeny všechny zprávy o tomto incidentu. Jenže Harry se dozvěděl dost, aby věděl, že Kissoon tu provedl přesně to, co v New Yorku: našel a zničil skupinku vyhnanců z moře Podstaty. Jestli i tato skupina otvírala bránu zpět do Metakosmu, sice nezjistil, ale předpokládal, že ano. Proč by je jinak Kissoon zabíjel?

Tento poznatek přímo vyvolával otázku, kterou se Harry zabýval už od svého odjezdu z New Yorku. Proč, po tolika letech vyhnanství, se tito vyhnanci pokoušeli dostat zpátky právě teď? Objevili snad nějaké zaklínání, dřív neznámé, kterým se brána dala otevřít? Nebo se snad oba světy z nějakého důvodu začaly blížit a zeď je dělící se pomalu začíná tenčit?

Horko mu nedělalo příliš dobře. Ve Wisheku se pár dní zdržel, protože doufal, že zjistí, kam Kissoon zmizel. Jeho strach stále rostl a z neustálého napětí začal dostávat halucinace. Dvakrát za dva dny se mu stalo, že si myslel, že na ulici vidí Kissoona, a pronásledoval ho přes celé město, až nakonec vždy vyběhl na úplně prázdnou ulici. A za šera se mu zdálo, že se stíny pohybují, jako kdyby tma nějakým způsobem svět oslabovala a tenčící se zeď rozdělující světy začínala praskat.

Pokoušel se najít uklidnění ve společnosti lidí, prostých a obyčejných mužů a žen, kteří si vybrali tento koutek světa za svůj domov. Jistě, v mnoha z nich se vyskytoval jakýsi střípek těžce vydobyté pravdy, která mu pomáhala zahnat jeho delirium. Nemohl se jich sice na nic vyptávat – už takhle se na něj dívali se zjevným podezřením – ale alespoň poslouchal jejich rozhovory a doufal, že v nich objeví nějakou moudrost, kterou by mohl bojovat proti svému narůstajícímu šílenství. Nenašel ale nic. Lidé tu byli stejně smutní a krutí jako všude jinde. Přes den se ploužili kolem s nehybnými tvářemi a všemi city pochovanými hluboko v srdcích a po nocích se muži většinou opíjeli – nebo rvali – zatímco ženy doma v televizích sledovaly nekonečné seriály o policistech a lékařích.

Byl rád, že odjíždí. Odjel do Minnesoty, kde – jak četl – se stala hromadná vražda nějaké sekty a doufal, že je to snad také Kissoonova práce. Zklamal se. Už den po jeho příjezdu policie zatkla členy sekty – dva bratry a jejich společnou milenku – všichni trpěli psychózou a po zatčení se k masakru přiznali.

Harry se rozhodl jet do Nebrasky a promluvit si v Omaze s Grillem. Nechtělo se mu do toho – pořád si ještě pamatoval na Grillův opovržlivý tón, když mluvil o Ďáblovi – ale nakonec neměl na výběr. Jeden den to odkládal a pak utlumil své podráždění několika sklenicemi skotské a zavolal mu. Zjistil jen, že Grillo není doma. Vzkaz mu nenechal, protože se jako vždycky obával, aby se nedostal k nepravým uším. Místo toho dopil láhev skotské a šel spát opilejší než kdy jindy.

Zdálo se mu, že je zpátky na Wyckoff Street, v tom špinavém pokoji s tím démonem, který zavraždil otce Hesse. Tělo toho démona žhnulo jako uhlíky a každý závan větru ho ještě víc rozzářil.

Během jejich setkání si ten démon dal mnoho jmen: Hammermite, Petr Nomád, Líná Zuza. Ale ke konci ho to možná začalo nudit, a proto konečně prozradil své pravé jméno.

„Jmenuju se D'Amour," opakoval znovu a znovu. „Já jsem ty a ty jsi láska, to je světa hybná páka."

Tenhle nesmysl opakoval snad dvěstěkrát, snad třistakrát, pokaždé jiným tónem – jednou jako radu, pak jako necudný návrh, jako píseň – dokud se ta slova Harrymu nevryla do mozku tak, že už se jich od té doby nikdy nedokázal zbavit.

Ten sen ho podivně uklidnil. Zdálo se mu, že jeho podvědomí nalézá nějaké souvislosti, které on sám zatím nevidí, a ukazuje mu tenhle zážitek jako nějaké východisko.

S bušícími spánky sedl do auta a hledal nějaký bar. Jeden našel na dálnici a seděl tam až do rána. Stále přemýšlel o těch slovech. Nedělal to poprvé, samozřejmě. Na mnohem příjemnější zážitky už dávno zapomněl, ale démonova slova mu nešla z hlavy.

Já jsem ty, byla první slova. No, to je snad jasné. Který pekelný našeptavač se nepokusil zmást svou oběť hrou na nastavování zrcadel?

A ty jsi láska. Tohle se také nezdálo nijak záhadné. Jeho jméno je přece D'Amour.

To je světa hybná páka. Klišé, samozřejmě, neustálým opakováním ztrácející význam. Nikde žádné řešení.

A přesto, tady byl někde skrytý význam. To věděl jistě. Tahle slova byla pastí, ve které byl někde střípek pravdy. Jenže on nikdy ten střípek prostě nenašel. Nenašel ho ani za pomoci šesti šálků kávy – a ráno – nad talířem slaniny a tří volských ok. Bude muset pokračovat v pátrání a důvěřovat svému osudu, že ho snad s Kissoonem svede nějak

dohromady.

Posílen na duchu i na těle se vrátil do motelu a znovu si prohlédl mapu, kterou ukořistil v doupěti na Morningside Heights.

Bylo tu ještě několik dalších značek, ačkoliv už žádná nebyla tak veliká jako v New Yorku nebo Jamestownu. Jedna byla na Floridě, další v Oregonu, dvě v Arizoně. A ještě šest nebo sedm dalších. Kde má začít?

Rozhodl se pro Arizonu. Jediný důvod jeho rozhodnutí byl ten, že kdysi miloval ženu pocházející z Phoenixu.

Cesta mu trvala pět dní a nakonec ho přivedla do městečka Mammoth v Arizoně, kde se na rohu ulice setkal se ženou, jejíž hlas mu připomínal zurčení vody. Oslovila ho jménem. Byla maličká, oči měly barvu hnědého papíru, nesčetněkrát zmuchlaného a znovu narovnávaného, a byly tak hluboké, že si nikdy nebyl jistý, jestli se dívá na něj, nebo někam jinam.

„Jsem Maria Lourdes Nazareno," řekla mu. „Čekám tady na tebe už šestnáct dní."

„Nevěděl jsem, že tu na mě někdo čeká," odpověděl Harry.

„Čekám pořád," řekla ta žena. „Mimochodem, jak se má Tesla?"

„Vy ji znáte?"

„Před třemi lety jsem se s ní setkala právě tady."

„Takže je to tu pěkně frekventované místo," poznamenal Harry. „Je tu snad něco zvláštního?"

„Ano," zasmála se ta žena. „Já. Tak jak se má?"

„Je pořád stejně bláznivá," řekl Harry.

„A ty? Jsi také blázen?"

„Vypadá to tak."

Ta odpověď ji zřejmě potěšila. Zvedla hlavu a Harry poprvé viděl její oči. Duhovky měla jako protkávané zlatem.

„Dala jsem Tesle zbraň," pokračovala ta žena. „Má ji ještě?" Harry mlčel. „D'Amoure?"

„Jste to, co si myslím?" zamumlal Harry.

„Co si myslíš?"

„Vy to dobře víte."

Znovu se usmála. „Prozradily mě oči, viď? Tesla si toho nevšimla. Ale myslím si, že byla ten den sjetá."

„Je vás tu víc?"

„Jen málo," odpověděla mu Maria, „a většina z nás už patří k Sapas Humana. Ale je v nás kousek," palcem a ukazováčkem ukázala malou mezeru, „maličký kousek, který nás volá do moře Podstaty. Dává nám moudrost."

„Jakou?"

„Umožňuje mi to vědět, že přicházíš ty a Tesla."

„Víc toho nevidíš?"

„Proč se ptáš? Chceš vědět něco konkrétního?"

„Ano."

„A co?"

„Kde je Kissoon."

Žena se zachvěla. „Takže toho hledáš."

„Je tady?"

„Ne."

„Byl tady?"

„Ne. Proč? Má přijít?"

„Bojím se, že ano."

Žena se zatvářila znepokojeně. „Mysleli jsme, že jsme tu v bezpečí," řekla. „Nepokoušeli jsme se otevřít neiricu. Nemáme na to sílu. A tak jsme doufali, že si nás nevšimne."

„Myslím, že dobře ví, že jste tady."

„Musím jít. Musím všechny varovat." Uchopila Harryho ruku. Dlaně měla vlhké. „Děkuji ti. Najdu způsob, jak se ti odvděčit."

„To není třeba."

„Je," řekla, a než mohl Harry cokoliv dodat, přešla přes ulici a zmizela mu z očí.

Zůstal v městečku přes noc, ačkoliv té ženě docela věřil, že Kissoon tu ještě nebyl. Po tak namáhavé cestě šel spát brzy. Zanedlouho ho však probudilo bušení na dveře.

„Kdo je to?" zamumlal, když šátral rukou po vypínači.

V odpověď neuslyšel jméno, ale adresu. „Sto dvacet jedna, Spiro Street," řekl hluboký hlas.

„Marie?" zavolal Harry, popadl svou pistoli a přešel ke dveřím. Než je otevřel, rušitel nočního klidu už dávno zmizel.

Oblékl se, šel do haly a nočního vrátného se vyptal na Spiro Street. Pak vyšel ven. Hledaná ulice ležela na konci města a většina jejích domů byla tak rozpadlá, že Harryho překvapilo, že je vůbec někdo obývá. Byly tu ale jasné známky lidského života, rezavá auta a pytle s odpadem vedle popelnic. Číslo sto dvacet jedna byla budova v trochu lepším stavu než většina ostatních, ale také dost neudržovaná. Harry potěžkal pistoli v ruce a vstoupil dovnitř. Dveře byly pootevřené.

„Marie?" řekl. Bylo tu takové ticho, že ani nemusel volat.

Žádná odpověď. Znovu zavolal její jméno a strčil do dveří. Na talíři na podlaze hořela tlustá bílá svíčka a před ní seděla Marie s očima sklopenýma k zemi.

„To jsem já," řekl jí. „Harry. Co potřebuješ?"

„Teď už nic," řekl hlas za jeho zády. Než mohl zvednout zbraň, popadla ho za týl studená ruka. „Ne," nařídil mu ten hlas.

Harry ukázal prázdné dlaně.

„Dostal jsem vzkaz…," řekl Harry.

Teď se ozval další hlas. Harry v něm poznal hlas nočního rušitele. „Chtěla tě vidět," řekl.

„Dobře. Jsem tu."

„Jenže jsi přišel pozdě," řekl první hlas. „Už ji našel."

Harryho zamrazilo. Podíval se na Marii pozorněji. Neviděl žádné známky života.

„Ježíši."

„Taková prostota," řekl druhý hlas. „Maria říkala, že jsi svatý muž, ale já si to nemyslím."

Dlaň v týle sevřela Harryho pevněji a jemu se na chvíli zazdálo, že jeho lebka ve srůstech zaskřípala. Potom první hlas znovu, velmi tiše, promluvil: „Já jsem ty a ty jsi láska…"

„Nech toho," zasténal Harry.

„Čtu jen tvé myšlenky, D'Amoure," odpověděl hlas. „Pokouším se zjistit, jestli jsi opravdu nepřítel."

„Nejsem."

„Jsi poslem smrti, víš to? Nejdřív v New Yorku…"

„Hledám Kissoona."

„Víme," řekl hlas. „Řekla nám to. Proto vyslala svého ducha, aby ho našel. Abys mohl být hrdina a porazit ho. O tom přece sníš, ne?"

„Občas…"

„Jak ubohé."

„Po tom, co vám provedl, bych si myslel, že mi chceš pomoct."

„Maria se ti pokusila pomoci a přitom zemřela," řekl hlas. „Její život je drahý. Byla to naše matka, D'Amoure."

„Ach… to je mi líto. Věřte mi, tohle jsem nechtěl."

„Ona věděla, co chceš, lépe než ty sám," ozval se druhý hlas. „Proto ho šla hledat. On ji ale našel také a vysál z ní duši. Ale našla ho."

„Řekla vám, kde je?"

„Ano."

„A řeknete mi to?"

„Nějak moc se do toho hrneš," řekl první hlas a jeho majitel se naklonil k Harrymu blíž.

„Přece vám zabil matku," namítl Harry. „Nechcete ji pomstít"

„Co chceme, není důležité," odpověděl druhý hlas, „to jsme pochopili už dávno."

„Potom to nechte udělat mě," řekl Harry. „Nechte mě najít způsob, jak toho hajzla zabít."

„Máš nějaké vražedné myšlenky," zamumlal hlas u jeho ucha. „Kde je teď tvoje metafyzika?"

„Jaká metafyzika?"

„Já jsem ty a ty jsi láska…"

„To není moje."

„A čí?"

„To kdybych věděl…"

„Proč to chceš vědět?"

„… protože bych tu jinak nebyl a nenabízel bych vám, že vás pomstím."

Chvíli bylo ticho. Pak se ozval druhý hlas: „Ať se teď stane cokoliv…"

„Ano?"

„… ať už zabije on tebe, nebo ty jeho…"

„Nechte mě hádat. Nikdy se sem nevracej."

„Správně."

„Fajn."

Opět ticho. Svíčka před Mariinýma očima prskla.

„Kissoon je v Oregonu," řekl druhý hlas. „Ve městě zvaném Everville."

„Víte to jistě?" Bylo ticho. „Asi jo." Ruka v Harryho týle neuvolňovala sevření, ačkoliv se žádný hlas už neozýval. „Chcete ode mě ještě něco?" zeptal se Harry.

Opět bylo ticho.

„Jestli ne, rád bych šel pryč. Mám práci."

Ticho. Nakonec Harry natáhl ruku za sebe a opatrně se dotkl své hlavy. Ruka už tam nebyla. Jen pocit sevření zůstal. Harry se rozhlédl. Oba Mariini synové zmizeli.

Harry sfoukl svíčku před mrtvou a tiše se rozloučil. Pak se vrátil do hotelu a naplánoval si cestu do Everville.

část 5 – Průvod

kapitola 34

Nebylo to poprvé od zážitků ve Smyčce, kdy se Tesle zdálo o blechách. Ve snu viděla opravdovou vlnu tsunami složenou ze samých blech a ta vlna se zdvihala vysoko nad Harmon‘s Heights a nad celou porobenou Amerikou a každou chvíli mohla smést celý svět do záhuby. Ve stínu té vlny bylo Everville. Main Street vypadala jako řeka plná blech, ve které pluly od domu k domu krysy a zachraňovaly lidi tonoucí v té řece.

Někteří z těch lidí Teslu zřejmě poznávali, ačkoliv ona jejich tváře neznala.

„Ty! Ty!“ vykřikovali a ukazovali na ni prstem, když okolo nich proplouvala v malém rozpraskaném člunu. „To ty jsi to udělala! Ty a ta opice!“ Na rameni jí skutečně seděla opice ve vestičce a legrační červené čapce. „Přiznej se! To ty jsi to udělala!“

Tesla protestovala a dokazovala svou nevinu. Ano, věděla, že ta vlna přijde. A ano, možná plýtvala zbytečně časem, když cestovala, zatímco měla varovně křičet. Ale tohle nebyla její vina. Ona je přece jen další z obětí, jako všichni kolem. To není…

„Teslo? Vzbuď se, Teslo. Poslouchej mě. Tak vzbuď se už!“

Otevřela oči a zjistila, že nad ní stojí usmívající se Phoebe.

„Já už vím, kde je. A vím taky, jak se tam dostal.“ Tesla se posadila a otřásla se, aby zapudila vzpomínky na ty blechy.

„To mluvíš o Joeovi?“

„Jasně, že o Joeovi.“ Phoebe se posadila k ní na pohovku. Celá se třásla. „V noci jsem byla s ním, Teslo.“

„O čem to tu mluvíš?“

„Nejdřív jsem si myslela, že se mi to zdá, ale nezdálo. Teď už vím, že se mi to nezdálo. Teď mám hlavu stejně jasnou, jako jsem ji měla v noci.“

„Kde jsi byla?“

„S Joem.“

„Jasně, ale kde, Phoebe?“

„V moři Podstaty.“

Tesla nejdřív chtěla celou událost odbýt mávnutím ruky, ale čím déle Phoebe mluvila, tím víc jí začínala věřit.

Raul se k ní přidal. Neříkal jsem ti to? mumlal Tesle do ucha, zatímco Phoebe básnila o bráně otevřené kdesi na Harmon‘s Heights. Neříkal jsem ti, že na té hoře něco je?

„Jestli tam opravdu nějaká brána je…,“ napadlo Teslu.

Tak to vysvětluje, proč celé tohle město tak blázní.

„Musím tam jít,“ říkala právě Phoebe. „Musím tam jít a najít Joea.“ Popadla Teslu za ruku. „Pomůžeš mi, viď? Řekni, že mi pomůžeš.“

„Ano, ale…“

„Já to věděla. Hned jak jsem se probudila, tak mě napadlo, že proto jsme se setkaly, abys mi pomohla najít Joea.“

„Kde byl, když jsi ho opustila?“

Phoebe se přestala usmívat. „Byl v moři.“

„A co ten člun?“

„Plul dál, bez něj. Myslím si… myslím, že asi usoudili, že se utopil. Ale on není mrtvý. Já vím, že není. Kdyby byl mrtvý, necítila bych se takhle vesele. Srdce bych měla prázdné, víš?“

Tesla se na tu ženu před sebou zadívala a při tom pohledu ucítila slabý záchvěv závisti, že jí nebylo dopřáno takhle se zamilovat. Možná nemělo smysl hledat muže, ztraceného kdesi v moři snění, když to vypadalo, že se blíží konec světa, ale ona se nikdy neptala na to, jestli má něco smysl. A když stráví posledních pár hodin života snahou pomoci dvěma milencům, není to přece ztracený čas.

„A řekl ti Joe, kde tam ta brána je?“

„Někde skoro u vrcholu. Ale my to najdeme. Já vím, že to najdeme.“

Ani ne o půl hodiny později vyšly Tesla a Phoebe ven na slunce, ale Everville už kypělo rušným životem. Main Street už byla plná lidí: stavěli slunečníky, vyvěšovali prapory, prodávali balónky a stavěli zábrany. A kolem bylo samozřejmě spousta diváků a kibiců, kteří popíjeli kávu a pojídali koblihy.

„Neměly jsme jezdit tudy,“ řekla Phoebe, když stáli v koloně vozů, která čekala, až zásobovací vůz vyloží své zboží.

„Jen klid,“ řekla jí Tesla. „Máme před sebou dlouhý den. Nebudeme se přece rozčilovat.“

„Kdyby tak věděli, co víme my,“ vzdychla Phoebe a prohlížela si lidi na chodnících.

„Ale oni to vědí,“ pravila Tesla.

„O moři Podstaty?“ opáčila nevěřícně Phoebe. „O tom přece nemají ani ponětí.“

„Možná ani netuší, že to vědí,“ řekla Tesla a také si prohlížela tváře kolemjdoucích. „Ale každý člověk se tam dostane v životě třikrát, na to nezapomeň.“

„Já jsem měla jednu návštěvu navíc,“ poznamenala hrdě Phoebe.

„Ty jsi měla na druhé straně pomocníka. Všichni ostatní se tam dostanou a pak na to zapomenou. Pak žijí dál své životy a považují je za skutečnost.“

„Fetovala jsi často?“ zeptala se náhle Phoebe.

„Občas," přiznala Tesla. „A proč?"
„Protože něco z toho, co povídáš… moc nechápu." Po očku se podívala na Teslu. „Jako třeba teď to, že lidské životy nejsou opravdové. Jsou. Já jsem opravdová. Ty taky. A Joe je taky opravdový."
„A jak to víš?"
„To je hloupá otázka," odfrkla Phoebe.
„Tak na ni hloupě odpověz."
„Přece děláme spoustu věcí. Spoustu jich tvoříme. Já nejsem jako… jako…," ztichla, v duchu hledala to správné přirovnání a pak ukázala na jednoho z těch lidí popíjejících kávu, který seděl na obrubníku a prohlížel si komiksy na zadní straně ranního vydání Oregonianu. „Já nejsem nakreslená. Nikdo mě nevynalezl. Já jsem se vynalezla sama."
„Tak si na to vzpomeň, až se dostaneme na druhou stranu."
„Proč?"
„Protože si myslím, že tam byla vynalezená celá spousta věcí."
„Pokračuj."
„A věci, které se dají vynalézt, se dají také zničit. Takže jestli tě něco začne honit…"
„Tak to pošlu do háje," dokončila větu Phoebe.
„Učíš se rychle," uznala Tesla.

Když se dostaly na Main Street, mohly už jet rychleji a dopravní zácpa při výjezdu z města zmizela úplně. Vyjely na silnici vedoucí k Harmon's Heights, ale až úplně k vrcholu jet nemohly. Asi ve třetině cesty silnice prostě končila, aniž by její konec označovala jakákoliv značka nebo zábrana.
„Sakra," ulevila si Phoebe. „Myslela jsem si, že je delší."
„Jako třeba až nahoru?"
„Jo."
„No, vypadá to na pěší turistiku," řekla Tesla, vystoupila z auta a prohlédla si pozorně zarostlý svah nad sebou.
„Necítíš se na to?"
„Ne."
„Ale když už jsme tady, tak se jen tak nevzdáme."
A tak začaly stoupat vzhůru.

Za svůj dlouhý život se Buddenbaum už setkal s mnoha lidmi, které společnost ostatních lidí začala nudit. Byli to lidé, kteří smrt vítali pouze pokrčením ramen, spokojení s tím, že už se nemusí účastnit dalších jednotvárných životních dramat. Buddenbaum to nikdy nemohl pochopit. Ačkoliv základní rysy lidských osudů se příliš neměnily, jejich detaily činily každé z těchto dramat výjimečným. Podle Buddenbaumových zkušeností neexistovaly nikdy dvě matky, které by vychovávaly své děti naprosto stejně, a žádný z mileneckých párů neměl stejnou cestu k oltáři ani do hrobu.
Vlastně ty lidi litoval jako duše příliš zabedněné či narcisistické, než aby mohly postřehnout velkolepost, jakou nabízejí lidské osudy. Takoví lidé se obraceli vědomě zády k podívané, jejímž pozorováním nepohrdala ani božstva. I to ostatně viděl mnohokrát, na vlastní oči.
I přes to, že se jeho tělo uzdravilo neobyčejně rychle – za týden zbude z toho pádu z okna jen ponižující vzpomínka – stále se ještě necítil dobře. Možná později, až přijdou avatáry a bude si jistý, že všechno jde, jak má, si trochu odpočine. Zatím ho ale v hrudníku bolelo a nápadně kulhal, což mu vynášelo nevítanou pozornost ostatních chodců, když se prodíral davem a přemýšlel, kde si dá snídani. Rozhodl se, že do té malé restaurace na rohu chodit nebude, a tak si našel malou kavárnu dva bloky od hotelu a posadil se tam vedle okna, aby posnídal a zároveň mohl pozorovat ulici.
Poručil si ne jednu, ale rovnou dvě porce a snědl z nich jen to, co mu chutnalo, aby se tak posílil a připravil se na to, co mělo zanedlouho přijít. Sotva se podíval na talíře před sebou. Příliš ho zaměstnávalo pozorování tváří a rukou okolních chodců, na nichž hledal znamení svých chlebodárců. Nebylo ale jisté, zda se zjeví v lidské podobě. Občas – nikdy to nevěděl předem – se snášeli z oblak jako zářící světlo: připomínalo to ohnivá kola, o kterých psal v bibli Ezechiel. Dvakrát přišli v podobě zvířat. Buddenbaum předpokládal, že je baví pozorovat lidská dramata z pohledu divokých zvířat či pokojových psíků. Nikdy se mu ale nezjevili ve své vlastní podobě a po letech strávených v jejich službě se už vzdal naděje, že někdy jejich skutečné tváře uvidí. Možná, že ani žádné nemají. Možná, že množství jejich podob a touha po lidských dramatech jsou důkazem toho, že sami nemají ani životy, ani těla.
„Chutnalo vám?"
Ohlédl se a za sebou uviděl servírku. Až doposud si jí příliš nevšímal, i když skutečně stála za to: její oranžové vlasy byly vyčesané do jakéhosi úlovitého tvaru, měla ohromná prsa a utahaný a napudrovaný obličej.
„Vy dnes máte určitě něco významného, to je vidět na první pohled," poznamenal Buddenbaum.
„Dnes večer," zaševelila servírka a doprovodila odpověď zatřepetáním silně nalíčených řas.
„Ale určitě to nebude návštěva kostela," odpověděl jí Buddenbaum.
„Vždycky když je Festival, pořádáme s přítelkyněmi večírek."
„Proto se ostatně festivaly konají, ne?" přitakal jí Buddenbaum. „Každý si občas musí vyhodit z kopýtka a trochu změnit účes."
„Líbí se vám to?" vypískla žena afektovaně a přihladila si oranžový úl na hlavě.
„Je to velmi pozoruhodné," řekl Buddenbaum a skutečně nelhal.
„Děkuji vám," rozzářila se. Zalovila v kapse zástěry a vytáhla odtud lístek papíru. „Kdybyste se chtěl stavit," řekla a podala mu ho. Na papíře byla adresa a jednoduchý plánek. „Tyhle pozvánky dáváme jen zvaným hostům."

„Vy mi lichotíte," řekl Buddenbaum. „Mimochodem, jmenuji se Owen."

„Jsem ráda, že jsem vás poznala. Já jsem June Davenportová. Slečna."

To poslední slovo se nedalo jen tak ignorovat. „Nemohu uvěřit, že vám doposud nikdo nenabídl sňatek," řekl Buddenbaum.

„Nikdo mi za to nestál," odpověděla June.

„Kdo ví? Možná dnes někoho najdete," řekl Owen.

V ženině tváři se mihla celá léta marného toužení. „Mělo by to být brzy," řekla schválně bezstarostným hlasem a odešla obsluhovat ostatní hosty.

Při odchodu Owen přemýšlel, zda je na světě krásnější pohled než toužebný výraz v lidské tváři. Dokonce ani noční obloha či chlapecké hýždě se nedaly srovnávat s tím, jak se June Davenportová (slečna) vystrojila jako šlapka a doufala, že takto upravená si najde muže dřív, než jí ujede vlak. Na jejím zmalovaném obličeji si Owen přečetl příběh, který by se dal vyprávět tisíc a jednu noc. Viděl tam dobré i zlé, šťastné i smutné.

A dnes – a každou chviličku mezi touto minutou a večerem – se k tomu přidá další dobré a další zlé. Možná ta žena teď právě otáčí hlavu a vidí tvář svého budoucího muže. Anebo se možná právě otáčí na opačnou stranu.

Po cestě ke křižovatce, kde – přes to, co se mu včera přihodilo – stále chtěl hlídat, se podíval náhodou nahoru na Harmon's Heights. Kolem vrcholu hory viděl houstnoucí oblak. Při tom pohledu se zarazil. Obloha byla bez mráčku, a tak ho napadlo, že ten oblak nebude obyčejným přírodním jevem.

Tak takhle se s ním chtějí setkat jeho zaměstnavatelé? Jako božstva sestupující z hory Olymp? Takhle se mu ještě nikdy neukázali, ale koneckonců všechno musí někdy nastat poprvé. Buddenbam jen doufal, že nevstoupí do Everville jako planoucí božstva. Jinak by byly ulice rázem prázdné.

A kdo by se pak staral o večírek June Davenportové?

Buddenbaum nebyl sám, kdo si toho úkazu povšiml. Dorothy Bullardová okamžitě volala Turfu Thompsonovi, jehož meteorologickým předpovědím odjakživa důvěřovala, aby ji ujistil, že ten mrak nehrozí nějakou neočekávanou přeháňkou právě uprostřed Festivalu. Turf jí řekl, aby se tím neznepokojovala. Ten jev je zcela jistě zvláštní, ale je si prý jistý, že žádná bouřka nehrozí.

„Vlastně," poznamenal potom," kdybych nevěděl, že je to mrak, přísahal bych, že je to hustá mořská mlha."

Uklidněná Dorothy se pak dál věnovala své práci.

První z významných akcí proběhla v parku pod vedením paní Hendersonové a jejích školáků. Byla to scénka o tom, jak do Oregonu přišli první osadníci, a přitáhla značné množství obecenstva, možná dvě stě lidí, což bylo velice potěšující. Děti byly ve svých kostýmech prostě okouzlující a deklamovaly své role s takovým zápalem, jako by na nich závisel jejich život. Obzvláště napínavá scéna popisovala, jak vůdce osadníků, reverend Whitney – Dorothy o něm sice nikdy neslyšela, ale důvěřovala Fioně Hendersonové, že je ten příběh pravdivý – provedl své svěřence sněhovou vánicí ve Villamette Valley. Úlohu reverenda hrál syn Jeda Gilhollyho, Matthew, a při pohledu na něj, jak se statečně prodírá vánicí papírových útržků, aby pak zarazil do země kříž a chválil Boha za záchranu, se Dorothy až zamžily oči.

Když představení skončilo a dav diváků se začal rozcházet, vyhledala Jeda, hrdě objímajícího svého syna a usmívajícího se od ucha k uchu.

„Zatím jde všechno dobře," řekl Dorothy a všem ostatním.

„Ty se nestaráš o tamto?" naznačila mu Dorothy.

„To myslíš Flickera?" Jed zavrtěl hlavou. „Ten je pryč a už se nevrátí."

„To ráda slyším," řekla Dorothy.

„Co říkáš na Mattyho?" zeptal se jí Jed.

„Byl skvělý."

„Tu roli se učil pěkných pár týdnů."

„Dneska jsem to všechno skoro zapomněl," řekl Matthew.

„To sis jen myslel," řekl Jed. „Já jsem věděl, že si ale vzpomeneš."

„Vážně?"

„Jasně." Zatřepal mu rukou ve vlasech.

„Koupíš mi zmrzlinu, tati?"

„Koupím," řekl Jed. „Uvidíme se později, Dorothy."

Dorothy zřídkakdy vídala Jeda v úloze milujícího otce. Nebyl to špatný pohled.

„Tak konečně tu máme Festival, viď?" oslovila Fionu, když se společně dívaly, jak děti uklízejí do krabic své kostýmy a rekvizity a postupně se vytrácejí i se svými rodiči. „Lidi by si tu měli odpočinout."

„Bylo to hezké, ne?" zeptala se jí Fiona.

„Mimochodem, kde jsi našla toho reverenda?"

„No, trochu jsem podváděla," přiznala se Fiona šeptem. „On toho pro Everville vlastně tolik neudělal."

„Aha."

„Vlastně pro Everville neudělal vůbec nic. Jen postavil kostel v Silvertonu. Ale ten příběh se mi líbil. A navíc, o našich zakladatelích jsem nemohla najít nic, co by bylo vhodné pro děti."

„A co Nordhoff?"

„To bylo mnohem později," řekla Fiona.

„Hm."

„Ne, obávám se, že začátky Everville byly dost záhadné. Nejdřív mě úplně šokovalo, jaké byly. Docela určitě tu nebylo nic křesťanského."

„Určitě?“ zeptala se překvapeně Dorothy.
„Určitě,“ ujistila ji Fiona.
Dorothy už se jí dál nevyptávala, protože si byla jistá, že Fiona někde získala špatné informace. Everville docela určitě nebylo tak úplně počestné město – ostatně které město nemá své černé ovce? – ale v jeho počátcích zcela zaručeně nebylo nic, za co by se bylo třeba stydět. Jestli se bude příští rok hrát zase divadlo, umínila si, nesmí to být vymyšlený příběh, ale pravda. A Fioně Hendersonové jasně řekne, že její povinností jako učitelky a občanky je neříkat lidem lži, i když dobře míněné. Když odcházela z parku, ještě si chviličku prohlížela tu záhadnou mlhu na Harmon’s Heights. Nešířila se, přesně jak jí slíbil Turf. Byla sice trochu hustší a vrchol hory už nebyl vidět vůbec, ale to bylo jedno.
Nevadí, pomyslela si. Stejně tam nahoře není nic vidět. Jenom kamení a stromy. Podívala se na hodinky. Jedenáct deset. V Old Bakery Restaurant brzy začne soutěž o nejlepší palačinku a společná svačina. Na náměstí se za chvíli začne připravovat soutěž domácích mazlíčků. Dorothy zastávala místo porotkyně v soutěži aranžování květin, ale ta má být až v poledne, a tak má dost času podívat se k radnici, kde se už shromažďují diváci hlavního průvodu, ačkoliv ten začne až za dvě hodiny. Tolik věcí se tu děje a pořád je co dělat. Na přeplněných chodnících se usmívají lidé, proti modré srpnové obloze se vznášejí balónky a třepetají se vlajky. Dorothy si náhle přála, aby Festival nikdy neskončil. To by byla přece nádhera.

Tohle se mi nelíbí,“ řekla Tesla.
Nemyslela tím pochod – ačkoliv svah byl stále strmější a za chvíli už nemohla popadnout dech – ale tu mlhu, která na začátku jejich výstupu byla sotva znatelná, teď však zhoustla v tlustou bílou pokrývku zakrývající vrchol hory.
„Já se nevrátím,“ řekla okamžitě Phoebe.
„Neříkám, že se vrátíme,“ uklidnila ji Tesla. „Říkám jenom…“
Co? Copak říkáš? zašeptal Raul.
„… že je to divné.“
„Je to jenom mlha,“ řekla Phoebe.
„To nemyslím. A Raul si to taky nemyslí.“
Phoebe se zastavila, spíš aby nabrala dech, než aby pokračovala v debatě. „Máme pistole,“ řekla.
„To nám v tom Toothakerově domě moc nepomohlo, viď?“ připomněla jí Tesla.
„Ty si myslíš, že se tam něco schovává? ` zeptala se jí Phoebe a přitom si prohlížela neprůhlednou stěnu, která už byla sotva tři sta metru od nich.
„Na to vsadím svého Harleye.“
Phoebe se roztřeseně nadechla. „Možná by ses měla vrátit ty,“ řekla nakonec. „Nechci, aby se ti kvůli mně něco stalo.“
„Nemluv nesmysly,“ okřikla ji Tesla.
„Dobře,“ řekla Phoebe. „Takže jestli tam jedna druhou ztratíme…“
„Což je tam docela dobře možné…“
„Tak se nebudeme hledat?“
„Ne. Prostě půjdeme dál.“
„Dobře.“
„Až do moře Podstaty.“
„Až k Joeovi.“

V té mlze byla ale hrozná zima. Během minuty se Tesla i Phoebe třásly od hlavy až k patě.
„Dívej se, kam šlapeš,“ varovala Phoebe Tesla.
„Proč?“
„Podívej,“ řekla Tesla a ukázala na deseticentimetrovou trhlinu v zemi.
„A tady. A tady taky.“
Praskliny byly všude kolem a zřejmě tu nebyly dlouho. To Teslu nepřekvapovalo. Otevření průchodu mezi dvěma světy bylo znásilnění hmoty duchem a hmota to musela nějak odnést. V domě Buddyho Vance to bylo stejné jako tady: okolní svět popraskal, změkl a začal se rozpadat, když se v něm otevřel průchod do moře Podstaty. Rozdíl byl jen v tom, že tady bylo úplné ticho a klid. Dokonce ani. okolní mlha se nehýbala. Ve Vancově domě to tenkrát vypadalo jako uprostřed vichřice.
Tesla předpokládala, že ať tuhle bránu otevřel kdokoliv, byl to nejspíš odborník s velkým sebeovládáním, na rozdíl od Jaffa, který byl v branži spíše nováčkem a naprosto nebyl schopen ovládat síly, které získal.
Kissoon? vyslovil její myšlenky Raul.
To znělo pravděpodobně. Tesla si nebyla jistá, jestli je vůbec na světě někdo mocnější než Kissoon.
„Ale jestli může otevřít takový průchod,“ napadlo Teslu,“ tak to znamená, že už má Umění.“
Nejspíš.
„Proč si ale potom hraje v tom Toothakerově domě?“
Taky by mě to zajímalo.
„On má určitě v tomhle prsty – o tom nepochybuj – ale já si nemyslím, že by sám mohl otevřít průchod.“
Možná měl pomocníky, řekl Raul.
„Ty mluvíš s tou opicí, viď?“ řekla Phoebe.
„Myslím, že bys neměla mluvit tak nahlas.“
„Ale je to tak, viď?“

„Pohybují se mi rty?“ zeptala se Tesla.

„Jo.“

„Nikdy jsem…“ Zarazila se. Popadla Phoebe za paži.

„Co je?“ zeptala se Phoebe.

„Poslouchej.“

Copak je tu někde tesař? poznamenal Raul. Z vrcholu kopce bylo slyšet rány kladivem. Mlha ty rány sice tlumila, takže bylo těžké určit, jak daleko je ten, kdo tím kladivem buší, ale pro Teslu to znamenalo něco jiného – konec nadějí, že průchod je nestřežen. Sáhla do kapsy a vytáhla Lourdes.

„Musíme jít hrozně pomalu,“ zašeptala Phoebe do ucha. „A pořádně se rozhlížej kolem.“

Teď šla první po popraskaném svahu a srdce jí bušilo snad hlasitěji než to kladivo. Za chvíli zaslechla ještě další zvuky. Něčí pláč. A zpěv, nějakou neznámou řečí.

„Co se to tam sakra děje?“ zašeptala Tesla. Na zemi se válely usekané větve a větvičky, které pravděpodobně osekal ten, kdo teď buší tím kladivem. Copak tam nahoře stavějí dům? Nebo snad oltář?

Mlha před nimi se pohnula a na chviličku Tesla zahlédla nějaký pohyb. Byl to sice jen okamžik, ale zřejmě to bylo dítě. Na dítě mělo ale příliš velikou hlavu. Proběhlo se smíchem kolem nich – Tesla si alespoň myslela, že to byl smích – a ten smích jako by okolní mlhu rozvlnil, jako kámen hozený do vody. Byl to podivný jev, ale podivných věcí tu bylo víc.

Tesla se ohlédla na Phoebe. Ta se usmívala.

„Tady jsou děti,“ zamumlala.

„Vypadá to tak.“

Vtom se to dítě objevilo znovu. Smálo se. Tesla viděla, že je to holčička. Ačkoliv její tělo bylo dětské, holčička měla ohromné poprsí a nejméně metr dlouhé vlasy stažené do ohonu uprostřed jinak vyholené lebky.

Přestože běžela rychle, zachytla se nohou za jednu z puklin v zemi. Padla tváří na zem a její smích umlkl.

Phoebe poděšeně vyjekla. I přes okolní bouchání a vzdálený nářek ji holčička zaslechla. Rozhlédla se a černýma zářivýma očima, podobajícíma se dvěma leštěným kamenům, spočinula na dvou ženách před sebou. Vzápětí ale vyskočila a odběhla pryč.

„Takže máme po schovávání,“ poznamenala Tesla. Slyšela vysoký poplašený dětský hlas. „Radši zmizíme,“ řekla, popadla Phoebe za paži a táhla ji pryč. Po rozpukané zemi nebylo snadné utíkat, ale obě přeběhly nemožných padesát metrů ve chviličce a teprve pak se zastavily.

Rány kladivem ustaly. I ten zpěv utichl. Jen někdo v dálce nepřestával vzlykat.

To není zármutek, řekl Raul.

„Ne.“

To je bolestí. Někdo tady hrozně trpí.

Tesla se otřásla a podívala se na Phoebe. „Podívej…,“ zašeptala.

„Ty se chceš vrátit, viď?“

„A ty ne?“

Phoebina tvář byla bledá a mokrá. „Chci,“ vydechla. „Vlastně jenom kousek mě chce.“ Ohlédla se přes rameno, ačkoliv kolem nebylo vidět nic kromě mlhy. „Ale…,“ zaváhala a také se zachvěla, „… s Joem chci být víc.“

„Jestli to řekneš ještě jednou,“ řekla Tesla, „tak ti to snad dokonce uvěřím.“

Phoebe vybuchla v nervózní smích, který se ale vzápětí změnil v pláč. „Jestli se odsud dostaneme,“ řekla a přitom si tiskla ruku na ústa, aby se uklidnila, „budu ti toho hodně dlužit.“

„Přinejmenším mi budeš dlužit pozvání na svatbu,“ řekla Tesla. Phoebe ji objala.

„Ještě tam nejsme,“ upozornila ji Tesla.

„Já vím, já vím,“ odpověděla Phoebe. Přestala ji objímat, popotáhla a hřbetem zápěstí si vytřela z očí slzy. „Tak jdeme.“

„Fajn,“ Tesla se ohlédla na místo, odkud tak spěšně odběhly. Nikde se nic nehýbalo. To sice nebyla velká útěcha, protože mlha nejenže zkreslovala vzdálenosti, ale také bránila výhledu, přinejmenším je však zatím nehoní žádná smečka Lixů ani horda dětí. „Tak jdeme,“ řekla a vedla Phoebe do svahu. V té mlze bylo těžké se orientovat, ale jim stačilo vědomí, že stoupají do svahu, který je dříve nebo později musí přivést na vrchol hory.

kapitola 35

Po několika krocích se stalo něco dalšího, co je ujistilo, že jdou správným směrem. Sténání každým krokem sílilo a brzy uslyšely znovu ten záhadný zpěv. Zpívající hlas byl nejdříve nejistý, jako kdyby chtěl pokračovat v přerušené písni, ale potom začal jinou, ještě melancholičtější. Možná to byl žalozpěv nebo smuteční píseň. Rozhodně ta píseň nepůsobila nijak uklidňujícím dojmem a Tesla si za chvíli začala přát, aby se před nimi raději objevila smečka Lixů, a ona měla něco pořádného na práci a nemusela poslouchat ten zpěv. Cokoliv by dělala raději, než poslouchat tenhle zpěv a ten nářek. Znělo to jako žalozpěv nad umírajícím dítětem.

A když se píseň přehoupla do další sloky, mlha se rozplynula a Tesla uviděla něco, co ji nikdy dosud neděsilo ani v nejhorších nočních můrách.

Dvacet metrů před sebou ona i Phoebe uviděly dílo tajemného tesaře. Nebyl to dům. Nebyl to ani oltář. Byly to tři stromy, s větvemi osekanými do tvaru velikého kříže, tři, čtyři metry vysoké. Potom na nich někdo – možná ten tesař, možná někdo jiný – ukřižoval tři lidi.

Tesla je nejdříve neviděla. Ona i Phoebe se přibližovaly ke křížům zezadu. Ale toho tesaře viděla hned. Byl to sporý, ale silný chlapík, se širokou a plochou hlavou. Jeho oči se podobaly očím toho dítěte a zrovna se zabýval uklízením svého nářadí s lehkostí člověka, který zrovna spravil nohu u stolu. Opodál v křesle seděla ta zpěvačka. Oči upírala

vzhůru k ukřižovaným a nepřestávala zpívat.

Teslu a Phoebe nezahlédl ani jeden z nich. Tesař pokojně dokončil úklid svých nástrojů a zmizel v mlze za kříži, aniž by se jedinkrát ohlédl. Zpěvačka zvrátila hlavu a na chvíli přestala zpívat, aby mohla vdechnout kouř z tenké cigarety.

„Proč tohle udělali?“ zeptala se Phoebe třesoucím se hlasem.

„To mě nezajímá,“ odpověděla Tesla a vytáhla z kapsy pistoli. „My s tím musíme něco provést.“

A co? zeptal se Raul.

„Sundat ty chudáky dolů,“ řekla Tesla hlasitě.

„My?“ zeptala se Phoebe.

Teslo, poslouchej mě, ozval se Raul. Já vím, že je to hrůza, ale těmhle už nepomůžeš…

„Co říká?“ zeptala se Phoebe.

„Ještě nedomluvil.“

Za prvé byla chyba, že jsme sem lezli, ale když už jsme tady…

„Tak co? Dělat, že je nevidíme?“

Samozřejmě!

„Kriste pane…“

Já vím, pokračoval Raul. Tohle je prostě hrůza a taky bych to radši neviděl. Ale my musíme najít tu bránu a dostat Phoebe na druhou stranu. Potom teprve můžeme zmizet.

„Víš co?“ řekla Phoebe a ukázala bradou na zpěvačku v křesle. „Ona možná ví, kde ta brána je. Možná bychom se jí měli zeptat.“ Ukázala na Teslinu pistoli. „Třeba nám to poví.“

„Dobrý nápad.“

Tak se aspoň nedívej na ty kříže, dobře? žádal Raul, když znovu vyrazily kupředu.

Zpěvačka konečně přestala zpívat a jen tak seděla se zavřenýma očima. Přitom ale nepřestávala kouřit. Jediným okolním zvukem bylo vzlykání jednoho z ukřižovaných a i to pomalu slábło.

„Dívej se na zem,“ nařídila Tesla Phoebe. „Nemá to cenu.“

A tak šly s očima sklopenýma k zemi. Tesla bojovala s pokušením podívat se na ty tři oběti, ale odolala mu. Raul má pravdu. Tady se nedá nic dělat.

Zpěvačka si začala povídat sama se sebou.

„Podívej, Laguno? Slyšíš mě? Mám je. Mám je tady. Přímo tady. Jsou bílí. Tak bílí. Nevěřila bys, jak…“

Tesla jí přitiskla ústí hlavně ke spánku. Zpěvačka rázem nabyla vědomí a otevřela oči. Nebyla to žádná kráska: její pleť vypadala jako stará kůže, oči měla maličké, kolem nich plno chloupků a zvrásněná ústa byla dvakrát větší než u kteréhokoliv člověka. Zuby měla drobné a špičaté – možná dokonce schválně přiostřené – a bylo jich ohromné množství. I přes to, že byla zřejmě silně omámená drogou, okamžitě pochopila situaci.

„Ještě vám zazpívám,“ řekla.

„To není třeba,“ odpověděla jí Tesla. „Ukaž nám, kde je brána.“

„Vy nepatříte k Požehnanému?“

„Ne.“

„Vy jste Sapas Humana?“ zeptala se zpěvačka.

„Ne. Jsme jen dvě ženy s pistolí.“

„Vy jste, že?“ vytřeštila zpěvačka oči. „Vy jste Sapas Humana! To je nádhera!“

„Posloucháš mě vůbec?“ zeptala se jí Tesla.

„Ano. Chcete k bráně. Tam je.“ Ukázala jim nahoru do svahu.

„Jak daleko?“

„Kousek. Ale proč vy chcete odejít? Na druhé straně není nic kromě téhle mlhy a špinavého moře. Tady je přece zázračný svět, Helter Incendo. Mezi Humana, jako vy.“

„Zázračný?“ zeptala se Phoebe.

„Ano, ano,“ souhlasila žena a vůbec si přitom nevšímala zbraně namířené na její hlavu. „Na Ephemeris jsme žili život stínů a snili jsme o téhle zemi, kde jsou všechny věci ryzí a skutečné.“

Bože, ta ale zažije zklamání, poznamenal Raul.

Ale Tesla si vzpomněla ještě na něco. „Touhle bránou projdou Iad?“ zeptala se Tesla.

Zpěvačka se usmála. „Ano,“ vydechla zasněně.

„Tak proč tady sedíš?“

„Čekáme tu na ně, abychom je mohli uvítat.“

„Až přijdou, tak už ale neuvidíš žádné zázraky na Helter Incendo, ne?“

„Proč ne?“

„Protože Iad to tu chtějí zničit.“

Žena se rozesmála. „Kdo ti to řekl?“ zeptala se.

Tesla jí neodpověděla, ačkoliv odpověď ji napadla okamžitě. Poprvé jí to řekl Kissoon. Možná to nebyl ten nejspolehlivější zdroj, ale copak to neslyšela mnohokrát i od ostatních? D’Amour tomu věřil přece také. Podle něj byli Iad tím Nepřítelem lidstva, tedy Ďáblem. A copak jí Grillo nevyprávěl o všech těch mužích i ženách, kteří do Atolu posílali seznamy zbraní, kterými by se snad bylo možno bránit, kdyby Iad přišli?

Ale ta žena se stále ještě smála. „Iad sem přicházejí ze stejného důvodu jako my,“ řekla. „Chtějí žít mezi zázraky.“

„Tady žádné nejsou,“ namítla Phoebe. „Tady ne.“

Zpěvačka zvážněla. „Možná už mezi nimi žijete tak dlouho,“ řekla, „že už je nevidíte.“

Zeptej se jí na ty kříže, připomněl jí Raul.

„Pravda," souhlasila Tesla. „A co tihle?" ukázala prstem přes rameno.
„Chtěl to Požehnaný. Říkal, že jsou to špehové a nepřátelé míru."
„Proč je ale zabíjíte takhle?" zeptala se Phoebe. „Je to přece hrozné."
Zpěvačka se zatvářila nechápavě. „Požehnaný říkal, že je to pro ně nejlepší."
„Nejlepší?" podivila se Tesla. „Tohle?"
„Copak se to nepíše v jedné z vašich svatých knih? Přece tak umřel bůh…"
„To ano, ale…"
„A spojil se tak se svým otcem nebo matkou."
„S otcem," upřesnila Phoebe.
„Odpusťte mi mou nevědomost. Nepamatuji si příběhy. Jen písně, to je něco jiného. Jednou slyším píseň a už si ji pamatuji napořád. Ale vtip, klepy, nebo dokonce příběhy…" Luskla prsty. „Hned to zapomenu!"
Co když mluví pravdu, zamumlal Raul.
„O tom ukřižování?"
O Iad. Možná jsme to nepochopili hned na začátku.
„A to se sem jdou jen dívat?" namítla Tesla. „Tomu nevěřím. Vzpomínáš si na Smyčku?" Znovu si představila podobu Iad, jejich ohromná a nečistá těla. Dokonce i teď, po pěti letech, se při té představě otřásla hnusem. Možná, že Iad nejsou Ďábel, ale rozhodně se s nimi nedá normálně žít.
„Připojíte se?" zvala je zpěvačka.
„K čemu?"
„Ptala se, jestli může kouřit," řekla jí Phoebe. „Neslyšela jsi?"
„Přemýšlela jsem."
„A o čem?"
„O tom, jak ničemu nerozumím."
Zpěvačka si zapalovala další cigaretu. Nekouřila hašiš ani nic podobného. Kouř voněl nasládle, skoro jako skořicový cukr. Zhluboka vdechla.
„Znovu," nařídila jí Tesla. „Udělej to znovu." Žena se zatvářila nechápavě, ale poslechla. „A ještě," nařizovala jí Tesla a přitom ji ústím hlavně důrazně rýpla do spánku. Žena se nadechla ještě dvakrát. „Fajn," řekla spokojeně Tesla, když se konečně na zpěvaččině tváři rozlil blažený úsměv a její víčka se zavřela. „A ještě jednou."
Žena se nadechla ještě jednou, ale to už ji droga ovládla úplně. Ruka jí spadla k bokům a cigareta jí vypadla z prstů. Tesla ji zdvihla, uhasila a zastrčila do kapsy.
„Může se to hodit," vysvětlila udivené Phoebe. „Tak jdeme."
Až teď si Tesla uvědomila, že vzlykání utichlo docela. Poslední ze špehů – ukřižovaných podle své víry – právě zemřel. Teď už se může podívat.
Ne – chtěl ji varovat Raul, ale bylo pozdě. Už se otočila a dívala se.
Na prostředním kříži visela Kate Farrellová s nahým a rozdrásaným břichem. Po její levé straně visel Edward a napravo…
„Lucien."
Byl na tom asi nejhůř ze všech tří a byl také skoro nahý. Jeho úzký bledý hrudník pokrývaly krvavé potůčky a skloněnou tvář mu k Teslině úlevě téměř úplně skrývaly vlasy.
Tesla prudce vydechla a rázem ji opustila všechna síla. Ruka s pistolí jí klesla. Upustila pistoli na zem a vzápětí si přitiskla obě ruce na ústa.
„Ty ho znáš?" zeptala se jí Phoebe.
„Znám všechny," hlesla Tesla. „Všechny."
Phoebe ji pevně objala. „Teď už pro ně nemůžeme dělat nic."
„On byl naživu…" řekla Tesla a ta myšlenka jí projela mozkem jako nůž, „… on byl naživu a já jsem se na něj ani nepodívala. Bývala bych ho mohla zachránit."
„Nevěděla jsi, že je to on," řekla Phoebe.
Začala Teslu chlácholit a přitom ji pomalu odváděla z toho strašného místa. Tesla ale vzdorovala a nechtěla z Luciena spustit oči. Vypadal tak zuboženě a bezbranně. Musí ho alespoň sundat. Když ho tady nechá, bude tady jako na výstavě a brzy ho začne ožírat zvěř a oklovávat ptáci. To pomyšlení bylo nad její síly.
Někde v zákoutí svého mozku slyšela Raulův hlas: Phoebe má pravdu.
„Nech mě být."
Ty mu už nepomůžeš. A navíc: není to tvoje vina. On šel svojí cestou a my zase jinou.
„On byl naživu."
Možná.
„Viděl mě."
Jestli tomu chceš věřit, řekl Raul, tak si tomu věř. Asi tě nepřesvědčím o opaku. Ale jestli tě viděl, možná proto se vzdal.
„Cože?"
Mohl na tebe přece zavolat, ne? Možná, že tě viděl a řekl si: Už toho mám dost.
Do očí se jí začaly drát slzy.
„Dost?"
Ano. Nemusí to být vždycky taková hrůza. Dokonce ani tohle ne.
Tomu nemohla věřit. Nikdy, až do smrti.

Cože to říkal, že jsme? Nádoby na něco…
„Nekonečna. Nádoby nekonečna.“
„Co jsi říkala?“ zamumlala Phoebe.
„Tím se chtěl stát,“ řekla jí Tesla.
Ne, opravil ji Raul. Tím byl.
Tesla přikývla. „Víš,“ obrátila se k Phoebe, „mám v sobě jednu dobrou duši. Jen je škoda, že není moje.“
Potom Phoebe dovolila, aby ji otočila a odvedla ji pryč, směrem k bráně.

kapitola 36

Konečně Joeho uchvátil proud, vynesl ho z temnot a nesl ho pryč stejnou cestou jako předtím Fanacapan. Joe to téměř nevnímal. Vlastně skoro ani nevnímal, že žije. Stále se potácel mezi vědomím a bezvědomím a oči otvíral jen na okamžik. Pak nad sebou viděl bouřlivou oblohu, jako kdyby si moře i obloha vyměnily místa. Jednou, když opět otevřel oči, viděl něco, co považoval za hořící ptáky, padající z oblohy jako meteority. A jednou zaznamenal koutkem oka nějaký záblesk, a když otočil hlavu, zahlédl jednoho ze ‘shu, rychle mizícího v okolních vodách. Při tom pohledu si vzpomněl na rozhovor, který s Noem vedl na břehu – Když potěšíš jednoho, potěšíš všechny –, a znovu se propadl do bezvědomí, tentokrát ale podivně uklidněn a s myšlenkou, že ho i tenhle ‘shu zná a snad ho tím bouřlivým mořem někam vede.

Téměř stále měl však v paměti Phoebe v travinách: viděl její stoupající a klesající bledé tělo. A dokonce i v bezvědomí ronil slzy při myšlence, že ho opustila a odešla zpátky do světa živých a že jemu už nezbývá nic jiného než na ni vzpomínat.

Nakonec vybledly i sny o Phoebe a jen se vznášel v nějakém tmavém kouři, příliš slabý i na to, aby přemýšlel. Kolem něj pluly lodi, ale on je neviděl. Kdyby je viděl – kdyby viděl, jak se kolébají, a slyšel praskání jejich palub, přeplněných davy lidí prchajících z Ephemeris – možná by se pokusil zachytit nějakého visícího provazu a vytáhnout se nahoru, než aby se dál nechal unášet k souostroví. Nebo by ho možná zděšený výraz ve tvářích prchajících lidí připravil na to, co ho na břehu čeká. Ale Joe neviděl a nevěděl nic, jen proud ho unášel mezi zbytky rozbitých lodí, které zahubili jejich kapitáni a ve kterých našli smrt cestující. Hladinu pokrývala vrstva žlutého popela a kolem něj se míhaly jako hořící ptáci ohnivé záblesky.

Moře bylo stále mělčí a méně hrozivé a nakonec ho vlny vynesly na břeh ostrova, který byl v dávných a slavných dobách nazýván ostrov Mem-é b‘Kether Sabbat. Tam krvácející ležel mezi zbytky vyvrženými mořem na břeh, nevěděl o sobě a o ničem okolo a ostrov, na kterém ležel, se řítil vstříc své záhubě, protože se k němu blížili Iad Uroboros.

Vzdálenost mezi ostrovem Mem-é b‘Kether Sabbat a svahem, po kterém šplhaly Tesla a Phoebe, se nedala přesně určit. Ačkoliv se celé generace myslitelů jak v Kosmu, tak v Metakosmu pokoušely vyvinout teorii pro měření vzdáleností mezi dvěma světy, existovalo mnoho jednotlivých názorů. Jediná věc, na které se badatelé shodovali, byla, že taková vzdálenost se nedá měřit pravítkem ani normálními mírami. Přece jen, není to vzdálenost mezi dvěma body, ale mezi dvěma stavy. Někteří tvrdili, že je nutné nazírat na věc ze symbolického hlediska, asi jako na vztah mezi božstvem a jeho uctívačem. A tak navrhovali zcela nové míry, které by se daly používat na všechny takové případy. Jiní namítali, že při přechodu z Helter Incendo do moře Podstaty podstupuje duše takové změny, že nejlepší způsob popisu a analýzy vzdáleností – pokud je mezi světy nějaká vzdálenost, o čemž pochybovali – by se měl odvodit z termínů spirituální transformace. I tento pojem byl ovšem podle nich poněkud nejistý, neboť co jednoho člověka pozvedne, může druhého snížit.

Poslední skupinu tvořili ti, kteří tvrdili, že vztah mezi Sapas Humana a mořem snění existuje jen v mysli, a proto musí nutně každý pokus o změření jejich vzdálenosti ztroskotat. Jejich názorem bylo, že nikdo nemůže uspět v měření vzdálenosti myšlenek. Někteří z jejich oponentů je proto obviňovali z poraženeckých myšlenek a jiní ze zneužívání metafyziky. Lidé vstupují do moře snění pouze třikrát, připomínali. Pro zbytek jejich života zůstává moře snění dál než jen o pouhou myšlenku. Není tomu tak, namítal vůdce této skupiny – mystik z Joomu, zvaný Carasophia. Podle něj se stěna mezi Kosmem a Metakosmem pomalu ztenčuje a brzy zmizí docela. V tom okamžiku se mysli Sapas Humana, které se teď zdají tak směšně jednoduché, otevřou zázrakům.

Carasophia pro své teorie zemřel při atentátu uprostřed slunečnicového pole u městečka Eliphas, ale kdyby mohl číst v myslích lidí pozorujících trasu slavnostní přehlídky v Everville, našel by pro své hypotézy mnoho důkazů. Dnes snili všichni lidé s otevřenýma očima.

Rodiče snili o dětské svobodě a jejich děti o rodičovské moci.

Milenci pozorovali nadcházející noc jeden druhému v očích a starci viděli totéž, při pohledu na oblohu nebo na své ruce.

Lidé snili o sexu, o zapomnění, o cirkuse i o orgiích.

A u okna, ze kterého nedávno vypadl, seděl muž snící o tom, jaké to bude, až bude mít Umění jen pro sebe a až pro něj zmizí hranice času i prostoru.

„Owene?“

Buddenbaum nečekal, že toho chlapce ještě někdy uvidí; alespoň ne dnes. Ale teď byl tady a tvářil se stejně bezstarostně jako vždycky.

„Podívejme se…“

„Jak je?“ zeptal se Seth.
„Lepší se to.“
„To je fajn. Přinesl jsem studené pivo.“
„Dobrý nápad.“
„Ber to jako nabídku ke smíru.“
„Nabídka přijata,“ řekl Buddenbaum. „Pojď sem a posaď se.“ Položil dlaň na prkna vedle sebe. „Vypadáš unaveně.“
„Moc jsem toho nenaspal.“
„Slyšel jsi zase rány v nebi?“
„Ne. Myslel jsem na tebe.“
„Pane Bože.“
„Ale v dobrém,“ dodal Seth a posadil se vedle Buddenbauma.
„Opravdu?“
„Opravdu. Chci jít s tebou, Owene.“
„Jít? Kam?“
„Kamkoliv půjdeš.“
„Já nikam nejdu,“ řekl Owen.
„Takže budeš bydlet v Everville?“
„Já nikam nejdu.“
„Jestli tím chceš naznačit, že mě nechceš s sebou,“ řekl Seth, „tak proč mi prostě neřekneš, abych šel pryč?“
„To vůbec nechci naznačit,“ odpověděl mu Owen.
„Já ti nerozumím.“
Owen vykoukl z okna a zřejmě nad něčím přemýšlel. „Vím toho o tobě tak málo,“ řekl. „Ale stejně…“
„Co?“
„Nikdy jsem nikomu nedůvěřoval,“ řekl Owen. „To je pravda. Chtěl jsem, moc jsem chtěl, ale bál jsem se zklamání.“ Podíval se na Setha. „Já vím, že jsem se tím připravil o hodně,“ pokračoval, „možná dokonce i o lásku. Ale tak jsem se jednou rozhodl, a to mě zachránilo před zklamáním.“
„Ty jsi nikdy neměl nikoho rád?“
„Denně. V Itálii dokonce každou hodinu. Všichni byli tak lehkomyslní. Ale láska? Ne. Nikdy bych nemohl někomu důvěřovat tak, abych ho miloval.“ Zhluboka si povzdechl. „A teď už je skoro pozdě.“
„Proč?“
„Protože sentimentální láska je lidský cit a tomu už dlouho podléhat nebudu. Tak. Už jsem řekl příliš.“
„To jako… že už nebudeš člověk?“
„Přesně tak.“
„Kvůli těm avatárám?“
„Tak trochu.“
„Můžeš mi to vysvětlit víc?“
„Postav se,“ řekl mu Owen a vytáhl Setha k oknu. „Teď se podívej ven.“ Seth poslechl. Owen stál za ním a položil mu dlaně na ramena. „Teď se podívej na tu křižovatku.“
Na ulici nejezdila žádná auta. Dokud průvod neskončí, změnily se všechny ulice v pěší zónu..
„Na co se mám dívat?“ chtěl vědět Seth.
„Uvidíš,“ řekl mu Owen a rukama mu jemně mnul krk.
„To mi dáváš masáž?“
„Buď chvíli zticha a poddej se tomu,“ nařídil mu Owen.
Seth cítil na krku nějaké šimrání, které se mu brzy rozšířilo do celé hlavy. Blaženě vydechl. „To je příjemné.“
„Pořád se dívej na silnici.“
„Kdybys…“ Seth náhle ztichl. Zalapal po dechu a pevně sevřel okraje parapetu. „Bože. Pane Bože.“
Ulice jako by tála. Silnice se změnily v řeky tekuté lávy lemované třepetajícími se rudými a zlatými praporky. Všechny ty čtyři řeky plynuly ke středu křižovatky, postupně se projasňovaly a zužovaly, takže na soutoku už vypadaly jen jako planoucí stuhy, zářící tak nesnesitelně oslnivým světlem, že se na ně Seth mohl dívat jen chviličku.
„Co je to?“ vydechl.
„Nádhera, viď?“
„Bože, to jo. To jsi udělal ty?“
„Takováhle věc se nedá udělat, Sethi. Nedá se jen tak vytvořit. Člověk jí může jen dát počáteční impuls.“
„Takže ty jsi tomu ten impuls dal?“
„Ano. Už dávno.“
„Ale ještě jsi mi neřekl, co to je.“
„Je to pozvání k tanci,“ zašeptal Sethovi do ucha Owen.
„K jakému tanci?“
„K tanci bytí a proměn,“ řekl Owen. „Dívej se na to a zapomeneš na všechny ty bušící anděly v nebi. Tady začínají zázraky.“
„Kde se setkávají cesty.“
„Přesně tak.“
„Moje cesta končí na rozcestí. To jsi říkal předtím.“
„Tak si na to potom vzpomeň,“ řekl Owen teď už hlasitě. „Vzpomeň si, že jsem ti nikdy nelhal. Nikdy jsem netvrdil, že

jsem tady navždy.“

„Ne, to ne. Já bych to moc chtěl, ale ty jsi to opravdu neříkal.“

„Dokud si takhle rozumíme, můžeme si užívat.“

Seth se otočil od okna. „Asi už se na to nemůžu dívat. Je mi z toho špatně.“

Owen mu lehce přejel rukou po hlavě. „Tak,“ řekl. „Je to pryč.“

Seth se znovu podíval na křižovatku. Vidění opravdu zmizelo. „Co se tady stane?“ zeptal se Owena. „Budeš tady stát na křižovatce a něco tě odnese pryč?“

„To není tak jednoduché,“ řekl Owen.

„Tak co?“

„To ještě sám nevím.“

„Ale ty víš, co se s tebou nakonec stane?“

„Vím, že už mě nebude poutat čas. Minulost, budoucnost a snivý moment mezi tím bude jeden nesmrtelný den…“ pomalu umlkal a poslední slovo už jen zašeptal.

„Co je ten snivý moment?“ zeptal se ho Seth.

Owen si chlapce přitáhl blíž a políbil ho na rty. „Na to přijdeš sám,“ řekl.

„Ale já tě potřebuju,“ řekl Seth. „Nechci, abys odešel, Owene.“

„Já musím,“ řekl Buddenbaum. „Bojím se, že v tomhle nemám na výběr.“

„Ale máš. Mohl bys tu zůstat se mnou, alespoň na chvíli. Mohl bys mě něco naučit.“ Pohladil Owena po hrudi. „A v přestávkách bychom mohli…“ teď Owenovi přejel přes břicho a začal mu rozepínat pásek kalhot, „… spolu spát.“

„Musíš pochopit, že jsem čekal dlouho,“ řekl Owen. „Stálo mě to tolik času, plánování a manipulování s lidmi, než jsem se sem dostal. Nebylo to jednoduché, to mi věř. Skoro jsem to už několikrát vzdal.“ Seth mu už rozepl pásek a teď mu rozepínal kalhoty. Owen stále mluvil, jako kdyby si chlapcova počínání nevšímal. „Ale nevzdal jsem se,“ dokončil.

Sethovy prsty zajely do Owenova rozkroku. Rázem pochopil, že Owen svou lhostejnost jen předstírá.

„Vidíš!“ řekl Seth a sevřel svůj nález do dlaně.

„To jsi vždycky takhle při chuti?“ zeptal se ho Owen.

„Nevím,“ řekl Seth. „Všechno, co bylo, než jsem tě potkal…“ pokrčil rameny, „… nějak jsem to zapomněl.“

„Nemluv hloupě.“

„Je to tak. Čekal jsem, až přijdeš. Věděl jsem to. Možná jsem nevěděl, jak budeš vypadat…“

„Poslouchej.“

„Poslouchám.“

„Já nejsem žádná tvoje věčná láska.“

„Jak to víš?“

„Protože nemůžu být tím, co ty chceš. Nemůžu tu s tebou zůstat.“

Seth ho stále hladil. „No a?“ řekl.

„To znamená, že si musíš najít někoho jiného.“

„Ne. Můžeš mě vzít s sebou,“ řekl Seth. „Do toho tance.“ Vyhlédl z okna na tvrdou šedivou silnici. „Kdybych tam byl s tebou, snesl bych to.“

„To si nemyslím.“

„Opravdu! Dej mi šanci.“ Klekl si před Owenem na zem a vzal ho do úst. „Jen si představ, jaké by to bylo,“ řekl v přestávce mezi svým snažením. „Kdybychom tam byli oba.“

„Ty nevíš, co chceš.“

„Tak mi to řekni. Nauč mě to. Můžu být vším, co chceš. Věř mi.“

Owen chlapce pohladil po tváři. „Věřím ti,“ řekl. „Už jednou jsem ti řekl, že jsi pozoruhodný chlapec.“

Seth se na něj usmál. Potom ho znovu vzal do úst a začal sát. Neměl žádnou zvláštní techniku, ale jeho nadšení pro věc zaručovalo, že na ni brzy přijde. Owen mu prsty prohrábl vlasy a roztřeseně vydechl. V takových chvílích většinou zapomínal na všechny své starosti, ale ne teď. Možná to byl právě ten pocit, že je konečně u cíle, který mu dovoloval naplno prožít všechny dnešní zážitky – jako poslední snídani, poslední odpoledne, poslední sexuální akt – a možná to bylo jen tím, že to s ním ten chlapec uměl, ale všechny ty blažené pocity se dnes zdály krystalicky čisté.

K čemu je žít jeden nesmrtelný den, když to bude napořád? přemýšlel. Bude žít věčně jako moudrý samotář. Kdyby si mohl vybrat, možná by si za společníka vybral někoho, kdo by lépe odpovídal jeho ideálu, ale až se venku uvolní síly evoluce, nebude těžké přetvořit vzhled tohoto chlapce a trochu mu zúžit boky. Podíval se na pilně se činícího Setha.

„Ty se opravdu učíš rychle,“ řekl. Chlapec se spokojeně usmál, aniž by třeba jen na vteřinku přestal ve své práci. „Dělej, dělej,“ vydechl Owen a pohroužil se do Setbových úst celou svou délkou. Seth se zakuckal, ale přijal výzvu. „Bože,“ vydechl Owen. „Ty ale umíš člověka přesvědčit, víš to?“ Pohladil Sethův obličej. Lícní kosti měl příliš nízko a nos samý hrbolek. Vlasy budou potřebovat přetvořit úplně. Možná by mu měl udělat černé kudrny, jako mají postavy na Botticelliho obrazech? Nebo z něj má udělat sluncem vybledlého blondýna s ofinou? Teď se ale naštěstí ještě nemusí rozhodovat. Rozhodne se později. Těsně předtím, než se setká přítomnost s budoucností.

V klíně ucítil povědomý třas.

„To stačí,“ řekl tiše. „Ještě nechci skončit.“

Chlapec ho ale nehodlal poslechnout. Se zavřenýma očima se oddával své práci tak zaujatě, až se u kořene Owenova penisu tvořila z jeho slin hustá pěna.

Je jako Venuše, napadlo Owena. Vynořuje se z pěny.

Ta myšlenka byla tak zábavná, že se ji zaobíral ještě chvíli, ale ta stačila, aby ho pilné Sethovy rty dovedly až ke zlomu.

„Ne!“ vykřikl a silou se Sethovi vytrhl. Na chvíli myslel, že prohrál. Třásl se a zavřel oči, aby neviděl svůdně klečícího Setha s bradou potřísněnou slinami. Silně se štípl, aby se trochu uklidnil.

„To bylo těsně,“ vydechl.

„Myslel jsem, že to tak chceš.“

Seth otevřel oči. Někdy během aktu si stačil rozepnout a stáhnout kalhoty. Rukou si pohrával se svým ztuhlým údem.

„Nemám čas se pak vzpamatovávat,“ řekl Owen. „Neměl jsem tě nechat začínat, ale…“

„Ty jsi mi dal pusu první,“ řekl Seth vyčítavě.

„Mea culpa,“ přiznal Owen a zdvihl ruce v žertovném uznání porážky. „Příště budu chytřejší.“

Seth se zatvářil smutně. „Žádné příště přece nebude, ne?“ řekl.

„Sethe…“

„Nemusíš mi lhát,“ odpověděl chlapec a znovu si natáhl kalhoty. „Nejsem hloupý.“

„Ne, to nejsi,“ řekl Owen. „Vstaň, ano?“ Seth se postavil a dlaní si utřel sliny z brady a tváří. „Jen proto, že nejsi hloupý, jsem ti řekl to, co jsem ti řekl. Svěřil jsem ti tajemství, které nikdo jiný nezná.“

„Proč?“

„Popravdě řečeno, nevím. Možná proto, že tě potřebuji víc, než jsem si myslel.“

„Ale jak dlouho?“

„Netlač na mě, Sethe. Tady mám práci. Musím si být jistý, že neztratím to, o co jsem tak bojoval, když se tě pokusím vzít s sebou.“

„A to bys mohl?“

„Řekl jsem: Netlač na mě.“ Seth svěsil hlavu. „A tohle na mě taky nezkoušej. Podívej se na mě.“ Seth pomalu zvedl oči. Měl je plné slz. „Nemohu za tebe zodpovídat, chlapče. Rozumíš mi?“ Seth přikývl. „Já nevím, co se stane se mnou. Nevím to přesně. Vím jen, že to zabilo mnoho lidí přede mnou, kteří se odvážili připojit k tanci a najednou zjistili, že neznají kroky.“ Pokrčil rameny a povzdechl si. „Nevím, co k tobě cítím, Sethe, ale vím, že ti nechci ublížit. To bych si nikdy neodpustil. Na druhé straně ale,“ vzal chlapcovu bradu do prstů a přitáhl si ho k sobě, „zdá se, že naše osudy jsou nějak spojené.“ Seth otevřel ústa a chtěl něco říct, ale Owen ho přísným pohledem zarazil. „A už o tom nechci mluvit,“ řekl.

„Nechtěl jsem o tom mluvit.“

„Ale chtěl.“

„O tomhle ne.“

„A o čem?“

„Chtěl jsem říct, že slyším hudbu. Poslouchej.“

Měl pravdu. Rozbitým oknem dovnitř doléhaly zvuky trubek a bubnů.

„Průvod vyrazil,“ řekl Seth.

„Konečně,“ zaradoval se Owen a sklouzl očima ze Setha na křižovatku pod oknem. „Tak, chlapče, teď něco uvidíme…“

kapitola 37

Zastav se na chvíli, řekl Raul.

Tesla se zastavila a Phoebe se postavila vedle ní.

Nehýbej se.

Deset nebo dvanáct metrů před sebou zahlédla Tesla nějaký pohyb. Do svahu šplhaly čtyři postavy. Jednou z nich byl zřejmě ten záhadný tesař. Phoebe je uviděla také a strachy zadržela dech. Kdyby se jeden z těch čtyř ohlédl, byl by konec. Tesla věděla, že s trochou štěstí by mohla dva z těch čtyř zastřelit, než by se k nim dostali, ale každý z té čtveřice vypadal na to, že by je obě dokázal zabít jediným mávnutím ruky.

Žádní krasavci to tedy nejsou, poznamenal Raul.

A nepřehánět. Všichni čtyři byli neobyčejně ošklivý, což ještě zdůrazňoval zvláštní styl jejich chůze, při kterém se jeden druhému opírali o ramena. První z nich byl určitě ten nejhubenější živý člověk na světě. Černá kůže se mu napínala přes vystouplé kosti a oči měl jako živý oheň. Po jeho boku kráčel muž stejně ošklivý, jako byl jeho soused vychrtlý, v jakémsi rouchu potřísněném blátem nebo krví. Jeho hruď pokrývala síť škrábanců a drápanců, jejichž původcem byla podivná okřídlená rudá bytost s drápy – vypadala jako kříženec mezi langustou a papouškem – která mu visela na prsou jako kojenec. Třetí v řadě byl ten tesař. Byl největší ze všech a vypadal nejsilnější. Při chůzi si pohvizdoval nějakou veselou melodii. Poslední v řadě a nejblíž k Tesle i Phoebe kráčel muž s nažloutlou lesklou kůží, pokrytou něčím, co vypadalo jako spousta klíšťat. Oči měl vystouplé a bradu ustupující dozadu hned pod zkřivenými ústy.

Zřejmě nijak nespěchali. Kráčeli pomalu, povídali si, smáli se a byli svým rozhovorem zřejmě tak zaujatí, že je ani nenapadlo se ohlédnout.

Nakonec zmizeli v mlze.

„Hrůza,“ ulevila si Phoebe.

„Už jsem viděla horší,“ poznamenala Tesla a znovu začala šplhat do svahu. Phoebe se jí držela po boku.

Mlha kolem nich se sotva znatelně posunovala tam a zpět, asi jako mořské vlny na břehu.

„Bože můj,“ zamumlala Phoebe a ukázala na zem. Zem pod jejich nohama se pohybovala spolu s mlhou. Hýbala se tráva, hlína, dokonce i kamení, nejdřív vzhůru po svahu, pak zase dolů a opět nahoru. Některé menší oblázky se dokonce valily vzhůru do svahu, což bylo samo o sobě dost podivné, ale ještě podivnější bylo, co ta neznámá síla prováděla s okolní skálou. Tady, těsně před bránou skála nepraskala, jen jako by změkla a pohybovala se ve stejném

rytmu jako tráva, hlína i mlha.

„Přihořívá," řekla Tesla, když si toho pohybu všimla. Stejný neobyčejný pohled se jí naskytl v domě Buddyho Vance: zdánlivě skutečné a pevné předměty ztrácely svou pevnost a začaly se ohýbat jako změklý karamel. Jenže ve Vanceho domě to byla živelná katastrofa. Tady ne. Tady byl jen ten zvláštní rytmický pohyb – Příliv, poznamenal tiše Raul – a skály jako by samy pomalu plynuly k bráně, místo aby je do ní násilně vtahoval vír jako v domě Buddyho Vance. Tesla byla stále ještě příliš šokovaná Lucienovou smrtí, než aby si toho úkazu všímala blíž, ale přesto jí projel záchvěv nedočkavosti. Jsou už blízko brány, o tom není pochyb. Ještě pár metrů a uvidí moře Podstaty. A i kdyby ta zpěvačka měla pravdu a nebyly tam žádné zázraky, stejně by bylo ohromné vidět oceán, ve kterém se všechno rodí.

Někde blízko se ozval smích. Tentokrát se Tesla ani Phoebe nezastavily, naopak, zrychlily krok. Pohyb mlhy a země byl každým krokem znatelnější. Jako spodní proud jim podrážel nohy a vtahoval je dopředu, a i když zatím nebyl příliš silný, Tesla předpokládala, že o pár kroků dál zesílí tak, že mu nebude možné odolat.

Je mi nějak divně, řekl Raul.

„Jak divně?"

Jako… já nevím… jako kdybych tady nebyl v bezpečí, odpověděl.

Ještě než se ho mohla vyptat na podrobnosti, prošla zemí i vzduchem obzvlášť silná vlna a mlha před nimi se rozplynula. Tesla udiveně vykřikla. Před sebou neviděla vrcholek hory, ale úplně jinou krajinu. Viděla barevnou oblohu a pobřeží, na které dorážely tmavé a zpěněné vlny moře snění.

Phoebe pustila Teslinu ruku. „Tomu nevěřím," řekla. „Vidím to, ale stejně…"

Teslo…

„Nádhera, viď?"

Drž mě.

„Cože?"

Něco mě táhne pryč.

„Ty máš pořád něco."

Teslo! Tohle není vtip! V jeho hlase zněla panika. Nechoď už blíž.

„Já musím," řekla Tesla. Phoebe už byla tři kroky před ní a nespouštěla oči z pobřeží. „Dám pozor." Zavolala na Phoebe. „Zpomal!" Ale Phoebe jako by ji neslyšela, spěchala dopředu k tomu čarokrásnému výhledu před sebou, až se najednou země pod ní prudce pohnula a Phoebe upadla na zem. Upadla s výkřikem dost hlasitým na to, aby ho slyšel každý v okruhu nejméně dvaceti metrů. Zvedala se jen těžce.

Tesla jí spěchala na pomoc. Země i vzduch se náhle pohybovaly dost rychle, jako kdyby je jejich rozčilení probudilo ze spánku. Popadla Phoebe za ruku a pomohla jí vstát, což nebylo nijak lehké.

„Nic mi není," prudce oddechovala Phoebe. „Opravdu, nic." Pohlédla na Teslu. „Můžeš se vrátit."

Poslechni ji, řekl Raul třesoucím se hlasem.

„Už jsi mi pomohla dost," pokračovala Phoebe. „Teď už se tam dostanu i sama." Objala Teslu kolem ramen. „Díky," řekla. „Už ti někdo řekl, že jsi skvělá?"

„Dávej na sebe pozor," požádala ji Tesla.

„Budu," odpověděla Phoebe a vyprostila se z jejího objetí. Otočila se k pobřeží.

„Myslela jsem to vážně," zavolala za ní Tesla.

„Co?"

„Já…"

Neměla čas dokončit tu větu, protože její pozornost upoutala postava, která se vynořila na pobřeží před Phoebe. Byla to jedna z těch bytostí, kterou už viděla. Byl to muž s přísnýma a přitom úskočně hluboko zapadlýma očima. Na bradě i tvářích mu tu a tam vyráželo nejméně deset malých hnědavých knírků. Byly tak zakroucené, že vypadaly skoro jako růžky. V jedné ruce nesl malou hůl. Druhou si přizvedával cípy svého vlajícího roucha, z něhož trčely dvě dlouhé vychrtlé nohy, mezi kterými si hrály na honěnou tři naprosto stejné děti. Jejich hra ho ale nezaujala natolik, aby si nevšiml dvou žen u brány, a podle výrazu jeho tváře bylo jasné, že poznal, že ty ženy nepatří k jeho průvodu. Vykřikl: „Gamalieli! Ke mně! Mutepe! Ke mně! Bartho! Swanky! Ke mně! Ke mně!"

Phoebe se otočila a podívala se na Teslu. Ve tváři měla zoufalství. Od pobřeží ji dělilo sotva deset kroků, ale přesto bylo dál než druhý konec vesmíru.

„Běž!" vykřikla Tesla a namířila pistoli Lourdes na muže stojícího jí v cestě.

Ten ale v tom okamžiku pozvedl svou hůl. Tesla viděla kolem jejího hrotu nějaké záblesky, pravděpodobně koncentrující se energie…

To je zbraň! vykřikl Raul.

Tesla nečekala, jestli se jeho předpoklad potvrdí. Vypálila. Kulka zasáhla muže do břicha, níž, než mířila. Muž upustil cípy roucha i hůl a zaječel tak pronikavě, že Teslu mimoděk napadlo, jestli z něj neudělala eunucha. Děti se přestaly smát a také se rozkřičely. Muž stále křičel a klopýtal kupředu. Tesla viděla jeho drobné zuby.

Jedno z dětí se prosmyklo kolem Phoebe a naprosto lhostejné k namířené pistoli začalo volat: „Pomozte Požehnanému Zurymu!"

„Běž!" zavolala Tesla znovu na Phoebe, ale její výkřik zanikl v Zuryho sténání a jeku dětí. Mlha křik netlumila, spíše naopak, takže se zdálo, že se křikem třese i země pod jejich nohama.

Podle Phoebina zmateného výrazu bylo zřejmé, že i ona je příliš vyvedená z míry, než aby využila příležitosti a utekla. Tesla na ni znovu zavolala a rozběhla se k ní, aby ji prostrčila bránou.

Stůj! ječel Raul. Neudržím se!

A nebyl sám, kdo měl potíže. Okolní hluk i pohyb naprosto zmátl Tesliny smysly. Její pohled jako by předběhl její tělo

a několik vteřin jako by se dívala na své tělo, stojící na přelomu mezi Kosmem a Metakosmem. Možná by tak zůstala stát navěky, ale Phoebe k ní natáhla ruku a její dotek Teslu probral.

„Běž přece!“ zavolala na Phoebe a ohlédla se, co dělá Zury. Ten ale Phoebe v útěku bránit nemohl. Zhroucený na kolenou, dávil krev.

„Pojď taky!“ vykřikla Phoebe.

„Nemůžu.“

„Zpátky taky nemůžeš!“ naléhala Phoebe. „Zabijou tě.“

„Ne, když…“

Teslo…? křičel Raul.

„… rychle. Tak rychle, proboha.“

Tessllloooo…?

„Dobře!“ řekla mu a odstrčila od sebe Phoebe.

A Phoebe šla, brodila se po kotníky rozměklou skálou.

Tessllloooo…

„Už jdu!“ oznámila Tesla a odvrátila se od Phoebe, aby se dostala na pevnou zem.

Vzápětí jí ale projel pocit podivné dezorientace, jako kdyby ji opouštěl zdravý rozum. Tesla rázem strnula – její záměr, vůle i vzpomínky – to všechno ji na okamžik opustilo. Na vteřinu necítila nic: strach, ani bolest. Prostě jen roztřeseně stála. Lourdes jí vyklouzla z ruky a zmizela v rozměklé skále. Potom se jí smysly vrátily stejně rychle, jako ji opustily. Hlava ji rozbolela jako nikdy předtím a z nosu se jí spustila krev. Tesle se ale podařilo dostat na pevnou zem.

Tam ji už čekalo nepříjemné překvapení v podobě Gamaliela, Mutepa, Bartha a Swankyho.

Na útěk už Tesle nezbývaly síly. Doufala jen, že ji za to, že zranila Zuryho, nezabijí na místě. Tesař se k ní rozběhl první. Tesla se ohlédla přes rameno, aby se podívala na Phoebe, a potěšilo ji, když viděla, že zmizela z prahu a kráčí po pobřeží.

„Tak to je něco,“ řekla Raulovi. Ten ale neodpověděl. „Promiň,“ řekla ještě. „Snažila jsem se.“

Tesař byl jen krok od ní a už po ní natahoval ruku.

„Neopovaž se jí dotknout,“ řekl něčí hlas.

Tesla zdvihla svou bolavou hlavu. Ten někdo právě vycházel z mlhy a mířil na ně pistolí. Nemířil na Teslu, ale na zraněného Požehnaného.

„Běž pryč, Teslo,“ řekl ten muž.

Tesla přimhouřila oči, aby lépe viděla tvář svého zachránce.

„D’Amoure?“

Ten se na ni jen unaveně zašklebil. „Já osobně,“ řekl. „Půjdeš se mnou?“

Tesař stál nepohnutě na krok od Tesly a zjevně se nemohl dočkat, až jí dá za vyučenou. „Ať jde pryč,“ nařídil Zurymu D’Amour. „Jinak…“

„Bartho,“ ozval se Požehnaný. „Nech ji jít.“

Tesař zakňučel jako nervózní pes, ale ustoupil Tesle z cesty, když klopýtala k místu, kde stál D’Amour.

„Gamalieli?“ řekl Harry. Černý vychrtlý muž otočil k D’Amourovi hlavu. „Vysvětlíš tady těm bratrům Grimmům, že mám na pistoli zařízení, které vidí i v mlze. Rozumíš, co ti říkám?“ Gamaliel přikývl. „A jestli se kdokoliv z vás v dalších deseti minutách jen pohne, tak mu ustřelím hlavu. Myslím to vážně, věříš mi?“ Namířil důrazně na Zuryho hlavu. Gamaliel sebou trhl. „Takže rozumíš,“ řekl. „Tímhle ho můžu zabít třeba i z města. Z veliké dálky. Rozumíš?“

Nepromluvil Gamaliel, ale jeho tlustý bratr.

„Do-bře,“ řekl a zvedl své tlusté ruce. „Nestřílet, dobře? My se nehýbat. Do-bře? Nestřílet. Dobře?“

„Dobře, dobře,“ řekl D’Amour a začal pomalu ustupovat. „Můžeš utíkat?“ zašeptal Tesle.

„Pokusím se.“

„Tak běž,“ nařídil jí.

Tesla začala utíkat ze svahu dolů, ale nepříliš rychle, aby mohla i na ústupu stále sledovat D’Amoura, couvajícího od Zuryho a čtyř bratrů. D’Amour couval hodnou chvíli, dokud se nepřátelům neztratil z očí, teprve pak se otočil a rozběhl se za Teslou.

„Musíme si pospíšit,“ řekl.

„Ty bys to opravdu mohl udělat?“

„Co.“

„Zastřelit Zuryho i v mlze?“

„Jasně, že ne. Ale doufám, že to nebudou chtít riskovat. A teď už pojď.“

Sestup byl snadnější než výstup, ačkoliv Teslu pořád příšerně bolela hlava. Během deseti minut mlha před nimi zprůhledněla a za chvíli se oba dostali z mlhy ven úplně, do jasného slunečního světla.

„Ještě z toho asi nejsme venku,“ řekl Harry.

„Ty myslíš, že půjdou za námi?“

„To docela určitě,“ řekl D’Amour. „Bartho už si nejspíš připravuje další kříže.“

Tesle se před očima mihl Lucien a zděšeně vyjekla. Přitiskla si ruku na ústa, aby se utišila, ale slzy zadržet nemohla.

„Nedostanou nás,“ uklidňoval ji D’Amour. „Neboj se.“

„To není tím,“ řekla Tesla.

„A co tedy?“

Tesla zavrtěla hlavou. „Později,“ řekla, otočila se a začala sestupovat dolů. Pro slzy téměř neviděla a několikrát

zakopla, ale silou vůle nutila své unavené nohy šlapat dál, až se konečně oba dostali do relativního bezpečí hustého lesa. Až tam trochu zpomalila, jen tu a tam se ohlížela, jestli je D'Amour stále s ní.

Když už byli oba tak udýchaní, že ani nemohli mluvit, začaly se stromy rozestupovat a k jejich uším začaly doléhat nějaké zvuky. Slyšeli hučení Unger's Creek i hluk davu. A také vzdálenou hudbu. Průvod už zřejmě vyrazil.

„No, Mozart to zrovna není," řekla Tesla Raulovi. „Vid'?"

Její podnájemník mlčel.

„Raule?" řekla tentokrát nahlas.

„Něco se stalo?" znepokojil se D'Amour.

Tesla ho umlčela jediným pohledem a znovu se pokusila navázat spojení s Raulem. „Raule…?" řekla znovu. Ticho.

Teď už pořádně vyděšená zavřela oči a vydala se ho hledat. Dvakrát nebo třikrát už se předtím stalo, že se jí takhle schoval, buď ze vzteku, nebo ze strachu, a Tesla ho musela najít a uklidnit. Myšlenkami se vydala na jeho území a přitom ho volala jménem. Žádná odpověď.

Začalo v ní růst hrozné tušení.

„Odpověz mi, Raule," řekla znovu. Ticho. A tak ho hledala tam, kde obvykle byl.

Okamžitě jí bylo jasné, že Raul zmizel. Když se jindy dostala na jeho území jako teď, cítila jasně jeho přítomnost, jako něco cizího ve svých myšlenkách. Teď tu nebylo nic. Žádný vztek, ani lítost.

„Co je?" zeptal se jí starostlivě D'Amour.

„Raul zmizel," řekla mu.

Viděla hned, kdy se to stalo. Ta příšerná bolest a pocit dezorientace na prahu brány nemohly znamenat nic jiného, než jeho vytržení z její mysli.

Tesla otevřela oči. Svět kolem ní – stromy, obloha, D'Amour i hučení potoka, davu i ta hudba – ji po návratu z té strašlivé prázdnoty náhle připadaly úplně ohlušující.

„Víš to jistě?" zeptal se D'Amour.

„Vím."

„A kam zmizel?"

Tesla potřásla hlavou. „Varoval mě hned u té brány. Říkal, že ho něco táhne pryč. Já jsem myslela, že…"

„Že se zbláznil?"

„Jo." Tesla zasténala při vzpomínce na svou hloupost. „Bože! Já jsem ho neposlechla. Jak jsem to mohla udělat?"

„Nemusíš se vztekat nad tím, že nevíš všechno. Jenom Bůh je vševědoucí."

„Nezačínej mi tu s křesťanstvím," řekla Tesla. „To je to poslední, co mě teď zajímá."

„Budeme potřebovat něčí pomoc," řekl D'Amour a ohlédl se zpátky do lesa, odkud přišli. „Ty víš, co se tam nahoře děje, ne?"

„Čekají tam na Iad."

„Správně."

„A Kissoon je hlava uvítacího výboru."

„Ty víš o Kissoonovi?" zeptal se překvapeně D'Amour.

Teslino překvapení ale bylo stejné jako jeho. „Ty ho znáš?"

„Honím ho po celé zemi už dva měsíce."

„Jak jsi zjistil, že je tady?"

„Od jedné ženy. Jmenovala se Maria Nazareno."

„A jak jsi ji našel?"

„Ona našla mě, stejně jako předtím tebe."

Tesla si otřela z tváře pot a prach. „Je mrtvá, že?"

„Ano. Zabil ji Kissoon."

„My jsme nebezpečná dvojka, D'Amoure. Každý, koho potkáme…" nechala větu nedokončenou. Pak se od něj otočila a znovu se vydala lesem dolů.

„Co chceš teď dělat?"

„Někde se posadím a promyslím, co dál."

„Bude ti vadit, když se připojím?"

„Máš snad nějaký plán?"

„Ne."

„To je dobře. Protože já už přestávám věřit tomu, že se dá ještě něco zachránit."

„To jsem netvrdil."

„Ty ne. Ale já ano," řekla Tesla. „Jdou sem, D'Amoure, ať se nám to líbí, nebo ne. Brána je otevřená a oni se k ní hrnou co nejrychleji. Myslím, že je čas se s tím smířit."

Harry se s ní chtěl hádat, ale než mohl něco namítnout, vzpomněl si na svůj rozhovor s Normou. Svět se může změnit, řekla mu tenkrát, ale nikdy nemůže skončit. A co je na změně špatného?

Harry vzhlédl vzhůru do pohupujících se větví a modré oblohy nad nimi a zaposlouchal se do vzdálené hudby a šumění větví. Napadla ho odpověď.

„Svět je fajn tak, jak je," řekl hlasitě, aby ho Tesla slyšela. Ta mu ale neodpověděla. Šla dál směrem k potoku. Když se přebrodila na druhou stranu, dodal, teď už jen pro sebe: „A je to tak dobře." Chtěl se tím utvrdit ve svém právu bránit svět takový, jaký je.

kapitola 38

Pod slovem brána si Phoebe představovala, že ji na druhé straně opravdu bude očekávat brána rozevřená dokořán. Myslela si, že bude možná hezčí než jakákoliv jiná brána, kterou kdy v životě viděla, a rozhodně neočekávala, že tam najde zvonek a dveřníka; byla si však jistá tím, že tam budou nějaké dveře. A až se před nimi ocitne, stiskne kliku a brána se majestátně otevře a pustí ji dál.

Jak se ale mýlila! Přechod mezi dvěma světy se podobal éterové narkóze u zubaře: její mysl bojovala marně o udržení vědomí, které se ztrácelo, ztrácelo…

Na pád si nevzpomínala, ale když znovu otevřela oči, ležela obličejem dolů na zasněžených kamenech. Celá zkřehlá se postavila. Na bílém sněhu viděla několik krvavých skvrnek. Krev kapala z ní. Opatrně si špičkami prstů ohmatala ústa a nos. Krvácela z nosu, ale protože to moc nebolelo, předpokládala, že ho nejspíš nemá zlomený.

Vytáhla z kapsy kapesník. Šaty, které měla na sobě, si vybrala proto, že se chtěla líbit Joeovi, až ji zase uvidí. Teď toho rozhodnutí ale trpce litovala. S kapesníkem u nosu se začala rozhlížet po okolí.

Napravo viděla bránu, kterou se sem dostala. Vypadala spíš jako trhlina v obloze, kterou bylo vidět na druhou stranu, kde bylo světlo a teplo. Pomalu nastával soumrak. Nalevo v mlze viděla tmavé vlnící se moře. A na pobřeží kolem ní bylo nesčetné množství skřehotajících ptáků, připomínajících trochu kormorány. Největší z nich mohli měřit i víc než půl metru, jejich těla byla tmavě skvrnitá a hlavy měli buď zdobené zelenými pírky, nebo úplně maličké a holé. Nejbližší z nich stáli jen dva metry od ní, ale zřejmě se o ni vůbec nezajímali. Phoebe stála a zuby jí drkotaly zimou. Znovu se ohlédla směrem, odkud přišla. Možná by stálo za to risknout ještě návrat, aby si našla nějaké teplejší oblečení? V tomhle přece za chvíli zmrzne.

Takhle uvažovala jen chvilku. Pak na druhé straně zahlédla jedno z dětí Požehnaného, které na ni upřeně civělo. Phoebe se upamatovala na hrůzu, kterou tam prožila. Než ty kříže, to radši zmrzne. Než mohlo dítě vykřiknout, vydala se po pobřeží k vodě. Mlha jí postupně skryla celou bránu i to dítě v ní. Doufala, že ji její případní pronásledovatelé nevidí, právě tak, jako ona je.

U vody bylo ještě chladněji a každá vlna s sebou přinášela závan studeného větru. Zimu jí ale vynahradil výhled na levé straně, kde zahlédla v dálce nějaká světla a obrysy věží a střech. Díky Bohu, pomyslela si. Civilizace. Bez meškání se vydala tím směrem a stále se držela v těsné blízkosti moře, aby v mlze nezabloudila. Po pěti minutách chůze začala mlha postupně řídnout a rozplývat se, až konečně zmizela docela a Phoebe se konečně mohla rozhlédnout pořádně po celém okolí. Ten pohled ji ale příliš nepotěšil. Město bylo stále stejně daleko jako předtím a kamenité pobřeží i samotné moře bylo pusté. Jen obloha nad její hlavou hýřila odstíny tmavě fialových a kovově šedých barev. Hvězdy neviděla žádné, dokonce ani měsíc, ale jiskřící sníh trochu osvětloval okolí, jako kdyby země ukradla obloze všechno světlo. Jinak viděla už jen ty ptáky, kterých tu bylo méně než předtím. Všichni seděli v řadách kolem pobřeží jako armáda, čekající na rozkaz svého generála. Jen pár z nich se pohupovalo na vlnách a lovilo v mělké vodě ryby. To jim nedalo moc práce. Ve vlnách se blýskalo množství stříbřitých tělíček a Phoebe viděla, jak se několik z těch ptačích lovců vynořilo z vln se zobáky tak přeplněnými rybami, až se divila, že se jimi neudáví.

Pohled na lovící ptáky jí připomněl, že má také hlad. Od snídaně už uplynulo šest hodin. Jindy by za tu dobu i přes všechna dietní opatření stačila dvakrát posvačit a jednou poobědvat. Dnes místo toho šplhala na horu, byla svědkem ukřižování a přešla do jiného světa. Stihla toho dost na to, aby teď měla hlad jako vlk.

Jeden z ptáků kolem ní kolébaným krokem prošel a vrhl se do vln na lov. Phoebe se bezradně rozhlédla a vtom její oči spočinuly na místě, ze kterého ten pták vstal. Snad tam na kamení neleží vejce? Phoebe k němu rychle zamířila a zdvihla ho. Bylo veliké, dvakrát větší než slepičí a sotva znatelně proužkované. Phoebe se sice při představě syrového vejce obracel žaludek, ale hlad dotíral příliš neodbytně. Rozbila vejce o kámen a lačně vysála jeho obsah. Chutnalo lépe, než se odvažovala doufat: mělo trochu masovou příchuť, ale hlenovitá struktura na jazyku byla odpuzující. Přesto vejce vypila do poslední kapky a právě pátrala po dalším, když za sebou zaslechla rozhořčené skřehotání. Když se otočila, uviděla původního vlastníka vejce, jenž na ni útočil se zuřivě skloněnou hlavou a zčepýřeným peřím.

Na tohle Phoebe neměla náladu.

„Nech toho, ptáku!“ okřikla ho. „Nech toho, zatraceně! Dej pokoj!“

Jenže pták se nedal tak snadno zastrašit. Svým skřehotáním probral z apatie i ostatní a brzy se na Phoebe začala valit lavina opeřenců. Jeden z nich ji štípl zobákem do lýtka. Pálilo to. Phoebe vykřikla a uskočila od dotěrného ptáka. Teď už k němu nebyla tak zdvořilá jako před chvílí.

„Odpal pryč, ty mrcho!“ vykřikla hlasitě. „Ty hajzle!“ Při opatrném ústupu si stačila zběžně prohlédnout pálící ranku, ale vzápětí jí na kluzkém kamení uklouzla noha a Phoebe upadla na zem. Teď blahořečila svému nikoliv kostnatému pozadí, které ztlumilo náraz. Pád jí ale příliš nepomohl, protože rozhořčení ptáci si její prudký pohyb i vzteklý výkřik zřejmě vykládali jako hrozbu. Kolem vypukla nová bouře skřehotání a výhrůžně se zamíhalo načepýřené peří dvaceti nebo třiceti ptáků.

Tohle už bylo na pováženou. Ačkoliv se situace zdála směšná, Phoebe teď hrozilo vážné nebezpečí. Ptáci se na ni vyřítili ze všech stran s útočně napřaženými zobany, kterými ji mohli nepříjemně zranit. Phoebe začala křičet a doufala, že je křik zažene alespoň do té doby, než se jí podaří vstát. Dvakrát se jí to téměř povedlo, ale nohy jí na mokrých kamenech podkluzovaly. Nejbližší z ptáků už byl u ní. Do paží, ramen a zad se jí zaťaly ostré zobáky.

Phoebe zuřivě zamávala rukama, chytila několik ptáků za krk a několik dalších odstrčila, ale bylo jich příliš mnoho. Dřív nebo později se jim podaří proklovnout jí žílu nebo vyklovnout oko. Musí se rychle postavit.

Rukama si chránila obličej a podařilo se jí zvednout se na kolena. Ptáci zřejmě nebyli nijak inteligentní, ale přesto postřehli její zranitelnou pozici a zuřivě na ni doráželi ostrými zobáky.

Náhle se ozval výstřel. A vzápětí druhý a třetí a Phoebinu paži zasáhla nějaká teplá sprška. Zuřivé skřehotání se změnilo v panický pokřik, a když se Phoebe opatrně podívala skrz prsty, viděla zmateně ustupující ptáky, zanechávající

na zemi tři mrtvé druhy. Vlastně ne jen mrtvé, ale téměř roztrhané na kusy. Jednomu chyběla hlava, dalšímu půlka těla a třetímu z nich zela v břiše rána, kterou by klidně prošla lidská pěst. To byl ten, jehož teplá krev jí šplíchla na ruku.

Phoebe se rozhlédla po neznámém zachránci.

„Tady jsem," řekl trochu pobaveně nějaký hlas a Phoebe zahlédla opodál stát muže oblečeného do kožešin a kožešinové čepice.

„Ty nepatříš k Zurymu," poznamenal.

„Ne, to ne," přisvědčila Phoebe.

Muž si zamyšleně posunul čepici do týla. Podle rysů tváře mohl pocházet ze stejného kmene jako ten tesař. Hlavu měl plochou a širokou, vystrčený spodní ret a maličké oči. Ale na rozdíl od toho tesaře zdobily tvář tohoto muže nesčetné náušnice a ornamentální přívěsky, oči měl namalované žlutou a červenou barvou a vlasy stočené do kudrn.

„Odkud jsi?" zeptal se.

„Z druhé strany," řekla Phoebe, kterou náhle opustila veškerá výřečnost.

„To myslíš Kosmos?"

„Správně."

Muž zavrtěl hlavou a jeho náušnice se zakývaly. „Ach…" povzdechl si. „Doufám, že mluvíš pravdu."

„Myslíš, že bych se oblékla takhle, kdybych byla místní?" namítla Phoebe.

„Ne, nejspíš ne," přiznal ten muž. „Jmenuji se Hoppo Musnakaff. A ty?"

„Phoebe Cobbová."

Musnakaff si rozepjal kožich a pohybem ramen ho ze sebe shodil. „Dobře, že jsme se setkali, Phoebe Cobbová," řekl. „Tady, vezmi si to." Hodil Phoebe kabát. „A dovol, abych tě doprovodil do Liverpoolu."

„Do Liverpoolu?" To jméno přece Phoebe znala ze svého světa.

„Je to slavné město," řekl Musnakaff a ukázal na světla na pobřeží. „Uvidíš sama."

Phoebe si oblékla kožich. Krásně hřál a voněl trochu po pomerančích. Zastrčila ruce hluboko do kapes lemovaných kožešinou.

„Brzy se zahřeješ," řekl Musnakaff. „Tvé rány ošetřím cestou. Chci, abys vypadala dobře, až předstoupíš před Paní."

„Paní?"

„To je moje… zaměstnavatelka," odpověděl jí. „Poslala mě sem vyzvědět, co chystá Zury, ale myslím, že ji potěší víc, když jí přivedu tebe. Ráda si poslechne všechno, co jí řekneš."

„O čem jí mám vyprávět?"

„O Kosmu, samozřejmě," odpověděl jí Musnakaff. „Mám ti pomoci vstát?"

„Prosím."

Přešel k ní – ta pomerančová vůně byl zřejmě jeho parfém, zjistila Phoebe, protože i on voněl po pomerančích – chytil ji pevně pod paží a převedl ji přes kluzké kameny.

„Tohle nás dopraví do města," řekl. Před nimi stál koník, barevný jako paví ocas, a popásal se na chudičké trávě tu a tam vyrážející v prasklinách něčeho, co kdysi mohlo být rovnou silnicí.

„Tuhle cestu postavil král Texas, když si chtěl vysloužit přízeň Paní. Od té doby už ovšem cesta zchátrala."

„Kdo je král Texas?"

„On je skála," odpověděl Musnakaff a silně dupl na zem. „Od doby, kdy ho opustila, je jako blázen. Víš, miloval ji víc než cokoliv jiného. Něco takového dokáže jen skála."

„A víš, že vůbec nerozumím tomu, co mi tady vykládáš?" řekla Phoebe.

„Tak pomalu půjdeme, ne?" vybídl ji Musnakaff. „Takhle. Pravou nohu do třmenu. A nahoru! Dobře! Dobře!" Přehodil otěže dopředu, aby mohl koně vést. „Sedíš pevně?" zeptal se.

„Snad ano."

„Chyť se jí za hřívu. No tak, ona se nebude zlobit." Phoebe poslechla. „Tak," řekl spokojeně Musnakaff a vybídl zvíře k chůzi. „Teď ti budu vyprávět o Paní a králi Texasovi, abys pochopila lépe její bláznovství, až se s ní setkáš."

Z mrákot Joea probral panický křik. Zvedl hlavu z jemného písku na pobřeží Mem-é b'Kether Sabbat a ohlédl se k moři, které ho sem přineslo. Dvě stě nebo tři sta metrů od pobřeží se na vlnách kolébal starý dobrý Fanacapan, k prasknutí přecpaný pasažéry. Lidé se tísnili na stříšce kormidelní budky, drželi se stožárů i lan a jeden z nich seděl dokonce i na kotvě. Právě když se Joe otočil, Fanacapan se naklonil na stranu a asi dvacet cestujících spadlo do vody a rozkřičeli se ještě víc.

Joe se postavil a trochu s odporem, trochu fascinovaně pozoroval to divadlo. Lidé se z vody drápali zpátky na palubu. Někteří lidé na lodi jim pomáhali dostat se nahoru, jiní je sráželi zpět do vody. Katastrofě se už ale nedalo zabránit. Fanacapan se převrátil úplně, během několika vteřin všichni z jeho paluby popadali do vody a loď se začala potápět.

Nebyl to hezký pohled. Ačkoliv loď byla malá, při tom, jak se potápěla, vznikl vír, který rozvířil okolní vody. Vlny se převalovaly jedna přes druhou a mnoho lidí zachytily a stáhly do hlubin. Postižení křičeli a kleli, jako kdyby jim šlo o život, ačkoliv Joe podle svých zkušeností předpokládal, že v tom moři je nemožné se utopit. On sám přece strávil s Phoebe pod vodou nejméně několik minut a vzduch mu vůbec nechyběl. Možná tihle panikařící lidé s překvapením zjistí totéž. Ale možná ne. Vlny se přes ně převalovaly tak zuřivě, až si Joe pomyslel, že tohle moře k nim bude stejně kruté, jako k němu bylo laskavé.

Otočil se k tomu výjevu zády a prohlédl si pobřeží. Vůbec nebylo pusté. Kam až dohlédl, se v obou směrech táhly davy lidí. Zachmuřená obloha dávala příležitost vyniknout jinému zdroji světla, kterým nebyly hvězdy, ale všechno ostatní na zemi. Všechno zářilo svým vlastním vnitřním přísvitem, někdy kolísavým, někdy silným, ale přesto

nádherným.

Joe si prohlédl své tělo. Viděl zakrvavené šaty a spoustu modřin, ale viděl také, že sám září stejně jako všechno ostatní, jako kdyby každým pórem emitoval nějaké zvláštní světlo. Ten pohled ho potěšil. Přece jen není v tomhle zázračném místě jen obyčejný člověk.

Vydal se od moře pryč k opodál rostoucím gigantickým stromům, které mu zakrývaly výhled na celý ostrov. Byl si jistý, že tohle je ten ostrov Mem-é b'Kether Sabbat. Po cestě mu Noe donekonečna vykládal o barvě jeho písku. Tvrdil, že nikde jinde není pobřeží tak rudé a žádný jiný ostrov se mu nevyrovná. Jinak Joe o tomto ostrově nevěděl vůbec nic. Věděl, že Ephemeris není jeden, ale více ostrovů vzniklých – podle dávných legend – z věcí zanesených sem z Kosmu. Některé ty věci prý byly živé. Prý to byli živí lidé, kteří se dostali do moře a které moře snění přetvořilo podle obrazů v jejich mysli. Většina z těch věcí byly ale jen předměty, zlomky pocházející z Helter Incendo, které se sem náhodou dostaly otevřenou bránou. Ostrovy, které z takových předmětů vznikly, byly nicméně menší a pustší než ty, které vznikly ze živých lidí. Noe říkal, že jich je na tisíce, ale většina z nich prý je opuštěná.

A tak se ho Joe zeptal, jaký muž nebo žena leží v základech toho ostrova, o kterém Noe neustával mluvit jako o „své zemi"? Noe odpověděl, že neví, ale že ve velkém městě b'Kether Sabbat jsou lidé, kteří to vědí, a když se Joeovi podaří získat si jejich důvěru, možná mu to tajemství svěří.

Tenkrát měl ovšem jen malou naději, že se mu to podaří. Ani teď neměl lepší vyhlídky. Ti lidé na břehu byli zřejmě uprchlíci, pravděpodobně právě z toho města, o kterém mluvil Noe. Jestli b'Kether Sabbat ještě stojí, nejspíš bude úplně opuštěné.

Joe ho ale přesto chtěl vidět. Když už se dostal takhle daleko, nemohl nespatřit město, které podle Noeova vyprávění bylo jedním z klenotů na Ephemeris – něco jako pozemský Řím, New York nebo Babylon. A i kdyby se mu to nepodařilo a za těmi stromy ležela jen pustá poušť, pořád se to Joeovi zdálo lepší, než být na břehu mezi těmi zoufale prchajícími lidmi.

A tak se vydal od moře pryč. Teď už nemyslel na Noeův slib, že mu dá moc. Chtěl si jen prohlédnout, co bude moci, a vyzvědět co nejvíc, než ho opustí i ten zbytek síly, kterou v sobě ještě našel.

kapitola 39

Ačkoliv Liverpool Phoebe při prvním pohledu příliš nenadchl – budovy byly ošklivé a šedé a soukromé domy byly zřejmě přestavěné buď v hotely, nebo nevkusné rezidence – brzy se setkala se známkami zdejšího života, které jí město ukázaly v úplně jiném světle. Mnohde se zřejmě konaly hlučné večírky a z domů na ulici vybíhali rozjaření hosté. Na několika náměstích hořely veliké ohně, kolem kterých tančili lidé. Potkali dokonce průvod zpívajících dětí.

„Co se tu slaví?" zeptala se Musnakaffa.

„Nic," odpověděl jí. „Lidé se jen snaží užít si co nejvíc, dokud ještě mohou."

„Než přijdou Iad?" Přikývl. „Proč se nepokusí z města utéct?"

„Hodně jich uprchlo. Ale ostatní si myslí: K čemu utíkat? Proč bychom se měli třást v Trophetté nebo v Plethoziac, kde nás Iad stejně nakonec najdou, když můžeme zůstat doma a opíjet se s celou rodinou?"

„Ty máš rodinu?"

„Paní je moje rodina," odpověděl jí. „Ona je všechno, co potřebuji a co jsem kdy potřeboval."

„Říkal jsi, že je bláznivá."

„Přeháněl jsem," odpověděl jí zasněně. „Je jen trochu svérázná."

Nakonec přišli k třípatrové osaměle stojící budově, obklopené jen zasněženou zahradou. Ve všech oknech plála světla, ale večírek se tu zřejmě nekonal. Jediným okolním zvukem byl pokřik mořských racků, sedících na střeše a na komínech a vyhlížejících na moře. Neměli asi špatný výhled. Phoebe viděla dokonce i jen tak z ulice velkolepé bludiště střech a věžiček, pokrytých sněhem. U přístavů spatřila velké množství kotvících lodí. O lodích toho mnoho nevěděla, ale pohled na ně ji dojal, jako dojímal naše předky, když byl svět ještě tajemný a neprobádaný. Teď už je jediným neprobádaným mořem pravděpodobně jen tohle moře snění a Phoebe si pomyslela, že se k němu tyhle štíhlé, elegantní čluny dobře hodí.

„Tohle Paní přineslo majetek," poznamenal Musnakaff, který se Phoebe postavil po boku a také se kochal výhledem.

„Ty lodi?"

„Námořníci," odpověděl jí. „Ve snech s nimi obchodovala a na tom nesmírně zbohatla. Také ji to dělalo šťastnou. Než přišel král Texas."

Věren svému slibu jí Musnakaff po cestě o králi Texasovi vyprávěl. Byl to smutný příběh. Prý paní kdysi svedl, ale když ho omrzela, opustil ji kvůli jiné ženě. Paní se prý proto velice trápila a několikrát se dokonce pokusila o sebevraždu, ale zdálo se, že je jí souzeno žít, protože ani jeden z pokusů se jí nepodařil, a tak se musela trápit dál.

Pak, za mnoho let, se král Texas prý vrátil a prosil ji o odpuštění a o dovolení spát s ní zase v jedné posteli. Ona ho ale navzdory všeobecnému očekávání odmítla. Řekla, že se změnil. Ten muž, kterého milovala a ztratila a kvůli kterému se stále ještě trápila, prý navždy zmizel.

„Kdybys byl zůstal se mnou," vysvětlovala mu, „možná bychom se měnili spolu a stále se milovali. Ale v tobě už nezůstalo nic, co já chci, kromě vzpomínek."

Ten příběh se Phoebe zdál smutný. Smutné se jí také zdálo obchodovat jen ve snech, ačkoliv si vůbec nedokázala představit, co to vlastně znamená.

„To se sny dají kupovat a prodávat?" zeptala se Musnakaffa.

„Všechno se dá kupovat i prodávat," odpověděl jí rychle. „Ale ty to přece víš, vždyť pocházíš z Kosmu."

„Ale sny…?"

On zvedl ruku na znamení, že už nechce slyšet další otázky, a vedl ji k domovním vratům, odemkl je klíčem, který mu visel u pasu, a uvedl ji dovnitř na schody. Tam se zastavil, aby jí před setkáním s Paní dal poslední radu.

„Bude se tě vyptávat na Kosmos. Řekni jí, že je to slzavé údolí, a bude spokojená."

„To ani nebudu lhát," řekla Phoebe.

„Dobře," odpověděl jí a vedl ji po schodech vzhůru. „Vlastně ještě něco," ozval se po chvíli. „Možná bys jí mohla říct, že jsem tě vyrval ze spárů jisté smrti. O tom bys mohla klidně trochu lhát, aby se to zdálo trochu …"

„… hrdinštější?"

„Dramatičtější."

„Ano. Dramatičtější," usmála se Phoebe. „Neboj se."

„Protože teď, když nepřijíždějí námořníci, jsem já všechno, co má. A chci, aby se cítila se mnou v bezpečí. Rozumíš mi?"

„Rozumím ti," řekla Phoebe. „Ty ji miluješ nejméně tak, jako král Texas."

„To jsem neřekl."

„Ani jsi nemusel."

„To není… chci říct… ona přece…" Jeho sebevědomí se kamsi vytratilo. Celý se třásl.

„To mi chceš říct, že ona to neví?"

„Chci říct…" zaujatě se díval na schody, „… chci říct, že by jí to bylo jedno, i kdyby to byla pravda." Potom se očima vyhnul Phoebinu pohledu, odvrátil se od ní a po studených schodech vyběhl ke dveřím. Ty se okamžitě otevřely a on vešel dovnitř, kde lampy vydávaly jen málo světla a on mohl svůj zármutek skrýt ve stínech.

Phoebe šla za ním. Vedl ji dolů vysokou chodbou až dozadu do domu. „Tady v kuchyni najdeš dost jídla. Poslož si." Pak odspěchal po schodech pokrytých měkkým kobercem pryč. Phoebe slyšela jen vzdalující se cinkání.

Phoebe zjistila, že tahle kuchyně by mohla být moderní možná někdy v roce devatenáct set dvacet, ale bylo příjemné pro změnu se posadit a poskytnout svému tělu odpočinek. V krbu hořel oheň, do kterého přihodila pár polen, stála tu veliká železná a černá plotna a na ní hrnce dost veliké i pro padesát lidí. Všude kolem leželo jídlo: konzervy, mísy a košíky ovoce a zeleniny, chléb, sýr i káva. Phoebe se pár minut ohřívala před praskajícím ohněm a pak si začala chystat něco k jídlu. Hovězí pečeně byla měkká jako máslo, chléb ještě teplý, sýr voňavý a chutný. Ještě než si připravila obložený chléb, měla ústa plná slin. S chutí se do chleba zakousla – byl vynikající – pak si nalila do sklenice ovocnou šťávu a s tím vším se uvelebila před krbem.

Tam pak jedla, pila a přemýšlela o tom, co právě prožila na pobřeží, u té brány a vůbec v Everville. Doba, kdy s Teslou čekala ve frontě aut a rozebírala s ní skutečnost, nebo neskutečnost okolních lidí, se už zdála hrozně dávná. Ten rozhovor jí teď připadal ještě nesmyslnější než předtím. Tady přece sedí, v místě, kde se prodávají sny, a před praskajícím ohněm jí libové hovězí. Všechno tu bylo stejně skutečné jako ve světě, který opustila, a to ji docela uklidňovalo. Znamenalo to, že rozumí pravidlům světa. Sice tady nejspíš nebude schopná létat, ale také ji nebude pronásledovat žádný Ďábel. Tohle je prostě jen jiná země. Jistěže má své vlastní zvyky a život, ale to má Afrika nebo Čína také. Phoebe si na ty zvláštnosti prostě musí zvyknout a pak tady bude moci klidně žít.

„Paní tě chce vidět," oznámil jí ode dveří Musnakaff.

„Fajn," řekla Phoebe a postavila se. Okamžitě zjistila, že má nějak podezřele lehkou hlavu. „No teda," řekla, zvedla sklenici a nakoukla do ní, „ta šťáva má ale grády."

Musnakaff se trochu usmál. „To je šťáva zapomněnky," řekl jí. „Ty to ovoce neznáš?"

Phoebe zavrtěla hlavou, ale okamžitě si za to vynadala. Všechno se jí před očima rozmazalo.

„No pane," řekla a znovu se posadila. „Možná bych měla chvíli počkat."

„Ne. Chce tě vidět hned. Věř mi, jí je úplně jedno, jestli máš trochu v hlavě. Ona sama není nikdy střízlivá." Přešel k Phoebe a pomohl jí vstát. „Jen si pamatuj, co jsem ti řekl…"

„Král Texas…" zamumlala Phoebe ve snaze urovnat si myšlenky.

„Ne!" vyjekl zděšeně. „O něm se neopovažuj mluvit."

„A o čem?"

„To slzavé údolí," připomněl jí.

„Ano. Už si vzpomínám. Kosmos je slzavé údolí." Zopakovala to ještě jednou, aby to náhodou nezapomněla.

„Tak rozumíš?"

„Rozumím," řekla mu.

Musnakaff si povzdechl. „Tak dobrá," řekl. „Už mě nenapadá žádná výmluva, proč bych to měl odkládat." A vyvedl ji z kuchyně dlouhou chodbou a pak po schodech, aby se setkala s Paní tohoto podivného domu.

Ačkoliv ty obří stromy rostly tak těsně jeden vedle druhého, že se jejich vystouplé kořeny proplétaly jako prsty sepjatých rukou a jejich koruny byly tak husté, že skrze ně nebylo vidět oblohu, všechny lístečky, větve, dokonce i mech na nich vydávaly jasné světlo, které Joeovi ulehčovalo další postup. Uprostřed lesa se musel spolehnout na svůj orientační smysl, že ho vyvede v pořádku na druhou stranu. A stalo se. Asi po půlhodině chůze stromy začaly řídnout a Joe vykročil z lesa ven.

Před sebou uviděl něco tak úžasného, že by tu mohl stát a prohlížet si to celé týdny, a stále by bylo na co se dívat. Předním se rozprostírala plocha barevných políček a luk, zářících žlutě, červeně, stříbrně i zlatě. Na obzoru se jako obrovská vlna zdvihala tmavá zeď, ve které se pravděpodobně skrývali Iad. Nebyla černá, tvořily ji tisíce odstínů šedé, tu a tam probleskující červeně a fialově. Bylo nemožné představit si, z čeho se ta stěna skládá. Místy vypadala jako kouř a jinde se tvrdě leskla – jako svaly. Někde se její okraje rozvíjely do stran, jako kdyby se něco uvnitř množilo. Po nájezdnických hordách uvnitř nebylo ani stopy. Vlna se hrozivě zdvihala do výšky, ale nepadala.

Ale bylo tu ještě něco, nejméně stejně podivného. Bylo to město, stojící ve stínu té vlny zastiňující oblohu: b'Kether Sabbat. Klenot na Ephemeris, tak ho nazýval Noe, a kdyby to Joe neviděl na vlastní oči, nikdy by mu neuvěřil.

To město mělo tvar převrácené pyramidy, dokonale vyvážené a stojící hrotem dolů. Joe neviděl nic, co by tu pyramidu podpíralo. I když z ní vedly na zem tisíce cestiček, lemovaných něčím, co Joe pokládal za obydlí – ačkoliv jejich obyvatelé by museli mít schopnost netopýrů žít hlavou dolů, kdyby tam chtěli bydlet – všechny ty žebříčky a schodiště dohromady tu pyramidu nemohly udržet. Joe nemohl odhadnout velikost města, ale byl si jistý, že by se na tu pyramidu klidně vešel celý Manhattan, a ještě by tam bylo dost místa. To znamenalo, že každá z těch několika věží, tyčících se nad městem, musí mít stovky pater.

Navzdory tomu, že v každém okně svítilo světlo, Joe pochyboval, že ve městě někdo žije. Obyvatelé b'Kether Sabbatu se tísnili na cestách vedoucích ven z města.

Ten pohled byl tak nádherný, že se Joea zmocnilo pokušení najít si tu mezi kořeny nějaké pohodlné místečko a počkat, až ta vlna dopadne na město. Ale přitom ho poháněla stejná zvědavost, která ho přivedla na břeh moře snění. Vydal se ze svahu dolů a přes políčka, na kterých rostly tisíce průsvitných květin, došel k nejbližší cestě. Přestože se tváře prchajících lidí od sebe výrazně lišily, měly společný zděšený výraz a hrůzu v očích. Lidé se třásli a potili strachy a jejich bílé, zlaté, modré i černé oči tu a tam kradmo zabloudily přes rameno zpět k městu, které opouštěli, a k té hrozící temnotě nad ním.

Jen pár lidí si všimlo Joea a prohlíželo si ho se zřejmým politováním v očích. Nejspíš ho považovali za šílence, protože on jako jediný nemířil pryč z města, ale kráčel k němu.

Paní seděla na posteli tak obrovské, že by se v ní mohlo pohodlně vyspat deset lidí, kolem ní leželo nejméně dvacet krajkových polštářů a spousta papírových útržků tak malých, že stačil sebemenší závan větru od okna, aby se do vzduchu rázem rozlétly desítky útržků jako suché listy. Sama místnost byla přeplácaná různým zařízením, strop měla zčernalý kouřem a zdobily ho obrazy nahých tančících bohyň. Všude kolem visela na stěnách zrcadla, některá prasklá, další dost zanedbaná. Totéž se dalo říci o Paní. Byla rozhodně zanedbaná a také jakoby nakřáplá. Plných pět minut čekali Phoebe a Musnakaff na druhém konci postele, zatímco ona trhala kousky papíru na ještě menší útržky a přitom si cosi mumlala.

Světlo v místnosti vydávaly olejové lampy, stojící na různých stolcích stejně zanedbaných jako zbytek domu. Chabé osvětlení té ženě nicméně nijak nelichotilo. Dokonce i při slabém světle lampiček vypadala groteskně. Řídké vlasy měla obarvené na černo, obličej samou vrásku a krk tak šlachovitý, že vypadal jako silný provaz.

Konečně promluvila, aniž k nim zvedla oči. Rty se jí sotva pohybovaly.

„Žena jako ty by se mi kdysi hodila. Máš na sobě dost masa. To se mužům líbí." Phoebe neodpověděla. Nejen, že ji scéna v téhle místnosti trochu vystrašila, ale bála se, že jakmile promluví, vyjde najevo její opilost. „Ne, že by mě zajímalo, co se mužům líbí nebo nelíbí," pokračovala Paní. „To už dávno ne. A docela mi to tak vyhovuje." Teď se na ně podívala. Oči měla neklidné a těkala jimi všude kolem. „Kdyby mi to nebylo jedno," řekla, „víš, co bych udělala?" Odmlčela se. „No tak, víš?"

„Ne…"

„Vysnila bych si samu sebe jako krásku," odpověděla jí a přitom se uchichtla. „Udělala bych ze sebe tu nejsvůdnější ženu na světě a pak bych šla ven a zlomila srdce všem mužům." Přestala se smát. „Myslíš, že bych to mohla udělat?" zeptala se.

„Já… já myslím, že ano."

„Takže ty myslíš, ano?" opáčila tichým hlasem Paní. „Tak mě teď poslouchej. Mohla bych to udělat jako nic. Ano. Bez problémů. Přece jsem si vysnila tohle město, ne?"

„Vážně?"

„Vážně! Řekni jí to, můj malý Abré!"

„Je to tak!" odpověděl jí Musnakaff. „Ona tohle místo vysnila a stvořila."

„Takže bych ze sebe mohla udělat stejně snadno krásku." Znovu se odmlčela. „Ale radši to neudělám. A víš proč?"

„Protože je ti to jedno?" plácla Phoebe jen tak nazdařbůh.

Žena upustila napůl roztržený kousek papíru. „Přesně tak," řekla a významně zmlkla. Pak se znovu ozvala. „Jak se jmenuješ? Felicia?"

„Phoebe."

„Ještě horší."

„Mně se to líbí," uklouzlo Phoebe, dřív než mohla svému jazyku poručit, aby mlčel.

„To je hnusné jméno," řekla žena znovu.

„Není."

„Když řeknu, že je, tak je. Pojď sem." Phoebe se nehýbala. „Neslyšela jsi?"

„Slyšela, ale je mi to jedno."

Žena obrátila oči v sloup. „Proboha, ženská, neurážej se při každé mojí poznámce. Já si to můžu dovolit. Jsem stará, ošklivá a trápí mě větry."

„Taková ale být nemusíš," řekla Phoebe.

„Kdo to tvrdí?"

„Ty," připomněla jí Phoebe a v tu chvíli byla vděčná svému povolání za to, že ji naučilo, jak jednat s takovými nesnesitelnými lidmi. Ani za nic se touhle ženskou nenechá zastrašit. „Před dvěma minutami jsi tvrdila," koutkem oka zahlédla Musnakaffovy zděšené posunky, kterými ji vybízel, aby mlčela, ale teď už bylo pozdě, „říkala jsi, že bys ze sebe mohla udělat krásku. Tak ze sebe udělej mladou a zdravou."

Rozhostilo se hluboké ticho. Paní zuřivě těkala očima kolem. Pak se znovu začala uchichtávat, až se nakonec hlasitě rozesmála. „Takže tys mi věřila, zlatíčko," řekla. „Ty si opravdu myslíš, že bych žila takhle," zvedla do výšky své vyhublé ruce, „kdybych to mohla nějak změnit."

„Takže ty se nemůžeš změnit v krásku?"

„Možná bych to mohla dokázat, když jsem sem přišla poprvé. To mi bylo sotva sto let. Já vím, jak divné ti to musí připadat, ale to nic, to nic. Tenkrát jsem měla muže, který mě omlazoval svými polibky."

„To byl král Texas?" zeptala se Phoebe.

Ženě klesly ruce do klína a roztřeseně vydechla. „Ne," řekla po chvíli. „To bylo ještě v Kosmu, když jsem byla mladá. Toho muže jsem milovala mnohem víc než Texase. A on mě miloval taky…" Její tváří se mihl výraz zármutku. „Nikdy to nepřestane bolet," zamumlala. „Ztráta lásky vždycky bolí. Nikdy nepřejde. Někdy se bojím i spát – Abré to ví, chudák – bojím se, že když usnu, bude se mi zdát, že se mi vrátil, a to zklamání při probuzení je příliš veliké. Nemohu se přinutit usnout, protože se bojím, že se mi o něm bude zdát." Rozplakala se. Po propadlých tvářích se jí jedna za druhou kutálely slzy. „Bože můj, kdyby tak bylo možné zapomenout na lásku. To by byla nádhera, viď?"

„Ne," řekla tiše Phoebe. „Já si nemyslím, že by to byla nádhera."

„Jen počkej, až sama přežiješ nebo ztratíš všechny, které miluješ. Jen počkej, až budeš stará a zbydou ti jen vzpomínky. Pak budeš ležet v noci s očima otevřenýma a modlit se za spánek beze snů." Pokynula Phoebe, aby přistoupila blíž. „Pojď blíž, pojď," řekla jí. „Ať si tě můžu prohlédnout."

Phoebe se poslušně postavila poblíž postele. „Abré, podej sem lampu. Blíž. Chci si prohlédnout tuhle ženu, která zbožňuje lásku. Blíž, blíž." Zvedla ruku, jako by se chtěla dotknout Phoebina obličeje, ale pak ji spustila zpátky do klína. „Jsou v Kosmu nějaké nové nemoci?" zeptala se.

„Ano, jsou."

„A jsou hrozné?"

„Některé jsou," přisvědčila Phoebe, „některé jsou opravdu strašné."

Vzpomněla si, co jí Abré radil. „Kosmos je slzavé údolí," řekla.

Zabralo to. Paní se usmála. „Vidíš," řekla Abrému. „Copak to pořád neříkám?"

„Je to tak," odpověděl jí Musnakaff.

„Není divu, že jsi odtud uprchla," řekla žena znovu Phoebe.

„Neutekla jsem…"

„Cože?"

„Neutekla jsem. Opravdu. Přišla jsem sem někoho hledat."

„A kohopak?"

„Svého… milence."

Paní si ji změřila soucitným pohledem. „Takže ty jsi tu kvůli lásce?" zeptala se jí.

„Ano," řekla Phoebe. „A jmenuje se Joe."

„Na to jsem se tě neptala," vyjela Paní.

„No, teď už to stejně víš. Je někde v moři. A já jsem ho přišla hledat."

„To se ti nepodaří," řekla Paní a nijak se nesnažila zakrýt zlomyslné uspokojení, které zaznělo v jejím hlase. „Předpokládám, že víš, co se tam děje?"

„Jen matně."

„Pak tedy musíš vědět, že ho nemůžeš najít. Nejspíš už je dávno mrtvý."

„Já ale vím, že to není pravda," řekla Phoebe.

„Jak to můžeš vědět?"

„Protože jsem tady byla ve snu. Viděla jsem ho v moři." Odmlčela se, aby závěr její řeči vyzněl víc dramaticky. „Milovali jsme se."

„V moři?"

„V moři."

„Vy jste se milovali v moři?" zeptal se Musnakaff.

„Ano."

Paní zdvihla další kus papíru – Phoebe zahlédla, že je pokrytý jakýmisi pavoučími klikyháky – a znovu ho začala trhat. „No tedy," mumlala si pro sebe. „No tedy."

„Můžete mi snad nějak pomoct?" zeptala se Phoebe.

Odpověděl jí Musnakaff. „Bojím se…"

Paní ho ale přerušila. „Možná," řekla. „Moře nepromluví. Ale jsou tu jiní, kteří by mohli mluvit." Z listu papíru zbyla hromada žalostných útržků. Paní začala trhat druhý. „Co mi můžeš nabídnout za pomoc?" zeptala se jí.

„Co takhle pravdu?" řekla Phoebe.

Paní se na ni zkoumavě zadívala. „Ty jsi mi lhala?" zeptala se.

„Říkala jsem, co mi řekli, že mám říkat," odpověděla Phoebe.

„O čem?"

„O tom, že Kosmos je slzavé údolí."

„A není to snad pravda?" zeptala se Paní.

„Někdy je. Lidé žijí smutně, to je pravda. Ale ne všichni. A ne pořád." Paní si pohrdavě odfrkla. „I když si myslím, že ty už vlastně pravdu ani slyšet nechceš. Jsi možná šťastnější, když tady můžeš sedět, trhat milostné dopisy a libovat si, že je to tu lepší než v Kosmu."

„Jak to víš?"

„Co, že trháš milostné dopisy? Podle tvého výrazu."

„Píše mi každou hodinu, už šest let. Říká mi, že mi věnuje celý tenhle kontinent, za jediný polibek nebo dotek. Nikdy jsem mu neodpověděla. Ale on mi pořád píše ty sentimentální nesmysly. A tak si musím občas najít čas, abych je zničila."

„Když ho tak nenávidíš," řekla Phoebe, „znamená to, že jsi ho musela milovat…"

„Už jsem ti řekla. Milovala jsem jen jednoho, a ten je mrtvý."

„To bylo v Kosmu," řekla Phoebe. Nebyla to otázka, ale prosté konstatování.

Paní se na ni podívala. „Umíš číst myšlenky?" zeptala se tiše. „Jinak bys nemohla znát všechna má tajemství."

„Jen jsem hádala," řekla Phoebe. „Říkala jsi, že jsi vysnila tohle město a stvořila je. Musela jsi tedy někdy vidět jeho předlohu."

„Je to tak," řekla Paní. „Už je to hodně dávno. Byla jsem dítě."

„Pamatuješ si na to?"

„Víc, než bych chtěla," řekla žena. „Mnohem víc. Víš, měla jsem velké plány. A co z nich zbylo? Nic. Vlastně skoro nic…"

„Jaké plány?"

„Chtěla jsem postavit novou Alexandrii. Město, kde by lidé žili v míru a blahobytu." Pokrčila rameny. „A co jsem udělala?"

„No co?"

„Everville."

Phoebe to překvapilo. „Everville?" řekla. Jak by mohla takováhle ubohá stařenka postavit útulné malé Everville?

Žena upustila list papíru, který dosud stále trhala, a zadívala se do plamene lampy. „Ano. Koneckonců ti to můžu říct. Podívala se na Phoebe a usmála se. „Jmenuji se Maeve O'Connellová," řekla, „a já jsem byla ten blázen, který založil Everville."

kapitola 40

Až do osmdesátých let byla trasa sobotního průvodu dost krátká. Začínala u Searsovy pekárny na Poppy Lane a po Acres Street se dostávala na Main Street, po které účastníci průvodu kráčeli asi hodinu až na náměstí. Ale protože se jak počet účastníků průvodu, tak obecenstva neustále zvětšoval, bylo nezbytné stanovit novou trasu, na které by se mohli shromáždit všichni. Po několika celovečerních poradách v zakouřeném pokoji nad kanceláří Dorothy Bullardové nalezl festivalový výbor prosté, leč geniální řešení: průvod projde téměř celým městem v kruhu a vyjde od radnice. Takto se délka trasy téměř ztrojnásobila. Main Street a náměstí ovšem zůstaly nejlukrativnějšími místy, ale obecenstvo si na nich muselo o trochu déle počkat, než se k nim průvod dostane. Pro netrpělivce a pro rodiče s netrpělivými ratolestmi byly výhodnější ulice u začátku trasy, zatímco pro ty, které čekání těšilo a chtěli si během něj něco sníst nebo se napít, bylo výhodnější čekat na Main Street a poslouchat, jak se zvuky hudby pomalu blíží.

„Ta hudba je skvělá," řekla Maisie Waitsová Dorothy. Obě ženy stály na slunci před Kitty's Diner a pozorovaly, jak se průvod pomalu blíží ke křižovatce.

Dorothy celá roztála. Byla na městskou kapelu tak hrdá, jako kdyby všichni její členové byli jejími dětmi. Zrovna to chtěla říct nahlas, ale pak si uvědomila nevhodnost takového prohlášení. Místo toho řekla:

„Všichni jsme Arnolda měli rádi." Mluvila o Arnoldu Langleym, který stál v čele kapely dvaadvacet let, až do loňského ledna, kdy ho sklátil infarkt. „Ale Larry se také snažil."

„Bill si ho také velice váží," poznamenala Maisie. Její manžel hrál v kapele na trombon už deset let. „A z těch nových uniforem je přímo nadšený."

Ty uniformy stály město pěkně kulatou sumičku, ale nepochybně se to vyplatilo. Spolu s novým kapelníkem, Larrym Glodoskim, přitáhly mnoho mladých místních muzikantů a kapele daly moderní švih, takže i jejich pochod vypadal výborně. Dokonce se hovořilo o tom, že by se kapela měla zúčastnit jedné z velkých státních soutěží. I kdyby nevyhráli, jejich účast by jistě zvýšila popularitu Festivalu.

Ne, že by to bylo třeba, pomyslela si Dorothy, když se zadívala na dav obecenstva. Lidé se na ulicích tísnili jeden vedle druhého a rámusili tolik, až chvílemi přehlušovali hudbu. Jen buben bylo slyšet stále a Dorothy připadalo, že jí jeho rytmus rezonuje v hrudi jako druhé srdce.

„Víš, musím se jít najíst," řekla proto Maisie. „Je mi dnes nějak divně."

„To nic," uklidnila ji Maisie. „To chce jen pořádný oběd."

„Ještě počkám, až kapela přejde," řekla Dorothy.

„Určitě to chceš?"

„Jistě. Přece je musím vidět."

„Cítím se hrozně hloupě," řekl Erwin.

Dolan se zašklebil. „Nevidí nás nikdo, kromě nás," namítl. „No tak, usměj se, Erwine. Copak jsi nikdy nechtěl jít v tomhle průvodu?"

„Vlastně ani ne," řekl Erwin.

Byli tu všichni – Nordhoff, Dickerson, dokonce i Connie – všichni hrdě pochodovali v průvodu – jako blázni.

Erwinovi to nepřipadalo nijak zábavné. Dnes určitě ne, protože kolem bylo tolik podivných věcí. Copak Nordhoff sám neříkal, že musí Everville nějak chránit? A teď se tady producírují jako bláznivé děti.

„Už toho mám dost!" řekl kysele. „Měl bych jít něco provést tomu hajzlovi v mém domě."

„Neboj se," řekl Dolan. „Nordhoff mi říkal, že má plán."
„Někdo bere mé jméno nadarmo?" zavolal přes rameno Nordhoff.
„Tady Erwin si myslí, že plýtváme časem."
„Opravdu?" řekl Nordhoff, otočil se a šel pozpátku, aby na Erwina viděl. „Možná se ti to tady zdá jako směšný rituál, ale je to jako s tím sakem, co máš na sobě."
„Tohle?" řekl Erwin. „Myslel jsem, že už ho dávno nemám."
„Ale v kapsách jsi našel spoustu věcí, viď?" řekl Nordhoff. „Vzpomínky na minulost?"
„Ano."
„Vidíš, s námi to bylo stejné," odpověděl Nordhoff a vytáhl z kapsy svého obnošeného saka hrst plnou drobností. „Buď naše vzpomínky, nebo nějaká vyšší moc nám dala na cestu tuhle útěchu. A já jsem jí za to vděčný."
„A proč o tom mluvíš?" zeptal se Erwin.
„Protože my musíme zůstat s Everville spojení stejně, jako jsme spojení sami se sebou. Ať už je to stará košile, nebo pochod s městskou kapelou, to už je jedno. Všechno nám to pomáhá připomínat, co jsme měli rádi."
„A co ještě máme rádi," řekl Dolan.
„Máš pravdu, Richarde. Co máme rádi. Už mi rozumíš, Erwine?"
„Napadá mě ale spousta lepších věcí, jak to udělat, než tohle," odfrkl si Erwin.
„Copak se ti hudba nelíbí?" zeptal se ho Nordhoff a dával si přitom záležet, aby při pochodu vysoko zdvihal kolena. „Jen poslouchej ty trumpety."
„Nic moc!" řekl Erwin.
„Ježíši, Toothakere!" řekl Nordhoff. „Kam se poděl tvůj zájem o slavnosti? Tohle přece chceme zachránit."
„No, nevím," řekl Erwin a Nordhoff se k němu po těchto slovech otočil zády, zrychlil chůzi a zmizel mezi řadami dechových nástrojů.
„Jdi za ním," řekl Dolan Erwinovi. „Rychle. Omluv se mu."
„Jdi do háje," odsekl Erwin, oddělil se od průvodu a namířil si to k chodníku, na kterém se tlačil zástup lidí. Dolan šel za ním.
„Nordhoff ti to nikdy neodpustí," varoval ho.
„Mně je to jedno," řekl Erwin. „Nevadí mi to." Náhle umlkl a zadíval se na někoho v davu.
„Co je?" chtěl vědět Dolan.
„Tam," řekl Erwin a ukázal prstem na ženu prodírající se davem.
„Ty ji znáš?"
„Znám."

Tesla už byla asi jen sto metrů od křižovatky, když si uvědomila, kde se právě nachází. Zastavila se. Harry byl rázem u ní.
„Co se děje?" zavolal na ni.
„Neměli jsme chodit tudy!" vykřikla Tesla hlasitě, aby ji slyšeli v tom okolním hluku.
„Znáš snad lepší cestu?"
Tesla zavrtěla hlavou. Možná s Raulovou pomocí by se mohla dostat k Phoebinu domu jinudy, ale teď se musí s takovými problémy naučit vypořádat sama.
„Tak jdeme dál," řekl Harry.
Tesla přikývla a znovu se začala tlačit davem lidí kupředu. Kdybych tak mohla nějak využít sílu těch shromážděných lidí, napadlo ji. Mohla bych ji využít k nějakému praktickému cíli, místo aby se takhle zbytečně ztrácela. Taková škoda.
V sevření davu, smýkaná lidmi ze strany na stranu, se cítila podivně klidná. Dotek okolních těl, pach potu a dech promísený vůní sladkostí, kapičky potu na tvářích okolních lidí i jejich lesknoucí se oči, to všechno jí bylo příjemné. Ano, tihle lidé jsou ubozí a nevědomí. Ano, pravděpodobně je většina z nich hříšná a zatížená předsudky. Ale teď, teď, se všichni smějí, křičí a vyzdvihují své děti do výšky, aby dobře viděli na průvod, a i když je Tesla nemilovala, byla alespoň šťastná, že je jednou z nich.

„Poslouchej mě!" zakřičel na ni Erwin.
Žena nedala vůbec najevo, že ho slyší, ale výraz jejího obličeje poskytl Erwinovi malou naději, že by ji možná dokázal přesvědčit, aby ho slyšela. Její oči byly trochu nepřítomné a její úsměv připomínal úsměv šílence. Erwin jí nemohl změřit teplotu, ale byl si jistý, že ta žena má horečku.
„Poslouchej mě přece, ano?" hulákal ze všech sil.
„Proč se tak snažíš?" chtěl vědět Dolan.
„Protože ona toho ví mnohem víc než my," řekl mu Erwin. „Ona znala jméno té věci u mě doma. Slyšel jsem, jak tomu říká Kissoon."

„Co je s ním?" zeptala se Tesla Harryho přes rameno.
„S kým?" opáčil Harry.
„Říkal jsi Kissoon."
„Neříkal jsem nic."
„No, někdo to ale řekl."

„Slyšela mě!" zavýskl Erwin. „Hodná holka! Hodná!"

Dolana to začalo zajímat. „Možná by slyšela líp, kdybychom to zkusili oba," navrhl.
„Dobrý nápad. Raz, dva, tři…"
Tentokrát se Tesla zastavila. „Ty jsi to neslyšel?" zeptala se Harryho. Ten zavrtěl hlavou. „No nic," řekla. „Vlastně se nic neděje."
„O čem to mluvíš?"
Tesla se protlačila davem do výklenku u dveří, kde nikdo nestál. Harry šel za ní. Obchod – květinářství – byl zavřený, ale až sem bylo cítit silnou vůni květin.
„Někdo na mě mluví, Harry. Někdo. A nejsi to ty. Jmenuje se Toothaker."
„A… kde je?"
„Já nevím," řekla mu. „Vlastně, já vím, že je mrtvý. Byla jsem v jeho domě. Tam jsem viděla Kissoona." Tesla se při řeči nepřestávala rozhlížet po davu kolem a doufala, že toho muže zahlédne. „Tentokrát není sám. Slyšela jsem dva hlasy. Chtějí mi něco říct. Jenomže já nevím, jak je mám slyšet líp."
„V tom ti neporadím," řekl Harry. „Netvrdím, že si vymýšlíš…"
„To nic," uklidnila ho Tesla. „Musím prostě poslouchat…"
„Chceš najít nějaké klidné místo?"
Tesla zavrtěla hlavou. „Mohla bych je ztratit."
„Mám jít pryč?"
„Ale ne daleko," řekla mu, zavřela oči a pokoušela se nevnímat hluk davu a poslouchat hlasy těch mrtvých.

Dorothy pevně chytila Maisie za paži.
„Co se děje?" zeptala se Maisie.
„Já, vlastně nevím… není mi dobře…" řekla Dorothy. Zdálo se jí, že všechno kolem pulsuje ve stejném rytmu, jako údery bubnu, jako kdyby ve všech okolních věcech tepalo srdce a tepalo tím silněji, čím více se kapela blížila, takže si začala myslet, že to srdce musí vybuchnout a udělat tak díru do světa.
„Mám ti sehnat něco k jídlu?" nabídla se Maisie. Bubny byly stále hlasitější. „Možná salát s tuňákem, nebo…"
Dorothy se znenadání křečovitě předklonila a začala dávit. Lidé před ní se odtáhli – ale ne dost rychle, aby unikli odstřikujícím kapičkám. Maisie počkala, až ji zvracení přejde, a pak se ji pokusila odtáhnout někam do stínu. Ale Dorothy nešla. Nemohla.
„Vybuchne to," řekla s pohledem upřeným k zemi.
„To nic, Dottie…"
„Není. Vždyť to vybuchne!"
„O čem to mluvíš?"
Dorothy se Maisie vytrhla. „Musíme rozehnat ty lidi," řekla a klopýtala dopředu. „Rychle!"

„Co se to tam děje?" zeptal se Owen a vyklonil se ven z okna. „Znáš tu ženu?"
„Tu, která zvracela? Znám. Je to paní Bullardová. Pěkná mrcha."
„Neobyčejné," řekl Owen.
Dorothy se tlačila davem. Něco přitom křičela, ale Owen to v tom hluku neslyšel.
„Vypadá dost rozčileně," řekl Seth.
„Opravdu," přisvědčil Owen, postavil se a šel ke schodům.
„Možná, že viděla avatáry!" vykřikl za ním Seth.
„To mě také napadlo," řekl Owen. „To samé…"

Varování Dorothy Bullardové nebylo zbytečné. Lidé se před ní rozestupovali, kdyby náhodou zase chtěla dávit. Jedna dívka, nejspíš trochu v náladě, jí neuhnula z cesty dost rychle, a tak ji Dorothy nesmlouvavě odstrčila. Dostala se až k zábranám. Shodila je na zem, vyběhla doprostřed křižovatky a divoce přitom mávala rukama.

Larry Glodoski, kráčející v čele našňořené kapely, uviděl, jak před ním ta Bullardovic ženská padá, a měl jen dvě možnosti. Buď kapelu – a tím vlastně celý průvod – zastaví v nejbližších deseti vteřinách, nebo může doufat, že mu tu ženskou někdo odstraní z cesty dřív, než se s ní srazí. Popravdě řečeno, nebylo vlastně o čem přemýšlet. Ona byla sama. Jich bylo mnoho. Zdvihl nad hlavu taktovku a začal s ní mávat ještě rozhodněji, jako by chtěl tu ženskou smést z povrchu země.
„Poslouchám," mumlala Tesla. „Poslouchám, jak nejlíp umím."
Tu a tam zaslechla něco, co mohl být šepot, ale její mozek se soustředil jen na pocity hladu a nesnesitelného vedra. I kdyby na ni duchové opravdu mluvili, nerozuměla by ani slovu.
A teď její pozornost odpoutalo ještě něco: na křižovatce byl nějaký poprask. Dav bouřil ještě hlasitěji. Tesla se postavila na špičky, aby se podívala, co se stalo, ale ve výhledu jí bránily hlavy lidí, balónky a mávající ruce.
Harry měl lepší výhled. „Uprostřed ulice je ženská a křičí…"
„Co křičí?"
Harry chvíli poslouchat. „Myslím, že křičí, aby lidi utekli…"
V tu chvíli jí hlavou probleskl nápad, který se snad podobal Raulovu instinktu. Vyběhla do davu a tlačila Harryho před sebou. „Ustupte!" křičela přitom.
„Kam jdeme?"
„To je to rozcestí! Něco se tam stane!"

„Vidíš je?“ zeptal se Seth, když se s Owenem tlačili davem. Owen mu neodpověděl. Bál se, že když otevře ústa, začne křičet. Vykřičel by do světa celou svou naději, bolest a očekávání. Podlezl pod zábranami na silnici.

Věděl, že tohle je ten nejnebezpečnější okamžik: teď může všechno buď získat, nebo ztratit. Nečekal to takhle brzy. Dokonce ani teď si nebyl jistý, jestli je tohle ten pravý okamžik, ale věděl, že musí jednat, jako by byl. Slunce náhle nemilosrdně pražilo do jeho nepokryté hlavy, jako by mu chtělo upražit mozek doměkka. Ale i ulice před ním jako by měkla. Brzy bude plynout, jako v tom vidění, které ukázal Sethovi. Bude plynout na místo, kde se těla setkávají a vzniká Umění…

„Utíkejte!“ ječela Dorothy k davu. „Utečte, než bude pozdě!“

„Ona něco viděla,“ napadlo Owena.

Lidé obklopili tu ženu ze všech stran a pokoušeli se ji umlčet, ale Owen rychle vyběhl, aby se k ní dostal jako první.

„To je v pořádku!“ křičel v běhu, „já jsem doktor!“

Tenhle trik už použil několikrát a opět, jako vždycky, zabral. Lidé mu ustoupili z cesty, aby se k té ženě mohl rychle dostat.

Larry viděl, jak doktor objímá ubohou Dorothy, a v duchu děkoval Bohu. Teď už mu ji ten chlap musí jen odvést z cesty – ale rychle, rychle! – a kapela bude pochodovat dál, jako by se nic nestalo. Slyšel něčí volání: „Larry? Musíme zastavit!“

Larry si toho hlasu nevšímal. Ještě jim zbývá deset kroků, než se dostanou na místo, kde doktor mluví k Dorothy.

Devět. Ale devět stačí. Osm.

„Co vidíš?“ naléhal na ni Owen.

„Všechno to vybuchne,“ řekla mu. „Bože, Bože, všechno to vybuchne!“

„Ale co?“

Ona jen zavrtěla hlavou.

„Řekni mi to!“ vykřikl.

„Svět!“ vypravila ze sebe. „Svět!“

Harry Tesle snadno prorazil davem průchod. Pak nadzdvihl zábranu a Tesla pod ní podlezla na silnici. Před ní bylo asi dvanáct lidí – kromě té kapely ovšem – ale ji zajímali jen tři. Byla to ta žena uprostřed křižovatky, muž s plnovousem, který s ní právě mluvil, a pak ten mladík, který o kousek dál křičel:

„Buddenbaume.“

Muž s plnovousem se na něj ohlédl a Tesla si ho teď mohla dobře prohlédnout. Ve tváři měl groteskní výraz napětí. Každičký sval měl napjatý k prasknutí a oči mu zářily.

„Moje!“ zaječel vysokým hlasem a otočil se znovu k té ženě, která také vypadala jako v deliriu a divoce koulela očima. Pokusila se Buddenbaumovi vytrhnout, ale tím náporem si jen roztrhla blůzu od pasu až ke krku, takže bylo vidět její nahé břicho a podprsenku. Zdálo se, že si toho ani nevšimla. Všiml si toho ale dav. Na všech stranách vybuchl řev – výkřiky, hvízdání a potlesk. Žena namáhavě klopýtala pryč…

Larry nevěřil vlastním očím. Právě, když si začínal myslet, že je všechno v pořádku, se Dorothy doktorovi vytrhla a přitom všem ukázala své spodní prádlo. Otočila se a postavila se kapele přímo do cesty.

Larry vykřikl: „Stát.“ ale bylo už pozdě. Ta Bullardovic ženská do něj vrazila, takže zavrávoral a narazil zády do oddělení trubek. Dva z hráčů spadli na zem a Larry upadl na ně. Dav se znovu vděčně rozeřval.

Larrymu v tom zmatku spadly brýle. Bez nich byl pro něj svět jen rozmazaná šmouha. Vyprostil se ze změti těl a začal kolem sebe na teplém asfaltu hmatat rukama.

„Nehýbat se!“ zaječel. „Prosím! Nehýbejte se!“

Prosil ale marně. Lidé se shromáždili kolem něj. Viděl jejich rozmazané siluety. Slyšel jejich výkřiky a kletby.

„Všichni tady umřeme,“ slyšel něčí vzlykání. Byl si jistý, že to je Dorothy, a protože byl v jádru dobrák, nechal hledání a otočil se, aby ji uklidnil. Ale když vzhlédl od asfaltu, aby mezi těmi šmouhami vyhledal tu, která byla Dorothy nejpodobnější, uviděl něco jiného. Byla to žena a nebyla vůbec rozmazaná. Vůbec ne. Nemohl by ji vidět jasněji. Nestála na ulici, ale vznášela se kousek nad ní. Ne, nevznášela se, stála, stála tam ve vzduchu a kolem ní povívalo volně uvázané hedvábné roucho. Bylo velice volné. Larry viděl její prsa, plná a okrouhlá, a na okamžik zahlédl i to, co skrývala mezi nohama. Zavolal na ni: „Kdo jste?“ – ale ona ho neslyšela. Stoupala ve vzduchu výš, jako kdyby šla po neviditelných schodech. Larry se pokoušel postavit a přitom si přál, aby tak mohl jít za ní. Ona se koketně ohlédla, ale věděl, že ne na něj. Ohlédla se na někoho, koho vybízela, aby ji následoval.

Ale ten její úsměv. Šťastný byl ten, komu patřil. Pak si povytáhla roucho, aby ho navnadila pohledem na své krásné nohy. A znovu začala stoupat, ještě kousek, a tam se setkala s jinou ženou – ta ale sestupovala dolů – a na místě jejich setkání Larry letmo zahlédl tu druhou krásku.

„Larry…?“

Co to viděl?

„… mám tvoje brýle.“

„Cože?“

„Tvoje brýle, Larry.“ Někdo mu je podával a Larry kolem sebe naslepo hmatal, protože nechtěl tu ženu spustit z očí.
„Kam se to kruci díváš?“
„Vy je nevidíte?“
„Co?“
„Ty ženy.“
„Nasaď si ty brýle, Larry.“
Poslechl. Svět kolem se zaostřil. Ale ta žena se rozplynula.
„Bože, ne…“
Strhl si brýle z nosu, ale to nádherné vidění zmizelo v jasné letní obloze.

Uprostřed všeho toho zmatku – útěku Dorothy Bullardové, pronásledujícího ji Buddenbauma a kácející se kapely – se Tesle podařilo dostat se doprostřed křižovatky. Stála tam sice snad jen pět vteřin, ale za tu krátkou dobu ji zaplavila celá vlna pocitů, která jí ve chvilce vyzdvihovala do výše a hned zase srážela do propasti, jako kdyby si ji to, co leželo na té křižovatce, chtělo vyzkoušet. Ta žena předtím zřejmě tou zkouškou neprošla. Teď hlasitě kvílela, jako opuštěné dítě. Buddenbaum byl silnější. Stál jen pár metrů od Tesly a díval se na zem.
„Co se to tu sakra děje?“ vykřikla na něj Tesla. On se na ni nepodíval. Dokonce jí ani neodpověděl. „Slyšíte mě?“
„Stůj. Ani o krok dál,“ řekl jí. I přes okolní hluk a přes to, že skoro šeptal, ho slyšela stejně zřetelně, jako kdyby jí šeptal přímo do ucha.
V Tesle se vzedmuto podezření.
„Ty jsi Kissoon?“ zeptala se.
Tím zřejmě upoutala jeho pozornost.
„Kissoon?“ řekl muž a ohrnul ret. „Ten nestojí za nic. Co o něm víš?“
Tato slova jí rázem dala odpověď na její otázku. Nicméně ji okamžitě napadla další. Když tedy není Kissoon, a přesto ví, kdo Kissoon je, kdo to vlastně je?
„Jen jsem to jméno někde slyšela.“
Jeho tvář skýtala nevšední pohled: čelisti měl sevřené a oči mu vylézaly z důlků. „Jen jméno?“ řekl a natáhl k ní ruku. „Kissoon není jen jméno!“ Tesla chtěla utéct, ale jako by ji něco připoutalo k zemi. A tak stála, zatímco jí rukou sevřel krk.
„Kdo jsi?“
Tesla se náhle bála o život.
„Tesla Bombecková,“ řekla.
„Ty jsi Tesla Bombecková?“ řekl nevěřícně ten muž.
„Ano,“ řekla Tesla sípavě. „Nechtěl bys… mě pustit…“
Přitáhl si ji k sobě blíž. „Bože můj,“ řekl s úsměvem. „Tak ty jsi ta ctižádostivá mrcha?“
„Já nevím, o čem to mluvíš.“
„Tak ty nevíš? Přišla jsi mi sebrat všechno, na čem jsem pracoval, a…“
„Nepřišla jsem nikomu nic sebrat,“ sípala Tesla.
„Lžeš!“ řekl Buddenbaum a sevřel jí krk silněji.
Tesla rychle zvedla ruku a vrazila mu prst do oka, ale on ji nepustil.
„Umění je moje,“ vykřikl hlasitě. „Nedostaneš ho. Nedostaneš!“
Tesle už nezbýval dech k tomu, aby se dál hájila, a síly jí také rychle docházely. Svět začal pulsovat do rytmu jejího srdce, rychleji a rychleji. Kopla ho do nohou, protože doufala, že se jí podaří podrazit mu nohy, ale on jako by nic necítil. Jeho tvář byla kamenná. Opakoval jen: „Moje… moje…“ a Tesla jeho hlas slyšela stále z větší dálky, jako by měl celý svět za chvíli zmizet docela.
„Neznáme tu ženu?“ řekl někdo poblíž.
„Asi ano,“ odpověděl někdo jiný.
Tesla se nemohla otočit a podívat se, kdo to mluví, ale to ani nebylo třeba. Poznala ty hlasy. Jeden patřil vůdci těch duchů, které viděla v Toothakerově domě, a druhý zřejmě pocházel z podobného zdroje.
Teď už sotva rozeznávala Buddenbaumův obličej, ale těsně před tím, než jí zmizel docela, viděla, že vzhlíží nahoru za ni. Něco řekl, ale nerozuměla mu ani slovo. Pak ji zalila vlna tepla a nad jeho pravým okem se objevila rudá skvrnka. Tesla rychle zamrkala, aby viděla lépe, ale to už sevření jeho prstů povolilo a Tesla upadla na zem. Nohy už ji neunesly. Tesla se konečně nadechla a současně se jí vrátil střípek vědomí. Buddenbama někdo střelil, uvědomila si. Ta skvrnka na jeho tváři byla od kulky.
Tesla ale neměla čas se z toho radovat. Jakmile dopadla na zem, omdlela.

Jakmile se ozval výstřel, davu se zmocnil zmatek. Radostný křik se změnil ve vřískot a smích v paniku. Lidé se rozprchli všemi směry co nejdál od toho střelce a jeho oběti.
D’Amour schoval pistoli do kapsy kabátu a rozběhl se doprostřed ulice. Muž, kterého střelil, stále ještě stál, přestože se mu z čela valila krev. To Harryho ještě utvrdilo v přesvědčení, že se tu odehrává něco nekalého. I přes jasný den a spoustu lidí kolem se tu zřejmě dělo něco podivného. Čím víc se blížil k místu, kde ležela Tesla, tím intenzivněji ho svědila všechna jeho tetování.
A byla tu i další znamení, že si má dávat pozor. Země pod jeho nohama se zdála jasnější, a jako by se hýbala. Zdálo se, že začíná plynout doprostřed křižovatky. A vzduch také zářil. Kolem se pohybovaly nějaké sotva viditelné zářící stíny. Harry věděl, že tohle už je něco víc. Na tomto místě se zřejmě ztrácela realita. Tady se asi setkávají všechny věci,

aby se spojily.

Nepochyboval o tom, že pokud to tak je, musí to řídit ten muž, kterého právě střelil a který se právě lhostejně otočil k Harrymu zády a prohlížel si prchající dav.

Harry se podíval na nehybně ležící Teslu.

„Nejsi mrtvá," řekl jí v duchu. Přimhouřil oči, aby ho tolik neoslňovala zářící obloha a země, a téměř poslepu tápal k ní.

Avatáry. Owen věděl, že nastal jejich čas. Cítil na sobě jejich oči. Byl to pocit, jaký se nedal k ničemu přirovnat. Jako kdyby člověka sledoval Bůh. Strašný a nádherný pocit zároveň.

Necítil to sám. Ačkoliv lidé kolem něj nevěděli, co se děje, všichni cítili něco podobného. Výstřel, který zranil jeho, zranil v určitém smyslu také je, jenže místo krve v nich uvolnil záplavu adrenalinu, který zostřil jejich smysly, takže mohli vidět věci, kterých by si jindy nemohli všimnout. Buddenbaum nalezl v jejich tvářích výraz poznání, úžas a hrůzu. Četl to na jejich třesoucích se rtech. Takhle to sice neplánoval, ale to bylo koneckonců jedno. Ať žasnou, pomyslel si. Jen ať se modlí. Jen ať se třesou. Ještě je toho čeká víc, než tenhle den skončí.

Přestal se rozhlížet po avatárách – když už jsou tady, co záleží na tom, jak vypadají? – a poklekl, aby se mohl dotknout země. Ačkoliv jeho pravé oko oslepoval pramínek krve, viděl lépe než kdy jindy. Země pod ním pomalu průhledněla a hluboko zakopaný medailon skrze ni jasně zářil. Buddenbaum položil ruku na zem a zároveň mu unikl radostný výkřik. Jeho prsty bez odporu zajely do teplého asfaltu k pohřbenému kříži.

Všude kolem něj se ozývaly hlasy a prolétaly matné zářící formy – nejspíš symboly zářivé budoucnosti – země i obloha se třásly – až se dostane k moci, udělá nebe z kamene a ze země nechá šlehat blesky. To všechno se dělo jen proto, že ten malý předmět ležel jen pár centimetrů od jeho ruky, jen kvůli tomu kříži, který v sobě skrýval moc přetvořit svět.

„Jsi krásný," zamumlal nahlas, jako by obdivoval hezkého chlapce. „Tolik krásný."

Prsty se ho už skoro dotýkal. Ještě pár centimetrů…

Erwin sledoval Teslu v davu, ale pak, když se lidí kolem zmocnila panika, se zastavil. Nemělo cenu pokoušet se k ní mluvit v takovém zmatku. Raději počká.

Dolan si zřejmě myslel něco jiného. Vždy připravený účastnit se nějaké zábavy proklouzl pod barikádou na ulici. Byl jen kousek od Dorothy Bullardové, když se jí roztrhla blůza a dav se jásavě rozeřval, a stál v cestě kulce, která zasáhla Buddenbauma. Zřejmě se bavil pohledem na to, jak jím kulka hladce prolétla.

Náhle mu ale rysy ztuhly. Z chodníku Erwin viděl, jak se Dolan začíná tvářit vyděšeně. Otočil se k Nordhoffovi, který se skláněl nad ležící Teslou, a táhle vykřikl:

„Coooo…?"

Nordhoff mu neodpověděl. Díval se na zraněného muže, nořícího ruku do pevné země. A jeho tvář se pomalu protahovala, jako kdyby se měla za chvíli změnit v tlamu psa nebo velblouda. Nos se mu prodloužil, lícní kosti zdvihly a oči začaly vystupovat z důlků.

„Bože…" zasténal Dolam rychle se otočil a rozběhl se k chodníku. Zřejmě to tam nebylo bezpečné. Ačkoliv Erwin stál o hodný kus dál, také cítil nějaký tah. Kapsy u saka se mu utrhly a z nich do křižovatky vylétlo množství předmětů. Prsty se mu také protahovaly tím směrem a byl si jistý, že se mu stejně protahuje i obličej.

Dolan na tom byl ještě hůř. Ačkoliv byl od křižovatky dál než Nordhoff, Dickerson a ostatní, zřejmě se nedokázal vymanit z té síly, která se ho zmocnila. Upadl na kolena, zaryl prsty do země a přitom volal Erwina na pomoc. Jeho nehmotné tělo ducha se ale nedokázalo zachytit pevného asfaltu, a tak byl tažen doprostřed křižovatky. Jeho tělo se protahovalo a měklo, až nakonec začal připomínat plynoucí potůček.

Erwin si zacpal uši, aby neslyšel jeho křik, a ustoupil dál z rychle se vyprazdňující ulice. Šlo se mu těžko. Síla na té křižovatce se zřejmě zvětšovala a Erwin musel bojovat o každý krok, aby s sebou nestáhla i jeho. Vynaložil všechny své síly a asi po dvaceti krocích ucítil, že tah povoluje. Po třiceti krocích už byl skoro v bezpečí a o deset kroků dál už si dovolil zpomalit a ohlédnout se po Dolanovi. Ten ale zmizel. Stejně jako Nordhoff, Dickerson a všichni ostatní. Změkli a rozplynuli se.

Zvuk sirén ho přinutil rozhlédnout se kolem. Z auta právě vystupoval Jed Gilholly a ještě dva policisté, Cliff Campbell a Floyd Weeks. Ani jeden z nich se netvářil právě nadšeně.

Erwin nečekal na to, až všichni vstoupí do té křižovatky. Nezajímalo ho, co s tou silou udělají – nebo co ta síla udělá s nimi. Místo toho utekl. Kdysi věřil v moc práva, cenil si ho a věřil tomu, že právo má vládnout světu. Ale to bylo v jiném životě, a ten byl pryč, stejně jako ta víra.

kapitola 41

Když Tesla otevřela oči, D'Amour už se ji snažil postavit na nohy.

„Máme tady problém," řekl jí a bradou ukázal na druhou stranu ulice. Tesla se vydala za ním, ale její pozornost upoutávaly podivné scény okolo. Muzikanti se po čtyřech plížili pryč, jako zbití psi. Viděla zbytky davu. Lidé, z nichž někteří hystericky vzlykali a jiní se modlili, porůznu klečeli či postávali mezi poházenými věcmi: všude byly kabelky, párky v rohlíku, dětské kočárky. A teď se sem blížili policisté s namířenými zbraněmi.

„Stůjte." vykřikl jeden z nich. „Všichni stát."

„Měli bychom ho poslechnout," řekla Tesla a ohlédla se na Buddenbauma. Ten měl obě ruce až po lokty v zemi a jemně jimi klouzal tam a zpátky způsobem, který Tesle mimoděk připomněl sex: jako kdyby se pokoušel v zemi rozšířit nějakou díru. Okolní vzduch byl horký.

„Co to tam dělá?" šeptem se zeptal D'Amour.

„Hledá Umění," řekla Tesla.

„Vy dva, mlčte!“ vykřikl velitel policistů. Pak se obrátil k Buddenbaumovi. „Ty! Koukej vstát! Chci vidět tvoje ruce!“
Buddenbaum nedal ani nejmenším pohybem najevo, že ho slyší, natož aby ho poslechl. Policista zopakoval svůj rozkaz. Buddenbaum ho stále ignoroval.
„Počítám do tří…“ varoval ho Jed.
„Jen do toho…“ zamumlala Tesla. „Zastřel toho hajzla.“
„Jedna…“
Jed přitom nepřestával obezřetně postupovat dopředu. Oba policisté se drželi těsně za ním.
„Dva…“
„Jede?“ zavolal na něj Floyd Weeks.
„Zmlkni.“
„Není mi dobře.“
Jed se na něj ohlédl. Tvář toho muže měla jemně nažloutlou barvu a oči mu vylézaly z důlků. „Nech toho!“ nařídil mu Jed. Ale ani tento rozkaz se nedočkal žádané odezvy. Pistole vypadla z Weeksových roztřesených prstů a muži uklouzl zvuk, který mohl být stejně vzdechem rozkoše, jako kapitulace. Pak upadl na kolena.
„Nevěděl jsem…,“ zamumlal. „Můj Bože, proč mi to nikdo neřekl?“
„Nevšímej si ho,“ nařídil Jed Cliffu Campbellovi.
Ten ho sice poslechl, ale jen proto, že už měl své vlastní halucinace. „Co se to tu děje, Jede?“ zeptal se hlasitě. „Kde se tu vzaly ty ženské?“
„Jaké ženské?“
„Jsou všude kolem,“ blábolil Campbell a přitom se otáčel dokola. „Copak je nevidíš?“
Gilholly už chtěl zavrtět hlavou, když tu mu vzápětí uklouzlo: „Bože můj.“
„Připravená?“ zamumlal D’Amour Tesle do ucha.
„Jasně.“
Harry pozoroval Gilhollyho, který se jen stěží držel svého zdravého rozumu. „Tohle není doopravdy…,“ mumlal pro sebe a rozhlížel se po Campbellovi, aby mu to potvrdil. Marně. Jeho zástupce klečel na kolenou a bláznivě se smál. Jed namířil pistoli na postavy před sebou. „Jděte mi z cesty!“ vykřikl na ně. „Myslím to vážně! Udělám to, když budu muset!“
„Jdeme,“ řekl Harry. „Teď si nás nevšímá.“ Spolu s Teslou se rozběhli pryč.
Jed si jich všiml.
„Vy dva! Stůj…“ Zarazil se uprostřed slova a zapomněl na všechno kolem. „Ježíši,“ uklouzlo mu chvějícím se hlasem. „Ježíši, Ježíši, Ježíši…“
Pak také padl na kolena.

Buddenbaumovi unikl výkřik pobouření. Něco tu nesedělo. Jednu chvíli před ním celá křižovatka měkla a do srdce mu proudila síla a v příštím okamžiku cítil na jazyku kyselou příchuť a země mu kolem paže ztuhla. Vytáhl ji ven. Jako kdyby ji vytáhl z vnitřností mrtvého nebo umírajícího zvířete. Tělem mu projel záchvěv odporu a do očí se mu vhrnuly štiplavé slzy.
„Owene…?“
Ten hlas patřil samozřejmě Sethovi. Stál metr nebo dva od něj a tvářil se vystrašeně. „Něco se stalo?“ Buddenbaum přikývl. „Víš, co to bylo?“
„Možná tohle,“ řekl Owen a ukázal na svou zraněnou hlavu. „Možná to rozptýlilo moje soustředění…“
„Pojď pryč.“
Owen vzhlédl a pozorně si prohlížel vzduch. „Co vidíš?“ zeptal se.
„To myslíš ty ženské?“
Owen zamrkal. „Vidím jen zářící obrysy. To jsou ženy?“
„Ano.“
„Určitě?“
„Ano.“
„Tohle je spiknutí,“ řekl Owen. Natáhl ruku, zachytil se Sethova ramene a s jeho pomocí se postavil. „Někdo je sem poslal, aby všechno překazily.“
„Kdo?“
„Nevím,“ řekl Buddenbaum. „Někdo, kdo ví…“ Zarazil se a podíval se na Teslu. „Bombecková,“ zamumlal. „Ta Bombecková!“

„Co to zase má?“ řekl Harry, když k nim Buddenbaum zamířil. „Myslí si, že mu chci sebrat Umění.“
„A chceš?“
Tesla zavrtěla hlavou. „Viděla jsem, co to udělalo s Jaffem,“ řekla. „A on na to byl připravený. Nebo si to alespoň myslel.“
Buddenbaum se k ním rychle blížil. Harry sáhl po své pistoli, ale Tesla ho zarazila: „To ho nezastaví. Radši zmizíme.“
Otočila se k Buddenbaumovi zády a vtom zjistila, že jí v cestě stojí malá holčička, která si je pozorně prohlíží. Byla absurdně dokonalá: maličká pětiletá dívenka s blonďatými lokýnkami, v bílých šatech, ponožkách a botách. Tvář měla růžovou a oči ohromné a modré.
„Ahoj,“ řekla příjemným hláskem. „Ty jsi Tesla, viď?“
Tesla neměla náladu diskutovat s dětmi, ať už byly sebedokonalejší. „Měla bys jít k tátovi a mámě,“ řekla jí.

„Já jsem se dívala," řekla holčička.
„Na tohle by se neměly dívat děti, víš," řekl D'Amour. „Kde máš tatínka a maminku?"
„Nejsou tu."
„Jsi tu sama?"
„Ne," odpověděla mu. „Je tu se mnou Haheh a Yie." Ohlédla se ke stánku se zmrzlinou. Tam na schodech seděl muž s tváří komika – špičaté uši, vyvalené oči a veliká ústa – držel v ruce šest kornoutů se zmrzlinou a střídavě ze všech ulizoval. Tvářil se přitom nesmírně soustředěně. Vedle něj sedělo další dítě, chlapec, s výrazem idiota.
„Nebojte se o mě," řekla holčička. „Nic se mi nestane." Pozorně si prohlédla Teslu. „Ty umíráš?" řekla.
Tesla se podívala na D'Amoura. „O tomhle se mi zrovna teď nechce mluvit."
„Ale mně ano," řekla malá kráska. „Je to důležité."
„Tak proč si nevybereš někoho jiného?"
„Protože se zajímáme o tebe," odpověděla holčička. Postoupila k Tesle o krok blíž a zvedla ruku. „Viděli jsme tvůj obličej a řekli jsme si: ona zná strom příběhů."
„Cože?"
„Strom příběhů," odpovědělo dítě.
„O čem to sakra mluví?" zeptala se Tesla D'Amoura.
„To je jedno," ozval se za nimi jiný hlas. Tesla se nemusela ohlížet, aby uhodla, že patří Buddenbaumovi. Jeho hlas zněl dutě, jako kdyby mluvil v prázdné místnosti. „Neměla ses míchat do mých věcí, ženská."
„O tvé věci se nezajímám," odsekla Tesla. Pak se k němu ale zvědavě otočila. „Ale jen pro zajímavost: Co jsou to ty tvoje věci?"
Buddenbaum vypadal příšerně. Obličej měl potřísněný krví a celý se třásl. „To tě nemusí zajímat," řekl.
Teď se ozvala ta holčička. „Můžeš jí to říct, Owene," pravila.
Buddenbaum se na dítě zadíval. „Nepřeji si sdílet s ní naše tajemství," pronesl strnule.
„Ale my chceme," odpovědělo dítě.
Tesla během té výměny názorů pozorovala Buddenbaumovu tvář a pokoušela se přijít na to, co se děje. On tu holčičku nejspíš dobře znal. A bylo také zřejmé, že je z ní trochu nervózní. Vlastně se choval spíš ostražitě, než nervózně. Tesla znovu zalitovala, že už nemá Raulův instinkt. Kdyby teď Raul byl s ní, určitě by jí napověděl, co se děje.
„Vypadáš hrozně," řekl jí Buddenbaum.
„Však ty taky," opáčila Tesla.
„Ale já se uzdravím," prohlásil Buddenbaum. „Zato ty už tu dlouho nepobudeš." Mluvil lehkým konverzačním tónem, ale Tesle neunikla skrytá hrozba. On jí nepředpovídal smrt. Sliboval jí to. „Měla by ses rozloučit, dokud ještě můžeš."
„To k tomu patří?" zeptala se holčička. Tesla se na ni ohlédla. Malá se usmívala. „Ano, Owene?"
„Ano," řekl Buddenbaum. „To k tomu patří."
„Dobře, dobře." Dítě se znovu zadívalo na Teslu. „Takže se uvidíme později," řekla a ustoupila jí z cesty.
„To asi těžko," řekla Tesla.
„Kdepak," odpověděla dívenka. „Určitě. Ty a strom příběhů nás velice zajímáte."
Tesla slyšela, jak Buddenbaum za jejími zády cosi zamumlal. Nerozuměla mu a neměla dost sil na to, aby ho to donutila zopakovat. A tak dítěti oplatila milý úsměv a s Harrym po boku opustila křižovatku, na které stále ještě klečeli blouznící policisté.

Ačkoliv bylo téměř nemožné, že se zpráva o tom, co se na té křižovatce stalo, rozšířila už po celém městě, všechny ulice, po kterých Harry s Teslou šli, byly prázdné a tiché, jako kdyby lidé vycítili, že nejlepší reakcí na takové události je ticho. I přes nesnesitelné vedro byly všechny dveře zavřené a okna právě tak. Na trávnících ani na ulicích si nehrály žádné děti. Nebylo dokonce vidět ani psy.
A bylo to opravdu zvláštní, protože den byl dokonalý. Vzduch voněl letními květy a obloha byla bez mráčku.
Když zabočili na ulici, kde stál Phoebin dům, řekl Harry náhle: „Bože, jak mám ten svět rád."
Byla to tak prostá věta a vyslovená s takovou vírou, že Tesla jen zavrtěla hlavou.
„Ty ne?" zeptal se jí Harry.
„Je tu moc špíny," řekla mu.
„Ne teď. Teď je to nejlepší."
„Jen se podívej na horu," vyzvala ho Tesla.
„Na té hoře teď nejsem," odpověděl jí. „Teď jsem tady."
„To máš štěstí," řekla, ale nemohla potlačit ironii v hlase.
Harry se na ni podíval. Pomyslel si, že vypadá hrozně křehce, jako kdyby měla umřít vysílením. Chtěl ji obejmout, alespoň na okamžik, ale zároveň ho napadlo, že by mu za to určitě nepoděkovala. Žila sama pro sebe a on ji nemohl utěšit.
Tesle chvíli trvalo, než se jí podařilo odemknout dům klíči, které jí dala Phoebe. Uvnitř řekla: „Musím se vyspat. Sotva držím oči otevřené."
„Jasně."
Začala stoupat do schodů, ale pak se otočila a zadívala se na D'Amoura prázdnýma očima. „Mimochodem," řekla. „Díky."
„Za co?"
„Za to, co jsi pro mě udělal tam nahoře. Nebyla bych tu… Bože… víš, co chci říct."

„Vím. A nemusíš mi děkovat. Jedeme v tom spolu.“
„Ne,“ řekla tiše. „Takhle to asi nefunguje.“
„Jestli myslíš na to, co ti řekla ta holka…“
„Není to poprvé, co mě to napadlo,“ řekla Tesla. „Víš, Harry, pět let jsem se hnala dopředu hlava nehlava a nejspíš si to vybralo svou daň.“ Harry chtěl něco namítnout, ale ona ho pohybem ruky umlčela. „Nebudeme si tady lhát,“ řekla. „Udělala jsem, co jsem mohla, a teď už jsem k ničemu. Je to jednoduché. Myslím, že dokud jsem byla s Raulem, mohla jsem předstírat, že něčemu rozumím, ale teď… teď je pryč…,“ pokrčila rameny, „… nechci už jít dál.“ Pokusila se usmát, ale nepodařilo se jí to. Proto se otočila k Harrymu zády a odešla spát.

Harry si uvařil kávu, posadil se v obývacím pokoji zavaleném hromadami televizních programů a přeplněnými popelníky, aby si všechno promyslel. Káva mu pomohla. Byl teď naprosto bdělý, ačkoliv se mu nohy třásly únavou. Seděl, díval se do stropu a přemítal o událostech, které ho přivedly až sem.

Na tu horu se vydal pod ochranou mlhy a svých tetování, aby našel Kissoona. Toho tam ale nenašel. Přinejmenším ho nepoznal. Byly tam děti, ti bratři Grimmové, Požehnaný, tři ukřižovaní lidé a Tesla Bombecková. Ale muže, který zabil Teda Dusseldorfa a Mariu Nazareno, tam nenašel.

V duchu se vrátil na Morningside Heights – do toho domu, kde přespával jeho nepřítel – a přemýšlel, jestli tam snad nepřehlédl něco, co by mu mohlo napovědět, jak teď Kissoon vypadá. Nevzpomněl si na nic. Vzpomněl si ale na ten balíček karet, který tam našel. Sáhl do kapsy a vytáhl karty ven. Je snad to, co hledá, někde tady? Smetl věci ze stolku a začal karty pokládat jednu vedle druhé. Opice, měsíc, lidský plod, blesk…

Všechno to byly mocné symboly.

Blesk, ruka, torzo, díra…

Pokud to byla hra, on neznal její pravidla. A pokud to hra nebyla, co tedy?

Bezmyšlenkovitě začal karty přerovnávat a zkoušet je řadit v různých kombinacích a doufal, že najde nějaké řešení. Nic. I přes moc těch symbolů, nebo možná právě proto, ho nic nenapadalo. Pomyslel si, že je na takové věci asi příliš unavený.

Uprostřed toho přemítání zazvonil telefon. Cobbovi zřejmě neměli záznamník, protože telefon zvonil pořád a pořád, dokud Harry nezvedl sluchátko.

V něm se ozval unavený hlas. „Je tam Tesla?“ zeptal se mužský hlas. Harry se chvíli odmlčel. Mužský hlas pokračoval: „Je to nutné. Já s ní musím mluvit.“

Tentokrát Harry ten hlas poznal. „Grillo?“ zeptal se.

„Kdo je to?“

„Harry.“

„Ježíši, Harry. Co ty tam děláš?“

„To samé, co Tesla.“

„Je tam někde?“

„Spí.“

„Musím s ní mluvit. Volám jí celý den.“

„A kde jsi?“

„Asi deset kilometrů od města.“

„Kterého?“

„Everville, přece. Můžu s ní mluvit?“

„Nemůžeš zavolat za hodinku, nebo…“

„Ne!“ zařval Grillo. Pak pokračoval už normálně. „Ne. Musím s ní mluvit hned.“

„Tak chvíli počkej,“ řekl Harry, položil sluchátko a šel vzbudit Teslu. Ta ležela oblečená na manželské posteli a ve tváři měla tak vyčerpaný výraz, že se nemohl přinutit k tomu, aby jí přetrhl zřejmě tak nutný spánek. Dobře udělal. Než se dostal zpátky k telefonu, sluchátko bylo hluché. Grillo tam nebyl.

Tesle se zdálo, že jde po nějakém podivném pobřeží. Zřejmě tu nedávno sněžilo, ale jí nebyla zima. Lehce kráčela k moři. Voda byla tmavá, vlny se valily jedna přes druhou a tu a tam v nich viděla těla, která k ní otáčela bezvýrazné tváře jako varování, aby nevstupovala do vody.

Ale ona neměla na výběr. Moře ji táhlo a tomu tahu se nedalo odolat. Ona mu vlastně ani odolat nechtěla. Pobřeží bylo pusté a bezútěšné. Na druhé straně moře zřejmě skrývalo záhadu.

Až když se brodila vlnami a voda jí dosahovala až k hrudi, její snící mysl si uvědomila, kde je. Napadla ji dvě slova:

„Moře Podstaty.“

Moře snění jí vyšplíchlo do tváře, když ta slova vyslovila, a spodní proud jí podrazil nohy. Nepokusila se udržet na nohou, nechala se unášet vodou, jako kdyby to byl její milenec. Vlny brzy vzrostly do titánských rozměrů. Když ji zdvihaly vzhůru, spatřila na obzoru temnou zeď, která jí připomněla to, co viděla v Kissoonově Smyčce. Iad, samozřejmě. Hory a blechy, blechy a hory. Když ji vlny snášely dolů pod hladinu, pozorovala něco úplně jiného: ohromná rybí hejna, míhající se všemi směry kolem ní. A v mělčinách se vznášely světélkující postavy. Uhodla, že to jsou lidské duše, jako ona sama. Zdálo se jí, že vidí jejich tváře: děti, milence i umírající.

Nepochybovala o tom, kam patří ona. Na dítě byla moc stará, na milence příliš potrhlá. Mohla mít jen jediný důvod. Ta malá holčička měla pravdu. Blíží se smrt. Tesla Bombecková teď právě sní svůj poslední sen.

I kdyby ji tahle myšlenka rozrušila, neměla čas. Dobrodružství vpředu lákalo. Vlny ji nesly, nahoru a dolů, ale přece jen k místu, kde se moře z nějakého důvodu uklidnilo tak, že se v něm dokonce odrážela i obloha.

Tesla si nejdřív myslela, že tu je sama, a chtěla začít plavat, aby se odtud dostala, když tu si uvědomila, že pod ní je nějaké světlo. Podívala se do vody a uviděla jakési světélkující mořské živočichy, stoupající k hladině. Když zvedla hlavu, viděla, že není sama. Po vodě kráčel nějaký dlouhovlasý a vousatý muž. Kráčel stejně jistě, jako kdyby šel po pevné zemi. Jen drobné vlnky se rozbíhaly od jeho nohou. Tesla předpokládala, že tam byl i předtím, jenže ona si ho nejspíš nevšimla. Ale on se na ni náhle zadíval.

Tvář měl vyhublou – vystouplé lícní kosti a pronikavý pohled – ale jeho úsměv byl tak přívětivý a ostýchavý, že byl Tesle rázem sympatický. Zastavil se a pak přešel k ní. Jeho vodou nasáklé roucho kolem splývalo v cárech a hruď měl pokrytou mnoha malými bledými jizvičkami, jako kdyby s někým zápasil na podlaze pokryté střepy.

Tesla ho v duchu politovala. Také ona měla mnoho jizev, na kůži i na duši. Jako z jeho šatů, i z jejího života zbývaly už jen cáry: z její práce, sebevědomí i jistoty.

„My se známe?“ oslovil ji. Jeho hlas nebyl příliš melodický, ale Tesle se přesto líbil.

„Ne,“ odpověděla, náhle ostýchavě. „Myslím, že ne.“

„Někdo mi o tobě určitě vyprávěl. Nebyl to snad Fletcher?“

„Ty znáš Fletchera?“

„Takže to byl on,“ znovu se usmál ten muž. „Ty jsi ta, která z něj udělala mučedníka.“

„Tenkrát mě to nenapadlo… ale ano, asi jsem to byla já.“

„Vidíš?“ řekl jí. Sklonil se k ní. Voda ji začala vynášet k němu. „Chtěla jsi souvislosti a ty se dají najít. Ale musí se hledat na hrozných místech, Teslo. Na místech, kde smrt zabíjí lásku, kde ztrácíme jeden druhého i sami sebe. Tam jsou všechny souvislosti i vysvětlení. Jen statečná duše tam dokáže hledat a nepropadnout zoufalství.“

„Já jsem se snažila být statečná,“ řekla.

„Já vím,“ odpověděl jí tiše. „Já vím.“

„Ale nestačilo to, to chceš říct? Jenže já jsem se neprosila o to, abych se do toho všeho mohla zaplést. Nebyla jsem na to připravená. Chtěla jsem jenom psát scénáře, zbohatnout na tom a pak si užívat. Ale to tobě nejspíš připadá jako hloupost.“

„Proč?“

„No, asi tu moc filmů nevidíš.“

„Byla bys asi překvapená,“ usmál se ten muž. „Záleží přece na příbězích, ne na tom, jak se vyprávějí.“

Tesla si vzpomněla na tu holčičku na křižovatce…

Viděli jsme tvůj obličej a řekli jsme si: ona zná strom příběhů.

„Co pořád máte s těmi příběhy?“ zeptala se.

„Máš je ráda,“ řekl jí a zahleděl se do vody. Ty zářící obrysy už byly skoro na hladině. Ta se začala čeřit. „Je to tak, ne?“ naléhal.

„Asi je,“ přiznala.

„To jsou ty souvislosti, které hledáš, Teslo.“

„Příběhy?“

„Příběhy. A každý život, i sebekratší a sebebezvýznamnější, je jedním z listů…“

„Listů?“

„Ano. List.“ Znovu se na ni podíval a chvíli mlčel, než jí došlo, o čem to mluví.

„… listy na stromu příběhů,“ dokončila. Usmál se. „Životy jsou listy na stromě příběhů.“

„Jak prosté, že?“ řekl. Hladina kolem nich začala bublat a zřejmě tak ztrácela schopnost ho nést. Začal se pomaloučku potápět. „Asi už budu muset jít,“ řekl. „‘Shu si pro mě přišli. Proč se tváříš tak nešťastně?“

„Protože už je pozdě,“ řekla. „Proč jsem se to, co jsem měla udělat, musela dozvědět až teď?“

„Protože jsi to nepotřebovala vědět. Dělala jsi to sama od sebe.“

„To není pravda,“ rozčílila se Tesla. „Nikdy jsem nevyprávěla pořádný příběh.“

„Ale ano,“ řekl. Teď už ho skoro neviděla.

„A jaký?“ zaprosila Tesla. Chtěla to z něj vytáhnout dřív, než zmizí docela. „Jaký?“

„Svůj vlastní,“ odpověděl jí muž a ponořil se. „Tvůj.“

A pak byl pryč.

Tesla se zahleděla do bublající vody a uviděla miliony těch bytostí, které ten muž nazýval ‘shu, jak kolem potápějícího se muže opisují obrovské kruhy. Při pohledu na ohromný vír, který jejich kroužící těla vytvářela, se jí ani neudělalo špatně. Cítila jen smutek nad tím, že je zase sama. Muž zmizel v hlubinách. Zřejmě byl moudrý a Tesla by si s ním bývala ráda promluvila i o jiných věcech. Ale dozvěděla se alespoň něco: že příběh, který vypráví ona, je její vlastní. Teď to možná mnoho neznamenalo, ale snad to pro ni bude útěchou, až se probudí.

Kroužící ‘shu zmizeli v hlubinách a Tesla zaslechla nějaké zvuky. Zvonění telefonu a pak nějaké kroky na schodech.

„Teslo?“

Otevřela oči. Ve dveřích stál Harry. „Volá Grillo,“ řekl. „Musí prý s tebou mluvit. Už volal jednou.“ Tesla si matně vzpomněla na zvonění telefonu, když kráčela po zasněženém pobřeží. „Mluví dost rozrušeně.“

Tesla vstala a šla dolů. Vedle telefonu ležela tužka. Ještě než zvedla telefon, napsala si do vedle ležícího bloku můj vlastní příběh, to pro případ, že by na to během následujícího rozhovoru zapomněla. Pak zvedla sluchátko.

Harry měl pravdu. Grillo opravdu mluvil rozrušeně. Vlastně na tom byl asi jako ona sama a D‘Amour. Jako by se všichni kolem ní ponořovali do hlubin.

„Jsem v motelu. Jmenuje se to tu Sturgis Motel,“ vysvětloval jí. „Je tu Howie, Jo-Beth i jejich malá Amy.“

„Kde to je?“

„Pár kilometrů od Everville.“

„A co tam děláš?“
„Neměli jsme na výběr. Museli jsme rychle utéct a já věděl, že budeme potřebovat pomoc.“
„Proti komu?“
„Je tu Tommy-Ray. Přišel si pro Jo-Beth.“
„Tommy-Ray?“
Grillo jí začal vysvětlovat události posledních pár dnů, ale ona si ho skoro nevšímala. V duchu stále přemýšlela o svém snu. Ale Grillův vyděšený hlas jí z mysli brzy vymazal moře i toho záhadného Fletcherova známého.
„Potřebuju pomoc, Tes…“ říkal Grillo. Tesla se silou snažila zadržet vzpomínku na obličej toho muže. „Tes, jsi tam?“ Neměla na vybranou. Musí se mu věnovat.
„Jo, jsem tady…“
„Říkám ti, že potřebuju pomoc.“
„Máš divný hlas, Nathane. Jsi zraněný?“
„To je dlouhé vyprávění. Dej mi adresu a my k tobě hned přijedeme.“
Tesle probleskla hlavou vzpomínka na Smrťáka Tommyho-Raye a jeho armádu fantomů, která se přehnala skrze Palomo Grove. Copak nezbořil svůj vlastní dům, ve kterém byla jeho matka? Kdyby se dostal do Everville, obzvláště v době, kdy odsud budou masově prchat lidé – což bude asi zanedlouho – stálo by to mnoho lidských životů.
„Zůstaň, kde jsi,“ nařídila mu. „Přijedu k tobě.“
Grillo nic nenamítal. Zjevně byl příliš vyděšený a chtěl ji mít u sebe co nejdříve. Řekl jí adresu motelu a prosil ji, ať si pospíší. Pak zavěsil.
Harry byl v kuchyni a opékal si topinku. Řekla mu všechno, co se od Grilla dozvěděla. Poslouchal ji mlčky, až se dostala k tomu, že musí hned odjet.
„Takže jsem tu na celé Everville sám?“ řekl.
„Vypadá to tak.“
Chtěla mu říct, že právě snila svůj poslední sen a že ji tedy nemá čekat zpátky, ale to jí připadalo hrozně melodramatické. Místo toho by chtěla na rozloučenou říct něco moudrého. Ale nic ji nenapadlo. A tak se Harry musel rozloučit první.
„Myslím, že půjdu zase na tu horu, až se setmí,“ řekl. „Jestli tudy Iad půjdou, možná je na chvíli zahlédnu. To znamená… že už se neuvidíme.“
„Ne. Asi ne.“
„Prožili jsme toho dost, viď? Chci říct, naše životy, to bylo…“
„Zvláštní.“
„Neobyčejné.“ Tesla pokrčila rameny. Měl pravdu. „Určitě jsme si oba mnohokrát přáli, aby to bylo jinak. Ale někdo jiný nám to nepovolil.“
„Nejspíš.“
Dál už nebylo o čem mluvit. Tesla vzhlédla a viděla, že Harry si ji upřeně prohlíží. Rty měl sevřené, jako kdyby se bránil pláči.
„Tak si to užij,“ řekla.
„To si piš,“ odpověděl jí.
„Dávej na sebe pozor.“
Ona to byla, kdo odvrátil oči první. Vzala si bundu a vyšla ven. U dveří se málem otočila a objala ho, ale nakonec tomu pokušení odolala. Tím by jen protahovala jejich loučení. Raději odejde hned.

Lidé, kteří čekali na průvod, už z Main Street dávno odešli, ale na ulicích stále chodilo mnoho jiných lidí, kteří nakupovali suvenýry a hledali příjemné restaurace. Večer byl teplý a obloha stále ještě modrá a bez mráčku. Všeobecnou slavnostní náladu sice fiasko průvodu poněkud utlumilo, ale nezničilo.
Stát se to před několika lety, Tesla by okamžitě nasedla na svého harleye a uprostřed Main Street by začala dělat rámus a pokusila se lidem vysvětlit, že mají utéct dřív, než se sem dostanou Iad. Ale teď byla poučená mnohými zkušenostmi. Věděla, že by jen krčili rameny, smáli se a otáčeli se k ní zády. Nemohla se proto na ně ovšem zlobit. Než odešla z domu, zahlédla se v zrcadle. Ta štíhlá žena, kterou v něm obdivovala ještě před pár dny, byla teď uzlíček kostí a zoufalého výrazu v očích.
A navíc, k čemu by takové varování bylo, i kdyby ji poslechli? Pokud jsou Iad to, co se o nich říká, pak se před nimi uprchnout nedá. Možná, že právě tihle lidé, které stín smrti zavalí první, aniž by věděli, co se děje, budou jednou považováni za šťastlivce, kteří zemřeli rychle a beze strachu či zbytečných nadějí. Ty naděje by byly nejhorší.
Jet kolem té křižovatky sice znamenalo zdržení, ale přesto k ní zabočila, jen aby se podívala, zda z celé té odpolední záhady vůbec něco zbylo. Ačkoliv po ulicích už opět jezdila auta, tady jich jelo jen málo. Lidé chodili většinou pěšky. Buď postávali před restaurací a kolem křižovatky, nebo si pořizovali snímky té křižovatky, aby ji tak zvěčnili pro budoucí generace. Z těch modlících se lidí, které tu Tesla předtím viděla, tu nebyl nikdo. Buď šli domů, nebo je tam odvedli ostatní.
Právě když si nasazovala helmu, zaslechla z druhé strany ulice výkřik, a když se otočila, uviděla svého odpůrce z Kitty’s Diner. Bosley Spravedlivý k ní mířil dlouhými cílevědomými kroky.
„Co jsi to provedla?“ zaječel na ni zuřivě.
„Cože?“ zeptala se.
„Tahle ohavnost je tvoje práce,“ řekl jí. „Viděl jsem tě tady.“ Zastavil se pár kroků před ní, jako by se bál, že se její bezbožností nakazí. „Vím, co zamýšlíš.“

„Tak mi to laskavě vysvětli!“ vyštěkla na něj. „A nevykládej mi tady nic o Ďáblovi, Bosley, protože ty v něj nevěříš o nic víc než já.“

Bosley sebou trhl. A Tesla v jeho očích zahlédla takový výraz hrůzy, že z ní všechen vztek rázem vyprchal. „Víš, co ti povím?“ řekla. „Myslím, že jsem dnes potkala Ježíše.“ Bosley se na ni nedůvěřivě zadíval. „Tedy, šel po vodě a měl spoustu jizev, takže… to mohl být on, ne?“ Bosley mlčel. „Škoda, že jsem se ho nezeptala na tebe, ale kdybych si vzpomněla, určitě bych mu doporučila tvoji restauraci. Možná by si dal ten koláč.“

„Jsi šílená…“ řekl Bosley.

„To jsem, a ty taky,“ řekla Tesla. „Dávej na sebe pozor, Bosley.“ Pak si nasadila na hlavu helmu a odjela pryč.

Když se dostala z města ven, přidala na rychlosti. Byla si jistá, že velitel místní policie a jeho halucinacemi obluzení zástupci dnes určitě budou mít jinou práci, než stíhat rychle jedoucí řidiče. Měla pravdu. Silnice byla prázdná a policejní auta nikde. Tesla jela jako o život, i když před ní ležela náruč chladnější a věčnější, než by jí mohly nabídnout lidské paže.

kapitola 42

Příště to bude lepší, pomyslela si Dorothy Bullardová, když seděla u okna ve svém obývacím pokoji. Budou ještě další festivaly a průvody a další příležitosti, aby si napravila reputaci. Milosrdně si nevzpomínala na to, co se stalo na té křižovatce, ale mnoho lidí ji ujišťovalo, že to nebyla její vina. Ne, vůbec ne. Byla hrozně nervózní a odvedla dobrou práci, skvělou práci a příští rok, příští rok…

„To bude dokonalé.“

„Co jsi říkala?“ Maisie se právě vrátila s míchanými vajíčky a celozrnnou houskou.

„Příští rok to bude perfektní, uvidíš.“

„Nebudeme teď myslet na příští rok, ano?“ řekla Maisie. „Budeme brát věci tak, jak jsou.“

Vzpomínky Larryho Glodoskiho nezastíraly prášky, ale pivo. Značné množství piva. Seděl v Hamrick‘s Bar už dvě a půl hodiny a konečně se začínal cítit trochu lépe. Alkoholem se nesnažil potlačit vzpomínky na vidiny, které měl na rozcestí, ale vzpomínky na jejich odchod. Ty ženy na schodech mu ukázaly pravé štěstí, a když zmizely, myslel, že se mu srdce žalem rozskočí.

„Chceš další?“ zeptal se ho Will Hamrick.

„Jasně.“

„Chceš si promluvit?“

Larry zavrtěl hlavou. „Nedává to smysl,“ řekl potom.

Will mu po baru poslal další láhev piva. „Předevčírem jsem tu měl chlápka a ten mě fakt vyděsil,“ řekl.

„A to jak?“

„Přišel sem těsně po tom, co umřel Morton Cobb. Tvrdil, že je lepší, že ho zavraždili, protože je to tak lepší příběh.“

„Lepší příběh?“

„Jo. Ne že bych… jak že mi to říkal? … diseminátor, myslím. Jo, říkal mi diseminátor a to, že lidi mají rádi krutost…“ Odmlčel se a rozhodil rukama. „Nevím, zdálo se mi, že je blázen. Ten jeho hlas… jako by tě hypnotizoval.“

To Larrymu něco připomnělo. „Jak vypadal?“ zeptal se.

„Asi tak šedesát, plnovous.“

„Velký chlap? V černém?“

„To je on,“ přisvědčil Will. „Ty ho znáš?“

„Byl tady teď odpoledne,“ řekl Larry rychle. „Myslím, že to on to tu všechno zmrvil.“

„Někdo by to měl říct Jedovi.“

„Jed…,“ zavrčel Larry. „Ten nikomu nepomůže.“ Napil se piva. „Musím to říct kapele. Všechny to opravdu naštvalo.“

„Dej si pozor, Larry,“ radil mu Will. „Přece nechceš, aby se do tebe Jed pustil za lynčování.“

Larry se naklonil přes bar, až se Willa skoro dotýkal nosem. „To je mi jedno,“ zablekotal. „Tady v tom městě se něco děje, Hamricku, a Jed si s tím neumí poradit.“

„A ty to umíš?“

Larry zalovil v kapse a hodil na bar tři desetidolarové bankovky. „To brzy uvidíš,“ řekl, postavil se a namířil si to ke dveřím. „Zavolám ti, až budeme připravení vyrazit.“

Všude ve městě už se všechno opět zdálo být v normálních zaběhnutých kolejích. Na radnici se lidé připravovali k waltzu. V knihovně, dokončené před dvěma lety, si Jerry Totland, který si vydobyl všeobecný respekt, protože pro knihovnu v Portlandu zakoupil ze svého několik knih o záhadách, četl z nejnovějšího knihovního přírůstku. V malé italské restauraci na Blasemont Street čekalo nejméně dvacet hostů, dychtivých požitků italské kuchyně.

Městem samozřejmě kolovala spousta fám a klepů o tom, co vlastně odpoledne zastavilo celý průvod, ale ty pouze dodávaly večeru zvláštní pikantní příchuť. Někteří lidé sice pochovali mírné znepokojení, ale jiní, obzvláště hosté, tím byli přímo nadšeni. Alespoň budou mít při večeři doma co vyprávět. Budou vykládat o tom, jak si Everville pořádně natlouklo ten svůj vychloubačný nos.

Po hrůzách dnešního odpoledne si Erwin nebyl jistý, co má vlastně dělat. V jediném okamžiku přišel o všechny přátele tak jistě, jako kdyby je někdo zmasakroval.

Vůbec nerozuměl tomu, co se na té křižovatce vlastně událo, a ani tomu rozumět nechtěl. Během posledních pár dnů

mu jeho vlastní smrt ukázala několik zvláštních poznatků a Erwin se z nich poučil, ale tomuhle rozumět prostě nemohl. Proto se pár hodin toulal po ulicích jako zatoulaný pes a hledal místo, kde by se mohl v klidu posadit a poslouchat cizí hovor, který by mu nepřipomínal jeho vlastní strach. Ale všude, kudy chodil, slyšel lidi, jak si šeptají o věcech, které ho děsily.

Jen pár z těch rozhovorů se týkalo dnešního odpoledne přímo, ale všechny byly těmi událostmi inspirovány. Tím si byl jistý. Proč by si jinak lidé navzájem přiznávali všechna svá provinění a prosili své drahé o pochopení či odpuštění? Dnes si uvědomili svou smrtelnost, a proto se začali kát. Erwin chodil z místa na místo a hledal klid. Nenašel ho, a proto se za soumraku vrátil na jediné místo, kde věděl, že klid a mír je: na hřbitov.

Tam při západu slunce chodil mezi hroby, bezmyšlenkovitě pročítal epitafy a přemýšlel o událostech, které ho přivedly až sem. Čím si to zasloužil? Tím, že chtěl získat také trochu slávy? Od kdy je sláva hřích? Rýpal se snad příliš hluboko v tajemstvích, která nikdo neměl najít? To přece také není hřích. Alespoň o tom nevěděl. Prostě měl asi smůlu.

Konečně se posadil na náhrobním kameni blízko stromu, pod kterým se poprvé setkal s Nordhoffem a ostatními. Oči mu sklouzly na nápis na kameni. Erwin ho přečetl nahlas:

Věřím tomu, o čem pochyboval Tomáš,
že před Smrtí je záchrana.
Že i já, ležící zde, jednoho dne vstanu,
a ucítím van větru a uvidím nebe.
Ale má naděje je chabá a musím
ji chránit před těmi, kteří jsou
k ní slepí. A tak prosím: Ochraň mě
před národem Tomáše Nevěřícího.

Prostota těch slov ho hluboce dojala. Ke konci veršů se mu roztřásl hlas a rozplakal se.

Skryl tvář do dlaní a v pláči se kýval dopředu a dozadu. Nemohl se utišit. K čemu je život po smrti, když je to takhle absurdní, nemožná existence? To se nedá snést.

„To je ta báseň tak špatná?“ zeptal se hlas odněkud z výšky.

Erwin se ohlédl. Strom byl veliký a hustý, ale přesto v jeho koruně zahlédl nějaký pohyb.

„Ukaž se,“ vyzval neznámého.

„Raději ne,“ namítl hlas. „Už dávno jsem se naučil, že na stromech jsem v bezpečí.“

„Neplácej hlouposti,“ řekl Erwin.

„Co je ti?“

„Chci být zase na světě.“

„Aha,“ řekl hlas ze stromu. „Toho se nedočkáš, tak se tím nemusíš trápit.“ Listí se zachvělo, jak se ten muž v koruně stromu usazoval pohodlněji. „Oni odešli, že?“ řekl.

„Kdo?“

„Ti blázni, kteří sem chodívali. Nordhoff a Dolan,“ to jméno Dolan hlas opovržlivě vyprskl, „… a ti ostatní. Přišel jsem k ním z hory, abych se s nimi vyrovnal, ale teď je nevidím, ani necítím…“

„Ne?“

„Ne. Vidím jen tebe. Kam zmizeli?“

„To je těžké vysvětlit,“ řekl Erwin.

„Snaž se.“

A tak mu to řekl. Popsal mu všechno, co viděl a cítil na té křižovatce, ačkoliv jeho slovní zásoba právníka na to všechno sotva stačila. Tím vyprávěním si chtěl jen ulevit a to se mu podařilo.

„Takže je to stáhlo pryč, jo?“

„Přesně tak to vypadalo,“ řekl Erwin.

„To se muselo stát,“ poznamenal muž na stromě. „Začali tady krvavou věc a to se jim dřív nebo později muselo vrátit.“

„Já vím, co myslíš,“ podotkl Erwin. „Já jsem četl to doznání…“

„Čí?“

„Jmenoval se McPherson.“

Ze stromu se ozvalo zavrčení, až se Erwin otřásl. „Neříkej to jméno nahlas!“ řekl muž.

„Proč ne?“

„Proto!“ zařval muž. „Ale to není ta věc, o které jsem mluvil. Na Harmon‘s Heights se stal ještě jiný masakr, ještě dřív, než ta hora měla vůbec jméno. A já jsem čekal dlouho, abych viděl jeho následky.“

„Kdo jsi?“ zeptal se Erwin. „A proč se tam schováváš?“

„Myslím, že už jsi dnes viděl hodně zvláštních věcí,“ řekl ten muž. „A to jsi ještě neviděl mě.“

„Já to snesu,“ odpověděl Erwin. „Jen se ukaž.“

Chvíli bylo ticho. Pak ten muž řekl: „Budiž,“ a listí se znovu rozhýbalo. Muž slézal dolů. Nebyl nakonec tak zvláštní. Měl spoustu jizev, to ano, a připomínal trochu zvíře, ale byl to člověk.

„Tady jsem,“ řekl když se postavil na zem. „Teď mě vidíš.“

„Rád… rad tě poznávám,“ řekl Erwin. „Už jsem se bál, že budu sám.“

„Jak se jmenuješ?“

„Erwin Toothaker. A ty?“

Muž sklonil hlavu. „Těší mě,“ řekl. „Jmenuji se Coker Ammiano.“

část 6 – Velký plán

kapitola 43

Musnakaffovi trvalo asi hodinu, než svou paní připravil na vycházku do zimních ulic Liverpoolu. Ten čas Phoebe využila k prohlídce domu. Nebyl to radostný pohled. Místnosti byly většinou překrásně vyzdobené, ve všech stály široké postele a koupelny byly veliké a přepychové, ale na všem ležel prach a na okenních parapetech se kupily hromádky ptačího trusu. Po ostatních lidech nebylo ani památky. Celý dům působil dojmem dávno minulé slávy. Kdo se asi kochal výhledem z oken a kdo ležel na těch polštářích? Phoebe o tom nepřestávala přemýšlet. O čem ti lidé snili? O světě, z kterého sem přišli? Nejdřív jí taková myšlenka připadala směšná, protože si neuměla představit nikoho, kdo by v takovém domě snil o Kosmu jako o zemi svých snů. Ale čím víc nad tím uvažovala, tím víc byla přesvědčená o tom, že lidé obou světů touží po světě těch druhých. Pomyslela si, že když ten svůj výlet přežije, vrátí se do Everville a prožije tam celý svůj život naplno a nebude toužit po nějakých nedosažitelných hloupostech.

Když vyšla jedné z ložnic, nahlédla do zrcadla v chodbě a řekla hlasitě: „Užij si, dokud můžeš. Užij si každou minutu.“

„Co jsi říkala?“ zeptal se jí Musnakaff, který právě vyšel z jiných dveří.

Phoebe se trochu zastyděla, že ji takhle přistihl. „Jak dlouho mě sleduješ?“ zeptala se.

„Jen chviličku,“ řekl. „je na tebe hezký pohled, Phoebe Cobbová. Máš v sobě hudbu.“

„Já vůbec nemám hudební sluch,“ odsekla mu.

„Existují různé druhy hudby,“ odpověděl jí Musnakaff. „Tvůj duch zpívá, i když tvoje ústa mlčí. Když se dívám na tvá prsa, slyším bubny, a když si tě představím nahou, slyším zpívat sbor.“ Phoebe si ho změřila odsuzujícím pohledem, jakým odradila mnoho dotěrných pacientů, ale tady to nezabralo. Musnakaff se na ni jen vesele zašklebil a ozdoby na jeho tvářích zachřestily. „Neurážej se,“ řekl. „Tento dům byl vždycky místem, kde se mohlo mluvit otevřeně.“

„Tak to udělám taky,“ řekla Phoebe. „Nelíbí se mi, že mě za zády špehuješ, a bubny nebubny, rozhodně se mi nelíbí, když se mi díváš na prsa.“

„Tobě se tvá prsa nelíbí?“

„To je moje a jejich věc,“ odsekla Phoebe a vzápětí si uvědomila, jak absurdně to musí znít.

Musnakaff se rozesmál a Phoebe se volky nevolky usmála také. Musnakaff se rozesmál ještě víc.

„Takže to řeknu znovu,“ ozval se potom. „Tenhle dům viděl mnoho krásných žen, ale ty jsi mezi nimi ta nejhezčí. Rozhodně nejhezčí.“

To bylo řečeno tak pěkně, že se Phoebe nemohla ubránit polichocenému úsměvu. „No…,“ řekla. „Děkuji.“

„To já děkuji,“ řekl Musnakaff. „A teď, jestli jsi připravená, už přišli nosiči. Je čas jít dolů k vodě.“

Za necelou hodinu cesty k b‘Kether Sabbat přestal Joe s uprchlíky soucítit. Viděl nesčetné případy násilí a krutosti. Potkával děti, naložené břemeny daleko těžšími, než nesli jejich rodiče, kteří je popoháněli ranami biče. Viděl ztýraná a ztlučená zvířata a bohatce na hřbetech velbloudů, prodírající se zástupem lidí hlava nehlava a zraňující všechny kolem. Vlastně všechno, co už tak dobře znal z Kosmu.

Když toho bylo ale příliš, upřel oči na město před sebou a do nohou mu začala proudit nová síla. Obyvatelé toho města byli sice stejně krutí a barbarští jako obyvatelé jakéhokoliv jiného města, ale jejich město se skutečně nedalo srovnat s žádným jiným, které kdy Joe viděl.

Hrozící vlna nad městem se sice pohybovala a rostla, ale neblížila se. Prostě se jen tyčila nad městem jako krčící se šelma, pozorující nějaký pohyb. Joe jen doufal, že se do města dostane a projde se jeho ulicemi, ještě než ta vlna dopadne.

Když už se blížil k nejbližším žebříkům a město se nad ním tyčilo jako převrácená hora, slyšel nějaký výkřik a zástupem se prodrala popelavě šedá postava.

„Afrique!“ řekl ten muž. „Afrique, ty žiješ!“ Muž mu položil ruce na hruď. „Ty mě neznáš, viď?“

„Ne. Měl bych?“

„Byl jsem s tebou na lodi,“ řekl ten muž a teprve teď ho Joe poznal. Byl to jeden z těch otroků, které Noe ovládl, aby řídili Fanacapan. Byl to širokoplecí statný chlapík, jehož tvář trochu připomínala žábu. Jeho chování, teď když byl zase sám sebou, se ale od jeho zevnějšku výrazně lišilo. Měl rychlé, živé pohyby. „Jmenuji se Wexel Fee, Afrique,“ řekl se širokým úsměvem. „A jsem velice rád, že tě vidím. Velmi, velmi rád.“

„Já ale nevím proč,“ řekl Joe. „Chovali jsme se k vám hrozně.“

„Slyšel jsem, co jsi říkal Noemu Summa Summamentis. Pokoušel ses nám pomoci. Nebylo tvou vinou, že jsi neuspěl.“

„Bojím se, že bylo,“ řekl provinile Joe. „Kde jsou ostatní?“

„Mrtví.“

„Všichni?“

„Všichni.“

„To je mi líto.“

„To nemusí. Nebyli to moji přátelé.“

„Jak to, že ty jsi neumřel jako oni? Noe říkal, že až vás propustí…“

„Já vím, co říkal. To jsem také slyšel. Mám dobrý sluch. Ale také mám silnou vůli. Nebyl jsem připravený na smrt.“

„Takže ty jsi všechno slyšel, ale nemohl jsi nic dělat?“

„Přesně tak. Noe mi vzal mou vůli.“

„Takže vás to bolelo.“

„To ano. Bolelo.“ Fee mu ukázal pravou ruku. Dva prsty na ní bezvládně trčely do vzduchu. „A rád bych toho muže

zabil, když jsem se probudil.“

„Proč jsi to neudělal?“

„Je velice mocný, Afrique, protože je zpátky v b‘Kether Sabbat. A já jsem od svého domova velmi daleko.“ Zadíval se za Joea, směrem k moři.

„Tam už žádné lodi nejsou, Wexele.“

„A co Fanacapan?“

„Viděl jsem, jak se potopil.“

Fee přijal tu zprávu klidně. „Aha. Možná mi nebylo souzeno přežít ostatní, abych se mohl vrátit domů.“ Usmál se. Byl to první úsměv, který Joe na své smutné pouti viděl. „Možná jsem se měl setkat s tebou, Afrique.“

„Jmenuji se Joe.“

„Slyšel jsem, že tě tak nazývá můj nepřítel,“ odpověděl mu Fee. „Proto ti tak nemohu říkat. Takový je zvyk v mé zemi. Takže ti budu říkat Afrique.“ Joemu se to sice moc nelíbilo, ale nechtěl toho muže urazit. „A půjdu s tebou zpátky do b‘Kether Sabbat. Ano?“

„Určitě bych to uvítal,“ řekl Joe. „Ale proč se chceš vrátit do města?“

„Protože na břehu už nejsou žádné lodě. Protože jsem našel v davu právě tebe. A protože ty možná můžeš udělat to, co já nezvládnu.“

„Zabít Noea.“

„To jsi řekl ty, Afrique. Ty.“

Průvod, který pomalu scházel ze strmého svahu, na kterém stál dům, čítal devět lidí. Phoebe a Musnakaff šli pěšky, Maeve O‘Connellová seděla v umně zdobených nosítkách, které nesli čtyři ramenatí muži. Další dva muži kráčeli jeden před a druhý za nosítky. Oba byli po zuby ozbrojení. Když se na to Phoebe Musnakaffa zeptala, řekl jen: „Tohle jsou nebezpečné časy. Kdo ví, co běhá kolem.“ To nebyla právě uklidňující odpověď.

„Pojď vedle mě,“ vyzvala ji Maeve. „Je čas, abys splnila svůj slib. Řekni mi všechno o Kosmu. Ne, o Kosmu ne. Vyprávěj mi o tom městě.“

„Ale mám otázku,“ řekla Phoebe.

„Jakou?“

„Proč jsi stvořila tohle město, a ne jiné Everville?“

„V Liverpoolu jsem žila jako dítě, a to byly časy plné nadějí. Ráda na to vzpomínám. Na Everville mám úplně jiné vzpomínky.“

„A přesto chceš vědět, jaké to tam je?“ namítla Phoebe.

„Ano, to chci,“ řekla Maeve. „Tak vyprávěj.“

Phoebe nevěděla, jaké stránky evervillského života by tu ženu mohly zajímat, a tak začala svým vlastním životem. Vyprávěla o Festivalu, o problémech s poštou, s knihovnou, s Jedem Gilhollym, vyprávěla o restauracích na Main Street, o Kitty‘s Diner, o staré škole a sbírkách v ní, o problémech s kanalizací…

„Počkej, počkej,“ zarazila ji Maeve. „Počkej chvíli. Mluvila jsi o sbírkách.“

„Ano…“

„A říkáš, že to jsou sbírky svědčící o historii Everville?“

„Správně.“

„A ty je znáš,“

„No, ne tak…“

„Ale přesto jsi nevěděla, kdo jsem,“ řekla Maeve a stáhla přísně tvář. „To je divné.“ Phoebe mlčela. „Řekni mi, co lidé říkají o založení Everville?“

„Nevzpomínám si,“ řekla Phoebe.

Maeve náhle zaječela. „Stát! všichni stát.“ Malý průvod se zastavil. Maeve se vyklonila z nosítek a pokývla Phoebe, aby přistoupila blíž.

„Teď mě pozorně poslouchej, ženo,“ řekla Maeve. „Myslela jsem, že máme dohodu.“

„To máme.“

„Tak proč mi neříkáš pravdu? Co?“

„Já… nechci ti ublížit,“ řekla Phoebe.

„Svatá Maria, matko Boží, já jsem trpěla tolik…“ Náhle se zarazila a uvolnila si límec. Musnakaff začal něco povídat o tom, aby se nenachladila, ale ona se na něj podívala tak, že okamžitě zmlkl. „Podívej se na tohle,“ řekla Phoebe a ukázala jí na svůj krk. Phoebe viděla kolem celé její šije ohromnou jizvu. „Víš, co je tohle?“

„Vypadá to… no, jako kdyby se tě někdo pokoušel oběsit.“

„Pokoušeli se o to, a podařilo se jim to. Pověsili mě na strom spolu s mým manželem a dítětem.“

Phoebe se zhrozila. „Proč?“ zeptala se.

„Protože nás nenáviděli a chtěli se nás zbavit,“ řekla Maeve. „Musnakaffe? Přikryj mě!“ Ten okamžitě poslechl a Maeve vyprávěla dál. „Měla jsem velice zvláštní, zatrpklé dítě,“ pokračovala, „které nemělo nic, vůbec nic rádo. Dokonce ani mě. Ani svého otce. A postupem času ho lidé začali nenávidět. Jakmile měli důvod ho zlynčovat, využili ho a zabili i mého ubohého manžela. Coker nebyl z Kosmu, víš. Na světě zůstal kvůli mně a stal se z něj nakonec lepší člověk, než ostatní, ale lidé přesto cítili, že není docela jako oni. A co mě se týče…“ Otočila se od Phoebe a zadívala se ze svahu dolů.

„Co?“ zeptala se Phoebe.

„Na mě chtěli zapomenout. Já jsem tam byla na začátku… ne, to není pravda… já jsem byla začátek. Já jsem byla

Everville. To město vzniklo celé díky mně. A to se nehodilo Brawleyovým, Gilhollyovým a Hendersonovým a všem těm spořádaným majetným rodinám, které o tom věděly.“

„Takže tě zabili kvůli tomu?“

„Předstírali, že o tom lynči nevědí,“ řekla Maeve. „To je podle mě stejné jako vražda.“

„Proč tedy nejsi mrtvá?“

„Protože se větev zlomila. Proto. Můj milovaný Coker neměl takové štěstí. Visel na silné větvi, a než jsem se probrala z mdloby, bylo jeho tělo vychladlé.“

„To je hrůza.“

„Nikdy jsem už nikoho nemilovala tak jako jeho,“ řekla Maeve.

Phoebe v tu chvíli ucítila pod nohama slabé chvění. Musnakaff to zřejmě ucítil také. Otočil se poplašeně ke své paní. „Možná by bylo lepší o tom nemluvit,“ řekl. „Ne venku.“

„Ale, mlč!“ odbyla ho Maeve. „Nikdy by se mě neodvážil dotknout. Ne za to, že jsem řekla pravdu.“

Phoebe sice jejich rozhovor zajímal, ale nenechala se jím odvést od své původní otázky.

„A co tvůj syn?“ zeptala se znovu. „Co se stalo s ním?“

„Jeho tělo odnesla zvěř. Nejspíš zvířatům chutnal víc než já nebo Coker.“ Odmlčela se. „Takhle mluvit o vlastním synovi je hrůza, ale je pravda, že můj syn nebyl normální.“

„Byl nemocny?“

„Měl nemocnou hlavu, to ano. A taky srdce. Když byl ještě dítě, něco se s ním stalo a já jsem dlouho myslela, že je duševně zaostalý. Teď si ale myslím, že v něm byla zloba, obrovská zloba. A je dobře, že je mrtvý.“

Podívala se smutnýma očima na Phoebe. „Ty máš děti?“ zeptala se.

„Ne.“

„To máš štěstí,“ odpověděla jí Maeve.

Pak ze sebe náhle setřásla veškerou melancholii a vykřikla na své nosiče: „Jedeme!“ Průvod se vydal ze svahu dolů.

Během těch hodin, které Phoebe strávila v Maevině domě, se moře snění značně změnilo. Lodi v přístavu už nekotvily klidně u mola, ale houpaly se a trhaly sebou jako stádo splašených plnokrevníků. Světla, která hořela u vjezdu do přístavu, dávno uhasily stále vyšší vlny.

„Začínám si myslet, že nebudu moci dodržet svoji část dohody,“ řekla Maeve, když už byli pod kopcem.

„Proč ne?“

„Jen se na to podívej,“ řekla Maeve a ukázala k pláži, na kterou dorážely třímetrové vlny. „Nejspíš si nebudu moci promluvit se ‘shu.“

„Kdo jsou ‘shu?“

„Řekni jí to,“ nařídila Maeve Musnakaffovi. „A vy, postavte mě na zem.“ Průvod se opět zastavil. „Pomozte mi ven,“ požádala Maeve nosiče. Ti jí okamžitě vyhověli.

„Potřebuješ pomoc?“ zeptal se jí Musnakaff.

„To bych si o ni řekla,“ odsekla Maeve. „Vysvětli to té ženské. I když na to už je nejspíš pozdě.“

„Tak kdo jsou ‘shu?“ zeptala se Phoebe.

„Ne kdo, ale co,“ opravil ji Musnakaff a starostlivým pohledem nepřestával sledovat svou paní. „Co to dělá? Vždyť si ublíží.“

„Já ti ublížím dřív, jestli to nedopovíš. Ti ‘shu…“

„Jsou průvodci duší. Kousky Stvořitele. Nebo možná ne. Tak. Už tomu rozumíš?“ Postavil se ke své paní, ale Phoebe ho chytila za ruku.

„Ne, nerozumím.“

„Pusť mě,“ řekl jí.

„Ne.“

„Varuji tě,“ bodl prstem do vzduchu směrem k ní. „Mám na práci důležitější věci než…“ Ve tváři se mu objevil výraz zmatku. „Cítila jsi to taky?“

„To myslíš ty otřesy? Jo, před chvílí, něco jako zemětřesení…“

„Kéž by to tak bylo,“ řekl Musnakaff. Pozorně sledoval zemi pod svýma nohama. Ta se v tu chvíli znovu otřásla. Tento otřes byl zatím nejsilnější.

„Tak co je to?“ zeptala se Phoebe, která náhle zapomněla na to, že ji Musnakaff dopálil.

Ten jí ale neodpověděl. Otočil se k ní zády a spěchal na místo pokryté oblázky, na kterém stála Maeve. Byla tak slabá, že ji dva z nosičů museli podpírat a třetí čekal za jejími zády pro případ, že by se zhroutila.

„Musíme jít,“ zavolal na ni Musnakaff.

„Víš, co se mi na tomhle místě stalo?“ řekla mu.

„Paní…“

„Tak víš?“

„Ne.“

„Tady jsem stála, když za mnou poprvé přišel.“ Zálibně se usmála. „Řekla jsem mu to, hned na začátku. Řekla jsem mu, že mého Cokera nemůže nikdo nahradit, protože Coker byl moje největší láska…“

Země se znovu silně otřásla.

„Tiše,“ požádal ji Musnakaff.

„Cože?“opáčila Paní O‘Connellová. „Já mám mlčet? Za to bys zasloužil pár ran.“ Zvedla svou hůl a ohnala se po něm. Na Musnakaffa ale nedosáhla. Maeve jen ztratila rovnováhu. Nosiči by ji asi před pádem zachránili, ale Maeve teď už

zuřila a pořád se kolem sebe rozháněla holí. První úder zasáhl nosiče stojícího napravo a ten se chytil za zkrvavený nos. Druhý muž za jejími zády se ji pokusil zachytit, ale v tu chvíli Maeve popošla k Musnakaffovi a znovu se po něm ohnala. Tentokrát se jí to podařilo. Uhodila ho tak tvrdě, že se hůl zlomila. Pak upadla na zem spolu s nosičem, který ji podpíral zleva a který ji ani na okamžik nepustil.

Když dopadla na zem, přičemž její pád ztlumily nesčetné kabáty a vesty, země se znovu otřásla. Ale tentokrát otřes hned neskončil. Záchvěvy sílily, převrátily nosítka a vystrašily ostatní tak, že se okamžitě rozběhli zpátky na kopec.

„Zatracená ženská," vykřikl Musnakaff, když se jí vrhl na pomoc. „Podívej se, co jsi provedla."

„Co se děje?" zavolala na něj Phoebe.

„To je on!" řekl Musnakaff. „Slyšel ji! Já to věděl."

„Král Texas?"

Než mohl Musnakaff cokoli říct, ulice se otřásla po celé délce a tentokrát se země roztrhla. Tyhle trhliny nebyly takové, jaké Phoebe přeskakovala na Harmon's Heights. Byly perfektně pravidelné, elegantně tvarované a na chodníku vytvářely ozdobné arabesky, takže ve chvilce celá ulice vypadala jako ohromná skládanka.

„Všichni zůstaňte stát," nařídil Musnakaff chvějícím se hlasem. „Nikdo se nehýbejte." Phoebe okamžitě poslechla. „Omluv se mu," zavolal Musnakaff na Maeve. „Rychle."

S pomocí dvou statných nosičů se Maeve zvedla na kolena. „Nemám se za co omlouvat," namítla.

„Ty jsi ale tvrdohlavá ženská!" zařval Musnakaff a zvedl ruku, jako kdyby ji chtěl uhodit.

„Ne!" vykřikla Phoebe. Maeve si sice během posledních pár hodin krutě zahrávala s její trpělivostí, ale představa, že ji Musnakaff uhodí, v ní probudila staré vzpomínky.

V tu chvíli se ale rozpraskaná země znovu otřásla a některé kousky té skládanky spadly do hlubin a na jejich místě se objevily díry více než metr široké. Z hlubin vycházel takový chlad, že se Phoebe okolní vzduch zdál najednou teplý.

„Říkal jsem to," zašeptal Musnakaff.

Phoebe těkala očima od díry k díře a hádala, z které se asi vynoří zhrzený král Texas.

„Nikdy… nikdy… nikdy… jsme neměli přijít…," mumlala Maeve. „To tys mě navedla!" ukázala prstem na Phoebe. „Ty jsi jeho špión, přiznej se!" Začala namáhavě vstávat. Nosiči jí pomáhali. „Přiznej se," prskala vztekle. „No tak, přiznej se."

„Ty jsi blázen," vykřikla Phoebe. „Všichni jste blázni!"

„Ta žena ví, o čem mluví," ozval se ze země náhle hlas a ze všech děr vyrazil najednou sloup prachu, který ve vteřině vyrostl do dvojnásobné výšky člověka.

Ten úkaz byl spíš podivuhodný než děsivý. Phoebe vyjekla úžasem a otočila se. Zahlédla ještě, že z vrcholků těch sloupů vyrážejí jakési úponky, které se proplétají vysoko nad jejich hlavami.

„Musnakaffe…?" zeptala se Phoebe. „Co se děje?"

Odpověděla jí Maeve. „Dělá si pro sebe stín," řekla. To představení na ni zjevně neudělalo zvláštní dojem. „Nemá chudák rád světlo. Bojí se ho."

„Podívejme se, kdo to mluví," řekl hlas v zemi. „Ty bys mohla psát o strachu celé knihy, ty moje nešťastná lásko."

„To mi má jako lichotit?" opáčila Maeve.

„Ne…," řekl ten hlas. „Má ti to jen připomenout, že ti vždycky říkám pravdu, i když to někdy není příjemné. A hleďme, ty vypadáš stará. A opuštěná. Prázdná."

„Od díry v zemi to opravdu sedí!" vyštěkla Maeve.

Teď se místo odpovědi ozval ze země smích. Měkký, příjemný smích.

„Tak ukážeš se?" řekla Maeve. „Nebo už vypadáš taky tak hrozně?"

„Vypadám tak, jak ty chceš, moje růžičko."

„Neplácej hlouposti."

„Kvůli tobě budu vypadat jako mnich. Nikdy na sebe nesáhnu. Budu…"

„Bože můj, ty tvoje řeči!" vykřikla Maeve. „Tak ukážeš se, nebo ne?"

Chvíli bylo ticho. Pak se ozvalo jen: „Tady," a z jedné z děr mezi Maeve a Phoebe vyrazil proud blátivé hmoty, která začala tuhnout, ještě než se ve vzduchu zastavila. Začala se formovat do tvaru lidského těla. Phoebe ho viděla zezadu, a tak nevěděla, jaký má obličej, ale jeho záda ukazovala na to, že bude vypadat dost nedokonale. Byl to muž stvořený z prachu a skal.

„Tak spokojená?" zeptal se.

„Na to je asi už pozdě," řekla Maeve.

„Ale kdepak, holka, to není pravda. To přece není vůbec pravda." Zvedl ruku – mimochodem, ruce měl jako lopaty – jako kdyby se staré ženy chtěl dotknout. Ale pak se zarazil. Jeho prsty strnuly ve vzduchu kousek od její tváře. „Vzdej se svého těla," řekl jí. „A pojď ke mně. Staneš se skálou. Splyneme spolu, lásko. Na hřbetě poneseme lidi a sami budeme tam dole, kde je teplo a útulně." Phoebe pozorně sledovala Maevin výraz, a proto pochopila, že takováhle slova už Maeve nejspíš slyšela mnohokrát. „Už nikdy ti nepřibyde další vráska," pokračoval král Texas. „Nikdy ti nebude špatně. Nikdy tě nebude trápit bolest. Nikdy nezemřeš." Pak si uvědomil, že jeho slova nemají žádaný účinek, a tak zmlkl a otočil se k Phoebe. „Teď se tě ptám," řekl – přesně jak předpokládala, byly jeho rysy v hlíně jen naznačené – „zní to tak špatně?" Jeho dech byl chladný a voněl čerstvou hlínou. Voněl jako jeskyně a chladná voda. Phoebe to bylo příjemné. „Tak co?" zeptal se znovu.

Phoebe zavrtěla hlavou. „Ne," přiznala. „Mně to zní dobře."

„Vidíš!" vykřikl Texas a přes rameno se ohlédl na Maeve. Pak se znovu zadíval na Phoebe. „Ona mi rozumí."

„Tak si ji vezmi. Piš si ty svoje dopisy pro ni. Já tě nechci."

Phoebe viděla na tváři krále Texase výraz zármutku. „Už nebudeš mít jinou příležitost," řekl Maeve, ale přitom si stále

prohlížel Phoebe. „Už nikdy. Iad zničí tvoje město i tebe."

„Tím si nebuď tak jistý," řekla Maeve.

„Ale no tak…," řekl král Texas, „… snad se nechceš dát znovu do obchodováni?"

„A proč ne?" zeptala se Maeve.

„Protože Iad nic necítí. Dokonce nemají ani tu věc mezi nohama."

„Ty jsi je snad viděl?"

„Zdálo se mi o nich," řekl král Texas. „Pořád se mi o nich zdá."

„Tak se vrať ke svým snům," prohlásila Maeve. „A nech mě prožít můj život, jak já chci. Ty do něj nepatříš."

„Tohle bolí," řekl král Texas. „Kdybych měl žíly, určitě bych bolestí krvácel."

„Tobě nechybí jenom žíly!" odpověděla Maeve.

Králova obrovská postava se zachvěla. Vykřikl varovně: „Dej si pozor…"

Ale Maeve si ho nevšímala. „Jsi starý a zženštilý," řekla mu.

„Zženštily?" Zem se znovu otřásla. Phoebe slyšela, jak si Musnakaff pro sebe něco drmolí, a uvědomila se, že tu modlitbu zná: „Svatá Maria, matko Boží…"

„Mám různé vlastnosti," řekl král Texas. „A nejsou všechny dobré. Ale zženštilý…" Z hlavy mu začaly vyrážet na prst silné výrůstky. Byly jich celé stovky a pomalu se mu plazily dolů po celém těle. „Tak já ti připadám zženštilý?" zeptal se znovu. Celé jeho tělo se začalo měnit. Phoebe viděla, jak v něm kypí nesmírná síla. Vzápětí král vystoupil z díry na pevnou zem a odpoutal se od okolní skály. Stál před Maeve jako titán a výhrůžně zařval. „Mohl bych vás všechny stáhnout dolů," řekl a rukou chytil ulici, jako by jiný člověk chytil hadr. „Pak bych vám ukázal, jaká je dole nádherná tma." Trochu trhl ulicí, ale jen trochu. Musnakaff okamžitě padl na zem a sklouzl k jedné z děr.

„Bože, prosím ne!" zaječel. „Paní! Pomoc!"

„Nech toho!" řekla Maeve tónem rodiče mluvícího s hysterickým dítětem. K Phoebinu překvapení ten tón zabral. Král Texas pustil ulici a Musnakaff se rozplakal úlevou.

„Proč se my dva musíme pořád hádat?" zeptal se najednou klidně Texas. „Měli bychom spíš vzpomínat."

„Není na co vzpomínat," řekla Maeve.

„To není pravda. Není. My dva jsme si docela užili. Postavil jsem ti cestu. Postavil jsem ti i přístav." Maeve se na něj lhostejně zadívala. „Na co myslíš?" zeptal se jí král Texas a naklonil se k ní blíž. „Řekni mi to, poupátko."

Maeve pokrčila rameny. „Na nic," pravila.

„Tak já budu myslet za nás za oba. Budu milovat za oba. Cítím k tobě víc, než kdy kdo cítil k jiné ženě. A bez toho…"

„Nemluv o tom," zakvílela Maeve.

„… bez toho se trápím, a ty…"

„Proč mě neposloucháš?"

„… ty jsi sama a všemi zapomenutá."

Maeve se náhle naježila. „Tak zapomenutá?" opáčila.

„Ano. zapomenutá," řekl Texas. „Tohle město za pár hodin zmizí. Náš přístav, naše krásné domy…," mávl rukou ve vzduchu, jako by chtěl předvést jejich pomíjivost. „Iad je vymažou ze světa. A co se týká Everville…"

„O tom nechci mluvit."

„Moc to bolí? To se nedivím. Ty jsi tam byla na samém začátku a oni na tebe zapomněli."

„Zmlkni už!" rozzuřila se Maeve. „Pane Bože, copak se nikdy nepoučíš? Nikdy se ti nepodaří mě hrozbami, sliby ani sváděním přimět k tomu, abych tě znovu milovala! Můžeš postavit pro mě za mě klidně tisíc přístavů! Můžeš mi psát dopisy každou minutu až do konce světa, ale JÁ UŽ TĚ NIKDY NEBUDU MILOVAT?" Vzápětí se otočila k nejbližšímu z nosičů. „Jak se jmenuješ?" zeptala se ho.

„Noos Cataglia."

„Nastav záda, Noosi."

„Cože?"

„Otoč se. Chci ti vylézt na záda."

„Ach… ano. Jistě." Muž se poslušně otočil zády k Maeve, která se mu na ně namáhavě vyškrábala.

„Co to děláš?" zeptal se tiše král Texas.

„Dokážu ti, že se pleteš," řekla Maeve a popadla svého oře za límec. „Jdu zpátky do Everville."

Teď se konečně zase ozvala i Phoebe. „To nemůžeš," namítla.

„Jen jí to řekni," vybídl ji král Texas. „Mne neposlechne."

„Slíbila jsi, že mi pomůžeš najít Joea," pokračovala Phoebe.

„Bojím se, že ten už je ztracený, Phoebe," řekla Maeve. „Takže na něj zapomeň." Stiskla rty. „Podívej, je mi to líto," řekla a bylo na ní vidět, jaké přemáhání ji ta omluva stála. „Ale copak jsem ti neříkala, že lásce se věřit nedá?"

„I kdybys to říkala, nevěřila bych ti."

„Poslechni tu ženu!" řekl král Texas Maeve. „Ona je moudrá! Moudrá!"

„Je to stejný blázen jako ty sám," řekla Maeve a změřila si je oba stejným pohledem. „Vy si zasloužíte jeden druhého!" Pak trhla límcem svého nosiče. „Hni sebou!" nařídila mu.

Když se ten chudák pohnul kupředu, král Texas se podíval na Musnakaffa, který se zatím opatrně zdvihl ze země. „Ženo!" vykřikl za Maeve. „Jestli odejdeš, zabiju ti toho patolízala!"

Maeve se ohlédla přes rameno. „K tomu by ses nesnížil," řekla.

„Udělám, co budu chtít!" zařval Texas. „Okamžitě se vrať! Varuji tě! Vrať se!" Maeve pobídla kotníky svého oře k rychlejší chůzi. „Nebo to nepřežije!" křičel Texas. „Myslím to vážně!"

Musnakaff začal hlasitě kvílet a zděšeně ustupoval od nejbližších děr.

„Jsi krutá!“ ječel Texas za Maeve. „Krutá! Krutá!“

A v tu chvíli mu zřejmě došla trpělivost a sevřel zem v hrsti.

„Ne…,“ ozvala se Phoebe, ale zbytek jejích slov zanikl v Musnakaffově kvílení, protože ho náhlý otřes srazil k zemi. Hrabal kolem sebe rukama, ale oblázků se zachytit nemohl, a tak pomalu klouzal k nejbližší díře. Phoebe nemohla jen tak stát a dívat se. Vykřikla, ať se drží, a rozběhla se k němu. Musnakaff zvedl hlavu, tváří se mu na zlomek vteřiny mihla naděje a natáhl k ní ruku.

Než mohla Phoebe uchopit jeho prsty, spadl dolů. Na vteřinu se jejich pohledy střetly a Phoebe viděla v jeho očích veškerou předsmrtnou hrůzu. A pak zmizel. Byl slyšet jen táhlý křik.

Phoebe odskočila od díry a vykřikla zděšením – a také vztekem.

„Mlč,“ řekl jí král Texas.

Phoebe k němu vzhlédla. Skrze slzy ho viděla jen jako rozmazaný stín, ale to jí nebránilo mluvit. „Tohle jsi udělal z lásky?“ zeptala se.

„A divíš se snad? Ta žena…“

„Právě jsi zabil člověka!“

„Snažil jsem se, aby změnila názor,“ řekl temně.

„No, to se ti opravdu povedlo! Nadělal jsi jen víc smutku…“

Texas pokrčil rameny. „Tam dole bude v bezpečí. Je tam ticho. Je tam tma…“ Phoebe slyšela, jak si těžce povzdechl. „Dobrá, udělal jsem chybu. Phoebe popotáhla a otřela si slzy z očí. „Nemohu ho vrátit na zem,“ řekl Texas, „ale mohu utěšit tebe…“

Zvedl svou ohromnou ruku, jako by se jí chtěl dotknout. To si tedy Phoebe nepřála. Pokusila se ho gestem zarazit, ale když se rozmáchla, ztratila rovnováhu. Zakolísala, ale země pod jejíma nohama jaksi zmizela. Podívala se dolů a ke své hrůze uviděla díru, ve které zmizel Musnakaff.

„Pomoc!“ vykřikla a natáhla ruku k Texasovi. Ale než ji mohl zachytit, obloha se smekla stranou a ona pak padala, padala tak rychle, až jí proudící vzduch odvál slzy z očí. Ale neviděla nic, kromě tmy, tmy a zase tmy.

kapitola 44

Když se Joe a Wexel Fee dostali konečně do ulic b‘Kether Sabbatu, Joe se zeptal: „Co vlastně b‘Kether Sabbat znamená?“

Fee pokrčil rameny. „To vím asi stejně jako ty,“ odpověděl.

Jeho nevědomost Joea podivně uklidňovala. Oba tedy budou společně prozkoumávat záhadné město. Možná je to tak lepší. Možná je lepší toulat se městem, ničemu nerozumět a jen tak se těšit z jeho zázraků. Město samotné se nelišilo od jiných měst. Za stavební materiál sloužily cihly a dřevo, domy měly okna a dveře a ulice i chodníky osvětlovaly lampy. Ale jako by si všichni zedníci, tesaři a dlaždiči dali za úkol postavit své zdi, domy či vydláždit ten svůj kousek ulice tak, aby se něčím lišil od těch ostatních. Některé domy vypadaly jako věže. To byly ty, které Joe viděl, když se poprvé z dálky zadíval na město. Ačkoliv na ulicích nebyl nikdo – a okřídlení obyvatelé města už se nad svými domy také nevznášeli – město působilo podivně uklidňujícím dojmem, jako kdyby jeho obyvatelé byli stále ještě tady. Joe si pomyslel, že ti obyvatelé budou žít dál, dokud jejich město stojí.

„Kdybych postavil jen kousek toho města,“ řekl Joe nahlas, „nemohl bych ho nikdy opustit.“

„Ani kvůli tamtomu?“ připomněl mu Wexel tu hrozící černou vlnu Iad.

„Kvůli tomu už vůbec ne,“ řekl Joe. Zastavil se, aby si tu hrozbu na obloze prohlédl.

„Zničí to celé město, Afrique. A s ním i nás.“

„Vypadá to, že s tím nespěchají.“

„To je pravda.“

„Proč asi?“

„O tom ani nepřemýšlej,“ řekl Fee. „Nikdy nezjistíš, co se děje tam uvnitř, Afrique. Jsou jiní než my.“

„To už jsem slyšel mockrát,“ řekl Joe. „Neříkali mi sice Afrigue, ale rozhodně to tak mysleli.“

„Urazil jsem tě? Jestli ano…“

„Ne, neurazil jsi mě. Říkám jen, že možná nejsou tak jiní, jak si myslíme.“

„Nikdy nezjistíme, kdo z nás má pravdu,“ řekl Wexel. „Protože se k nim nikdy nedostaneme.“

A s tím se znovu dali do svého putování přímo za nosem. U každého rohu se znovu a znovu v úžasu zastavovali. Na jednom náměstí našli ohromný kolotoč, který se rychle a naprosto bezhlučně otáčel ve větru. Namísto dřevěných malovaných koní bylo na kolotoči množství postav, které zřejmě představovaly lidský vývoj, takže při otáčení kolotoče pozorovatel viděl zrychleně celý vývoj od opice až v člověka. Na jiném místě spatřili několik set vysokých sloupů, zakončených obrovskými geometrickými útvary, které se leskly jako vyleštěná měď a téměř neznatelně se zachvívaly. Ačkoliv si Joe umínil, že si nebude klást otázky, protože by na ně stejně nikdy nemohl dostat odpověď, překvapilo ho, že Wexel záhadu těch sloupů rozluštil okamžitě.

„Tohle jsou tvary, které vidíme za zavřenými očními víčky,“ řekl. „Slyšel jsem, že je Ketheřané uctívají, protože jsou podstatou toho, co vidíme, když nevnímáme okolní svět.“

„Proč by chtěl někdo nevnímat tenhle svět?“ poznamenal Joe.

„Protože když si chceš něco postavit sám,“ řekl Fee, „musíš si to nejdřív vysnít.“

„Já už sním jenom proto, že jsem tady,“ řekl Joe. „Že?“

Ten paradox, že on je vzhůru tady v tom místě, které ostatní lidé navštěvují jen ve spánku, ho udivoval už od samého začátku a ještě stále se s ním nevyrovnal. Věděl dobře, že celé to dobrodružství není sen, ale když tady usne, nevstupuje snad ve snu ještě do nějaké další země? Nebo je Metakosmos jen druhá polovina světa, ze kterého odešel?

Po té druhé polovině odjakživa toužila a snila o ní většina lidí, ale nikdo nevěděl, zda skutečně existuje.

„Není moudré zabývat se těmi záhadami," řekl trochu pověrčivě Wexel. „Mnoho moudrých mužů to zničilo."

A tak přestali mluvit a pokračovali v chůzi. Mlčky došli k mostu, který vypadal jako vytvořený z porcelánu. Jeho hřbet se elegantní křivkou klenul nad jezírkem tak čistým, že jeho hladina byla jako dokonalé zrcadlo.

Chvíli se v něm pozorovali. Joe si upřeně prohlížel odraz vlastní tváře s temnou vlnou Iad v pozadí. „Nevypadá to špatně," řekl Wexelovi.

„Možná by se na tom pohodlně leželo, viď?"

„Možná."

„Ta vlna by tě spolkla," řekl Fee.

„To by třeba nebylo to nejhorší," namítl Joe. „Co když je tam uvnitř něco krásného?"

„Jako co?"

Joe si vzpomněl na jejich rozhovor u sloupů. „Možná další sen," řekl.

Wexel mu neodpověděl. Joe se ohlédl a uviděl, že Fee odchází směrem, odkud právě přišli. „Poslouchej," řekl mu. Z dálky k nim doléhaly výkřiky a kovové zvuky, které musely být třeskem zbraní. „Slyšíš?"

„Slyším. Chceš tu zůstat, nebo se tam podívat?" zeptal se Wexel. On sám se zřejmě chystal k té druhé možnosti. Stál už na druhé straně mostu.

„Jdu s tebou," odvrátil se Joe od hladiny jezírka.

Složitý propletenec ulic znesnadňoval orientaci. Joea i Wexela několikrát zmátly ozvěny výkřiků a teprve po chvíli hledání našli místo bitvy. Když konečně došli na dohled, zjistili, že je jejich bloudění přivedlo zpět na náměstí sloupů. Teď se to náměstí ale změnilo v bitevní pole. Zem mezi sloupy pokrývala nyní mrtvá těla, nad kterými stále ještě bojovali lidé. Většinou se oháněli krátkými dýkami. Bojující nebyli ani zdaleka všichni muži. Značnou část tvořily ženy, které se bily se stejnou obratností a krutostí jako jejich bratři. Nad jejich hlavami se vznášelo nejméně deset okřídlených Ketheřanů. Joe je viděl poprvé. Byly to křehké bytosti s těly o velikosti šestiletého dítěte a jejich tenké a holé končetiny pokrývaly šupiny. Jejich křídla hrála jásavými barvami a byla nápadná stejně jako jejich hlasy, které výskaly a pištěly tak hlasitě, jako by ty zvuky vyluzovalo nejméně padesát takových tvorů.

A jako většina zážitků, i tenhle Joea zneklidnil. Už dávno se zbavil své touhy po boji: pohled na smrt a zranění ho odpuzoval. Ale přece jen ho teď vzrušovalo zuřivé zanícení bojujících a ve spáncích mu bušilo při pohledu na okřídlené Ketheřany na pozadí tmavé oblohy.

„Proč spolu válčí" zavolal Joe na svého společníka. Musel křičet, aby překřičel zvuky bitvy.

„Dynastie Summa Summamentis a Ezso Aetherium spolu bojují odedávna," řekl mu Fee. „Důvod nikdo nezná."

„Někdo ho znát musí."

„Z těchhle ho nezná nikdo," řekl Fee. „To je jisté."

„Tak proč spolu bojuji?" zeptal se Joe.

Wexel pokrčil rameny. „Protože je to baví?" řekl. „O válce a míru přece sní tolik lidí, nebo ne? V povaze vašeho druhu to zřejmě znamená něco nezbytného."

„Nezbytného…," opakoval Joe a přitom se díval na to krveprolití. Jestli tohle je pro lidi nezbytnost, tak by se měli rychle vzpamatovat.

„Nechci už se dívat," řekl Joe. „Jdu zpátky k tomu jezeru."

„Ano?"

„Ty tady zůstaň, když tě to baví… já prostě nechci strávit poslední minuty života pohledem na to, jak se lidé zabíjejí."

„Já tu zůstanu," řekl Wexel trochu zahanbeně.

„Pak se musím rozloučit," pronesl Joe.

Bývalý otrok mu podal ruku. „Sbohem," řekl.

Stiskli si ruce a Joe si to namířil zpátky k tomu mostu, ale neušel ani deset kroků, když za sebou uslyšel výkřik. Otočil se a uviděl klopýtajícího Wexela. Držel se za břicho. Mezi prsty mu stříkala krev a tekla mu po nohou.

„Afrique!" sténal. „Afrique! Je tady…"

Joe se k němu chtěl rozběhnout, ale Fee křičel, aby k němu nechodil.

„Je to blázen, Afrique! Je…"

V tu chvíli se za Feeovými zády objevil Noe. V ruce držel zkrvavený meč. V očích mu plála radost ze zabíjení. Pobyt v b'Kether Sabbatu mu zřejmě svědčil: jeho tělo zesílilo a končetiny měl svalnaté.

„Joe…," řekl radostně, jako kdyby mezi nimi nestál umírající muž. „Myslel jsem si, že to musíš být ty." Chytil Wexela pevně za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. „Co máš s tímhle?" zeptal se. „Tohle má víc blech a nemocí…"

„Nech ho být," řekl Joe.

„Uteč, Afrique…"

„Myslím, že se obává, že ti ublížím," řekl Noe.

„A uděláš to?"

„Nazývá tě Afrique, Joe. Je to projev lásky!"

„Ne, to je…"

„Tedy urážka?" Strhl Feeovi hlavu ještě víc dozadu. „Myslel jsem si to." V okamžiku přiložil Feeovi ostří meče k hrdlu. Joe sebou trhl a chtěl vykřiknout, ale Noe už ostřím meče přetáhl Feeovo napjaté hrdlo. Z rány vystříkla krev. Noe se usmál a pustil mrtvolu na zem. „Tak," řekl spokojeně. „Ten už tě víckrát neurazí."

„On mě přece neurážel!" zaječel Joe.

„Aha. Dobře. To je jedno. Mám ti tedy také říkat Afrique?"

„Neříkej mi nijak! A nelez za mnou.“
Noe překročil Wexelovo tělo a přešel k Joemu blíž. „Ale my dva musíme jít dál spolu.“
„Kam?“
„Pro to, co jsem ti slíbil,“ řekl Noe. „Když jsem tě uviděl, věděl jsem, proč jsi sem přišel. My dva máme neuzavřené účty. Slíbil jsem ti sílu a moc a pak jsem tě ztratil – myslel jsem, že jsi mrtvý, Afrique – a teď tě tu vidím opět, živého a zdravého. Proto předpokládám, že naše životy spolu souvisí.“
„To sotva.“
Noe se přiblížil ještě víc, až se ostří jeho meče skoro dotýkalo Joeova břicha. „Dovol mi, abych ti to dokázal,“ řekl.
„Není na to trochu pozdě?“ zeptal se Joe.
„Pozdě?“
„Iad tohle město každou chvíli zničí.“
„Já si myslím, že je něco zadržuje,“ řekl Noe.
„A víš co?“
„Tuším to,“ řekl Noe. „Ale na to, abych to tušení potvrdil, budu potřebovat tebe.“ Chvíli si Joea upřeně prohlížel. „Tak co?“ zeptal se pak. „Půjdeme jako přátelé, nebo ti mám pohrozit tímhle?“ Zdvihl meč do výšky.
„My dva nikdy nebudeme přátelé,“ řekl Joe.., Ale tohle nebudeš potřebovat.“ Noe spustil meč k noze. „Půjdu s tebou, když mi na něco odpovíš.“
„Na cokoliv.“
„Slibuješ?“
„Ano, slibuji. Co je pro tebe tak důležité vědět?“
V Noeově hlase zazněl nádech vzrušené zvědavosti, což Joea potěšilo. „To ti řeknu, až bude čas,“ řekl. „Takže, kam to teď jdeme?“

Na opačné straně náměstí sloupů stála budova, která v sobě sjednocovala všechny estetické zákony Ketheřanů. Na první pohled to byla obyčejná dvoupatrová budova, ale když se k ní Joe a Noe blížili, uviděl Joe, že každý kámen v nezdobených zdech má trochu jiný tvar, takže každý zvlášť představuje jinou formu dokonalosti. A kamenů bylo ve zdech k nespočítání. Jejich řady se podobaly nekonečným řadám veršů v knize.
Jenže Noe neměl na prohlížení kamenů náladu. Vedl Joea kolem budovy k prostým dveřím a před nimi ho uchopil za paži: „Slíbil jsem ti moc a sílu. Tady jsou.“
„Co je to?“
„Chrám.“
„Čí?“
„Myslím, že to víš.“
„Zehrapushu?“ zeptal se Joe.
„Jistě. Oni tě mají rádi, Afrique. Pokud někomu dovolí do chrámu vstoupit, budeš to ty.“
„A co je uvnitř?“
„Už jsem ti to řekl. Moc.“
„Tak proč tam nejdeš sám?“
„Protože pro ně nejsem dost čistý,“ řekl Noe.
Joe se i za těchto ponurých okolností dokázal zasmát. „A já jsem?“ zeptal se.
„Ty jsi Sapas Humana, Afrique. Čistý Sapas Humana.“
„A to mají ‘shu rádi?“
„Myslím si, že se jim to bude líbit.“
„A co když ne?“ zeptal se Joe a přistoupil k Noeovi blíž. „Co se stane pak?“
„Smrt,“ řekl Noe.
„Jen to?“
„Jen to.“
Joe si prohlédl dvířka. Stejně jako okolní zeď i tahle branka působila dojmem úchvatné krásy. Neviděl ale nikde kliku, ani klíčovou dírku. „Takže když otevřu dveře a přežiju to, půjdeš za mnou. Tak to myslíš?“
„Chápeš rychle, příteli,“ řekl Noe. „Ano. Tak to myslím.“
Joe se znovu podíval na branku a náhle ho zachvátila zvědavost. Chtěl zjistit, co je uvnitř. Už dvakrát se ‘shu díval do očí, jednou na břehu a jednou v hlubinách moře, a pokaždé přitom cítil záhadu, kterou zoufale chtěl vyřešit. Možná by se mu to mohlo podařit tady. Pomalu, aby neprozradil své nadšení, se otočil k Noeovi zády.
„Ještě než to zkusím,“ řekl, „odpověz mi na mou otázku.“
„Ptej se.“
„Chci vědět, proč se vaše rodiny celá ta léta nenávidějí. Chci vědět, kvůli čemu se navzájem pobíjíte.“ Noe mlčel.
„Slíbil jsi to,“ připomněl mu Joe.
„Ano,“ přisvědčil konečně Noe. „Slíbil.“
„Tak mi to řekni.“
Noe pokrčil rameny. „Není to teď jedno?“ řekl sám sobě. „Povím ti to…“
Ohlédl se k bojišti a pak zašeptal: „Rod Ezso Aetherium věří, že Iad existují kvůli tomu, že je Sapas Humana vysnili. Věří, že Iad jsou tmavou skvrnou v duších vašeho druhu.“
„A co tvůj rod?“
„My věříme, že je to naopak,“ řekl Noe.

Joeovi chvíli trvalo, než si to v hlavě přebral. „Takže vy si myslíte že to my jsme něco, co si Iad Uroboros vymysleli."

„Ano, Afrique. Je to tak."

„Koho napadla taková hloupost?"

Noe pokrčil rameny. „Kdo ví, odkud se bere moudrost?"

„Tohle není moudrost," řekl Joe. „To je blbost."

„Proč si to myslíš?"

„Protože já nejsem ničí sen."

„A pokud jsi, myslíš, že bys to věděl?" opáčil Noe.

Joe se ani nepokoušel té větě porozumět. Rozhodil ruce a řekl: „Tak se do toho dáme." Pak se otočil k brance a zatlačil. Dveře se neotevřely, ale Joe ani nezůstal stát venku. Ucítil jen náhlou bolest v celém těle, skoro jako elektrický šok, a v příštím okamžiku stál v jemně bzučící temnotě uvnitř chrámu. Čekal chvíli, až bolest přejde, a pak se rozhlédl, jestli neuvidí Noea. Ve tmě za ním se cosi pohnulo, ale Joe si nebyl ani zdaleka jistý, zda je to Noe, a než se mohl podívat zblízka, uslyšel své jméno.

Podíval se před sebe a uviděl, že se tmavá země uprostřed chrámu leskne ve světle, dopadajícím na ni dírou ve střeše. Joe k tomu jevu přešel blíž, aby si to prohlédl, a teprve po chvíli si uvědomil, že se dívá na jezírko asi čtyři metry v průměru.

Jezírko naplňovala voda z moře Podstaty. To Joe poznal okamžitě. Cítil ve vzduchu vůni moře snění a na kůži ho šimraly závany energie, které z vody vycházely. Další důkaz pro svůj předpoklad dostal, když přistoupil ke kraji jezírka. Nehluboko pod hladinou se ve vodě vznášel tak veliký exemplář 'shu, že se do jezírka sotva vešel. Hověl si v hnízdě svinutém z vlastních chapadel a svým jediným – téměř metrovým – zlatým okem se upřeně díval ne na Joea, ale dírou ve střeše ven z chrámu na převalující se temnou vlnu na obloze.

„Zadržuje Iad…," vydechl Joe. „Můj Bože. Bože. Zadržuje Iad."

Vzápětí se ze tmy ozval Noeův hlas. „Cítíš to?" řekl. „Cítíš tu sílu kolem?"

„Ano," řekl Joe tiše. Síla vyzařující ze všeho kolem byla tak zjevná, že se nedala necítit. jeho tělo se začalo potit a každá modřina a rána, které utrpěl při rvačce s Mortonem Cobbem, znovu rozbolela, jako kdyby se rval před minutou. Ale přesto se k tomu jezírku chtěl dostat blíž a podívat se na to, co viděli i Iad, když se zhlíželi v tom majestátním zlatém oku. Postoupil o krok blíž k vodě. Jeho tělo se rozechvělo.

„Promluv k němu," řekl Noe. „Řekni mu, co chceš."

„To je přece jedno," řekl Joe. „Tady nejsme nic. Rozumíš tomu? Tady nejsme vůbec nic."

„Zatraceně, Afrique," řekl Noe, teď už někde poblíž Joea. „Já už jsem trpěl dost. Teď chci žít v klidu a slávě, až se tudy Iad převalí a odejdou." Přiblížil se k Joeovi. „Teď strč do vody ruku…"

„Kam se podělo to tvoje jediné přání o pohřbu ve vlastní zemi?"

„Už jsem zapomněl, jak sladké je žít. A zvlášť tady. Ani v mém ani ve tvém světě není krásnější místo než tohle město. A já ho chci po té katastrofě obnovit. Chci ho chránit."

„Chceš si ho přivlastnit," opravil ho Joe.

„B'Kether Sabbat nikdo nikdy nevlastnil."

„Takže bys byl první," opáčil Joe.

„No, to je mezi mnou a tímhle městem, ne?" řekl Noe a přitiskl ostří meče Joeovi mezi lopatky. „Tak jdi," zavelel. „Dotkni se vody."

„A když to neudělám?"

„Tak to udělá tvoje tělo, živé či mrtvé."

„Vždyť to drží Iad…"

„Pravděpodobně."

„A jestli ho vyrušíme…"

„… Iad se tudy přeženou a půjdou dál. Dřív nebo později se to stejně stane. A když to bude dřív, změníš dějiny země a možná přitom získáš moc. To přece nezní tak hrozně." Přitlačil meč k Joeovým zádům trochu silněji. „Proto jsi sem přece přišel, ne?"

Měl pravdu. Bolest v rozkroku mu to neustále připomínala. Nikdy už nechtěl být bezmocný. Ale po cestě sem, po všech těch zážitcích a zkušenostech, se mu honba za mocí zdála malicherná. Vždyť má lásku, větší než většina ostatních lidí. Má svoje tělo. Má ženu, jejíž úsměv ho těšil a jejíž smutek ho rmoutil a v jejímž objetí najde vždycky útěchu.

Ty společné úsměvy a smutek už se nevrátí. To bolelo víc než všechny jeho rány. Přesto se ale necítil životem podvedený. Teď by mohl umřít a vědět přitom, že nežil nadarmo.

„Já nechci… moc," řekl Noeovi.

„Lháři," řekla tvář ve tmě.

„Říkej si, co chceš," prohlásil Joe. „Já vím, že mám pravdu, a to je všechno."

Ta slova jako by v Noeovi probudila nejhlubší zoufalství. Zasténal a vzápětí Joeovi beze slova vrazil meč do zad.

Bože, ta bolest! Joe vykřikl bolestí, ale Noe zarazil meč ještě hlouběji. Pak čepelí otočil a vytáhl ji ven. Joe vůbec nemyslel na pomstu. Přece jen, koledoval si o to. Přitiskl si ruce na ránu. Krev mu protékala mezi prsty a crčela na zem. Otočil se k Noeovi. Tma se začínala rozestupovat: koutky očí viděl kolem nějaké šedé skvrny. Joe se ale ještě jednou chtěl podívat do toho zlatavého oka…

Začal se otáčet a oběma rukama si přitom tiskl ránu, aby nevykrvácel příliš rychle. Rána stále bolela, ale každým okamžikem jako by se od bolesti někam vzdaloval. Měl jen málo času.

„Drž se…," zamumlal sám pro sebe.

Teď to zlaté oko viděl koutkem oka. Zlatý kruh ve tmě. Dokonalá a prostá krása. Jediný dokonalý zlatý kruh, nepřerušený, dokonalý, nádherný, nádherný…

Cítil, jak se v jeho hlavě cosi pohnulo, jako kdyby padal do toho zlatého kruhu.

Jdu, jdu…

Ta nádhera. Už měl dost toho zakrváceného těla, dost modřin a bolavého rozkroku. Už měl dost Joea.

Cítil, že jeho tělo začíná padat. V ten okamžik z něj život unikl úplně a jeho tělo padlo do kruhu zlatého oka ‘shu.

Tam mu byla dopřána chvilka klidu: klidu tak dokonalého a nádherného, že rázem zapomněl na všechna utrpení předchozích dní i let.

Ničeho se nebál a nebyl zmatený. Dokonale chápal, co se s ním stalo. Na břehu toho jezírka zemřel a jeho duch padl do oka Zehrapushu.

A tam, v tom zlatavém kruhu, chvíli zůstal. A pak se rozlétl pryč, vzhůru v zajetí ‘shuova pohledu do vlny Iad.

V chrámu pod sebou zaslechl Noeův zuřivý výkřik, a i když postrádal oči i hlavu, jeho duch na okamžik zahlédl, co se tam stalo. Noe překročil Joeovo tělo a zarazil svůj krvavý meč do jezírka. ‘Shu okamžitě zareagoval. Jeho chapadla začala bičovat vodu a buď náhodou, nebo záměrně zachytila Noeovu ruku. Noe, vybičovaný k nepříčetnosti vztekem a odporem, popadl znovu meč a vrazil ho do upřeně hledícího oka.

Joeovým okolím projel záchvěv. Zachvěl se pohled, ve kterém se nacházel, zachvěl se chrám pod ním, zachvělo se náměstí sloupů a celé město b‘Kether Sabbat. Joe okamžitě pochopil, co se stalo. ‘Shu přestal zadržovat Iad a celá ta obrovská, dosud nehybná vlna se začala valit k městu.

Joe se podíval k Iad a ke svému překvapení zjistil, že už je téměř u té vlny. Letěl k ní rychlostí vystřeleného šípu.

Město pod ním se znovu otřáslo a ostrov Mem-é b‘Kether Sabbat zakryl stín.

A on, Joe Flicker, kterého zbavili života, nicméně nezničili, vlétl přímo do srdce ničitele toho města a tam se ztratil tak jistě, jako kdyby zemřel.

kapitola 45

Sturgis Motel byla hezká budova asi půl kilometru od hlavní silnice. Vedla k ní štěrková cesta úzká tak, že dvě auta měla co dělat, aby se na ní vyhnula. Motel tvořila jednopatrová dřevěná budova, ze tří stran obklopená parkovištěm. Na čtvrté straně stála přistavěná kancelář, korunovaná zářící cedulí hlásající chlubně do světa, že motel pracuje Non stop. Většina zdejších hostů se asi právě bavila v Everville, protože když se sem Tesla dostala, na parkovišti byla jen tři auta. Před kanceláří stál nějaký pick-up a opodál starličký mustang, o kterém si Tesla pomyslela, že nejspíš patří Grillovi. Třetím autem byl snad ještě starší ford Pinto.

Tesla ještě nevypnula motor, když se rozlétly dveře číslo šest a z nich vykročil plešatějící muž v příliš velké košili a kalhotách a oslovil ji jménem. Právě se chtěla zeptat, odkud ji zná, když si uvědomila, že je to Grillo. Nestačila zakrýt svůj šok. Grillo si toho ale zřejmě nevšiml, nebo mu to možná bylo jedno. Srdečně ji objal. Paže měl hrozně tenké.

„Ty ani nevíš, jak rád tě tady vidím,“ řekl. Na pokraji zhroucení nebylo zřejmě jen jeho tělo. Jeho hlas zněl neméně vyčerpaně a vzdáleně, jako kdyby ho jeho nemoc, nebo co se s ním vlastně stalo, nesla někam pryč.

Jsme na tom oba stejně, napadlo Teslu. Oba odcházíme.

„Musím ti toho tolik vyprávět,“ říkal právě Grillo. „Ale zkrátím to.“ Zarazil se, jako kdyby čekal, až ho vybídne, aby začal. Řekla mu tedy, ať se do toho dá. „No… Jo-Beth se chová opravdu divně. Někdy má tak skvělou náladu a jindy je úplně apatická.“

„Mluví někdy o Tommym-Rayovi?“

Grillo zavrtěl hlavou. „Zkoušel jsem z ní něco vytáhnout, ale ona mi nevěří. Doufám, že s tebou mluvit bude, protože něco potřebujeme vědět, jinak je konec.“

„A víš jistě, že Tommy-Ray žije?“

„Já nevím, jestli žije, ale určitě je někde blízko.“

„A co Howie?“

„Nic moc. Myslím, že tady hrajeme poslední hru, Tes. Mám takový pocit, jako kdyby všechno mělo skončit špatně.“

„Ten pocit znám,“ přisvědčila.

„A na takové věci už jsem starý, Tes. Starý a nemocný.“

„Vidím… že ti není nejlíp,“ řekla mu. „Jestli si chceš promluvit…“

„Ne,“ vyhrkl rychle. „Ne, to nechci. Stejně by to k ničemu nebylo. Prostě to tak je.“

„Můžu se zeptat na jednu věc?“

„Dobře. Na jednu.“

„Proto jsi nechtěl, abych za tebou přijela?“

Grillo přikývl. „Byla to hloupost, já vím. Ale všichni se s tím snažíme nějakým způsobem vypořádat. Já jsem se rozhodl schovat a pracovat na Atolu.“

„Jak ti to jde?“

„Chtěl bych, abys to mohla vidět sama, Tes. A uvidíš, jestli se z tohohle dostaneme.“ Tesla mu neřekla, že už se z toho nedostane. Jen přikývla. „Myslím si, že ty tomu budeš rozumět líp než já. Víš… ty víš, jak to všechno souvisí.“ Položil jí ruku na rameno. „Půjdeme dovnitř?“

Jednou, ještě na cestách, Tesla uvažovala o tom, že příběh Jo-Beth McGuirové a Howieho Katze by byl skvělý na filmovém plátně. Byl by to příběh o tom, jak se ve slunném království jménem Palomo Grove setkali tihle dva skvělí lidé a zamilovali se do sebe, aniž by přitom věděli o rozhodnutí svých otců, že spolu musí vést válku. Vyprávěl by o tom, jak jejich láska popudila jejich otce a jak jejich vztek vyústil v otevřené střetnutí v ulicích zlatého království. Kvůli té

bitvě trpělo mnoho lidí a mnoho jich dokonce zahynulo. Ale oba milenci nějakým zázrakem přežili.

Samozřejmě by to nebyl první příběh o nešťastných milencích, ale v takových příbězích hlavní hrdinové většinou umírají. Lidé si totiž nechtějí představovat, jak ta krásná láska postupně ztrácí na půvabu. Mají raději mrtvý ideál, který jim dodává naději, než ten, který žije a časem ztrácí dokonalost.

Při takových myšlenkách Teslu také často napadalo, jak asi ti milenci z Palomo Grove žijí. Odpověď nalezla tady, v pokoji číslo šest.

Přes Grillovo varování nebyla připravená na takovou změnu. Jejich tváře zešedly a jejich řeč postrádala jakékoliv nadšení. Po chladném uvítání začal Howie Tesle vyprávět, co je přivedlo až sem. Během vyprávění na sebe se svou ženou ani nepohlédli.

„Pomoz mi zabít toho hajzla," řekl Howie Tesle. Až dosud vyprávěl úplně lhostejně, ale při zmínce o Smrťákovi celý vzplanul. Tesla mu řekla, že neví. Možná, že Nuncio přineslo Smrťákovi nezranitelnost – přece jen, dokázal uniknout z jaderného ohně Smyčky.

„Ty si myslíš, že ho nemůžeme zabít?" zeptal se Grillo.

„Je to možné, ano…"

„A to udělalo to Nuncio?"

„Já nevím," řekla Tesla a zadívala se na své dlaně. „Mě se Nuncio dotklo také, a přesto jsem si dost jistá tím, že jsem smrtelná."

Když se znovu podívala na Grilla, uviděla v jeho očích takové zoufalství, že se musela rychle podívat jinam.

Byla to Jo-Beth, která promluvila první, ačkoliv až dosud mlčela. „Já nechci, abyste o něm dál mluvili," řekla.

Howie kysele zašilhal na svou ženu. „Ještě jsme neskončili," řekl.

„Já ale ano," zvýšila hlas Jo-Beth, přešla k posteli, přitiskla k sobě dítě a zamířila ke dveřím.

„Kam jdeš?" zeptal se jí Howie.

„Jdu na vzduch."

„Ne s tím dítětem."

V jeho slovech zaznělo podezření.

„Nejdu nijak daleko…"

„Nejdeš n-n-nikam!" zařval Howie. „Teď polož Amy na postel a posaď se!"

Grillo se do toho vmísil, aby je oba utišil: „Všichni se potřebujeme najíst," řekl. „Nepůjdeme na pizzu?"

„Běžte," řekla jim Jo-Beth. „Já tady zůstanu."

„Ještě lepší bude," řekla Tesla Grillovi, „když půjdeš ty a Howie a já si tady s Jo-Beth chvíli promluvím."

Chvíli to ještě probírali, ale jen chvíli. Oba muži zřejmě uvítali příležitost opustit na pár minut motel a Tesle tak poskytli možnost promluvit si s Jo-Beth o samotě.

„Nezdá se mi, že by ses bála toho, že si pro tebe Tommy-Ray přijde," řekla Jo-Beth, když oba muži odešli.

Dívka se podívala na dítě na posteli. „Ne," řekla hlasem stejně bezvýrazným, jako byl její obličej. „Proč bych se měla bát?"

„No… kvůli tomu, co se mu mohlo stát od doby, kdy jsi ho viděla naposled," řekla Tesla ve snaze vyslovit své obavy co nejopatrněji. „Už to není ten bratr, kterého jsi znala v Palomo Grove."

„Já to vím," řekla opovržlivě Jo-Beth. „Zabil pár lidí. A nelituje toho. Ale mně… mně nikdy neublíží. To by nikdy neudělal."

„Možná sám neví, co dělá," řekla Tesla… „Mohl by ublížit tobě nebo dítěti, aniž by to sám chtěl."

Jo-Beth zavrtěla hlavou. „On mě miluje," řekla.

„To už je dávno. Lidé se mění. A Tommy-Ray se změnil hodně."

„Já vím," odpověděla Jo-Beth. Tesla mlčela. Čekala mlčky a doufala, že se Jo-Beth o Smrťákovi rozhovoří podrobněji. Nemusela čekat dlouho. „Chodil dlouho po světě…," řekla. „A teď začíná být unavený…"

„To ti řekl on?"

Jo-Beth přikývla. „Chce si chvíli odpočinout… Říká, že viděl věci, které si musí rozmyslet…"

„Říkal jaké?"

„Jen věci," řekla Jo-Beth. „Říkal, že cestoval po světě a pracoval pro nějakého přítele."

Tesla vypálila od boku. „Pro Kissoona?" zeptala se.

Jo-Beth se široce usmála. „Jo. Odkud ho znáš?"

„To je jedno."

Jo-Beth si prsty prohrábla zřejmě dlouho nemyté vlasy a řekla znovu: „On mě miluje."

„To ale Howie taky," namítla Tesla.

„Howie patří Fletcherovi," řekla Jo-Beth.

„Nikdo nepatří nikomu," odpověděla Tesla.

Jo-Beth se na ni zadívala, ale mlčela. V očích měla žalostný výraz.

Copak se už nic nedá zachránit? napadlo Teslu. Grillo tu hraje nějakou poslední hru a myslí si, že Nuncio ho může nějakým zázrakem zachránit. D'Amour právě šplhá na horu nad městem, aby strávil poslední chvíle svého života na místě ukřižování, a tahle ubohá dívenka, která byla kdysi tak krásná a bezstarostná, se chystá odejít se Smrťákem, protože láska ji nedokázala spasit.

Jako by na světě někdo zhasínal všechna světla, jedno po druhém…

Náraz větru otřásl okenní tabulí. Jo-Beth, až dosud se sklánějící nad dítětem, se rozhlédla.

„Co je to?" zeptala se tiše Tesla.

Vítr se znovu opřel, tentokrát do dveří, jako by systematicky hledal cestu dovnitř.

„To je on, že?“ řekla Tesla. Dívka se upřeně dívala na dveře. „Jo-Beth, musíš mi pomoct…“ Tesla přešla rychle ke dveřím a otočila klíčem. Věděla, že je to ubohá překážka proti síle, která dokázala bořit domy, ale možná jim poskytne pár vteřin, které by jim mohly zachránit život. „Tommy-Ray nic nevyřeší,“ řekla Tesla. „Rozumíš mi? Nevyřeší nic.“

Jo-Beth zvedla malou Amy do náruče. „On je všechno, co máme,“ řekla.

Vítr teď lomcoval dveřmi i oknem zároveň. Tesla cítila, jak se prodírá klíčovou dírkou a všemi možnými škvírami. Cítila smrt.

Amy začala v matčině náruči tiše plakat. Tesla se podívala na drobný dětský obličej a napadlo ji, co takový pohled udělá s Tommym-Rayem. Vražda dítěte pro něj docela určitě nic neznamená.

Podlaha se chvěla tak silně, že klíč vypadl ze zámku. A někde venku se ozývaly hlasy, některé mluvily španělsky, a další snad dokonce rusky. Některé hystericky řvaly a jiné vzlykaly. Tesla zaslechla jen pár slov, ale přesto jim jasně rozuměla. Pojď ven, říkaly ty hlasy. Čeká na tebe…

„Vida, jak tě láká,“ zašeptala Tesla Jo-Beth.

Dívka mlčela. Jen se dívala na dveře a v náručí kolébala plačící dítě. Hlasy mrtvých nepřestávaly výt a sténat. Tesla také mlčela. Podle výrazu Jo-Bethina obličeje ji ty hlasy odrazovaly od Tommyho-Raye víc, než se mohlo kdy podařit jí.

„Kde je Tommy-Ray?“ řekla najednou Jo-Beth.

„Možná vůbec nepřišel,“ řekla Tesla. „Chceš… nechtěla bys utéct oknem v koupelně?“

Jo-Beth ještě chvíli mlčela. Pak přikývla.

„Dobře,“ řekla Tesla. „Pospěš si. Já je zdržím.“

Dívala se, jak Jo-Beth utíká do koupelny, pak se otočila a šla ke dveřím. Duchové venku zřejmě ucítili její přítomnost, protože ztichli.

„Kde je Tommy-Ray?“ zeptala se Tesla.

Nedostala ale žádnou odpověď. Venku se rozlehlo jen další vytí a dveře se znovu rozdrnčely v pantech. Tesla se ohlédla. Jo-Beth a Amy už byly z dohledu. To bylo dobré. Kdyby se ti duchové pokusili dostat dovnitř…

„Otevři…,“ mumlaly hlasy venku. „Otevři… otevři…“ Dveře se začaly chvět silněji. Dřevo kolem pantů a zámku začalo praštět a začaly z něj odletovat třísky.

„Dobře,“ řekla Tesla, protože dostala strach, že dalším zdržováním jen zvýší jejich zuřivost. „Otevřu dveře. Počkejte chvíli.“ Shýbla se pro klíč, strčila ho do zámku a otočila jím. Při cvaknutí zámku duchové ztichli.

Tesla se zhluboka nadechla a otevřela dveře. Zástup duchů se rozlétl dál od ní, jako prašná vlna. Tesla se rozhlédla, zda neuvidí Tommyho-Raye. Nebyl tu. Zavřela za sebou dveře a vyšla doprostřed parkoviště. V jednom ze svých nevydařených děl musela popsat scénu popravy. Byl to příšerný scénář se stejně příšerným názvem Když žiji a dýchám. Tahle chvíle jí ho připomněla. Chyběl tu už jen strážný a kněz.

Začala se rozhlížet kolem, zda neuvidí Smrťáka, a konečně si všimla místa s polámanými stromy a plazivým plevelem na druhém konci parkoviště. Viděla, že ve větvích stromů visí nějaké lucerny, vydávající bledé fosforeskující světlo. A pod nimi stála napůl skrytá nějaká postava. Ještě než tam mohla zamířit, uslyšela za zády nějaký hlas: „Co se to tu sakra děje?“

Když se ohlédla, uviděla vedoucího motelu. Vycházel právě ze své kanceláře. Bylo mu asi šedesát let a byl holohlavý. Na sobě měl pobryndanou košili a v ruce držel plechovku piva. Podle jeho nejisté chůze Tesla usoudila, že to pivo není dnes první.

„Vraťte se dovnitř,“ řekla mu Tesla.

Jenže ten muž už si také všiml těch světel na stromech a zamířil rovnou k ním. „To jste tam dala vy?“ zeptal se pánovitě.

„Ne,“ řekla Tesla a opatrně ho následovala. „Někdo hrozně…“

„Tohle je můj majetek. Nemůžete tu jen tak věšet…“

Zarazil se uprostřed věty a zároveň se zastavil. Plechovka mu vypadla z prstů. „Bože můj…,“ uklouzlo mu.

Větve stromů a okolních keřů byly ověšené hroznými trofejemi. Byly to hlavy, paže, kusy hrudníku a spousta dalších částí lidských těl, které Tesla už ani nepoznávala. Všechny ale svítily slabým světlem. Tesla předpokládala, že to je Smrťákovo dílo.

Vedoucí motelu ale začal couvat a rozkřičel se jako zraněné zvíře. Jeho hrůza okamžitě zaujala zástup duchů, kteří se k němu začali stahovat. Strhli ho na zem a vlekli ho snad deset metrů, až ho nakonec nechali ležet u dveří kanceláře.

„Tommy-Ray?“ zavolala Tesla k těm stromům. „Zastav je!“ Protože nedostala odpověď, zamířila k těm keřům. „Odvolej je, sakra! Slyšíš mě?“

Muž za jejími zády začal výt. Ohlédla se právě včas, aby uviděla, jak se ten muž uprostřed zástupu duchů hroutí k zemi. Křičel ještě chvíli, než mu utrhli hlavu. Nejdřív mu ji otočili doleva, pak doprava a pak znovu doleva takovou silou, že mu přetrhli hrdlo. Křik utichl. Hlava se odkutálela pryč.

„Nedívej se tam,“ řekl muž mezi stromy.

Tesla se znovu otočila ke stromům a zahleděla se zkoumavě mezi větve. Když viděla Tommyho-Raye McGuira naposledy, bylo to v Kissoonově Smyčce a ani zdaleka už nebyl tak krásný, jako býval. Vypadal odporně a choval se jako šílenec. Ale zdálo se, že následující léta k němu byla laskavější než ke komukoliv jinému. Ať dělal pro Kissoona cokoliv a ať viděl sebehorší věci, jeho světlovlasá krása se vrátila. Zářivě se usmál na Teslu zpod svých luceren.

„Kde je, Teslo?“ zeptal se.

„Ještě než se začneš ptát na Jo-Beth…“

„Ano.“

„… chtěla jsem si s tebou promluvit. Víš, porovnat se.“

„Proč?“

„Protože oba máme v sobě Nuncio.“
„Tak?“
„Ano.“
„Nuncio…,“ zálibně zopakoval. „To zní dobře.“
„A zdá se, že ti to prospívá.“
„To jo, je mi fajn. Ty ale tak dobře nevypadáš. Měla by sis pořídit pár otroků jako já, místo toho, aby ses toulala sama.“ Mluvil lehkým konverzačním tónem. „Víš, že jsem tě párkrát skoro chtěl navštívit?“
„A proč?“
Tommy-Ray pokrčil rameny. „Nejspíš mám pro tebe slabost. Oba v sobě máme Nuncio. Oba známe Kissoona…“
„Co ten tady dělá, Tommy-Ray? Co chce tady v Everville?“
Tommy-Ray postoupil o krok blíž. Tesla se musela násilím přemáhat, aby před ním neustoupila. Věděla, že stačí sebemenší známka slabosti a její status soukmenovce rázem padne. Ale Tommy-Ray jí zároveň odpověděl: „Kdysi tady žil.“
„Tady, v Everville?“
Teď už nestál pod stromy. Na jeho košili a kalhotách zahlédla Tesla krvavé skvrny. Na tváři se mu perlil pot.
„Kde je?“ zeptal se znovu.
„Mluvili jsme o Kissoonovi.“
„Už ale nemluvíme. Kde je?“
„Dej jí přece trochu času,“ odpověděla Tesla a mimoděk se ohlédla ke dveřím, jako kdyby se z nich Jo-Beth měla každou chvíli vynořit.
„Chtěla se trochu upravit.“
„Měla radost?“
„To rozhodně.“
„Dojdi pro ni.“
„Ještě nebude…“
„Jdi pro ni!“
Duchové kolem bezhlavého těla zahučeli. „Jasně,“ řekla Tesla. „Bez problémů.“
Otočila se k motelu a vydala se pomalu přes parkoviště. Ke dveřím jí scházelo sotva pět metrů, když z nich vyšla Jo-Beth s malou Amy v náručí.
„Promiň,“ zašeptala Tesle. „Obě patříme k němu.“
Za zády Tesla uslyšela, jak si Smrťák při pohledu na svou sestru povzdechl.
„Zlato,“ řekl. „Vypadáš nádherně. Pojď ke mně.“
Jo-Beth přešla přes práh. Tesla se ji nepokusila zastavit. Jen by z toho byly potíže. A kromě toho, podle výrazu Jo-Bethina obličeje bylo jasné, že je šťastná, že může s bratrem odejít. Vítr, ať už přirozený, či ne, se rázem ztišil. Rozezpívali se noční ptáčci a v trávě začali vrzat cvrčci, jako by chtěli tohle setkání obou sourozenců oslavit.
Tommy-Ray rozevřel náruč, aby svou sestru uvítal. Tesla koutkem oka zahlédla nějaký pohyb, a když se otočila, zahlédla Buddenbaumovu malou přítelkyni, avatáru. Stále byla od mašle ve vlasech až po boty celá v bílém. Zaujatě si prohlížela bezhlavé tělo. Nezdržela se u něj dlouho a pak se vydala Tesliným směrem. Tělo si pak začali prohlížet její dva společníci – klaun a idiot. Ten druhý našel utrženou hlavu a zastrčil si ji do podpaží.
Dívka v bílém mezitím došla k Tesle a zamumlala jí do ucha: „Děkujeme za představení.“
Tesla se na ni podívala napůl zmateně, napůl znechuceně. „Tohle přece není žádná hra,“ řekla.
„To víme.“
„Zemřeli tu lidé.“
Dívenka se uculila. „A takových bude víc, že?“ zeptala se dychtivě. „Mnohem víc.“
A jako kdyby tato její slova postrčila celé drama kupředu, Tesla zaslechla rachtání špatně seřízeného motoru a na cestě k motelu se objevil Grillův mustang.
Ještě než zastavil, otevřely se boční dveře a Howie vyběhl ven se zbraní v ruce. Ječel jako smyslů zbavený na Tommyho-Raye: „Zmiz od ní!“
Smrťák odvrátil pohled od své sestry a znuděně se ohlédl Howieho směrem. „Ne!“ řekl jen.
Bez jakéhokoliv varování po něm Howie vypálil. Mířil špatně. Kulka se zaryla do země blíž k Jo-Beth než k Tommymu-Rayovi. Amy, která až doposud mlčela, začala plakat.
Smrťákovým obličejem se mihl starostlivý výraz. „Nestřílej!“ vykřikl. „Vždyť ublížíš dítěti!“
Dívenka po Teslině boku vydechla dlouhé ach, jako kdyby teprve teď úplně pochopila, co se vlastně děje, a Tesle přitom došla další možnost, která jí zatím vůbec nepřišla na mysl. V zátylku ucítila nějaké lechtání, jako kdyby tam chtěl vypučet další list na stromu příběhů.
„Co bude dál?“ zeptala se holčička.
Jedna Teslina část chtěla ustoupit a jen se dívat. Ale to nemohla. Nikdy to neudělala a nikdy to neudělá.
„Howie…,“ řekla, „… pojď pryč…“
„N-ne bez s-s-své ženy,“ řekl Howie.
„Děkuji ti,“ vmísil se do toho Tommy-Ray, „že jsi je pro mě opatroval, ale teď už tu nemáš co dělat. Jdou se mnou.“
Howie upustil zbraň do prachu a zdvihl ruce. „Podívej s-se n-n-na mě, Jo-Beth,“ zaprosil. „J-já ti n-n-nebudu v ničem bránit, jestli nechceš… ale zlato, to jsem já… H-Howie…“
Jo-Beth neřekla nic. Jen sklopila oči k dítěti, jako kdyby Howieho prosbu neslyšela. Howie chtěl začít znovu, ale stačil sotva vyslovit její jméno, když Grillo šlápl na plyn a zajel přímo k Jo-Beth. Howie uskočil na stranu a tvrdě narazil na

zem. Auto prudce zabrzdilo, dostalo smyk a rozvířilo kolem vějíř prachu. Smrťák vyrazil výkřik jako povel svým hordám, ale to už Grillo vtáhl Jo-Beth i s Amy do auta. Tommy-Ray se k ním s nataženýma rukama rozběhl a mohl by snad Grillovi v útěku zabránit, kdyby se Howie včas nezvedl ze země a neskočil po něm. Prsty zaryl do Tommyho-Rayova krásného obličeje a zaťal mu je do očí.

Grillo se mezitím otočil a vycouval. Přitom křičel na Teslu: „Pojď sem! Pojď sem!“

Tesla na něj mávla rukou. „Jeď!“ vykřikla. „Rychle.“

Koutkem oka zahlédla skrze špinavé přední sklo jeho tvář. V očích mu plála radost. Stačil se na ni ještě stísněně usmát, pak šlápl na plyn a odjel pryč.

Howie mezitím dost pošramotil krásu Tommyho-Raye, i když to byla jen povrchová zranění. Po tváři a krku se mu teď táhlo několik hlubokých škrábanců. Z ran netekla žádná krev. Místo ní se ze škrábanců vylévala stejná záře, která vycházela z těch luceren na stromech. Přesně k ním si to teď Tommy-Ray namířil a téměř nevšímavě přitom Howieho srazil k zemi.

Howie se začal zvedat a zřejmě chtěl Smrťáka napadnout znovu, ale Tesla ho zadržela. „Nemůžeš ho zabít,“ varovala ho. „Maximálně zabije on tebe.“

Tommy-Ray se od stromů otočil. „Přesně tak. Jen mu to řekni.“ Podíval se na Howieho. „Nechci tě zabít,“ řekl mu. „Vlastně jsem to musel Jo-Beth slíbit a svoje slovo neporuším.“ A pak se znovu obrátil k Tesle. „Vysvětli mu to. Ona se k němu už nikdy nevrátí. Ani dnes, nikdy. Teď ji mám já a tak to chce i ona.“

S těmi slovy vkročil pod stromy a zahvízdal na své hordy. Ty se přehnaly parkovištěm a spolu s ním zmizely v hustém podrostu.

„On jde za ní,“ řekl Howie.

„Ano.“

„Musíme se k ní dostat první.“

„Měli bychom,“ souhlasila Tesla a rozběhla se ke své motorce. Howie kulhal za ní.

V tu chvíli se ozvala holčička v bílém. „Co bude dál, Teslo? Co bude dál?“

„To ví Bůh,“ řekla Tesla.

„Ne, to nevíme,“ ozval se dívčin společník, který vypadal jako idiot. Ta poznámka všechny tři zřejmě pobavila.

„Líbíš se nám, Teslo,“ řekla dívenka v bílém.

„Tak se mi kliďte z cesty,“ odpověděla Tesla a vyskočila na motorku. Howie ji následoval.

Když otočila klíčkem v zapalování, znovu zadul vítr a Smrťákovy hordy vylétly zpod stromů. Nesly s sebou ty lucerny i muže, který je zažehl. Když je oblak prachu míjel, zahlédla Tesla tvář Tommyho-Raye. Zdálo se, že nekráčí, ale že ho ten prašný oblak nese. Jeho tvář už se začínala hojit. Škrábance se uzavíraly a světlo z nich vycházející sláblo.

„Dostane se k ní první,“ řekl Howie hlasem, v němž se chvěly slzy.

„Drž se,“ řekla Tesla. „Ještě to neskončilo.“

kapitola 46

Odpusť mi, Everville…

„Takhle to napsal?“

„Jo.“

„Ten pokrytec.“

Erwin a Coker Ammiano šli pomalu po Poppy Lane. Byl večer, krátce před devátou, a podle hluku vycházejícího ze všech barů a restaurací se oslavy Festivalu rozbíhaly nadějně.

„Zapomínají tak snadno,“ poznamenal Erwin. „Dnes odpoledne…“

„Já vím, co se stalo,“ odpověděl Ammiano. „Cítil jsem to.“

„Jsme jako kouř,“ vzpomněl si Erwin na Dolanovo první poučení novopečenému duchovi.

„Nejsme ani to. Kouř lidem může vehnat do očí slzy. My nemůžeme dělat nic.“

„To není pravda,“ namítl Erwin. „To uvidíš, až najdeme tu ženskou, Teslu. Ona mě slyší. Vlastně jednou slyšela. Je dost zvláštní, věř mi. Chová se tak, jako kdyby jí bylo jedno, jestli žije, nebo ne.“

„Pak je to blázen.“

„Ne, je statečná. Když byla u mě doma, říka1 jsem ti o tom Kissoonovi…“

„Říkal, Erwine,“ přerušil ho zdvořile Coker.

„Nikdy jsem nic statečnějšího neviděl.“

„Mluvíš, jako kdybys byl zamilovaný, příteli.“

„Nesmysl.“

„Docela tě okouzlila. Za to se nemusíš stydět.“

„Já… se nestydím.“

„Ale zčervenal jsi.“

Erwin si přitiskl dlaně na tváře. „Tohle je absurdní,“ řekl.

„Co?“

„Že v těle nemám žádnou krev – dokonce ani tělo nemám – a přesto jsem zčervenal.“

„Nad tím jsem dlouho přemýšlel,“ řekl Coker Ammiano.

„A vymyslel jsi něco?“

„Něco ano.“

„Tak se pochlub.“

„My jsme si vymysleli sami sebe, Erwine. Naše energie patří k nějaké velké jednotě – nebudu ji jmenovat, protože pak

bych si ji taky vymyslel – a my jsme téhle energie využili ke stvoření Erwina Toothakera a Cokera Ammiana. Ti lidé jsou teď mrtví a většina té energie se vrátila do svého zdroje. Ale my jsme si jí kousíček uchovali, abychom své výmysly udrželi naživu o trochu déle. Oblékli jsme je do známých šatů a do kapes jsme jim dali věci, které nás uklidňují. Ale to nemůže trvat věčně. Dřív nebo později…," pokrčil rameny, „… skončíme i my."

„Já ne," řekl Erwin. „Viděl jsem, co se stalo Dolanovi a Nordhoffovi a…"

„Věci vypadají jinak zvenčí a jinak zevnitř, Erwine. Možná se na té křižovatce Dolan připojil k tomu, z čeho pocházel."

„K té tvojí jednotě?"

„Není moje, Erwine." Odmlčel se a zřejmě o tom přemýšlel. Pak dodal: „Ne, beru to zpátky. Asi je moje. A víš proč?"

„Ne. Ale myslím, že ty mi to vysvětlíš."

„Protože když jsem jednou tady, jsem všude." Usmál se, zřejmě potěšen svými závěry. „A ta jednota je proto moje stejně jako všech ostatních."

„Tak proč jsi k ní nešel?" chtěl vědět Erwin.

„Na to bych také chtěl znát odpověď. Myslím, že ve mně musí být něco zlého."

„Zlého?"

„Nejspíš jsem provedl něco proti dobru. Já vím…"

Erwin mu skočil do řeči. „Ten chlap!" vykřikl a ukázal na druhou stranu ulice.

„Vidím ho."

„On byl s Teslou. Jmenuje se D'Amour."

„Vypadá to, že někam spěchá."

„Zajímalo by mě, jestli ví, kde Tesla je."

„Je jen jeden způsob, jak to zjistit."

„Jít za ním?"

„Přesně tak."

D'Amour si z domu Cobbových zavolal do New Yorku. Normu zřejmě potěšilo, že slyší jeho hlas.

„Včera jsem měla návštěvu," řekla hlasem tak rozrušeným, jak ji Harry ještě nikdy neslyšel. „Přišla sem oknem a posadila se přede mnou."

„Kdo to byl?"

„Říkala, že se jmenuje Líná Zuza. To řekla nejdřív. Pak si to nejspíš rozmyslela, nebo rozmyslel, protože Bůh ví, jestli to byla ženská, nebo chlap, a začala si říkat Hammermite…"

„… a Petr Nomád?"

„To až za chvíli," přisvědčila Norma. „Takže je tahle věc to, co tvrdí, že je?"

„Ano."

„Zabilo to Hesse?"

„Byl to jeden z nich. Co chtěl?"

„Co tyhle věci chtějí? Trochu strašil. Začal třást podlahou a požádal mě, abych ti ho připomněla…"

„Co přesně říkal?"

Norma si povzdechla. „No… začal mluvit o tom, jak přichází Ďábel a jak nás všechny za naše činy ukřižuje. O tom mi povídal podrobněji. To si mohl odpustit. Pak řekl: Pověz D'Amourovi…"

„Počkej, nech mě hádat. Já jsem ty a ty jsi láska…" Nedokončil tu větu a odmlčel se.

„Přesně tak."

„A co říkal potom?"

„Nic. Jen to, že mám nádherné oči, tím krásnější, protože jsou k ničemu. Pak odešel. Pořád to tu nemůžu vyvětrat."

„Je mi to líto, Normo."

„To nic. Koupím si nějaký sprej…"

„Ne. Myslím celou tu věc."

„Já ti něco povím, Harry. Přemýšlela jsem."

„O čem?"

„O tom našem rozhovoru na střeše."

„O tom jsem přemýšlel také."

„Neříkám, že jsem se mýlila úplně. Svět se opravdu mění a bude se měnit dál a stejně si myslím, že jen tak neskončí. Ale tahle věc, ta Líná Zuza…" Chvíli mlčela. Pak řekla jen: „Hrůza." Harry mlčel. „Já vím, co si myslíš," pokračovala Norma. „Myslíš si, proč se ta stará slepice už konečně nerozhodne?"

„To není pravda."

„Pravda je, že už ničemu nerozumím."

„Nenech se tím zmást."

„Na to už je moc pozdě," řekla Norma, teď už opět klidně. „Co jsou tihle démoni zač? Proč tak hrozně smrdí jako záchod?"

„Protože takový chtějí mít celý svět, Normo."

„Jako sračky?"

„Jo."

Ještě chvíli spolu hovořili, ale o ničem důležitém. Až na konci, kdy se Harry chtěl rozloučit s tím, že už musí jít, se Norma zeptala:

„Kam, Harry?“
„Na jednu horu,“ řekl jí. „Podívat se Ďáblovi do tváře.“

Teď, hodinu po tom rozhovoru lezl vzhůru po svahu, mezi stromy tak hustými, že si připadal stejně slepý jako Norma. Po všech těch hrozných událostech – po Dusseldorfově smrti, po masakru Řádu Zyem Carasophia a vraždě Marie Nazareno – bylo úlevné vědět, že se všechno konečně chýlí ke konci.
Vzpomněl si na svůj portrét, který namaloval Ted. D‘Amour na Wyckoff Street podpatkem drtící černého hada. Na obraze to bylo tak jednoduché. Tak nádherně prosté. Démon se svíjí. Démon se stále ještě svíjí. Démon pošel.
Ale takhle je to jen v pohádkách a přes to, co řeklo to dítě na křižovatce o těch listech na stromě příběhů, Harry ani trochu nevěřil ve šťastný konec.

I přes všechen vztek a vyhrožování se nakonec v domě Larryho Glodoského sešli jen čtyři členové kapely: Bill Waits, Steve Alstead, Denny Gips a Chas Reidlenger. Larry otevřel láhev skotské a vyložil jim všechno, co se stalo, po svém.
„Vypadá to, že na nás někdo zkoušel nějakou manipulaci,“ řekl. „Možná nám něco nasypali do vody…“
„Ve skotský to ale asi nebude,“ řekl Bill.
„Tohle je vážné,“ řekl Larry. „Máme tady katastrofu, pánové.“
„Co jste vlastně viděli?“ zeptal se ostatních Gips.
„Ženské,“ řekl Alstead.
„A světlo,“ dodal Reidlinger.
„To proto, že někdo chtěl, abychom to viděli,“ řekl Larry.
„Kdo, někdo?“ zeptal se Waits. „Chci říct, komunisti ani UFO to asi nebyli. Tak kdo asi? Nemysli si, Larry, že říkám, že jsi blázen, protože já jsem to viděl taky. Jenom bych si rád ujasnil, kdo to jde proti nám.“
„To nezjistíme, když tady budeme takhle sedět,“ řekl Alstead. „Musíme to zjistit sami.“
„A čím se asi budeme bránit?“ chtěl vědět Waits. „Použijeme trumpety a paličky na buben?“
V tu chvíli se u dveří domu Larryho Glodoského objevil Bosley Cowhick, dychtivý přidat se k debatě. Slyšel o téhle schůzce od své sestry, která se úzce přátelila s Alsteadovou ženou Rebeccou. Nikoho z pěti přítomných sice Bosleyho fanatismus nepřitahoval, ale jejich řady byly tak malé, že ho nemohli odmítnout. A Bosley se jim snažil odvděčit tím, že se jim příliš často nepokoušel vnucovat své apokalyptické vize. Jen párkrát poznamenal, že hrozí nebezpečí, že se města zmocní nějaké hrozné síly a že on je připraven své město bránit až do smrti.
Ta poznámka všem znovu připomněla zbraně. Ten problém ale nebylo těžké vyřešit. Gipsův švagr, žijící na Coleman Street už od útlého dětství, choval vášeň k tomu, čemu žertem říkal „hromové hole“, a když se na jeho prahu krátce před desátou objevilo šest mužů, dychtivých se na ně podívat, vděčně se podjal úlohy instruktora. Glodoski se ho ze zdvořilosti zeptal, zda by se k nim nechtěl připojit, ale on odmítl. Tvrdil, že je mu špatně a jen by je zdržoval. Ale jestli potřebují víc zbraní, věděl by, jak je sehnat.
Pak na návrh Billa Waitse odjeli do Hamrick‘s Bar, aby si připili na úspěch své mise. Reidlinger se sice postavil proti s argumentem, že by se nejdřív mělo něco udělat – dosud se sice nerozhodli, co by měli dělat, ale to bylo jedno – a pak by se měli jít domů vyspat. Byl ale přehlasován. Celá banda odjela do baru, a dokonce i Bosleyho přemluvili k jedné sklence brandy.
„Lidem je to jedno,“ poznamenal Bosley a rozhlédl se po baru. Bylo tu plno a všichni hosté se zřejmě dobře bavili.
„Víš, Bosley,“ řekl Bill Waits, „nikdo vlastně neví, co viděl. Vsadím se, že kdyby ses lidí zeptal, co se dnes odpoledne stalo, každý by tvrdil něco jiného.“
„Přesně takhle Ďábel pracuje, pane Waitsi,“ odpověděl skromně Bosley. „Chce, abychom se mezi sebou hádali, a mezitím on udělá, co chce.“
„A co chce udělat?“ zeptal se Bill. „Co přesně?“
„Vykašli se na to, Bille,“ řekl Chas. „Vypadneme ven a…“
„Ne,“ zarazil ho Bosley hlasem už trochu poznamenaným alkoholem. „To je správná otázka.“
„Co mi teda řekneš, Bosley?“
„Je to stále totéž, To, co Ďábel dělal od samého začátku.“ Během té řeči mu Alstead nalil druhou sklenici brandy a Bosley ji okamžitě vypil. A pak dokončil: „Chce nás oddělit od Boha.“
„Já jsem od něj odešel už dávno,“ řekl Waits. Nemyslel to jako žert.
„A určitě mu velice chybíš,“ řekl stejně vážně Bosley.
Dva muži na sebe dlouho mlčky hleděli.
„Hele, Bosley, necháme toho,“ řekl Alstead. „Začínáš mě děsit. A dej si radši další brandy.“

Ani kulka v hlavě nemohla zmírnit Buddenbaumovu zuřivost.
„Ti nevděční, pokrytečtí, malicherní, pitomí hajzlové!“ zuřil. „Jak mě mohlo napadnout pro ně pracovat!“ Přitom zatínal prsty do svého už hojícího se čela. „Ach, Owene, připrav nám další představení. Nějaký atentát. Nějakou vraždu. Něco s dětmi. A něco s křesťany.“ Otočil se k Sethovi, stojícímu u okna a pozorujícímu křižovatku pod sebou. Tuhle tirádu poslouchal už snad půl hodiny. „A řekl jsem snad někdy ne?“ Odmlčel se a čekal na odpověď.
„Nejspíš ne,“ řekl Seth.
„To víš, že ne! Udělal jsem pro ně všechno. Zachtělo se jim vidět smrt prezidenta? Bez problémů. Zachtělo se jim vidět masakr, nebo snad dva? Všechno se dá zařídit. Nic jsem jim nikdy neodmítl. Nic!“
Teď také přešel k oknu a bezmyšlenkovitě se dotkl svého zranění. „A jednou zakopnu – jedna malá chybička – a hned se ženou za tou mrchou Bombeckovou: Uvidíme se později, Owene. Dohoníme ji a promluvíme s ní o tom stromě

příběhů!“

Zadíval se na Setha. Ten mu upřený pohled vrátil.

„Ty se chceš na něco zeptat,“ řekl Buddenbaum.

„Máš hlavu od krve,“ řekl Seth.

„Něco se mezi námi změnilo?“

„Ano,“ prohlásil Seth. „Vlastně si o tobě myslím každou chvíli něco jiného.“

„A jak to tedy s námi vypadá?“

Seth chvíli uvažoval. „Přál bych si, abychom mohli začít znovu,“ řekl nakonec. „Kdybys tak znovu ke mně přišel a já jsem ti vyprávěl o těch andělech.“ Znovu se odmlčel. „Chtěl bych ty anděly zase mít.“

„A já jsem ti je vzal, tohle chceš říct?“

„Dovolil jsem ti to,“ odpověděl Seth.

„A ta tvoje otázka?“

„Cože?“

„Chtěl ses mě na něco zeptat.“

„No… přemýšlel jsem o tom stromě příběhů, to je všechno.“

„Žádný strom není. Je to jenom taková pohádka,“ řekl Buddenbaum. „Jen to tak řekl nějaký básník.“ Seth se zatvářil zklamaně.

„Co to znamená?“

Owen už mluvil klidně. Opřel se zády o zeď vedle okna, ze kterého před dvěma dny vypadl. „Co to znamená?“ zopakoval zamyšleně. „No… znamená to, že příběhy jsou semena. Pak se z nich stávají květy a plody, které lidé sbírají a jedí. A nakonec ta semena vysejeme…“

„Zpátky do země?“

„Zpátky do země.“

„A tak pořád dokola.“

Buddenbaum si povzdechl. „Pořád dokola,“ řekl. „Ať se nám to líbí, nebo ne.“

„Tím ale nemyslíš nás dva,“ řekl tiše Seth. Neříkal to vyčítavě, pouze melancholicky. Buddenbaum chtěl něco říct, ale Seth ho zarazil. „Byl jsem tam dole, Owene,“ řekl a bradou kývl směrem k ulici. „Chtěl jsi odejít beze mě.“

„Na chvíli jsem zapomněl,“ řekl Owen. „Jen na chvíli. Na tohle jsem čekal tak dlouho. Nemohl jsem si dovolit to promeškat.“

„Stejně jsi to zmeškal,“ připomněl mu Seth.

„To už se nestane,“ řekl temně Owen. „To přísahám.“

„A jak tomu chceš zabránit“

„Potřebuji tvou pomoc, Sethe,“ řekl Buddenbaum. „A slibuji…“

„Neslibuj mi nic,“ řekl Seth. „Je to tak lepší.“

Buddenbaum si povzdechl. „Naše přátelství netrvalo dlouho,“ řekl Sethovi. „Jako kdybychom spolu za dva dny prožili celý život.“

Seth vyhlédl z okna. „Co chceš, abych udělal?“ zeptal se.

„Najdi Teslu Bombeckovou a usmiř se s ní. Řekni jí, že ji musím vidět. Namluv jí, co chceš, ale hlavně ji sem přiveď. Ne, vlastně ne sem,“ vzpomněl si na Ritu s nemožným účesem, „do té malé kavárny, kde jsem seděl. Nevzpomínám si na název, ale byla tam modrá cedule…“

„Koutek.“

„Ano, tak se to tam jmenuje. Přiveď ji tam. A řekni jí, ať pošle avatáry někam pryč, ano?“

„Jak to má udělat?“

„Ona si poradí.“

„Dobře. A mám ji tedy přivést do Koutku?“

„Jestli přijde.“

„A co když nebude chtít?“

„Potom to bylo všechno marné,“ řekl Owen. „A to bych si pak přál, aby ti zůstali alespoň ti andělé.“

Když Harry konečně vyšel z lesa, byla už hluboká noc. Kolem bylo úplné ticho, ani tráva nešelestila. Jakmile se dostal dost daleko, aby se mohl přes stromy podívat dolů, zahleděl se na Everville a napůl doufal, že už někdo vydal příkaz k evakuaci. Čekal, že uvidí prázdné město. Ale spíše naopak. Světla ve městě jasně zářila a na ulicích jezdila auta. Takže to ticho způsobovala okolní mlha, která účinně tlumila každý zvuk. Harry slyšel jen zběsilé bušení svého srdce.

„Tady se to stalo,“ řekl Coker Ammiano Erwinovi, když sledovali D’Amoura nahoru k té mlze.

„Ta vaše poprava?“

„Ne. Veliká bitva mezi rody Summa Summamentis a Ezso Aetherium. Ten hrozný masakr zavinilo dítě.“

„Ty jsi tady byl?“

„Ano, byl. A to dítě jsem si později vzal za ženu. Jmenovala se Maeve O‘Connellová a byla to ta nejobdivuhodnější žena, jakou jsem kdy potkal.“

„Jak to?“

„Everville byl její sen, který zdědila po svém otci, Harmonu O‘Connellovi.“

„To po něm se ta hora jmenuje?“

„Ano.“

„Toho jsi také znal?“

„Ne. Zemřel dřív, než jsem ji potkal. Šla sem sama a přišla sem bez pozvání. Byl to jen omyl.“

„A tím, že sem přišla, způsobila ten masakr?“

„Tím, že přišla a promluvila.“

„Promluvila?“

„Víš, v tu dobu se tam nahoře slavila svatba,“ ukázal někam do mlhy, „a oba rody věřily, že ticho je posvátné, protože ticho bylo na počátku všeho. Láska se musela odehrávat v mlčení. A každý, kdo mlčení porušil, byl považován za nepřítele.“

„Tak proč prostě to dítě nezabili?“

„Protože oba rody byly odedávna znepřátelené na života na smrt a každý považoval to dítě za nastrčeného špeha druhé strany. A jakmile dítě promluvilo, začali se navzájem pobíjet.“

„To bylo tady?“

„Ano,“ řekl Coker. „Kdybych chtěl, určitě bych tu mohl vyhrabat jejich kosti.“

„Radši bych se díval na oblohu,“ řekl Erwin.

„Dnes je opravdu překrásná,“ řekl Coker, zaklonil hlavu a zkoumal hvězdy. „Někdy se mi zdá, že už žiji sám stovky let a někdy – jako například dnes – je to, jako kdyby odešla před pár hodinami.“ Vydal podivný zvuk, a když se na něj Erwin podíval, uviděl, že se mu po tvářích kolejí slzy. „Její oči bylo to poslední, co jsem viděl. I ve smrti jsem na sobě cítil jejich pohled. Pokoušel jsem se oddálit smrt, ještě o okamžik, abych se na ni mohl dívat a uklidňovat ji tak, jako ona konejšila mě…“ Musel se na chvíli odmlčet. „… ale život mě opustil dřív než ji. A když jsem se probral takhle,“ roztáhl ruce, „její tělo bylo pryč, stejně jako tělo mého syna.“

„To se nedivím, že jsi Dolana tak nenáviděl.“

„Ano, nenáviděl. Ale byl to jen člověk. Nemohl jednat jinak.“

„A tvoji lidé byli lepší?“ zeptal se Erwin.

„Mezi nimi a vašimi lidmi není žádný rozdíl,“ řekl Coker. „Až na to, že moji mají občas křídla nebo ocas. V srdcích jsme ale všichni stejní. Všichni jsme nešťastní a krutí.“ Odmlčel se a utřel si slzy. Pak vzhlédl do svahu. „Myslím, že náš přítel D’Amour má problémy,“ poznamenal.

Během rozhovoru zůstali Erwin a Coker za D’Amourem nejméně o padesát metrů pozadu. D’Amourovi už k mlze chybělo jen pár kroků. Zřejmě ale vycítil přítomnost nepřítele, protože sebou rychle hodil na zem a zůstal nehybně ležet. O pár okamžiků později se vynořil z mlhy ne jeden problém, ale hned čtyři: čtyři bytosti, jedna ošklivější než druhá.

Ten nejhubenější z těch čtyř tvorů byl patrně také nejenergičtější a seběhl rychle ze svahu dolů. Přitom podezřívavě čenichal. Přeběhl jen pár kroků od místa, kde ležel D’Amour.

„Možná, že hledají nás,“ řekl Coker.

„A co jsou sakra zač?“

„Tvorové z moře Podstaty,“ odpověděl Coker.

„Vypadají příšerně.“

„Oni by docela určitě řekli totéž o tobě,“ namítl Coker. Vychrtlý tvor si to mířil ze svahu dolů a opravdu se zdálo, že směřuje přímo k oběma duchům.

„Co teď uděláme?“ zeptal se Erwin. Čím blíž ten tvor byl, tím odpornější se mu zdál.

„Nemůže nám ublížit,“ řekl Coker. „Ale jestli si všimne D’Amoura…“

Tvor se upřeně zadíval na Erwina, kterého jeho pohled dost znepokojil. „Vidí mě,“ řekl Erwin.

„Pochybuji.“

„Opravdu, vidí mě!“

„No, stěžoval sis, že ti vadí být neviditelný. Teď máš – zatraceně!“

„Co se děje?“

„Našli ho.“

Erwin se podíval po třech ostatních tvorech a uviděl, jak se jeden z nich sápe po D’Amourovi a táhne ho za sebou. „Tohle je naše vina,“ řekl Coker. „Docela určitě přišli hledat nás.“

Erwin si tím sice nebyl tak docela jistý, ale nepochyboval, že D’Amour má vážné problémy. Jeden z čtveřice ho už odzbrojil a druhý ho začal bít do tváře. Vychrtlý tvor se od Erwina a Cokera otočil a rozběhl se zpět ke svým druhům, kteří už svého zajatce táhli do mlhy.

„Co teď uděláme?“ zeptal se Erwin.

„Půjdeme za nimi,“ řekl Coker. „A jestli ho zabijí, omluvíme se mu.“

Když D’Amour šel touhle cestou minule, Voightovo tetování ho chránilo natolik, že se mohl dostat neviděn až k bráně. Ale tentokrát tetování zklamalo. Nevěděl sice proč, ale vlastně už to bylo jedno. Upadl do rukou svých nepřátel – vychrtlého Gamaliela, kata Bartha, nechutného Mutepa a tlusťocha Swankyho. Teď už mu nepomůže vůbec nic.

Nepokoušel se jim vzpírat, protože věděl, že by je tím jen vyprovokoval k násilí, a pak také proto, že ho stejně vedli k bráně, kam měl namířeno od samého počátku. Tak proč by vzdoroval?

Jenže měl ještě třetí důvod. Tihle tvorové byli příbuznými toho, který zabil otce Hesse. Nerozuměl sice jejich příbuzenství, ale podle jejich řeči a zápachu okamžitě pochopil, že se znají. Možná se v těch posledních minutách před příchodem Iad stačí dozvědět, co znamenal ten vzkaz od Líné Zuzy.

„Já jsem ty a ty jsi láska…“

A i v okamžiku konce, je láska opravdu hybnou pákou světa?

kapitola 47

Uvnitř tmavé vlny Iad Uroboros nebyla tma ani světlo. Byl tam jen nedostatek – jak světla, tak tmy, výšky, hloubky, zvuku a struktury – takže by se to dalo považovat za stav úplného zapomnění, kdyby Joe pro sebe nezačal vypočítávat, co všechno tady chybí.

Takže je tady? A co je vlastně on? Nějaký duch strašící v hlavě Iad? Nebo možná duše uvězněná v cizím těle, nucená spolu s ním žít i zahynout? Necítil žádný strach, nic mu zřejmě nehrozilo, ale měl obavu, že tu brzy zapomene, kdo je. Bylo jen otázkou času, kdy se jeho myšlenky začnou jedna po druhé vytrácet a on úplně zapomene, kdo vlastně je.

Takové vyhlídky se mu líbily, když ještě stál u toho jezírka v chrámu. Tam si myslel, že už svůj život žil dost dlouho, a byl připraven se ho vzdát. Ale teď, když se vznášel – pokud se ovšem nehmotný duch může vznášet – v prázdnotě, napadlo ho, jestli Zehrapushu s jeho příchodem nějak počítal. Vzpomněl si, jak upřeně si ho první ‘shu tenkrát na pobřeží u Liverpoolu prohlížel. Měl snad už nějaký plán a chtěl se přesvědčit, jestli Joe obstojí i uvnitř Iad?

Pokud ano, a on tu je s nějakým cílem, potom je jeho povinností vůči všem ‘shu, jejichž pohled bylo to nejkrásnější, co za celou svou cestu zažil, uchovat si to, co mu zůstalo. Vzpomínky, ducha a všechno ostatní. Nesmí se poddat zapomnění.

Jak se jmenuješ, zeptal se sám sebe. Vzpomeň si alespoň na to. Samozřejmě neměl ústa, ani jazyk a ani plíce. Mohl si to jen pomyslet:

Jsem Joe Flicker. Jsem Joe Flicker.

Jeho okolí okamžitě zareagovalo. Okolní prázdnota se stáhla a začaly z ní vystupovat nějaké tvary.

Nemohl samozřejmě odhadnout jejich velikost. Možná on sám je teď docela maličký. V tom případě by ty obrysy kolem něj nebyly tak ohromné, jak se mu zdálo. Ať to ale bylo jakkoliv, v jejich přítomnosti se cítil maličký a bezvýznamný. Rozhlédl se kolem a viděl, že všude kolem něj se pohybují ty nejasné stíny. Ty nad jeho hlavou byly vzdušné a nadýchané a pod jeho nohama vypadaly jako vyrobené z nějaké tvrdé látky.

Nebyl si vůbec jistý, jestli jsou ty stíny skutečné tak, jako bylo skutečné jeho mrtvé tělo ležící vedle jezírka. Možná to jsou jen myšlenky v hlavách Iad Uroboros a on sám se teď možná dívá na nějakou jejich vizi nebes a pekla. Možná vidí nějaké anděly a pekelnou jámu a mezi nimi spoustu propletených vzpomínek.

Viděl, že na některých místech se ty stíny splétaly jako pavučina a tam pak vznikaly podivné vejcovité útvary. Jeho zvědavost mu nedala. Sotva na to pomyslel, už se pohyboval k největšímu z nich. Čím víc se k němu blížil, tím víc ho ta věc znepokojovala. Zatímco ta záhadná pavučina byla zřejmě organického původu, povrch vejce byl z nějaké jiné hmoty. Tvořila ho spousta překrývajících se kousků, jako nějaká bláznivá skládačka, jejíž kousky nepasují docela přesně k ostatním, takže tím vzniká podivný a složitý obrazec.

Joea neznepokojovalo pouze tohle, ale také to, že z toho záhadného vejce vycházel nějaký zvuk. Vlastně několik zvuků současně. Jeden zněl jako dětský šepot, druhým bylo pomalé arytmické bušení, jako tlukot selhávajícího srdce. A třetím zvukem bylo kňučení, zařezávající se do Joeových myšlenek jako ostrý nůž.

Joe chtěl napřed odejít, ale odolal pokušení a tlačil se blíž. Začínal si být jistý, že tam uvnitř někdo hrozně trpí. Ten někdo musel pravděpodobně prožívat hroznou bolest, protože povrch vejce se pohyboval krátkými křečovitými záškuby. Místy kousky té podivné skládanky odprýskávaly po celých stovkách, zatímco jiné se tím pevněji držely povrchu.

Koutkem levého oka zahlédl nějaký pohyb, a když se ohlédl, uviděl, že stíny se na okamžik rozestoupily a poodhalily pohled na to, co se skrývalo za nimi. Joe se pohnul tím směrem a poprvé ucítil, že si někdo všiml jeho přítomnosti. Pohyby byly stále rychlejší, čím blíž se dostával k té duhové záři za těmi stíny, a okolní vejce se začala opocovat tmavou tekutinou, jako kdyby se jí chtěla přikrýt. Joe se blížil k té duhové štěrbině, protože cítil, že tam leží nějaká záhada, a pohyby kolem se stále zrychlovaly, až nakonec kolem něj vystoupalo do výše asi deset stínů.

Ani jeden z nich Joe neviděl pořádně. Nemohl rozeznat ani hlavu, ani končetiny, natož oko nebo ústa. Ale ty stíny se kroutily a svíjely jako hříšníci v pekle. Jejich pohyby Joeovi připomínaly škubání zvířete, vykuchaného zaživa, ale stále žijícího. Jako by mrtvá hmota stále žila. Ačkoliv si myslel, že se ztrátou těla ztratil také své tělesné vlastnosti, tenhle pohled mu připomněl každou bolest a utrpení, které kdy musel prožít.

K té duhové štěrbině už se ale přiblížil moc blízko, než aby se teď vzdal. Odvrátil oči od svíjejících se stínů a proklouzl mezi nimi.

Dostal se do točité chodby, kterou začal padat dolů. Chodba se rychle zužovala, jako kdyby to byla uvnitř se úžící, nekonečná spirála. Světlo, které předtím zahlédl, neslábło, ale také nijak nesílilo. Joe teď letěl chodbami tak úzkými, že by se jimi neprotáhl snad ani vlas. Ale přesto se chodba zužovala dál, až si začal myslet, že nakonec úplně zmizí a on zmizí také. Sotva ho ta myšlenka napadla, rychlost jeho letu se zpomalila, až nakonec téměř zastavil. Chodba byla ale tak úzká, že už jí neprošel, a tak zůstal stát. A pak si pomalu uvědomil, že tu není sám. Zahleděl se dopředu, ale neviděl nic. Jen cítil, že tam něco je a že ho to pozoruje.

Proto neznámému ten upřený pohled nebojácně vrátil a vtom v jeho mozku explodovala celá plejáda vzpomínek na to, jak krásný je svět, který opustil.

Viděl svěží, zelenou trávu, pročesávanou mořským větrem. Viděl verandu, porostlou rudými květy, a smějící se světlovlasé dítě. Viděl kavárnu za soumraku a nad ní na indigové obloze zářící večernici.

Napadlo ho, že někdo tady zřejmě sní o světě, o Helter Incendo. A musel to být někdo, kdo tam byl a všechny ty obrazy viděl na vlastní oči.

Člověk. Tady bylo něco lidského. Joe předpokládal, že to musí být vězeň Iad, zavřený v téhle zářící spirále a střežený svými sny.

Nemohl se o tom nijak přesvědčit, a tak prostě jen vzal ty vize na vědomí s úlevným pocitem, že už není sám. Pokud mu to příští události dovolí, mohl by toho neznámého možná osvobodit.

Obrátil se a začal postupovat chodbou zpátky. Přitom doufal, že ten neznámý vězeň ho bude následovat. A nezklamal se. Po několika vteřinách, když se chodba trochu rozšířila, se ohlédl a cítil na sobě tentýž upřený pohled.

Jejich únik nezůstal bez povšimnutí. Když trochu zrychlil chůzi, v okolních zdech se objevily praskliny a z nich vytryskla stejná temná tekutina, kterou viděl už na těch vejcích. Pochopil, že to není krev Iad, jak si dřív myslel, ale spíš jejich materie, která se okamžitě začala formovat do podivných tvarů.

Ale Joeovi se přece jen něco nezdálo. Napadlo ho, že jsou to možná oni, nebo mysl, která je řídí, kdo se bojí. Možná se nebojí jeho, ale toho, co jde za ním. Toho snílka, kterého svou přítomností vyburcoval ze snů.

Čím dál se Joe s tím neznámým snílkem dostávali, tím jistější si Joe byl, že má pravdu. Praskliny se pomalu rozšiřovaly a tekutina se vylévala přímo před ně. Jenže oni šli rychle. Ještě než jim Iad mohli zatarasit cestu nějakými hrůzami, unikali spirálou stále dopředu. Některé z těch překážek měly tvar okřídlených tvorů a jiní tvorové vypadali, jako kdyby je někdo obrátil naruby. Byly tu bytosti, které připomínaly hejno ptáků sežehlých ohněm a spečených žárem dohromady. Ti všichni pronásledovali oba uprchlíky s šepotem i křikem a byli tak zaujati pronásledováním, že vráželi jeden do druhého, takže když se Joe ohlédl, viděl, že pavučina za ním se chvěje a opadávají z ní kusy hmoty jako černé kroupy.

Déšť těch podivných krup po chvíli tak zhoustl, že Joe ztratil veškerý kontakt s tím neznámým snílkem. Pokoušel se otočit a zahlédnout ho, ale jeho pronásledovatelé se k němu hnali jako zuřivá vlna a před sebou tlačili déšť černých krup. Ty na něj dopadaly jedna za druhou, až v něm vybuchovaly vlny mučivé bolesti. Joe už neviděl ani nahoru, ani dolů. Chvíli bloudil v temnotě v naprostém zmatku a nevěděl, kterou cestou se dát, až před ním k jeho překvapení vytryskl proud světla a Joe začal padat.

Pod sebou zahlédl svíjející se vlny moře snění a v dálce město s přístavem, v němž se lodi zmítaly na kotevních lanech, jako by se měly každou chvíli utrhnout a vplout na vlnách do ulic.

Byl to samozřejmě Liverpool. Zatímco bloudil v temné hlavě či břiše Iad, ta nestvůra přeplula moře Podstaty a dostala se téměř na práh mezi dvěma světy. Joe se ještě stačil podívat ke břehu na bránu. Napůl ji sice zakrývala mlha, ale jemu se podařilo zahlédnout puklinu v nebi a na okamžik se mu zdálo, že spatřil hvězdu nad Harmon‘s Heights.

Pak dopadl na vodu spolu s deštěm těch černých krup, a ještě než mohl cokoliv podniknout, zdvihla ho vlna a nesla ho k ulicím města. Tam, ve stínu síly, které unikl, ho zanechala osudu.

kapitola 48

„Joe má štěstí,“ řekla tvář sklánějící se nad Phoebe. Brázdily ji vrásky hluboké jako pukliny v zemi za období sucha.

Phoebe zvedla hlavu z tvrdého polštáře. „Co je s ním?“

„Jen povídám, že má štěstí, když o něm takhle mluvíš.“

„Co jsem říkala?“

„Většinou jen jeho jméno,“ odpověděl král Texas.

Phoebe se podívala nad jeho blátivé rameno. Jeskyně za ním byla ohromná a plná stojících, posedávajících a polehávajících lidí.

„Oni mě slyšeli?“ zeptala se.

Král Texas se spiklenecky usmál. „Ne,“ řekl. „Jenom já.“

„Zlomila jsem si něco?“ zeptala se a prohlédla si své tělo.

„Nic,“ řekl jí. „Nikdy jsem nedovolil, aby tady dole tekla ženě krev.“

„A proč? Nosí ti to smůlu?“

„Hroznou,“ přisvědčil. „Tu nejhorší.“

„A co Musnakaff?“

„Co s ním má být?“

„Přežil to taky?“ Král Texas zavrtěl hlavou. „Takže ty jsi zachránil jenom mě?“

„Přece jsem jí to říkal, ne?“ řekl král Texas. „Varoval jsem ji, že zemře, když se nevrátí zpátky.“

„On za to ale nemohl.“

„A ani já za to nemohu,“ řekl král Texas. „To ona za to může. Vždycky dělala potíže.“

„Tak proč na ni prostě nezapomeneš? Máš tady dost společníků.“

„Nemám.“

„A co tihle?“ ukázala Phoebe na zástup za jeho zády.

„Podívej se líp,“ poradil jí Texas.

Phoebe se udiveně posadila a prohlédla si zástup lidí pořádně. Vzápětí poznala svůj omyl. To, co pokládala za společnost živých lidí, byla vlastně jen řada soch, kamenných i kovových. Jedny byly opracované jen zhruba, jiné do detailů.

„Kdo je udělal?“ zeptala se Phoebe. „To ty?“

„Kdo jiný?“

„Ty jsi tady dole opravdu sám?“

„Ne, že by se mi to líbilo. Ale je to tak.“

„Takže jsi vyrobil tohle, abys měl společnost?“

„Ne. Tohle jsou mé pokusy najít tvar, který by se zalíbil Paní O‘Connellové.“

Phoebe přehodila nohy z postele na podlahu a pomalu vstala. „Takže se na ně můžu podívat?“ zeptala se ho.

„Jen si poslu‘,“ vybídl ji král Texas a ustoupil jí z cesty. Když procházela kolem něj, zašeptal jí do ucha: „Tobě bych nedokázal odepřít nic.“

Phoebe předstírala, že jeho poznámku neslyšela, protože se o podobných tématech nehodlala bavit.

„Viděla vůbec nějaké z těch tváří?“ zeptala se, když procházela mezi sochami.
„Jednu nebo dvě,“ odpověděl zarmouceně. „Ale žádná z nich se jí nelíbila.“
„Možná jsi jen nepochopil…,“ řekla Phoebe.
„Co jsem nepochopil?“
„… důvod, proč už tě nechce. Docela určitě to nemá nic společného s tím, jak vypadáš. Stejně je už napůl slepá.“
„Tak co ode mě chce?“ zakvílel Texas. „Postavil jsem jí cesty. Postavil jsem jí přístav. Srovnal jsem zem tak, aby na ní mohla vysnít svoje město.“
„Byla krásná?“ zeptala se Phoebe.
„Ne, nikdy.“
„Ani trošičku?“
„Ne, vypadala staře, už když jsem ji viděl poprvé. A to bylo krátce poté, co ji pověsili. Byla špinavá, mluvila sprostě…“
„Ale.“
„Ale co?“
„Něco se ti na ní líbilo.“
„To ano…,“ řekl zasněně.
„Co?“
„Za prvé, ten její oheň. Ta žízeň po životě. A pak samozřejmě její příběhy.“
„Uměla dobře vyprávět?“
„Má v sobě irskou krev, takže to musí umět dobře.“ Usmál se. „Tak vlastně postavila celé to město,“ vysvětlil. „Nejdřív o něm vyprávěla. Každou noc seděla na zemi a vyprávěla. Pak šla spát a ráno tam stálo to, o čem předešlou noc vyprávěla. Domy, památníky, holubi, a dokonce i rybí zápach a mlhy a kouř. Tak to udělala všechno. Z příběhů a snů. Bylo to nádherné. Myslím, že jsem ji miloval nejvíc, když jsme ráno vstávali a prohlíželi si, co vytvořila.“ Phoebe byl během té řeči čím dál sympatičtější. Byl to asi opravdu takový zamilovaný blázen, jak o něm řekla Maeve, ale Phoebe mu rozuměla.
Odněkud nad nimi se ozval rachot. Z popraskaného stropu se snesla sprška prachu.
„Iad,“ řekl Texas.
„Můj Bože.“
Jeho oči podobné oblázkům se stočily vzhůru. „Myslím, že dorazili do města,“ dodal. V hlase mu zazněl smutek.
„Já tady nechci být zaživa pohřbená.“
„Neboj se, nezemřeš,“ uklidnil ji. „Všechno, co jsem říkal Maeve, byla pravda. Iad se přeženou dál, ale skála zůstane. Tady jsi v bezpečí.“ Země se otřásla. Phoebe se zachvěla. „Pojď, obejmu tě, jestli se bojíš,“ řekl Texas.
„Nebojím se,“ řekla mu. „Ale chtěla bych vidět, co se tam nahoře děje.“
„To je snadné,“ odpověděl jí. „Pojď se mnou.“

Vedl ji labyrintem svého království mezi zdmi, na nichž si také tisíckrát cvičil různé tváře pro milostnou scénu, která nikdy nepřišla, a přitom nahlas meditoval o životě skal. S rostoucím hřmotem a skřípáním stěn Phoebe ale postupně slyšela jen útržky jeho řeči.
„… vůbec není pevná…,“ říkal, „… všechno plyne, chce to jen dívat se dost dlouho…“
A později zaslechla: „… kamenné srdce, ale stejně bolí…“
A pak ještě: „… San Antonio by bylo dobré místo na smrt. Přál bych si ještě mít smrtelné tělo, abych si mohl lehnout v Alamu…“
Po deseti minutách takové chůze ji konečně přivedl do ohromné komnaty, jejíž celá podlaha byla z leštěného kamene. A právě tam, pod svýma nohama, viděla jako v periskopu odraz toho, co se dělo nahoře. Byl to úžasný pohled: viděla houstnoucí temnotu Iad zaplavující ulice města, jimiž ještě nedávno kráčela, a tlačící před sebou trosky měst, které ta vlna smetla už dřív. Viděla, jak se z nějaké gigantické sochy odlomila hlava a kutálela se po ulicích. Na své cestě smetala celé domy. Viděla něco, co vypadalo jako malý ostrůvek uprostřed náměstí. Tam, mezi věžemi katedrál, se zachytilo několik lodí s rozvinutými plachtami, jako kdyby chtěly někam odplout.
A mezi tím zmatkem všude pobíhali tvorové vyvržení vlnou Iad do města z moře snění. Někteří z nich měli různé rybí tvary. Phoebe je viděla vyletovat vysoko nad střechy domů a opět dopadat zpátky na zem. Podivnější byli tvorové, podle Phoebina úsudku nejspíš pocházející z nejhlubších částí moře snění, jejichž těla snad inspirovala námořnické báchorky celého světa. Nebyl snad tamhle lesklý ocas mořského hada s ohnivýma očima? A tam, neobjímá tam snad množstvím chapadel stožár jedné lodi ta největší chobotnice na světě?
„Zatraceně,“ řekl král Texas. „Nikdy jsem nezáviděl jejímu městu, že mu věnuje větší pozornost než mně, ale tohle je jeho konec.“
Phoebe mlčela. Zadívala se teď na Iad. To, co uviděla, jí připomnělo nemoc – nějakou strašlivou smrtelnou a neléčitelnou nemoc. Nemělo to tvář. Nemělo to v sobě zlobu. Necítilo to ani žádnou vinu. Možná to dokonce nemělo ani žádnou mysl. Přihnalo se to sem, protože tomu nikdo nezabránil a nikdo to nemohl zastavit.
„Zničí to celé Everville,“ řekla Texasovi.
„Možná.“
„Jaké možná?“opáčila.
„Tobě to může být jedno,“ řekl jí. „Tobě se tam přece nelíbilo, ne?“
„Ne,“ přiznala Phoebe. „Ale stejně bych Everville nechtěla vidět takhle.“
„To ani nemusíš,“ řekl Texas. „Teď jsi tady.“

Phoebe chvíli přemýšlela. Kvůli ní zřejmě nic nepodnikne. Ale může ještě něco zkusit.
„Kdybych byla Maeve…," začala.
„Ty máš na rozdíl od ní rozum."
„Ale kdybych byla… kdybych postavila město tak, jako ona postavila Everville, ne ve snech, ale svýma rukama…"
„Ano."
„… a někdo to město zachránil…"
Odmlčela se. Chvíli bylo ticho, jen Liverpool nad nimi se otřásal ve svých základech. Pak Texas řekl:
„Mohla bys toho někoho milovat?"
„Možná ano," řekla.
„Můj Bože…," zamumlal.
„Vypadá to, že Iad opouštějí město," řekla. „Míří dál po břehu."
„Po mém břehu," poopravil ji Texas. „Já jsem skála, víš?" Přešel po zrcadlové podlaze a pohladil ji blátivou rukou po tváři. „Díky," řekl. „Dala jsi mi naději." Pak se otočil a řekl: „Ty tu zůstaň."
„Já ale…"
„Řekl jsem zůstaň. A dívej se."

Během cesty na Mem-é b'Kether Sabbat Noe Summa Summamentis mluvil o moci Iad Uroboros, jen aby vyvolal hrůzu z jejich blízkosti, ale teď, když Joe procházel po ulicích Liverpoolu, uviděl jejich strašlivou moc poprvé. V b'Kether Sabbatu bránil moci Iad ten 'shu v chrámu a ve chvíli, kdy se Iad vrhli na město, byl už Joe duch, a tím zřejmě i imunní vůči jejich moci. Ale ti, kteří přežili první nápor a bloudili po otřásající se pustině, na tom zřejmě nebyli dobře. Joe slyšel jejich šílený nářek a pláč. Někteří se svému šílenství poddali a seděli s netečnými tvářemi uprostřed ruin. Jiní ve snaze skončit své utrpení páchali sebevraždy nejhroznějšími způsoby, tříštili si hlavy o kameny nebo si holýma rukama drásali hruď a vytrhávali svá šílící srdce.
Protože jim Joe nemohl nijak pomoci, pokračoval v chůzi a umiňoval si, že si tohle všechno musí zapamatovat. Možná bude jednou jako svědek povolán k nějakému vyššímu soudu, kde se tyhle zločiny budou soudit. Pak bude jeho svědectví potřeba.

Na ulici před sebou zahlédl zář velkého ohně. Jeho plameny osvětlovaly špinavý vzduch. Když se přiblížil, viděl, že kolem ohně je shromážděna skupina asi dvaceti lidí. Stáli kolem něj v kruhu, drželi se za ruce a modlili se nahlas.
„… ty, který jsi rozdělen, buď celý v našich srdcích…"
Joe si okamžitě vzpomněl na 'shu.
„Ty, který jsi rozdělen…"
Jejich modlitba zřejmě ale neměla žádný praktický výsledek. Ačkoliv se Iad už přehnali, z města zbyly jen pochmurné ruiny, ve kterých bloudily stíny Iad. Jeden takový, nejméně čtyři metry vysoký sloup temnoty se teď k ohni blížil z druhého konce ulice. Jedna žena se vytrhla a přerušila tak kruh. Začala ustupovat od ohně a hystericky potřásala hlavou. Její soused po levé straně ji uchopil za ruku a táhl ji zpátky do kruhu.
„Drž se!" řekl jí. „Je to jediná naděje!"
Ale neštěstí už bylo dokonáno. Přerušený kruh ztratil veškerou moc, kterou snad mohl mít, a všichni lidé kolem ohně podlehli působení Iad. Jeden z mužů vytáhl nůž a hrozil jím něčemu neviditelnému před sebou. Jiný strčil ruku do plamenů, samozřejmě si ji spálil a přitom zoufale ječel, ať od něj odstoupí nějaká příšera, kterou snad viděl.
Přitom vzhlédl skrze plameny a na jeho bolestí zkřiveném obličeji se objevilo poznání. Vytáhl ruku z plamenů a zadíval se na Joea.
„Podívejte…," zamumlal.
Joe byl stejně překvapený jako ten muž. „Ty mě vidíš?" zeptal se.
Muž ho zřejmě neslyšel. Křičel na ostatní: „Podívejte. Podívejte se!"
Teď Joea zahlédl někdo další: žena s rozdrásaným obličejem se při pohledu na něj šťastně usmála.
„Podívejte, jak září…," řekla.
„Slyšel nás," zamumlal někdo jiný. „Vyslyšel naši modlitbu."
„Co vidíte?" zeptal se jich Joe. Ale oni jako by ho neslyšeli. Jen se dívali na místo, kde stál, plakali a hlasitě děkovali.
Jeden z nich se pak ohlédl k přibližující se tmě Iad. Ta byla pryč. Buď se vrátila ke svým, nebo ustoupila před výbuchem radosti, která teď panovala v kruhu kolem ohně.
Mladá žena, která první přerušila kruh, se teď vydala k Joeovi. Po tvářích se jí koulely slzy a celá se chvěla, ale blížila se k němu nebojácně.
„Dovol mi tě poznat," řekla a zdvihla přitom ruku. „Buď se mnou navždy."
Její slova a výraz jejích očí ho znepokojily. Ať se tu dělo cokoliv, on tomu nerozuměl. Stále je přece Joe Flicker. Nic jiného.
„To nemůžu…," řekl, ačkoliv věděl, že ho nikdo z nich neslyší, a chtěl odejít.
Odejít bylo těžší než přijít. Jejich pohledy jako by mu bránily v odchodu a Joe musel napnout veškerou vůli, aby se osvobodil.
Odvážil se ohlédnout, až když byl od nich nejméně padesát metrů a jejich touha už ho nezdržovala. Všichni se navzájem objímali a plakali radostí. Všichni, kromě té ženy, která se ho pokusila dotknout. Ta se za ním stále ještě dívala, a ačkoliv už ho nemohla vidět, cítil na sobě její pohled a věděl, že se ho jen tak nezbaví.

„Texasi!" vykřikla Phoebe. „Zatraceně, slyšíš mě?"

Už dávno nestála na podlaze zrcadlové komnaty, protože její strop hrozil zřícením. Teď byla v chodbě, jejíž stěny pokrývaly tisíce tváří, a křičela, aby se objevil. Náhle si vzpomněla, jak ho děsilo pomyšlení na prolévání ženské krve v hlubinách země. Proto začala hmatat po podlaze, až konečně našla nějakou ostrou hranu. Pak si vytáhla rukáv a bez rozmýšlení se řízla právě nad zápěstím. Krev vytryskla rudým proudem. Phoebe vykřikla bolestí, ale nechala ji volně vytékat ven. Zády se opřela o zeď a pomalu se po ní svezla na zem. Hlava se jí točila.

„Co to děláš?“

Téměř okamžitě se před ní vynořila z pevné skály zuřící postava krále Texase.

„Říkal jsem ti žádnou krev!“

„Tak mě vezmi ven…,“ řekla Phoebe, kterou mezitím polil chladný pot, „… nebo budu krvácet dál.“

Země se chvěla stále silněji. Někde uvnitř zdí se ozval skřípavý zvuk, jako kvílení přetížených brzd.

„Já jsem skála,“ řekl jí.

„To tvrdíš ty.“

„Řekl jsem ti, že jsi tu v bezpečí, a to je pravda.“

Zeď za jeho zády se otřásla tak silně, že několik tváří na ní prasklo a jejich kusy dopadly na zem. „Tak vezmeš mě ven, nebo ne?“ zeptala se Phoebe.

„Vezmu,“ řekl, odpoutal své nohy od kamenné podlahy v chodbě a zamířil k ní. „Ale mám podmínku.“

Phoebe si ho změřila. „Jakou… podmínku?“ zeptala se. Jeho tvář byla ještě méně propracovaná než ta první, kterou viděla. Jako kdyby mu ji někdo nahrubo otesal sekyrou.

„Jestli tě mám vynést,“ řekl, „musí to být takhle.“ Roztáhl paže. „Kvůli tvému bezpečí tě musím zalít do skály. Souhlasíš?“

Phoebe přikývla. Ten nápad se jí nezdál tak strašný. Texas byl král a skála a i v jeho kamenném srdci se skrývala láska.

„Souhlasím,“ řekla, dlaní druhé ruky zastavila krvácení a nechala se jím obejmout.

kapitola 49

Grillo to sice nikdy s dětmi neuměl, ale byl si jistý, že to dítě v náruči Jo-Beth nekřičí normálně.

„Co je jí?“ zeptal se.

„Já nevím.“

„Křičí, jako by se dusila.“

„Možná bys měl zastavit.“

Dítě začalo dostávat křeče a s každým dalším zhoupnutím auta na cestě se to horšilo. Grillo trochu zpomalil, ale Jo-Beth to nestačilo. „Zastav,“ řekla. „Jen na chviličku.“

Grillo se otočil k Amy, která teď jen zbožně kňučela. Váhavě zastavil.

„Chce svého tátu,“ řekla Jo-Beth.

„Neboj se, dohoní nás.“

„Já vím,“ řekla Jo-Beth. Dítě pomalu přestávalo vzlykat. „Nech nás tady,“ navrhla Grillovi Jo-Beth. „Když nás najde, nechá tě na pokoji.“

„O čem teď sakra mluvíš?“

„Vím, že jsi udělal to, co si myslíš, že je správné. Ale správné to nebylo. Amy to ví a já to vím taky.“

„Ty mluvíš o Tommym-Rayovi…,“ řekl tiše a užasle Grillo.

„Musíme být spolu,“ řekla Jo-Beth. „Jinak zemřeme. Všichni zemřeme.“

Grillo se znovu podíval na její dítě. „Já nevím, jestli teď lžeš, nebo jsi jenom blázen, ale Amy už ti nemůžu svěřit.“ Natáhl po dítěti ruku. Jo-Beth si je přitiskla těsněji k hrudi, ale Grillo se nehodlal jen tak vzdát. Chytil Amy kolem pasu a vyrval ji její matce.

K jeho překvapení se Jo-Beth nepokusila vzít mu ji. Místo toho se ohlédla zpátky.

„Už jde,“ řekla a uchopila kliku dveří.

„Zůstaň tady.“

„Ale on už jde…“

„Řekl jsem…“

Příliš pozdě. Už stiskla kliku a začala otvírat dveře. Grillo ji chtěl chytit za paži, ale ona se mu vytrhla a vyskočila na silnici.

„Pojď zpátky dovnitř!“ vykřikl Grillo.

Náraz větru auto zhoupl. Pak se do něj opřel druhý, ještě silnější. Jo-Beth stála uprostřed silnice a přejížděla si dlaněmi po hrudi. Auto se znovu zahoupalo. Grillo pochopil, že déle už na ni nemůže čekat. I kdyby vystoupil z auta ven, aby ji chytil, ona by mu utekla a mezitím by se její milovaný Smrťák měl čas dostat dost blízko.

Opatrně proto uložil dítě na sedadlo vedle sebe a právě se natahoval ke dveřím, aby je zavřel, když mu do obličeje zavanul náraz zvířeného prachu tak silně, až upadl zpátky na sedadlo. Bolestivě se uhodil o okno do týla, ale okamžitě sevřel volant a znovu se posadil. Přitom chránil dítě volnou rukou. Prach teď naplňoval celý vnitřek vozu a z něj se pomalu vynořovaly prsty, které mu začaly drásat tvář a oči a pokoušely se mu sevřít krk.

Na chvíli oslepený bolestí, znovu natáhl k dítěti ruku. Auto se kolébalo stále silněji. Konečně nahmátl cíp přikrývky a začal ho k sobě přitahovat, ale v tu chvíli zvedli duchové auto na stranu, postavili ho na dvě kola a tam ho jednu strašlivou skřípějící chvíli drželi. Grillo k sobě pomaloučku přitahoval přikrývku a umíral strachy, že mu prašný oblak každou chvíli vyrve dítě z auta. Duchové však celou svou sílu napínali na převrácení auta na střechu. Na pomoc byli zřejmě přivoláni dokonce i jeho mučitelé, protože prsty drápající jeho krk a oči zmizely. Otřel si tvář o rameno, aby si

vyčistil oči od prachu, a když je otevřel, zjistil, že přikrývka v jeho ruce je prázdná. Opřel se prudce o palubní desku a bleskurychle se vyklonil k otevřeným dveřím, aby Amy dostal zpátky. V tu chvíli se ale roztříštilo přední sklo a v prachu před sebou zahlédl Grillo tváře čtyř nebo pěti únosců, roztažené ve výsměšném šklebu.

„Hajzlové!“ zaječel Grillo. „Vy parchanti!“

Při zvuku jeho hlasu se ozval vzlyk. Vydávala ho Amy. Takže ji přece jen neunesli. Malá jen sklouzla mezi sedadly a tam živá a zdravá ležela na podlaze.

„To nic,“ utěšoval ji Grillo a natáhl se pro ni. Přitom se ale auto převrhlo a Grilla přimáčkl silný náraz na dveře. I přes tříštění skla a skřípění kovu zaslechl Smrťákův řev:

„Dost.“

Příkaz ale přišel pozdě. Auto se převalilo na střechu, která se pod jeho tíhou prohnula. Zbývající okna explodovala v tříšti střepů do vnitřku auta. Ve skleněné tříšti Grillovy pocity přemohly rozumné myšlenky, a tak bezděčně sevřel dítě při pádu do náručí. Jeho vyhublé a vyčerpané tělo jako by prasklo. V břiše a hrudníku cítil bolest.

Pak se auto přestalo kolébat a chvíli bylo téměř ticho. Na chvíli Grillo myslel, že dítě je mrtvé, ale Amy byla jen k smrti vyděšená, protože v nastalé tmě slyšel její přerývaný rychlý dech.

Grillo teď byl nohama vzhůru a z klína mu po těle stékalo něco teplého. Teď dokonce ucítil známý čpavý zápach moči. Strachy se pomočil. Opatrně se pokusil pohnout, ale něco mu v tom bránilo. Rukou si sáhl na hruď a jeho prsty narazily na nějaký ostrý kus mokrého kovu. Trčel mu v hrudi kousek pod levou klíční kostí. Rána ho nebolela, ačkoliv bylo zřejmé, že kov mu projel hrudníkem skrz naskrz.

„Bože můj…,“ zašeptal tiše, jen pro sebe, a pak opatrně hmatal rukou po Amy. Ta chvilka trvala snad věčnost. Grillo přemýšlel o Tesle a doufal přitom, že ho takhle neuvidí. Viděla už toho příliš. Nechtěl jí přidělávat ještě další starosti.

Nahmátl obličej dítěte a kousek po kousku prozkoumával celé malé tělíčko. Cit se mu z prstů pomalu vytrácel, ale pokud mohl zjistit, krev jí netekla, což ho alespoň trochu uklidnilo. A pak, když se znovu dotkl malé tváře, zachytila jeho prst maličká ruka a pevně ho sevřela. Síla té malé ho šokovala. A také potěšila, protože to znamenalo, že se jí nic vážného nestalo. Vypjal celou svou vůli k dalšímu nádechu a jeho svaly poslechly. Ještě se mu podařilo vtáhnout do sípajících plic trochu vzduchu, aby mohl pronést jedno nebo dvě poslední slova. A využil jich moudře.

„Jsem tady,“ řekl Amy a pak zemřel tak tiše, že si toho malá ani nevšimla.

Ještě než zabočili za roh, slyšela Tesla řev a kvílení zástupu duchů. Prudce zabrzdila a zastavila ještě před zatáčkou, aby ji nezahlédli.

„Ať je tam, co chce,“ řekla Howiemu, když spěšně sesedali, „zkus se ovládat.“

„Chci zpátky svoji ženu a dítě.“

„Dostaneme je,“ řekla Tesla. „Ale, Howie, silou tady nic nepořídíme. Jedno špatné slovo, a je po nás. Mysli na to. Jo-Beth ani Amy pak už nijak nepomůžeš.“

Po tomto upozornění se Tesla rozběhla dál. Na ulici nesvítily žádné lampy, ale měsíc a hvězdy osvětlovaly okolí dost jasně, aby bylo vidět, co se tu stalo. Grillův mustang ležel bezvládně převrácený a zdemolovaný a Jo-Beth stála zřejmě v pořádku vedle něj. Grilla ani Amy nebylo nikde vidět.

Tommy-Ray právě peskoval své hordy. Duchové se mu svíjeli kolem nohou jako smečka zbitých psů.

„Idioti!“ ječel Tommy-Ray. „Debilové!“

Sáhl rukou do jejich středu a vytáhl z nich jednoho ven. Ten mu bezvládně a pokorně visel v ruce.

„Proč se nikdy nepoučíte?“ zuřil Tommy-Ray.

Mumlání v zástupu duchů nabralo tón paniky. Někteří k němu otáčeli pokorné tváře, zatímco jiní zřejmě věděli, co bude následovat, a tak se plazili z jeho dohledu.

Tommy-Ray otevřel ústa dokořán víc, než by mu lidská anatomie měla dovolit, a rozdrtil prach ve své ruce mezi zuby. Pak ho prudce vdechl. Tesla ještě stačila zahlédnout dvě vzlykající a zděšené tváře duchů mizící v jeho chřtánu. Duchové před ním se snažili skrýt za své druhy, aby nepřišli na řadu i oni. Ale lekce už zřejmě skončila, protože Smrťák si rukou strhl z úst cáry prašné hmoty a rozdrtil ji zuby na kusy. Zbytek mu pomalu stékal po bradě.

Přeživší duchové zamumlali spěšně svou vděčnost a odtáhli dál.

Celý ten výjev netrval ani patnáct vteřin, během nichž Tesla a Howie přeběhli polovinu vzdálenosti mezi rohem a zdemolovaným autem. K autu už jim scházelo jen pětadvacet metrů, a kdyby se Tommy-Ray náhodou ohlédl, musel by je uvidět. Ten měl ale naštěstí jiné zájmy: Jo-Beth. Neustupovala před ním, ani když ji pohladil po tváři, vlasech a rtech. Stála před ním nehybně.

„Kriste…,“ zamumlal Howie.

Tesla se ohlédla přes rameno. „Něco se tam hýbe,“ řekla a ukázala na Grillovo auto.

Howie se tam podíval. „Nic nevidím,“ řekl a znovu se zadíval na obě dvojčata.

„To přece nesmí,“ zasténal, odstrčil Teslu a utíkal k nim. Zmizel tak rychle, že Tesla nemohla dělat nic jiného, než jednat na vlastní pěst. Rozběhla se k autu a pozorně sledovala, zda v něm neuvidí nějaký pohyb. Znovu ho zahlédla. Něco se tam hýbalo. Teď byla od auta jen deset metrů. Do nosu jí stoupal pronikavý zápach benzinu. Poloskrčená rychle přeběhla zbývající vzdálenost a skryla se za auto, kdyby se náhodou Tommy-Ray chtěl ohlédnout. I když se snažila nevnímat jeho hlas, slyšela dobře, co říkal své sestře.

„… bude jich víc…,“ zamumlal. „Mnohem víc…“

Tesla si klekla do rozlitého benzinu a nakoukla dovnitř. Opatrně a tiše, aby ji Tommy-Ray neslyšel, zašeptala: „Grillo…?“

Její oči už se přizpůsobily tmě a začaly rozeznávat tvary věcí před sebou. Tady je převrácené sedadlo, rozházené mapy. A mezi nimi, Bože, to je Grillova ruka. Natáhla se a dotkla se jí. Znovu zašeptala jeho jméno. Grillo mlčel. Tesla

rozbitým oknem napůl vlezla do auta a začala odhrnovat skleněnou tříšť a rozházené věci. Do vlasů jí skápla sprška oleje a začala jí stékat po tváři. Otřela olej rukou a znovu se pokusila probojovat ke Grillovi. Tentokrát odhodila stranou kus sedačky, takže ho konečně viděla pořádně. Tvář měl napůl otočenou k ní, a už když šeptala jeho jméno potřetí, věděla, že ji neslyší. Byl mrtvý. Z hrudi mu trčela kovová tyč. Podle výrazu jeho tváře však soudila, že nezemřel v bolestech. Jeho vyčerpaná tvář byla klidná.

Když se dotkla jeho obličeje, ve tmě za ním se něco pohnulo. Amy. To je Amy! Tesla pomaloučku natahovala ruku dál. Ano, tam byla malá. Tesla i ve tmě viděla její veliké lesknoucí se oči. V malé ruce svírala Grillův levý ukazovák.

Grillovou mrtvolou Tesla pohnout nemohla. Na to byl Grillo v autě příliš zatarasený věcmi. Musela proto dosáhnout rukou za mrtvé tělo, přes ten hrot, který Grilla probodl, a uvolnit dítě ze sevření trosek a mrtvého těla. Tesla se vsunula do auta, jak jen jí to nedostatek prostoru a trosky kolem dovolovaly, a natáhla ruce přes Grillovu zakrvácenou hruď, o kterou se musela hrudníkem opřít, aby mohla dítě uchopit.

V tu chvíli znovu uslyšela hlas Tommyho-Raye.

„… mrtvý…," řekl.

Tentokrát zaslechla i odpověď. Nemluvila ale Jo-Beth. Byl to Howie. Tesla zachytila jen pár slov a pochopila z nich, že Howie nemluví se Smrťákem, ale s jeho sestrou.

„Mluv dál," zašeptala Tesla. Čím déle bude Howie zaměstnávat jeho pozornost, tím větší naději na záchranu dítěte má ona.

Podařilo se jí přesvědčit Amy, aby pustila Grillův prst, a začala ji zdvihat a přitom se pomalu sunout z auta ven. Dítě bylo nezvykle tiché. Asi šok, napadlo Teslu.

„To nic," vrkala tiše a pokoušela se na ni usmívat. Amy se na ni dívala netečnýma očima.

Teď už byly obě skoro venku. Protože viděla Grilla naposled, ještě chvíli si prohlížela jeho tvář.

„Brzy," slíbila mu. „Už brzy."

Pak se zvedla na kolena, přitiskla si dítě k tělu a začala se zvedat.

Na druhé straně auta začal Tommy-Ray křičet. Tesla skoro nepoznávala jeho hlas. Jako kdyby se k jeho hlasu přidaly hlasy těch duchů, které pozřel.

„Řekni mu to…," nařizovaly ty hlasy Jo-Beth, „… řekni mu pravdu…"

Tesla se teď odvážila postavit, protože správně předpokládala, že Smrťák má nyní jinou práci než se rozhlížet po okolí. Stál za svou sestrou a rukama jí svíral ramena.

„Řekni mu, jak to s námi je," volaly ty hlasy z něj.

Jo-Beth už se netvářila lhostejně. Tváří v tvář svému zjevně rozrušenému muži se nemohla tvářit kamenně. Tommy-Ray s ní zatřásl. „Proč mu to nechceš říct!"

Nakonec Jo-Beth promluvila. „Já už nevím," řekla.

Při zvuku jejího hlasu se dítě v Teslině náruči rozplakalo. Tesla strnula a tři páry očí se obrátily k ní.

„Amy!" vykřikla Jo-Beth a vytrhla se Tommymu-Rayovi. Rozběhla se s nataženýma rukama k Tesle.

„Dej mi ji!"

Byla jen metr nebo dva od ní, když Tommy-Ray vykřikl:

„Počkej!"

V jeho hlase byla taková síla, že ho okamžitě poslechla.

„Ještě než se toho dítěte dotkneš," nařídil jí Tommy-Ray, „musíš mu říct, čí je."

Tesla viděla Jo-Bethinu tvář, kterou oni nemohli vidět. Viděla její vnitřní boj. „O-o-o čem t-to m-m-mluvíš?" zeptal se Howie.

„Nejspíš ti to nechce říct," vysvětloval Tommy-Ray. „Ale já ano. Chci, abys to věděl jednou provždy. Před nějakou dobou jsem se zašel podívat na svoji malou sestřičku a… trochu jsme se sblížili. Tomu bys stejně nevěřil. Ale to dítě je moje, Katzi."

Howie teď spaloval očima Jo-Beth. „Řekni mu, že lže," řekl. Jo-Beth se nepohnula. „Jo-Beth? Řekni mu, ž-ž-že lže!"

Z kapsy vytáhl pistoli. Tesla viděla, jak ji na parkovišti u motelu upustil, ale zřejmě stačil znovu zvednout. Zamával pistolí směrem k Jo-Beth.

„J-jen m-mu t-t-to řekni!" zaječel. „O-on lže!"

Tesla se zahleděla na tvář Jo-Beth a pak na vlhkou zem. Hlavou jí prolétla vzpomínka na obchodní centrum v Palomo Grove. Viděla opět benzinem zmáčeného Fletchera a pistoli ve své ruce, připravenou k výstřelu…

Ne, zaprosila v duchu. Tohle už ne.

Tommy-Ray zuřil čím dál víc.

„Nikdy nebyla tvoje, Katzi. Nikdy. Myslel sis, že ti patří, ale ty jsi ji nikdy nemohl pochopit. Nikdy."

Howie si bleskem změřil louži benzinu, ve které jeho nepřítel stál, a bez váhání vypálil. To všechno mohlo trvat snad tři čtyři vteřiny, ale Teslu ještě stačilo napadnout, jak asi souvisí synchronizace se stromem příběhů…

Pak se zableskla jiskra a rozhučel se plamen. Vzduch kolem Tommyho-Raye zežloutl.

Howie zavýskl. Pak se otočil k Jo-Beth.

„Ještě pořád ho chceš?" zavolal.

Jo-Beth vzlykla: „On mě miluje."

„Ne!" vykřikl Howie a přešel k ní. „Ne! Ne! Ne! Já tě miluju," ukázal na sebe. „Vždycky jsem tě miloval. Ještě než jsem tě poprvé uviděl…"

Nevšiml si přitom, že oheň, který vzplanul kolem Smrťáka, se po zemi plazí jejím směrem. Ani ona si toho nevšimla. Jen zoufale křičela, ať se Howie zastaví, prosím, zastav se…

„Howie!" vykřikla Tesla. „Ten oheň, Howie…"

Teď teprve ho uviděl. Upustil pistoli a rozběhl se k Jo-Beth. Varovně na ni křičel. Ale ještě než uběhl polovinu vzdálenosti, jež ho dělila od Jo-Beth, plameny, které zahalily Smrťáka, se rozdělily a z nich vyšel Tommy-Ray. Hořel od hlavy až k patě. Plameny mu vyšlehovaly z úst i z očních důlků, břicha a klína. Zdálo se, že ho však oheň nijak neznepokojuje. Blížil se ke své sestře.

Ta ho zahlédla a určitě by utekla, ale země pod jejíma nohama už hořela, a když se Jo-Beth pohnula, chytily na ní šaty. Jo-Beth začala křičet a pokoušela se šaty uhasit rukama, ale oheň lehce strávil tenkou látku a pustil se do jejího těla.

Howie teď byl už jen pár kroků od plamenů a bez váhání se do nich vrhl, aby svou ženu zachránil. Ale Smrťák už tu byl také a zachytil do své ohnivé pěsti jeho límec. Howie se napůl otočil, aby ho odrazil, a přitom volnou rukou sáhl po Jo-Beth. Oheň už se dostal k jejím dlouhým vlasům a ty rázem vzplály jako ohnivý sloup. Howie se k ní natáhl. Zřejmě ji chtěl vynést z ohně. Jo-Beth ho ale objala, a tak ho objal i oheň.

Tesla už na svých cestách viděla mnoho hrůzných výjevů, ale nic – ani Smyčka – se nedalo přirovnat k tomu, co vzápětí následovalo. Jo-Beth už nekřičela. Její tělo sebou trhalo tak křečovitě, že ji Howie nemohl odnést pryč. Ale nemohl ji ani pustit. Její zčernalé paže ho držely pevně. Howie byl uvězněn uprostřed plamenů.

Tommy-Ray začal křičet vysokým hlasem šílence a pokoušel se Howieho od Jo-Beth odtrhnout, ale oheň už přeskočil i na Howieho a jejich těla vzplála jedním plamenem. Jo-Beth sebou přestala škubat. Byla mrtvá. Ale Howie ještě žil. Pomalu zvedl ruku a opřel si hlavu své ženy o rameno, jako kdyby plameny kolem nich neexistovaly a oni dva klidně tančili na nějakém večírku.

To bylo jeho poslední gesto. Nohy se mu podlomily a Howie i Jo-Beth padli na zem. I teď Howie mlčel. Oba jako by klečeli tváří v tvář uprostřed ohně. Jo-Beth měla hlavu stále na rameni svého manžela.

Tommy-Ray teď ustoupil na druhou stranu ulice, kde se krčily zpráskané hordy jeho duchů. Ať už je volal, nebo ne, shromáždily se kolem něj a uhasily plameny. Tommy-Ray se posadil. Začal vzlykat a vykřikovat jméno své mrtvé sestry.

Tesla se ohlédla zpátky na oheň, který pohltil Howieho i Jo-Beth. Sežehlá těla už mu neposkytovala dostatek potravy, a tak pomalu odumíral. Těla byla zčernalá a spálená, ale stále ještě bylo možné rozeznat jejich objímající se paže.

Tesla zaslechla za zády nějaký vzlyk. Nemusela se ani otáčet. Věděla, kdo to je.

„Tak spokojená?“ zeptala se holčičky. „Půjdeš už domů?“

„Brzy…,“ ozvalo se.

Tentokrát jí ale neodpověděl hlas malé dívenky. Tesla se udiveně otočila. Za ní se rozprostírala malá travnatá loučka s několika uschlými keři. Na jejich nejvyšších větvích, které se nějakou záhadou vůbec neprohýbaly, seděli tři pozorovatelé. Všichni změnili svou podobu a Tesla předpokládala, že tohle jsou jejich opravdové tváře. Připomínali jí porcelánové panenky s malými hlavami a jednoduchými rysy v bledých tvářích. Na sobě měli něco, co vypadalo jako vícevrstevné roucho, takže celkový dojem se dost přesně podobal jakémusi kokonu. Mezi sebou se lišili jen málo, ale podle řeči Tesla předpokládala, že ta malá dívenka sedí nejblíž k ní.

„Věděla jsem, že jsme vybrali dobře,“ řekla, nebo řeklo… „Jsi přesně to, v co jsme doufali.“

Tesla se ohlédla na Tommyho-Raye. Ten stále ještě zarmouceně seděl v prachu. Ale dřív nebo později si vzpomene na dítě. Teď není čas vyzvídat na těch záhadných bytostech nějaké podrobnosti. Pár otázek, a musí jít.

„Kdo sakra jste?“

„My jsme Jai-Wai,“ odpověděla ta bytost. „A já jsem Rare Utu. Yieho a Haheho už znáš.“

„To mi nic neříká,“ řekla Tesla. „Chci vědět, co jste zač.“

„To je příliš dlouhý příběh,“ řekla Rare Utu.

„Takže se ho nikdy nedozvím,“ opáčila Tesla.

„Možná je to pro tebe lepší,“ odpověděl Yie. „Raději buď taková, jaká jsi.“

„Ano, buď taková,“ ozval se konečně poslední z toho tria. „Chceme vědět, co bude dál…“

„Copak jste toho už neviděli dost?“ zeptala se Tesla.

„Nikdy,“ povzdychla smutně Rare Utu. „Buddenbaum nám toho ukázal tolik. Tolik…“

„Ale ne dost,“ řekl Yie.

„Možná byste měli přestat pozorovat a zapojit se do toho,“ navrhla Tesla.

Rare Utu se zachvěla. „To bychom nikdy nemohli,“ prohlásila. „Nikdy.“

„Pak se toho ale nikdy nenabažíte,“ usoudila Tesla, otočila se k nim zády a zamířila ke svému motocyklu. Přitom nepřestávala kradmo pokukovat po Tommym-Rayovi. Nemusela se ho ale obávat. Ten stále ještě smutně seděl uprostřed hordy duchů.

Tesla vytáhla z nástrojové brašny několik gumových lanek a pevně přivázala dítě na sedadlo za sebe. Pak nastartovala. Přitom napůl očekávala, že ten zvuk vzbouří duchy k nepříčetnosti. Ale nestalo se nic. Když zatáčela za roh, Smrťák i jeho duchové seděli nepohnutě. Tesla projela kolem a ohlédla se jen, aby viděla, jestli tam Jai-Wai pořád ještě sedí. Neseděli. Nemohli se sice vynadívat na tu trojitou tragédii, ale zřejmě si odešli hledat nějakou jinou zábavu. Tesla k nim necítila nic, kromě pohrdání. Zřejmě to byly nějaké vyšší formy života, ale jejich posedlost lidským utrpením ji znechucovala. Tommy-Ray nemohl být jiný. Oni by mohli.

A přesto, přes veškerý svůj hněv, musela přemýšlet o tom, na co se nepřestávali ptát.

A co dál? Věčná otázka. A co dál? Co dál? Co dál?

kapitola 50

Snad tě nechtějí ukřižovat, D’Amoure?

Harry se otočil od křížů, před kterými stál, a zadíval se na to opici podobné stvoření, které se pomalu vynořovalo z mlhy. Celý jeho zjev byl oslavou prostoty. Jeho tmavé šaty nezdobil ani proužek, vlasy měl ostříhané tak nakrátko, až

pod nimi prosvítala lebka, a tvář měl bledou a bezbarvou. A přesto tu bylo něco, co Harry znal. Ten výraz očí.

„Kissoon?“ Muž se zatvářil trochu kysele. „Jsi to ty, že ano?“

„Jak jsi mě poznal?“

„Odvaž mě a povím ti to,“ řekl Harry. Byl totiž přivázaný ke kůlu zaraženému do země.

„Tolik mě to zase nezajímá,“ odvětil Kissoon. „Už jsem ti někdy říkal, že se mi líbí tvé jméno? Ne Harold, Harold zní příšerně. Ale D'Amour. Možná si ho přivlastním, až budeš tam nahoře.“ Kývl bradou k prostřednímu kříži. Gamaliel a Bartho z něj právě snímali tělo mrtvé žehy. „Možná budu mít stovku jmen,“ dodal ještě Kissoon. Pak ale zašeptal: „A možná vůbec žádné.“ Ta představa ho zřejmě těšila. „Ano, tak by to bylo nejlepší. Nemít žádné jméno.“ Rukama se dotkl své tváře. „A možná také žádný obličej.“

„Ty si myslíš, že tě tady Iad nechají kralovat?“ zeptal se Harry.

„Ty jsi mluvil s Teslou, viď?“

„To se nestane, Kissoone.“

„Znáš práce Filipa Chantiaca? Ne? Byl to poustevník. Žil na malém ostrově blízko u pobřeží Almoth's Saw. Jen málo lidí se tam odvážilo přijít. Báli se, že je silné proudy u Chantiacova ostrova smetou na pobřeží Iad. Ale ti, kteří se k němu dostali, se vrátili se zlomky jeho moudrosti…“

„A ty byly?“

„K tomu se dostaneme. Víš ale, Filip Chantiac býval vládcem města b'Kether Sabbat a byl to přímo prototyp vzorného vladaře. Ale i v jeho městě existovalo násilí a nenávist. A tak jednoho dne prohlásil: ‚S tou skvrnou Sapas Humana už nemohu dělat nic, ' a odešel na ten ostrov. A na konci života se ho někdo zeptal, co by světu přál, a on řekl: Sním o tom, že jednou zmizí odvaha, soucit i oddanost. Sním, že zmizí lidská síla i odolnost a bratrství. Doufám, že zmizí optimismus a smích a naděje. A pak se všichni postupně změníme zpátky v ryby a konečně budeme spokojení.“

„A to bys chtěl?“ zeptal se Harry.

„Ano, chci konec…“

„Čeho?“

„Za prvé, toho odporného města,“ řekl Kissoon a kývl dolů směrem k Everville. Popošel k Harrymu blíž, takže si Harry mohl dobře prohlédnout jeho tvář. Hledal v jeho výrazu nějakou stopu, ale nic nenašel. „Mnoho času jsem strávil zavíráním bran neirica po celém světě,“ řekl. „Jen jsem se pojišťoval, že když konečně Iad přijdou, přijdou právě tudy.“

„Ale vždyť ani nevíš, co jsou zač…“

„To vlastně ani nevadí. Stejně znamenají konec. A to je důležité.“

„A co z toho budeš mít?“

„Tuhle horu,“ řekl Kissoon. „A z jejího vrcholu budu shlížet na svět ryb.“

„Co když se pleteš?“

„V čem?“

„V Iad. Co když budou jim?“

„Oni jsou všechno zlo v nás, D'Amoure. Představují všechno zlé a špatné, co jen čeká na to, až se nikdo nebude dívat.“ Přišel k Harrymu ještě blíž, skoro na dosah. Rukou se dotkl své hrudi. „Díval ses někdy nedávno do lidského srdce?“ zeptal se.

„V posledních pár dnech ne.“

„Jsou tam nevyslovitelné hrůzy…“

„To možná v tobě.“

„V každém, D'Amoure, v každém. Je tam zuřivost, nenávist a chtíč!“ Ukázal k bráně. „A to přesně přichází, D'Amoure. Nebude to mít lidskou tvář, ale rozhodně to bude mít lidské srdce. Za to ti ručím.“

Harry uslyšel, jak tělo Kate O'Farrellové spadlo na zem. Ohlédl se. Na její tváři uviděl výraz bolesti z posledních hodin jejího života.

„To lidské srdce je strašlivá věc,“ pokračoval Kissoon. „Opravdu.“

Harrymu chvíli trvalo, než dokázal odvrátit oči od tváře té mrtvé ženy, jako by si hloupě myslel, že by se pohledem na její tvář mohl poučit z jejího utrpení a nějak se mu vyhnout. Když se znovu podíval na Kissoona, zjistil, že se k němu otočil zády a znovu stoupá do svahu. „Doufám, že se ti to bude líbit, D'Amoure,“ řekl. A pak zmizel.

Když Joe opouštěl ulice města, aby následoval Iad na jejich cestě po pobřeží – jen aby o tom mohl svědčit, samozřejmě – země se začala otřásat. Moře snění po jeho levé straně se rozbouřilo ještě víc než předtím. Cesta po jeho pravé straně se prohnula a popraskala a místy se propadla do země.

Vlna Iad, už jen dvě stě metrů od brány, si těch otřesů nevšímala. Joe už ji v duchu přirovnával ke spoustě věcí. Chvílemi mu připomínala zeď, jindy zase mrak či tělo postižené nějakou nemocí. Teď mu ale připadala jako hejno nějakého hmyzu tak husté, že jím nemohl proniknout ani paprsek, a neomylně směřující ke svému cíli.

Brána se za posledních pár hodin značně zvětšila. Ačkoliv její spodní část se ztrácela v mlze, její vrchol už byl několik set metrů nad pláží a stále ještě stoupal. Joeho napadlo, že jestli jsou v nebi opravdu andělé, měli by se teď ukázat a zahnat Iad zpátky. Ale brána stále rostla a Iad se k ní blížili stále rychleji. A reakce na jejich postup nepřišla z nebes, ale ze země, na které stál…

Chvění země bylo cítit i na Harmon's Heights. Otřesy přenášela země i mlha a to Zuryovu svitu znepokojilo. Harry je sice neviděl, ale slyšel, jak se jejich jásavé uvítací písně mění ve znepokojené mlčení a ustrašený pláč.

„Na pobřeží se něco děje,“ řekl Coker Erwinovi.

„Měli bychom se držet dál," navrhl právník a bojácně se podíval na kříže. „Tady je to horší, než jsem myslel."

„To tedy je," řekl Coker. „Ale to neznamená, že musíme být zbabělci!"

Spěchal kupředu kolem křížů a svázaného D'Amoura. Země pod jejich nohama se chvěla stále silněji. Erwin se váhavě vydal za ním, spíš ze strachu, že zůstane sám, než ze zvědavosti. Přál si, aby mohl zase žít tak, jak žil, ještě než našel McPhersonovo doznání. Toužil opět po malichernostech a prostém životě a po všech těch všedních starostech, které ho jindy tak rozčilovaly. Přál si, aby mohl zase prohledávat lednici a zkoumat, co to v ní tak páchne, aby mohl najít skvrnu na své oblíbené kravatě a aby se mohl zhlížet v zrcadle, toužit po hustších vlasech a menším břichu. Možná žil všedně, bez jakéhokoliv cíle, ale jemu se ta všednost náhle zamlouvala rozhodně víc než pohled na ty kříže, tu bránu a to, co se z ní mělo každou chvíli vyvalit.

„Vidíš?" řekl Coker, když ho Erwin dohonil.

A Erwin viděl. Jak by to mohl přehlédnout? Brána se tyčila v mlze do výšky až ke hvězdám. Pobřeží, které skrze ni bylo vidět, se chvělo a zvedalo v obrovské vlně.

A ze všeho nejhorší byl pohled na tu obrovskou vlnu, blížící se k té bráně…

„To je ono?" zeptal se Cokera. Podle jeho vyprávění očekával něco okázalejšího než tohle. Něco, co by výmluvně předvádělo nastávající zlo. Snad nějaké mučící nástroje, šílený pohled a křečovité pohyby. Místo toho ale viděl něco, k čemu mu stačilo zavřít oči. Pohybující se tmu.

Coker vykřikl přes rameno nějakou odpověď, ale Erwin mu nerozuměl. Pobřeží na druhé straně brány se svíjelo jako tělo v křeči a při každém záchvěvu stoupaly do výše hory skal, výš a výš. Coker mezitím šel blíž k bráně. Země pod jeho nohama měkla, kamení, hlína i květiny se stávaly rozbředlými a nohy se mu do nich bořily jako do bahna. Už byl v tom bahně po pás, a dokonce i jeho nehmotné tělo zřejmě tady mělo nějakou váhu, protože ho spodní proudy dvakrát téměř strhly k zemi a postrčily ho zpátky k Erwinovi.

Coker tam ale nešel proto, aby získal lepší výhled na otřásající se pobřeží. V té tekuté zemi viděl nějaké dvě postavy – starou ženu sedící na zádech vyčerpaně klopýtajícího muže – a snažil se k ním dostat ze všech sil. Tomu muži stékala z veliké rány na hlavě krev. Možná ho zasáhl kus letící skály, rozťal mu lebku a téměř utrhl ucho. Proč ale Cokera tolik zajímali právě tihle dva, bylo pro Erwina záhadou. Proto ho následoval.

A tentokrát zaslechl, co to Coker křičí.

„Marie, matko Boží, podívej se na ni. Podívej!"

„Co je to?" zavolal Erwin.

„To je přece Maeve, Toothakere! To je moje žena!"

Sílící otřesy nemohly Bartha zastavit. Čím víc se země chvěla, tím pozorněji a pečlivěji vykonával uloženou práci, jako kdyby jeho spasení spočívalo v ukřižování D'Amoura.

Právě se nad Harrym skláněl, aby ho odnesl ke kříži, když k němu přiběhl jeden učedník z průvodu Požehnaného – malý křivonohý trpaslík s kulatým obličejem – a sebral mu kladivo. Bartho mu nařídil, ať ho položí, ale učedník k němu místo toho přiskočil a uhodil ho do tváře tak rychle a silně, že Bartho upadl. Než mohl vstát, zasadil mu trpaslík druhý a třetí úder. Z prasklé lebky vystříkla bezbarvá tekutina a Bartho zavyl. Pokud chtěl ale přivolat pomoc, mýlil se. Nikdo nepřišel. Jeho vytí zcela zaniklo v rachotu skal a otřásající se země. Bartho se začal zvedat, ale kladivo dopadlo počtvrté a tentokrát mu rozseklo obličej od brady až k čelu. Bartho upadl a zakrvácený zůstal ležet pod prázdným křížem.

Harry se mezitím pokoušel rozvázat provazy na zápěstích pomocí zubů, ale to už ten učedník odhodil zkrvavené kladivo, vytáhl Barthovi z opasku nůž a začal Harrymu přeřezávat pouta.

„Jak málo stačí, viď?" řekl přitom Harrymu podivně nosovým hlasem. „Jeden provaz, a jsi bezmocný jako zvíře." Usilovně přeřezával silně utažený uzel. Přitom stál zády k bráně. „Co se tam děje?" zeptal se.

„Nevidím to." Provaz konečně spadl na zem. „Díky," řekl D'Amour. „Nevím sice, proč…"

„To jsem já, Harry. Raul."

„Raul?"

Kulatý obličej se zašklebil. „Konečně mám nějaké vlastní tělo," řekl. „No, vlastně není úplně moje. Je tu se mnou ještě něco, ale to skoro nemyslí."

„Co se stalo Tesle?"

„Na prahu nás to oddělilo. Ta síla mě z ní úplně vytrhla."

„A kde je teď?"

„Šla hledat Grilla, alespoň myslím," řekl Raul. „Jdu za ní, než to všechno skončí. Chci se rozloučit. A co ty?"

Harry se znovu zadíval k bráně.

„Až Iad dorazí…," řekl Raul.

„Já vím. Zavalí mě to špínou." Ve vzduchu už se projevovaly známky jejich přítomnosti. Harryho začaly pálit oči, v hlavě mu hučelo a rozbolely ho zuby. „Je to Ďábel, Raule?"

„Když myslíš," řekl Raul.

Harry přikývl. Ta odpověď byla stejně dobrá jako jakákoliv jiná.

„Takže nejdeš se mnou?" zeptal se Raul.

„Ne," řekl Harry. „Přišel jsem se podívat, jak vypadá Nepřítel, a taky se podívám."

„Tak ti přeji hodně štěstí," řekl Raul. Země se znovu otřásla. „Já jdu, D'Amoure!"

Pak se otočil a zmizel v mlze mezi kříži. Harry pokračoval ve výstupu na vrcholek hory. Všude v zemi se rozbíhaly trhliny, některé téměř metr široké, a stále se rozšiřovaly. Do nich pomalu stékala změklá země z prahu brány.

A o kousek dál už stála samotná neirica, už nejméně třicet metrů široká. Skrze ni bylo jasně vidět pobřeží. Už dávno to nebylo to krásné a svůdné místo, které letmo zahlédl na slavnosti Řádu Zyem Carasophie. Gigantická vlna Iad

zakrývala celé moře snění a pobřeží se zdvihalo jako skalnatá stěna. Nemohlo ale zabránit působení Iad na lidské myšlenky. Harry náhle ucítil intenzívní pocit znechucení. Vliv Iad ho poskvrňoval a zároveň vybízel k pohledu na to, co chtěl vidět.

Harry třásl hlavou, aby se těch myšlenek zbavil, ale marně. Klopýtal dál. Před očima se mu začaly míhat vzpomínky: viděl mrtvolu Teda Dusseldorfa, zakrytou plachtou. Viděl zmasakrované členy Řádu Zyem Carasophia, tělo Marie Nazareno sedící před hořící svíčkou. Všichni ti mrtví jako by hlasitě vyli kolem něj a domáhali se nějakého vysvětlení.

„Nikdy jsi to nepochopil."

Harry se podíval doprava a tam, napůl uvězněný v trhlině s rukama sevřenýma jejími okraji, stál otec Hess. Rány, které utrpěl při souboji s Línou Zuzou před několika lety, byly stejně čerstvé, jako kdyby se to stalo před pár minutami.

„Nepřišel jsem tě ale z ničeho vinit, Harry," řekl.

„Ty tady nejsi, a dost," řekl Harry.

„Ale no tak, Harry," zašklebil se Hess. „Odkdy ti něco takového vadí? Problémy nedělá skutečnost, ale iluze. To už ses naučit mohl."

A Harry věděl, že Hess je jen iluze. On sám ji přivolal. Každé jeho slovo, každou kapku krve. Tak proč se nemůže přinutit a odvrátit pohled pryč?

„Protože jsi mě měl rád," řekl Hess, jako kdyby Harry tu otázku vyslovil nahlas. „Byl jsem dobrý člověk, ale nakonec jsi mě stejně nemohl zachránit. „Hess zakašlal a z úst mu vytryskl proud nějaké špinavé tekutiny. „To muselo být hrozné," pokračoval. „Cítit se tak bezmocně." Soucitně si Harryho změřil. „Ale pravda je, že se tak cítíš pořád," řekl. „Pořád se chceš na Nepřítele podívat, i kdyby to mělo být jen jednou."

„Skončil jsi?" zeptal se Harry.

„Pojď blíž…," požádal ho Hess.

„Cože?"

„Blíž, řekl jsem." Harry k němu popošel blíž. „To je lepší," přikývl Hess. „Nechci tohle nikde rozkřikovat." Snížil hlas do šepotu. „Všechno je to hra se zrcadly," řekl a náhle vyprostil ruce z trhliny a popadl Harryho za kalhoty. Harry se mu pokoušel vytrhnout, ale Hess ho táhl pomalu dolů a přitom se mu začal odlupovat obličej. Pod kůží neměl kosti, jen jakousi hnědavou hmotu.

„Vidíš?" řekla ta věc ústy bez rtů. „Oba jsme odrazy v zrcadle."

„Zmiz!" zaječel Harry a trhnutím se osvobodil z jeho sevření. Uskočil zpátky.

Hess pokrčil rameny a zašklebil se. „Nikdy jsi to nepochopil," zopakoval „Říkal jsem to pořád a pořád a pořád…"

Harry se k němu otočil zády…

„… a pořád a pořád…"

… a zadíval se k bráně. Jen vteřinu mu trvalo, než si uvědomil, že Iad už nejsou v tom druhém světě, ale tady. Pak se země kolem Uroboros zvedla ve vysokou stěnu a všechno, co bylo předtím – ten hluk, otřesy a hrůza – se zdálo být oázou klidu.

Byla to největší jízda, jakou kdy Phoebe zažila. Zalitá do kamene stoupala do výše, aby zablokovala cestu Iad. Texas jí slíbil, že bude v bezpečí, a to opravdu byla. Chvějící se země ji rychle vynášela vzhůru tak snadno, že by mohla v klidu navléknout nit do jehly, kdyby chtěla odvrátit oči od toho divadla, které jí teď běželo před očima. Okolní skály měly obličej proměnlivého boha Prótea. Jednu chvíli se ponořila do ledových hlubin moře Podstaty, a za okamžik už se před ní skály rozhrnovaly jako série závojů. Zdálo se jí, že je uprostřed živého těla s roztavenými skalami místo krve a že vedle sebe slyší tlukot králova kamenného srdce.

Občas zaslechla jeho hlas, který ji uklidňoval a říkal, aby se nebála.

Ale ona se nebála. Ani trochu. Byla v objetí živé moci a ta jí slíbila bezpečí.

Na druhé straně Iad jí i přes to, že se pohybovali, připomínali smrt. Vlastně začátek smrti: bolest a beznaděj, která smrti předchází. Když se blížila k bráně a země se zvedla, aby jim zatarasila cestu, skála projela jejich těly a z nich vytryskly nějaké tmavé vejcovité tvary. Phoebe napadlo, že v každém tom vejci určitě číhá smrt. Když ta podivná vejce dopadla na zem, rozprskla se a z jejich vnitřku se vyvalila šedá tekutina, která se rychle hrnula po kamenech, jako kdyby se chtěla ukrýt do tmy pod nimi.

Ačkoliv Iad zřejmě utrpěli vážné zranění, přesto nepřestali dychtit po Kosmu. Stále se blížili k bráně, i když se pobřeží samo změnilo ve vlnící se moře, které se je snažilo smést zpátky.

Phoebe nemohla pořádně rozeznat, co se děje, ale zdálo se, že Iad už se napůl dostali do brány, když Texas vymrštil do výše skalní stěnu tak rychle, že odťal část jejich vlny. Iad vydali takový zvuk, jaký Phoebe ještě nikdy neslyšela, a vzápětí celé pobřeží – cesta, duny i břeh sám – prostě zmizelo. Phoebe viděla, jak se Iad na tisících místech roztrhli, jak z nich vytryskla tmavá tekutina a pobřeží, ještě před okamžikem horizontální, se vztyčilo do výše nad nepřítelem. Tam se chvíli chvělo a pak dopadlo přímo na Iad jako kamenná obloha a pohřbilo zraněnou černou vlnu do jámy, která dřív bývala pobřežím.

Po chvíli Phoebe cítila, jak se skála kolem ní chvěje, a pak už ji to rychle unášelo pryč, až ji nakonec skála vyvrhla ven na okraji města, kde bylo pobřeží neporušené. Její kamenný kokon praskl a rozpadl se a Phoebe se postavila. Ačkoliv byla nejméně čtyři kilometry od brány, země se i tady silně chvěla a všude kolem dopadaly na zem drobné úlomky skal, které by ji mohly vážně zranit. Phoebe uhodla, že Texas svým činem vyčerpal všechny své síly. Už nemohla spoléhat na jeho ochranu. Ačkoliv bylo obtížné udržet se na chvějící se zemi na nohou, zakryla si rukama hlavu a rozběhla se do města.

Občas se v běhu ohlížela, ale déšť kamení a prachu neustával, takže neměla dobrý výhled do dálky.

Docela určitě ale nikde nebylo vidět Iad ani bránu, kterou se Phoebe dostala do tohoto podivného světa.

Zmizelo obojí: nepřítel i brána.

První obětí na Harmon‘s Heights se stal Zury, který stál právě na prahu brány, když pobřeží moře snění explodovalo. Zásah ostrého úlomku skály ho odmrštil do tekuté země pod prahem. Jeho učedníci se mu vrhli na pomoc a nad nimi se zuřivě svíjela menší část Iad, kterou skalní stěna odťala od hlavní vlny. Učedníci se v bahně utopili spolu se svým Požehnaným. Iad, ačkoliv už to byla jen nepatrná část celku, byli stále ještě obrovští. Jejich ohromná masa se zuřivě převalovala na prahu brány. Ta se zachvěla, jako kdyby násilí v její blízkostí narušovalo její existenci. Moře a obloha jako by si vyměnily místo. Z oblohy se snášel kamenný déšť a vzápětí se brána zavřela a na Harmon‘s Heights zbyl jen chaos.

Harryho to odmrštilo na chvějící se zem ještě před objevením Iad, a protože věděl, že by se stejně dlouho na nohou neudržel, nepokoušel se ani vstát. Ze svého místa viděl Kissoona, kráčejícího k prahu a ke zraněným Iad. Jemu zřejmě otřesy země nevadily. Se zájmem si prohlížel zuřivost útočících Iad. Ti byli zřejmě pořádně zmatení. Kusy jejich hmoty, tří i čtyřmetrové, se tyčily k obloze, jiné kusy – nejmenší asi velikosti člověka a největší i desetkrát vyšší – vztekle poletovaly ve vzduchu. Zbylé kusy ležely na zemi a pokoušely se do ní zahrabat.

Kissoon sáhl do kapsy a vytáhl odtud hůlku, kterou Harry viděl v jeho ruce na slavnosti Řádu Zyem Carasophia. Tenkrát to byla zbraň. Ale teď ji zvedl nad hlavu a rázem se z ní stal pevný bod pro šílící Iad. Slétli se k té hůlce ze všech stran a na Kissoona začala kapat jejich nečistá krev. Kissoon jí potěšeně nastavil tvář jako kapkám jarního deště.

Harry se na to už nemohl dívat. V hlavě se mu míhaly obrazy smrti a mrtvých těl a oči ho pálily z pohledu na Kissoona a jeho odpornou koupel. Jestli neodejde teď, bude to jeho konec. Odplížil se po břiše pryč, až konečně uviděl kříže, rýsující se matně proti tmavé obloze. Nečekal už, že je kdy uvidí, a do pálících očí se mu vehnaly slzy.

„Vrátil ses,“ ozval se hlas ze tmy. Patřil Raulovi.

„A ty… jsi zůstal,“ řekl Harry.

Raul k němu přiběhl, dřepl si k němu a pomohl mu vstát. „Byl jsem zvědavý,“ řekl.

„Brána se zavřela.“

„Viděl jsem.“

„A Iad, kteří jsou tady…“

„Ano?“

Harry si otřel slzy z očí a zahleděl se na kříž, na kterém měl ještě nedávno umírat. „… krvácejí,“ dokončil a rozesmál se.

kapitola 51

V Everville se skončilo s hudbou i s předstíráním, že se vlastně nic nestalo. Ani lidé zpití buď alkoholem, či láskou nemohli už dál předstírat, že všechno jde dál jako jindy. Na hoře se něco dělo. Obloha se třásla stejně jako městské ulice a srdce lidí v nich.

Někteří z oslavujících hostů vyběhli na ulici, aby si mohli horu prohlédnout lépe a sdílet s ostatními své hypotézy o tom, co se vlastně děje. Některé zněly rozumně, jiné nesmyslně. Zemětřesení, dopad meteoritu. Přistání mimozemšťanů, výbuch sopky.

Měli bychom odsud zmizet, prohlašovali někteří a spěšně se chystali k odjezdu.

Měli bychom zůstat, říkali jiní, podívat se, jestli se nebude dít něco, na co do smrti nezapomeneme…

Buddenbaum seděl v náhle prázdném baru Koutek a přemýšlel o Tesle Bombeckové. Ta se k tomuto dramatu přidala jako poslední, ale začínaly se už objevovat znepokojující náznaky, že by se mohla stát jeho hlavní postavou.

Samozřejmě o ní něco věděl. Věděl něco o každém. Tesla se neukázala jako žádný velký prorok, pokud věděl, a neměla ani žádné neobvyklé schopnosti. Byla houževnatá, to ano, ale to jsou teriéři taky. A – ačkoli tohle přiznával nerad – měla spoustu odvahy a nebála se riskovat.

Znal jeden příběh, který tyhle její vlastnosti dobře ukazoval. Byla to právě ta Bombecková, která v jeskyních pod troskami Palomo Grove uzavřela dohodu s Randolphem Jaffem. To už se Jaffe vzdal svých záměrů stát se Umělcem, říkal ten příběh, a stal se místo toho šílencem. Tesla tenkrát potřebovala jeho pomoc, kterou jí nechtěl poskytnout. Ona ho ale umluvila k tomu, že jí dal stejný medailon, který teď ležel v zemi pod nejstarší evervillskou křižovatkou, a řekl jí, že když pochopí jeho poselství v určené časové lhůtě, pomůže jí. Kdyby se jí to nepodařilo, měl ji zabít.

Tesla samozřejmě tuto nabídku přijala, tajemství kříže se jí podařilo rozluštit, a tak Jaffa získala za svého dočasného spojence. Fakt, že dokázala přijít na význam symbolů na medailonu, sice pro Buddenbauma příliš neznamenal, ale to, že byla ochotná riskovat kvůli něčemu takovému život, bylo na pováženou.

Takhle odvážná žena mu mohla být nebezpečnější než jakýkoliv prorok. Pokud se Sethovi podaří ji přivést, bude ji muset bleskurychle zlikvidovat…

Tesla už byla v polovině pěšiny vedoucí od Phoebina domu k silnici, když uviděla na prahu dveří někoho sedět.

„Všude jsem tě hledal,“ řekl ten člověk. Byl to ten chlapec z křižovatky, Buddenbaumův učedník. „Já jsem Seth,“ představil se.

„Co chceš?“

„Vlastně tu nejde o to, co chci já…“

„Jestli něco prodáváš, tak radši zmiz,“ řekla. „Mám tu dítě, o které se musím postarat.“

„Můžu ti pomoct?“ zeptal se Seth. V jeho prosbě zaznělo něco úpěnlivého. „Já to s dětmi umím.“

Tesla byla příliš vyčerpaná na to, aby cokoliv namítala. Hodila mu klíče. „Otevři dveře,“ řekla mu. Seth poslechl. Tesla se mezitím letmo podívala na horu, která se tyčila přímo nad střechami dvou protějších domků. Její vrchol zastíral mlžný

oblak.
„Ty víš, co se tam děje?“ zeptal se Seth.
„Myslím, že to vím.“
„Je to tam nebezpečné, že?“
„To je hodně slabě řečeno.“
„Buddenbaum říká…“
„Už jsi ty dveře otevřel?“
„Jo.“ Otevřel je dokořán.
„Rozsviť.“ Seth poslechl. „Já nechci o Buddenbaumovi mluvit, dokud si nebudu jistá, že to dítě je v pořádku,“ řekla Tesla a vešla dovnitř.
„Ale on tvrdí…“
„Mně je úplně jedno, co tvrdí,“ pronesla klidně Tesla. „Tak co, pomůžeš mi s ní, nebo půjdeš pryč?“

Harry a Raul už byli skoro u lesa, když se Raul zastavil.
„Někdo tu mluví…“ řekl.
„Já nic neslyším.“
„Ale já ano,“ tvrdil Raul a začal se rozhlížet kolem. Nikoho nebylo vidět. „Slyšel jsem tyhle hlasy, když jsem byl ještě s Teslou.“
„A kdo to sakra je?“
„Myslím si, že duchové.“
„Hmmm.“
„Tebe to nezajímá?“
„Záleží na tom, co chtějí.“
„Říká pořád něco o tom, že chce najít svoji ženu…“

„On mě slyší“ zajásal Coker. „Díky Bohu! On mě slyší!“
Erwin se ohlédl zpátky na vrchol hory a znovu si vzpomněl na to, co mu Dolan řekl před tím obchodem: my jsme jako kouř. Možná to nakonec není tak špatný osud, jestli se do světa valí to, co viděl tam nahoře.
Coker stále ještě mluvil s tím tvorem, který zachránil D’Amoura, a říkal mu, kudy má jít…

Ve stínech stáli dva lidé. Jedním z nich byla stará žena. Seděla na zemi a opírala se zády o kmen stromu. Právě pila ze stříbřité láhve. Druhý byl muž. Ležel tváří k zemi pár metrů od ní.
„Je mrtvý,“ řekla ta žena, když se nad ním Harry sklonil.“Zatraceně.“
„Ty patříš k Zurymu?“ zeptal se jí Harry.
Žena zakašlala a odplivla hleny na zem kousek od Harryho boty. „Marie, matko Boží, copak tak vypadám?“ Prstem ukázala na Raula. „Tenhle k nim patří!“
„To jen tak na pohled,“ řekl Harry. „Má ale duši člověka.“
„Díky,“ odpověděl Raul.
„No a co ty, jsi dost chlap na to, abys mě snesl dolů?“ zeptala se žena Harryho. „Ráda bych ještě viděla své město, než nastane konec světa.“
„Tvoje město?“
„Ano moje! Já jsem Maeve O‘Connellová a tamto,“ ukázala mezi stromy směrem k Everville, „by beze mě vůbec neexistovalo!“

„Jen si ji poslechni,“ okouzleně vydechl Coker. „Pane Bože na nebesích, poslouchej.“ Klečel vedle té stařeny a ve tváři měl výraz naprostého vytržení. „Teď už vím, proč jsem nezmizel, Erwine. Už vím, proč jsem celá ta léta čekal. Jen abych ji ještě jednou uviděl a poslechl si její hlas.“
„To se ona nikdy nedozví,“ řekl Erwin.
„Ale dozví. Tenhle Raul jí to za mě poví. Ona musí vědět, jak jsem ji miloval, Erwine. A jak ji ještě stále miluji.“

„Nesahej na mě!“ zařvala Maeve na Raula. „Buď mě ponese tenhle, nebo se tam dolů dostanu třeba po čtyřech.“ Otočila se k Harrymu. „Tak poneseš mě, nebo ne?“
„Záleží na tom…,“ řekl Harry.
„Na čem?“
„Jestli už konečně zmlkneš.“
Žena si Harryho změřila, jako kdyby ji právě uhodil. Pak se její úzké rty roztáhly v úsměvu. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se.
„D’Amour.“
„To jako láska?“
„Ano.“
„Ta mi nikdy nikam nepomohla,“ odfrkla si pohrdavě žena.

„Ona to tak nemyslí,“ ujišťoval Coker. „To nemůže…“
„Lidé se mění,“ řekl Erwin. „Kolik už je to let?“

„Já jsem se nezměnil," odporoval Coker.
„To ty nemůžeš posoudit," odpověděl mu Erwin. „Nemá cenu se tím trápit."
„To se ti snadno řekne," řekl Coker. „Cítil jsi vůbec někdy něco?"
„Méně, než jsem měl," vzdychl tiše Erwin.
„Promiň," omlouval se Coker. „Nemyslel jsem to tak."
„Myslel, nemyslel, je to pravda," řekl Erwin, odvrátil se od té ženy, která se právě drápala D'Amourovi na záda, a zahleděl se na vrchol hory. „To si člověk pořád myslí, že má ještě dost času," řekl napůl pro sebe. „A najednou nemá žádný."
„Půjdeš s námi?" zeptal se ho Coker.
„Jsem rád, že jsi našel svou ženu," řekl Erwin. „Opravdu rád."
„Chci, abys byl s námi, Erwine."
„To je hezké. Ale… já radši zůstanu tady. Nebudu vám překážet."
Coker mu položil ruku na rameno. „Co tady?" zeptal se. „Pojď… jinak nám utečou."
Erwin se ohlédl. Ti tři už byli nejméně dvacet metrů od nich. „Pojď si prohlédnout město, které postavila moje milovaná," řekl Coker. „Ještě naposled, než zmizí navždy."

kapitola 52
Po bouři nastalo ticho.
Déšť kamení pomalu řídl a pozvolna ustal docela. Moře se uklidnilo a znovu začalo zhnědlými vodami pokojně omývat břeh. V jeho vlnách nebyla ani známka života, jen ta záhadná vejce Iad se tu a tam pohupovala na hřebenech vln. Dokonce ani ptáky nebylo nikde vidět.
Phoebe se posadila uprostřed zřícenin domů, kterým se kdysi říkalo liverpoolský přístav, a rozplakala se. Lodi, které bývaly klidně uvázány u mola, teď ležely roztříštěné porůznu v ulicích, které už samy byly pouhými kouřícími ruinami.
Co teď? pomyslela si. Domů se zřejmě nedostane. A teď, když přišla o své průvodce, nemá zřejmě naději ani najít Joea. Snadno by se vyrovnala s myšlenkou, že už nikdy neuvidí Everville, ale pomyšlení na to, že už nikdy neuvidí Joea, bylo nesnesitelné. Bude na to muset chvíli přestat myslet, jinak se z toho zblázní.
Začala uvažovat o tom, co se stalo s králem Texasem. Může vůbec skála zemřít? Nebo teď někde jen tak leží a nabírá nové síly? To by se jí možná mohl znovu ukázat a pomoci jí v hledání. Byla to malá naděje, ale zachránila ji před zoufalstvím.
Po nějaké době dostala hlad, a protože věděla, že hlad jí rozhodně na radosti nepřidá, vstala a začala prohledávat město.

Jen pár kilometrů od místa, kde chodila, stál Joe v závojích padajícího prachu tam, kde bývala brána, a přemítal o tom, co měl znamenat výjev, který právě viděl. Věděl, že to nemůže být úplné vítězství, to jistě ne. Část Iad se přece dostala přes práh do Kosmu. A navíc si nikdo nemůže být jistý, že ta větší část Iad, teď pohřbená v hlubinách země, je navždy mrtvá. A za třetí, pochyboval, že to byli všichni Iad, kteří kdy ve svém světě žili. Byl to určitě jen první výsadek. Ten byl sice poražen, ale samotnému národu daleko za Ephemeris se nestalo nic. Joe věděl, že se vrátí. A budou se vracet znovu a znovu. Ať už jsou Iad cokoliv – ti snící, či jsou jen sami něčí sen – podařilo se jim dostat část svého národa do Helter Incendo, kde budou nepochybně připravovat půdu pro další, větší, a možná konečnou invazi.
Nevěděl, jestli se bude také účastnit obrany Kosmu, a teď ho to ani nijak nezajímalo. Právě teď měl důležitější problém. Dobrodružství, které ho na palubě Fanacapanu odvezlo z tohoto břehu pryč, které ho svedlo dohromady s Phoebe, s Noem a ukázalo mu město b'Kether Sabbat, bylo sice nádherné, ale teď skončilo. Fanacapan se ocitl na dně moře. Phoebe se trápí někde v Everville, z b'Kether Sabbat jsou pravděpodobně už jen trosky, Noe je mrtvý a Iad pod zemí.
A co on sám? Docela určitě není živý. Ztratil všechno, čemu se dřív říkalo Joe, kromě myšlenek, a ty přece nejsou také nijak jisté. Je snad nějakým produktem moře snění? Nebo částečka Zehrapushu? Nebo je snad jen nějaká vzpomínka na sebe, která časem vybledne?
Co, sakra, co?
Vyčerpán takovým nekonečným přemýšlením se konečně rozhodl vrátit se zpátky do ulic a vyhledat ty modlící se lidi u ohně, kteří ho zřejmě viděli a považovali ho za odpověď na svou modlitbu. Možná mezi nimi najde někoho, kdo rozumí posmrtnému životu natolik, že ho uslyší a vysvětlí mu, co se s ním stalo. A když mu to nevysvětlí, alespoň ho trochu uklidní.

Phoebe se vrátila do domu Maeve O'Connellové na Canning Street spíš náhodou než záměrně, ačkoliv když konečně zjistila, že stojí před známou bránou, nemohla v duchu neblahořečit svému orientačnímu smyslu. Dům byl v lepším stavu než většina ostatních, i když tak úplně beze škod z té pohromy také nevyvázl. Polovina střechy se propadla dovnitř, takže pokoje pod ní teď hleděly přímo do nebe a cestičku ke dveřím pokrývala tříšť rozbitého skla.
Když ale vešla dovnitř, zjistila, že přízemí je ve stejném stavu, jako když ho viděla poprvé. Aby vyhověla svému rozbouřenému žaludku, namířila přímo do kuchyně, kde si ještě před pár hodinami udělala příjemnou špičku šťávou z té záhadné zapomněnky. Tentokrát se nezdržovala přípravou žádného obloženého chleba. Prostě si jen na talíř nahrnula hromadu studené pečeně, nakládaných okurek, chleba a sýra, přidala k tomu kopec nejrůznějšího ovoce a dala se do jídla. Po deseti minutách se její žaludek uklidnil, a tak se přestala hltavě cpát a trochu zvolnila tempo. Na zapití si udělala směs ze dvou dílů vody a jednoho dílu té šťávy. Vypila půl sklenice a rázem se jí zmocnila příjemná únava, takže si dovolila přemýšlet i o tom, co jí dřív vhánělo do očí slzy.

Přece jen tu snad je pár dobrých věcí. Za prvé není mrtvá, což byl přímo zázrak. Ani se nezbláznila. Nikdy už nebude muset usínat a probouzet se v posteli s Mortonem po boku, ani nebude muset o deštivých pondělních ránech debatovat s pacienty postiženými chřipkou. Měla by toho snad litovat? Ne. Prošla tou bránou, protože hledala své štěstí. Brána se zavřela. Zpátky už nemůže a nemá cenu nad tím fňukat.

Mezitím se zvedl vítr a kuchyňským oknem nahnal dovnitř mračno prachu. Setmělo se. Phoebe se postavila a našla olejovou lampu. Zapálila ji a vydala se po schodech nahoru. Cestou zapalovala další lampy. Prázdné chodby, pokoje, malby na stěnách – kterých si při své první návštěvě ani nevšimla – to všechno na ni působilo nějak divně. Každou chvíli to ve skalách pod městem zahučelo a zaskřípalo. Zdi praskaly. Okenní rámy rachotily.

Nakonec našla cestu i do ložnice Maeve O'Connellové. Malovaný strop byl nepoškozený. Phoebe si s nádherným pocitem zloděje prohlédla obsah tří skříní a stolků. Našla samozřejmě spoustu šatů, klobouků a knih, nesčetné lahvičky parfémů a různé jiné drobnosti.

Phoebe přemýšlela, jestli si tyhle věci ta stařena také vysnila jako celé město. Že by snad vyprávěla o těch šatech a ráno se probudila a našla je ve svých skříních?

Pokud to tak opravdu bylo, bude se Phoebe muset ten trik také naučit, protože ani jedny z těch šatů jí nebyly a z jejích vlastních už zbyly jen žalostné cáry. A kdyby to snění skutečně fungovalo, nemohla by si třeba dopřát i pár luxusnějších maličkostí? Například televizi. Znamenalo by to, že by si musela vysnít i programy? Nebo moderní záchod s lepším splachováním a strojek na zmrzlinu.

A také nějakého společníka. Koneckonců, proč ne? Jestli tu bude muset prožít celý zbytek života – a zdálo se, že v téhle věci už je rozhodnuto – pak ho určitě nebude chtít strávit sama. Jistě, ve městě viděla pár lidí, ale proč by se měla přátelit s cizinci, když si může někoho stvořit sama?

Když konečně prohledala celou místnost, uvědomila si, že ani neodtáhla závěsy. Pustila se do toho a dalo jí to obrovskou práci, protože závěsy tvořilo několik vrstev silné látky a pravděpodobně s nimi několik let nikdo nehýbal. Nebyla vůbec připravená na pohled, jaký se jí naskytl. Závěsy skrývaly obrovské okno, které jí nabízelo výhled na někdejší přístav a moře snění. Ačkoliv na obloze nesvítilo slunce, světla bylo venku dost. Kdyby se jí chtělo a měla dost trpělivosti, mohla by na moři spočítat všechny vlny i vlnky.

Při tom pohledu si s povzdechem připomněla setkání s Joem, tenkrát v moři. Vzpomněla si, jak se tehdy málem rozplynula štěstím. Napadlo ji, jestli by nešlo vysnít si Joea. Bylo by možné zavřít oči a ze vzpomínek a snů vytvořit ztraceného člověka? Nebyl by opravdový, to jistě ne, ale i to je lepší než nic. Možná by s ní mohl spát i v posteli.

Přiložila si dlaně na tváře. Byly horké.

„Měla by ses stydět, Phoebe Cobbová," vyčinila si s úsměvem.

Pak z ohromné Maeviny postele stáhla přikrývku a polštář, protože si neuměla představit, že by měla spát mezi tolika roztrhanými milostnými dopisy, rozložila je na zemi vedle okna a uložila se ke spánku, aby se pokusila vytvořit podobu milovaného muže.

kapitola 53

„Někdo je venku," ozval se Seth.

Byli oba v kuchyni. Tesla se u stolu pokoušela uklidnit Amy a nakrmit ji několika lžičkami teplého mléka a rozmáčenými ovesnými vločkami. Seth jedl studené fazole z plechovky a díval se oknem do ztemnělé ulice. „Myslíš, že to jsou avatáry?"

„Nejspíš," řekla Tesla. Vzhlédla a vyhlédla do šera. Neviděla je, ale jejich pohled cítila dobře.

„Owen mi říkal…" začal Seth.

„Owen?"

„No, Buddenbaum. On tvrdí, že proti nim jsme jako opice. A když se na nás dívají, je to, jako když my se chodíme dívat do zoo."

„Opravdu?" zajímala se Tesla. „No, co mě se týče, kdysi jsem se od opice pár věcí naučila."

„To myslíš Raula."

Tesla se na něj podívala. „Jak víš o Raulovi?"

„Owen mi o tobě všechno řekl. On o tobě ví všechno, kdo jsi i kde jsi byla, s kým ses přátelila…"

„Proč ho to sakra zajímá?"

„On říkal, že jsi… jsi…"

„Tak to řekni jen přibližně."

„Významná maličkost," začervenal se Seth. „Tak to přesně řekl. Když jsem se ho zeptal, co to znamená, povídal, že to, že jsi tady, je jen náhoda, protože do tohohle příběhu vlastně nepatříš…"

„Na příběh kašlu."

„To asi nejde," řekl Seth. „Ať děláme cokoliv a ať jsme kdekoliv, pořád vyprávíme příběh."

„To zase říkal Buddenbaum, viď."

„Ne, to říká Seth Lundy." Položil plechovku na stůl. „Zkus mě k ní pustit," navrhl Tesle a ukázal na Amy.

Tesla nic nenamítala. Nechala Setha, aby si vzal dítě na klín, protože Amy zatvrzele odmítala veškerou její opatrovnickou péči, a vyšla do zahrady, kde si chtěla v klidu prohlédnout horu. Musela od domu odstoupit asi dvacet nebo pětadvacet metrů, aby jí ve výhledu nepřekážela střecha, ale pak už byla hora vidět jasně. Kolem vrcholku se stále ještě převalovala mlha, ale už zdaleka ne tak hustá; občas v ní zahlédla pohyb něčeho velkého a tmavého.

„Iad jsou tady," zašeptala.

„O tom jsme nevěděli," ozval se hlas ze tmy.

Tesla se neobtěžovala otáčet hlavu. Byl to hlas jednoho z té trojice.

„Buddenbaum vám to neřekl?“ zeptala se Tesla.

„Ne.“

„To je zvláštní.“

„Není ani jisté, že to věděl,“ ozval se jiný hlas. Ten poznala také. Patřil té malé dívence, Rare Utu.

„Tomu se dá těžko věřit,“ opáčila Tesla a pozorně si prohlížela horu. „Co to tam nahoře dělají? Odpočívají? Ne. Vy jste tady. A Iad jsou taky tady. To není náhoda.“

„Máš pravdu,“ ozvala se odpověď. „Ale to neznamená, že to bylo takhle naplánováno. Historie Sapas Humana je plná synchronizací.“

Teď se k nim otočila. Stáli ve tmě nejméně deset metrů od ní a světlo dopadající na trávník z kuchyňského okna je jen slabě osvětlovalo. Když se na ně zadívala, uvědomila si, že nejsou tak podobní jeden druhému, jak si původně myslela. Rare Utu stála úplně napravo a ve tváři měla stále ještě něco z malé holčičky. Kousek od ní stál ten, který měl původně masku komika, Haheh. A nejblíže k Tesle byl Yie, to připitoměle zírající dítě. Jako jediný z nich si Teslu měřil podezřívavým pohledem.

„Zdá se, že lidi znáš velice dobře,“ řekla Tesla.

„To ano,“ odpověděl Haheh. „Velká a tajná show nás nikdy nepřestane bavit.“

„Můj Bože…,“ vyjekla Tesla. „Vy jste byli v Palomo Grove?“

„Ne, bohužel,“ řekla Rare Utu. „To jsme zmeškali.“

„A po pravdě řečeno, tak začala naše nespokojenost s Owenovou prací,“ ozval se znovu Haheh. „Ty stále stejné vraždy nás začaly unavovat. Chtěli jsme něco víc… jak se to říká?“

„… apokalyptického,“ napověděl Yie.

„Takže on zařídil tohle?“ zeptala se Tesla.

„Asi ano,“ řekl Haheh. „Jenže jeho důvtip ho opustil. Dnešní odpoledne mělo být vrcholem jeho snah, ale nakonec z toho nic nebylo. Velice nás zklamal. Proto jsme přišli za tebou. Chceme další Palomo Grove. Chceme vidět lidi šílící kvůli svým vlastním nočním můrám.“

„Copak vám chybí soucit?“ zeptala se Tesla.

„Samozřejmě ne,“, řekla Rare Utu. „Při pohledu na vaše utrpení přece trpíme také. Proč bychom je jinak vyhledávali?“

„Můžete mi to vysvětlit?“ požádala Tesla.

„Radši ti to ukážeme,“ řekl Haheh.

„To není moc rozumné,“ zaprotestoval Yie. Jeho oči se zúžily ve dvě štěrbiny.

„Já jí věřím,“ řekl Haheh, vyšel ze stínu, minul Yieho a zastavil se jen pár metrů od Tesly. Pomalu odhrnul záhyby šatů. Jejich vnitřek byl ještě nádhernější než vnějšek. Rub látky pokrývaly mnohobarevné drahokamy, některé velikosti broskví.

„Tenhle,“ řekl Haheh a ukázal na drahokam velký jako vejce, „jsem získal v Des Moines, když jsem viděl hroznou tragédii. Tři, nebo čtyři generace…“

„Čtyři,“ opravila ho Rare Utu.

„… tak tedy čtyři generace jedné rodiny zahynuly při výbuchu benzinové stanice. Celá rodina zemřela. To bylo hrozné. A tenhle…“ pokračoval a ukázal na jantarově zbarvený kámen „… jsem dostal v Arkansasu, při popravě muže, kterého odsoudili k smrti za vraždu, kterou nespáchal. Viděli jsme ho umírat na elektrickém křesle, zatímco pravý vrah v té chvíli vraždil děti. To bylo hrozné, opravdu hrozné. Občas v něm vidím záblesky bílé a to mi připomene ty děti…“ Pokračoval dál a Tesla si postupně uvědomila, že ty záhyby, které odvíjí dál a dál, vůbec nejsou oblečení, ale jeho tělo. Ty drahokamy byly opravdu jakýmisi plody, vyrostlými na jeho těle ze zármutku. Napůl jako upomínka a částečně také jako ozdoba a trofej označovaly místa na jeho těle, kde se ho dotkl nějaký pocit.

„Vidím, že se divíš,“ řekla Rare Utu.

„A cítíš hnus,“ dodal Yie.

„Trochu,“ přiznala Tesla.

„No,“ odpověděla uznale Rare Utu, „to je opravdu něco.“ Zadívala se upřeně na Teslu. „Buddenbaum byl na své pocity vždycky velice opatrný. Myslím si, že je to následek jeho proměny.“

„Zatímco ty…“ řekl Haheh.

„… ty jsi tak průhledná, Teslo,“ nedala se přerušit Rare Utu. „Už jenom být s tebou pro nás znamená zážitek.“

„Mohli bychom spolu hodně zažít,“ zavrkal Haheh.

„Nezapomínáte ale na něco?“ zeptala se Tesla.

„A na co?“

„Když jste mě viděli poprvé, říkali jste, že umřu. A já náhodou vím, že jste měli pravdu.“

„To jsou jen detaily,“ mávla rukou Rare Utu. „Život je náš dar, Teslo.“

Viděla jsi přece sama, jak se Buddenbaum dokáže vyhnout smrti. Dnes odpoledne ho střelili do hlavy a teď už mu nic není.“

„Nemůžeme ti zajistit nesmrtelnost,“ řekl Haheh.

„To ani nechceme,“ zasyčel Yie.

„Ale můžeme ti zajistit delší život. Mnohem delší, pokud s tebou budeme spokojeni.“

„Takže… když teď řeknu ano, tak mě necháte žít, dokud pro vás budu vytvářet další zážitky?“

„Přesně tak. Vytvoř pro nás pocity, Teslo Bombecková. Dej nám příběhy, při kterých nám bude trnout srdce.“

Zatímco Rare Utu takhle mluvila, v Tesle se překřikovaly dva hlasy. „Ber to!“ ječel jeden. „Pro tohle ses narodila! Tohle není psaní filmů pro diváky přecpané sladkostmi! Budeš psát přímo život.“ Ten druhý hlas ale namítal: „To je nesmysl. Jsou to citoví mrzáčci! Když pro ně budeš pracovat, nebudeš už člověk!“

„Musíš nám odpovědět, Teslo," řekl Haheh.
„Vysvětlete mi jednu věc," řekla Tesla. „Proč to neděláte sami?"
„Protože se do toho nesmíme zamíchat," odpověděla jí Rare Utu. „Poskvrnilo by nás to."
„Zničilo by nás to," řekl Yie.
„Aha."
„Takže?" řekl Haheh. „Rozhodla ses?"
Tesla chvíli uvažovala. Pak řekla: „Ano, rozhodla."
„A jak?" zeptala se Rare Utu.
Tesla ještě chvíli přemýšlela. „Možná," odpověděla pak.

Když znovu vešla do domu, zjistila, že Seth se usadil s Amy v obývacím pokoji a tam seděl na gauči a kolébal ji na klíně.
„Jedla něco?"
„Jo," řekl tiše. „Je jí dobře." Podíval se zálibně na spící Amy. „Krásné dítě," řekl. „Slyšel jsem tě, že s nimi mluvíš. Co chtěli?"
„Moje služby," řekla Tesla.
„Místo Owena?" Tesla přikývla. „On to říkal."
„Kde je teď?"
„Povídal, že na tebe bude čekat v baru Koutek. Je to ta malá restaurace na Main Street."
„Tak ho nesmím nechat čekat," řekla Tesla.
Seth se pomalu postavil, aby neprobudil Amy. „Půjdu s tebou. Budu hlídat malou, zatímco s ním budeš mluvit."
„Měl bys o Amy něco vědět…"
„Není tvoje, viď?"
„Ne. Její matka a muž, kterého jsem považovala za jejího otce, jsou mrtví. A ten, kdo je její skutečný otec, ji nejspíš přijde hledat."
„Kdo je to?"
„Jmenuje se Tommy-Ray McGuire, ale radši si nechává říkat Smrťák." Během vysvětlování si všimla karet rozložených na stolku. „Ty karty jsou tvoje?" zeptala se.
„Ne. Já myslel, že jsou tvoje." Na první pohled jí bylo jasné, co ty karty znamenají. Blesk, mrak, opice, buňka. Všechny ty symboly z medailonu. „Tak to musí být Harryho," řekla, shrnula je dohromady, urovnala a strčila si je do kapsy. Pak šla ke dveřím.

Ve dvou třetinách cesty dolů řídkým lesem žena na Harryho zádech řekla: „Zastav se na chvíli, ano?" Prohlédla si okolí. „Přísahám… tady mi zabili tátu."
„To ho taky lynčovali?" zeptal se Raul.
„Ne," řekla. „Zastřelil ho muž, který ho pokládal za Ďáblova sluhu."
„Proč si to myslel?"
„To je dlouhý a smutný příběh," řekla ta O'Connellová."Ale já jsem našla způsob, jak uchovat jeho myšlenky."
„Jak?" zeptal se Harry.
„Jmenoval se Harmon," začala žena a při další cestě vypověděla Harrymu i Raulovi celý ten příběh. Vyprávěla klidně a beze smutku. Byl to prostě jen popis posledních neveselých hodin života jejího otce a toho, jak své dceři předal sen o Everville.
„Věděla jsem, že musím postavit město a nazvat ho Everville, ale bylo to těžké. Města se neobjeví jen proto, že o nich lidi sní – no, alespoň ne v tomhle světě. Pro jejich vznik musí být důvod. Dobrý důvod. Brod přes řeku nebo zlato. Ale v mém údolí byl jen malý potok a o zlatě tam nikdy nikdo neslyšel. Takže jsem musela najít nějaký jiný důvod, proč by tam lidé měli přicházet, stavět domy a zakládat rodiny. To nebylo jednoduché nikdy. Víte, ten muž, který mi zabil otce, se stal kazatelem v Silvertonu a využíval toho k rozhlašování, že přímo na Harmon's Heights je díra do pekla a z ní v noci vyletují čerti.
Takže jsem se po pár letech osamělého života rozhodla odjet do Salemu, kde jsem chtěla najít lidi, kteří ještě neslyšeli o tom, co tvrdil kazatel Whitney. A jednoho dne jsem mluvila v obchodě s nějakým mužem. Vyprávěla jsem mu o svém krásném údolí a říkala jsem mu, že by se tam měl přijít podívat, a on najednou vytáhl z kapsy stříbrný dolar, položil ho na pult a povídá: Tak ukaž. A já mu říkám: Je to dost daleko. A on mi dal ruku na nohu a začal mi vyhrnovat sukni a povídá: Kdepak, je to přímo tady.
Takže jsem si pak uvědomila, co vlastně myslí, a začala jsem mu nadávat všemi nadávkami, na jaké jsem si vzpomněla. Ale po cestě domů jsem o tom přemýšlela a napadlo mě, že muže nejspíš do údolí dostanu, když tam napřed přivedu ženy…"
„To bylo chytré," řekl Raul.
„Muži nejdou vždycky za náboženstvím ani za zdravým rozumem. Ale za ženami jdou vždycky. Pro ženy vytrpí všechno. To je stará zkušenost." Poplácala Harryho po rameni. „Ty jsi také dělal kvůli ženám spoustu hloupostí, ne?"
„Samozřejmě," řekl Harry.
„Tak vidíš. Našla jsem už způsob, jak přivést do svého údolí muže. A když konečně přišli, začali stavět město mého otce za mě."
„Teoreticky tomu rozumím," řekl Raul. „Ale jak bylo ve skutečnosti?"
„No, můj otec dostal od muže jménem Buddenbaum takový kříž…"

„Buddenbaum?“ ozval se Harry. „To nemůže být on…“
„Ty jsi o něm slyšel?“
„Slyšel? Dnes odpoledne jsem ho zastřelil.“
„Byl mrtvý?“
„Ne. Když jsem ho viděl naposled, byl docela dost živý. Ale to přece nemůže být ten samý člověk.“
„Myslím, že může,“ řekla Maeve. „A jestli je to on – jestli je to on – musím se ho na pár věcí zeptat.“

Larry Glodoski a jeho kumpáni vyškobrtali z Hamrick‘s Bar připravení střetnout se se vším, co by se jim mohlo postavit do cesty. Měli zbraně a Boha na své straně. Co jim scházelo?
Ostatní lidé ale zdaleka nebyli takhle podnikaví. Mnoho se jich – obzvlášť turistů – rozhodlo, že to, co se děje na té hoře, si raději přečtou v zítřejších novinách, a než to zažít na vlastní kůži, raději spěšně odjížděli z města. Pochodující muži museli mnohokrát uskakovat na Main Street před rychle se ženoucími auty.
„Zbabělci!“ vykřikl Waits, když kolem nich přejelo jedno takové auto a opět je zatlačilo na chodník.
„Nech je jít!“ zablábolil Glodoski. „Nepotřebujeme diváky. Jenom by překáželi.“
„Víte co?“ ozval se Reidlinger, když viděl, jak nějaká plačící žena spěšně strká do auta své děti, „musím vás tady asi nechat. Promiň, Larry, ale doma mám děti, a kdyby se jim mělo něco stát…“
Glodoski si ho koutkem oka nevrle změřil. „Dobře,“ řekl. „Na co čekáš?“ Reidlinger se znovu začal omlouvat, ale Glodoski mu skočil do řeči. „Tak vypadni,“ prohlásil. „Nikdo tě tu nepotřebuje.“ Reidlinger se dal zahanbeně na ústup. „Chce ještě někdo prásknout do bot?“ zeptal se Larry.
Alstead si odkašlal a řekl: „Víš, Larry, každý máme nějakou zodpovědnost. Možná by bylo lepší nechat to policajtům.“
„Takže taky jdeš?“ chtěl vědět Glodoski.
„Ne, Larry, jenom říkám…“
Teď mu skočil do řeči Bosley. „Vidíte…,“ řekl a ukázal na dvě postavy jdoucí jejich směrem. Obě poznal a oběma z duše opovrhoval. Byla to ta sprostě mluvící žena a smilný mladík.
„Tihle dva jsou nebezpeční,“ řekl. „Jsou to Buddenbaumovi komplicové.“
„Nejsou dva,“ všiml si Bill Waits. „Jsou tři. Lundy nese nějaké dítě.“
„Takže teď kradou i děti,“ řekl Bosley. „Jak dlouho budou ještě škodit?“
„Nebyla ona i na té křižovatce?“ zeptal se Larry.
„Byla.“
„Takže pánové, máme tady práci,“ prohlásil Larry a postavil se před ně. „Půjdu první. Vy jen dávejte pozor.“
Tesla a Seth teď už také uviděli celou tu čtveřici a právě přecházeli na druhou stranu ulice, aby se jim vyhnuli. Glodoski sestoupil z chodníku, zastoupil jim cestu a zeptal se: „Čí je to dítě?“ Nedostal však žádnou odpověď. „Já se nebudu ptát znovu,“ řekl. „Čí je to dítě?“
„Do toho ti vůbec nic není,“ odsekla Tesla.
„A co s ním chcete dělat?“ zeptal se Bosley zvýšeným hlasem.
„Zmlkni, Bosley,“ zakřikl ho Larry.
„Oni ho zavraždí!“
„Slyšel jsi ho, Bosley,“ řekla Tesla. „Tak už kurva zmlkni.“
Teď ale Bosley už vytáhl pistoli. „Polož to dítě,“ zaječel.
„Řekl jsem, že si s tím poradím sám,“ vyštěkl na něj Glodoski.
Bosley si ho nevšímal. Vykročil proti Tesle a zamířil na ni.
„Ježíši,“ řekla Tesla. „Copak nemáte nic jiného na práci?“ Ukázala prstem na vrchol hory. „Tam odtud se na nás něco valí a vám radím, abyste radši zmizeli, než to sem přijde.“
Jako kdyby její varování chtěly potvrdit, začaly pouliční lampy náhle blikat a pak zhasly docela. Na všech stranách se ozval vystrašený křik. „Utečeme?“ zamumlal Seth Tesle do ucha.
„To nemůžeme riskovat,“ řekla mu. „Ne, když máme Amy.“
Několik světel se znovu rozsvítilo, ale jejich záře byla slabá. Bosley mezitím přistoupil k Sethovi, aby mu dítě vytrhl.
„Na to nemáš právo,“ protestoval Seth.
„Ty jsi teplouš, Lundy,“ ozval se Alstead. „To nám dává právo dělat ti cokoliv.“
Bosley už dítě držel, ale Seth malou odmítl pustit.
„Alsteade!“ vykřikl Bosley. „Pomoz mi s ním.“
Nemusel to říkat dvakrát. Alstead přiskočil a zezadu Sethovi přidržel ruce. Larry mezitím zamířil na Teslu vlastní pistoli, aby jí zabránil přijít Sethovi na pomoc.
„Co se tam děje?“ zeptal se jí a kývl směrem k hoře.
„To nevím. Ale vím, že až se to sem dostane, budeme mít potíže. Jestli chcete k něčemu být, měli byste raději evakuovat všechny lidi místo kradení dětí.“
„Má pravdu, Larry,“ řekl Waits. „Je tu spousta starých…“
„Na ně taky dojde!“ vybuchl Glodoski. „Mám to v plánu.“
Amy začala plakat. Bosley ji konečně vytrhl Sethovi z rukou. „Asi jí chybí tvoje kozy, Lundy,“ zašklebil se Alstead a jednou rukou ohmatal svému zajatci hrudník.
Seth v odpověď zabořil loket Alsteadovi do břicha, až mu vyrazil dech. Alstead zaklel, otočil Setha a dvakrát nebo třikrát ho pěstí uhodil do nosu a do brady. Seth zavrávoral, nohy se mu podlomily a pak upadl na zem. Alstead ho chtěl nakopnout, ale Waits ho zadržel.

„No tak. Dost!“
„Ten přihřátej hajzl!“
„Nech ho na pokoji, proboha!“ vykřikl Waits. „Přece jsme sem nepřišli bít děti. Larry…?“
Glodoski se ohlédl na Waitse a toho využila Tesla. Vrazila mu do ruky, aby ho odzbrojila, a přitom upadla. Následoval krátký, ale zuřivý zápas – zbraň dvakrát prolétla vzduchem – až se Larrymu podařilo udeřit ji zezadu do zátylku. Tesle se zatočila hlava.
Waits se mezitím pokoušel postavit na nohy zkrvaveného Setha a přitom ječel na Alsteada, ať se drží dál. Bosley lovil vlastní zbraň, kterou strčil do kapsy, když se chystal Sethovi sebrat Amy.
„Teslo,“ vykřikl Seth, „pozor!“
Tesla se vzpamatovala právě včas, aby uviděla hned dvě pistole namířené na svou hruď.
„Uteč!“ vykřikl Seth.
Na rozhodování měla jen chviličku a její instinkt jí s ním poradil. Než mohl Glodoski nebo Bosley vystřelit, už byla na útěku a prchala kolem bloku. Za sebou slyšela Glodoského křik. Pak vystřelil. Kulka vyryla rýhu do chodníku kousek napravo od ní.
„Larry, dost!“ křičel Waits. „Zbláznil ses?“
Glodoski vystřelil znovu. Tentokrát kulka roztříštila výlohu obchodu vedle ní. Tesla zaběhla za roh dřív, než mohl vystřelit potřetí, a když se rychle ohlédla, viděla, že Waits se Glodoskému snaží vzít pistoli. Tesla nečekala, zda se mu to podaří, a utíkala dál.
Litovala, že tam musela nechat Setha a Amy, ale to setkání v ní jen utvrdilo úmysl, že Glodoski a ti jeho kumpáni budou litovat. Pokud bude jen trochu možné od Buddenbauma získat, vyprosit nebo ukrást trochu moci, pak to udělá.

Když se Harry, Maeve a Raul přebrodili přes Unger‘s Creek, světla v ulicích, která už dobrou čtvrthodinu blikala, zhasla docela. Trojice se na chvíli zastavila a pak se jejich oči přizpůsobily tmě. To je ale nijak neuklidnilo. Z města slyšeli zděšený křik a v lese bylo ticho, jako kdyby každý pták a každý brouček věděli to, co Sapas Humana netušili: přichází smrt a největší křiklouni jí padnou za oběť první. Ostatní smysly jim také nehlásily nic potěšujícího. Teplý noční vzduch přinášel slabý pach, stejný, jako cítil Harry v té budově na rohu Deváté a Třinácté: shnilé ryby a kadidlo. Ten pach cítil i na jazyku a žaludek se mu bouřil.
„Přicházejí,“ ozval se Raul.
„Jednou se to muselo stát.“
„Tak si pospěšte,“ pobídla je Maeve. „Chci vidět své město, než přijde konec.“
„Nějaké speciální přání?“ zeptal se Harry.
„Vlastně ano,“ odpověděla Maeve. „Jedna křižovatka…“
„Co pořád máte s těmi křižovatkami?“ skočil jí do řeči Harry.
„Tam jsem žila. Tam jsme si s manželem postavili dům. A ten dům byl opravdu krásný. Krásný. Ale pak ho ti hajzlové spálili.“
„Pročpak?“
„Ale, jako vždycky. Cítili se příliš spravedliví a v právu. Co bych dala za to, kdybych to mohla vrátit zpátky tak, jak to bylo na začátku, když jsme ještě doufali…“
Pak se na chvíli odmlčela. Po chvíli znovu vykřikla: „Vezmi mě tam! Tam. Ať vidím tu zemi, ve které to všechno začalo!“

kapitola 54
Tesla našla Buddenbauma v baru Koutek, přesně jak jí Seth řekl. Malá kavárna byla prázdná a až na ohníček, který si Buddenbaum zapálil na talíři před sebou pomocí jídelního lístku, v ní byla tma.
„Už jsem to chtěl vzdát,“ řekl jí a usmál se, téměř upřímně.
„Trochu jsem se zdržela.“
„Místní obyvatelé dělali problémy?“
„Ano.“ Posadila se ke stolku naproti němu a ubrouskem si utřela pot z čela. Pak ze stojánku na stole vytáhla další a vyčistila si nos.
„Vím, co si myslíš,“ řekl Buddenbaum.
„Opravdu?“
„Myslíš si: proč by mi mělo záležet na těch lidech? Jsou krutí a hloupí, a když se bojí, jsou ještě krutější a hloupější.“
„Nás z toho ale vylučuješ, viď?“
„Samozřejmě. Tebe se dotklo Nuncio. A já…“
„… sloužím Jai-Wai.“
Buddenbaum se zašklebil. „Ví o tom, že jsi tady?“
„Řekla jsem jim, že se jdu projít a trochu si všechno promyslet.“
Zalovila v kapse a vytáhla balíček karet. „Mimochodem, už jsi někdy viděl tohleto?“ Položila balíček na stůl. Buddenbaum se na něj podezřívavě zahleděl a sevřel rty.
„Komu patří?“ zeptal se a přidržel nad kartami prsty, jako kdyby chtěl ohmatat vzduch kolem nich. Ale nedotkl se jich.
„To nevím.“
„Držely je silné ruce,“ řekl uznale.
Tesla znovu sáhla do kapsy a spolu se zbytkem karet vytáhla i cigaretu, kterou zabavila té zpěvačce na hoře. Očichala ji. Vytáhla z talíře hořící kousek papíru a zapálila ji.

„Budeš pro ně pracovat?“ zeptal se Buddenbaum.

„Pro Jai-Wai?“ zeptala se. Buddenbaum přikývl. „Asi sotva.“

„Proč ne?“

„Jsou to psychopati, Buddenbaume. Hrozně rádi se dívají na utrpení ostatních.“

„To přece máme rádi všichni.“

„Ne.“ Vdechla kouř, ale nijak zhluboka. Chvíli ho držela v plicích.

„Ale no tak,“ odpověděl Buddenbaum. „Přece jsi psala filmy. Dobře víš, co mají lidi rádi.“

Tesla vydechla a od úst jí vylétl obláček šeříkově zbarveného kouře. „Jenže problém je, že tohle je doopravdy.“

Buddenbaum se k ní přes stůl naklonil. „Dáš mi taky?“ zeptal se. Podala mu cigaretu. Zřejmě měla trochu halucinogenní účinky. Plameny jako by vyšlehovaly pomaleji a kapičky potu na Buddenbaumově tváři jí připadaly jako malé krystalky. Buddenbaum vdechl kouř a pak řekl: „Co je skutečnost pro nás, není skutečnost pro někoho jiného. To přece víš.“ Zahleděl se na setmělou ulici. Po chodníku spěchala pětičlenná rodina. Děti plakaly. „Všechno jejich utrpení,“ řekl a přitom vydechl kouř, „a to nemyslím nijak zle, jsou jen základní zvířecí reflexy. Proto to nemůže být skutečné. Po čase to přejde. Všechno takhle dřív nebo později skončí.“

Tesla si vzpomněla na Kissoona v Toothakerově domě. Tohle on tvrdil také.

„Život těla, ten zvířecí život, je prchavý. Rychle končí. Ale to, co se v těle skrývá… ten věčný duch… to je trvalé, alespoň má naději být trvalé. A jen na nás záleží, jestli tu naději změníme ve skutečnost.“

„Tak proto tolik chceš Umění?“

Buddenbaum znovu vtáhl kouř a podal cigaretu Tesle. Pak se opřel zpátky do své židle. „Ano… Umění,“ řekl.

„Byla jsem tam, když ho Jaff získal. Víš to?“

„Samozřejmě.“

„Nedá se říct, že by mu to prospělo.“

„To vím také,“ řekl Buddenbaum. „Ale on byl slabý a blázen. Já nejsem ani jedno. Žil jsem možná dvaapůlkrát déle než ostatní lidé, abych zařídil to, co se má stát tady. Jsem na takovou moc připravený.“

„Tak proč mě potřebuješ?“

Buddenbaum zvrátil oči ke stropu. „Ta cigareta je dobrá,“ řekl uznale. „Po pravdě řečeno, já nepotřebuji tebe, Teslo.“

„Potřebuješ Jai-Wai.“

„Bohužel.“

„A řekneš mi proč?“

Buddenbaum chvíli přemýšlel.

„Jestli chceš moji pomoc,“ řekla Tesla, „budeš mi muset věřit.“

„To je těžké,“ odpověděl Buddenbaum. „Příliš dlouho jsem si zvykal nikomu nevěřit.“

„Tak ti to usnadním,“ řekla Tesla. „Řeknu ti, co vím já. Nebo co jsem si domyslela.“ Zdvihla karty a začala je míchat. Přitom nespouštěla Buddenbauma z očí. „Ty jsi na křižovatce zakopal jeden z medailonů společenství Shoal a ten celá ta léta nějakým způsobem získával a shromažďoval moc. A teď jsi sem přišel, abys ji použil a získal tak Umění.“

„Docela dobré…,“ připustil Buddenbaum, „… pokračuj…“

Tesla odstrčila talíř se skomírajícím ohněm na stranu a začala vykládat karty na stůl, jednu vedle druhé. „Jaff mě něco naučil,“ řekla. „Když jsme byli spolu v jeskyních pod Grove. Dívala jsem se na ten jeho kříž a dumala jsem nad tím, co ty symboly na něm znamenají – tyhle symboly,“ zamávala kartami. „A on mi řekl: pochopit něco znamená to získat. Když pochopíš význam symbolu, už to není symbol. Pochopíš věc, kterou představuje, a už nic jiného nepotřebuješ.“ Zahleděla se na karty před sebou. Pak si změřila Buddenbauma studeným pohledem. „Na rozcestích se všechno rozplývá, že? Tělo i duch, minulost i budoucnost, to všechno se rozplývá v jedno.“ Našla všechny karty představující části těla uprostřed medailonu a sestavila je k sobě. Pak začala kolem vykládat ostatní karty v náležitém pořádku. „Ale abys ty získal Umění, musíš na tom rozcestí mít všechno. Lidi. Zvířata. Sny…“ Odmlčela se. „Zatím hádám dobře?“ zeptala se.

„To víš sama nejlíp,“ řekl Buddenbaum.

„Takže… kde jsem skončila?“

„U těch snů.“

„Ano. A poslední věc, která celou tu paletu završuje.“ Právě držela kartu, která tu věc představovala: poslední symbol z vertikálního ramene kříže. Ukázala mu ji. „Božstvo.“

Buddenbaum si povzdechl.

„Jai-Wai,“ dodala ještě Tesla a hodila kartu na stůl.

Asi půl minuty bylo ticho. Nakonec Buddenbaum řekl: „Umíš si vůbec představit, jak těžké to bylo všechno zařídit? Najít místo, kde jsem mohl doufat, že se všechny tyhle věci setkají? Tohle nebylo jediné místo, kde jsem zakopal ten kříž. Samozřejmě jich bylo mnohem víc. Ale tohle místo mělo něco zvláštního…“

„Co?“

Buddenbaum chvíli mlčel. „Holčičku, jménem Maeve O‘Connellová,“ řekl pak.

„Kdo to byl?“

„To ona tady zakopala ten kříž. Už dávno. Vzpomínám si, jak na ni otec kdysi volal – Maeve, Maeve – a tenkrát mě napadlo, že je to znamení. Je to irské jméno ducha, který navštěvuje lidi ve snech. A pak, když jsem poznal jejího otce, jsem si uvědomil, jak snadno to půjde. Vnukl jsem mu myšlenku postavit město, kam by postupně přicházeli lidé a uprostřed kterého by mohl můj kříž nerušeně získávat moc.“

„Takže Everville je tvůj výtvor?“

„Ne, to nemůžu říct. Nápad byl můj, ale to je všechno. Zbytek je práce obyčejných mužů a žen.“

„Takže jsi na tohle město dohlížel?“

„První tři nebo čtyři roky jsem se sem chodil dívat, ale nevypadalo to nijak slibně. Otec zemřel na té hoře a jeho dcera si vzala nějakého podivína z druhé strany, takže se jich ostatní lidé stranili.“

„Ale město stejně vzniklo?“

„Nakonec ano, i když nemám ponětí jak. Dlouho jsem tu tenkrát nebyl, a když jsem přišel, stálo tu Everville. Nebyla to sice taková metropole, jakou jsem si představoval, ale svému účelu mohlo sloužit docela dobře. Věděl jsem, že se tu občas scházejí obyvatelé Metakosmu, z nějakých sentimentálních důvodů. A přitom se setkávali se Sapas Humana a z nich ze všech získával můj medailon pod zemí sílu.“

„Čekal jsi dlouho.“

„Musel jsem se také připravovat. Randolph Jaffe nebyl jediný, kdo si naivně myslel, že Umění zvládne. Už jsem říkal, že jsem prožil několik životů, díky Rare Utu a jejím přátelům. Celá ta léta jsem se snažil zdokonalit se.“

„A teď už jsi připravený?“

„Teď už ano. Jenže ten poslední kousek se mi nějak vymkl z rukou.“

„Takže… ty chceš, abych ti je přivedla.“

„Když budeš tak laskavá,“ řekl Buddenbaum a sklonil hlavu.

„Když ti vyhovím, pomůžeš mi zabránit Iad v boření města?“

„Slibuji.“

„A jak mám věřit tomu, že prostě nezmizíš do svého vyššího stavu bytí a nenecháš nás ostatní v kaši?“

„Musíš mi věřit, že nezruším poslední slib, který dávám jako smrtelný člověk,“ řekl Buddenbaum.

Tesla věděla, že to není žádná záruka, ale nic lepšího neměla naději získat. Zatímco o tom přemýšlela, Buddenbaum pokračoval:

„Ještě něco.“

„A co?“

„Když přivedeš Jai-Wai k rozcestí, chci, abys zmizela z města.“

„Proč?“

„Protože dnes odpoledne, když jsem měl všechno připravené, to nevyšlo kvůli tobě.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Žádný jiný důvod to mít nemohlo,“ řekl Buddenbaum. „Ty máš v sobě Nuncio. Moc se nemohla rozhodnout, ke komu jít, a tak raději zůstala na místě.“

„Dobře. Tak vypadnu.“

„Tohle mi ale musíš slíbit ty.“

„Slibuju.“

„Dobře,“ řekl Buddenbaum. „Takže… proč nespálíš ty karty?“

„Proč?“

„Jako… gesto dobré vůle.“

Tesla pokrčila rameny. „Klidně,“ řekla, shrnula karty na hromádku a hodila je do skomírajících plamének. Karty okamžitě vzplály.

„Nádhera,“ řekl Buddenbaum a postavil se. „Takže se uvidíme na rozcestí.“

„Budu tam.“

Cítila přítomnost nepřítele okamžitě, když vyšla na ulici. Rázem si vzpomněla na Smyčku – na prach a na Iad, zdvihající se na obzoru jako černá vlna. Brzy sem dorazí a svými šílenými halucinacemi rozvrátí celé tohle město, jehož jediným zločinem bylo, že bylo založené pro vyšší cíle.

A co se stane pak? Iad vyrazí do světa pro nové oběti. Tesla nepochybovala, že to nebude problém. Díky svému cestování dobře věděla, že všude žijí lidé, kteří chtějí završit toto tisíciletí krveprolitím a zkázou. Tesla je potkávala v restauracích, vídala je na ulicích a na chodnících. Většinou vypadali naprosto normálně, a přesto to byli lidé, kteří chtěli zničit svět proto, že je zklamal.

Až sem Iad dorazí, už je neudrží nic. Ti lidé už se nebudou muset přetvařovat a mluvit sami k sobě. Budou mít svoji apokalypsu.

Kdysi se málem také začlenila do řad takových šílenců.

Pro Jai-Wai nemusela chodit daleko. Asi sto metrů od Koutku uviděla zástup lidí a uprostřed spatřila velitele policie, který spolu se svými dvěma zástupci domlouval asi padesáti obyvatelům Everville, dožadujícím se ochrany pro své město. Mnoho lidí mělo baterky a kužely světla mířili přímo na objekt svého hněvu. Gilholly byl zaprášený a zpocený a ze všech sil se snažil rozzuřené lidi uklidnit. Ale účinky přítomnosti Iad stále rostly a shromáždění lidé pozvolna ztráceli zdravý rozum. Postupně se rozkřičeli nebo rozvzlykali. Někdo začal mluvit nějakým cizím jazykem.

Gilholly si uvědomil, že ho už nikdo neposlouchá. Vytáhl pistoli a vystřelil do vzduchu. Dav se zachvěl.

„Tak teď poslouchejte!“ křičel Gilholly, aby přehlušil jejich nářek. „Když se uklidníme, můžeme tohle všechno zvládnout. Všichni jděte na radnici a tam počkejte, než přijede pomoc.“

„Odkud by měla jezdit?“ zeptal se někdo.

„Už jsem všechno obvolal, nemusíte se bát,“ odpověděl Gilholly. „Během půl hodiny k nám přijedou k nám z Molina a Silvertonu. Musí znovu nahodit světla a…“

„Co se děje na hoře?“

„O to všechno se postaráme,“ řekl Gilholly. „A teď vás prosím, vykliďte všechny ulice, aby nikdo nepřišel k úrazu, až

dorazí pomoc.“ Protlačil se davem a kýval lidem, aby ho následovali. „No tak! Jdeme.“

Dav se začal rozcházet a Tesla zahlédla bílé šaty. Zamířila tím směrem a našla Rare Utu, znovu v dívčí podobě. Pozorovala celý výjev s blaženým úsměvem. Při pohledu na Teslu se usmála ještě víc.

„Oni všichni zemřou,“ zajásala.

„To tedy bude vzrůšo,“ řekla Tesla, bledá vztekem.

„Jak ses rozhodla?“

„Ano,“ řekla Tesla. „Přijímám vaši nabídku. S jedinou podmínkou.“

„Jakou?“ zeptal se Yie a vystoupil z rozcházejícího se davu. Také měl znovu svou lidskou tvář.

„Nechci být ten, kdo to řekne Buddenbaumovi. To musíte udělat sami.“

„Proč bychom to měli vlastně vůbec dělat?“ namítl Haheh, který se vynořil z davu vedle Yieho.

„Protože vám celá léta sloužil,“ řekla Tesla. „A zaslouží si čestné jednání.“

„On přece nezemře v okamžiku, kdy zmizíme,“ namítl znovu Haheh. „Zemře sice poměrně rychle, protože ho okamžitě zatíží celá ta léta, která má navíc, ale nebude to tak hrozné.“

„Tak mu to řekněte,“ řekla Tesla. Ohlédla se na Rare Utu. „Nehodlám se bát, že za mnou přijde s mačetou, protože jsem mu sebrala práci.“

„Rozumím,“ řekla dívenka.

Yie se zamračil. „Tohle je poprvé a naposled, kdy přijímáme tvé podmínky,“ řekl. „Měla bys být vděčná, že nám můžeš sloužit.“

„To taky jsem,“ řekla Tesla. „Chci vám vyprávět skvělé příběhy a ukazovat nádherné výjevy. Ale nejdřív…“

„Kde je?“ zeptal se Haheh.

„Na křižovatce.“

„Díky Bohu, že je tma,“ řekla Maeve, když procházeli temnými ulicemi. „Vsadím se, že kdybych tohle město viděla v denním světle, musela bych plakat.“ Požádala Harryho, aby ji postavil na zem před stánky, kde se prodávaly hamburgery, aby si je mohla prohlédnout zblízka. „Hrůza, hrůza, hrůza,“ opakovala. „Vypadá to jako domečky pro děti.“

„Nemusíš se tím vůbec zdržovat,“ řekl Raul. „Stejně už to tu dlouho stát nebude.“

„Chtěli jsme stavět město, které by stálo věčně,“ řekla Maeve.

„Nic netrvá věčně,“ podotkl Harry.

„To není pravda,“ namítla Maeve. „Velká města se dostávají do legend. A legendy nikdy neumírají.“ Ještě jednou se podívala na stánky. „Cokoliv by bylo lepší než tohle,“ řekla. „Hromada šrotu! Nebo díra do země! To by bylo mnohem lepší“

„Nemůžeme jít dál?“ zeptal se zdvořile Harry a s obavami se ohlédl na horu. V ulicích se motali už nejméně dvacet minut a ta O‘Connellová ho vedla neomylně k místu, kde dříve žila, ačkoliv bylo dávno jasné, že se ztratili. A Kissoon a jeho hordy Iad mezitím také sestupovali z hory k městu. Ještě ale nebyli vidět, což muselo znamenat, že už jsou nejméně v lese. Možná ale, že už jsou dávno ve městě.

„Není to daleko,“ poznamenala stařena, sama zamířila k nejbližší křižovatce a rozhlédla se. „Tudy!“ řekla a ukázala další směr.

„Jsi si jistá?“ zeptal se jí Harry.

„Ovšem,“ řekla. „Bylo to přímo uprostřed města. Tam stál můj bordel. Vlastně to byl úplně první dům ve městě.“

„Řekla jsi bordel?“

„Samozřejmě, pak ho spálili. Říkala už jsem vám to? Oheň se ale rozšířil a vyhořela, i spousta okolních domů.“ Otočila se k Harrymu. „Ano, řekla jsem bordel. Jak si myslíš, že vzniklo tohle město? Nebyla tu řeka. Nebylo tu ani zlato. A tak jsme tu postavili s Cokerem bordel a přivedli jsme do něj ty nejhezčí ženské, jaké jsme mohli najít. A za nimi přicházeli muži. Někteří se tu usadili a oženili. Pak si postavili domy. A,“ rozpřáhla ruce a hlasitě se rozesmála, „pohleďte! Tak vzniklo Everville!“

Smích? pomyslel si Bosley, když zaslechl Maevin pobavený smích, nesoucí se prázdnými ulicemi jako ozvěna. Jak hrozné. Někdo se ze všeho toho zmatku zbláznil.

Schovával se u vchodu nějakého domu, aby se on ani to dítě nepřipletli pod kola nějakého auta. Deset metrů od něj držel Larry toho Lundyovic kluka pod krkem u zdi a vyptával se ho, kde se schovává ten sodomita Buddenbaum. Seth ale odmítal cokoliv prozradit. Pokaždé, když zavrtěl hlavou, mu Larry uštědřil ránu. Někdy to bylo jen takové žduchnutí do žeber, ale jindy to bylo silnější. Waits se vloupal do výlohy obchodu s alkoholem na Coleman Street, tam se zásobil několika láhvemi Bourbonu, a tak teď s potěšením sledoval Lundyho výslech. Alstead seděl na chodníku, vyhrnoval si tričko a prohlížel si odřeniny a modřiny, které utrpěl při zápase s Lundym. Už Larryho upozornil, že až s tím klukem skončí, vezme si ho na paškál on. Bosley počítal, že Lundy nemá moc velkou šanci.

Začal se tiše modlit. Ne za vlastní spasení či za spasení toho dítěte, ale jen tak, aby Bohu vysvětlil, že takhle to vůbec nemělo dopadnout. Ani trochu.

„Chtěl jsem jen plnit tvou vůli,“ řekl a snažil se nevnímat Sethovo sténání a tlumené údery. „Ale všechno se to pak zvrtlo. Vůbec už nevím, co je správné, Pane…“

Někde blízko se ozval vyděšený křik. Bosley zmlkl. Zavřel oči a snažil se soustředit. Ale místo toho jen zjistil, že mu zrak zcela utlumuje ostatní smysly. Ve vzduchu se vznášel nějaký pach: jako zápach hnijících zbytků potravin, lehce nasládlý. Bosleymu bylo náhle na zvracení. A kromě toho zápachu tu byl ještě ten podivný hluboký zvuk. Slyšel ho přímo v hlavě, jako kdyby mu někdo tiskl k lebce ladičku.

Nemohl už dál zůstat u těch dveří. Nezavolal na ostatní, že odchází. Vyklouzl do tmy a rozběhl se kolem bloku domů.

Na prvním rohu zabočil a dostal se tak na Clarke Street. Ulice byla prázdná. Bosley si oddechl. Odsud už znal cestu do své restaurace. Tam si krátce odpočine, pak si sbalí do auta pár věcí a zmizí z města. To dítě vezme s sebou a bude je chránit ve jménu Božím.

Právě přecházel ulici, když se do něj opřel silný závan chladného větru. Dítě se okamžitě rozplakalo.

„To nic," zamumlal Bosley. „Buď tiše."

Další závan větru, ještě silnější a chladnější. Bosley si dítě přitiskl těsněji k tělu, ale v tom zahlédl ve tmě na protější straně ulice nějaký pohyb. Strnul, ale bylo pozdě. Ze stínů se ozval hlas.

„Tak tys ji našel…," řekl ten hlas a jeho majitel vyšel do světla pouličních lamp. Byl těžce popálený. Jeho pleť byla místy úplně zčernalá a zažloutlá. Pod nohama se mu svíjel oblak prachu.

Bosley se začal modlit.

„Nech toho!" řekl ten popálený muž. „Moje matka se taky modlila. Nesnáším to." Natáhl k němu ruce. „Dej mi moji holčičku."

Bosley zavrtěl hlavou. Byl si jistý, že to je poslední zkouška, na kterou ho Pán postupně připravoval setkáním s tou ženštinou a pak s tím sodomitou. Teď právě Pán zkouší jeho víru.

„Nedostaneš ji," řekl proto odhodlaně. „Není tvoje."

„Ale je," řekl popálený muž. „Jmenuje se Amy McGuirová a já jsem její otec, Tommy-Ray."

Bosley o krok ustoupil a přitom horečně přemýšlel. Jak daleko je to k nejbližšímu rohu? Uslyšel by Larry jeho výkřik i přes Lundyho sténání?

„Nechci ti ublížit," řekl Tommy-Ray McGuire. „Už nechci zabíjet…," zavrtěl hlavou a z popálené tváře mu odlétlo několik seschlých kousků kůže, „… viděl jsem toho už dost… příliš…"

„Nemůžu ti ji dát," řekl Bosley a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. „Jen když mi ukážeš její matku."

„Její matka je mrtvá," řekl Tommy-Ray zlomeně. „Mrtvá."

„To je mi líto."

„To dítě je to poslední, co teď mám. Takže si najdu nějaké pěkné místo, kde budeme s mou holčičkou v klidu žít."

S mou holčičkou. Bože na nebesích, pomyslel si Bosley, zbav toho ubohého muže toho šílenství. Dopřej mu klid.

„Dej mi ji," řekl ten tvor a chtěl se přiblížit k Bosleymu.

„Bojím se… že… to nepůjde…," zakoktal Bosley a začal pozpátku ustupovat k rohu ulice. Když tam došel, vykřikl ze všech sil – Glodoski. Alsteade! – a rozběhl se k ním. S úlevou zjistil, že ještě trápí toho mladého Lundyho.

„Kde jsi sakra byl?" zeptal se ho Larry.

Bosley ucítil v zádech závan chladného větru. Ohlédl se přes rameno a uviděl toho McGuira, jak se vynořuje zpoza rohu. Kolem něj se vznášel oblak prachu.

„Kristepane!" řekl Larry.

„Uteč!" vykřikl Alstead. „Dohání tě!"

Bosley nepotřeboval pobízet dvakrát. Rozběhl se ke svým kumpánům. Prach se mu ovíjel kolem nohou, jako kdyby ho chtěl zadržet.

„Uhni!" vykřikl Larry a utíkal k němu. Bosley prudce změnil směr a Glodoski vystřelil na toho podivného pronásledovatele. Ten se zastavil. Prach ale letěl dál a odmrštil Glodoskiho na cihlovou zeď. Glodoski vykřikl o pomoc, ale jeho výkřik utichl vpůli. V okamžiku ho prach celého obkroužil a jeho tělo se po zdi vysunulo vzhůru.

Alstead nechal jen velmi neochotně Setha upadnout na zem a rozběhl se Glodoskimu na pomoc. Ten prach už si to s ním ale vyřídil. V několika vteřinách Larrymu omlátil hlavu o zeď tak, že mu z lebky vystříkl mozek. Pak se obrátil k Alsteadovi. Ten začal couvat a mírumilovně zvedl ruce, ale prach ho dohnal jako vzteklý pes a docela určitě by ho zabil také, kdyby Bosley nezačal Tommyho-Raye prosit, aby to zastavil.

„Dost už!" řekl.

„Dobrá," řekl McGuire a zavolal svůj prach zpátky. Alstead vzlykal na zemi jen pár metrů od Waitse, který strachem omdlel.

„Dej mi to dítě," řekl Tommy-Ray Bosleymu. „A já zmizím."

„A neublížíš jí?"

„Ne."

„Nedělej to…," zamumlal Seth a namáhavě se pokoušel postavit. „Proboha, Bosley…"

„Nemám na vybranou," odpověděl Bosley a podal dítě tomu McGuirovi.

Seth se už postavil a s varovným výkřikem se pokusil doklopýtat k Bosleymu. Ale jeho ztýrané tělo ho neposlouchalo. Tommy-Ray převzal z Bosleyho rukou malou Amy, přitiskl ji k popálenému tělu, zahvízdal na svůj smrtící prachový oblak a odešel.

Seth se pověsil na Bosleyho a rozplakal se.

„Jak… jsi… to… mohl… udělat?"

„Řekl jsem: neměl jsem na vybranou."

„Mohl jsi utéct."

„Našel by mě," odpověděl Bosley a prázdnýma očima se zadíval do tmy, ve které zmizel Tommy-Ray.

Seth se s ním už nehádal. Síly mu stačily právě tak na to, aby se udržel na nohou, a na křižovatku, kde měly všechny dnešní události skončit, bylo odtud daleko.

kapitola 55

Buddenbaum se na křižovatce zahleděl na zem, pod kterou odpočíval medailon.

Už je skoro konec, pomyslel si. Konec všem příběhům, které jsem kdy zorganizoval i ve kterých jsem hrál. Konec

všem mým oblíbeným frázím, tragickým omylům i osudovým setkáním. Konec dojímavým schůzkám i proklínání. Konec řečem jako byl jednou jeden a teď se uvidí a nevěřím svým očím. Skončí návštěvy pohřbů a projevů. Nastane konec všech konců.

Příběhy mu rozhodně budou chybět – obzvlášť ty, ve kterých hrál nějakou neobvyklou roli – ale už je nebude potřebovat. Příběhy jsou útěchou lidí, které omezuje čas a kteří chtějí zoufale zahlédnout něco víc. Co jiného ostatně mají se svými životy dělat, než trpět a vymýšlet si příběhy? On k nim ale už dlouho patřit nebude.

„Nemám nikoho kromě tebe, má sladká Serenissimo," řekl, otočil se na podpatku a pozorně se rozhlédl. „Jsi mé všechno, můj rozum i má duše."

Pronikavá bolest v těch slovech ho v minulosti už mnohokrát dojala. Teď ale vnímal jen nádherně prostý rytmus slov. Nebyl ale tak nádherný, aby mu v budoucnu nějak výrazně chyběl.

„Opusť mě a budu ztracen v temnotě mezi hvězdami…"

V tu chvíli zahlédl Teslu Bombeckovou. A za ní přicházeli ta dívenka, blázen a idiot. Buddenbaum deklamoval:

„… ve které nemohu ani zahynout, protože musím žít, dokud ty neutišíš mé srdce."

Usmál se na Teslu i na ty za ní. Rozpřáhl ruce v gestu uvítání.

„Utiš ho!"

Nechápavě si ho prohlédla. Její nepochopení ho pobavilo.

„Utiš ho!" řekl znovu. Jak nádherně se mu překřikoval vzdálený nářek. Jeho oběti se bezelstně blížily.

„Prosím tě, utiš ho teď, ať skončí už mé utrpení!"

Tesla se špatně skrývanou nervozitou se ohlédla směrem k Iad. Sice je zatím vůbec neviděla, ale dva požáry v ulicích těsně pod horou mluvily jasně. Ať už vznikly jakkoliv, třeba i náhodou, určitě se rozšíří dál. V tom případě budou Iad ráno vládnout městu, z kterého zbyde jen prach a popel.

Znovu se podívala na Buddenbauma, který konečně skončil s těmi teatrálními monology a teď s rukama za zády klidně stál uprostřed křižovatky. Byla od něj jen třicet metrů a v odlesku vzdálených požárů neviděla jasně výraz jeho tváře. Napadlo ji, jestli jí vůbec dá nějaké znamení, že už Jai-Wai přivedla dostatečně blízko a že se má ztratit. Kývne na ni? Nebo zamrká? V duchu si vynadala, že ji nenapadlo zeptat se na to, dokud byl čas. Teď už bylo pozdě.

„Buddenbaume?" řekla.

Ten trochu naklonil hlavu. „Co ty tady děláš?" zeptal se.

To není špatné, pomyslela si Tesla. Hraje to celkem věrohodně.

„Přišla jsem ti říct… no, asi se rozloučit."

„To je škoda," odpověděl jí Buddenbaum. „Docela jsem doufal, že se poznáme lépe."

Tesla se ohlédla na Rare Utu. „Teď už vy," řekla jí a v šeru pozorně sledovala její tvář. Neviděla žádné známky podezření, ale to nemuselo nic znamenat. Tahle tvář malé dívenky byla přece jen maska. „Možná bych měla jít a nechat vás tu o samotě," navrhla.

„Jestli to tak chceš," odpověděla jí Rare Utu, prošla kolem ní a zamířila k Buddenbaumovi.

„Myslím, že by tu měla zůstat," řekl Yie. „Nebude to trvat dlouho."

Tesla se podívala na Buddenbauma, který upřeně zíral na špičky svých bot. Ruce teď měl volně podél těla a dlaně svíral v pěst. Něco drží, napadlo Teslu. Snaží se zamaskovat nějaký projev, který by mohl prozradit, co se má stát.

Nemohl to ale zadržovat dlouho. Haheh už také Teslu minul a přitom ze sebe setřásl lidský vzhled. Zřejmě si všiml, že se ulice chvěje.

„Máš pro nás nějaké překvapení, Owene?" zeptal se klidně.

„Já… jsem se vždycky snažil… abyste byli spokojení," odpověděl mu Buddenbaum. Hlas se mu třásl námahou. Už nezněl tak melodicky jako dřív.

„A pracoval jsi dobře," řekla Rare Utu. Mluvila téměř zarmouceně.

„Děkuji ti," řekl Owen. „Snažil jsem se. To určitě víte."

„A také víme, že velké příběhy mají stejný průběh," pokračovala Rare Utu. „Nejdříve jsou to poupata, pak květy a nakonec… nevyhnutelně…"

„Tak už rychle," ozval se Yie za Teslinými zády. Tesla trochu otočila hlavu a koutkem oka zahlédla, že už také nemá podobu člověka. Ty záhadné drahokamy se blyštěly dokonce i v šeru. „Nedlužíme tomu člověku vůbec nic," pokračoval. „Řekni mu pravdu a hotovo."

„Co mi chcete říct?" zeptal se Buddenbaum.

„Že je konec," odpověděl Haheh. „Že už máme někoho jiného, kdo nám bude ukazovat zázraky stromu příběhů."

Buddenbaum se zatvářil nevěřícně. „To mi říkáte jen tak?" zeptal se trochu zvýšeným hlasem. „Takže se mě bez výstrahy zbavujete? To mi asi zlomí srdce!"

Pozor, pomyslela si v duchu Tesla. Ta fráze s lámáním srdce zněla příliš vyumělkovaně.

„Jednou to muselo přijít," řekla Rare Utu a postoupila k Buddenbaumovi o pár kroků blíž. Jako poslední také začala ztrácet svůj lidský vzhled. Její dětské tělo začalo růst a nabírat svůj podivný lesk. „Každý člověk zná jen omezené množství příběhů, Owene, a ty už jsi svou zásobu vyčerpal."

„To byste se divili," řekl Buddenbaum. „Možná by vás překvapilo, kdybyste věděli, kolik jsem vám toho neukázal."

„Na to už je teď stejně pozdě," ozval se Haheh. „Už jsme se rozhodli a nebudeme to měnit. K příštímu tisíciletí nás povede Tesla Bombecková."

„No tak gratuluji," pokývl kysele Buddenbaum hlavou směrem k Tesle a přitom postoupil o krok k ní, takže teď stál mezi Hahehem a Rare Utu. Byl teď tak blízko, že Tesla viděla jeho tvář jasně a viděla i výraz jeho očí. Chtěl, aby odešla, a to hodně rychle.

Tesla ucouvla, jako kdyby ji jeho blízkost znepokojovala. „Není to moje vina," zaprotestovala. „Nehledala jsem je."

„Vlastně," odpověděl jí Buddenbaum, „je mi jedno, jak k tomu došlo." Natáhl ruku a jakoby bezmyšlenkovitě uchopil Rare Utu za paži. To bylo zřejmě hodně neobvyklé, protože Jai-Wai se otřásla a znepokojeně se podívala na jeho ruku.

„Co to děláš, Owene?" zeptala se a celé její tělo se zachvělo.

„Loučím se s vámi," odpověděl Owen. Haheh se zahleděl na místo, kde Owen předtím stál. Asfalt na něm začínal zářit a měknout.

„Co chceš dělat?" zeptal se.

Yie za Teslinými zády zamumlal: „Drž se dál…," ale Haheh si jeho varování nevšímal. Postoupil ještě o krok. Země zářila čím dál víc. Rare Utu se pokoušela Buddenbaumovi vytrhnout, ale on ji držel pevně. Upíral oči na Teslu a skrze zaťaté zuby procedil: „Sbohem."

Tesla se otočila k odchodu, ale v tu chvíli země pod Hahehovýma nohama zazářila a záře obklopila celou jeho postavu. Rare Utu vykřikla Owene a začala sebou trhat. Hahehovo tělo rychle měklo a tálo, jako hrouda másla, a drahokamy, které je zdobily, odkapávaly a vsakovaly se do země jako barevné skvrny.

To už bylo na Teslu příliš. Bylo zřejmě nebezpečné zůstávat dál. Ale její zvědavost byla jako vždycky silnější než rozum. Proto se nemohla donutit odvrátit oči od toho výjevu před sebou, až nakonec Buddenbaum vykřikl: „Zmiz už sakra pryč!" a zároveň postrčil Rare Utu do toho světla, ve kterém zmizel Haheh. Rare Utu nepřestávala křičet, ale když se ocitla v tom světle, rázem umlkla, zvrátila hlavu a rozhodila ruce, jako kdyby se celá vzdávala tomu nezvyklému pocitu.

„Zmiz už…" zaječel Buddenbaum znovu a tentokrát sebou Tesla trhla a rychle se otočila. Ucítila závan studeného vzduchu a zahlédla, jak se k ní vrhl Yie.

„Podvedla jsi nás!" řekl jí řezavým hlasem. Její odvaha se rázem vytratila. Strnula a zahleděla se do jeho loutkovitého obličeje. Rare Utu kdesi za jejími zády dlouze vzdechla a zamumlala:

„To… je… nádhera."

„Co jsi jí udělal?" zeptal se pánovitě Buddenbauma Yie. Zároveň pevně popadl Teslu za paži a přitáhl ji před sebe. Neměl velkou sílu. Tesla by se mu snadno mohla vytrhnout. Ale neudělala to. Jeho dotek působil jako droga. Cítila, jak do ní z jeho prstů proudí nová odvaha.

„Pusť je!" nařídil Yie Buddenbaumovi.

„Na to už je jaksi pozdě," řekl Owen.

„Zabiju ti tu ženu," vyhrožoval Jai-Wai.

„Není moje," řekl Buddenbaum. „Dělej si, co chceš."

Tesla se jako ve snu ohlédla na Buddenbauma a teď teprve ho ve světle vycházejícím z podzemí zahlédla jasně. Byl k politování. Bez jakéhokoliv citu. Jeho lidství už dávno shořelo ve spalujícím žáru jeho snahy získat Umění. Nepochybně se v Koutku jen tak nevychloubal. Byl zřejmě moudřejší než Jaff. Ale jeho moudrost mu nebyla k ničemu. Tesle bylo jasné, že ho Umění zlomí stejně, jako zlomilo Randolpha. Zničí jeho zdravý rozum a podlomí mu vůli.

Rare Utu už téměř zmizela v té záhadné záři, ale ještě naposledy promluvila.

„Co bude dál…?" zeptala se.

„Vytáhni ji ven!" zaječel Yie na Buddenbauma.

„Už jsem řekl: je pozdě," odpověděl mu Owen. „A navíc si myslím, že by to ani nechtěla."

Rare Utu se rozesmála. „Co dál?" opakovala a její smích postupně slábl. „Co? Co?"

Země pod jejíma nohama už změkla a roztála stejně jako ona sama. Ulicemi se místo asfaltu táhly zářící řeky.

„Zastav to!" přikázal znovu Yie a při zvuku jeho hlasu se Tesla celá zachvěla. Nohy se jí podlomily, vyklouzla z Yieho sevření a zavrávorala směrem k té záři.

„Ne, ty ne!" vykřikl Buddenbaum a ustoupil o krok, aby ochránil tu zářící zem, na které stála Rare Utu. „Umění je moje!"

„Umění?" opakoval nevěřícně Yie, jako kdyby teprve teď pochopil cíl té pasti. „To nikdy, Buddenbaume…," vykřikl hlasitě, „… ty ho nedostaneš!"

Jeho křik už byl na Teslu příliš. Cítila, že jí něco uvnitř hlavy prasklo. Jazyk jí v ústech ztěžkl a víčka se jí zavřela. Ještě zahlédla, jak se před ní zářící země rozestoupila…

A pak ho uviděla. V zemi zářil ten kříž. V té pomalé chvíli smrti si vzpomněla, jak vyřešila jeho hádanku, a v duchu opět uviděla všechna jeho čtyři ramena. Jedno vedoucí do světa snů a reality a druhé vedoucí od světa zvířat k božstvu. A tam, kde se ty cesty střetávaly a znovu rozcházely, začínalo tajemství lidství. To tajemství se netýkalo těla. Nemělo to nic společného s ukřižováním ani s vítězstvím ducha nad tělem. Týkalo se snění, které stvořilo tělo i ducha i všechno ostatní.

Při téhle vzpomínce jí bylo, jako by se to všechno stalo včera. Jako by nikdy necestovala po obou Amerikách. Zahlédla v duchu znovu jeskyně pod Palomo Grove. Pak se do nich zřítila, oči se jí zavřely a srdce zastavilo.

Někde daleko slyšela Yieho křik a věděla, že se ho zmocnila tatáž síla, která dostala jeho druhy.

Chtěla mu říci, aby se nebál: že jde na místo, kde čeká budoucnost a kde neexistuje čas. Tam se také nachází to, z čeho postupně vzniklo všechno ostatní. Ale neměla jazyk. Ani dech. Nebyla už naživu.

Byl konec.

Harry, Raul a Maeve O'Connellová právě došli na dohled od té křižovatky, když Tesla vyklouzla z Yieho sevření a klopýtla dopředu. Ačkoliv byli od ní nejméně sto metrů, světlo bylo tak silné, že viděli Teslin obličej naprosto jasně. Byla mrtvá, nebo právě umírala, ale ve tváři měla výraz podivného klidu.

Zářící země pod ní se pod jejím tělem rozestoupila a Teslino tělo do ní zapadlo jako do zářícího hrobu a zmizelo.

„Ježíši…“ vydechl Harry. „Ježíši Kriste…“

Rozběhl se k té křižovatce. Pod jeho nohama jako by tekla zářící řeka.

Maeve začala křičet.

„Toho muže znám!“ vykřikla. „To je Buddenbaum! Bože, to je Buddenbaum! To on to všechno začal!“ vytrhla se Raulovi, který ji podpíral, a začala kulhat za D'Amourem.

„Prosím tě, zastav ji!“ vykřikl Coker Raulovi do ucha.

Raula ale příliš vyděsilo Teslino zmizeni. Coker to musel vykřiknout ještě několikrát, až mu Raul konečně odpověděl: „Myslel jsem si, že už jsi pryč.“

„Ne, to nikdy,“ řekl Coker. „Jen jsem poslouchal, co říká. Teď tě ale prosím, příteli, nenech ji odejít. Chci, aby věděla, co k ní cítím.“

Raul naprázdno polkl. Tolik lidí už ztratil a teď nakonec se stalo něco, čemu by nikdy neuvěřil. Tesla přežila zásah kulkou z pistole, Kissoona a drog tolik, že by to množství dokázalo zabít snad i koně. Ale teď zmizela i ona.

„Prosím tě,“ ozval se znovu Coker. „Jdi za Maeve.“

„Zkusím to,“ řekl Raul a vydal se za stařenou. I přes vrávoravou chůzi už byla poměrně daleko.

„Počkej chvíli,“ zavolal na ni. „Někdo s tebou chce mluvit.“

Když ji konečně dohonil, jen tiše zavrčela. „Já chci mluvit s tímhle chlapem!“ a kývla směrem k Buddenbaumovi. „To je on!“

„Poslouchej mě chvíli,“ řekl jí Raul a uchopil ji za paži. „To nebyla náhoda, že jsme tě v tom lese našli. Někdo nás k tobě přivedl. Rozumíš? Ten někdo je teď tady, s námi.“

„Zbláznil ses?“ zeptala se Maeve a zmateně se rozhlédla.

„Nevidíš ho, protože je mrtvý.“

„To mě vůbec nezajímá,“ vyštěkla Maeve. „Já si chci promluvit s tamtím chlapem a ten je živý. Buddenbaume!“ vykřikla.

Teď se ozval Erwin. „Řekni jí, kdo jsi!“ poradil Cokerovi.

„To jsem jí chtěl říct až nakonec,“ odpověděl Coker.

„Já jsem měl taky vždycky dost času, a takhle to dopadlo,“ opáčil Erwin. „Musíš to říct hned!“ Postrčil Cokera k Raulovi. „Řekni jí, že je to Coker! No tak! Řekni jí to!“

„Coker?“ řekl Raul nahlas.

Maeve O'Connellová se zastavila. „Co jsi to říkal?“ zeptala se.

„Ten mrtvý se jmenuje Coker,“ řekl Raul.

„Jsem její manžel,“ řekl Coker.

„Říká, že je…“

„Já dobře vím, kdo to je,“ odsekla Maeve. Zhluboka se nadechla a pak řekla: „Coker? Můj Coker? To nemůže být pravda.“

„Je to pravda,“ řekl Raul.

Maeve se rozplakala, ale nepřestávala opakovat to jméno. „Coker… můj Coker… můj milý Coker…“

Harry slyšel, jak někde za ním Maeve pláče, a ohlédl se. Měla hlavu zvrácenou vzhůru, jako kdyby ji její manžel líbal na tváře. Když se znovu podíval na křižovatku, uviděl, že Buddenbaum klečí na místě, kde zmizela Tesla, a tluče do znovu ztvrdlé země pěstmi. Od úst zkřivených zuřivostí mu odletovaly sliny a z očí se mu valily slzy.

„To nesmíš, ty mrcho.“ vykřikoval do nehybného asfaltu. „To se ti nepovede!“

Ze země stále ještě tryskaly proudy energie v podobě tenoučkých světelných par. Buddenbaum se je pokoušel zachytit svými do krve potlučenými dlaněmi, ale světlo v jeho dlaních okamžitě uhasínalo a ostatní světlo se ztrácelo ve tmě nad ním. Jeho zuřivost rostla. Prudce se otočil dokola a zavyl: „Tohle ne! Tohle ne! Ne!“

Harry za zády uslyšel Maevin hlas: „Vidíš to, Cokere? Tam na křižovatce?“

„Vidí,“ řekl Raul.

„Tam jsem zakopala ten medailon,“ řekla Maeve. „Ví to Coker?“

„Ví.“

Maeve teď stála Harrymu po boku. Tvář měla mokrou od slz, ale šťastně se usmívala. „Můj muž je tady…,“ řekla hrdě Harrymu. „Představ si…“

„To je krásné.“

Maeve ukázala o kus dál. „Tam stál náš bordel. Přímo tam. To přece není náhoda, ne?“

„Ne,“ souhlasil Harry. „Myslím, že ne.“

„Všechno to světlo vychází z toho medailonu.“

„Vypadá to tak.“

Maeve se usmála ještě víc. „Podívám se.“

„To bych nedělal.“

„Naštěstí to chci udělat já,“ řekla ostře Maeve. „Ať se tam děje cokoliv, je to díky mně.“ Trochu se uklidnila a znovu se usmála. „Teď už nejspíš taky nevíš, co se tam děje, viď?“

„Moc ne,“ přiznal Harry.

„Když to nevíme, tak se toho nemusíme bát, ne?“ dumala nahlas Maeve. „Raule? Pojď se mnou. Postav se tady nalevo. A ty, Cokere, postav se napravo.“

„Nech mě alespoň jít jako prvního,“ řekl Harry. Nečekal na její odpověď a zamířil k Buddenbaumovi, který znovu začal zuřivě bušit do asfaltu. Koutkem oka si ale všiml Harryho pohybu.

„Drž se dál," vyštěkl úsečně. „Tohle místo je moje. Mám dost síly, abych si ho dokázal ubránit."

„Já ti ho nechci brát," řekl Harry.

„Ty jsi tu s tou mrchou Bombeckovou. Spikli jste se proti mně."

„Nikdo se s nikým nespikl. Tesla s tímhle nikdy nechtěla nic mít…"

„Samozřejmě, že chtěla!" vykřikl Buddenbaum. „Nebyla hloupá. Chtěla Umění pro sebe, jako každý." Podíval se upřeně na D'Amoura a jeho hněv se náhle změnil v sebelítost. „Vidíš, já jsem jí věřil. To byla chyba. A ona lhala!" Znovu uhodil zkrvavenou pěstí do asfaltu. „To bylo moje místo! Můj zázrak!"

„Jen si poslechněte ty jeho kecy!" vykřikla Maeve. Harry ustoupil, aby ji Buddenbaum uviděl. „To ty jsi lhář!" řekla Maeve. „To místo bylo, je a vždycky bude moje."

Buddenbaumův výraz se ze zuřivosti změnil v úžas.

„Ty jsi… jsi, kdo si myslím, že jsi?"

„Proč se tváříš tak překvapeně?" opáčila Maeve. „Jistě, jsem stará, ale ne všichni máme spolky s Ďáblem."

„Já jsem neměl spolky s Ďáblem," řekl tiše Buddenbaum. „To bych toho dokázal víc. Ale co tady děláš?"

„Přišla jsem se tě na něco zeptat," řekla Maeve. „Zasloužím si vysvětlení dřív, než oba zemřeme, nemyslíš?"

„Já nezemřu," řekl Buddenbaum.

„Opravdu?" zeptala se Maeve. „Tak promiň." Mávnutím ruky naznačila Raulovi, aby odstoupil. Pak popošla sama až k Buddenbaumovi.

„Chceš snad žít dalších sto nebo sto padesát let?" zeptala se ho. „Tak prosím. Já ale odejdu někam, kde už mě kosti bolet nebudou."

Během její řeči se jeden světelný paprsek odpoutal od země a zamířil jejím směrem. Maeve k němu natáhla ruku a paprsek, místo, aby uhasl nebo uhnul stranou, se jí ovinul kolem prstů zkroucených revmatismem.

„Viděl jsi vůbec někdy náš dům, který tu stál?" zeptala se ho a přitom pozorovala tu světelnou stuhu ve své dlani. „Byl tak krásný. Nádherný."

Stuha se teď odpoutala od jejích prstů, ale od země se odlepilo několik dalších zářících paprsků a zamířilo k ní.

„Co to děláš, ženská?" zeptal se Buddenbaum.

„Nic," pokrčila Maeve rameny.

„To místo možná moje není, ale to kouzlo ano."

„Já ti ho neberu," opáčila tiše Maeve. „Na něco takového už jsem stará. Mám už jen svoje vzpomínky. A ty jsou moje, Buddenbaume…" Světelné stuhy začaly kmitat vzduchem, jako kdyby je její slova k něčemu inspirovala. „A teď jsou velice jasné. Velmi jasné." Maeve na chviličku zavřela oči a od asfaltu vzlétl další světelný paprsek a otřel se jí o ruce a o tvář. „Občas mě napadá, že si dětství pamatuji lépe, než co se stalo včera…," pokračovala a natáhla ruku. „Cokere?" řekla. „Jsi tady?"

„Je přímo tady," řekl Raul.

„Vezmi mě za ruku," požádala ho Maeve.

„Říká, že už to udělal," řekl Raul. Pak dodal: „Teď tě prý pevně drží."

Maeve se usmála. „A víš, že to cítím?" řekla.

Buddenbaum popadl Harryho za rukáv. „Zbláznila se?"

„Ne. Je tu duch jejího manžela."

„Mělo mě to napadnout," řekl strnule Buddenbaum. „Nakonec… jsou to mrchy…"

„Na to si radši zvykni."

„Nikdy jsem nebyl sentimentální," odpověděl Buddenbaum.

„Tohle není jen sentiment," řekl Harry a zahleděl se na zářící stuhy, které se Maeve otíraly o tvář. Neztrácely se v temnotě jako ty ostatní, ale naopak, opisovaly ve vzduchu podivné obrazce, jako včely v úlu. Ve vzduchu zanechávaly světelnou stopu, která postupně sílila a nabírala tvar.

Raul to uviděl první. „To je dům," řekl užasle. „Vidíš to, Harry?"

„Vidím."

„Dost," řekl Buddenbaum a znechuceně mávl rukou. „Minulost už je za námi. Pryč!"

Chytil se za hlavu a odvrávoral pryč. Z Maeviných vzpomínek před nimi pomalu rostl světelný obraz jejího bordelu: zdi, okna, schodiště i stropy. Po Harryho levé ruce vyrostly hlavní dveře a práh. Napravo od něj se na konci chodby ukázaly dveře do kuchyně a za ní kvetoucí sad. Jako ve skutečnosti se vnitřní zařízení domu objevilo, až když stál celý dům. Na podlahách se ocitly koberce, nábytek, květiny i vázy, všechno do sebemenšího detailu, až se zdálo, že sem ty předměty přicházejí odněkud z neznáma a stávají se skutečnými. Samozřejmě už všechny před mnoha lety zetlely a rozpadly se v prach, ale jejich snové obrazy jako by zůstaly na svém místě. A teď se začaly znovu vynořovat v celé své nádheře.

Harry bloudil očima od jednoho předmětu k druhému. Viděl plůtek kolem sadu a na prahu hlavních dveří dlaždice španělské práce. Z přízemí do druhého a třetího poschodí vedla dvě široká nádherná schodiště a v každém patře byly dvě koupelny a nejméně šest nádherně zařízených ložnic.

A to už se také začali uvnitř domu objevovat lidé, kteří tu kdysi dávno žili.

„Ach…," uznale hvízdl Raul. „Dámy."

Ženy se vyskytovaly všude. V přízemí i v ložnicích, na chodbách i v kuchyni. Jejich šepot a smích se nesl vzduchem jako hudba.

„To je Bedelia," řekla Maeve. „A Hildegard a Jennie, moje malá Jennie, jen se podívejte…"

Harryho napadlo, že to není nejhorší místo, kde prožít konec světa, a že není špatné odejít ze světa obklopený takovými vzpomínkami. Ačkoliv pouze jedna či dvě ženy by se daly podle současných měřítek považovat za hezké, v

domě vládla taková dobrá nálada, že Harry téměř zapomněl, k jakému účelu sloužil.

Návštěvníci domu už se začali objevovat také, ale jen jako nezřetelné stíny, procházející nahoru a dolů po schodech a z ložnic do koupelen. Harry občas zahlédl obličej některého z nich, ale vždycky jen na okamžik, jako kdyby se v tom domě místo skutečných podob mužů objevila jen jejich touha.

Ženy se vůbec nechovaly stydlivě. Postávaly s odhalenými ňadry na schodech i na chodbách. Vesele spolu žertovaly i na toaletách. Jedna druhé pomáhaly s koupelí a holením nohou.

„Tam," řekla Maeve a ukázala na baculatou ženu v kuchyni, olizující z porcelánové mísy pudink. „To je Mary Elizabeth. Ta byla vždycky žádaná. Čekávaly na ni spousty mužů. A tam nahoře," ukázala na štíhlou a bledou dívku krmící papouška, „to je Dolores. A ten papoušek, jak se jenom jmenoval?" Podívala se na Raula. „Zeptej se Cokera," řekla mu.

Raul okamžitě odpověděl. „Eliáš."

Maeve se usmála. „Eliáš. Jistě. Eliáš. Dolores tvrdila, že umí věštit, stejně jako ten prorok."

„Byla jsi tu šťastná?" zeptal se jí Harry.

„Nebyl to takový život, jaký jsem si předtím představovala," řekla Maeve. „Ale ano, byla jsem tu šťastná. Možná Příliš… Lidé mi začali závidět."

„A proto ten dům spálili?" zeptal se Harry a pohledem sledoval Mary Elizabeth, která pomalu vystupovala do schodů. „Ze závisti?"

„Mimo jiné," přisvědčila Maeve. „Ostatní se považovali za jediné spravedlivé. Nechtěli, abychom já a mé dívky kazily občany. Umíte si to představit? Beze mě, bez toho domu a bez těch dívek by tu žádní občané vůbec nebyli, protože by tu nebylo ani žádné město. A to oni dobře věděli. Proto čekali na záminku…"

„Jakou?"

„Našeho syna. Našeho bláznivého syna, který byl příliš po mně a málo po svém otci. Coker byl vždycky něžný, víte? Ale O'Connellovic rodina měla v sobě určitě trochu šílenství a to se naplno projevilo v Claytonovi. A nejen to, ale i my jsme udělali chybu, když jsme ho učili, že je zvláštní a že jednoho dne bude mít jako dítě dvou světů velkou moc. To jsme neměli dělat. Začal si myslet, že pro něj neplatí žádné zákony, že se může chovat podle libosti krutě, protože je lepší než všichni ostatní." Zasmušila se. „Jednou jsem ho viděla, když mu bylo asi deset let, jak se dívá nahoru na Harmon's Heights, a zeptala jsem se ho: Na co myslíš? A víte, co mi odpověděl? Jednou ten kopec bude můj a já z něj budu shlížet na svět plný ryb. Už mnohokrát mě od té doby napadlo, že to bylo znamení. Měla jsem ukrátit jeho utrpení přímo tam na místě. Ale Cokerovi a mně trvalo tak dlouho, než jsme měli dítě…"

Zatímco část Harryho mysli pozorně poslouchala příběh Claytona O'Connella a Maevino vyprávění, jak ji Cokerova kouzla sice udržela mladou, ale to poškodilo její plodnost, takže dítě porodila až v sedmdesáti letech, jeho podvědomí zpozornělo. Vidina dítěte shlížejícího dolů z Harmon's Heights na svět ryb mu cosi připomněla.

„Co se s Claytonem stalo?" zeptal se Maeve zamyšleně.

„Oběsili ho."

„Viděla jsi jeho mrtvolu?"

„Ne. Ukradli ji vlci, nebo něco jiného…"

Harry si při jejích slovech vzpomněl na divoká zvířata žijící v lesích na Harmon's Heights a v tu chvíli se mu vybavilo i to, kde ta slova už předtím slyšel.

„Raule?" řekl. „Zůstaň tady prosím tě s Maeve, ano?"

„Já nikam nejdu," usmál se Raul a hltavě očima sledoval nahé ženy v domě.

„Nechoď nikam," řekla Maeve.

„Vrátím se," odpověděl Harry. „Ty vzpomínej dál." Pak prošel průsvitnou chodbou domu a jeho zavřenými dveřmi vyšel ven na ulici.

kapitola 56

„Životy jsou listy ze stromu příběhů," řekl Tesle ten muž, který kráčel po hladině moře Podstaty. Tesla vzápětí poznamenala, že ona sama nikdy nevyprávěla pořádný příběh.

„Ale ano," řekl jí ten muž. „Svůj vlastní… svůj vlastní…"

Měl samozřejmě pravdu. Ten příběh vyprávěla vším, každým zamrkáním oka a každým úderem srdce. Patřily k němu všechny její činy a všechna její slova, krutá i laskavá.

Ale teď se stalo něco záhadného: ačkoliv její srdce už dávno netlouklo a neměla už dost síly ani na to, aby zavřela oči, ačkoliv si byla jistá, že už neřekne nic ani laskavého ani krutého, její příběh neskončil.

Byla mrtvá, tím si byla jistá. Ale příběh pokračoval. Zdálo se, že má stále ještě co říct…

Záře, do které se zřítila, byla stále kolem ní, ačkoliv věděla, že ji nevidí svýma očima, protože své vlastní tělo viděla jakoby z dálky. Leželo tváří vzhůru s rozpřaženýma rukama a nohama v poloze, kterou znala až příliš dobře. Před půl hodinou poskládala před Buddenbaumem její obraz: byla to poloha toho těla uprostřed medailonu. Její tělo teď leželo ve stejné pozici a její mysl kolem něj nepřestávala kroužit se zvídavým zájmem. Věděla ale, že tuhle záhadu nemůže nikdy pochopit.

V zemi kousek pod ní byl zdroj těch sil, které přetransformovaly pevnou zem v jakousi tekutinu. Kříž. Když se na něj podívala, její myšlenky se rozběhly po jeho čtyřech ramenech všemi směry. Jedním směrem vedla cesta lidí, cesta nesčetných mužů a žen, kteří přicházeli a odcházeli po téhle křižovatce, a každý z nich s sebou přinášel nějaký strach nebo sen. Naproti ní vedla cesta tvorů, kteří vzdáleně lidi připomínali: uprchlíci z Metakosmu, kteří přišli do Everville jako na poutní místo. Třetí cestou přicházela zvířata, domácí i divoká. Čenichající psi, hledající patníky u cesty, ptáci, přeletující na jih, mouchy, které Dolan kdysi ve svém obchodě tolik proklínal, a dokonce i červi, kteří se tu před rokem

přemnožili. Byly tu všechny, i ty nejnižší druhy zvířat.

A nakonec, ten nejvyšší prvek: božstvo, které sem Tesla sama nalákala.

„Co bude dál?“ chtěla vědět Rare Utu, když mizela v té oslňující záři. Odpověď na tu otázku už ale Teslu nezajímala. Tady byla šťastná. A jestli její mysl konečně pochopí, že zemřela a opravdu zmizí, tak ať. Pokud ovšem její příběh bude pokračovat, smíří se i s tím.

Mezitím se tu bude vznášet a dívat se na ty čtyři zářící cesty a tělo, které kdysi měla tolik ráda a do kterého už se pustila hniloba.

Když Harry zaslechl Buddenbaumův křik, byl už jen dva bloky od křižovatky, kde předpokládal, že uvidí Iad.

„Pomoz mi, D'Amoure!“ zvolal Buddenbaum a klopýtal k němu přes ulici. Zřejmě se svého úmyslu ještě zcela nevzdal. Kolem jeho tváře a rukou se vznášel matný přísvit jako připomínka toho, co právě ztratil. „Nezlobím se,“ řekl a pomalu se k Harrymu blížil. „Byli jste přátelé, takže ses s ní musel spiknout. Neměl jsi na vybranou.“

„Žádné spiknutí neexistovalo, Buddenbaume.“

„Bylo nebylo, přece ji tam dole nenecháš, ne?“ naléhal Buddenbaum úlisně.

„Vždyť je mrtvá,“ řekl Harry.

„To vím.“

„Tak je přece jedno, kde je pohřbená. A teď mě nech jít.“

„Kam chceš jít?“

„Najít Kissoona.“

„Kissoona?“ podivil se Buddenbaum. „A k čemu ti bude?“

„K něčemu jinému než ty.“

„To není pravda!“ ohradil se Buddenbaum. „Dej mi jen pár minut a už se nebudeš chtít vrátit. Nebude už žádná minulost ani budoucnost. Jen…“

„… jediný nesmrtelný den?“ Harry zavrtěl hlavou. „Vzdej to. Svoji šanci už jsi ztratil.“

Otočil se a odešel. Sotva zabočil za roh, spatřil svého nepřítele. Na chviličku se zastavil, aby se pokusil z toho pohledu něco vyvodit, ale nejbližší požár byl odsud o několik ulic dál a v jeho mihotavém světle Harry neviděl téměř nic. S jistotou poznal jen jedno: Iad už nebyli tak zmatení, jako tam na vrcholku hory. Dokonce i z dálky a při tak špatném osvětlení Harry viděl, že nepřítel se zformoval do tvaru velikého hada, jehož tělo sebou neustále poškubávalo.

Harry si vyhrnul rukávy, aby viděl na svá tetování. Kdo ví, k čemu mu budou. Nejspíš k ničemu. Ale teď bude potřebovat každou pomoc.

„Co chceš dělat?“ zeptal se za jeho zády Buddenbaum. „Vyzvat je na pěstní souboj? Nemáš šanci. Ne bez nějaké vyšší moci.“

Harry si jeho poznámek nevšímal. Zhluboka se nadechl a zamířil směrem k Iad.

„Ty si myslíš, že jsi hrdina, co?“ ozval se znovu Buddenbaum. „Tohle je sebevražda. Jestli chceš k něčemu přispět, tak mi pomoz. Hrabej.“

„Hrabej?“

Buddenbaum zvedl ruce. Byl na ně hrozný pohled. V záchvatu bezmezného vzteku si je do krve rozbil o asfalt. Několik prstů měl vykloubených a polámaných. „Sám to nezvládnu. A než se to zahojí, bude pozdě.“

„To se ti nepovede,“ řekl Harry.

„Co ty víš o tom, co se může povést, a co ne?“

„Kdybys měl Umění dostat ty, přišlo by k tobě. Ale to se nestalo.“

„To bylo kvůli Tesle…“

„Možná. A možná jsi ho prostě neměl dostat ty.“

Buddenbaum se zastavil. „Tohle nebudu poslouchat,“ řekl.

„Tak to neposlouchej,“ odpověděl Harry a šel dál.

„Nenechám si ho vzít!“ řekl Buddenbaum a položil Harrymu potlučenou ruku na rameno. „Je pravda, že síly už moc nemám,“ pokračoval. „Ale mám jí dost na to, abych tě zmrzačil nebo zabil.“

„A k čemu by ti to bylo?“

„Zabil bych alespoň jednoho nepřítele,“ odpověděl mu Buddenbaum.

Harry cítil, jak do něj z Buddenbaumovy ruky přešla vlna horečného třasu. To bylo potvrzení té hrozby.

„Dám ti ještě příležitost si to rozmyslet,“ řekl Buddenbaum.

Všechna Harryho tetování začala zuřivě svědit. Žaludek se mu sevřel. Harry věděl, že by měl utéct, ale nohy ho neposlouchaly.

„Co to děláš, Owene?“ zeptal se nějaký hlas.

Tetování už nesvědila, přímo bolela. Harry se pokoušel otočit směrem k tomu neznámému hlasu, ale nemohl. Namáhavě pohnul očima a koutkem oka zahlédl toho chlapce, kterého už předtím viděl na křižovatce. Jeho bledá tvář byla zkrvavená a potlučená.

„Nech ho být, Owene,“ řekl chlapec. „Prosím.“

Buddenbaum vydal nějaký neurčitý zvuk. Byl to snad vzlyk? „Drž se dál, Sethe,“ řekl.

„Co se stalo?“ chtěl vědět chlapec.

„Podvedli mě,“ zachvěl se Buddenbaumovi hlas. „Už jsem ho skoro měl…“

„To tenhle ti to vzal?“

„Ne.“

„No tak? To ho zabiješ jen proto, že tu náhodou byl? Tak krutý nejsi.“

„Teď ale budu," řekl Buddenbaum. „Od teď nebudu mít slitování…"
„Ani lásku."
„Ani lásku!" vykřikl Buddenbaum. „Tak se drž dál, nebo to odneseš taky!"
„To neuděláš," řekl tiše, ale jistě Seth.
Harry cítil, že bolest polevuje. Svaly už ho zase poslouchaly. Nepokusil se ale vytrhnout, aby Buddenbauma znovu nerozdráždil. Jen pomalu otočil hlavu a uviděl, že chlapec vzal Buddenbaumovu ruku jemně do dlaní a přitáhl si ji ke rtům.
„Oba jsme toho už měli dost," řekl tiše a políbil potlučenou dlaň. „Musíme se začít uzdravovat, Owene."
„Na to už je pozdě."
„Dej mi šanci a já ti dokážu, že to není pravda," odpověděl chlapec.
Harry se podíval na Buddenbaumovu tvář. Vztek z ní úplně zmizel. Teď byla bez jakéhokoliv výrazu.
„Měl bys jít," řekl Harrymu Seth.
„Ty tu s ním zůstaneš?"
„Jasně," řekl Seth a objal Buddenbauma kolem ramen. „Budeme tu spolu. Půjdeme někam daleko."
Na další řeči nebyl čas. Harry tam ty dva nechal, ať si poradí sami, a rozběhl se kupředu. Během posledních pár minut se Iad povážlivě přiblížili k největší budově ve městě. Harry hádal, že to je buď soud, nebo radnice. Iad byli sotva sto padesát metrů před ním. Intenzita jejich vlivu na Harryho stále rostla. Harry ucítil v lebce a v očích bodání tisíce jehel a v hlavě mu znovu začal hučet ten podivný zvuk.
Bylo to ale lepší, než poslouchat vytí a nářek lidí zamčených v té obklíčené budově. Harryho udivilo, že se nepokusili uprchnout zadem. Pak ale uviděl Gamaliela, běžícího kolem budovy a držícího něco, co připomínalo lidskou hlavu. Pokud tu byl Gamaliel, byli tu i jeho bratři a na to vytoužené divadlo se pravděpodobně přišli podívat i ostatní členové Zuryho klanu.
Takže, kde je Kissoon? Jeho sen se konečně splnil. Někde se tu musí kochat svým dílem.
Harry vykřikl jeho jméno a rozběhl se dopředu. Volat něčí jméno uprostřed toho zmatku bylo dost zvláštní, ale Kissoon sám přece říkal, že Iad budou mít lidské srdce. A lidé mají jména. Každý člověk má i minulost, dokonce i Kissoon, který ještě nedávno tak zálibně hovořil o tom, že nebude nic: jen oči na té hoře, shlížející na svět plný ryb…
Zdi radnice začaly praskat, když se kolem nich obtočila masa Iad. Čím blíž se Harry dostával, tím lépe chápal význam jejich jména. Uroboros, had požírající svůj vlastní ocas a obtáčející se kolem země. Byl to obraz věčné a znovu se rodící síly, nepochopitelné a neporazitelné.
Tentokrát neměl žádné halucinace. Neviděl otce Hesse v hrobě, ani žádného démona, jen ten kruh zloby, stahující se kolem skořápky, která ho dělila od sténajících obětí. Harry ho viděl stále jasněji. Zdálo se mu, že se Iad před ním schválně předvádějí, protože vědí, že je nikdy nepochopí. Vždyť nemohl rozeznat ani nic povědomého: hlavu, drápy ani oči. Viděl jen tmavé tvary neurčitých barev, tu červenavé, tu modravé, klidné a cílevědomé.
Samozřejmě neviděl ani žádnou tvář, jen další pulsující tvary, jako odraz v zrcadlech, které jako by měly nějaký význam.
Musí najít jejich srdce. To je jediná naděje: musí najít srdce.
Zvuk v jeho hlavě zesílil natolik, až měl pocit, že mu praskne lebka. Přesto se k Iad však blížil stále víc, a čím blíž byl – šedesát, padesát, čtyřicet metrů – tím jasněji slyšel nějaký šepot, který se v tom zvuku téměř úplně ztrácel. Ten šepot byl klidný.
Není se čeho bát… šeptal Harry sám sobě.
Vlastní odvaha ho překvapila.
… není tu nic, co už bys neviděl…
Dodalo mu to sílu.
… jen se do toho ponoř…
Tak moment, napadlo ho, kde jsem tenhle nápad vzal?
… a brzy tu budeme jen my dva…
To nešeptám já. To jsou Iad.
… a nikdo už nás nerozdělí… pokračoval ten šepot, už ale slaběji, jako kdyby po svém odhalení trochu znejistěl… ty sám to víš… ve svém lidském srdci…
A pak šepot umlkl a Harry stál na deset kroků od toho ohromného, pomalu se otáčejícího kola. Křik lidí v budově dokonale přehlušoval zvuk ječící v jeho hlavě. Uviděl, jak k němu zprava kráčí Gamaliel. Věděl, že jakmile ho dostihne, zabije ho. Bez modliteb a bez váhání. Udeří jen jednou.
Měl před sebou už jen pár vteřin života, během nichž musel zavolat Kissoona.
Zhluboka se nadechl, a ačkoliv přes ten zvuk v hlavě neslyšel ani vlastní hlas, vykřikl ze všech sil:
„Hledám tu Claytona O'Connella!"
Nejdřív se nestalo nic. To kolo se nepřestávalo stahovat. A Gamaliel už byl jen metr od něj a natahoval k němu ruce, jako by se nemohl dočkat, až mu rozerve hrdlo. Vtom se ale pohyb Iad začal zpomalovat. Zřejmě se ozval nějaký rozkaz, který sice Harry neslyšel, Gamaliel se však zarazil a pak od Harryho ucouvl.
Jekot v Harryho hlavě také trochu polevil – i když nezmizel docela. Harry stál před ohromnou masou Iad a oddechoval jako vězeň, kterému na chvíli povolili oprátku, aby se ještě naposledy nadechl.
Iad se začali pohybovat a rozvíjet. A v jejich smyčkách se objevil Kissoon.
Vypadal stejně, jako když ho Harry viděl na hoře. Tvář měl klidnou.
„Jak jsi přišel na to, kdo jsem?" zeptal se. Ačkoliv byl od Harryho poměrně daleko, Harry ho slyšel stejně jasně jako předtím ten svůdný šepot Iad.

„Nepřišel jsem na to," řekl Harry. „Řekli mi to."
„Kdo?" zeptal se Kissoon a vystoupil ze smyček Iad na ulici. „Kdo ti to řekl?"
„Tvoje matka."
Kissoonova tvář zůstala klidná. Nehnul ani brvou.
„Jmenuje se Maeve O'Connellová, jestli jsi na ni už zapomněl," řekl Harry, „a oběsili ji na stromě vedle tvého otce a tebe."
„Ty umíš mluvit s mrtvými?" zeptal se Kissoon. „Od kdy?"
„Ona není mrtvá. Řekl bych, že je živá až moc."
„O co se tu snažíš?" opáčil Kissoon. „Myslíš si, že tím někoho zachráníš?"
„Ona se zachránila, Claytone. Větev se zlomila a Maeve se dostala k moři Podstaty."
„To není možné."
„Brána tam přece pořád byla, i když jen pootevřená."
„Jak jí ale mohla projít?"
„Ona přece také leccos uměla, ne? A vůle jí nikdy nescházela. Měl bys vidět, co udělala teď na té křižovatce." Harry se ohlédl přes rameno. „To světlo…," řekl. Nad snovým domem, teď ovšem zakrytým opravdovými domy, se skutečně vznášela viditelná záře. „To je její práce."
Kissoon se na to místo zahleděl a Harry si s uspokojením všiml záblesku pochybností v jeho tváři. Byl to jen okamžik, ale stačilo to.
„Já… už nevím, co s tebou… D'Amoure. Vždycky mě něčím překvapíš."
„To ty mě taky."
„Jestli mi lžeš…"
„A proč bych to dělal?"
„Abys mě zdržel."
„Proč bych to dělal?" zeptal se znovu Harry. „Stejně provedeš, co chceš, dřív nebo později."
„To tedy ano," řekl Kissoon. „Matka nematka." Stále se ještě díval na tu zář. „Co to dělá?" zeptal se.
„Postavila znovu svůj bordel," řekl Harry. „Vzpomínala na minulost."
Kissoon chvíli přemýšlel. „Na minulost? Na tu kašlu," a pak se rozhodným krokem vydal ke křižovatce. Harry ho následoval.
Nemusel se ohlížet, aby věděl, že Iad přestali drtit zdi radnice a také následují Kissoona. Jako kdyby přetékali zlobou a nenávistí, ale chyběla jim vlastní vůle. Ječivý zvuk v Harryho hlavě se ztišil téměř úplně a Harry toho využil, aby promyslel, co by měl dělat dál.
Fakt, že jeho matka žije, zřejmě Kissoona nijak neobměkčil. Zdálo se, že se s ní chce setkat spíš ze zvědavosti než z lásky. Měl své plány, které si vymyslel už jako dítě, a od těch ho nemohla odradit zřejmě ani žena, která ho porodila a která přežila svou vlastní smrt. Harry se utěšoval nadějí, že při setkání s matkou snad Kissoon polevíve své ostražitosti a že na něj bude moci zaútočit. Ale čím? Jaká zbraň by mu dokázala ublížit? A jakou má záruku, že by mu Iad v tom případě nepřišli na pomoc?
„Není to to, co jsi čekal, viď?" řekl mu Kissoon, když se blížili k rohu ulice. „Myslím tím Iad."
Harry se ohlédl na ohromné kolo za jejich zády, valící se ulicemi jako ohromná vlna, hrozící smést, cokoliv by se jí odvážilo postavit do cesty.
Zdálo se, že samotný vzduch v jeho okolí se přeměňuje ve tmu.
„Já nevím, co jsem čekal," přiznal Harry.
„No, o Ďáblovi existuje přece spousta představ," řekl Kissoon. „Já si ale nemyslím, že si ho lidé představovali takhle. Samozřejmě se časem změní. Tohle je jediná věc, která nikdy nebude stejná."
Harry si vzpomněl na Norminu předpověď o světě. Týkalo se to snad i Iad? Říkala, že svět se mění, ale nikdy nemůže zaniknout.
„A samozřejmě, tohle je jen malá část toho, co čeká na druhé straně."
„To jsem rád, že to neuvidím," řekl Harry.
„Takže se vzdáváš? To je moudré. Už se v ničem nevyznáš, viď, a máš strach. Vzdát se je lepší. Běž se dívat na televizi, dokud ještě můžeš."
„To náš svět tolik nenávidíš?"
„Ze stromu mě utrhli vlci, D'Amoure. Probral jsem se ve tmě s provazem na krku a smečka kolem se rvala o právo načít kořist. A když jsem je pobil – když jsem stál mezi jejich mrtvolami zamazaný jejich krví – pomyslel jsem si: tohle nebyli moji nepřátelé. Tohle nebyli ti, kteří mě nahého vytáhli z postele a pověsili. V jejich krvi se taky jednou vykoupu. To je jednou zabiju. Otázka ale zněla: jak? Jak by mohl napůl bláznivý kluk, syn bordelmamá a opilce, pobít celé Sapas Humana?" Odmlčel se. Otočil se k D'Amourovi a usmál se. „Teď už to víš."
„Vím."
„Ještě se tě na něco zeptám, D'Amoure."
„Ano?"
„Tesla Bombecková."
„Co je s ní?"
„Kde je?"
„Mrtvá."
Kissoon chvíli studoval Harryho tvář, jako kdyby hledal nějakou známku lži. Žádnou ale nenašel, a tak řekl:
„Byla to pozoruhodná žena, víš? Občas si na ni a na Smyčku vzpomenu skoro s radostí." Usmál se své bláhovosti.

„Samozřejmě, byla to muší váha. Ale měla něco do sebe.“ Odmlčel se a zadíval se přes Harryho na Iad. „Víš, proč si požírají vlastní ocas?“ zeptal se ho.

„Ne.“

„Aby tak dokázali svou dokonalost,“ odpověděl Kissoon, otočil se k Harrymu zády a znovu zamířil k rohu ulice. Když kolem něj zabočili, uviděli konečně před sebou dům, který na ní Maeve postavila. Vypadal téměř jako skutečný, jako světelný obraz, na kterém se každou chvíli objevovalo něco nového. Tu se objevilo okno, pár schodů, soška, vzpomínka za vzpomínkou. Kissoon beze slova mířil k domu, teď ale trochu zvolnil krok.

„Kde je moje matka?“ zeptal se.

„Nejspíš někde uvnitř,“ odpověděl Harry.

„Běž pro ni. Já tam nechci jít.“

„Je to jen iluze,“ řekl Harry.

„Já vím,“ odpověděl Kissoon. Snad se mu nezachvěl trochu hlas? Znovu řekl: „Běž a přiveď mi ji.“

„Dobře,“ odpověděl Harry a prošel kolem Kissoona ke schodům.

Dveře jako by se před ním samy otevřely a Harry se rázem ocitl v erotickém ráji. Na zdech pokrytých brokátem visely různé obrazy s klasickými náměty: Paridův soud, Léda s labutí, Únos Sabinek. A všude kolem něj byly ženy. Vypadaly mnohem skutečnější, než když je viděl naposledy. Měly na sobě halenky a kalhotky a vesele spolu žertovaly na chodbách. V koupelnách se myly další ženy s rozpuštěnými vlasy a jiné ležely na postelích v ložnicích a předváděly se před neviditelnými zákazníky.

Harry pomalu procházel chodbou a ohlížel se po Maeve. Navzdory všemu, co mu diktoval zdravý rozum, jeho odvaha rostla. Život v tomhle domě byl určitě těžký. Vyskytovaly se tu zaručeně jak nemoci, tak krutost a nemanželské děti. Ty ženy musely nepochybně snášet pohrdání právě těch mužů, kteří za nimi chodili, a mnoho žen určitě toužilo utéci pryč. Ale to teď vidět nebylo. V tomhle domě si Maeve připomněla jen radost, a ačkoliv Harry věděl, že není skutečný, stejně do sebe radostně vstřebával všudypřítomný pocit štěstí.

„Harry?“

V kuchyni, uprostřed skupinky štěbetajících žen, stál Raul. „Kde jsi byl?“

„Šel jsem najít Maevino dítě. Kde je?“

„Vzadu,“ řekl Raul. „Řekl jsi dítě?“

„Kissoona, Raule,“ řekl Harry po cestě do zadních místností. „On je Clayton O‘Connell.“ Raul šel za ním. Náhle zapomněl na všechny ženy.

„A on to ví?“ zeptal se ho.

„Jasně, že to ví! Proč by to neměl vědět?“

„Já nevím. Snad… je těžké si představit, že to bylo Maevino dítě, které povraždilo celé společenství Shoal a vytvořilo Smyčku…“

„Každý má svoji minulost,“ řekl Harry. „A své důvody pro všechno, co dělá.“

„Kde je teď?“

„Před domem,“ řekl Harry. „Má tam Iad.“ Prošel zadními dveřmi do zahrady za domem. Maeve ji vytvořila ze vzpomínky na nějaké dávné jaro. Třešňové stromy byly hustě obalené květy a vzduch voněl svěžím jarním větrem. Maeve tu byla ještě s jednou ženou, která seděla na trávě a pozorovala hvězdy.

„Jmenuje se Christina,“ řekla jim Maeve, když se přiblížili. „Ona se zajímá o hvězdy.“

„Našel jsem Claytona,“ řekl Harry.

„Cože?“

„Clayton je tady.“

„To není možné,“ řekla. „Není. Můj syn je mrtvý.“

„Možná by to pro nás všechny bylo lepší,“ souhlasil s ní Harry. „To on sem přivedl Iad, Maeve. Jako pomstu za to, co se vám tenkrát stalo.“

„A… já mu to mám teď rozmluvit?“

„Když to svedeš.“

Maeve odvrátila pohled. Nejdřív se podívala na tu ženu a pak ke hvězdám. „Tak dobře se mi tu sedělo. Jako kdybych nikdy neodešla…“

„Chce, abys šla ven.“

Maeve se podívala na Raula, stojícího u dveří. „Je tady můj Coker?“ Raul přikývl. „Takže už to taky ví?“ Raul znovu kývl hlavou. „A co si myslí?“

Raul naklonil hlavu a zaposlouchal se. „Říká, abys byla opatrná, že ten kluk byl vždycky zlý.“

„Ne vždycky,“ řekla rychle Maeve a zamířila ke dveřím. „Když jsem ho nosila, nebyl zlý. To my jsme ho to naučili, Cokere. Bůh ví jak, ale má to od nás.“

Vkročila do domu. Tvář měla nehybnou jako kámen. Odmítla Harryho nataženou ruku a sama prošla kuchyní a chodbou ke dveřím.

Ty byly stále ještě dokořán. Na jejich prahu stál Kissoon a podle výrazu jeho tváře bylo zřejmé, že svou matku už nějakou dobu pozoroval skrze průsvitné stěny domu. Jeho poloopičí obličej se stáhl do hořké grimasy.

„Ty vypadáš,“ řekl, když se Maeve přiblížila ke dveřím.

„Claytone?“ zeptala se Maeve a vyšla mu vstříc.

„Vypadáš hrozně,“ řekl znovu Kissoon, kterému slabost jeho matky zřejmě dodávala kuráž. „Měla bys být mrtvá, mami,“ řekl.

„To ty taky.“

„Ale," zavrkal úlisně Kissoon, „já přece jsem, mami. Žije ve mně už jen nenávist." Zvedl ruku. V ní držel hůl, kterou už Harry viděl dvakrát.

Harry varovně vykřikl a vrhl se k Maeve, aby ji odtáhl pryč, ale Kissoon byl příliš rychlý. Uhodil ji do hlavy a jeho matka se zhroutila na zem. Z hlavy se jí proudem valila krev.

Tesla ve svém zářícím podzemním hrobě vnímala tu vraždu jako druhou smrt. Její duch se otřásl odporem, a když pohlédla nahoru, uviděla, jak se nad ní rozpíjí červená skvrna, a uslyšela sténání ženského hlasu…

Harry chytil Kissoona za paži a pokusil se ho odtáhnout od jeho matky, ale Kissoon byl příliš silný. Mávnutím ruky Harryho odrazil, až po zádech odlétl do kuchyně, kde se rozplácl pod stolem. Vstal a přitom viděl, jak se na Kissoona vrhl Raul, ale jeho útok byl tak slabý, že se ho Kissoon ani neobtěžoval setřást. Klekl si vedle své matky a zvedl hůl, aby tu vraždu dokonal. Udeřil jednou, dvakrát, třikrát. Dům se otřásl při každé ráně silněji, protože umírala mysl, která ho stvořila.

Než se Harry dostal ke Kissoonovi znovu, byl konec. Kissoon se postavil. Na tváři i oblečení měl krvavé skvrny a z očí mu tekly slzy. Utřel si hřbetem ruky nos a řekl Harrymu:

„Díky. Tohle jsem si vždycky přál."

Tesla nechtěla nic slyšet. Nechtěla se hýbat. Nechtěla nic, jen vznášet se takhle až do konce světa.

Ale pak zaslechla jasně ta krutá a hlasitě pronesená slova a nemohla zabránit tomu, aby se jí nezmocnil hněv. Její hněv se přenesl i do země kolem ní a ta se začala pohybovat a vytlačovat jejího ducha zpátky směrem k jejímu mrtvému tělu. Čím blíž mu byla, tím rychleji se země pohybovala. Tesla si uvědomila, že ta síla okolo ní chce, aby se vrátila zpět do svého těla.

Proč ale? To pochopila okamžitě, když byla opět ve svém těle. Ta síla ji chtěla oživit. Chtěla znovu rozběhnout její srdce a plíce, aby se to tělo mohlo stát středem všech sil, které tu v podzemí byly, to aby mysl mohla rozluštit tajemství těla, ve kterém se smísily prvky zvířat a božstev.

Stručně řečeno, ta síla jí chtěla dát Umění.

Odmítnout nebylo možné. Tesla to pochopila v okamžiku, kdy do ní ten dar vstoupil. Pochopila, že ji to změní tak, jak by si to nikdy nedokázala představit. Proti těm změnám se přechod ze života do smrti zdál jen banalitou.

Možná tu byla chvilička, mezi prvním a druhým úderem srdce, kdy by mohla ten dar odmítnout a vylétnout ze svého těla ven. Mohla by to tělo nechat zemřít. Ale než si tu možnost volby uvědomila, bylo pozdě. Už si vybrala.

A ovládlo ji Umění.

„Co je to?" zeptal se Kissoon, když se země pod tělem jeho matky začala zvedat, roztrhla se a vyšlehly z ní paprsky oslnivého světla.

Harry nevěděl. Mohl se jen dívat, jak se tělo té stařeny chvěje v té chladné záři jako v ohni. Ten oheň ale nejen stravoval, ale také tvořil, protože když se tělo Maeve O'Connellové rozpadlo v popel a prach, ze země se v tom světle vztyčila druhá postava.

„Teslo?"

Vypadala jako ohnivý obraz, ale byla to ona. Bože, byla to ona!

Harry si všiml, že jekot Iad v jeho hlavě se ztišil v nářek vyděšeného zvířete. Kissoon začal ustupovat ke dveřím, stejně zděšený jako jeho spojenci, ale ještě než se dostal ven, oslovila ho Tesla jménem. Její hlas zněl pořád stejně.

„Tohle je neodpustitelné," řekla hlasitě. Oheň začal pomalu tmavnout a její tělo se stávalo skutečnějším. „Tady, právě tady, kde jsme se oba narodili."

„Oba?" opáčil Kissoon.

„Já jsem se zrodila teď a tady," řekla Tesla. „A můžeš se cítit poctěn, že jsi to viděl."

Vyděšený nářek Iad mezitím trochu zesílil, a když se Harry zahleděl za Kissoona, viděl, že to veliké kolo se začíná rozpadat na kusy.

„To děláš ty?" zeptal se Tesly.

„Možná," odpověděla mu a zadívala se na své, stále skutečnější tělo. Zjevně se zajímala hlavně o své ruce. Harry téměř okamžitě pochopil proč. Vzpomněla si na Jaffa, který také měl Umění. Jeho ruce nejdřív zářily a pak si je zmrzačil.

„Takže Buddenbaum měl pravdu," řekl Harry.

„V čem?"

„O tobě a o Umění."

„Takhle jsem to nechtěla," řekla udiveně a zároveň znepokojeně Tesla. „Kdyby neprolil krev…"

Vzhlédla od svých dlaní na Kissoona, který už ustoupil až tam, kde dřív bývaly hlavní dveře. Obraz domu už byl sotva viditelný. Iad se křečovitě svíjeli a stahovali se do stínů. Brzy z nich zbyly jen obláčky temnoty, zastiňující hvězdy. A pak byli pryč.

„To je začátek konce," řekl Kissoon.

„Já vím," poznamenala Tesla s úsměvem.

„Měla by ses bát," řekl jí Kissoon.

„A proč? Protože jsi schopný zabít vlastní matku?" Tesla zavrtěla hlavou. „Na světě je spousta takové havěti, jako jsi ty," řekla tiše. „A jestli konec světa znamená, že už žádná další nepřibude, tak to přece není taková hrůza, ne?"

Kissoon na ni chvíli civěl, jako by nemohl přijít na žádnou kloudnou odpověď. Pak řekl:

„Však uvidíme…"

Otočil se a zmizel ve tmě, kam předtím uprchli Iad.

Pak bylo znovu ticho, ještě delší než předtím. Zdi domu se ztrácely stále rychleji. Harrymu se podlomily nohy a se slzami úlevy v očích padl na zem. Ječení Iad v jeho hlavě utichlo docela. Tesla přešla o pár kroků dál. Místo, kde se objevila, teď vypadalo stejně jako zbytek ulice. Zahleděla se k požárům. V dálce kvílely sirény. Záchranáři se svými hadicemi, světly a vysvětleními.

„Jaké to je?“ zeptal se jí Harry.

„Já… snažím se cítit, jako by se nic nestalo,“ zašeptala Tesla. „Když na to půjdu pomalu… hodně pomalu… tak se možná nezblázním.“

„Takže to není, jak se říká…?“

„Nevidím minulost. Na to se ptáš, ne?“

„A co budoucnost?“

„Tady ji nevidím.“ Zhluboka se nadechla. „Ten příběh ještě neskončil. Proto ji nevidím.“ Ze zahrady se ozval smích. „Tvůj přítel má radost,“ poznamenala.

„To je Raul.“

„Raul?“ Tesla se usmála. „To je opravdu Raul? Bože, myslela jsem, že jsem ho ztratila nadobro…“ Odmlčela se, když uviděla Raula pod kvetoucími stromy. „Podívej se,“ řekla.

„Na co?“

„Samozřejmě,“ řekla Tesla. „Dívám se jinýma očima.“ Chvíli mlčela. „Možná…?“ pronesla po chvíli, zvedla ruku a natáhla k Harrymu prostředník a ukazovák. „Chtěl bys něco zkusit?“

Harry se postavil. „Jasně.“

„Tak pojď sem.“

Přešel váhavě blíž. „Nevím, jestli to půjde, nebo ne,“ varovala ho. „Ale třeba budeme mít štěstí.“

Přitiskla prsty na jeho krční tepnu. „Cítíš něco?“ zeptala se.

„Jsi studená.“

„A to je všechno? Dobře. Zkusíme to… tak.“ Tentokrát se dotkla jeho čela. „Ještě jsem studená?“ zeptala se. Harry neodpověděl. Překvapeně zamrkal. „Mám toho nechat?“

„Ne,“ řekl jí. „Ne… jen je to… divné…“

„A teď se podívej na Raula,“ řekla.

Harry se podíval pod stromy a radostně vykřikl.

„Takže je vidíš?“

„Ano,“ usmál se Harry. „Vidím je.“

Raul nebyl v blednoucí zahradě sám. Vedle něj stála Maeve, oblečená do dlouhého bílého roucha. Nebyla to už stařena, ale hezká žena v nejlepším věku, kolem čtyřiceti let. Držela v náručí muže, který se tváří trochu podobal lvu. I on měl na sobě dlouhé roucho a prohlížel si svou ženu tak láskyplně, jako kdyby ji neviděl věky.

A byl tam s nimi ještě někdo čtvrtý. Erwin Toothaker, uhodl Harry. Na sobě měl obnošené sako a široké kalhoty. Stál opodál a díval se na oba milence.

„Půjdeme k nim?“ zeptala se Tesla. „Máme ještě pár minut, než sem dorazí první čumilové.“

„Co se stane pak?“

„Pak už tady nebudeme,“ řekla Tesla. „Měli bychom si dát své životy konečně do pořádku, Harry, i když jsou někteří z nás vlastně mrtví. Je čas připravit se na to, co má přijít.“

„A ty víš, co to bude?“

„Vím, co to nebude,“ řekla Tesla a vedla ho do zahrady.

„Co?“ zeptal se jí. Na ramena se jim snášely okvětní lístky třešňových květů.

„Nebude to tak, jak jsme si to představovali.“

část 7 – Listy ze stromu příběhů

kapitola 57

Evervillský víkend plný zmatku a podivných úkazů samozřejmě nemohl uniknout všeobecné pozornosti. Během dní následujících po festivalové sobotě a neděli se město dostalo do povědomí lidí na pořadí, vyhražené pouze pro místa, kde se odehrála masová vražda či kde bylo možné setkat se s kandidáty na prezidenta. Všichni byli přesvědčení, že se tam stalo něco jiného. Ale nikdo nevěděl přesně co, dokonce ani ti, kteří to viděli na vlastní oči. Vlastně ti lidé, kteří by měli být nejvěrohodnějšími svědky – očití svědci událostí na té křižovatce v sobotu odpoledne a ti, kteří byli zamčení v budově radnice – byli nejzmatenější. Nejen, že si navzájem odporovaly jejich výpovědi, ale i tvrzení jednotlivých lidí se hodinu od hodiny měnila v závislosti na momentálních vzpomínkách. Své vzpomínky na zemětřesení, požáry a padající kameny doplňovali stále podrobnějšími detaily, až nakonec z celého příběhu zbyla jen smyšlenka.

Sotvaže ten příběh vyšel v tisku – samozřejmě ho všude přirovnávali k hromadné vraždě, spáchané ve městě Jonestown a Waco – nahrnuli se do města různí vědci i nevědci – fyzikové, ufologové a sektáři – a i oni se svými

dohady přičinili o to, aby se pod jejich nánosem skutečný příběh ze světa ztratil docela. Účast v televizních pořadech se proto koncem týdne změnila v cynické poznámky. Časopis Time se dokonce vyjádřil, že celá ta událost měla být jen atrakcí pro upoutání pozornosti turistů, která se ovšem vymkla kontrole pořadatelů. Článek doprovázela fotografie Dorothy Bullardové, kterou redaktor zřejmě přesvědčil, aby se nechala zvěčnit v noční košili přede dveřmi domu. Vypadala tam jako ztracená duše potrestaná domácím vězením. Článek se jmenoval Začíná Amerika bláznit?

Nedalo se popřít, že během toho víkendu zahynulo několik lidí dost strašlivou smrtí. Celkový počet obětí byl dvacet sedm, včetně toho vedoucího ze Sturgis Motel a tří těl objevených na cestě za městem, z nichž dvě byla spálená k nepoznání a třetí bylo identifikováno jako tělo bývalého novináře Nathana Grilla. K objasnění příčiny smrti byly samozřejmě provedeny pitvy všech těl a policie spolu s FBI neúnavně pátrala. Lidé samozřejmě měli opět svoji verzi příběhu, která se časem dostala i do místních plátků. Ovšem fakt, že u motelu byly nalezeny dvě napodobeniny lidské kůže, vyrobené z nějakého neznámého materiálu, se dostal dokonce na stránky časopisu Enquirer. Pověstem, že na vrcholku hory Harmon's Heights byly nalezeny tři kříže i s ukřižovanými těly a tělem, které se nepodobalo lidskému ani trochu, se ovšem taková pozornost nevěnovala.

Druhý týden po těch událostech, kdy už začali zapomínat i očití svědkové, se evervillská veřejnost znovu rozbouřila, protože zemřel jeden z jejích nejoblíbenějších občanů: Bosley Cowhick.

Našli ho v kuchyni v jeho restauraci v šest patnáct ve středu ráno, týden a tři dny po Festivalovém víkendu. Tam se zastřelil a vedle pokladny nechal dopis, jehož obsah se samozřejmě následujícího dne dostal i na stránky novin, navzdory úporné snaze Jeda Gilhollyho, usilujícího o maximální utajení celé věci.

Dopis nebyl adresován nikomu. Tvořilo ho vlastně jen pár rozkolísaných řádek, narychlo načmáraných na zadní stranu jídelního lístku.

Doufám, že mi Pán odpustí to, co dělám, stálo v dopise, ale já už nemůžu žít dál. Vím, že lidé říkají, že jsem blázen, ale já jsem viděl, co jsem viděl, a možná jsem nejednal správně, ale jednal jsem v zájmu toho dítěte. Seth Lundy ví, že to tak bylo. On to viděl také a ví, že jsem neměl na vybranou, ale stejně si myslím, že mi je Bůh seslal jako zkoušku a já jsem neměl dost síly k tomu, abych vykonal Jeho vůli, i když jsem se snažil. Už nechci žít a nechci na to dál myslet. Věřím, že Pán mě pochopí a bude se mnou, protože On mě stvořil, a proto ví, že jsem se vždycky snažil konat Jeho vůli. Jenže někdy to prostě nejde. Omlouvám se všem, kterým jsem kdy ublížil. Sbohem.

Zmínka o Sethu Lundym samozřejmě odstartovala další vyšetřování, protože Lundy byl na seznamu pohřešovaných. Bill Waits přiznal, že byl svědkem toho, jak dva jeho přátelé z městské kapely Lundyho bijí, ale jeho svědectví se nepotvrdilo. Jeden z obou údajných útočníků, Larry Glodoski, zemřel za velice podezřelých okolností a druhý, Ray Alstead, byl právě ve vazbě v Salemu jako podezřelý ze zavraždění Glodoskiho. Neustále musel být udržován v klidu pomocí vysokých dávek sedativ, to aby se omezily jeho záchvaty zuřivosti, které zřejmě způsoboval strach, že ten mrtvý ho přijde hledat, neboť Alstead prý viděl víc, než měl. Nikdy sice neřekl, co přesně viděl, ale jeho utkvělá myšlenka na pomstu mrtvých v policejních psychiatrech utvrdila přesvědčení, že Alstead byl zřejmě zodpovědný za vraždu několika lidí. Jejich hypotéza zněla, že Alstead podle všeho o jedné víkendové noci vyrazil do ulic vraždit, a teď se bojí, že se mu jeho oběti pokusí pomstít. Waits takovou možnost rozhodně popřel – přece byl s Alsteadem celou dobu – ale pravdou také bylo, že měl v sobě v té době tolik alkoholu, že se jeho svědectví nepřikládala příliš velká váha.

Smrtí Bosleyho Cowhicka přišli vyšetřovatelé o velice užitečného svědka, a to je stavělo před další sérii záhad. Co se stalo se Sethem Lundym? Kdo bylo to záhadné dítě, které bohabojný Bosley někomu předal, a cítil proto vinu? A pokud to dítě vůbec existovalo, komu je Bosley předal?

Nebyla naděje, že by se odpovědi na tyto otázky podařilo zjistit v brzké době. Bosley Cowhick byl pohřben na Potter Cemetery vedle své matky, otce a babičky. Ray Alstead zůstal v cele v Salemu i přes snahy jeho právníka o jeho propuštění pro nedostatek důkazů. A protože nikdo nehlásil zmizení dítěte, nepodařilo se identifikovat ani to záhadné dítě z Bosleyho dopisu. Co se týče zmizení Setha Lundyho, to se stalo jednou z posledních evervillských záhad s velkým Z, která se dostala k uším širší veřejnosti. Zdálo se, že nějak souvisí s jakýmsi Owenem Buddenbaumem. Na rozdíl od toho dítěte, o Buddenbaumově existenci nepochyboval nikdo. Lidé ho viděli padat z okna, pak ho ošetřovali lékaři v silvertonské nemocnici, účastnil se událostí festivalové soboty, které vyústily v takový zmatek, a v noci byl zřejmě ještě ve městě, protože byl viděn několika lidmi. Opravdu, zdálo se, že se objevoval porůznu při všech událostech tohoto víkendu, takže někdo dokonce navrhl hypotézu, že on byl jejich hlavní příčinou a řídil to, co bylo všeobecně považováno buď za paranormální jev, nebo případ masové hysterie. Většina lidí věřila, že pokud by bylo možné ho najít a přinutit k výpovědi, byl by schopen vysvětlit většinu těch nezodpovězených otázek, pokud ne všechny.

Policie na základě popisu sestavila obstojný přibližný portrét, který byl otištěn v několika novinách, jako například v Oregonian a Everville Register. Okamžitě se objevily různé zprávy. Přede dvěma lety ho kdosi viděl v Louisianě, minulý týden se vyskytl v Miami, někdo ho zahlédl v davu lidí v Disneylandu. Takových zpráv se vyrojily celé desítky, lidé ho prý viděli před více než deseti lety, ale nikdo o něm nevěděl nic bližšího. Docela určitě prý s nikým nezaváděl řeč na zázraky, Mars nebo nějaká náboženská tajemství. Přicházel prý a odcházel a každý, s kým se setkal, měl nejasný pocit, že ten muž jako by nepatřil do současného světa.

Ačkoliv takových zpráv bylo dost, nebyly dost záhadné na to, aby si udržely zájem veřejnosti. Když byli pohřbeni všichni mrtví a fotografové zvěčnili každý centimetr vrcholku hory nad městem – který už ovšem předtím důkladně prohledali vyšetřovatelé, takže tam k fotografování kromě výhledu už nezbylo nic – když se uklidnilo vzrušení ze sebevraždy Bosleyho Cowhicka a zprávy o Buddenbaumovi se začaly jednotvárně opakovat, celý příběh města

Everville byl pozvolna zapomenut.

Na konci září už o něj nikdo nejevil hlubší zájem a o měsíc později už patřil ke strašidelným povídačkám vhodným leda pro strašení dětí o Halloweenu, nebo byl zapomenut úplně.

Já jsem se zrodila teď a tady, řekla Tesla Kissoonovi, když se vynořila ve skomírajícím světle domu Maeve O'Connellové, a mluvila pravdu. Sama země, kterou původně považovala za svůj hrob, byla vlastně matčino lůno a Tesla se z něj zrodila znovu a změněná. Nebylo tedy divu, že první následující dny jí připomínaly dětská léta, ještě podivnější než její opravdové dětství.

Jak vyprávěla D'Amourovi, neměla žádný pocit osvícení. Dar, který nechtěně obdržela, nebo – a to bylo také možné – o který nevědomky usilovala, jí neposkytl žádné odpovědi na věčné otázky lidstva. A pokud ano, pak se Tesla ještě necítila na to, aby to přiznala. Dokonce i ten malý zázrak, který udělala, aby mohl Harry vidět duchy mrtvých, se teď zdál ničím. Tesla si umínila, že už nesmí upadnout do pokušení vyzkoušet to znovu, dokud si nebude jistá tím, co dělá, a bylo jí jasné, že to bude trvat ještě hodně dlouho. O mnoha věcech přestala přemýšlet úplně, jako kdyby se instinktivně snažila vyhýbat pohledu do nekonečných horizontů, ležících teď před očima její mysli, aby se z toho velkého prostoru nezbláznila.

Vrátila se zpátky do svého starého bytu ve West Hollywood okamžitě, jakmile odjela z Everville. Nezvolila si to místo, protože se tu cítila šťastná, ale proto, že potřebovala mít kolem sebe něco známého. Tváře jejích sousedů se změnily, ale jejich příběhy nikoliv. Každou sobotní noc si ten transsexuál o patro níž přehrával do čtyř hodin do rána milostné písně a mladý pár odnaproti se hádal s železnou pravidelností dvakrát do týdne. Jejich hádky pokaždé končily velice jasně proslovovanými hodnoceními toho druhého. Každý den něčí kočka znečistila schody v domě. Ten dům nebyl sice ani zdaleka ideální, ale byl to domov a v tom malém a levně zařízeném bytě s popraskanými zdmi mohla Tesla alespoň načas předstírat, že je normální žena s normálním životem. Ne sice takovým, jaký by za normální považovali ostatní lidé, ale také nepříliš výjimečným. Tady se utěšovala svými nadějemi, místo aby je realizovala, a hojila si svou zraněnou hrdost, když ji v práci za něco pokárali. Tady se léčila z nešťastných lásek, když přistihla Clause při nevěře, když Jeny navždy odjel do Miami. Někdy to bylo těžké. Ale vzpomínky jí pomáhaly připomínat, kdo je. To teď bylo důležitější než drobné radosti a milosrdné lži.

V tomto bytě také zahynula Mary Murallesová ve smyčkách Kissoonových Lixů a spolu s ubohým nevinným Lucienem tu mluvili o lidech jako o nádobách nekonečna. Tuhle jeho větu Tesla nezapomněla nikdy. Mohla by ji dokonce považovat za nějaké proroctví, kdyby sama nevěřila tomu, co řekla D'Amourovi: že budoucnost je vždycky neznámá, a proto se nedá předpovídat. Ať už to tedy bylo proroctví, či ne, ona sama se opravdu stala jakousi nádobou pro to, co se dalo pokládat za neomezenou moc. Teď, když ji získala, se ale spíš snažila, aby ji ta moc nezničila. Buď se Umění naučí používat pořádně, nebo ho nevyužije nikdy, rozhodla se.

Během tohoto období jí občas zavolal z New Yorku Harry, aby se poptal, jak se jí daří. Velmi dobře chápal její nejistotu, a proto se jejich rozhovory naprostou většinou omezovaly na banální poznámky. O politice spolu sice mluvili také, ale Harry se snažil nezabředat do toho tématu příliš hluboko. To nechával na ní. Tesla to ale udělala jen zřídka. Většinou spolu probírali naprosto obyčejné věci a oba byli spokojeni. Po nějakém čase se Tesla trochu sebrala a odvážila se dokonce opatrně zavést řeč na to, co se stalo v Everville, a následky těch událostí. Slyšel například Harry něco o Iad? Nebo o Kissoonovi? Harry odpověděl, že ne. A co Tommy-Ray a malá Amy? Také nic.

„Myslím, že se všichni snaží nebýt příliš nápadní," řekl Harry. „Olizují si staré rány a čekají, že se nepřítel pohne první."

„Neříkáš to, jako by ses bál," řekla Tesla.

„A víš co? Maeve měla nejspíš pravdu. Řekla mi: když nevíš, co tě čeká, jak se toho můžeš bát? Myslím, že to tak je."

„Ale hodně lidí, kteří měli důvod se bát, je pryč."

„Já vím. Nesnažím se tvrdit, že na světě je jenom radost. Tak to není a já to vím. Ale příliš dlouho jsem hledal Nepřítele…"

„Až jsi ho uviděl."

„Uviděl."

„A stejně to říkáš, jako kdyby ses tomu smál."

„Taky že ano. Bože, já nevím proč, ale směju se tomu. Víš, Grillo mi vytýkal, že to všechno beru příliš jednoduše, a dokonce jsme se kvůli tomu trochu pohádali, ale já doufám, že mě teď slyší, protože měl pravdu. Tes. Měl pravdu."

Tady jejich konverzace víceméně skončila, protože Harryho zmínka o Grillovi v ní probudila vzpomínky na něj, které nemohla zastavit. Až doposud se bála pomyšlení na něho, protože nechtěla riskovat ztrátu své těžce znovunabyté rovnováhy. Ale teď ji vzpomínky zavalily nečekaně jako lavina, se kterou se nedá bojovat, jen se nechat nést. A tak se jim podvolila. Nakonec to nebylo tak hrozné. Vlastně to bylo spíš uklidňující. Během těch osmi let jejich známosti se Grillo radikálně změnil: ztratil svůj idealismus a místo něj nastoupila odhodlanost. Ale pod jeho kousavou ironií se stále skrýval ten okouzlující muž s duší dítěte. Nikdy nebyli milenci a Tesla toho jednou dokonce zalitovala. Ale na druhé straně žádný muž v jejím životě nevydržel tak dlouho jako Grillo. Dokonce i během jejího cestování, kdy spolu nemluvili celé měsíce, se jejich rozhovor nesl lehce, jako kdyby se viděli jen před pár minutami.

Tesla si připomněla všechny ty dálkové telefonáty z restaurací a benzinových stanic a pak si vzpomněla na práci, které se Grillo během těch pěti let po událostech v Palomo Grove věnoval: vzpomněla si na Atol. Mnohokrát jí ho popisoval jako práci, pro kterou byl určitě zrozen, ačkoliv vyžadovala spoustu sil a trpělivosti, kterou jí kdy mohl dát. Pokud Tesla věděla, věřil tomu až do konce života.

Teď ji napadlo: funguje ještě vůbec? Shromažďuje pořád neuvěřitelné příběhy ze všech Amerik? A čím déle o tom přemýšlela, tím víc ho toužila vidět. Vzpomněla si, že jí Grillo kdysi dal pár čísel, na která má volat, kdyby se někdy

chtěla napojit na jeho systém a nechat mu zprávu, ale ta čísla dávno ztratila. Jediným způsobem, jak zjistit, jestli Atol stále ještě funguje, bylo jít do Omahy a přesvědčit se na vlastní oči.

Letadlo jako dopravní prostředek okamžitě zavrhla. Nehodlala svěřit svůj život nějakému neznámému pilotovi v uniformě. Bude muset jet na motorce, jako kdysi.

Nechala si zkontrolovat stav svého motocyklu a šestého října se vydala na cestu do města, kde před mnoha lety v místnosti s nedoručenou poštou seděl Randolph Jaffe a shromažďoval klíče k záhadě, kterou teď Tesla nesla ve svém těle.

kapitola 58

I přes svá předsevzetí se Phoebe nepodařilo ve snu přivolat Joea. Místo toho se jí zdálo o Mortonovi. Proč se jí muselo zdát právě o něm? Byl to hrozný sen. Phoebe v něm stála na pobřeží, které král Texas právě celé zdevastoval, a pozorovala ty ptáky, kteří ji hned první den v tomto světě málem zabili. A uprostřed jejich hejna stál její manžel, oblečený jen do vesty a nejlepších nedělních ponožek.

Phoebe si instinktivně zakryla ňadra, odhodlaná nenechat ho, aby se jich ještě někdy dotkl. Jenže Morton měl zřejmě jiné úmysly. Za zády schovával špinavý pytel. Ukázal jí ho a řekl:

„Půjdeme tam dolů společně, Phoebe. Ty víš, že to tak má být."

„Kam dolů?" zeptala se ho.

Morton ukázal k vodě. „Tam," řekl a začal se k ní pomalu blížit. Přitom sáhl do pytle a vytáhl z něj kámen. Pytel byl plný kamenů sesbíraných na pobřeží. Začal je jeden po druhém cpát Phoebe do krku. Podle podivné logiky svého snu teď Phoebe nemohla odtrhnout ruce od prsou, takže se nemohla bránit. Nemohla dělat nic než polykat kameny jeden po druhém. Šlo to hladce, ačkoliv některé byly veliké jako pěst. Spolykala jich už deset, dvacet, třicet. Cítila, jak těžkne, váha kamenů ji postupně strhla na kolena. Moře se mezitím začalo zvedat a blížit se k ní. Chtělo ji utopit.

Začala se zoufale zmítat a prosit Mortona, aby toho nechal. „Nechtěla jsem ti nijak ublížit," říkala mu.

„Bylo ti to jedno," opáčil on.

„To není pravda," protestovala Phoebe. „Alespoň ze začátku ne. To jsem tě měla ráda. Myslela jsem, že spolu budeme šťastní."

„Tak to ses pletla," zavrčel Morton a sáhl do pytle znovu. Phoebe tušila, že tentokrát s úmyslem vytáhnout ten největší kámen, který ji svalí úplně na zem, kde ji pak zatopí stoupající voda.

„Sbohem, Feebs," řekl jí.

„Zatraceně," vykřikla Phoebe. „Proč nikdy toho druhého nevyslechneš?"

„Protože nechci," řekl jí.

„Jsi blázen…"

„Konečně jsme u toho."

„Krucinál! Krucinál!" V tu chvíli cítila, jak se její vnitřnosti sevřely a kameny v jejím břiše zapraštěly. Slyšela jejich praskání a tříštění. Morton to slyšel také.

„Co to děláš?" řekl jí a naklonil se nad ní. Jeho dech páchl jako popelník.

Phoebe místo odpovědi vyplivla množství kamenných úlomků, které ho udeřily do různých částí těla. Prolétly jím jako kulky a Morton zavrávoral a ustoupil pozpátku do vody. Přitom upustil pytel. Jeho rány nekrvácely. Kameny mu prostě prolétly tělem a zůstaly v něm. Jejich váha ho strhla na zem a vzápětí zmizel pod vodou. Voda ho okamžitě pohltila. Phoebe na břehu zatím vykašlávala a plivala kamennou drť.

Když se probudila, byl polštář celý uslintaný.

Ten zážitek zchladil její nadšení nad tvořením věcí pomocí snů. Co když jsem Mortona ve snu nezabila, přemýšlela Phoebe. Objeví se zítra na mém prahu s pytlem v ruce? To nebyla právě radostná představa. Bude si muset příště dát lepší pozor.

Zdálo se, že toto předsevzetí si její podvědomí zapsalo za uši. Příštích pár dnů se jí nezdálo vůbec nic, nebo si alespoň na žádný sen nevzpomínala. Čas plynul a Phoebe se začala v domě zařizovat po svém. V tom jí pomáhala zvláštní žena s neustálým tikem ve tváři, která k ní přišla a představila se jako Musnakaffova druhá žena. Jmenovala se Jarrieffa. Vysvětlila jí, že v tom domě sloužila, uklízela a vařila, a od Phoebe chtěla, aby ji znovu přijala do práce, aby měla ona i její rodina alespoň střechu nad hlavou. Phoebe její nabídku okamžitě přijala a žena se do domu přestěhovala i se svými čtyřmi dětmi, z nichž nejstarší už byl adolescent jménem Enko. Jak Phoebe hrdě vysvětlil, byl nemanželské a nechtěné dítě ne jednoho, ale rovnou dvou námořníků, kteří už také nežijí. Dětský křik a smích celý dům oživil, ale bylo v něm přesto tolik místa, že si Phoebe vždycky našla nějaký klidný koutek.

Přítomnost Jarrieffy jí nejen pomohla nemyslet tolik na ztraceného Joea, ale také jí pomohla v návratu do normálního života. Až do jejího příchodu se totiž Phoebe řídila většinou jen svými potřebami. Spala, když se jí zachtělo, a jedla, když měla hlad. teď se ale její dny začínaly pomalu vracet k normálu. Ačkoliv se nebe po té přírodní katastrofě chovalo stále bláznivě, bez varování černalo a jasnilo se, Phoebe si rychle zvykla a přestala si toho všímat. A stejně jako do domu, i do města se začínal vracet život. Domy byly znovu postaveny a přístav vyčištěn. Námořníci opravili lodě a znovu je upoutali k molům. Tihle lidé zřejmě postrádali Maevinu schopnost věci vysnít, protože jinak by se tak nenamáhali. Ale zdálo se, že je jejich práce těší. Phoebe si časem všimla i několika sousedů, kteří ji vždycky mrzutě pozorovali. Nepokusili se s ní promluvit a její vlastní pokusy o rozhovor neměly dlouhého trvání.

V takovém osamění si začala uvědomovat, že to není nejlepší způsob života, a přemýšlela, jak by se nejvhodněji začlenila mezi ostatní lidi. Neměla by třeba uspořádat večírek? Nebo by měla pozvat pár sousedů a vyprávět jim svůj příběh?

Při takovém přemýšlení objevila něco podivného. V jedné skříni našla bednu knih a novin, a jakmile si je prohlédla, bylo jí jasné, že tyhle nemohla stvořit Maeve. Pravděpodobně je do Metakosmu propašovali nebo náhodně pronesli takoví příchozí, jako byla ona sama. Jak jinak by se do té bedny mohla dostat kniha matematických úvah spolu s historií velrybaření a výtiskem Dekameronu poničeným vodou?

Ta poslední kniha ji zaujala nejvíc, ne pro obsah, který považovala za nezajímavý, ale pro ilustrace. Byly to černobílé rytiny vytvořené zřejmě třemi různými umělci – jejich styly se výrazně lišily. Dva z nich zobrazovali pouze dramatické děje, zatímco třetí na svých rytinách zachycoval erotické scény. Jeho rytiny měly daleko k dokonalosti, ale tu nahrazoval odvahou svých námětů. Mniši na obrazech předváděli neuvěřitelně ohromné erekce, selky se povalovaly na slámě s nohama ve vzduchu, párek milenců si to rozdával v bahně. Rozkoš z těch obrazů přímo vyzařovala.

Phoebe obzvláště zaujala jedna ilustrace. Ukazovala ženu klečící v poli; její milenec jí zezadu zvedal šaty, aby do ní mohl vniknout. Phoebe si obrázek prohlížela a celou jí projel záchvěv slasti, jak si její tělo připomnělo to, na co se její mysl snažila úplně zapomenout: Joeovy ruce, rty a celé jeho tělo. Cítila znovu jeho dlaně na svém břiše a ňadrech, cítila tlak jeho boků.

„Bože…“ povzdechla si hlasitě, hodila knihu zpátky do bedny a zavřela dveře skříně.

To ale nebyl konec toho příběhu, to ani náhodou. Když se o pár hodin později uložila ke spánku, pořád musela na ten obrázek myslet. Viděla, že neusne, pokud si od toho vzrušení nepomůže sama, a tak ležela na své matraci pod oknem a s očima upřenýma na oblohu si sáhla mezi nohy. Pak usnula.

Zdálo se jí o muži. Ale tentokrát to nebyl Morton.

Ty lidi kolem ohně Joe nenašel, ačkoliv prošel celé město. Nenašel ani nikoho jiného, kdo by ho dokázal uvidět. Znamenalo to snad, že se jeho tělo pomalu ztrácí? Joe se obával, že ano. Kdyby ho ti lidé viděli teď, nejspíš by se mu už neklaněli jako božstvu.

Několikrát se rozhodl, že Liverpool opustí úplně, protože pohled na opravy ho nijak neuklidňoval, jen mu připomínal, že už nežije normální život. Ale něco ho tu drželo. Pokoušel se svou nerozhodnost nějak rozumně zdůvodnit – namlouval si, že tu zůstává, protože se potřebuje vzpamatovat, naplánovat, co dál, a tak podobně – ale ani jedno z toho nebyla pravda. Něco ho ve městě drželo jako neviditelná ruka.

Pak ale, jednoho zamračeného dne, když se potloukal po přístavu a pozoroval lodě, ucítil, jak jím něco trhlo.

Nejdřív ten pocit odbyl mávnutím ruky, jako sebeklam. Ale trhnutí přišlo znovu a znovu a teprve potřetí se Joe odvážil začít doufat v nějakou změnu. Tohle bylo poprvé od chvíle, kdy ho viděli ti lidé kolem ohně, že na něj zapůsobil nějaký vnější vliv.

Joe se tomu trhání podvolil. Šel z přístavu nahoru do kopce za tím bezeslovným voláním.

Phoebe se zdálo, že je zpátky v ordinaci doktora Powella a Joe že v chodbě maluje strop. Venku silně pršelo. Phoebe slyšela šumění deště na oknech v čekárně a údery kapek do střechy.

„Joe?“ řekla hlasitě.

Její milenec stál na žebříku, do pasu nahý, a jeho široká záda byla potřísněná kapkami zelené barvy. Vypadal nádherně. Vlasy měl krátce zastřižené, uši mu trochu odstávaly a po zádech mu běžel proužek černých krátkých chlupů, které mizely pod opaskem a kalhotami.

„Joe?“ řekla znovu a doufala, že se otočí. „Chci ti něco ukázat.“

Přitom přešla k malému stolku uprostřed čekárny, smetla z něj všechny pomuchlané časopisy a položila se na něj. Déšť se nějak dostal skrz střechu a padal stropem přímo na ni. Nejen že jí promočil šaty, ale dokonce je z ní začal smývat, jako by je měla namalované přímo na těle. Potůčky barvy jí stékaly po rukou a nohou a tvořily kolem stolku barevné loužičky. Phoebe byla nahá.

„Teď se můžeš otočit,“ řekla mu a sáhla si mezi nohy. To se mu vždycky líbilo. „No tak,“ řekla mu, „otoč se a podívej se.“

Už mnohokrát procházel kolem toho velikého domu na kopci a vždycky přitom přemýšlel, kdo v něm asi žije. Teď to brzy zjistí.

Přecházel po pěšině k schodům, po schodech nahoru, dveřmi dovnitř a zase nahoru po schodech. Tam nahoře někdo něco mumlal. Joe tomu ale nerozuměl. Na chvíli se zastavil a poslouchal. Byl to ženský hlas, to poznal, ale slova ještě nerozeznal, a proto začal znovu stoupat nahoru.

„Joe?“

Slyšel ji. Určitě ji slyšel. Odložil malířskou štětku a začal si pomalu otírat ruce. Viděl, že když tu chvíli bude trochu oddalovat, bude pak o to sladší.

„Na tohle jsem čekala dlouho…,“ řekla mu.

Zprvu nemohl věřit svým uším. Ne kvůli významu těch slov, ačkoliv byl nádherný, ale kvůli tomu hlasu.

Phoebe je tady? Jak je to možné? Ona přece zůstala v navždy ztraceném Everville. Nemůže být v tomhle domě. V to se neodvažoval ani doufat.

„… ach, Joe…,“ vzdychl ženský hlas a opravdu zněl jako její.

Šel ke dveřím, za kterými se ten hlas ozýval, a náhle se bál vstoupit a zjistit, že to není ona. Chviličku stál, připravoval se na velké zklamání a pak vešel dovnitř. Místnost za dveřmi byla veliká. Okamžitě si všiml obrovské postele u protější zdi. Ležela na ní hromada polštářů a roztrhané kusy papíru, ale žádná žena.

Pak se ozval hlas, její hlas, z té hromady pokrývek a polštářů na zemi.
„Joe…," řekl ten hlas radostně. „Tolik jsi mi chyběl."

Díval se na ni. Konečně se na ni díval. Ona se na něj usmála a on jí úsměv oplatil. Začal sestupovat po žebříku dolů a blížit se ke stolku, na kterém ležela, celá zmáčená deštěm.
„Chci tě," řekla.

Byla to ona. Bože na nebesích, je to ona! Otázka, jak se sem dostala, se náhle zdála zbytečná. Zbytečné bylo i ptát se proč. Důležité bylo jen to, že tady je jeho Phoebe, se kterou se už v duchu rozloučil.
Ví, že je u ní?
Oči měla zavřené a divoce škubala víčky, ale Joe nepochyboval, že se jí zdá o něm. Na tváři se jí perlil pot a nohy měla venku zpod přikrývky. Joe zatoužil odtáhnout z ní tu přikrývku úplně a znovu ji potěšit ústy i jinak. Zatoužil znovu se s ní milovat tak, jako tenkrát v Everville, tisknout se k ní těsně a už nikdy ji nepustit.
„Pojď blíž," řekla Phoebe ze spaní.
Joe ji poslechl. teď stál přímo u její postele a díval se na ni. Kdyby láska mohla něco vážit anebo měla nějakou vůni, musela by ji teď Phoebe ucítit. A možná to tak i bylo, nebo ji možná jen vyrušil nějaký stín. Joe se nestaral o to, jak vytušila jeho přítomnost. Nějak zřejmě pochopila, že když o něm bude snít, přivolá jeho ducha. A až otevře oči, bude skutečný.

Teď stál u jejích nohou. Celý byl zastříkaný barvou. Kapky barvy měl ve vlasech i na tváři, na ramenou i na hrudi. Phoebe k němu natáhla ruku.
Ve snu i ve skutečnosti, natáhla ruku…

Joe ucítil její dotek. Ačkoliv neměl žádné tělo, ucítil její ruku na svém břiše.
„Jen se na sebe podívej," řekla Phoebe a rukou mu pomalu přejela z břicha na hrudník. A všude, kde se ho dotkla, se vzduch začal zhušťovat, jako kdyby se jeho tělo stávalo skutečným.

Barva šla lehce dolů. Nejdřív mu ji otřela z tváří a pak z nosu. Z levého ucha i kolem očí. Pak, ačkoliv na něm ještě barvy zbývalo dost a dost, sáhla na jeho břicho a rozepjala mu opasek. Joe se spiklenecky zaculil a nechal ji rozepnout pásek i zip kalhot, které nemohly utajit jeho vzrušení. Zdálo se, že její ruka teď působí stejně jako předtím déšť, protože látka kalhot z něj začala stékat zrovna tak jako předtím její šaty. Joe byl nahý. Sevřel své mužství do dlaně a přitiskl se k ní.

Joeova radost se nedala vyjádřit slovy. Pod dotekem jejích prstů pomalu vznikalo jeho tělo. Znovu se objevilo jeho mužství, celé a nezraněné, jako před zápasem s Mortonem.
A pak – sakra! – se odněkud ze spodních pokojů ozval dětský křik. Phoebe spustila ruku, jako kdyby ten křik zaslechla.

Děti? Bože, co v doktorově ordinaci dělají děti? A co když je tady uvidí? Phoebe strnula a doufala, že děti odejdou. Jejich křik skutečně chvíli slábl. Čekala dál a rozčilením tajila dech. Pět, deset vteřin. Už jsou pryč? Asi ano.
Uchopila Joea za paži, aby ho k sobě přitáhla blíž, ale vtom…

… se křik ozval znovu a pak ještě dupání po schodech. Joe by je v prvním návalu zlosti snad uškrtil, kdyby měl možnost, a každý milenec by jeho vztek musel pochopit. Ale bylo už pozdě. Phoebe spustila ruku a podrážděně zasténala.
Pak otevřela oči…

Tak krásný sen, a takhle hloupě ji ty děti musí probudit. Musí říct Jarrieffě, aby ty děti příště…
Před jejíma očima se něco pohnulo, nějaký matný obrys, znatelný jen proti oknu. Na chviličku Phoebe myslela, že je to venku – snad nějaký hadr, unášený větrem – ale ne. Bylo to tady u ní. Nějaká rozmazaná silueta prchla do stínů.
Phoebe chtěla vykřiknout, ale ta věc se zřejmě bála víc než ona. A nebylo divu. Bylo to takové rozmazané nic, těžko by se to ubránilo útoku.
„Ať jsi, co jsi," řekla tomu Phoebe, „koukej vypadnout."
Zdálo se jí, že něco zaslechla, ale děti dělaly takový rámus přímo přede dveřmi, že to mohl být i klam.
Phoebe vykřikla: „Nechoďte sem!", ale děti ji bud neposlechly, nebo její křik neslyšely, protože vzápětí se dveře otevřely dokořán a dovnitř vběhly dvě nejmladší děti.
„ Ven!" vykřikla Phoebe znovu, protože se bála, že je ta podivná postava vyděsí. Děti zmlkly a vzápětí uviděly tu věc ve stínech. Začaly ječet.
„To nic…" tišila je Phoebe a postrkovala je ven na chodbu. Ta postava se okamžitě vynořila vedle ní a vrhla se k otevřeným dveřím. Jen na chviličku se na Phoebe zadívala. Phoebe viděla lidské oči, podivnými vlákny připojené k uchu a kusu tváře. Vzduch kolem nich se chvěl a tiše bzučel, jako kdyby tam houstl a zpevňoval se.
A pak to stvoření proběhlo kolem zděšených dětí do chodby.
Phoebe slyšela Jarrieffu, jak ze schodů okřikuje děti, aby zmlkly, ale vtom Jarrieffa zaječela, a když se k ní Phoebe dostala, žena se držela zábradlí jako klíště, plakala strachy a dívala se, jak ten tvor schází po schodišti dolů. Pak se

vzpamatovala a vyběhla do schodů, aby se podívala na své děti.

„Jsou v pořádku," řekla jí Phoebe. „Jenom se lekly, to je všechno." Když Jarrieffa k sobě obě děti přitiskla, Phoebe se vyšla podívat ven. Dveře byly dokořán. Tajemná postava zmizela.

„Zavolám Enka," řekla Jarrieffa.

„To není třeba," odpověděla Phoebe. „On nikomu nechtěl…"

Nestačila větu dokončit, protože si náhle uvědomila, čí pohled to před okamžikem viděla.

„Bože," uklouzlo jí.

„Enko to zastřelí," říkala právě Jarrieffa.

„Ne!" zaječela Phoebe. „Ne…"

Už věděla, co se stalo. Vysnila si Joea jen napůl a pak ho, nedokončeného, vyhnala ven. Hrozná myšlenka.

Zalapala po dechu, vyklopýtala po schodech a pak hlavními dveřmi ven. Obloha byla temná a venku bylo šero, ale pokud Phoebe viděla, ulice byla prázdná.

Joe zmizel.

I přes to, že Grillovo tělo bylo uspokojivě identifikováno, zdálo se, že žádného z vyšetřovatelů nenapadlo podívat se k němu domů. Když se Tesla konečně dostala do Grillova domu v Omaze, našla všechny věci nedotčené. Na všem sice ležel prach a lednice byla místo potravin plná plísně, pod dveřmi se válely hromady pošty a zahrada by potřebovala posekat, ale jinak tu bylo všechno v pořádku.

Atol sám dokonce ještě fungoval. Tesla se usadila v Grillově nevětrané kanceláři a užasle zírala na hromadu těch zařízení, které se Grillovi podařilo propojit: šest monitorů, dvě tiskárny a čtyři faxy. Sestavu doplňovaly ostatní tři stěny, od podlahy do stropu zaplněné páskami, kazetami a složkami papíru. Na obrazovkách před Teslinýma očima pomalu vyskakovala písmena nových a nových zpráv. Atol takhle pracoval pravděpodobně od Grillova odchodu. Seznámit se s fungováním celého systému nebyl nijak lehký úkol. Tesla odhadovala, že jí to určitě zabere pár dní.

V rychlosti si zajela koupit pár nezbytností do obchodu – kávu, mléko, chléb, broskve, a ačkoliv se alkoholu ode dne svého vzkříšení nedotkla, vzala ještě láhev vodky. Pak musela zařídit ještě pár věcí v domě – musela trochu zatopit, vyhodit zapáchající smetí z kuchyně. Pak se teprve usadila před Grillovo životní dílo.

Nikdy neuměla pořádně zacházet s technikou. Dva dny jí trvalo, než se pomaličku, aby náhodou nevymazala nějaký důležitý zápis, seznámila se základními funkcemi systému. V tom jí pomáhaly Grillovy poznámky, tu a tam nalepené a připíchnuté na všech přístrojích a policích. Bez nich by to nikdy nedokázala.

Když konečně zhruba rozuměla celému systému přístrojů, začala se probírat jejich záznamy. Jejich počet šel do tisíců. Jména některých mluvila sama za sebe – Létající talíře ze Síria, Vize andělů, Smrti zavinění zvířaty – ale většinu jich Grillo pojmenoval po svém, takže se do nich Tesla musela podívat, aby zjistila jejich obsah. Některé názvy zněly téměř poeticky a jiné zřejmě Grillo nazval v souladu se svým ironickým založením. Sžírající píseň, Zoologické výjimky, Nepřátelská Venuše, Ani tu ani tam, Tak se staň. A takových názvů bylo mnoho.

Tesla si brzy uvědomila, že Grillo tyhle zprávy zaznamenával a uchovával, ale nikde je nepublikoval. Jednotlivé složky se od sebe ničím nelišily. Jako rodič milující všechny své děti stejně, Grillo zaznamenával všechno a přednost nedával ničemu.

Teslina netrpělivost ale rostla. Obracela stránku za stránkou a stále doufala, že najde klíč k té záhadě, prostupující teď celým jejím tělem. A mezitím se k ní dostávaly další a další zprávy.

Z Kentucky se ozvala žena, která tvrdila, že byla dvakrát znásilněna nějakými záhadnými „Vyššími", a upozorňovala, že se ti násilníci pohybují směrem na jiho-jihovýchod a budou viditelní ve večerním šeru jako žlutý oblak, jehož vzhled popisovala jako „dva andělé, přivázaní k sobě zády."

Z New Orleansu psal nějaký doktor Tournier, že objevil, že nemoci vznikají proto, že lidé neumějí mluvit svým „pravým jazykem", a že on sám vyléčil nejméně šest set pacientů, oficiálně uznaných za nevyléčitelné, tak, že je naučil základním slovům jazyka, kterému říkal Nazque.

Z jejího domova, Philadelphie, dorazila zpráva podepsaná smyšleným jménem Kokotis, jejíž autor – zřejmě to byl muž – v ní varoval svět, že od středy za týden nastane konec světa a jedině slepí budou v bezpečí…

Tři dny se věnovala pouze Atolu. Její vztah k němu byl trochu pohrdavý, a dokonce jí ty přístroje byly poněkud odporné, asi jako kdyby se ateista dostal do vatikánské knihovny, ale přesto se k němu vracela pořád a pořád a jeho příběhy ji podivně morbidně fascinovaly. Nemohla se totiž zbavit tušení, že se mezi nimi nacházejí některé – skutečné klenoty – které by jí pomohly pochopit Umění, nebo Iad. Ovšem pokud by se jí je podařilo najít. Bylo jí ale stále jasnější, že ty příběhy mohou být natolik jinotajné nebo zmatené, že je prostě nepozná.

Konečně, pátého dne odpoledne, si řekla: jestli tu zůstaneš ještě chvíli, zblázníš se stejně jako ti lidé, co sem píšou. Vypni to. Vypni tu zatracenou věc.

Vrátila se znovu do hlavního menu a právě se chystala vypnout počítače, když si všimla jednoho z názvů adresáře.

Jízda skončila.

Možná, že tahle dvě slova už jednou četla a neuvědomila si jejich význam, ale teď jí něco připomněla. Jízda skončila byl název Grillova článku, který chtěl napsat v Palomo Grove. Později jí řekl, že ho může použít jako název filmu, jen když ten film bude dostatečně laciný a oportunistický. Pravděpodobně to byla jen náhoda, ale Tesla se do adresáře přece jen podívala s pevným odhodláním, že je to naposled.

Na obrazovce se objevil text a po přečtení prvních slov Tesle poskočilo srdce.

Teslo, psal Grillo, doufám, že to jsi ty. Ale vlastně je to teď jedno, protože ať jsi kdokoliv, já už jsem mrtvý.

Dopis byl to poslední, co Tesla doufala, že najde, ale když ho teď našla, vlastně nebyla ani tolik překvapená. Grillo přece věděl, že umírá, a ačkoliv nenáviděl jakékoliv loučení, přece jen to byl novinář až do morku kostí. Tak své poslední loučení napsal ve formě novinového článku určeného jedinému čtenáři.

Teď je právě polovina června, pokračoval článek, a v posledních pár týdnech se cítím hrozně. Doktor tvrdí, že takhle rychle postupovat tu nemoc ještě nikdy neviděl. Chce mě poslat na nějaké testy, ale já jsem mu řekl, že radši ten zbývající čas využiju k práci. Zeptal se mě, na čem pracuji, a já jsem mu samozřejmě nemohl vyklopit všechno o Atolu, a tak jsem mu zalhal a řekl jsem, že píšu knížku.

(Je to divné. Teď, když tohle píšu, si tě představuji, jak tady sedíš, Teslo, a čteš. Zdá se mi, že dokonce slyším svůj hlas ve tvé hlavě.)

A Tesla ho opravdu slyšela, naprosto zřetelně.

Jednou jsem se už o psaní pokoušel, to když mi tu špatnou zprávu řekli. Nejsem si jistý, jestli to vůbec měla být knížka, ale pokoušel jsem se zapsat pár vzpomínek, jen tak, abych se podíval, jak to vypadá na papíře. A víš, co se stalo? Všechno to byly jen fráze. Moje vzpomínky byly opravdové – jemné tváře mojí matky, pach otcových cigaret, léto na Chapel Hill v Severní Karolíně i Vánoce v Maine – ale všechno to už bylo popsáno v tisících životopisů. Moje vzpomínky to sice nijak neznehodnotilo, ale přestalo se mi chtít je sepisovat.

A tak mě napadlo, dobře, možná bych měl psát o tom, co se stalo v Grove. Nejen o tom, co se stalo na Coney Eye, ale taky o Ellen (v poslední době na ni dost myslím, i na jejího syna Philipa – nevím, jestli jsi ho viděla) a o Fletcherovi v Obchodním centru. Jenže sotva jsem se pustil do psaní, dorazila zpráva z nějaké díry v Ohiu o UFO nebo o nějakých zázračných zjeveních, a když jsem se ke psaní vrátil, náhle to všechno znělo nějak nevýrazně. všechna slova jako by vyčichla.

Bylo to k vzteku. Já, mistr pera, píšu o něčem, co se doopravdy stalo, a nejsem schopen napsat to pořádně. To i ti blázni, co mi sem posílají ty svoje příběhy, to napsali lépe než já.

Až později jsem pochopil, proč…

Tesla si na židli poposedla, jako kdyby s Grillem právě mluvila nad láhví vodky a on se zrovna chystal přednést svůj hlavní argument.

„Povídej, Grillo," zamumlala do monitoru. „Povídej."

… nedal jsem té pravdě volnost. Chtěl jsem popisovat všechno tak, jak se to stalo (ne, to není pravda, tak, jak jsem si to pamatoval), a tak jsem umrtvil to, co jsem chtěl napsat, místo toho, abych tomu dal křídla. Místo abych tomu příběhu nechal jeho vztek a protiklady, které ke správným příběhům patří, zabil jsem ho.

To, co se v Palomo Grove opravdu stalo, už je vlastně jedno. Co ale jedno není, jsou příběhy, které si o tom budou lidé vyprávět.

Teď právě mě napadlo, že to asi nepochopíš. Píšu tak, jak mě to napadá. Ale možná, že to pochopíš, Teslo, a dokážeš najít mezi těmi myšlenkami souvislost.

Hledat souvislosti k tomu přece patří, ne?

Já vím, že kdybych mohl smíchat do jednoho příběhu vůni pleti mé matky a Vánoce v Maine spolu s Ellen a Fletcherem a všechny ty bláznivé příběhy tady se vším, co jsem kdy zažil, už by nevadilo, že zemřu, protože bych se stal částí toho, co nikdy nekončí. všechno se vším souvisí.

Uděláš to za mě, Teslo?

Zahrneš mě do svého příběhu? Opravdu?

Tesla si z očí vytřela slzy, usmála se na monitor, jako kdyby to byl Grillo v křesle, usrkávající vodku a očekávající odpověď.

„To se rozumí, Grillo," řekla a dotkla se skla obrazovky. „Takže…," dodala ještě, „… co bude dál?" Stále ta věčná otázka.

Chvíli bylo ticho. Sklo pod jejími prsty se zachvělo. A pak Tesla věděla, co bude dál.

kapitola 59

Měsíc září byl pro Harryho ve znamení zotavování. Naplánoval si úklid své maličké kanceláře na Čtyřicáté páté ulici, setkal se s pár přáteli, které neviděl celé léto, a dokonce se pokusil i o pár milostných aférek. Právě to poslední se mu příliš nevydařilo. Jen jedna z žen, o které projevil zájem, se mu ozvala, a to jen proto, aby mu připomněla, že si od ní půjčil padesát dolarů.

Proto byl mile překvapen, když to úterý na začátku října našel přede dveřmi svého bytu mladou dívku. V nose měla kroužek, šaty tak krátké, že musela být věčně nachlazená, a v ruce držela balík.

„Ty jsi Harry?" zeptala se ho.

„Jsem."

„Já jsem Sabina. Něco tu pro tebe mám." Balík měl tvar asi metrového válce a byl zabalený v hnědém papíru. „Chceš si to vzít?" zeptala se ho.

„Co je to?"

„Upustím to," varovala ho dívka a pustila balík. Harry ho zachytil včas, než dopadl na zem. „Je to dárek."

„Od koho?"

„Nalil bys mi něco k pití?" zeptala se dívka a zadívala se na dveře Harryho bytu.

Harry už měl na jazyku slovo jistě, ale to už se dívka protlačila dveřmi kolem něj dovnitř. Vychování jí sice chybělo, ale zato oplývala bujnými tvary, všiml si Harry, když pozoroval, jak prochází chodbou. To by mu stačilo. „Kuchyně je napravo," zavolal za ní, ale ona prošla chodbou přímo do obývacího pokoje.

„Máš tu něco ostřejšího?" zeptala se.

„V lednici je možná pár piv," řekl jí, nohou zabouchl dveře a šel za ní do obývacího pokoje.

„Po pivu mám větry," řekla dívka.
Harry upustil balík na podlahu uprostřed pokoje. „Myslím, že tu mám rum."
„Dobře," pokrčila dívka rameny, jako kdyby to pití navrhl Harry a ji to ani nijak zvlášť nezajímalo.
Harry chvíli hledal v kuchyni, až nakonec našel láhev a neotlučenou sklenici.
„Nejsi takovej brouk, jak jsem si myslela," řekla z pokoje Sabina. „Je to tu úplně obyčejný."
„A co jsi čekala."
„Něco uhozenýho, víš? Slyšela jsem, že děláš dost divný věci."
„Kdo ti to řekl?"
„Ted."
„Ty jsi Teda znala?"
„Dost dobře," řekla významně dívka a vzápětí se objevila ve dveřích kuchyně. Snažila se vypadat protřele, ale její tvář i přes líčidla a krvavě rudou rtěnku byla příliš dětsky zakulacená.
„Kdy to bylo?" zeptal se Harry.
„Hm… asi před třemi lety. Bylo mi čtrnáct, když jsem se s ním seznámila."
„To je u Teda možné."
„Nikdy jsme nedělali nic, co bych sama nechtěla," ohradila se dívka a přijala nabízenou sklenici s rumem. „Vždycky byl na mě hodnej, i když jemu nebylo nejlíp."
„Byl to správný chlap," souhlasil Harry.
„Na to si musíme připít," pobídla ho Sabina.
„Fajn." Cinkli sklenicemi. „Tak na Teda."
„Ať je kde je," dodala Sabina. „Tak rozbalíš ten dárek?"

Byl to obraz. Vlastně to bylo Tedovo oblíbené dílo, D'Amour na Wyckoff Street. Obraz byl vyňatý z rámu a svázaný provázkem do tlusté role. „Chtěl, abys to dostal ty," vysvětlila mu Sabina, když se Harry zaklonil a rozvinul obraz v plné délce. Obraz působil stejně mocným dojmem jako poprvé. Barevné skvrny pod obrazem ulice, ostře řezané rysy Harryho tváře a samozřejmě i ten detail, na který byl teď tolik pyšný: Harryho noha, podpatek boty a drcený had. „Myslím, že kdyby to chtěl někdo koupit," řekla Sabina, „nejspíš by ti poslal něco jinýho. Ale tohle nikdo nekoupil, takže mě napadlo, že ti to dám."
„A galerii to bylo jedno?"
„Oni vůbec nevědí, že to zmizelo," řekla Sabina. „Dali ten obraz do skladu se všemi ostatními, které nikdo nekoupil. Nejspíš si myslí, že dřív nebo později je někdo koupí, ale lidi si takové obrazy neradi věší na zeď. Lidi mají radši kýče." Při těch slovech se postavila vedle Harryho. Harry cítil její medovou vůni. „Jestli chceš," nabídla mu, „můžu se vrátit a vzít ještě rám. Pak by sis ho mohl pověsit na postel…" poočku sledovala jeho reakce, „… anebo někam jinam."
Harry dívku nechtěl urazit. Nepochybně jednala podle Tedova přání, ale představa, že by se měl hned po probuzení dívat na Wyckoff Street, se mu nijak nezamlouvala.
„Vidím, že si to chceš rozmyslet," řekla Sabina, naklonila se k Harrymu a vtiskla mu na tvář rychlý polibek. „Tak se tady zastavím příští týden, dobře?" řekla. „Pak mi řekneš, co s tím." Dopila rum a podala Harrymu prázdnou sklenici. „Těšilo mě," řekla náhle nevinně a roztomile formálně. Pomalu ustupovala ke dveřím, jako kdyby čekala, že ji Harry požádá, aby zůstala.
Harry bojoval s pokušením. Ale věděl, že by si ráno vyčítal, že ji zneužil. Bylo jí přece jen sedmnáct. Podle Tedových měřítek ovšem byla už téměř před smrtí. Harry si ale stále ještě staromódně myslel, že sedmnáctky by měly snít o lásce, a ne se opíjet rumem a pak lézt do postele s muži dvakrát tak starými, jako jsou samy.
Sabina si zřejmě uvědomila, že k ničemu nedojde, a tázavě se na něj zadívala. „Ty jsi fakt jinej, než jsem myslela," poznamenala trochu zklamaně.
„Ted mě nejspíš tak dobře neznal."
„Jenže o tobě mi nevyprávěl Ted," řekla.
„A kdo?"
„Všichni a nikdo," opáčila Sabina a líně pokrčila rameny. Byla už u dveří. „Možná se ještě uvidíme," řekla, otevřela dveře a zmizela. Harry zůstal v bytě sám a v duchu si přál, aby zůstala ještě o chvíli déle.

Později, když ve tři ráno běžel vykonat malou potřebu, se před malbou zastavil a přemýšlel, jestli ten dům Mimi Lomaxové na Wyckoff Street ještě stojí. Ta otázka ho napadla i ráno po cestě do kanceláře a pronásledovala ho celý den. I kdyby tam nestál, nic by se nezměnilo, ale ta otázka byla tak vtíravá, že ho rušila v práci. Harry věděl proč: bál se. Ačkoliv viděl mnoho hrůz v Palomo Grove a v Everville se setkal tváří v tvář s Nepřítelem, vidina Wyckoff Street z jeho paměti nikdy úplně nezmizela. Možná by tam teď měl jít, aby se s tím posledním zatuchlým koutkem svého strachu vypořádal.
Po zbytek dne o té možnosti přemýšlel a přemýšlelo ní i celý další den. V duchu věděl, že dřív nebo později to bude muset udělat, nebo se té otázky už nikdy nezbaví.
V pátek ráno zjistil, že někdo mu do kanceláře poslal v balíčku mumifikovanou opičí hlavu, dovedně připevněnou na něčem, co se podezřele podobalo lidské kosti. Nebylo to poprvé, co mu něco podobného přišlo poštou. Někdy to bylo varování, talisman, a někdy prostě jen nevhodné dary, ale dnes ho to pobídlo, aby provedl svůj úmysl. Zdálo se mu, že ho ta rozšklebená hlava vyzývá a ptá se: čeho se tak bojíš? Všechno umírá a hnije, ale podívej, já se směju.
Vložil tu věc zpátky do krabice a právě ji chtěl vyhodit do smetí, když tu se v něm pohnul nějaký pověrčivý instinkt. Proto tu hlavu nechal stát uprostřed svého stolu, řekl jí, že se brzy vrátí, a vyrazil na Wyckoff Street.

Bylo chladno. Nebyla ještě sice zima, ale krátkým rukávům pro letošní rok už zřejmě odzvonilo. Harrymu to ale nevadilo. Letní měsíce byly pro něj vždycky nejsvízelnější – ani tohle léto nebylo výjimkou – a tak uvítal, když se začalo měnit v podzim. Co na tom, že stromy opadávají, listí hnije a noci se prodlužují? Stejně rád spí.

Harry zjistil, že okolí Wyckoff Street se od jeho poslední návštěvy výrazně změnilo, a čím víc se k té ulici blížil, tím víc se odvažoval doufat, že z toho domu už zbývá jen hromada trosek. Mýlil se. Wyckoff Street vypadala téměř přesně jako před deseti lety. Domy byly stejně šedivé jako jindy. To spíš zmizí z Oregonu skály a obloha pukne jako vaječná skořápka, než se země, nebe a cokoliv, co mezi nimi žije, pohnou jinam.

Harry kráčel po rozpraskaném chodníku k domu Mimi Lomaxové a očekával, že najde už jen zříceninu. Znovu se mýlil. Nový nájemník se o dům zřejmě pečlivě staral. Dům měl novou střechu, komín i rámy oken. Harry zaklepal na nedávno natřené dveře.

Nejdřív se neozvala žádná odpověď, ačkoliv uvnitř slyšel nějaké hlasy. Zaklepal znovu a tentokrát se po chvíli dveře trochu pootevřely a ven vykoukla strhaná a bledá tvář ženy ve středních letech a zadívala se na něj zarudlýma očima.

„Jsi to ty?“ zeptala se. Hlas měla slabý a vyčerpaný. „Jsi D'Amour?“

„Jsem D'Amour, to ano.“ Harry ucítil neklid. Z té ženy ale cítil jen kyselý pach potu a špíny. „Jak víš, kdo jsem?“ zeptal se jí.

„Říkala to…,“ odpověděla žena a otevřela dveře trochu víc.

„Kdo to říkal?“

„Má nahoře Stevieho. Drží ho tam už tři dny.“ Žena se při posledních slovech rozplakala. Nepokusila se ani utřít si z tváří slzy. „Říkala, že ho nepustí, dokud nepřijdeš.“ Ustoupila ode dveří. „Donuť ji, ať ho pustí. On je všechno, co mám.“

Harry se zhluboka nadechl a vešel dovnitř. Na opačném konci chodby stála sotva dvacetiletá žena. Měla dlouhé černé vlasy a její ohromné oči v šeru chodby zářily.

„To je Stevieho sestra. Loretta.“

Mladá žena sevřela pevněji v dlani růženec a zadívala se na Harryho, jako kdyby ho považovala za spřežence toho, co drželo nahoře jejího bratra.

Žena zavřela dveře a přešla k Harrymu. „Jak věděla, že přijdeš?“ zeptala se ho.

„To nevím,“ odpověděl Harry.

„Řeklo to, že jestli zkusíme odejít,“ zašeptala Loretta, „zabije Stevieho.“

„Proč tomu říkáš to?“

„Protože to není člověk.“ Pohlédla nahoru do schodů. Ve tváři měla strach. „Je to z Pekla,“ vydechla. „Copak to necítíš?“

V domě byl opravdu odporný zápach. Nebyl to ten rybí pach, jaký Harry cítil v blízkostí členů řádu Zyem Carasophia. Tohle byl pach výkalů a ohně.

Harry s bušícím srdcem přešel ke schodům. „Vy tady zůstaňte,“ řekl oběma ženám a začal stoupat po schodech do patra. Překročil ale pátý schod, na kterém ležela hlava umírajícího otce Hesse. Šel mlčky a tiše, protože věděl, že ten tvor nahoře pozorně naslouchá každému vrznutí schodů. Pak ho napadlo, že si ta věc může pomyslet, že se pokouší připlížit nepozorovaně, a tak nahlas promluvil.

„Tak jdu,“ řekl.

Odpověď se ozvala okamžitě a Harry také okamžitě věděl, co je ta věc zač.

„Harry…,“ řekla Líná Zuza. „Kdepak jsi byl? Ne, neříkej mi to. Hledal jsi Vůdce, viď?“

Zatímco démon mluvil, Harry vyšel nahoru po schodech a přešel chodbou ke dveřím. Barva se z na nich vyboulovala v podobě velkých puchýřů.

„Hledáš práci, Harry?“ pokračovala Líná Zuza. „Není divu. Budou opravdu špatné časy.“

Dveře byly pootevřené. Harry do nich lehce strčil a otevřel je. Místnost za nimi byla téměř úplně tmavá. Závěsy byly zatažené a žárovka lampy na podlaze byla tak obalená ztvrdlými výkaly, že její světlo sotva pronikalo ven. Z postele u zdi už zbývala jen matrace, ožehlá do černa. Na ní ležel tváří dolů chlapec ve špinavém tričku a kraťasech.

„Stevie?“ řekl Harry.

Chlapec se nepohnul.

„Teď právě spí,“ řekla Líná Zuza ze tmy za postelí. „Docela se unavil.“

„Proč ho nenecháš jít? Chceš přece mě.“

„Přeceňuješ svoji cenu, D'Amoure. Proč bych měla chtít tak zmrvenou duši, jako je ta tvoje, když můžu mít tuhle krásnou čistou věcičku?“

„Tak proč jsi chtěla, abych přišel?“

„To jsem nechtěla. Vlastně, Sabina ti to mohla říct. Ale přišel jsi sám.“

„Sabina je tvoje přítelkyně?“

„Myslím, že slovo milenka by se jí zamlouvalo víc. Rozdal sis to s ní?“

„Ne.“

„Ach, D'Amoure!“` řekl Nomád udiveně. „Tolik práce mi dalo, než jsem ji náležitě rozohnil. Nevadí ti to, viď? Ne. Ty jsi příliš upřímný. Jsi nudný, D'Amoure. Nudný, nudný…“

„No, možná bych měl jít domů,“ řekl Harry a otočil se ke dveřím.

Za zády zaslechl rychlý pohyb a uslyšel vrznutí postele. Stevie zasténal. „Čekej,“ sykl Nomád. „Už nikdy se ke mně neotáčej zády.“

Harry se ohlédl. Ta věc vyskočila na postel a své kostnaté a blátivé tělo přitiskla ke své oběti. Mělo barvu výkalů na

lampě, ale bylo vlhké a jeho slizký povrch se neustále křečovitě stahoval.

„Proč jsou to vždycky sračky?“ neudržel se D’Amour.

Nomád naklonil hlavu na stranu. Rysy jeho tváře připomínaly otevřené rány. „Protože sračky jsou všechno, co máme, Harry, dokud nenastane konec světa. Bůh nám dovoluje hrát si jen s nimi. Sem tam můžeme mít i trochu ohně, když se nedívá. To mi připomíná, viděl jsem tuhle otce Hesse, jak hoří. Říkal jsem mu, že tě asi uvidím…“

Harry zavrtěl hlavou. „Už to nefunguje, Nomáde,“ řekl.

„Co nefunguje.“

„To tvoje předstírání, že jsi padlý anděl. Už tomu nevěřím.“ Pomalu se začal přibližovat k posteli. „A víš, proč? V Oregonu jsem viděl pár tvých příbuzných. Pár mě jich skoro ukřižovalo. Byli to přesně takoví hajzlíci jako ty, jenže oni nic nepředstírali. Lačnili jen po krvi.“ Stále se přitom blížil k posteli. Neměl vůbec ponětí, jak ten tvor bude reagovat. Otce Hesse dokázal rozpárat několika pohyby a Harrymu se nechtělo věřit, že by se tahle jeho schopnost léty ztratila. Ale když se z něj sloupla ta slupka předstírané ďábelské identity, nebyl to vlastně nic než dobře vyškolený podvodník.

„Stůj,“ řekl ten tvor, když byl Harry metr od postele. Třásl se od hlavy až k patě. „Jestli se přiblížíš, zabiju malého Stevieho a hodím ho ze schodů, jako Hesse.“

Harry zvedl ruce, jako že se podrobuje. „Dobře,“ řekl, „blíž už nepůjdu. Jen jsem si chtěl ověřit tu podobu. Víš, je to zvláštní.“

Nomád zavrtěl hlavou. „Já jsem býval anděl, D’Amoure,“ řekl, ale v hlase mu zněla nejistota. „Vzpomínám si na Nebe. Opravdu. Jako kdyby to bylo včera. Mraky a světlo a…“

„A to moře?“

„Moře?“

„Moře Podstaty.“

„Ne!“ zaječel Nomád. „Já jsem byl v Nebi. Vzpomínám si na bušení Božího srdce…“

„Možná ses narodil na pláži.“

„Už jednou jsem tě varoval,“ řekl ten tvor. „Zabiju toho kluka.“

„A co tím dokážes? Že jsi padlý anděl? Nebo jen násilnický spratek, jak to tvrdím já?“

Nomád zvedl ruce ke své tváři. „Bože, ty jsi chytrý, D’Amoure,“ povzdechl si. „Jsi dost chytrý. Ale to byl Hess taky.“ Tvor roztáhl prsty a vydechl na D’Amoura svůj páchnoucí dech. „A podívej se, jak dopadl.“

„Hess nebyl chytrý,“ řekl tiše Harry. „Měl jsem ho rád a vážil jsem si ho, ale hlásal bludy. Tak mě napadá, že jsi vlastně skoro stejný.“ Naklonil se k posteli blíž. „Ty si myslíš, že jsi byl vyvržen z nebe. A on si myslel, že Nebi slouží. Vlastně máte stejné pocity. Byla hloupost ho zabíjet, Nomáde. Teď už nemáš nic.“

„Mám pořád tebe,“ odpověděl ten tvor. „Mohl bych si s tvojí hlavou hrát až do soudného dne.“

„Ne,“ řekl Harry a postavil se opět rovně. „Už se tě nebojím. Nepotřebuji modlitby…“

„Opravdu?“ zavrčel ten tvor.

„A nepotřebuji ani kříž. Stačí mi moje oči. A ty vidí… vidí jen vychrtlého spratka.“

Vzápětí se ten tvor na něj s výkřikem vrhl. Harry ustoupil po špinavé podlaze a vyhýbal se jeho hmatům, až konečně narazil zády na zeď. Pak ho ten tvor dohonil a rozehnal se mu po hlavě. Harry si chránil rukama oči, ale ten tvor mu je nechtěl vyloupnout, alespoň ne hned. Místo toho mu zaťal prsty do krku a špičatýma nohama ho přitiskl ke zdi.

„Tak znovu, D’Amoure,“ řekl potom. Harry cítil, jak mu po zádech stéká krev. Cítil, jak mu praskají obratle. „Jsem anděl?“ Jeho tvář byla jen kousek od Harryho očí a jeho hlas jako by vycházel ze všech těch děr v ní. „Chci odpověď, D’Amoure. Je to pro mě důležité. Kdysi jsem byl v Nebi, že? Přiznej to.“

Harry pomaličku zavrtěl hlavou.

Tvor si povzdechl. „Ale, D’Amoure,“ řekl náhle, pustil jednou rukou jeho krk a hranou dlaně mu zasadil ránu do ohryzku. Hlas už mu nezněl vrčivě. Už to nebyl Nomád, ale znovu Líná Zuza. „Budeš mi chybět,“ řekla a prsty mu začala rozdírat kůži na krku. „Každou noc jsem o tobě přemýšlela,“ její hlas teď zněl klidně. „Představovala jsem si nás dva někde ve tmě.“

Od postele se ozvalo zasténání.

„Mlč…,“ sykla Líná Zuza.

Ale Stevie nemlčel. Musel si pomoci modlitbou. „Zdrávas Maria, milosti plná…“ začal.

Tvor se ohlédl a náhle v něm znovu převládl Nomád. Rozkřikl se na chlapce, ať už zmlkne. A přitom se Harrymu podařilo uchopit jeho druhou ruku na svém krku. Pak trhl. Odtrhl Nomáda od zdi a dvě propletená těla padla na podlahu uprostřed místnosti.

Tvor okamžitě zaťal prsty druhé ruky hluboko do Harryho zátylku. Oslepený bolestí se Harry svíjel a snažil se neupadnout přímo na chlapce. Prudce se otočili, takže Harry ztratil rovnováhu a skácel se přímo na Nomáda.

Jeho tělo dopadlo na ožehlé dveře, které se pod vahou jich obou rozlétly. Ačkoliv Harrymu v jasném výhledu bránily slzy, všiml si, že se na Nomádově tváři mihlo něco jako překvapení. A pak už byli na chodbě. Po ztemnělé místnosti se chodba zdála plná zářivého světla. To Nomádovi zřejmě nevyhovovalo. Začal se v Harryho sevření svíjet a vylučovat horký sliz. Harry toho využil, aby vytrhl jeho prsty ze svého zátylku, a pak je už setrvačnost pádu vrhla přímo na zábradlí. Zavrzalo, ale vydrželo. Oba přes ně přepadli dolů.

Padali z výšky asi tří metrů. Nomád byl stále pod Harrym a zuřivě ječel. Dopadli na schody a pak se kutáleli dolů, až se nakonec zastavili kousek od podlahy.

První myšlenka, která Harryho napadla, byla, že je ticho. Pak otevřel oči. Ležel tváří přímo na obličeji toho tvora. Jeho pot ho na kůži pálil jako oheň. Natáhl ruku k zábradlí a pomalu se postavil. Levá paže, rameno, žebra i krk ho bolely, ale ne tak hrozně, aby se nepokochal výjevem u svých nohou.

Nomád byl zřejmě v posledním tažení a jeho tělo, v denním světle ještě odpornější, se rychle rozkládalo.

„Jsi… tady?“ řekl ten tvor.
Hlas opět neměl chrčivý, ale také už ne úlisný, jako kdyby se jeho předstírané identity před smrtí vytratily.
„Jsem tady,“ řekl Harry.
Tvor se pokusil zvednout ruku. Marně. „Umíráš?“ zeptal se.
„Dnes ještě ne,“ řekl Harry tiše.
„To není fér,“ řekl ten tvor. „Musíme jít spolu. Já… jsem… ty…“
„Nemáš už moc času,“ upozornil ho Harry. „Neplýtval bych dechem na ty hlouposti.“
„Ale to je pravda,“ řekla ta věc na schodech. „Já… jsem… já jsem ty… a ty… jsi láska…“
Harry si vzpomněl na Tedův obraz. Na toho hada pod jeho podpatkem. Pevně se chytil zábradlí a zvedl nohu.
„Zmlkni,“ řekl.
Ale ten tvor ho neposlechl. „.. jsi láska…,“ pokračoval, „… a láska…“
Harry přitiskl podpatek k jeho hlavě. „Varuju tě,“ řekl.
„… láska…“
Bez dalšího varování zaryl podpatek vší silou do jeho rozkládajícího se obličeje. Sil neměl nazbyt, ale stačilo to. Cítil, jak se mu bota boří do nějaké slizké hmoty. Všemi končetinami toho tvora projela křeč. Pak ustala.
V chodbě pod schody mumlala Loretta modlitbu, kterou odříkával i její bratr v místnosti nahoře.
„Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná jsi mezi ženami…“
Po všem tom ječení a hrozbách to byla pro Harryho uši rajská hudba.
„… a požehnaný je plod života tvého, Ježíš…“
Harry věděl, že ta modlitba nezažene smrt, ani nezachrání nevinné. Ale i krása má přece v dnešním světě své místo.
Poslouchal a přitom odtáhl nohu z Nomádovy tváře. Látka, která tvořila jeho tělo, už neměla život a rychle se rozkládala a odtékala dolů po schodech.
Teď to Harry uviděl. Stalo se to na pátém schodu, kde zemřel Hess.

To vítězství si ale vybralo svou daň. Jeho rozdrásaný zátylek a krk nebyly jediné rány. Harry měl ještě zlomenou klíční kost, čtyři žebra a prasklou pravou pažní kost. Nomádovo třídenní rukojmí, Stevie, byl fyzicky v pořádku, utrpěl jen psychické trauma. Harry věděl, že bude chvíli trvat, než se z toho dostane, pokud se z toho vůbec dostane, ale už první den po smrti té zrůdy udělal první zdárný krok k uzdravení. Celá rodina se totiž z domu na Wyckoff Street odstěhovala. Tentokrát už dům nenašel žádného nového obyvatele. Bez údržby se jistě rozpadne už během zimy. Zřejmě už do něj nikdo nevejde.
Jedna záhada ale zůstala bez odpovědi. Proč ho ten tvor chtěl přilákat na Wyckoff Street? Nepochybně začal pochybovat o sobě samém, a tak si zařídil schůzku se svým odvěkým nepřítelem, aby se svých pochyb zbavil. Anebo se možná někdy v září začal nudit a vzal si do hlavy, že s Harrym sehraje znovu tu odvěkou hru pokušení a vraždy?
Harry předpokládal, že odpověď na tuhle otázku, stejně jako na mnoho dalších, už nikdy nezjistí.
Co se Tedova díla týkalo, po několika dnech nerozhodného přemítání se Harry rozhodl pověsit je do obývacího pokoje. Jednu ruku měl v sádře, takže mu trvalo téměř dvě hodiny, než se mu to podařilo, ale když už plátno pověsil – přibil ho přímo na zeď – působilo lépe než tenkrát v galerii. Bez rámu vypadal obraz, jako kdyby se měl brzy rozšířit na celou zeď.
O svůdné Sabině, která zřejmě jednala podle Nomádových pokynů, když Harrymu donesla to plátno, už nikdy neslyšel. Ale Harry si pro jistotu nechal na dveře namontovat dva pojistné zámky.

O pár dní později mu náhle zavolal vystrašený Raul.
„Musíš hned do letadla, Hany. Všeho hned nech…“
„Kde jsi?“
„Jsem v Omaze. Hledal jsem tady Teslu.“
„No a?“
„Našel jsem ji. Ale… je jiná, než jsem předpokládal.“
„Je v pořádku?“ zeptal se Harry. Ve sluchátku bylo chvíli ticho. „Raule?“
„Jo, jsem tady. Jestli je v pořádku, to nevím. Musíš ji vidět sám.“
„Je v Grillově domě?“
„Jo. Jel jsem za ní z Los Angeles. Řekla sousedům, že jede do Nebrasky. To je v Hollywoodu jasná známka šílenství. Kdy sem doraziš?“
„Jestli stihnu letadlo, přijedu dnes. Vyzvedneš mě na letišti? Mně není nejlíp.“
„Co se stalo?“
„Šlápl jsem do hovna. Ale to už je po smrti.“

kapitola 60
Phoebe neřekla Jarrieffě, že toho záhadného návštěvníka poznala. To bylo příliš bolestné a pak se taky bála, že by ji i děti zbytečně vyděsila. A to určitě nechtěla. Nechtěla už být v domě sama. Zvykla si na jejich nepořádek i křik a samota by pro ni teď byla ještě horší než předtím, protože by musela stále přemýšlet o tom, co udělala.
Jarrieffa se samozřejmě vyptávala a některé Phoebiny odpovědi ji vůbec neuspokojily. Ale časem se strach i děsivé sny dětí vytratily a dům se vrátil ke svému normálnímu životu. Jestli Jarrieffa ještě o něčem pochybovala, neříkala to nahlas.

Phoebe mezitím začala systematicky prohledávat celé město. Předpokládala, že Joe se po vyhnání z domu nemohl jen tak vypařit, protože to málo, co viděla, vypadalo dost pevné. Proto si také myslela, že jeho útěk ulicemi plnými lidí nemohl zůstat nepovšimnut. Joeův zjev byl podivný i v tomhle městě plném lidí nejrůznějšího vzhledu. Joea si musel přece někdo všimnout.

Brzy začala litovat toho, že se se svými sousedy ještě nespřátelila. Ačkoliv většina z nich s ní mluvila zdvořile, na její otázky všichni odpovídali s nechutí a obezřetně. Byla pro ně cizinkou a Phoebe měla pocit, že i kdyby něco věděli, nechali by si to pro sebe. Několik dní se vracela do domu vyčerpaná a mučená pocitem bezmoci. Celé dny bloudila od dveří ke dveřím a z ulice do ulice a všude se vyptávala. Ztratila chuť k jídlu i smysl pro humor. Někdy nejedla celé dny, bloumala bezmyšlenkovitě po ulicích a plačky volala Joea jménem. Musela vypadat jako blázen. Jednou zjistila, že se den chýlí ke konci a ona se nedostane domů včas, a tak přespala na ulici. Jindy se náhodou vmísila do nějaké rodinné hádky a málem přitom přišla k úrazu. Ale nepřestávala Joea hledat a doufala, že najde něco, co by ji k němu mohlo konečně přivést.

Za nějaký čas vyšlo najevo, že hledaná informace byla celou dobu nablízku. Právě, když se vrátila z půldenního bloudění po městě a chystala se vlézt do vany, zaklepal někdo na dveře. Vešel Enko a požádal ji o rozhovor. Z celé Jarrieffiny rodiny byl vždycky ten nejmlčenlivější. Byl to dost ošklivý chlapec, s lidskou tváří, ale po tvářích se mu táhla řada pravidelných skvrn až na krk, kde měl zřetelné rybí skřete.

„Mám přítele," začal. „jmenuje se Vip Luemu. Žije kousek odsud. Znáš ten dům se zatlučenými okny?"

„Znám," řekla Phoebe.

„Říkal mi, že se vyptáváš na… víš… na tu věc, co tu byla."

„Ano."

„No… Vip o tom něco ví, ale jeho matka mu zakázala ti to říct."

„To je opravdu sousedka k pohledání," poznamenala Phoebe.

„To ne kvůli tobě," ozval se rychle Enko. „No… je i není. Je to hlavně kvůli tomu, co se tady stalo kdysi dávno. A protože se opravily i lodě, všichni si myslí, že začneš obchodovat jako Paní O'Connellová."

„Obchodovat?"

„Ano. Víš, se ženami."

„Já ti nerozumím, Enko."

„S těmi děvkami," řekl chlapec a skvrny na jeho tvářích ztmavly.

„S děvkami?" opakovala Phoebe. „Tím chceš říct, že tenhle dům… býval bordel?"

„Ten nejlepší. To tvrdí Vipův otec. Říká, že sem chodili muži zdaleka."

Phoebe si představila Maeve mezi polštáři a dopisy, jak trousí kolem své pohrdavé poznámky o lásce. teď už se tomu nedivila. Ta žena byla bordelmamá. Láska jejímu obchodu příliš neprospívala.

„Mohl bys pro mě něco udělat?" zeptala se ho Phoebe. „Mohl bys Vipovi říct, aby všude rozhlásil, že rozhodně nehodlám otevřít tenhle dům veřejnosti, jako byl kdysi."

„Udělám to."

„Takže… povídal jsi, že ten tvůj přítel něco ví!"

Enko přikývl. „Slyšel svého otce mluvit o misamee, které někdo viděl v přístavu."

„Misamee?"

„Ano, tak tomu říkají námořníci. Znamená to něco, s čím se občas setkávají na moři a co ještě není hotové."

Vysněné jen napůl, napadlo Phoebe. Jako můj Joe. Misamee Joe.

„Děkuji ti, Enko."

„To nic," odpověděl chlapec a otočil se k odchodu. S rukou na klice dveří se ale otočil. „Víš, Musnakaff nebyl můj otec."

„Ano, slyšela jsem."

„Byl to bratranec mého otce. A všem vyprávěl, jak pro Paní O'Connellovou chodil hledat ženy."

„To si umím představit," řekla Phoebe.

„Vyprávěl všechno. Kam jít, co přitom říkat a co ne. Takže…"

Enko se zarazil a zadíval se do země.

„Takže když se někdy rozhodnu s tím začít…," řekla Phoebe.

Chlapec se rozzářil.

„… budu na tebe myslet."

Na koupel rázem zapomněla a znovu se oblékla. Oblékla se důkladně, aby jí šaty neprofoukl vítr, který byl v posledních pár dnech opravdu studený a u vody foukal obzvlášť silně. Pak šla do kuchyně, naplnila jednu z Maeviných stříbrných čutor na alkohol šťávou zapomněnky a rozběhla se přímo do přístavu. Přitom přemýšlela o tom, že jestli Joeho nakonec nenajde, otevře starý bordel znovu už jenom na zlost sousedům, kteří jí odmítli pomoci, a jako Maeve zestárne a zatrpkne vůči lásce alespoň v bohatství.

Podle svého slibu čekal Raul na Eppley Airport, ačkoliv Harry ho na první pohled nemohl poznat. Líčidly změnil barvu své kůže na přirozenější pro lidský vzhled a stříbřité duhovky ukrýval za tmavými brýlemi. Holou lebku maskoval baseballovou čepicí. Výsledek sice nebyl okouzlující, ale také nijak nápadný.

Po cestě do Grillova domu v Raulově starém fordu se přiznal, že vůbec nemá řidičský průkaz, a pak si navzájem vyprávěli několik příhod z poslední doby. Harry vylíčil Raulovi všechno, co se přihodilo na Wyckoff Street, a Raul mu oplatil vyprávěním o své cestě zpátky do Misión de Santa Catrina na poloostrově Baja, kde Fletcher poprvé objevil a

vyrobil Nuncio.

„Kdysi dávno jsem si tam postavil chatrč," řekl. „Tam jsem bydlel, než mě našla Tesla. Přísahal bych, že už se musela dávno rozpadnout. Ale byla tam. Vesničanky stále ještě chodí nahoru k troskám, modlí se tam a žádají Fletchera o uzdravení svých dětí. Viděl jsem tam jednu dvě známé, ale ony mě samozřejmě nepoznaly. Byla tam ale jedna žena – dnes už jí musí být nejméně devadesát – a za tou jsem šel a řekl jí, kdo jsem. Teď už je slepá a trochu bláznivá, ale přísahala mi, že den předtím, než oslepla, ho viděla."

„Myslíš Fletchera?"

„Ano, Fletchera. Říkala, že stál nahoře na útesu a díval se do slunce. To dělával často…"

„A ty si myslíš, že je stále tam nahoře?"

„Už se staly i divnější věci," namítl Raul. „To víme oba."

„Zdi mezi světy se ztenčují, viď?" řekl Harry.

„Říká se to."

Dál jeli mlčky. Po chvíli se znovu ozval Raul. „Myslel jsem si, že si udělám tady v Omaze ještě jeden výlet."

„Nech mě hádat. Na poštu, do místnosti s nedoručenou poštou."

„Jestli tam ještě je," řekl Raul. „Nejspíš je to naprosto nezajímavé místo, ale bez něj bychom tu ani jeden nebyli."

„Tomu opravdu věříš?"

„Já jsem si jistý, že Umění by si našlo někoho jiného, kdyby Jaffe neexistoval. Ale pak bychom o tom my dva určitě nic nevěděli. Byli bychom jako oni," kývl hlavou ven z okna na obyvatele Omahy, starající se o své denní záležitosti, „mysleli bychom, že je pravda jen to, co vidíme na vlastní oči."

„A přál by sis to?" zeptal se ho Harry.

„Já jsem se narodil jako opice, Harry," řekl Raul. „Vím, jaké to je, vyvinout se k něčemu vyššímu." Zahihňal se. „Je to báječné."

„A myslíš, že to je v životě to hlavní?" zeptal se ho Harry. „Vyvíjet se?"

„Myslím, že ano. Všichni jsme se zrodili k tomu, abychom se nad sebe povznesli. Abychom viděli a znali stále víc. Možná, že jednoho dne budeme znát všechno." Zastavil auto před velikým a ponurým domem. „Což mi připomíná Teslu," řekl a vedl Harryho po přerostlém trávníku, na kterém stála Teslina motorka, ke vstupním dveřím.

Bylo už pozdní odpoledne, ale dům byl uvnitř ještě ponuřejší než venku. Zdi byly holé a vzduch páchl ztuchlinou.

„Kde je?" zeptal se Harry Raula a přitom si svlékal sako.

„Ukaž, pomůžu ti."

„Já to zvládnu," odsekl Harry netrpělivě. „Tak už mě k ní zaveď."

Raul přikývl. Sevřel rty do úzké čárky a provedl Harryho domem do zadních místností. „Nevím, co se tu děje, ale myslím si, že je to přechodné."

S těmi slovy otevřel dveře. Místnost za nimi byla přecpaná všemi součástmi Grillova milovaného Atolu. Pohled na něj Harrymu připomněl Normin byt, kde třicet televizních obrazovek odrazovalo zbloudilé duchy od návštěv. Věděl ale, že tyhle obrazovky mají právě opačný účel. Poskytovaly ztraceným duším útulek, kde se mohly vypovídat ze všeho, co je trápilo. Na monitorech vyjížděly jedna za druhou zprávy. A před nimi seděla s očima zavřenýma Tesla.

„Takhle tu seděla, už když jsem se sem dostal," řekl Raul. „Jestli se chceš zeptat, jestli dýchá, tak ano, dýchá, ale velice pomalu."

Harry postoupil o krok blíž, ale Raul ho zadržel. „Dávej si pozor," řekl mu.

„Proč?"

„Když jsem se k ní pokoušel dostat blíž, cítil jsem kolem nějaké silové pole."

„Já necítím nic," řekl Harry a postoupil o další krok. Vtom se mu něco lehce otřelo o tvář, jako kdyby mu na ní praskla mýdlová bublina. Harry ucouvl, ale bylo pozdě. V jediné vteřině jako by ho ta bublina vsála do sebe a pak explodovala. Místnost kolem zmizela a on letěl jako kulka z pistole vypálená do zářícího šarlatového slunce. V další vteřině už byl na druhé straně. Tentokrát viděl modrou barvu, pak žlutou, zelenou a fialovou. A přitom si kolem sebe začal všímat neobvyklých jevů. Na všech stranách kolem se vztyčovaly nějaké tvary a přejímaly záři slunce, pod kterým právě letěl, a to slunce postupně ztrácelo svůj jas. Ty tvary se kolem tvořily v takovém množství, že se Harry nemohl zadívat jen na jeden. Začal se bát, že tu zešílí, jestli nenajde něco pevného a známého.

A pak uslyšel Teslin hlas: „Harry?"

Zvuk jejího hlasu jako by na okamžik všechno přimrazil. Harry kolem sebe uviděl jasně. Viděl pruh dožluta spálené země. Viděl díru a psa vedle ní. Z díry se vynořila ruka s okousanými nehty a na hadr vedle díry položila hrnec. A uviděl i Teslu – nebo její kousek – někde za tou dírou, rukou i psem.

„Díky bohu," řekl Harry, ale promluvil příliš brzy.

„To nic," řekl znovu její hlas. „Počkej."

Její hlas ho znovu zastavil. Tentokrát viděl něco jiného. Viděl vzdálené kopce v soumraku, dřevěný kůl na louce a ženu běžící k němu s plačícím dítětem v náručí. Za ní se hnaly tři tmavé postavy s obrovskými hlavami a zlatýma očima. Žena vzlykala hrůzou, ale to dítě plakalo z jiného důvodu a hubené ručičky natahovalo směrem k pronásledovatelům. A když Harry na okamžik zahlédl jeho oči, pochopil proč. Ačkoliv dítě vypadalo jako jiné lidské děti, jeho oči byly také zlaté.

„Co se tu děje?" řekl Harry.

„Můžeš hádat," řekla Tesla. Při zvuku jejího hlasu se scéna změnila. „je to všechno součást Atolu…"

Dítě se začalo vyprošťovat z matčina sevření, ale to už Harry znovu letěl a jeho mysl se marně pokoušela zachytit některá z dramat, kterými letěl. Nikdy neviděl víc než nějaký bezvýznamný detail – hejno ptáků zamrzlých v ledu, minci krvácející na zemi, smích někoho, kdo seděl na hořící židli – ale věděl, že každý z těch obrazů je část něčeho většího.

„Úžasné…," vydechl.

„Že?" řekla Tesla a její hlas ho znovu zastavil. Tentokrát viděl město. Zataženou oblohu, ze které se snášelo ve stříbřitých kapičkách světlo jako blýskavá peříčka. Na chodnících dole ale chodili lidé jako slepí, kromě jednoho. Starý muž se díval vzhůru, ukazoval do nebe a křičel.

„Co to vidím." zeptal se Harry.

„Příběhy…," řekla Tesla a Harry znovu uviděl něco jiného. Tentokrát dav lidí. „To jsou tisíce příběhů, které tady Grillo shromáždil."

Ulice se začala ztrácet. „Ztrácím tě…," řekl Harry Tesle.

„Nech to tak," řekla Tesla. „Dohoním tě někde jinde."

Harry ji poslechl. Ulice se ztratila a on znovu letěl světelnou rychlostí, zatímco kolem něj se odvíjely tisíce příběhů. On opět viděl jen útržky. Tentokrát ale některé mohl identifikovat. Byly mezi nimi příběhy epické i domácí dramata a také výpravy na záchranu světa. Příběhy ze Starého zákona i postavy z pohádek pro děti.

„Už to asi dál nevydržím," řekl Harry. „Za chvíli se asi zblázním a přijdu o rozum."

„Tak si najdeš jiný," poznamenala Tesla a Harry se znovu zastavil uprostřed příběhu.

Tentokrát to ale bylo jiné. Tenhle příběh znal.

„Poznáváš to?" řekla Tesla.

Samozřejmě, že to poznal. Bylo to Everville. Viděl evervillskou křižovatku v sobotu odpoledne. Slunce jasně zářilo, kapela seděla na zemi, Buddenbaum se hrabal v zemi a ve vzduchu kolem se vznášely provokativně oblečené ženy. Takhle přesně si to sice Harry nepamatoval, ale co?

„Jsem tu i já?" zeptal se.

„Teď jsi tady," řekla Tesla.

„Cože?"

„Grillo to sice nazval Atol, ale mýlil se," pokračovala Tesla. „Atol je mrtvá hmota. Ale tohle pořád roste. Příběhy nikdy neumírají, Harry…"

„… ale mění se?"

„Přesně tak. To, že tohle všechno vidíš, je obohacuje a zvyšuje jejich hodnotu. Nic se nikdy neztratí. To jsem se tady naučila."

„Zůstaneš tady?" zeptal se Hany a nepřestával pozorovat dění na křižovatce.

„Chvíli ano," řekla Tesla. „Tady jsou všechny odpovědi, jen je najít."

Přitom se pohnula a Harry uviděl, že ty malé části Tesly, které předtím viděl, jsou tu stále. Tesla byla i tím pruhem zežloutlé země, i té díry v ní. Část vypadala jako ta louka a část jako to zlatooké dítě. Byla v ní i ta světelná peříčka i ten stařec ukazující vzhůru.

A samozřejmě, část vypadala i jako to sobotní odpoledne a Owen Buddenbaum, zuřivě bušící do asfaltu na křižovatce. Bude tak zuřit až do dne, kdy se příběhy přestanou vyprávět.

A ačkoliv tu část neviděl, věděl, že některá také vypadá jako on sám, protože měl na tomhle příběhu také svůj podíl.

„Já jsem ty…," připomněl si náhle Nomádova slova.

„Už tomu rozumíš?" zeptala se Tesla.

„Začínám to chápat."

„Je to jako láska, Harry. Ne, vlastně ne. Asi to je láska."

Při těch slovech se usmála a její úsměv přerušil kontakt mezi nimi. Harry letěl zpátky všemi těmi zářícími slunci, a když bublina praskla znovu, probral se opět v zatuchlém pokoji s Atolem.

Raul na něj čekal. Celý se třásl.

„Bože, D'Amoure," řekl. „Myslel jsem, že jsem tě ztratil."

Harry zavrtěl hlavou. „Byla to jen chvilička," řekl. „Navštívil jsem Teslu. Trochu mě povodila kolem."

Podíval se na její tělo sedící na židli před obrazovkami. Tělo a kosti se mu náhle zdály bezvýznamné. Ta pravá Tesla – možná i pravý Harry a pravý svět – byla tam, odkud právě přišel, v nekonečných větvích stromu příběhů.

„Vrátí se?" zeptal se ho Raul.

„Až se dostane tam, kam chce," řekl Harry.

„A to je kde?"

„Na začátku všeho," řekl Harry. „Kde jinde?"

První výprava do přístavu nepřinesla toužebně očekávaný výsledek. Phoebe nenašla nikoho, kdo by cokoliv věděl o nějakém misamee. Ale druhý den jí její neúnavné vyptávání konečně přineslo úspěch. Ano, majitel Dock Road Bar jí řekl, že ví, o čem mluví. Prý tu před několika týdny opravdu kdosi viděl nějakého ubohého tvora, který ještě nebyl dokončen. Vlastně, pokud si dobře vzpomíná, se toho tvora tenkrát pokusili zabít, protože se obávali jeho vražedných choutek. Pokud ale ví, toho tvora nikdy nechytili. Sám si prý myslí, že uprchl zpátky na moře, odkud pravděpodobně přišel. A odliv ho pak musel odvléct zpátky na širé moře.

To byla zpráva dobrá i špatná zároveň. Phoebe to potvrdilo, že konečně hledá na správných místech. To bylo dobré. Ale fakt, že Joea od té doby už nikdo neviděl, mohl znamenat také to, že hypotéza toho muže je správná a že se Joe opravdu opět ztratil v moři. Phoebe začala hledat lidi, kteří se honu na Joea účastnili, ale den po dni to bylo složitější. V přístavu přistávaly denně nové a nové lodi, od malých člunů až po ohromná plavidla. Vyplouvaly prázdné a denně se vracely s bohatým úlovkem. Často zjišťovala, že se zapomíná vyptávat, a místo toho jen okouzleně poslouchá vyprávění námořníků o tom, co leží za tím průzračným mořem v dálce.

Samozřejmě tak slyšela o Ephemeris, od Musnakaffa už věděla o městech Plethoziac a Trophetté. Ale takových měst

a ostrovů byly tisíce a všechny měly zvláštní a záhadná jména. Některé opravdu existovaly – protože lodi přivážely do přístavu jejich výrobky – a jiné zřejmě patřily do říše bájí. Do té první skupiny spadal ostrov Berger's Mantle, kde se často ztrácely lodi a obyvatelé byli tak podivní, že námořníci umírali už jen při pohledu na ně. Do té druhé skupiny Phoebe řadila pověst o městě Nilpallium, které kdysi založil nějaký blázen a jehož vládci se po jeho smrti stali jeho psi, kteří sežrali jeho mrtvé tělo. Legenda tvrdila, že psi vládli moudře a spravedlivě.

Nejvíc ji ale zajímalo vyprávění o Kicaranka Rojandi. To prý je věž tvořená hořící skálou, která se tyčí uprostřed moře a je nejméně kilometr vysoká. Tvorové, kteří na ni šplhají, sice neshoří v ohni, ale musí se každou chvíli vrhnout z výšky do moře, aby se ochladili. Pak znovu začínají stoupat vzhůru po ohnivé skále s touhou dostat se ke své královně, která prý žije v plameni na samém vrcholu věže.

Ty příběhy Phoebe bavily a rozveselovaly, ale také jí dodávaly odvahy v jejím hledání. Když může existovat tolik zázračných věcí, když obyvatelé města b'Kether Sabbat mohou žít v převrácené pyramidě a tvorové na Kicaranka Rojandi mohou šplhat na ohnivou věž a doufat, že se jednoho dne dostanou ke své královně, může snad i ona jednoho dne najít svého ubohého misamee.

A pak se jednoho dne přihnala bouře. Staří námořníci už ji nějaký čas předpovídali. Byla to silná bouře, která na břeh vyvrhla spoustu ryb z hlubin moře a odvážným námořníkům zaručovala bohatý úlovek, pokud jen se odhodlají riskovat své čluny a snad i životy.

Phoebe se hřála před krbem v kuchyni, když tu se zvedl silný vítr. Děti jedly u stolu polévku a jejich matka zadělávala těsto na chléb.

„Slyšela jsem bouchnout okno," řekla Jarrieffa, když do okenních skel zabušily první kapky deště, a odspěchala ho zavřít.

Phoebe se dívala do plamenů. V komíně skučel vítr. Přemýšlela o tom, že na moře teď musí být v přístavu vzrušující podívaná. Lodi se určitě zmítají na kotevních lanech a moře se zuřivě vrhá proti přístavním zdem. Kdo ví, co taková bouře všechno vynese na břeh?

Při té myšlence se postavila. Opravdu, kdo ví?

„Jarrieffo?" vykřikla, když si brala ze skříně kabát. „Jarrieffo! Jdu ven!"

Jarrieffa právě sbíhala ze schodů a zatvářila se ustaraně. „V tomhle počasí?" zeptala se.

„Neboj se. To nic není."

„Vezmi s sebou Enka. Tam venku to vypadá hrozně."

„Ne, Jarrieffo, myslím, že trocha deště mi rozhodně neublíží. Ty tady zůstaň a dopeč si svůj chléb."

I přes Jarrieffiny protesty, že tohle doopravdy není počasí na výlety, šla Phoebe ke dveřím. Jarrieffa šla s ní. Na prahu se Phoebe otočila.

„Vrať se dovnitř," řekla jí. „Za chvíli jsem zpátky."

A pak zmizela v závojích padající vody.

Ten déšť vylidnil ulice stejně spolehlivě, jako nedávno Iad. Phoebe na ulicích nepotkala ani živou duši. Ty ulice už dávno znala stejně jako evervillskou Main Street a Poppy Lane. Čím víc se blížila k vodě, tím méně domů ji chránilo před zuřivými nápory bouře. Když se dostala na Dock Road, musela se vší silou prodírat proti větru a několikrát se musela dokonce zachytit nějakého zábradlí, aby jí bouře nepodrazila nohy.

V přístavu bylo mnohem rušněji než na prázdných ulicích. Lodi se jen hemžily námořníky, kteří se snažili stáhnout všechny plachty a rychle vyložit veškerý náklad. Jeden z menších člunů se utrhl a Phoebe viděla, jak ho vlny roztříštily o přístavní zeď. Prkna zapraskala a posádka člunu rychle naskákala do rozbouřené vody. Phoebe ale nečekala, jestli se člun potopí. Pospíchala přístavem na pobřeží.

Po moři se jedna za druhou hnaly vysoké vlny. Déšť padal tak hustě, že viděla sotva na deset kroků před sebe. Ale tahle pochmurná atmosféra přesně vyhovovala její vlastní náladě. Phoebe klopýtala přes tmavé kluzké kameny a přitom vykřikovala Joeho jméno. Vítr jí rval slabiky od úst, ale Phoebe šla neúnavně dál. Její slzy se jí na tváři mísily s deštěm a kapkami mořské vody.

Konečně ji ovládlo zoufalství. Phoebe se sesula na kameny. Byla promočená na kůži, krk i plíce ji od usilovného křiku bolely.

Ruce ani nohy už zimou téměř necítila a v hlavě jí pulsovalo. Phoebe si pokusila zahřát dechem alespoň prsty a právě ji napadlo, že jestli se brzy nezvedne a nepůjde dál, tak tady zmrzne, když tu v mlze opodál zahlédla nějakou postavu. Někdo se k ní blížil. Byl to muž oblečený v cárech šatů a část jeho těla tvořily podivné nafialovělé skvrny pokryté šupinami. Jiné části jeho těla byly pokryté téměř stříbřitou kůží. Ale kolem očí, úst, na hrudníku a břiše měl kůži černou. Phoebe se pokusila postavit a vykřiknout, ale z úst jí nevyšla ani hláska.

To ale nevadilo. On ji uviděl, uviděl ji očima, které si ona sama vysnila. Zastavil se kousek od ní a usmál se.

V hučení vln Phoebe neslyšela jeho hlas, ale podle pohybu jeho rtů pochopila, co říká.

„Phoebe…?"

Užasle se k němu blížila. teď byla jen kousek od něj, ale přesto ještě zůstávala z dosahu jeho paží. Možná, že ty pověsti o vražedných úmyslech takových misamee byly pravdivé. Kde by jinak sebral ten zbytek těla?

„Jsi to ty, nebo ne?" řekl. Byla teď dost blízko a slyšela ho dobře.

„Jsem to já," řekla.

„Už jsem si myslel, že jsem se zbláznil. Že mám vidiny."

„Ne," řekla Phoebe. „Já jsem si tě vysnila, Joe."

Teď k ní pokročil blíž. Zadíval se na své ruce. „No, něco jsi udělala," řekl. „Ale duše…," dotkl se jednou rukou své hrudi „… to, co je tady… to jsem opravdu já. Ten Joe, kterého jsi viděla v moři."

„Já jsem si byla jistá, že jsem si tě vysnila.“
„To je pravda. Slyšel jsem tě, a tak jsem za tebou přišel. Ale nejsem žádná tvoje představa, Phoebe. Já jsem Joe.“
„A co se s tebou stalo?“ zeptala se ho. „Kde…“
„… jsem sebral zbytek toho těla?“
„Ano.“
Joe se zahleděl na vodu. „To udělali ‘shu. Průvodci duší.“ Phoebe si vzpomněla na Musnakaffovu krátkou přednášku. Říkal, že to jsou kousky Stvořitele, nebo taky ne. „Skočil jsem do vody a doufal jsem, že se utopím, ale oni mě našli. Pak mě obklopili a dosnili ten zbytek.“ Zvedl znovu ruku a zkoumavě se na ni zahleděl. „Jak vidíš,“ řekl, „nejspíš do mě přidali něco ze svého světa.“ Phoebe si uvědomila, že jeho ruka má zvláštní tvar a kůže na ní je plná drobných záhybů. „Vadí ti to?“
„Bože, ne…,“ řekla Phoebe. „Jsem ráda, že jsi zpátky.“
Teď konečně otevřela náruč a vrhla se k němu. Joe ji k sobě přivinul. Jeho tělo bylo i přes tu okolní zimu teplé. Držel ji stejně pevně jako ona jeho.
„Pořád ještě nevěřím tomu, že jsi za mnou přišla,“ zamumlal jí do vlasů.
„Co jiného jsem měla dělat?“ odpověděla Phoebe.
„A víš, že zpátky už se nedostaneme?“
„Proč bychom se měli chtít vrátit?“ řekla Phoebe.

Tam na pobřeží zůstali dlouhou dobu. Občas spolu mluvili, ale většinu té doby se jen objímali. Nemilovali se. To si schovali na jindy. Vždyť mají před sebou ještě tolik dní. Teď se jen objímali, líbali a hladili, až do té doby, kdy bouře ustala.
Když se o několik hodin později vraceli, nebe už bylo čisté, vzduch svěží a ve městě nebudili nijak zvláštní pozornost. Lidé měli příliš mnoho práce. Museli opravovat poškozené domy, plachty, nakládat zboží a opravovat lodi.
A ti odvážní rybáři, kteří se nebáli vyplout na moře za bouřky a vrátili se živí a zdraví, vzdávali díky za svůj život i bohatý úlovek. Ti, kteří předpovídali bouři, se nemýlili. Rybáři skutečně chytili ohromné množství ryb.
Oba milenci se nikým neobtěžováni vrátili do domu nad městem. Rybáři začali vyprazdňovat na břehu své čluny. V moři Podstaty skutečně chytili i spoustu tvorů, kteří připadali neobvyklí i očím starých rybářů. Někteří vypadali jako z počátku světa, jako dětské kresby. Neměli tváře, hráli všemi barvami, a někteří dokonce i v denním světle světélkovali.
Zpátky do moře rybáři házeli jen ‘shu. Zbytek úlovku utřídili, srovnali do košů a vynesli na rybí trh, kde se už shromáždili koupěchtiví občané. I ti nejošklivější tvorové přece dokážou někoho nasytit. Nic nepřijde nazmar. Nic se neztratí.

KONEC